

Thiên Tài Cuồng Phi

Contents

Thiên Tài Cuồng Phi	3
1. Chương 1: Hồ Rơi Bình Dương Bị Khuyển Lấn.	3
2. Chương 2: Hoàng Tử Yêu Nghiệt.	7
3. Chương 3: Lần Đầu Đối Mặt.	8
4. Chương 4: Lần Đầu Tu Luyện.	11
5. Chương 5: Người Thương Gia Tới.	13
6. Chương 6: Rời Đi.	15
7. Chương 7: Khảo Nghiệm Thiên Phú, Khiếp Sợ.	17
8. Chương 8: Thế Lực Kia.	19
9. Chương 9: Quận Chúa Điều Ngoa.	21
10. Chương 10: Kết Thù.	23
11. Chương 11: Năm Năm Sau.	26
12. Chương 12: Thiếu Niên Dã Thú.	27
13. Chương 13: Gặp Lại Cung Vô Y.	30
14. Chương 14: Người Nhận Nhầm Người.	31
15. Chương 15: Thanh Long Thức Tỉnh.	33
16. Chương 16: Đây Chỉ Là Giao Dịch.	35
17. Chương 17: Nguy Cơ Cận Kề.	37
18. Chương 18: Lòng Người Chấn Phục (Chấn Động + Phục Túng)	39
19. Chương 19: Hoàng Thú? Bất Được Dem Làm Toạ Ky.	42
20. Chương 20: Đã Đến.	44
21. Chương 21: Thân Thể Của Bắc Ảnh Thần	47
22. Chương 22: Huyền Thú Xuất Hiện.	49
23. Chương 23: Vì Chính Mình Mà Sống?	52
24. Chương 24: Hội Đấu Giá.	54
25. Chương 25: Tặng Quân Đan Dược.	56
26. Chương 26: Dạ Nhược Ly Tính Toán	58
27. Chương 27: Nguy Cơ Hàng Lâm	60
28. Chương 28: Kẻ Nào Dám Làm Chủ Nhân Lão Tử Bị Thương.	62
29. Chương 29: Chu Tước Tức Giận.	66
30. Chương 30: Quyết Định.	67
31. Chương 31: An Bài.	69
32. Chương 32: Ba Năm.	72
33. Chương 33: Trắc Phi?	74
34. Chương 34: Dạ Nhược Ly Cường Hãn.	76
35. Chương 35: Mỗ Yêu Nghiệt Đến Rồi.	78
36. Chương 36: Ta Sẽ Chịu Trách Nhiệm Với Người.	81
37. Chương 37: Dạ Nhược Ly Ra Tay.	83
38. Chương 38: Người Cho Rằng Người Đủ Tư Cách Sao?	85
39. Chương 39: Nữ Nhân, Đừng Để Ta Bất Được Người.	87
40. Chương 40: Chương 1: Thân Phận Của Long Thanh Phi.	89
41. Chương 41: Chương 2: Lão Gia Chủ Long Gia.	92

42. Chương 42: Chương 3: Lão Gia Chủ Khiếp Sợ	94
43. Chương 43: Chương 4: Bi Kịch Của Long Phi Tuấn.	96
44. Chương 44: Chương 5: Gặp Lại Nam Cung Thần.	98
45. Chương 45: Chương 6: Thiên Huyền Đại Sư'	101
46. Chương 46: Chương 7: Dạ Nhược Ly Luyện Đan'	101
47. Chương 47: Chương 8: Sư Phụ, Người Nhận Ta Làm Đệ Tử Đi'	101
48. Chương 48: Chương 9: Thiên Huyền Đại Sư Đến Long Gia'	101
49. Chương 49: Chương 10: Mau Tới Bái Kiến Sư Tổ'	101
50. Chương 50: Chương 11: Tại Sao Lại Là Hắc'	101
51. Chương 51: Chương 12: Hôm Nay Chính Là Ngày Chết Của Người'	101
52. Chương 52: Chương 13: Sau Lưng Hắc Là Ta.	101
53. Chương 53: Chương 14: Long Phi Thanh Đột Phá.	104
54. Chương 54: Chương 15: Tự Tung Tự Tác'	106
55. Chương 55: Chương 16: Ghen'	106
56. Chương 56: Chương 17: Phi Thiên Độc Giác Thú'	106
57. Chương 57: Chương 18: Thi Đấu'	106
58. Chương 58: Chương 19: Chuyện Này Ta Quyết Định Quản Rồi'	106
59. Chương 59: Chương 20: Khiếp Sợ'	106
60. Chương 60: Chương 21: Xé Rách Ngụy Trang.	106
61. Chương 61: Chương 22: Cút Ra Đây Cho Ta!	113
62. Chương 62: Chương 23: Ba Năm Sau Gặp Lại.	120
63. Chương 63: Phế Vật Hay Thiên Tài?	126
64. Chương 64: Chương 25: Ai Đến Đoạt Tôn Nữ Của Ta?	134
65. Chương 65: Thực Lực Tăng Lên.	139
66. Chương 66: Chúng Ta Nhận Thua.	146
67. Chương 67: Huyền Thú Đại Nhân.	152
68. Chương 68: Chương 29: Van Xin Người, Bỏ Qua Cho Ta Đi!	158
69. Chương 69: Chương 30: Một Năm Bé Quan, Huyền Hoàng Trung Cấp	166
70. Chương 70: Chương 1: Trở Về Ly Phong Quốc (q3)	170
71. Chương 71: Chương 2: Người Thân Gặp Mặt	173
72. Chương 72: Chương 3: Huyền Thú Cấp Mười Lăm	180
73. Chương 73: Chương 4: Âm Mưu Phủ Tướng Quân	187
74. Chương 74: Chương 5: Ai Dám Cướp Hắc Từ Trong Tay Ta?	192
75. Chương 75: Chương 7: Tìm Tới Tận Của Rồi...	199
76. Chương 76: Chương 8: Nàng Ta Là Người Sao? Quá Biến Thái!	204
77. Chương 77: Chương 9: Cung Vô Y Cầm Giác Ngụy Cơ	217
78. Chương 78: Chương 10: Niệm Khê Tới Rồi	224
79. Chương 79: Chương 11: Vân Gia Tận Thế, Đã Tới Chưa?	231
80. Chương 80: Chương 12: Trưởng Lão Tiên Nhân Phần Nộ	238
81. Chương 81: Chương 13: Người Thương Khung Giới Tới.	244
82. Chương 82: Chương 1: Thiên Tài Tuyển Bạt Thi Đấu.	255
83. Chương 83: Chương 2: Thương Khung Giới Cũng Gian Lận.	260
84. Chương 84: Chương 3: Đan Trưởng Lão Vô Sĩ.	267
85. Chương 85: Chương 4: Không Giết Người Thì Làm Người Tức Chết!	274
86. Chương 86: Chương 5: Vương Gia, Thương Khung Giới.	282
87. Chương 87: Chương 6: Lão Giả Thần Bí	289
88. Chương 88: Chương 7: Hoa Lạc Vũ Âm Hiểm.	295
89. Chương 89: Chương 8: Đan Chủ Đan Gia.	305
90. Chương 90: Chương 9: Đột Phá, Huyền Tôn	312
91. Chương 91: Chương 10: Vận May Của Dạ Nhược Ly	320
92. Chương 92: Chương 11: Quyết Không Phụ Nàng.	328
93. Chương 93: Thức Ép Cung Vô Y.	339
94. Chương 94: Chương 13: Dạ Nhược Ly Phần Nộ.	348
95. Chương 95: Chương 14: Huyền Thánh Quyết Đấu	355

96. Chương 96: Chương 15: Họa Thủy Đông Dẫn	362
97. Chương 97: Chương 16: Huyền Tôn Trung Cấp.	367
98. Chương 98: Chương 17: Gặp Lại Thánh Dạ.	375
99. Chương 99: Chương 18	381
100. Chương 99: Khiếp Sợ, Tập Thể Đột Phá	385
101. Chương 100: Chương 18.2	391
102. Chương 100: Chương 18.2	394

Thiên Tài Cuồng Phi

Giới thiệu

Nàng, Vân Văn Ca, vốn nhận được muôn vàn sủng ái. Một ngày kia, ngoại công (ông ngoại) thất thế,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-tai-cuong-phi>

1. Chương 1: Hổ Rơi Bình Dương Bị Khuyển Lấn.

Một cơn đau đớn từ cốt tuỷ truyền đến, Dạ Nhược Ly gắt gao cau mày, cắn chặt răng ép bản thân không phát ra bất kì tiếng động nào. Nàng nhớ rõ ràng mình cùng bạn bè đi thám hiểm đại lục vô ý gặp Thời Không Phong Bạo, khi nguy hiểm sắp tới một quần hào quang thần kì bảo vệ lấy nàng, chẳng qua nàng vẫn bị quần trong đó. Chẳng lẽ vì Thời Không Phong Bạo mà nản lại xuyên không? Phần đau đớn này là có chuyện gì xảy ra?

Lông mày nhíu lại, hai con mắt Dạ Nhược Ly mở ra, trong chớp lát, một cây roi dài màu đỏ hướng về phía nàng mà vung lên. Trong nội tâm đột nhiên cả kinh, nàng muốn thò tay chống cự lại phát hiện thân thể không chút sức lực đành trơ mắt ếch ra nhìn cây roi dài đánh xuống người nàng.

“Hi!”

Cây roi dài dính nước tiêu nóng rơi khỏi người nàng, Dạ Nhược Ly không khỏi run rẩy một chút, con mắt lạnh như băng hướng về phía thiếu nữ xinh đẹp cầm roi dài ở trước mắt. Thiếu nữ kia ăn mặc cùng trang điểm vô cùng lộng lẫy, son phấn thoa dày đặc trên mặt, trên trán có một nốt chu sa màu hồng, lúc này đang trừng mắt hung ác nhìn Dạ Nhược Ly.

Nhìn thiếu nữ phía trước, chẳng biết tại sao một đoạn trí nhớ không thuộc về nàng chui vào trong đầu. Thiếu nữ này tên Vân Tâm Vũ, là Huyền Vũ của Ly Phong quốc phủ tướng quân đại tiểu thư, chỉ có điều do thiếp thất sinh ra, năm nay nàng ta mười sáu tuổi nhưng do trang điểm lòe loẹt nên thoát nhìn nàng ta lớn hơn hai mươi tuổi. Mà thân thể nàng xuyên qua chính là nhị tiểu thư do chính thất sinh ra, vừa đầy mười tuổi chưa phát triển hoàn toàn.

Ly Phong quốc? Nàng xuyên đến Huyền Vũ đại lục ngàn năm trước? May mà đây là lần thứ hai nàng xuyên không nên sớm chuẩn bị tâm lý không quá hoảng sợ.

Lần đầu tiên vượt qua thời không, từ Trung Hoa đến Huyền Vũ đại lục, lần này lại vượt thời gian đi tới Huyền Vũ đại lục ngàn năm trước...

“Không hổ danh là con của tiện nhân Lam Hinh, cùng một loại ti tiện.” Vân Tâm Vũ kiêu căng gương cao cái đầu lâu đôi mắt hung ác và khinh thường nhìn Dạ Nhược Ly. “Người cùng mẫu thân ti tiện của người sao chưa chết? Lúc trước nếu không có nàng ta, ta sẽ là dòng chính tiểu thư phủ tướng quân, đều là do tiện nhân Lam Hinh kia xuất hiện, làm hại mẫu thân ta chỉ có thể làm thiếp, hừ, người cho rằng phụ thân thật sự thích mẫu thân người sao? Hắn chỉ muốn nhờ cậy thân thể Lam thừa tướng mà thôi, hiện tại Lam thừa tướng suy sụp rồi, hoàng hậu di nhỏ của người và thái tử biểu ca người bị đẩy vào lãnh cung, đã mất đi sự che chở đó, người ở trong phủ tướng quân chỉ là một con chó.”

Dạ Nhược Ly toàn thân run lên, một cảm giác nhục nhã trào lên trong lòng. Đây là hổ rơi Bình Dương bị chó ỨC HIẾP? Nhớ ngày đó, Huyền Vũ đại lục ngàn năm sau có người nào có dám bắt kính với nàng? Cho dù không nhìn vào thân phận siêu cấp thế gia Dạ gia gia chủ phân thượng, thì cũng phải biết nàng là đệ nhất thiên tài cùng đệ nhất Luyện sư, đủ để cho Hoàng đế nể mặt nàng tám phần.

Ai nghĩ vừa mới xuyên qua đến đây lại nhận sự đại ngộ như vậy.

Dạ Nhược Ly thần sắc ngày càng lạnh như băng, trong mắt mang theo kiêu ngạo bất tuân (cương quyết bướng bỉnh), rất khó tưởng tượng một hài tử mười tuổi lại có thần thái như thế.

Nội tâm Vân Tâm Vũ đột nhiên run rẩy, tay cầm roi dài có chút run, bởi vì nàng nhìn vào ánh mắt Dạ Nhược Ly thấy được bá khí, cuồng vọng, cùng sự uy nghiêm, đây là muối muối tính tình lương thiện của nàng ta sao?

“Tiện nhân chết tiệt, người dám dùng ánh mắt đó nhìn ta?”. Vân Tâm Vũ cắn chặt môi hồng, nghĩ rõ ràng vừa rồi mình bị tiểu tiện nhân này hù dọa, không nhịn được lửa giận quơ quơ roi lại lần nữa dùng sức hướng về phía Dạ Nhược Ly “Ta xem người dùng ánh mắt nào nhìn ta? Người cho rằng người là ai? Vừa rồi người chẳng phải để Gia Nhi tới phòng bếp ăn cấp sao? Đã như vậy, bốn tiểu thư cho người ăn đủ!

Vân Tâm Vũ thu hồi roi dài, nha hoàn bên cạnh cầm trong tay một cái bánh bao, nhét vào mặt Dạ Nhược Ly. Nàng ta nâng chân lên, dùng sức đập vài cái, khoé môi nở ra nụ cười âm lãnh (âm u lạnh lẽo): “Nhớ kĩ, người cùng tiện nhân Lam Hinh kia cũng chỉ là con chó nuôi trong phủ tướng quân, chủ nhân chính thức trong phủ chính là mẹ ruột của ta!”

Nhẹ nắm hai đấm tay, Dạ Nhược Lan hai mắt nhắm nghiền, nội tâm ngừng tức giận mới từ từ mở mắt, con mắt trong màn đêm phát khí lạnh bắn ra bốn phía: “Vân Tâm Vũ, nếu như ta không chết, ta sẽ để cho người chết không có chỗ chôn!”

Nếu không phải toàn thân không còn chút sức lực nào, nàng thật sự muốn đạp bay nữ nhân buồn nôn này!

Vân Tâm Vũ vốn là sững sờ, như nghe thấy được cái gì đó hết sức buồn cười, cười phá lên: “Ha ha, Vân Văn Ca người cho người là ai? Chỉ bằng người? Còn có thể để ta chết không có chỗ chôn? Người đừng quên thân phận của mình, ta là hòn ngọc quý trên tay Vân gia, mà người chỉ là tiện nhân không cs người yêu thương, huống chi ta là võ sĩ đình phong, người lại không có bất kì tu vi (tu hành, chỉnh đốn) nào.

Ngữ khí dừng lại, Vân Tâm Vũ cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói: “Người cũng biết phụ thân vì sao cho người bỏ võ theo văn? Bởi vì người quá thông minh, từ nhỏ tài trí đó phát huy ra, chỉ là nhìn thấy mẫu thân người cùng người phụ thân sẽ nhớ tới chức vị tướng quân từ đầu mà có, cho nên hắn ngoài mặt rất sùng ái người, kì thật phụ thân cũng ta đồng dạng đều ước gì hai người các người mau chóng chết đi, bởi vậy sao hắn có thể để người học võ chứ?”

Nghe vậy, Dạ Nhược Ly ngây ngẩn cả người, trong đầu nàng bỗng nhiên xuất hiện một nụ cười từ ái, nhưng mà trong con mắt đen đó lại lộ ra chi quang sâu xa, chưa từng đạt tới sự vui vẻ.

Thì ra lúc trước hắn yêu thương nàng đều là giả bộ, có lẽ nàng không phải là Vân Văn Ca nên Dạ Nhược Ly cũng không quá thương tâm, đối với nàng mà nói Vân Lan chỉ là người xa lạ. Cũng may Vân Văn Ca mất đi, nếu không biết được sự thật này không chừng sẽ rất bị thương.

“Tiểu thư...” Nha hoàn áo xanh nhìn thân thể đầm đìa máu tươi của Dạ Nhược Ly, lo lắng nói: “Tiểu thư, nếu tiếp tục đánh nói không chừng sẽ mất mạng, tướng quân phân phó rồi, nhất định phải trông coi nàng

ta cho tốt, không thể để cho nàng ta có chuyện gì, nàng ta chính là quân cờ để uy hiếp Lam Hinh.”

Lửa giận đã được phát tiết, Vân Tâm Vũ quơ quơ roi, chán ghét liếc mắt nhìn Dạ Nhược Ly: “ Hừ, lần này tha cho ngươi, nếu như ngươi còn sai Gia Nhi đi trộm đồ ăn ở phòng bếp ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, đúng rồi, ngươi chắc không biết, nha hoàn trung thành tận tâm kia cũng nửa sống nửa chết rồi, đoán chừng chống đỡ được vài ngày, Lục nhi, chúng ta đi.”

Dứt lời, đem roi dài cột bên hông, đầu ngẩng cao nhìn Dạ Nhược Ly ,kiêu ngạo bước ra khỏi mật thất.

Nếu không phải Dạ Nhược Ly còn có chút tác dụng thì hôm nay Vân Tâm Vũ sẽ giết nàng ta, bất quá nha hoàn của nàng ta lại không như thế, ả sẽ dùng cái chết của nha hoàn kia làm cho nàng ta thống khổ. Mà ả, lại rất muốn nhìn thấy bộ dạng thống khổ của nàng ta.

“Phanh!”

Cửa mật thất đóng lại, Dạ Nhược Lan nằm trên mặt đất, khắp nơi đều là máu tươi, nàng giống như không có cảm giác vậy, chậm chạp nhắm con mắt sáng ngời kia lại.

Vừa rồi có một ít kí ức nhập vào đầu, thừa dịp lúc này, nàng đem phần kí ức đó dung hoà hoàn toàn.

Trong trí nhớ được lưu lại, Lam thừa tướng ông ngoại của nàng bị phán tội mưu phản, bị tịch thu tài sản cả nhà bị xử tội chết, bởi vì quy củ nên Lam Hinh và hoàng hậu tránh được một kiếp, nhưng hoàng hậu cùng thái tử lại bị đẩy vào lãnh cung.

Lam thừa tướng trung quân ái quốc, làm sao có thể mưu phản?

Mở hai mắt ra, Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng. Lam gia? Không phải ngàn năm sau cùng với Dạ gia cũng là siêu cấp thế gia Lam gia sao? Nàng có một người bạn thân ở Lam gia nên cũng hiểu biết sơ qua về lịch sử Lam gia.

Lịch sử viết, Lam thừa tướng rất cường đại, sau khi Lam phu nhân mất không tái giá cũng không có bất kỳ thiếp thất nào chỉ có hai cô con gái, không còn cách nào khác Lam thừa tướng đành nhận nuôi nghĩa tử, tên là Lam Lăng, giống như có cảm giác về việc không may trước mắt Lam thừa tướng đã kịp xoá tên, trục xuất khỏi gia môn, giữ được một mạng cho hần.

Năm năm sau, Lam Lăng cường thế trở về, trợ giúp thái tử trong lãnh cung diệt trừ bạo chúa, kế vị làm vua,cả nhà 120 người Lam gia sửa lại án oan, từ đó về sau đưa Ly Phong quốc thái bình thịnh thế.

Nhưng trong lịch sử, Vân Văn Ca biết mất một cách thần bí, hiện tại nếu như mình không xuyên qua có lẽ đã sớm chết đi, Lam Hinh cũng bị bức tử, mà người nàng gọi là phụ thân kia thâm trầm cùng mưu kế đem việc này giấu xuống, mượn quan hệ đưa Vân Tâm Vũ vào cung làm bạn với hoàng đế, phủ tướng quân được thánh ân sung cường thịnh một thời.

Nhưng mà, Lam Ny mẫu tử (hoàng hậu và thái tử) cùng Lam Lăng không buông tay trong việc tìm kiếm Lam Hinh và Vân Văn Ca, đáng tiếc những người biết được sự tình năm đó đã bị Vân tướng quân xuống tay nên việc này liền không có manh mối.

Nghĩa đến đây, trong mắt Dạ Nhược Ly đầy sự lạnh lẽo, đã đưa nàng đến đây thì nàng sẽ khiến ưu kể của Vân Lan kia không thực hiện được. Ai bảo Lam Hinh là người của Lam gia, vì tương lai ngàn năm sau của bạn thân nàng quyết không để cho Lam Hinh kia làm ra chuyện sai lầm gì!

Trong thư phòng lúc này, nam tử trung niên đứng chấp tay, ánh mặt trời ngoài cửa sổ rơi trên người của hần, thanh y (y phục màu đen) tung bay, toàn thân tản ra một cỗ uy nghiêm khí phách. Vân Tâm Vũ tiến vào trong phòng, chính kiến cảnh như vậy , ả ta mở rộng bước chân nhẹ nhàng hướng tới nam tử trung niên khuôn mặt lộ ra vẻ cung kính: “Phụ thân, người tìm con có việc gì sao?”

Nghe thấy thanh âm Vân Tâm Vũ, Vân Lan chậm rãi xoay người lại nhìn thiếu nữ trước mặt, khuôn mặt lạnh lung toát ra một tia thoả mãn. Đối với đứa con gái này, hần thật sự yêu thương tuổi còn nhỏ nhưng đã trở thành võ sư đỉnh phong, tại Tinh Quốc thiên đã trở thành thiên tài, mà hần cũng có ý bồi dưỡng nàng ta. Chỉ là Vân Lan tin tưởng nếu để Vân Văn Ca cũng tập võ thiên phú cũng không thua kém gì Vân Tâm Vũ.

Đáng tiếc, nàng là con gái của Lam Hinh, chỉ cần nhìn thấy bọn họ hẳn sẽ nghĩ tới chức vị tướng quân này từ đâu mà có. Mỗi lần đối mặt với đồng liêu, hẳn có cảm giác trong ánh mắt của bọn họ là sự khinh thường, nói hẳn dựa vào nữ nhân mới có được thành tựu như vậy. Cho nên hẳn không thể buông tha ẹ con các nàng, như vậy mới tiêu tán đi sự sỉ nhục trong hẳn.

Đúng lúc gia tộc Nam Cung trong Tứ đại huyền lực luyện chế được loại đan dược có thể đột phá nội lực cho võ giả, để đấu giá viên thuốc đó hẳn mới có ý định đem Lam Hinh bán cho Thương gia gia chủ để đổi lấy tiền, coi như nữ nhân kia còn chút tác dụng.

“Vũ nhi, nghe nói người dùng cực hình với Vân Vân Ca?” Nhìn Vân Tâm Vũ, Vân Lan lạnh nhạt hỏi, trong thanh âm của hẳn khó phát hiện ra cảm xúc.

Vân Tâm Vũ sững sốt một chút, không biết hẳn hỏi vậy là có ý gì nhưng vẫn cung kính trả lời: “Phụ thân, Vũ nhi biết sai rồi, không nên đánh Vân Vân Ca.”

“Không, Vũ nhi người không làm sai.” Vân Lan lắc đầu, khoé môi nở ra nụ cười lạnh: “Vân Vân Ca kia không xứng làm nữ nhi của ta, chỉ có người và Diệp nhi mới chân chính là con gái của ta, cho nên người mới làm gì nàng ta đều được, chỉ cần lưu lại cho nàng ta một mạng là đủ, dù sao ta cũng cần dùng nàng ta để uy hiếp Lam Hinh.”

Nghe vậy, Vân Tâm Vũ trong lòng vui vẻ, nói như thế sau này ả có thể quang minh chính đại dùng cực hình với Vân Vân Ca rồi.

Ngay trong lúc Vân Tâm Vũ vui mừng thì thị vệ của Vân Lan vội vã chạy đến, ôm quyền nói: “Gia chủ, Lục công chúa cùng Tứ hoàng tử đến rồi.”

Lục công chúa và Tứ hoàng tử?

Vân Lan hơi sững sờ, đôi mày nhăn lại, trong con mắt hiện ra một tia khó hiểu: “Lục công chúa và Vân Vân Ca quan hệ rất tốt, nàng đến cũng là chuyện bình thường nhưng mẫu thân Lục công chúa mất sớm lại không được Hoàng thượng sủng ái căn bản hẳn không để vào mắt, còn Tứ hoàng tử, hẳn đến đây làm gì?”

Ngược lại với Vân Lan đầy vẻ nghi hoặc thì Vân Tâm Vũ cực kì hưng phấn, Tứ hoàng tử là đệ nhất mỹ nam, hơn nữa thiếp thất đều không có một người, nếu như may mắn được hẳn để mắt tới chẳng phải có thể trở thành thái tử phi sao? Hơn nữa thái tử đã bị phế hẳn cũng có thể trở thành thái tử, vì vậy ả thật muốn nhân cơ hội này kết giao với Tứ hoàng tử.

Vân Lan hiển nhiên phát hiện ra Vân Tâm Vũ suy nghĩ điều gì, mỉm cười: “Vũ nhi, cùng đi với ta gặp Tứ hoàng tử.”

“Vâng, phụ thân.” Vân Tâm Vũ khoé môi dần dần mở rộng, khuôn mặt đẹp đẽ tràn đầy tự tin nở nụ cười, ả tin tưởng với dung mạo của mình Tứ hoàng tử tuyệt sẽ không thờ ơ.

—đề lời nói với người xa lạ—

Bảng phân chia cấp bậc đạt được:

Cấp 2 đình phong:

Huyền giả, huyền sĩ, huyền sư, đại huyền sư, địa huyền sư, thiên huyền sư, tinh huyền sư, huyền hoàng, huyền tôn, huyền thánh, huyền thần.

Quân nhân, võ sĩ, võ sư, đại võ sư, ma võ sư, thiên võ sư, tinh võ sư, vũ hoàng, huyền tôn, võ thánh, võ thần

Huyền thú: 1 đến 28 cấp, thú hoàng, thú tôn, thú thánh, thú thần.

Ngàn năm trước Huyền Vũ đại lục huyền giả thừa thối, võ giả xưng là măng phụ, huyền giả có thể tu luyện được huyền kỹ, võ giả lại dựa vào thể lực, cho nên võ giả không bằng huyền giả, ngàn năm sau nhân nhân vật nữ chính xuyên qua là võ giả tu luyện võ kỹ.

Huyền giả cấp thấp = huyền thú cấp một = võ sĩ cấp thấp

Huyền giả trung cấp = huyền thú cấp hai = võ sĩ trung cấp.

2. Chương 2: Hoàng Tử Yêu Nghiệt.

Vừa vào tới đài sảnh, ánh mắt Vân Tâm Vũ đã dán chặt lên Hồng Y thiếu niên có gương mặt mịn hoặc chúng sinh kia, sau đó chẳng thể rời mắt đi.

Ở Ly Phong quốc, Tứ hoàng tử Cung Vô Y là người vô cùng thần bí, nghe nói hẳn bái một cường giả làm sư phụ, quanh năm không ở trong cung, mặc dù được xưng là mỹ nam đệ nhất Ly Phong quốc nhưng những người chân chính thấy mặt hắn rất ít, đây là lần đầu tiên Vân Tâm Vũ nhìn thấy Tứ hoàng tử.

Tuy sớm biết Tứ hoàng tử tuấn mỹ phi phàm nhưng thời điểm trông thấy hắn ả vẫn bị giật mình, trước đến giờ ả chưa gặp người nào tuấn mỹ yêu nghiệt đến mức đấy.

Thiếu niên ngồi ngay ngắn trên ghế, mái tóc dài đen bóng theo gió tung bay nhẹ, nhẹ nhàng chạm vào da thịt trắng mịn như ngọc, cảm nhận ánh mắt của Vân Tâm Vũ, lông mi cong vút không khỏi nhú lại, bờ môi đỏ mọng mang theo vẻ trào phúng, ánh mắt quét tới làm toàn thân Vân Tâm Vũ cảm thấy lạnh lẽo.

“Ta không thích người khác dùng ánh mắt mê trai như vậy nhìn ta, không có lần sau!” Ánh mắt Cung Vô Y thu hồi âm lãnh, đôi lông mày mang theo cuồng mị bẩm sinh, làm cho Vân Tâm Vũ càng thêm mê muội.

Vân Lan nhướn mày, vội vươn tay kéo Vân Tâm Vũ, ôm quyền hướng tới hai người đang ngồi nói: “Tứ hoàng tử và Lục công chúc đại giá quang lâm, không biết có chuyện gì?”

Lời vừa dứt, thiếu nữ mặc cung trang hồng nhạt nhanh chóng đứng lên, ánh mắt hướng về phía sau lưng Vân Lan, cắn chặt môi, khuôn mặt xinh đẹp hơi lo lắng: “Vân tướng quân, bốn công chúa và hoàng huynh đến để thăm Văn Ca và dì Hinh, không biết các nàng có khỏe không?”

Nội tâm cả kinh, Vân Lan gấp đến độ chảy mồ hôi lạnh đầy đầu, Lục công chúa quả thật vì các nàng mà đến, nhưng lúc này sao có thể để các nàng gặp người ngoài?

“Cái này...” Lông mày chậm rãi dãn ra, ánh mắt Vân Lan thu lại về lãnh khốc, ra vẻ do dự nói: “Cái này sợ là có chút khó khăn, Lam thừa tướng để lại cho các nàng đả kích quá lớn nên đều bị bệnh, sợ không thể gặp người ngoài được.”

Nói xong, khuôn mặt Vân Lan đầy vẻ lo lắng và thương tâm, không giống giả chút nào, người không biết nhìn vào sẽ thấy hắn thật sự quan tâm đến thể tử và con gái, xứng đáng là người chồng tốt.

“Cái gì?” Cung Vân Phi hơi sững sờ, ánh mắt thanh tịnh như mặt nước không che dấu được sự lo lắng: “Vân Văn Ca và dì Hinh bị bệnh? Ta muốn tự mình đi thăm các nàng.”

Nàng từ nhỏ đã mất mẫu thân lại thêm cảnh ăn tươi uống máu trong hoàng cung, nếu không có mẹ con Văn Ca ngầm giúp đỡ có lẽ đã không sống được đến bây giờ, cũng vì vậy mà nàng và Văn Ca có thể xem là chị em tốt của nhau. Nên khi nghe tin hôm nay Lam thừa tướng sẽ bị chém đầu tại Ngọ môn, nàng lên lút trốn ra khỏi hoàng cung đến thăm Văn Văn Ca, ai ngờ đụng phải Cung Vô Y, nhờ sự giúp đỡ của hắn nàng dễ dàng rời khỏi hoàng cung.

Chỉ là Cung Vân Phi thật sự nghi hoặc, Tứ hoàng huynh này trước giờ đều vô tình vô tâm, khi nghe nàng nói đến phủ tướng quân lại tự mình đi theo tới đây?

Vân Lan lau cái cằm đầy mồ hôi lạnh, cẩn thận từng li từng tí liếc nhìn khuôn mặt không chút cảm xúc của Cung Vô Y: “Vậy không được thỏa đáng cho lắm, nếu Lục công chúc và Tứ hoàng tử muốn thăm các nàng ta sẽ gọi Ca nhi đến tiếp đãi, còn Hinh Nhi bệnh quá nặng nên không tiện gặp người ngoài.”

Dứt lời, Vân Lan nhìn thị vệ liếc mắt một cái, thị vệ kia như tiếp thu được suy nghĩ của hắn, ôm quyền, quay người ra khỏi phòng.

Cung Vân Phi hơi do dự, nhìn qua Cung Vô Y, cuối cùng vẫn nghe theo sự sắp xếp của Vân Lan.

Trong mật thất, Dạ Nhược Lan xê dịch thân thể ra phía sau, chui rúc trong góc khuất, nàng nhẹ nhàng niệm thần chú, một tia âm u tỏa ra làm sáng lên dung mạo tái nhợt của nàng, giờ tay lên chuông, đầu ngón tay mảnh khảnh đột nhiên xuất hiện một chiếc nhẫn cổ xưa.

“Cũng may, nhẫn Huyền Linh vẫn còn...”

Chiếc nhẫn đó là do ngàn năm sau Dạ gia cùng với thần khí khế ước, chỉ cần linh hồn không chết, chiếc nhẫn này sẽ vĩnh viễn không mất đi.

Trong lịch sử ngàn năm của Dạ gia chỉ có nàng là người duy nhất được linh hồn của nhẫn Huyền Linh tương trợ 100% , lúc trước vì có nhẫn Huyền Linh này mà nàng có được danh tiếng trong thiên hạ, chỉ cần còn nhẫn Huyền Linh nàng có thể chắc chắn mình sẽ lại huy hoàng như ngày trước.

Huống chi, so với kiếp trước, nàng có thêm một ưu điểm đó là kinh nghiệm. Đã có những kinh nghiệm quý giá, nàng có thể tu luyện lại trên con đường đã tích lũy được.

“Khục khục,” ho khan hai tiếng, ý nghĩ Dạ Nhược Ly khẽ động, lấy từ trong nhẫn Huyền Linh một viên thuốc, nuốt xuống, đan dược thuận lợi lấn vào yết hầu rồi trơn trượt trong cơ thể, ngay lập tức một cảm giác mát rượi bao quanh nàng, miệng vết thương bắt đầu đóng vảy.

Nếu người khác chứng kiến Dạ Nhược Lan lấy ra đan dược tất nhiên sẽ liễu lĩnh xông tới cướp đoạt.

Hiện tại ngàn năm trước trên Huyền Vũ đại lục, Luyện giới sư rất ít, thuật luyện đan cũng chưa hoàn toàn phát triển...trong hoàng thất tối đa cũng chỉ có vài ba viên thuốc, lại đem bảo vệ kĩ càng, nếu không gia tộc Nam Cung sắp triển khai đấu giá viên đan dược kia sẽ không rung động cả đại lục như vậy.

“Két...!”

Cánh cửa mật thất chậm rãi mở ra, ánh sáng mặt trời chiếu rọi vào trong, Dạ Nhược Lan vô thức đưa tay che ánh sáng, híp híp đôi mắt, nhìn xuyên qua khe hở ngón tay thấy có người tới, gương mặt tái nhợt đầy vẻ lo lắng.

Dưới ánh mặt trời, nam tử áo đen, khuôn mặt lạnh lùng bước tới trước mặt Dạ Nhược Ly đem quần áo cầm trên tay ném xuống đất, mày kiếm nhăn lại lộ vẻ chán ghét: “Trong phủ có khách, tướng quân muốn người thay y phục đi gặp khách, chuyện ngày hôm nay phải giữ bí mật, bằng không phu nhân Lam Hình chỉ sợ...”

Dạ Nhược Ly cúi đầu, ánh mắt rơi vào đồng quần áo hoa kệt, nở ra nụ cười châm chọc: “Người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không nói ra!”

Hắc y lạnh lùng nhìn Dạ Nhược Ly, quay người ra khỏi mật thất, để lại Dạ Nhược Ly cầm quần áo đến xuất thần...

——đề lời nói với người xa lạ——

Ngay từ đầu ,nhân vật chính sẽ bị áp bức vô cùng, đợi nàng ra khỏi phủ tướng quan, sẽ trở nên mạnh mẽ.

3. Chương 3: Lăn Đầu Đối Mặt.

Gần giữa trưa, người ngồi chờ sắp hết kiên nhẫn Dạ Nhược Ly mới chậm rãi bước vào. Trông thấy thân hình nhỏ gầy yếu, sắc mặt Vân Lan u ám, ho khan hai tiếng, nghiêm nghị quát lớn: “Không nhìn thấy Tứ hoàng tử đã đến sao? Dám để cho Tứ hoàng tử chờ người, bây giờ ngay lập tức quỳ xuống tạ tội trước mặt Tứ hoàng tử đi!”

Theo như Vân Lan suy đoán, Tứ hoàng tử nhất định là đến thăm nàng, nàng lại dám đến chậm như thế đã phạm vào tội đại nghịch bất đạo rồi, nếu không có Tứ hoàng tử và Lục công chúa ở đây hơn nữa còn phải dùng nàng đủ uy hiếp Lam Hình, hẳn đã sớm muốn một tát đánh chết nghịch nữ này.

Dạ Nhược Ly nắm chặt bàn tay nhỏ, không sợ hãi ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt màu đen lạnh khốc vô tình, dừng lại một chút rồi nói: “Ta có tôn nghiêm của ta, tuyệt đối không quỳ xuống bất kì ai, dù là Thiên vương lão tử đến cũng không quỳ.”

Không khí yên tĩnh tràn ngập trong phòng khách, trên gương mặt non nớt thể hiện rõ vẻ cuồng vọng, tất cả mọi người đều há to miệng, ngạc nhiên nhìn nữ hài tử trước mặt.

“Người...”Sắc mặt Vân Lan biến đổi, gương bàn tay lên hướng tới mặt Dạ Nhược Ly đánh xuống. Chưa kịp tiếp xúc đôi má Dạ Nhược Ly, một bàn tay đột nhiên nắm lấy cổ tay hấn, dù vùng vẫy thế nào cũng không nhúc nhích được.

Trong lòng Vân Lan tràn đầy khiếp sợ, ngạc nhiên nhìn về phía Cung Vô Y. Thiển niên diên đảo chúng sinh tuyệt thế nở nụ cười, áo đỏ tung bay trong gió giống như ngọn lửa chập chờn, bàn tay trắng nõn như nữ tử nắm chặt cổ tay Vân Lan không buông, hần chỉ đứng đó hơi thở cuồng đại quần lay quanh thân.

Thiển niên tuấn mỹ yêu nghiệt này là cuồng giả, tuổi còn trẻ như vậy mà có thực lực như vậy thật là kì tài ngút trời. Dạ Nhược Ly nhớ tới Vân Lan lúc này gọi hần là Tứ hoàng tử, hần chính là Tứ hoàng tử Cung Vô Y trong lịch sử nhắc đến sao?

Lịch sử nhắc đến vị hoàng tử này chỉ vắn vệt vài nét, trong ấn tượng của Dạ Nhược Ly Tứ hoàng tử Cung Vô Y này cả đời không lập gia đình, không có thiếp thất càng không có con nối dõi, để cho đời sau vô cùng hoang mang. Có người nói hần kiêu ngạo, nữ tử trên đời này không ai vừa mắt, có người đoán hần bất lực nên không lập Vương phi, có người nói thật ra hần thích nam tử....Bất kể cách nói nào cũng đều tăng sự thần bí trên người Tứ hoàng tử.

Chỉ là đối với người trong hoàng thất, Dạ Nhược Ly vẫn nên đứng xa mà nhìn, nàng không quên kiếp trước Đế Quốc hoàng tử dạy dũa làm nàng như sống trong ác mộng, nếu không có thể lực Dạ gia phía sau chỉ sợ không đơn giản như thế, lúc này nàng không có hậu thuẫn cho nên không muốn cùng người hoàng tộc phát sinh quan hệ.

“Vân tướng quân, bốn hoàng tử không nói gì, làm gì tới lượt người ra tay đánh người?” Cung Vô Y híp híp cặp mắt phượng, trong mắt phát ra nhuệ khí sắc bén, buông tay Vân Lan ra rồi móc một chiếc khăn tay tinh xảo, tinh tế lau sạch bàn tay lúc này nắm lấy cổ tay Vân Lan: “Thật có lỗi, Vân tướng quân, bốn vương thích sạch sẽ, hy vọng người không để ý.”

Khuôn mặt anh tuấn của Vân Lan đỏ bừng, đối mặt với sự sỉ nhục này cho dù là thánh nhân cũng sẽ nổi giận huống chi là hần?

Chứng kiến Vân Lan bối rối, vẻ mặt căng cứng của Dạ Nhược Ly buông lỏng xuống, giữa lòng mảy mảy ngứa, không khác chế được sự vui vẻ.

Ném khăn tay xuống đất, Cung Vô Y nhìn thẳng vào khuôn mặt ngây thơ của Dạ Nhược Ly, trong mắt ẩn chứa ánh sang thâm thúy, trong chớp mắt liền biến mất.

Nha đầu này, thật thú vị, thoát nhìn không giống hài tử mười tuổi, không biết nàng có thể mang cho hần sự mong chờ gì đây, để cho cuộc sống vô vị của hần thêm điểm thú vị.

Vân Tâm Vũ đứng bên cạnh, sớm đã đem hành động Cung Vô Y, ngay lập tức dùng ánh mắt ghen ghét hung hăng trừng mắt Dạ Nhược Ly, hận không thể đem tiện nhân này băm thành trăm mảnh, Vân Tâm Vũ thầm nghĩ cao quý như hoàng tử tiện nhân kia sao xứng đôi được chứ?

“Nghịch nữ, làm càn, ai cho người dùng ánh mắt như thế nhìn Tứ hoàng tử?” Vân Lan nhìn ra Cung Vô Y không bình thường, thần sắc biến đổi, lạnh giọng quát.

Hần và Vân Tâm Vũ đều cho rằng Dạ Nhược Ly không có khả năng xứng đôi được.

“Lão gia hỏa, người mắng ai làm càn?” gương mặt nhỏ bé trầm xuống, trong mắt xẹt qua lệ khí, đôi lông mày mang theo cuồng vọng: “Giáo huấn ta? Người có tư cách này sao?”

“Nghịch nữ, người...” Toàn thân Vân Lan run rẩy, sắc mặt tái nhợt đưa tay ra chỉ vào Dạ Nhược Ly: “Tứ hoàng tử, người cũng thấy nghịch nữ này không nghe lời giáo huấn, làm ta tức chết mất. Vì sao ta lại có đứa con gái như thế?”

Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, không vì lửa giận của hần mà sợ hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn tiến gần đến Vân Lan, đầy vẻ trào phúng: “Như thế nào? Người muốn đánh ta sao? Nói thật, vì sao ta lại có người cha như người chứ?”

“Người...”

Lúc này Vân Lan đã bị chọc tức đến nổi không nói ra lời.

Mọi người đứng bên cạnh chứng kiến cảnh này không khỏi sửng sốt, không ngờ nàng lại khiêu khích Vân Lan.

Cung Vân Phi chớp mắt, sau khi Dạ Nhược Lan xuất hiện, nàng không có cơ hội lên tiếng hướng chỉ nàng chỉ là công chúa bị thất sủng căn bản không được người khác để mắt tới, Vân Lan đối xử với nàng khách khí bởi có Cung Vô Y bên cạnh. Có điều nhìn thấy bạn tốt không có việc gì, nàng cũng thấy yên tâm.

Dạ Nhược Ly nhú má, lộ vẻ trào phúng, nàng sớm đoán được Vân Lan không dám ra tay với nàng, cho dù hấn dám đi chẳng nữa nàng cũng không có lý do gì để nhận lửa giận trong lòng xuống.

Về phần phủ tướng quân, sớm muộn gì cũng có ngày những người thiếu nợ nàng nhất định phải trả lại gấp đôi.

Nhìn thấy gương mặt trào phúng của Dạ Nhược Ly, Vân Lan thật sự hận không thể một quyền đánh nghịch nữ này thành bánh thịt, nhưng hấn không dám, không chỉ vì ánh mắt âm trầm của Cung Vô Y mà nàng là con cò để uy hiếp Lam Hinh. Bất kể nàng khiêu khích thế nào, hấn cũng không thể ra tay giết nàng được.

“Ai” Vân Lan thở dài, để bàn tay xuống, trong mắt tia lãnh khốc từ từ biến mất, đổi thành dáng vẻ yêu thương, ôn nhu nói: “Dù có thế nào, người cũng là nhi nữ của ta, ta sao có thể đánh người được? Thân thể người không tốt về phòng nghỉ ngơi trước đi, về sau ta sẽ dạy bảo người lễ nghĩa.”

Nói tới câu cuối cùng, Vân Lan cố ý tăng giọng nói.

Con mắt rũ xuống, thu liễm lại, Dạ Nhược Ly nở ra nụ cười giễu cợt: “Vâng, con gái xin phép cáo lui, mong phụ thân “bảo trọng” thân thể, nếu như uống nước mà bị sặc chết sẽ trở thành trò cười trong thiên hạ.”

“Láo xược!” Vân Lan nổi giận, sự nguy trang ban đầu biến mất không chút tung tích.

“Phụ thân” Dạ Nhược Ly ngẩng đầu lên, mắt to chớp chớp lộ ánh sáng bên trong: “Con gái quan tâm đến người, chẳng lẽ quan tâm đến phụ thân là sai sao? Thì ra trong mắt người con gái có làm gì cũng là sai lầm, phụ thân không thấy bản thân quá đáng lắm sao?”

Nàng biểu lộ sự ngây thơ như chú cún nhỏ, làm người ta cảm thấy nàng thật sự là một hài tử bị uỷ khuất, giống như lúc trước sự cuồng vọng kia không tồn tại trong nàng.

Khoé môi Cung Vô Y cong lên, con mắt phượng tràn đầy vẻ tươi cười, sau đó nghiêm sắc mặt, thu lại ý cười, nghiêm túc nói: “Vân tướng quân, người đúng là có chút quá đáng, dù sao nàng cũng là con gái của người, người sao có thể bắt công như thế? Còn không mau xin lỗi?”

Vân Lan ngây ngẩn cả người, hấn làm cha nhưng lại hướng tới con gái xin lỗi? Cái này sao với việc nói hấn đi chết còn khó chịu hơn, trong lòng hấn thật không rõ nghịch tử kia có điểm gì làm Tứ hoàng tử thiên vị như vậy?

“Vân tướng quân, người không nghe lời nói của bốn hoàng tử?” Cung Vô Y tất nhiên biết hấn không muốn, dung nhan yêu nghiệt lập tức lạnh xuống, mắt phượng nhắm lại, một tia nguy hiểm tràn lan xuất hiện.

Cung Vô Y uy hiếp, Vân Lan chỉ có thể cúi đầu, nói nhỏ: “Thật xin lỗi!”

Trời mới biết hấn không cam lòng nói câu này đến mức nào, nhưng cuối cùng hấn chỉ có thể nhẫn nhịn.

“Phụ thân” Dạ Nhược Ly đầy vẻ đáng tiếc nói: “Thật có lỗi, gần đây thân thể nữ nhi không khoẻ, lúc này người nói gì....không nghe được, người có thể nói to thêm một lần nữa không?”

Tay nắm chặt lại, Vân Lan nghiêng răng, hô hấp thật sau đem nội lực tụ tập đến lồng ngực, quát: “Xin lỗi!”

Toàn phủ tướng quân trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người trong phủ đều hướng về phía đại sảnh, bọn họ mới nghe tướng quân nói lời xin lỗi, không biết là ai có thể làm tướng quân nói thế? Mọi người ai cũng cảm thấy nghi hoặc khó hiểu.

“Nếu phụ thân đã xin lỗi rồi, con gái tạm thời tha thứ cho phụ thân, con gái cáo lui trước.”

Lời vừa dứt, đi về phía cửa không hề ngoảnh đầu lại, trên môi nở ra nụ cười, trong lòng thật sự vui vẻ.

Chỉ là tạm thời tha thứ thôi, bởi vì nàng sẽ trả thù.

Dù Vân Lan thông qua hắc y kia uy hiếp nàng, nàng cũng không quá bận tâm, vì nàng biết rõ Vân Lan nhất định sẽ không đụng tới Lam Hinh, nàng cũng không đưa chuyện Vân Tâm Vũ đánh nàng nói ra, mối thù của nàng sẽ do chính tay nàng trả.

Cung Vân Phi đứng xa nhìn Dạ Nhược Ly, há hốc mồm, cuối cùng cũng không nói chuyện được một câu, sau đó lại đưa mắt nhìn Cung Vô Y đứng bên cạnh.

“Vân tướng quân, bốn hoàng tử cũng phải về rồi, người không cần tiễn”, Ánh mắt Cung Vô Y thu hồi lại hứng thú, đứng ra ngoài, tâm tình hôm nay thật sự rất tốt.

Cung Vô Y và Cung Vân Phi lần lượt rời đi, Vân Lan ở phía sau nhìn trời xanh, nỉ non một câu: “Vân Văn Ca, không thể giữ lại!”

“Phụ thân?” Vân Tâm Vũ hoảng sợ, nhưng trên mặt ả lại tràn đầy vẻ vui mừng: “Bên Tứ hoàng tử...”

“Theo ta biết, ngày mai Tứ hoàng tử đi xa, đi lần này không biết bao lâu mới về, trước khi hắn trở về chúng ta có thể giết nàng rồi vu oan giá họa cho người khác, dù sao cũng không ai tin phụ thân có thể tự tay giết chết con mình, cho dù là Tuward hoàng tử cũng sẽ không nghi ngờ ta, chỉ là...”. Nói đến đây, Vân Lan dừng lại, sắc mặt ngưng trọng: “Phải chờ Lam Hinh bước vào Thương gia trước đã, Vân Văn Ca chết rồi, Lam Hinh nhất định cũng sẽ chết theo, kế hoạch của ta sẽ thành công, về phần Lam Hinh vào Thương gia có chuyện gì xảy ra cũng không còn quan hệ đến chúng ta...”

Ngẩng đầu lên, dung nhan anh tuấn hiện rõ tia lạnh khốc vô tình.

Đừng trách hắn ra quyết định như vậy, có trách cũng nên trách Lam Hinh là con gái Lam thừa tướng, còn Vân Văn Ca lại được Tứ hoàng tử chú ý. Hắn không thể để Vân Văn Ca quyến rũ được Tứ hoàng tử, nếu không sẽ xảy ra họa lớn nên nhất định phải hi sinh nàng ta.

4. Chương 4: Lần Đầu Tu Luyện.

“Gia Nhi...”

Bước vào phòng, Dạ Nhược Ly nhìn nữ hài tử nằm trên giường, vệt vàng chạy đến thấy trên người nàng ấy khắp nơi đều là vết thương, con ngươi đen ánh lên tia lạnh lệ ác liệt (mạnh mẽ ác liệt).

Nữ hài tử nằm trên giường nghe thấy nàng gọi chậm rãi mở mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch không chút máu cười yếu ớt: “Tiểu...Tiểu thư, người đã trở về? Gia Nhi không sao, tiểu thư không cần lo lắng, Gia Nhi vẫn muốn hầu hạ tiểu thư...”

“Người đừng nói chuyện” Lông mày Dạ Nhược Ly cau lại, nhìn mông lung về phía trước, khe thở dài. Lúc trước còn Lam thừa tướng và hoàng hậu náo nhiệt tới mức nào, giây phút này một người cũng không thấy, chỉ có Gia Nhi không rời có biết bao trung thành trong đó, Dạ Nhược Ly chợt thấy xúc động.

Trong giây lát, lòng Dạ Nhược Ly cơ rút đau đớn, nàng biết đó là cảm giác của Vân Văn Ca vẫn còn lưu trong cơ thể, chắc chắn các nàng đã từng có tình cảm rất tốt, nếu như vậy nàng sẽ thay Vân Văn Ca chăm sóc cho Gia Nhi, làm Vân Văn Ca yên lòng.

Cảm nhận được sự cam đoan của Dạ Nhược Ly, cảm giác đau đớn kia yên lặng biến mất.

“Gia Nhi, người ăn đan dược này đi”, trong lòng bàn tay nhỏ nhắn Dạ Nhược Ly xuất hiện một viên đan dược óng ánh, nương theo ánh sáng ngoài cửa sổ viên thuốc tỏa ra ánh hào quang. Miệng anh đào nhỏ há hốc, Gia Nhi kinh ngạc, khuôn mặt non nớt lộ vẻ nghi hoặc khó hiểu.

Đan dược? Tiểu thư gọi cái thứ giống như kẹo hồ lô này là đan dược? Giống như cái gia tộc Nam Cung sắp đầu giá? Tướng quân vì muốn mua đan dược mà đem phu nhân bán làm tiểu thiếp, sao tiểu thư lại có được? Lại đem nó ỉn?

“Gia Nhi, ta biết người nghi ngờ, nhưng người chỉ cần biết ta tuyệt đối không hại người, như thế là được”.

Âm thanh nhàn nhạt kéo suy nghĩ của Gia Nhi trở về, nàng nhìn khuôn mặt như tác phẩm nghệ thuật của Dạ Nhược Ly, đôi mắt đen như sao đêm lại loé ra ánh sáng rạng ngời, sau đó gật đầu nhẹ, cánh tay vươn ra đón lấy viên thuốc nuốt vào bụng.

Tiểu thư sẽ không bao giờ hại nàng, dù tiểu thư cho nàng thuốc độc nàng cũng sẽ không chùn bước mà nhận lấy. Một cảm giác mát rượi bao quanh thân thể, Gia Nhi cảm nhận rõ ràng miệng vết thương ngựa ngựa thật khó chịu, nàng vươn tay muốn gãi lại ngạc nhiên phát hiện các vết thương bắt đầu đóng vảy.

“Tiểu thư?” Gia Nhi khiếp sợ kêu lên, phát hiện thanh âm của nàng không còn vẻ suy yếu mà tràn đầy sức sống. Dạ Nhược Ly cúi đầu nhìn Gia Nhi, lông mi dài che đôi mắt, trầm mặc thật lâu hỏi: “Gia Nhi có tin tưởng ta?”

“Tiểu thư đang nói gì vậy?” Gia Nhi thu hồi vẻ kinh ngạc, chớp đôi mắt to, giọng điệu rất chắc chắn “Dù tiểu thư có như thế nào, tiểu thư vẫn mãi là tiểu thư Gia Nhi, Gia Nhi biết rõ tiểu thư có bí mật không thể nói, nếu tiểu thư không muốn, Gia Nhi tất nhiên sẽ không hỏi.”

Gia Nhi nghĩ tiểu thư nhà mình có lẽ vì sự kiện Lam thừa tướng nên trong nháy mắt trưởng thành hơn, cũng không nghi ngờ gì. Nàng chỉ là hài tử mười tuổi lại cho nàng ta cảm giác thân thuộc, đây tất nhiên là tiểu thư nhà nàng ta, không thể giả mạo

“Gia Nhi” Trong mắt Dạ Nhược Lan hiện lên nét vui mừng, mỉm cười nói: “Chúng ta cùng rời khỏi phủ tướng quân, được chứ?”

“Rời khỏi đây?” Gia Nhi trừng mắt, lại nhanh chóng hiện ra vẻ ưu sầu “Nhưng chúng ta làm sao rời khỏi đây? Tướng quân sẽ không cho chúng ta đi, hơn nữa, sau khi rời khỏi chúng ta biết đi nơi nào? Còn có phu nhân nàng...”

Nếu có thể nàng cũng muốn rời khỏi nơi này cùng tiểu thư và phu nhân cho dù phải mất mạng, nhưng phủ tướng quân canh phòng nghiêm ngặt, sao có thể dễ dàng rời khỏi được chứ?

“Chắc chắn có cách!” Dạ Nhược Ly quay đầu đi, ánh mắt hướng ra ngoài bầu trời xanh tinh khiết: “Gia Nhi, qua sự kiện này ta đã có một đoạn duyên kỳ ngộ, vì vậy ta không cam lòng làm người bình thường, lại càng không cam lòng bị ức hiếp nên chỉ có thể đứng trên ới có thể áp chế được người khác!”

Gia Nhi chưa bao giờ nghĩ tiểu thư lại có lời nói như thế, vô cùng khiếp sợ: “Tiểu thư, người muốn soái vị?”

“Soái vị? Làm nữ hoàng? Ta không hứng thú!” Thu hồi tầm mắt, Dạ Nhược Ly cười nhạt, con ngươi đen như mực toát lên sự ngông cuồng cực điểm: “Ta muốn trời này vì ta mà biến, đất này vì ta mà chuyển! Ta không muốn làm hoàng đế nhưng cũng không muốn phục tùng! Ta càng muốn thiên hạ này không có người nào dám ức hiếp ta và người của ta!”

Bỗng nhiên Gia Nhi phát hiện, Dạ Nhược Ly bất luận là tính cách hay khí thế đều có sự thay đổi vô cùng lớn, không khỏi làm người ta tin tưởng.

“Gia Nhi, người có bằng lòng theo ta bước trên con đường cường giả?” Nhìn gương mặt đang ngây ngốc của nữ hài tử trên mắt, Dạ Nhược Ly nở nụ cười ấm áp.

Gia Nhi kích động đến nỗi đỏ hồng cả đôi má, dùng sức gật đầu, đặt tay mình vào bàn tay nhỏ bé của Dạ Nhược Ly.

Hai bàn tay nắm thật chặt, Gia Nhi tự thề với lòng, đời này kiếp này bất kể xảy ra chuyện gì nàng sẽ không bao giờ rời khỏi tiểu thư. Hơn nữa, không hiểu sao Gia Nhi tin tưởng tiểu thư có thể đạt được mục tiêu đó.

Buông tay nhau ra, trong ánh mắt Dạ Nhược Ly xoẹt qua tia sáng, vừa rời nắm tay nàng cảm thấy Gia Nhi có căn cốt rất tốt, đáng tiếc nàng ta chỉ là nha hoàn chưa từng được khảo nghiệm huyền lực nên không biết năng lực của nàng ta ở mức nào.

Nhưng đã là tùy tùng cũng nàng thì Gia Nhi tất nhiên cũng có thể trở thành cường giả.

“Gia Nhi, người ra ngoài đi, đừng để ai vào làm phiền ta” Phục hồi lại tâm trạng, Dạ Nhược Ly nhàn nhạt dặn dò, cũng đến lúc nâng cao thực lực lên rồi.

“Vâng, tiểu thư”

Gia Nhi đáp nhẹ một tiếng, ra ngoài đóng cửa phòng lại, gian phòng trở nên yên tĩnh. Dạ Nhược Ly ngồi khoanh chân, tập trung hít sâu đọc khẩu quyết, Kim Thần quyết, Mộc Thần quyết, Thủy Thần quyết, Hỏa Thần quyết, Thổ Thần quyết đồng thời vận chuyển trong cơ thể.

Năm thần quyết này tượng trưng cho năm thuộc tính, căn bản không thể dung hoà cùng nhau nhưng nếu có được Huyền Linh giới lại là chuyện khác. Năm thần quyết và thần giới đều là vật gia truyền của Dạ gia, ngàn năm cũng chỉ có mình nàng có thể tu luyện được có thể tưởng tượng được Dạ gia đặt vào nàng biết bao hy vọng, mong chờ, nay nàng đột nhiên biến mất không biết những người kia có vì nàng mà thương tâm?

Nhưng mặc kệ ngàn năm sau người thân có như thế nào thì thời điểm hiện tại nàng phải mạnh mẽ lên, chỉ có như thế mới có thể bảo vệ tốt hậu nhân.

Nghĩ như vậy, Dạ Nhược Ly hồi phục tâm tình toàn tâm vui đầu vào tu luyện. Thời gian trôi qua rất nhanh. Trong một đêm, năng lực của nàng có ngay kết quả tốt. Bầu trời dần hiện ra những tia sáng đầu tiên, Dạ Nhược Ly ngừng tu luyện cảm thấy trong cơ thể có một nguồn năng lượng đang di chuyển, bờ môi khẽ cong lên: “Trong một đêm đã trở thành huyền giả, tuy rằng tu vị thấp nhất trong huyền nhân cấp thấp nhưng ít ra không phải là loại yếu mềm, phế vật vô năng, đáng tiếc thực lực kiếp trước đến 1% cũng không có, bất quá kiếp trước luyện một ngày một đêm đã trở thành huyền nhân, được gọi là thiên tài đệ nhất đại lục, còn bây giờ thiên phú này dường như còn biến thái hơn cả kiếp trước”

Từ xưa đến nay thiên tài trong thiên tài muốn trở thành huyền giả ít nhất cũng phải cần nửa tháng, nên hiện tại Dạ Nhược Ly có thiên phú thật sự chấn động cả phiên đại lục.

Ngàn năm trước tại Huyền Vũ đại lục, nếu các đại gia tộc biết được một Dạ Nhược Ly như thế chắc chắn sẽ ra sức lôi kéo, chỉ là nàng vẫn chưa đủ mạnh để bảo vệ bản thân nên tạm thời không nên bộc lộ thiên phú này.

5. Chương 5: Người Thương Gia Tới.

“Ồ, đây không phải là Gia Nhi sao? Người vẫn chưa chết à? Bị đại tiểu thư đánh như thế chúng ta đều nghĩ người sắp chết, đang định đưa tiễn người một đoạn đường đây.” Giọng nói đầy trào phúng truyền vào cửa phòng sau đó một người kiều ngạo bước vào: “Nếu như người theo hầu đại tiểu thư, chúng ta đã có thể còn nhau hưởng vinh hoa phú quý, người cần gì phải quật cường như thế?”

Nghe những lời như thế, Dạ Nhược Ly cay mảy, đi về phía cửa nghe thấy giọng nói tức giận của Gia Nhi: “Các người đều là loại vong ân phụ nghĩa, các người quên rằng phu nhân đối xử với các người như thế nào sao? Nhất là người Thanh Linh, nếu không phải lúc trước phu nhân cứu người từ tay đại tiểu thư thì có lẽ người đã bị đánh chết rồi, bây giờ phu nhân gặp khó khăn các người lại đi theo làm chó cho đại tiểu thư, các người không sợ phụ lòng phu nhân sao?”

“Làm càn!” Sắc mặt Thanh Linh lạnh lẽo, híp con ngươi, hừ lạnh một tiếng: “Tiện nhân, người vừa nói ai là chó? Hôm nay ta thay mặt đại tiểu thư sẽ giáo huấn người cho tốt.”

Dứt lời, bàn tay giơ lên, hướng về phía Gia Nhi mà đánh tới, trong chớp mắt có một bàn tay nắm lấy tay Thanh Linh sau đó bàn tay bé nhỏ rơi vào má Thanh Linh phát ra một tiếng thanh thúy.

“Ba!”

Dạ Nhược Ly sáng giọng, gạt tay Thanh Linh: “Người của ta, không đến phiên người giáo huấn!”

Nhất thời, tất cả mọi người dùng ánh mắt lạ lẫm nhìn Dạ Nhược Ly, đó là Nhị tiểu thư yếu đuối? Vì sao nàng ta lại thay đổi hoàn toàn như thế?

“Người...” Thanh Linh bùm lấy gương mặt đỏ bừng, cắn chặt răng, không cam lòng gào thét: “Người còn tưởng người là Nhị tiểu thư của phủ tướng quân sao? Thừa tướng đã chết, hoàng hậu và thái tử đã bị phế, bây giờ người cái gì cũng không phải, người dám đánh người của đại tiểu thư sao?”

Đôi mắt sắc lạnh đảo qua Thanh Linh, Dạ Nhược Ly giơ chân, đập vào bụng Thanh Linh một cái thật mạnh.

“Phanh!”

Ngay lập tức Thanh Linh bay ra bên ngoài, nằm trên mặt đất ôm bụng lăn qua lăn lại, mồ hôi lạnh ứa đầy trán, đôi mắt hung dữ nhìn chằm chằm vào Dạ Nhược Ly. Những người còn lại sợ choáng váng, đứng ngây người nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn như xinh đẹp kia.

“Có bản lĩnh người có thể đưa Vân Tâm Vũ và Vân Lan tìm ta.” Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, quần áo tung bay trong gió, toàn thân phát ra cỗ cường khí bá đạo, nghiêm nghị quát: “Bây giờ lập tức rút hết cho ta!”

Nói xong, mọi người chạy như bay, giống như phía sau có quỷ đuổi theo, Thanh Linh nâng bước đi, con người mang theo tia hung ác đảo qua Dạ Nhược Ly, đôi tay trắng như phấn nắm chặt mang theo tia tức giận rời khỏi, trong lòng thầm nghĩ nỗi nhục ngày hôm nay ả nhất định phải đòi lại.

“Tiểu thư...” Sau khi mọi người đi khỏi, Gia Nhi nhìn Dạ Nhược Ly cảm thấy tiểu thư hành động quá khốc liệt rồi, nàng sung bái tiểu thư nhà nàng mất rồi.

“Gia Nhi, người đã thay ta canh chừng một đêm rồi nên về nghỉ ngơi đi!”

“Vâng, tiểu thư.” Gia Nhi chớp mắt, trong lòng lộ vẻ nghi hoặc: “Thật kì lạ, ngày hôm qua tiểu thư cho đan được trong thân thể cảm thấy vô cùng sung sức, rõ ràng cả đêm không ngủ nhưng lại không có thấy mệt mỏi...”

Dạ Nhược Ly cười nhạt không trả lời, nàng biết rõ nàng đã lộ tài năng, chỉ là Dạ Nhược Ly không thể để bản thân chịu uỷ khuất, nếu cho nàng cơ hội lần nữa, nàng cũng sẽ làm như thế. Nàng cũng không thể chính thức trở thành Vân Văn Ca, dù lúc trước Vân Văn Ca có tính cách như thế nào thì nàng – Dạ Nhược Ly cũng chỉ là Dạ Nhược Ly mà thôi, nàng cũng không thể vì sợ người khác có nghi ngờ mà thay đổi tính cách của mình.

Dạ Nhược Ly nhìn trời xanh thở dài, cũng đến lúc nghĩ cách rời khỏi phủ tướng quân rồi...

Đại sảnh.

Vân Lan bưng ly trà trên bàn lên, nhẹ nhàng thổi tan khí nóng bốc lên, uống một ngụm, chậm rãi để lại chỗ cũ, ngẩng đầu lên trên môi nở nụ cười: “Không biết gia chủ của các người đem theo bao nhiêu bạc?”

Nam tử trung niên vuốt vuốt chiếc nhẫn trên tay, bờ môi nở nụ cười yếu ớt: “Ngân phiếu ta đã mang tới, hôm nay sẽ trao đổi nhưng gia chủ nói lần này mua bán không chỉ tôn phu nhân mà còn cả Vân Văn Ca phần điều ngọc mài vô cùng đáng yêu, lớn lên nhất định sẽ trở thành mỹ nhân khuynh thành, cho nên...”

Trong vạt áo móc ra một đồng ngân phiếu đặt lên bàn, câu sau của hắc Vân Lan hiểu rõ.

“Chỉ cần người đem tôn phu nhân và tiểu thư giao cho chúng ta, Thương gia sẽ giúp người trong chuyện đấu giá viên thuốc của gia tộc Nam Cung.”

Nhìn thấy vẻ do dự của Vân Lan, nam tử trung niên thêm động lực để hắc quyết định, vì đang phân vân nên Vân Lan không hề nhìn thấy sự khinh thường và lãnh ý của đối phương.

“Tốt, thành giao!” Vỗ bàn, Vân Lan đi về phía nam tử trung niên xòe bàn tay, cười vang: “Ha ha, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ!”

“Hợp tác vui vẻ!” Nam tử trung niên cười tay hắc, trong ánh mắt lộ vẻ thâm thúy cùng một tia rét lạnh, đáng tiếc Vân Lan đang hưng phấn không hề để ý đến sự khác thường này: “Bây giờ nên đưa ta đi gặp tôn phu nhân rồi chứ? Gia chủ ta đang chờ phu nhân về, ta muốn nhìn một chút mỹ nhân đệ nhất có hình dáng như thế nào.”

Vân Lan thu hồi vẻ vui mừng, làm động tác mời, dẫn nam tử trung niên bước về phía hậu viện. Hậu viện là nơi ở của phu nhân, nhìn thấy nam tử không rõ thân phận ở đây ai cũng hết sức ngạc nhiên.

Lúc này, ở Tây Sương phòng có một nữ tử ngồi bên cửa sổ nhìn trời xanh. Chỉ thấy nữ tử da trắng nõn nà, lông mày lá liễu, mặc áo tơ màu trắng, trên cổ trắng nõn có đeo một miếng ngọc bội, ánh nắng ban mai lọt vào, nàng ngồi giữa như tiên tử giáng trần, chỉ là đôi lông mày lộ vẻ ưu thương, làm lòng người thương tiếc không thôi.

Vân Lan đẩy cửa bước vào, nhìn thoáng qua mỹ nữ tuyệt sắc vẻ lãnh khốc xoẹt qua tia hoảng hốt. Nữ nhân này không hổ danh là đệ nhất mỹ nữ, chỉ là ngoại trừ đêm hôm đó hẳn không thể chạm vào người nàng, không phải là hẳn không muốn, mỹ nhân như thế ai có thể không chế được dục vọng? Căn bản là Lam Hinh không cho hẳn đụng vào,

Nếu Lam Hinh không phải là con gái Lam thừa tướng, hẳn sẽ không nữ tử tuyệt sắc này đem bán, đáng tiếc chỉ cần nhìn thấy nàng hẳn sẽ nhớ tới đêm đó hẳn đã gỡ mưu kế thế nào để có được vị trí hiện tại, sự tồn tại của nàng lại đem đến sự sỉ nhục cho hẳn nên từ nay về sau Lam Hinh phải biến mất.

6. Chương 6: Rời Đi.

Phát hiện bên cửa phòng có tiếng động, nữ tử áo trắng chậm rãi quay đầu lại, đôi mắt đen như đêm tối bình tĩnh không chút gợn sóng. Đường như nàng biết, sẽ có ngày hôm nay...

“Người Thương gia tới, hẳn sẽ mang người rời đi, từ nay về sau người không còn là người của phủ tướng quân nữa.” Vân Lan chậm rãi nói, than nhẹ một tiếng, trong mắt có tia phức tạp: “Nếu như người không phải là con gái Lam thừa tướng, nói không chừng ta sẽ yêu thương người cả đời, cho nên không thể trách ta, có trách chỉ có thể trách người là con gái Lam thừa tướng.”

Khẽ mỉm cười mang theo chút trào phúng, Lam Hinh nhìn thật sâu vào Vân Lan nói: “Tướng quan sao có thể quên, lúc trước người đã làm gì?”

Vân Lan khẽ giật mình, ánh lên tia tức giận, nhưng không để hẳn nói tiếp, Lam Hinh đến bên hẳn mang theo âm thanh nhàn nhạt thổi hơi vào tai hẳn châm chọc: “Năm đó, người vì mượn thế lực của phụ thân ta, không tiếc mua nha hoàn bên cạnh ta để hạ được phát sinh quan hệ vợ chồng, cố ý để phụ thân ta bắt gặp được, người lại nói là do chúng ta yêu nhau, ta lại không thể chối cãi, ta không biết phụ thân có tin tưởng lời người nói hay không nhưng phụ thân không thể không đem ta gả cho người.”

Bàn tay nắm chặt lại thành nắm đấm, sắc mặt Vân Lan tái nhợt, gào thét: “Đã đủ rồi tiện nhân, người cảm miệng lại cho ta.”

Sau khi gả cho người, người lại xin nhờ phụ thân cho người làm quan, vì muốn người đối đãi với ta thật tốt phụ thân ta trước mặt thánh thượng nói tốt cho người biết bao nhiêu người mới có thể nhảy lên làm tướng quân.” Lam Hinh không để ý tới Vân Lan trên mặt nét trào phúng ngày càng nhiều tiếp tục nói: “Bây giờ, người lại nói tất cả là vì ta là con gái của phụ thân? Cho nên bị người lợi dụng là đáng đời? Thậm chí còn bị người đem bán đi? Vân Lan thử hỏi trên đời này còn có ai vô sỉ hơn người? Lúc trước nếu không phải ta mang thai, có phải chết ta cũng không muốn gả cho tên súc sinh như người!”

Đôi má Lam Hinh bởi vì tức giận mà đỏ bừng, nàng cắn răng thật chặt, con người đen như mực ánh lên ngọn lửa.

Ngàn năm trước, nữ tử coi trình tiết còn quan trọng hơn cae mạng sống cho nên thừa tướng mới đồng ý đem Lam Hinh gả cho Vân Lan. Nhưng chủ yếu là do khi đó Vân Lan nổi tiếng là thiếu niên anh tuấn, Lam thừa tướng sao có thể không chấp nhận được chứ? Nên Lam Hinh có không muốn thế nào cũng phải gả cho Vân Lan, vốn định tìm cái chết lại phát hiện bản thân có bầu, vì hải tử trong bụng nàng lựa chọn tham sống sợ chết.

“Tiện nhân!” Vân Lan tiến lên một bước, nắm tóc Lam Hinh, huyết thái dương nổi gân xanh, gầm lên: “Bị ta lợi dụng là phúc của người, đừng có không biết tốt xấu. Người cho rằng người còn là tiểu thư cành vàng lá ngọc như trước sao? Lam thừa tướng và hoàng hậu đều suy sụp người còn lại gì? Người nên cảm thấy may mắn vì còn giá trị để ta lợi dụng.”

Dừng lại nhìn khuôn mặt lãnh khốc của Vân Lan, đột nhiên Lam Hinh nở nụ cười, trong mắt nàng đầy vẻ trào phúng: “Vân Lan, người sẽ phải hối hận!”

“Ha ha, hối hận?” Vân Lan ngửa đầu cười to hai tiếng, khoe miệng cười mĩ, nắm lấy tóc nàng kéo mạnh, lạnh lùng nói: “Ta Vân Lan, chưa bao giờ biết hối hận là gì, chỉ cần Thương gia giúp đỡ, đan dược kia có thể đột phá được tu vị, với ta mà nói cái gì cũng đều đáng giá, người cũng biết đan dược đó có công dụng gì mà, đúng không? Viên thuốc đó giá trên trời nhưng chỉ cần bán người đi ngay lập tức có được đan dược, đáng tiếc người không được chứng kiến công dụng của nó, ha ha...”

Nếu như Dạ Nhược Lan nghe thấy những lời này tất nhiên sẽ xì mũi coi thường, bởi thứ hán xem là huyền linh đan trong mắt nàng chỉ là rác rưởi mà thôi.

“Vân tướng quân,” nam tử trung niên kiểm chế tâm trạng, nhàn nhạt nhìn về phía Vân Lan: “Có thể để ta và tôn phu nhân nói chuyện không?”

Vân Lan chậm rãi buông tay ra, vẻ mặt đầy tức giận dần dần biến mất, con ngươi đảo quanh mái tóc rối bời của Lam Hinh, chợt quay người, áo xanh bay bay trong gió sớm, khẽ gật đầu: “Được!”. Nói xong phúi phúi áo dài, mở rộng bước chân đi ra ngoài.

Rời khỏi sương phòng, cánh cửa đóng lại, không khí yên tĩnh tràn ngập trong căn phòng.

“Người...” Trầm mặc một lúc lâu, nam tử trung niên khẽ gật đầu, con ngươi đầy vẻ kích động, ánh mắt lộ vẻ thâm tình: “Có khoẻ không?”

Lam Hinh hơi sững sờ, lông mày bất giác nhíu chặt lại, người trước mắt cho nàng cảm giác rất quen thuộc nhưng nàng lại không thể nhớ ra được hắn là ai.

“Đúng rồi...” Võ mạnh đầu một cái, nam tử trung niên thò tay lướt nhẹ qua gò má, mặt nạ da người bị nhấc lên. Trong mắt Lam Hinh là hình dáng của một khuôn mặt tuấn tú, khi nhìn thấy dung mạo của nam tử trung niên kia thân hình Lam Hinh không nhịn được run lên...vội vươn tay bịt miệng mình lại, nước mắt không nhịn được tí tách rơi.

“Hinh Nhi”, nam tử tiến tới ấn lên bả vai Lam Hinh, hán duỗi ngón tay thon dài vuốt ve dung nhan gần trong gang tấc, thở dài: “Ta tìm người thật khổ!”

Như nhớ về chuyện gì đó, Lam Hinh vuốt ve tay nam tử lùi về sau mấy bước, cắn cắn cánh môi tái nhợt hỏi: “Tại sao người lại ở chỗ này?”

“Ta vì người mà tới, Hinh Nhi, có thể cho ta biết chuyện năm đó là như thế nào? Người vì sao vô duyên vô cớ lại biến mất?”. Nam tử ngưng trọng nhìn về phía Lam Hinh, nét mặt bỗng nghiêm túc: “Nguyên nhân là những người kia? Bọn họ không tìm thấy người?”

Thân thể không tự chủ run rẩy, Lam Hinh quay đầu, né tránh ánh mắt truy vấn của nam tử.

“Người không muốn nói, ta sẽ không ép người, mấy năm nay ta vẫn tìm người nhưng có một thể lực luôn quấy nhiễu ta, đến mấy ngày gần đây ta mới có tung tích của người.” Nam tử duỗi cánh tay ra đem Lam Hinh kéo vào ngực, con ngươi đầy ôn nhu: “Hinh Nhi, ta đã thoát ra khỏi chỗ đó, người cũng đã chịu quá nhiều cực khổ, ngày sau ta sẽ bảo vệ cho người, được không?”

Đứng trong ngực nam tử, cảm giác ôn hoà lan toả toàn thân, Lam Hinh cảm thấy chua xót, nước mắt rơi xuống. Những năm này hắn tìm nàng, nàng cũng thường nhớ tới hắn.

“Nhưng ta có Ca nhi...”

“Con gái của người giống như nhi nữ của ta, ta sẽ cùng người yêu thương nàng ấy.”

Ngẩng đầu nhìn nam tử trước mặt, nhìn chăm chú vào ánh mắt của hắn thấy được tình cảm bao năm không thay đổi của hắn cuối cùng nàng cũng nhẹ nhàng gật đầu. Bọn họ đã bỏ lỡ mất mười một năm, phần sai lầm này không nên tiếp tục nữa.

“Đi thôi, chúng ta rời khỏi đây thôi” Kéo mặt nạ da người lên, dung mạo tuấn mĩ bị che lại biến thành nam tử trung niên bình thường, hán nhìn về phía Lam Hinh mỉm cười, lúc ánh mắt nhìn ra cửa phòng nụ cười kia chậm rãi thu lại.

Ở trong đại sảnh, Dạ Nhược Ly hai tay ôm ngực, nằng sớm in lặn rơi trên người nàng, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn nhưng ánh mắt lại toát lên tia lạnh lùng nhìn Vân Lan thương thức trà, chỉ là Vân Lan không nói chuyện gọi nàng đến đây làm gì nàng cũng trầm mặc không nói.

Một lúc sau, nam tử trung niên và Lam Hình cùng nhau bước vào, nhìn thấy bọn họ, Dạ Nhược Ly nao nao: “Mẫu thân?”

“Ca nhi, tiểu Vân Ca của ta,” Lam Hình chạy thật nhanh về phía Dạ Nhược Ly ôm nàng thật chặt, trong mắt chứa đầy nước mắt: “Người không sao chứ? Yên tâm, sau này không ai dám ức hiếp mẹ con ta nữa rồi, bây giờ chúng ta rời khỏi đây thôi!”

Dạ Nhược Lan bị nàng ta ôm vào lòng thiếu chút nữa hít thở không thông, dùng sức giãy giụa, hít thở sâu một hơi mới nghi hoặc hỏi nàng ta: “Mẫu thân nói thế có ý gì?”

“Ca nhi, chúng ta rời khỏi nơi này được không?” Lam Hình không trả lời nàng, chỉ cúi đầu ôn nhu nhìn Dạ Nhược Ly.

Trong đáy mắt xoẹt qua tia ngạc nhiên, Dạ Nhược Ly nhìn người đứng sau Lam Hình rồi ngay lập tức thu hồi ánh mắt, khe khẽ mỉm cười: “Tốt, nhưng con muốn dẫn theo Gia Nhi cùng đi!”

Mẫu thân muốn cùng nam tử trung niên kia rời đi? Không biết nam nhân đó thân phận thế nào nhưng mẫu thân đã nguyện ý đi thì chắc chắn hẳn sẽ không làm hại các nàng.

“Vân tướng quân, không biết ý người thế nào?” Nhìn về phía Vân Lan, nam tử trung niên nhàn nhạt lên tiếng.

“Chỉ là một nha hoàn thôi mà, nếu muốn có thể dẫn đi.” Vân Lan không chút để ý nói, trong lòng không khỏi vui mừng tin chắc viên đan được kia sẽ là của hắn.

Hạ nhân mang Gia Nhi tới rất nhanh, nàng ta nhìn Dạ Nhược Ly lộ vẻ nghi hoặc. Nhưng Lam Hình cũng không có thời gian giải thích với hai người, con người mang theo sắc lạnh liếc nhìn Vân Lan rồi theo nam tử trung niên theo thông đạo trong phủ tướng quân ra ngoài. Từ đầu đến cuối nàng ta không nói một câu nào với Vân Lan, có lẽ nói chuyện cùng hắn cũng là một điều sỉ nhục với nàng.

“Cuối cùng cũng được tự do.” Đi ra cửa bên ngoài, Dạ Nhược Ly hít thở sâu để cảm nhận không khí mát lạnh, sáng khoái, duỗi lưng một cái trên khoé môi dần ra nụ cười, nhưng nhìn về phía sau thấy phủ tướng quân đầy mắt lại xoẹt qua tia lạnh.

Sớm muộn gì nàng cũng sẽ trở lại phủ tướng quân này, lúc đó nàng sẽ cho họ thấy hành vi lúc trước của bọn họ sẽ trả giá như thế nào.

“Đi thôi, chúng ta đi Hiên Viên quốc,” nam tử mỉm cười, trong đáy mắt chứa đầy ôn nhu.

—đề nói với người xa lạ—

Rốt cuộc cũng rời khỏi, tiếp theo nữ chính sẽ trở nên vô cùng mạnh mẽ.

7. Chương 7: Khảo Nghiệm Thiên Phú, Khiếp Sợ.

Hiên Viên quốc ở phía Tây đại lục, vì đây là đại lục có nền kinh tế phát triển nhất nên người ở đây rất đông, các phiên chợ cũng rất phồn hoa, nhộn nhịp.

Tại đây đang là mùa đông, bông tuyết thi nhau rơi xuống, một màu trắng xóa trải dài khắp Hiên Viên quốc, xe ngựa đi trên mặt tuyết, ngoài đường người bán hàng rong liên tục hô hào, các quán rượu bên đường thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng nói của quan khách về đủ chuyện trên đời cũng thấy được nơi này yên ổn và an bình đến chừng nào.

“Tiểu Ca nhi, người có thấy những con ngựa kia không? Bọn chúng là Huyền thú thanh mã, Huyền thú càng lớn tốc độ càng nhanh, cho nên đây là phương tiện đi lại chính,” Bắc Ảnh Thần chỉ vào những con thanh mã thú (ngựa màu đen), ánh mắt nhu hoà nhìn Dạ Nhược Ly: “Người cả ngày đều ở trong phủ tướng quân

có lẽ rất ít nhìn thấy Huyền thú, đợi sau khi về nhà ta sẽ giúp người vào rừng tìm một con Huyền thú lập kế ước, có thể bảo vệ người an toàn.”

“Không nên gọi ta là Ca nhi, vì Vân Văn Ca đã chết, từ lúc rời khỏi phủ tướng quân nàng sẽ hoàn toàn biến mất.” Dạ Nhược Ly ngẩng đầu lên, vài hạt tuyết bay bay chạm vào khuôn mặt non nớt nhưng trong mắt lại ánh lên vẻ thâm thúy: “Từ nay về sau tên của ta là —Dạ Nhược Ly.”

Đây cũng là điều mà nàng cố chấp, vì lưu lại hậu thế cho ngàn năm sau, nàng phải cố gắng che chở cho gia tộc nàng.

“Tuỳ người,” Bắc Ảnh Thần cười khẽ, cánh tay duỗi ra ôm lấy Lam Hình và Dạ Nhược Ly vào ngực, khuôn mặt anh dần hiện ra tia nhu hoà: “Hình nhi, cảm ơn người đã quay về bên ta lại miễn phí cho ta thêm một đứa con gái, hai người yên tâm sau này có ra ở đây không ai dám ức hiếp hai người nữa đâu.”

Vừa dứt lời, khuôn mặt vui vẻ bỗng biến mất, lại lộ ra vài phần bá khí: “Ai dám tổn thương các người, lão tử sẽ cho chúng chết không toàn thây.”

Nghe Bắc Ảnh Thần nói vậy Dạ Nhược Ly cảm thấy hân hoan hơn rất nhiều. Dọc đường, Lam Hình đã nói quan hệ giữa nàng và Bắc Ảnh Thần cho Dạ Nhược Ly nghe, chỉ là Dạ Nhược Ly có điểm không hiểu, năm đó có chuyện gì khiến ấu thân và hân chia xa?

“Thần....” Lam Hình nhìn chăm chú vào hai người mà đối với nàng quan trọng hơn cả sinh mạng, khoé môi nở ra nụ cười mỹ mãn. Cuộc đời này có bọn họ, nàng cũng thấy thoả mãn lắm rồi.

Gia Nhi ở phía sau, trong mắt ánh lên tia sáng rồi vụng trộm cúi đầu xuống, con mắt như mặt nguyệt cong lên nở nụ cười sáng lạn. Thật tốt quá, về sau sẽ không còn ai dám bắt nạt phu nhân và tiểu thư nữa...

“Đến rồi.” Dừng lại, Bắc Ảnh Thần nhìn về phía ngôi nhà có cái bảng hiệu thật to, men theo ánh mắt của hân, Dạ Nhược Ly cũng thấy tấm bảng treo trên xà nhà có khắc mấy chữ nạm vàng như ánh lửa bắn ra ánh sáng chói mắt.

“Hộ quốc phủ tướng quân?” Dạ Nhược Ly nháy mắt, sờ cằm, vẻ mặt trầm tư ngược lại hình dáng trẻ con non nớt lại làm nàng thêm vài phần sức quyến rũ. Đúng lúc đó, một nam tử áo đen tay cầm trường kiếm bước ra, nhìn thấy Bắc Ảnh Thần ở ngoài thoáng sững sờ trong chốc lát, sau đó khuôn mặt tuấn tú vô cùng mừng rỡ: “Tướng quân, ngài đã trở về!”

Bắc Ảnh Thần gật đầu, quét mắt về phía Lam Hình và Dạ Nhược Ly, ôn nhu nói: “Lăng, đây là thê tử và con gái của ta, người tới chào hỏi đi.”

Dáng tươi cười lập tức cứng lại, Lăng không dám tin dụi dụi mắt, vừa rồi tướng quân nhà hân cười rất ôn nhu sao? Đợi một chút, tướng quân vừa nói gì? Thê tử và con gái? Lăng đột nhiên run lên, mở to hai con mắt nhìn như hoá đá, miệng há to, phảng phất như gặp ma quỷ.

Trời ạ, tướng quân của bọn hân đã có vợ, lại còn có con gái lớn như thế này rồi, đây chứ là tin tức kinh thiên động địa đấy, nếu truyền ra bên ngoài, Hiên Viên quốc sẽ khiếp sợ đến mức nào?

“Lăng.” Mày kiếm nhíu lại, con người màu đen mơ hồ mang theo tia bất mãn. Lang vội vàng hồi phục tinh thần, cầm kiếm ôm quyền, cúi đầu cung kính: “Bái kiến phu nhân và tiểu thư.”

“ Ần,” nghe vậy Bắc Ảnh Thần mới hài lòng gật đầu, tia bất mãn chậm rãi biến mất: “Người lui xuống sắp xếp đi, mặc khác, đi Tàng Bảo Các đem đá kiểm tra huyền lực vào thư phòng ta, ta phải giúp tiểu Ly nhi kiểm tra thiên phú.”

“Vâng, tướng quân.” Lăng đứng thẳng, quay người bước về phía cửa.

Đá kiểm tra huyền lực? Dạ Nhược Ly nghi hoặc nhìn Bắc Ảnh Thần, hân đang nói đá kiểm tra huyền lực? Có phải là loại Thạch Đầu truyền thuyết chỉ có trong Huyền thú rừng?

Loại Thạch Đầu này ngàn năm sau đã tuyệt tích rồi, nàng chỉ biết thông qua sách cổ, nghe nói hòn đá nàng có tính khảo nghiệm huyền lực chính xác nhất. Mà ngàn năm sau để kiểm tra người nào có thiên phú, người nào trở thành huyền giả cần tốn rất nhiều thời gian để xác định nhưng lại không chính xác, ai có thể biết

trước là thiên tài, sau có phát huy được sức mạnh? Nhưng đã kiểm tra huyền lực chính là lấy giá trị đồng đều, bất kể sau này thế nào đều có kết quả rõ ràng.

“Hình nhi, đi đường vất vả rồi, nàng chắc mệt lắm?” Ngón tay thon dài sờ mái tóc mềm mại của Lam Hinh, Bắc Ảnh Thần mỉm cười, ôn nhu nói: “Nàng và Gia Nhi nghỉ ngơi trước đi, ta đã sắp xếp phòng cho nàng rồi, ta đưa tiểu Ly nhi đi khảo nghiệm sau đó sẽ trở về tìm nàng.”

Lam Hinh khẽ gật đầu, sờ đầu Dạ Nhược Ly: “Con và Thần thúc đi đi, mẫu thân chờ con trong phòng.”

“Vâng.” Dạ Nhược Ly sảng khoái đáp ứng, nàng cũng muốn biết thiên phú của nàng đến cùng là như thế nào, chỉ là... nhìn Bắc Ảnh Thần, nàng lặng lẽ chớp mắt mang theo tia trêu chọc: “Cha dưỡng, chúng ta đi thôi!” (ngày xưa gọi cha dưỡng là gì nhỉ? Kế phụ á? Ai biết chỉ ta với!)

Bắc Ảnh Thần nao nao, lập tức vỗ vai Dạ Nhược Ly cười, có một đứa con gái như thế, cũng không tệ...

Đi vào cửa chính, Bắc Ảnh Thần gọi một nha hoàn dẫn Lam Hinh và Gia Nhi về phòng nghỉ ngơi, còn bản thân dẫn Dạ Nhược Ly vào thư phòng.

Thư phòng của Bắc Ảnh Thần đầy sách về Nho học, trên giá sách bày biện rất nhiều sách vở, mặc dù thân là tướng quân nhưng bản thân hắn lại yêu sách như mạng.

Trong phòng Lãng đứng yên bên cạnh, trên giá sách có một khối thạch đầu toả ra ánh sáng nhàn nhạt, không giống những hòn đá khác. Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Bắc Ảnh Thần và Dạ Nhược Ly bước vào, hắn đang muốn nói Bắc Ảnh Thần lại khoát tay ý bảo hắn lui ra. Lãng sửng sốt, hai tay ôm quyền, yên lặng đi ra ngoài, tiên tay đóng cửa thư phòng.

“Tiểu Ly nhi, đem tay ngươi đặt trên tảng đá, nhắm mắt lại, cái gì cũng không được nghĩ tới...”

“Là như thế này phải không?”

Nghe Bắc Ảnh Thần giải thích, Dạ Nhược Ly đặt bàn tay bé nhỏ lên tảng đá, từ từ nhắm mắt lại, giây phút này lòng nàng như mặt nước không gợn chút sóng. Nhưng mà thật lâu sau, vẫn không nghe thấy Bắc Ảnh Thần trả lời, tâm Dạ Nhược Ly rốt lọt đập, chẳng lẽ thiên phú của nàng quá kém nên Bắc Ảnh Thần bị dọa sợ rồi?

Nhưng trong một đêm nàng từ người bình thường luyện lên huyền giả, thiên phú này thật sự rất biến thái nhưng lại có tác dụng chậm so với việc khảo nghiệm huyền lực sao?

Dạ Nhược Ly vẫn không nghe thấy Bắc Ảnh Thần trả lời, rốt cuộc cũng mở mắt ra....

Thạch đầu trước mắt toả ra ánh sáng màu đỏ mãnh liệt, chiếu sáng khuôn mặt phấn điêu mài ngọc của nàng, Dạ Nhược Ly sửng sờ ánh mắt xuyên qua ánh sáng màu đỏ nhìn Bắc Ảnh Thần.

Bắc Ảnh Thần khiếp sợ đứng nguyên một chỗ, khuôn mặt tuấn tú đầy vẻ không thể tin được, thái độ của hắn làm tâm Dạ Nhược Ly trầm xuống, chẳng lẽ thật sự là sau này thiên phú quá kém nên Bắc Ảnh Thần trợn tròn mắt?

8. Chương 8: Thế Lực Kia.

“Cha dưỡng, ta quá kém cỏi sao?” Không chịu được không khí trầm mặc theo chút nào nữa, Dạ Nhược Ly khẽ nhíu mi tâm, con mắt trong như nước nhìn Bắc Ảnh Thần.

Bắc Ảnh Thần cuối cùng cũng hồi phục lại tinh thần, hắn nhìn về phía Dạ Nhược Ly, trong mắt hiện ra tia cổ quái.

Quả nhiên là thiên phú của nàng quá kém? Lúc đầu còn tưởng thân thể này còn thiên phú hơn cả kiếp trước. Ai ngờ giai đoạn trước thiên phú đúng là biến thái nhưng giai đoạn sau sức mạnh không đủ, mặc dù nàng có phương pháp liệu đan được để gia tăng sức mạnh nhưng với thực lực bây giờ sao có thể điều chế được đan dược đây?

“Phế vật...”

Nghe Bắc Ảnh Thần nói hai chữ này, tâm Dạ Nhược Ly lại càng chùng xuống nhưng nàng chưa kịp mở miệng, một chuỗi âm thanh như sấm ầm ầm nổ vang: “Con mẹ ngươi (nguyên gốc của tác giả =))) nếu con là phế vật thì trên toàn bộ đại lục này ai mới được gọi là thiên tài?”

Bộ dạng Bắc Ảnh Thần vô cùng đả kích, có chút ai oán trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, khí khái hào hùng tuần láng ngay lập tức bị sụp đổ: “Khảo sát ánh sáng chia làm bảy màu là đỏ, vàng, da cam, lục, lam, thanh, tím, trong đó tím là ánh sáng yếu nhất, ánh sáng mạnh nhất tất nhiên là đỏ, con là người thứ ba đạt được ánh sáng đỏ, người đầu tiên chỉ bỏ ra mười năm đã đạt tới huyền giả đình phong.”

Nghe vậy, Dạ Nhược Ly nao nao, sách cổ chỉ miêu tả bề ngoài của đá kiểm tra huyền lực chứ không ghi phương pháp khảo nghiệm, vì thế Dạ Nhược Ly tự nhiên sẽ không biết ánh sáng đỏ có ý nghĩa gì.

“Con có biết người thứ hai là ai không?” Bỗng Bắc Ảnh Thần rủ con ngươi xuống, khuôn mặt tuần tú hiện vẻ nghiêm túc.

“Ai?”

“Ly Phong quốc Tứ hoàng tử, Cung Vô Y.”

Ngay lập tức trong đầu Dạ Nhược Ly hiện lên một gương mặt tuần mỹ yêu nghiệt, nhưng ấn tượng sâu sắc nhất vẫn là bộ quần áo đỏ như lửa và đôi mắt phượng chứa đầy âm lãnh. Thì ra là hắn? Hắn lại là người thứ hai khảo sát được ánh sáng đỏ thiên tài.

“Chỉ là người biết rõ việc này không nhiều lắm, hơn nữa Cung Vô Y cũng không bị thể lực kia thu làm truyền nhân.”

“Thể lực kia?”

“Àn, chuyện này con không cần phải biết, đợi khi nào con đủ mạnh mẽ mới có tư cách biết một chút tin tức về thể lực đó.” Bắc Ảnh Thần sủng nịnh xoa đầu Dạ Nhược Ly, hiển nhiên không muốn tiếp tục bàn về đề tài này nữa.

Dạ Nhược Ly ngạc nhiên ngẩng đầu, chẳng lẽ trên đại lục này trừ Tứ đại gia tộc còn có thể lực mà nàng không biết? Hơn nữa nàng phải mạnh mẽ mới có tư cách biết được? Như vật thể lực kia cường đại đến mức nào?

Mặc dù nàng theo ngàn năm sau xuyên về đây nhưng lại biết rất ít tin tức về đại lục này, về Ly Phong quốc là do nàng có cô bạn thân ở Lam gia nên mới được. Nếu nàng có học thuộc lịch sử đi chẳng nữa cũng chưa chắc biết bởi ở thời đại nào cũng luôn có một số ít môn phái không được đưa vào lịch sử.

Nhưng điều làm Dạ Nhược Ly phân vân là vì sao Bắc Ảnh Thần lại biết những chuyện này?

“Tiểu Ly nhi, có một số việc chờ con trưởng thành ta sẽ nói cho con biết,” Bắc Ảnh Thần cười nhẹ nhàng, lên tiếng cắt đứt suy nghĩ Dạ Nhược Ly: “Con chỉ cần biết, từ nay về sau ta và mẫu thân con sẽ sống chung, sẽ cùng nhau yêu thương, bảo vệ con, không để con chịu bất kỳ sự uly khuất nào.”

Bắc Ảnh Thần như nhớ đến chuyện gì đó, cười lạnh: “Nếu Vân Lan biết được con có huyền lực thiên phú, hắn sẽ giải quyết ra sao?”

“Vân Lan?” Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, khuôn mặt non nớt lộ vẻ âm trầm: “Con sẽ đích thân trả thù hắn, sẽ cho hắn thấy vì lỗi lầm này mà hắn sẽ phải ân hận cả đời!”

Bắc Ảnh Thần khẽ rung mình, nhìn gương mặt phấn điêu ngọc mài, quanh người nàng lại tỏa ra loại bá khí, nàng thật sự là nữ hài tử mười tuổi sao? Chẳng lẽ vì Vân Lan nên nàng bắt buộc phải trưởng thành sớm? Lòng chua xót Bắc Ảnh Thần kéo Dạ Nhược Ly ôm vào ngực, có lẽ ban đầu là do Lam Hinh nên hắn mới quyết định đối xử tốt với nàng, nhưng giây phút này hắn vì đáng vẻ quật cường này mà cảm thấy đau lòng.

“Tiểu Ly nhi, sau này con không cần phải chịu khổ nữa, có cha và mẹ ở đây, con có thể vui đùa như những hài tử cùng tuổi khác.”

Cả người Dạ Nhược Ly cứng đờ, tựa vào lòng Bắc Ảnh Thần Dạ Nhược Ly không khỏi nhớ người phụ thân ở kiếp trước, trong lòng cảm thấy ấm áp, nhưng làm nũng? Đã lâu rồi nàng không làm điều đó nữa.

Kiếp thứ nhất, nàng là cô gái Trung Hoa có tính cách và tình cảm bình thường như bao cô gái khác, gặp chuyện ngoài ý muốn ngẫu nhiên xuyên qua Huyền Vũ đại lục ngàn năm sau, từ lúc còn nhỏ nàng là người đầu tiên khế ước với nhần Huyền Linh, đồng thời là người duy nhất luyện cùng lúc năm thần quyết trong người, vì không muốn người thân và gia tộc thất vọng nàng phải chịu sự huấn luyện như ma quỷ. Mà tất cả những việc đó đều là do nàng tự nguyện.

Ở nơi mà mạng sống con người như rác rưởi, cả ngày lẫn đêm chỉ có chém giết lẫn nhau làm tính cách của nàng không tự giác mà thay đổi, nếu muốn nàng trở thành nữ hài tử bình thường nàng làm không được.

“Cha dưỡng”, lông mi cong vút sụp xuống che đi đôi mắt cũng che đi cảm xúc của nàng, khoé môi cong cong: “Con không phải là người bình thường, con có trách nhiệm và chí hướng của mình nên con không có khả năng trở thành người bình thường, ngay cả điều đơn giản như làm nũng con cũng không làm được.”

“Ba~!”

Bàn tay nhẹ nhàng vỗ đầu Dạ Nhược Ly, Bắc Ảnh Thần thay đổi nét ôn nhu lúc nhìn Lam Hinh bằng ánh mắt bá khí mà kiên định: “Ta không biết con có trách nhiệm gì, ta chỉ biết trách nhiệm của ta là bảo vệ con và Hinh nhi, ta cũng mặc kệ thiên phú của con sau này sẽ thay đổi như thế nào, trong mắt ta con là nữ nhi của ta mà thôi, với tư cách là con gái đáng lẽ con phải dựa vào cha mẹ, cho nên nếu có ai dám bắt nạt con nhớ rõ phải nói cho ta biết, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho kẻ đó.”

“Cha dưỡng...” Dạ Nhược Ly gương mặt nhìn, trong mắt loé lên tia sáng khác thường, có một phụ thân bảo vệ ình, cảm giác cũng không tệ....

“Con về nghỉ ngơi trước đi, ngày mai theo ta tiến cung”, Bắc Ảnh Thần buông tay, khẽ thở dài nói.

“Vâng.” Dạ Nhược Ly gật nhẹ đầu, bước ra khỏi phòng, mà chuyện ngày hôm nay xảy ra trong thư phòng Bắc Ảnh Thần không hề nói cho ai biết kể cả thuộc hạ hần tin tưởng nhất – Lăng.

Sáng hôm sau.

Bông tuyết đã ngừng rơi, khắp nơi đều phủ một lớp trắng xoá, dẫm lên sẽ phát ra tiếng vụn nhỏ nghe rất vui tai. Rời khỏi Ly Phong quốc là lúc cuối thu mà nay đến Hiên Viên quốc đã là mùa đông rồi.

“Hinh nhi, nàng không vào cung cùng bọn ta sao?” Bắc Ảnh Thần nắm tay Dạ Nhược Ly đứng chỗ cửa chính, ánh mắt lưu luyến không muốn rời khỏi Lam Hinh.

Lam Hinh mỉm cười giúp một lớn một nhỏ sửa sang lại xiêm y, cảnh tượng thật sự quá ấm áp khiến cho nha hoàn và thị vệ đi ngang qua cũng phải dừng chân lại nhìn.

“Không được,” Lam Hinh lắc đầu, nghĩ tới hoàng hậu và thái tử nơi xa lòng thấy chua xót vô cùng, sau đó khẽ thở dài nói: “Chàng và con đi sớm về sớm, tiểu Ly nhi, con phải nghe lời Thần thúc thúc, trong cung không giống như ở nhà, khắp nơi đều phải thận trọng, không được chạy loạn, không được trêu chọc đám con cháu hoàng gia...”

Dạ Nhược Ly giật giật khoé miệng, Lam Hinh cứ nghĩ nàng là tiểu hài tử nên cứ dẫn dò lung tung, nàng thật sự rất phiền lòng. Chỉ là hoàng cung thôi mà, cũng không phải là đầm rồng hang hổ, nhưng nếu có người dám bắt nạt nàng thì nàng – Dạ Nhược Ly cũng không phải quả hồng mềm để người khác tùy ý nhào nặn.

“Yên tâm đi Hinh nhi, còn có ta ở đó nữa mà, ngược lại ta muốn xem xem ai dám bắt nạt tiểu Ly nhi.” Trong mắt hiện ra tia bá khí nhưng nhìn về phía Lam Hinh thì khuôn mặt tuấn mỹ lại hồi phục sự ôn hoà, cuối cùng lưu luyến nói: “Ta đi đây!”

Xe ngựa đã được chuẩn bị sẵn sàng, Lăng cầm cây roi dài ngồi trên thanh mã thú, đợi Dạ Nhược Ly và Bắc Ảnh Thần ngồi vào mới vùng roi, xe ngựa chạy đi rất nhanh bụi bay đầy trời, trong nháy mắt biến mất khỏi tầm nhìn của Lam Hinh....

9. Chương 9: Quận Chúa Điêu Nga.

“Ba~!”

Trong ngự thư phòng, hoàng đế cầm trong tay bản tấu chương ném lên bàn, khuôn mặt anh tuấn uy nghiêm pha chút tức giận: “Bắc Ảnh tướng quân tự ý rời khỏi Hiên Viên quốc vẫn bị tên hỗn dân kia biết được, dám ép buộc ta thu hồi binh quyền xử phạt Bắc Ảnh Thần, hắn là đang mơ mộng hão huyền sao?”

Chết tiệt, cái tên hỗn dân này, y dám uy hiếp hắn, sẽ có ngày hắn sẽ cho y biết thế nào gọi là hối hận.

“Bệ hạ!” Thái giám A Nhiên rũ phất trần, cung kính đứng sau lưng, cúi đầu nói: “Vì sao bệ hạ luôn dung túng Bắc Ảnh tướng quân? Hơn nữa lại đem đại bộ phận binh quyền giao cho hắn, chỉ sợ...” Đối mặt với Hiên Viên đế Hiên Viên Chiến cũng chỉ có A Nhiên tâm phúc của hắn là dám nói ra nghi hoặc trong lòng.

“Kẻ nào cũng có thể làm phản, chỉ có Bắc Ảnh Thần không bao giờ làm như vậy,” Lắc đầu, Hiên Viên Chiến nhìn về phía cửa chính, ánh mắt mơ màng mà lại xa xăm: “Bởi vì, Bắc Ảnh Thần có thân phận không tầm thường, hắn sẽ không để những binh quyền kia vào mắt.”

A Nhiên ngạc nhiên nhìn Hiên Viên Chiến, có thể làm bệ hạ không chút kiêng kỵ thân phận của Bắc Ảnh Thần rốt cuộc là gì? Chẳng lẽ...như nhớ đến chuyện gì đó, A Nhiên rung mình một cái, vội đưa tay bịt miệng mới ngăn được âm thanh sắp thoát ra. Nhưng trong ánh mắt của hắn có thể thấy hắn chấn động như thế nào.

Ngay lúc đó cửa thư phòng chậm rãi đẩy ra, Hiên Viên Chiến không cần nhìn cũng biết người vừa tới là ai, người thấy hắn không xưng thần cũng không cần thông báo khi tới ở Hiên Viên quốc này chỉ duy nhất có một người. Quả nhiên, ở cửa thư phòng có một lớn một nhỏ ung dung bước vào. Trong đó, nam nhân tuấn lãng, đôi mày kiếm nhẹ nhàn, con ngươi đen lộ ánh sáng tinh mịch, nhìn theo cánh tay nam nhân thấy một nữ hài tử, Hiên Viên Chiến trong lòng không khỏi tán thưởng, nữ hài tử áo trắng như tuyết, tóc đen nhẹ nhàng bay, rất xinh xắn cũng rất đáng yêu, sau này lớn lên nhất định là một mỹ nhân hại dân hại nước.

“Ha ha,” Hiên Viên Chiến cười to hai tiếng, đi xuống võ vai Bắc Ảnh Thần, ánh mắt lại nhìn về phía Dạ Nhược Ly: “Bắc Ảnh tướng quân người cuối cùng cũng đã về nhưng thật không ngờ người ra ngoài một thời gian ngắn như vậy lại có thêm một tiểu hài tử lớn thế này.”

Mây kiếm khẽ nhăn Bắc Ảnh Thần đứng trước mặt Dạ Nhược Ly ngăn cản ánh mắt của Hiên Viên Chiến: “Đây là nữ nhi của ta, người đừng có nghĩ tới mấy chủ ý xấu xa, con của người không xứng với nữ nhi của ta.”

“Ha ha,” bị vạch trần Hiên Viên Chiến xấu hổ cười khan hai tiếng: “Bắc Ảnh Thần, trăm rất ngạc nhiên người ngay cả thê tử cũng không có lấy đâu ra con gái?” Mặc dù biết Bắc Ảnh Thần sau khi trở về có dẫn theo hai người nhưng hắn lại tỏ vẻ không biết, Bắc Ảnh Thần cũng sớm biết hắn giả vờ cũng không so đo vạch trần, thần sắc dần ngưng trọng: “Những chuyện này đợi sau nói, ta còn có việc quan trọng hơn nói với người.”

Hai người lớn nói chuyện cũng không để ý Dạ Nhược Ly, Dạ Nhược Ly đứng bên cạnh không ngừng đánh giá Hiên Viên Chiến. Đây là Hiên Viên đế sao? Khí thế trên người thật sự không thể so sánh với Thiên Tinh đế ngàn năm sau, quả thật kém quá xa. Chỉ có điều Dạ Nhược Ly không biết vì thân phận của Bắc Ảnh Thần nên Hiên Viên Chiến mới không bày ra khí thế hoàng đế, vì vậy trong mắt nàng hoàng đế này quá mức ôn hoà, không có chút khí phách của bậc đế vương.

“Tiểu Ly nhi...”

Bên tai truyền đến giọng nói của Bắc Ảnh Thần, Dạ Nhược Ly giật mình hoàn hồn về, Bắc Ảnh Thần lại nói tiếp: “Tiểu Ly nhi, ta có một có chuyện thương lượng với bệ hạ, con ra ngoài dạo chơi trước đi, nếu đụng phải kẻ nào dám trêu chọc con cứ đánh thật mạnh cho ta, không cần khách khí.”

Ngẩng đầu nhìn Bắc Ảnh Thần, Dạ Nhược Ly cười nhàn nhạt: “Vâng, chờ người nói chuyện xong con sẽ tìm người.” Nàng biết rõ có một số chuyện Bắc Ảnh Thần không muốn cho nàng biết hơn nữa nàng cũng chẳng có hứng thú nghe. Nhân lúc này nàng cần hiểu rõ hơn thông tin về hoàng cung sau này biết đâu lại có việc cần dùng dù sao đây cũng là nguyên nhân chính nàng đáp ứng vào cung.

“A Nhiên, người hầu nàng đi đại đi,” Hiên Viên Chiến nhìn A Nhiên sau khi hai người rời khỏi mới thu lại tâm mất, cay mày, khuôn mặt mang theo vẻ nghiêm túc: “Bắc Ảnh Thần, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Người rất ít có vẻ mặt như thế.”

Bắc Ảnh Thần thở dài một tiếng: “Sự tình bên Bình vương gia...”

Nghe vậy Hiên Viên Chính yên lặng không nói, không khí trong ngự thư phòng dường như đứng yên.

“Bắc Ảnh đại tiểu thư, người với Bắc Ảnh tướng quân có quan hệ như thế nào? Bắc Ảnh tướng quân sao đột nhiên lại có tiểu hài tử lớn thế này? Mẹ ruột của người là ai? Cùng Bắc Ảnh tướng quân có quan hệ gì? Không biết Bắc Ảnh đại tiểu thư có thể trả lời không?”

Trong đại viện hoàng cung các toà gác cao ngất ngưỡng, trên con đường ngập tràn bong cây râm mát, A Nhiên cứ lúu rúu như chú chim sẻ hỏi Dạ Nhược Ly hết chuyện này sang chuyện khác. Tuy A Nhiên rất sợ Bắc Ảnh Thần nhưng Dạ Nhược Ly cũng chỉ là nữ hài tử mười tuổi nên hẳn cũng không quá áp lực. Thật lâu sau vẫn không thấy tiếng trả lời A Nhiên dừng chân quay đầu lại, chỉ có thể mở to hai mắt, mồ hôi lạnh chảy đầy người, gió lạnh thổi qua hẳn không tự chủ run rẩy, trong mắt tràn ngập kinh hoàng.

“Tiêu rồi, tiêu rồi, Bắc Ảnh đại tiểu thư mất tích, nếu con cháu hoàng tộc không cẩn thận trêu chọc nàng, hoặc có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn, như vậy...”

Nếu Bắc Ảnh tướng quân đứng là người bên kia, chỉ sợ toàn bộ hoàng tộc cũng không đỡ nổi lửa giận của hắn. Nghĩ vậy, A Nhiên vội vàng vàng chạy đi tìm Dạ Nhược Ly.

“Rốt cuộc cũng thoát khỏi tên thái giám kia.” Lúc này Dạ Nhược Ly đang dựa vào cây cột thở gấp, thân thể này thật sự quá yếu, nàng chỉ chạy có một chút đã mệt như vậy: “Bất quá thái giám kia thật sự rất giống nữ nhân nhiều chuyện.”

Lắc đầu Dạ Nhược Ly thở dài, nàng thật sự không chịu được A Nhiên ồn ào như vậy nên mới chạy trốn, những chuyện này vẫn nên tìm Bắc Ảnh Thần nói rõ thì hơn. Nghỉ ngơi một lát, Dạ Nhược Ly đứng thẳng người vỗ vỗ áo trắng, cất bước đi về phía trước nhưng nàng chỉ đi được có hai bước ngay lập tức có một đoàn người xuất hiện trước mắt nàng.

Người đứng đầu đám cung nữ đó cũng là nữ hài tử, cũng tầm tuổi Dạ Nhược Ly, mặc một bộ xiêm y tinh xảo hoa mỹ, tướng mạo có chút đáng yêu, mặc dù không bằng Dạ Nhược Ly nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu, chỉ là nàng ta toả ra khí thế cao ngạo ngang ngược thật đúng bản chất của hoàng gia. Nàng vốn không có ấn tượng tốt với con cháu hoàng tộc nên chỉ nhướng mày, vượt qua đám người đó đi về phía trước.

Ai ngờ, nữ hài tử đứng bên cạnh cung nhân mặc váy màu phấn mắt sắc như dao liếc nhìn Dạ Nhược Ly, mà Dạ Nhược Ly lại có thái độ hững hờ làm nữ tử kia rất tức giận hét lên một tiếng: “To gan! Nhìn thấy bản quận chúa mà không hành lễ, chẳng lẽ ngươi không muốn mạng chó của ngươi rồi hả?”

Dừng bước chân Dạ Nhược Ly hí hí đôi mắt: “Ngươi đem những lời ngươi vừa nói nói lại một lần nữa xem!”

Nha hoàn váy phấn khinh thường cười lạnh một tiếng muốn mở miệng lại bị nữ tử mặc hoa phục vươn tay ngọc ngăn lại. Nữ tử hoa phục đánh giá Dạ Nhược Ly, thấy nàng xinh đẹp đáng yêu trong mắt xoẹt qua tia ghen ghét, cắn chặt răng đầy cao ngạo nói: “Ai cho ngươi cái quyền thấy bản quận chúa không quỳ? Bây giờ bản quận chúa cho ngươi cơ hội, tự động nhảy xuống ao bên kia, nếu không bản quận chúa sẽ nói phụ thân tri di cửu tộc cả nhà ngươi!”

Tay nàng ta chỉ về phía hồ sen gần đó, giờ đang là mùa đông thời tiết vô cùng khắc nghiệt lại bắt Dạ Nhược Ly nhảy xuống hồ, tâm tư thật độc ác.

10. Chương 10: Kết Thù.

Gió lạnh thét gào, tuyết đọng trên nhánh cây rơi xuống, rơi vào vạt áo Dạ Nhược Ly. Duỗi ngón tay ra, Dạ Nhược Ly nhẹ nhàng phất phất tuyết, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn chậm rãi ngẩng lên, mái tóc trước nhẹ nhàng rơi xuống tạo nên nét âm trầm, con ngươi thâm thúy mà lại mệnh mông như bầu trời đêm hướng

về phía nữ tử hoa phục: “Người nghĩ hay thật đấy! Người có tư cách gì bắt ta phải hành lễ? Bất quá nếu người tự nguyện nhảy xuống sông ta sẽ không so đo với người việc vừa rồi.”

“Người...” Khuôn mặt nữ hài tử thay đổi, nắm chặt bàn tay, hai con mắt toả ra lửa giận: “Thật to gan, dám chống đối bản quận chúa, bản quận chúa hôm nay phải cho người nhớ thật rõ không phải người nào người cũng có thể chọc vào!” Lời vừa dứt, nhuyễn tiên (cây roi dài) như mãng xà phóng đến chỗ Dạ Nhược Ly. Dạ Nhược Ly giơ tay lên muốn ngăn cản nhưng nhuyễn tiên lại linh hoạt quần lên cổ tay nàng.

“Vô sỉ sơ cấp? Mới mười tuổi đã đạt luyện được vô sỉ sơ cấp, đúng là có thứ để kiêu ngạo, đáng tiếc...” Dạ Nhược Ly lắc đầu, khoé môi cười lạnh, nhìn qua năng lực của nữ tử hoa phục trước mặt, chỉ là võ giả vĩnh viễn không thể hơn huyền giả, cho dù nàng chỉ là huyền giả sơ cấp một cũng có thể thắng vô sỉ sơ cấp trước mắt. Bất quá tại thời điểm không cần phải phô trương nàng sẽ không dễ dàng bộc lộ thực lực của mình bằng không sẽ rất phiền toái.

“Ta còn tưởng người lợi hại mới dám đối địch với bản quận chúa, hoá ra cũng chỉ là phế vật mà thôi,” phát hiện Dạ Nhược Ly không có nội lực, nữ tử hoa phục khinh thường nhìn Dạ Nhược Ly, không coi ai ra gì cao ngạo nói: “Phế vật như người bản quận chúa chỉ cần một ngón tay cũng có thể đem người nghiền chết.”

Dạ Nhược Ly không để ý đến lời nói của nữ tử hoa phục, lúc này nàng đang hoảng sợ nhìn phía sau nàng ta.

“Người nhìn cái gì?” Nữ tử hoa phục nhú lông mày, cảnh giác nhìn Dạ Nhược Ly trong lòng hiện tia bất an.

“Chỗ người đứng có một con rắn độc!” Dạ Nhược Ly chỉ chỉ phía sau nữ tử hoa phục, lộ vẻ sợ hãi.

“A!” Nữ tử hoa phục hoảng sợ kêu to một tiếng âm thanh vang vọng cả trời đất, lập tức quay đầu lùi về sau mấy bước, sắc mặt tái nhợt hoảng hốt hỏi: “Ồ đâu, rắn độc ở đâu?”

Ngay lập tức đám cung nữ vây quanh nàng ta cũng hướng hai bên mà chạy tán loạn, ai cũng khẩn trương quét mắt nhìn phía sau lưng nữ tử hoa phục kia.

“Phanh!”

Một hòn đá bỗng nhiên bay tới sau lưng nàng ta, nữ tử kia hô một tiếng rồi nhảy dựng lên, vì phía trước là hồ sen nên ngay lập tức nàng ta rơi xuống dòng nước lạnh lẽo như băng, uống mấy ngụm nước hai tay không ngừng vùng vẫy.

“Cứu...Cứu mạng...”

“Ọt ọt!”

Thân thể nàng ta chìm dần xuống đáy hồ, mấy nha hoàn đứng trên bờ ai nấy cũng bắt đầu hoảng loạn.

“Mau cứu người..., quận chúa rơi xuống nước rồi!” Nha hoàn áo trắng lo lắng quát to lên, ngay trong thời điểm nguy hiểm này cũng không quên liếc nhìn Dạ Nhược Ly: “Nếu quận chúa có xảy ra chuyện gì, người có chín cái đầu cũng không đền bù nổi!”

Lúc này, Dạ Nhược Ly đã trèo lên cây bang, nàng ngồi trên nhánh cây, từ trên cao nhìn về phía mọi người đang bận rộn cứu vị quận chúa kia. Ánh mặt trời mùa đông chiếu vào khuôn mặt nàng, hai chân lắc lư miệng nở nụ cười trào phúng: “Tốt, ta chờ đám người các người trả thù, bất quá nữ hài tử cũng chỉ là hài tử, như thế mà cũng bị lừa, mùa đông lạnh thế này lấy đâu ra rắn độc? Thật sự là một đám ngu ngốc, cơ bản là không có óc!”

Dạ Nhược Lan dường như cũng quên nàng cũng chỉ là nữ hài tử mười tuổi mà thôi.

“Khục khục!”

Một lúc sau nữ tử hoa phục cũng được vớt lên, nàng ta miễn cưỡng mở mắt, trong mắt tràn đầy hận ý: “Xú nha đâu, bản quận chúa sẽ không bỏ qua cho người, phụ thân ta nhất định sẽ diệt cả nhà người, Hiên Viên Tinh Nhi ta muốn cả nhà người chết không toàn thây!”

Đường như đã dùng hết sức lực, nàng ta suy yếu nằm trên mặt tuyết, chỉ là hận ý trong mắt không hề thuyên giảm, con người đen xoẹt qua lãnh ý, Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, không kịp đáp lại lại phát hiện bóng dáng hai người phía trước.

“Hoàng bá bá...” Hiên Viên Tinh cũng phát hiện bóng dáng màu vàng trước mặt, dừng vào nha hoàn áo trắng ngồi dậy, ỷ khuất chảy nước mắt: “Hoàng bá bá, người phải làm chủ cho Tinh nhi, tiện nhân kia đem ta đập xuống nước còn vũ nhục ta, Tinh Nhi cầu xin Hoàng bá bá vay cả nhà nàng ta lại diệt tận gốc.”

Nhìn thấy Hiên Viên Chiến, Hiên Viên Tinh Nhi như có thêm sức mạnh nói ra nguyện vọng của mình, nàng ta tin tưởng Hoàng bá bá nhất định sẽ làm chủ cho nàng ta, xú nha đầu kia chết chắc rồi. Men theo ánh mắt của Hiên Viên Tinh Nhi, Hiên Viên Chiến và Bắc Ảnh Thần mới phát hiện Dạ Nhược Ly ở trên cây, sắc mặt đồng thời biến đổi.

Bắc Ảnh Thần lo lắng nhìn Dạ Nhược Ly, sợ nàng sẽ bị ngã, còn Hiên Viên Chiến biến sắc vì Hiên Viên Tinh Nhi muốn giết cả nhà Bắc Ảnh Thần. Nghĩ đến những lời Bắc Ảnh Thần nói trong ngự thư phòng, sắc mặt Hiên Viên Chiến lại lạnh đi vài phần.

“Hiên Viên Tinh Nhi, người thật to gan, phủ đệ Bắc Ảnh tướng quân cũng muốn đụng vào?”

Bắc Ảnh tướng quân? Hiên Viên Tinh Nhi lập tức sững sờ, chẳng lẽ xú nha đầu kia là nữ nhi của Bắc Ảnh tướng quân? Sao có thể như thế? Bắc Ảnh tướng quân còn chưa thành thân sao lại có con gái?

“Hiên Viên Tinh Nhi, người không đủ tư chất của một quận chúa lập tức về vương phủ đóng cửa suy ngẫm đi, cũng phạt người trong vòng năm năm không được phép vào hoàng cung nữa bước!” Hiên Viên Chiến lạnh lùng nói, quanh thân toả ra khí tức lãnh khốc, vung long bào lạnh giọng quát: “Người đâu, đem Tinh Nhi quận chúa đưa về Bình vương phủ, cũng nói với Bình vương gia hảo hảo giáo huấn một phen để khỏi làm mất thể diện hoàng gia, nếu không biết hối cải sẽ thu hồi danh hiệu quận chúa cách chức làm thứ dân!”

Nghe vậy, Hiên Viên Tinh Nhi há hốc miệng ngạc nhiên, rõ ràng nàng là người chịu ỷ khuất, sao Hoàng bá bá lại che chở cho xú nha đầu kia?

“Hoàng bá bá, ta...”

“Câm miệng!” Hiên Viên Chiến quát lớn, “Đừng tưởng trầm không biết tính cách của người, nhất định là người chủ động gây chuyện trước lại còn không biết ăn năn, bây giờ lập tức hồi phủ suy ngẫm đi, thêm một điều trong vòng nửa năm không được phép ra khỏi vương phủ.”

Hiên Viên Tinh Nhi lập tức ngậm miệng, hai bàn tay trắng như ngọc nắm chặt lại thành nắm đấm, trong mắt lộ vẻ không cam lòng. Chuyện hôm nay, trong lòng nàng ta đã gieo xuống mối cừu hận, cho nên vài năm sau gặp lại, nàng ta và Dạ Nhược Ly đều đấu nhau tới tấp.

Bình an Vương phủ.

Trong khuê phòng lịch sự tao nhã, lư hương từ từ toả ra làn khói màu trắng, một mùi thơm nhàn nhạt tràn ngập khắp phòng. Nữ hài tử nằm trên giường sắc mặt rất thống khổ nhưng mơ thấy ác mộng, nàng vội tỉnh dậy, từ từ mở mắt ra liền nhìn thấy gương mặt đầy lo lắng của nam nhân trước mắt, ngón tay nắm chặt cạnh giường, trong hân hận ý thật sâu: “Ta muốn nàng ta chết, ta muốn toàn bộ phủ Bắc Ảnh Thần đều chết không toàn thân, phụ thân, ta thật hận, thật sự rất hận...”

“Tinh Nhi, con cứ dưỡng bệnh cho tốt,” Hiên Viên Bình nhẹ nhàng nắm bàn tay bé nhỏ của Hiên Viên Tinh Nhi cảm thấy tay nữ hài tử thật lạnh, trong lòng tê rần: “Con yên tâm, ai dám khi dễ người tất cả đều phải chết kể cả...Hiên Viên Chiến!”

“Phụ thân...”

Con người dừng lại ở hô hấp bất ổn của Hiên Viên Tinh Nhi, dừng lại một lúc rồi nói: “Tinh Nhi, phụ thân hỏi con, con có nguyện ý làm công chúa?”

“Công chúa?” Con mắt Hiên Viên Tinh Nhi sáng ngời, ngay lập tức lại thất vọng ử rừ: “Thế nhưng phụ thân, con không phải là con gái Hoàng bá bá, sao có thể trở thành công chúa?”

“Tĩnh Nhi tin phụ thân đi, không đến vài năm nữa phụ thân sẽ cho con trở thành công chúa, lúc đó còn có ai dám lấn phụ thân Tĩnh Nhi.” Hiên Viên Bình nhìn qua Tĩnh Nhi trong con mắt trần ngập sự ôn nhu say đắm, giống như không phải nhìn con gái của mình mà như thông qua nữ hài tử để nhìn một người khác vậy. Nếu Hiên Viên Tĩnh Nhi phát hiện ra điểm này nhất định sẽ rời xa hắn, dù sao bọn họ là cha con với nhau sao có thể có tình cảm vượt qua tình thân? Nên nàng ta không phát hiện kịp thời nhất định sau này sẽ trở thành ác mộng. (hoang mang, không biết edit đúng không? Cảm luyến à? OMG)

“Phụ thân con tin tưởng người, đến lúc đó con muốn đem xú nha đầu kia xé xác phanh thây, băm thây vạn đoạn!” Nghĩ tới kết cục sau này của Dạ Nhược Ly, tâm tình Hiên Viên Tĩnh Nhi thật tốt, khuôn mặt hiện lên nét cười làm bệnh tình tốt thêm vài phần. Á muốn cho xú nha đầu kia biết rõ chọc giận Hiên Viên Tĩnh Nhi này kết cục sẽ thống khổ như thế nào. Trước tiên có để nàng ta tiêu dao, vài năm sau chính là ngày chết của Dạ Nhược Ly!

—để nói với người xa lạ—

Huyền giả tập huyền lực, võ giả tập nội lực

11. Chương 11: Năm Năm Sau.

Thời gian trôi nhanh như thoi đưa. Lịch Huyền Vũ là năm 201, Dạ Nhược Ly xuyên không tới đây đã được năm năm rồi, đồng thời đây cũng xảy ra nhiều chuyện quan trọng.

Đầu tiên nói về Ly Phong quốc, nghĩa tử của Lam thừa tướng Lam Lăng cường thế quay trở về, phụ tá thái tử trong lãnh cung diệt trừ bạo vương lên làm vua, giải oan cả nhà 120 mệnh cho Lam thừa tướng, cả nước vui mừng, đại xá thiên hạ. Sauk hi biết được chuyện này, tam sự của Lam Hình cuối cùng cũng buông xuống.

Tân hoàng đế đăng cơ liền cưới thanh mai trúc mã là con gái của Lễ bộ thượng thư làm hậu, đồng thời phong con gái tướng quân là Vân Tâm Vũ làm quý phi, làm hậu cung vắng vẻ đã có nhân khí.

Như vậy vốn đã có chức quyền lớn là tướng quân, nay lại được ân sủng quyền thế càng thêm ngập trời, Vân Tâm Vũ vào cung làm mưa làm gió cũng không để Hoàng Hậu vào mắt.

Tiếp theo là sự việc Bình an Vương gia và hoàng đế Hiên Viên không hoà hợp đã được bày ra ánh sáng, toàn bộ Hiên Viên quốc tràn đầy chứng khí mù mịt, mặc dù Hiên Viên Chiến sớm biết Bình vương gia nhất định sẽ tạo phản chỉ là không biết thời gian cụ thể.

Đối với việc huynh đệ Hiên Viên gia tranh đấu, Bắc Ảnh Thần cũng không thêm đếm xỉa tới cho nên so sánh với thế giới bên ngoài ồn ào náo nhiệt thì trong phủ tướng quan lại rất an bình, yên tĩnh.

“Năm năm trôi qua rồi sao? Không nghĩ tới nhanh như vậy mà đã qua năm năm.”

Bên dòng suối nhỏ có cô thiếu nữ dựa lưng vào cây dương liễu, trong miệng ngậm một cọng cỏ xanh, hương vị đắng chát tràn ngập, nàng chậm rãi cười nhẹ, ngửa mặt lên trời nhìn ánh sáng chói chang. Dưới ánh mặt trời, thiếu nữ mặc áo trắng tung bay trong gió, mái tóc dài đen bóng thỉnh thoảng lại xoẹt qua gương mặt trắng nõn, ngũ quan tinh xảo xinh xắn tản ra quang mang nhàn nhạt, nhỏ cọng cỏ non nàng cúi đầu xuống nhìn bàn tay rồi nắm nhẹ: “Năm năm qua thực lực đã đạt đến đại Huyền giả đỉnh phong, tuy rằng đối với người khác đã rất thiên tài nhưng với ta còn chưa đủ.”

Ngay sau đó lại nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay bắt đặc dĩ thở dài: “Người cũng đã hấp thụ huyền khí quá nhiều rồi sao vẫn chưa tỉnh dậy cho ta chứ?”

Năm năm qua nàng hấp thụ huyền khí, một nửa thu vào cơ thể, một nửa khác cho vào nhẫn Huyền Linh, bằng không thì thực lực của nàng sẽ không tăng chậm như vậy.

“Tiểu thư...”

Giọng nói quen thuộc truyền tới, Dạ Nhược Ly phóng mắt nhìn hướng có người chạy tới, lưng lại dựa sát vào cây liễu, hỏi: “Gia Nhi, có chuyện gì?”

“Tiểu thư, người không phải nói hôm nay muốn đi ra ngoài sao? Khi nào chúng ta mới đi?” Gia Nhi hai mắt toả sáng nhìn Dạ Nhược Ly, những năm gần đây nàng ta cũng thành công trở thành huyền giả, mặc dù thực lực còn cách Dạ Nhược Ly rất xa nhưng cũng được xem là thiên tài đồng thời cũng là nhân vật đứng đầu.

Chỉ là ngoại trừ thiên phú của Gia Nhi, Dạ Nhược Ly còn cho nàng ta đan dược nên huyền lực của nàng ta tăng lên rất nhanh.

“Thời gian không còn sớm nữa, đi thôi!” Dạ Nhược Ly nhìn thời gian, con mắt xoẹt qua tinh quang: “Chúng ta đi trường đấu thú, chỉ là chuyện này không được nói với cha dưỡng và mẫu thân biết.”

Dứt lời, Dạ Nhược Ly cười lạnh, đây cũng là thời điểm nàng tập trung thể lực của mình, Vân gia người sẽ không an nhàn sung sướng được lâu nữa đâu, lúc đó ta – Dạ Nhược Ly sẽ cho các người từ thiên đàng rớt xuống địa ngục.

Ở Hiên Viên quốc vô cùng phồn thịnh, người đi đường không dứt, trong xe ngựa thỉnh thoảng lại có giọng nói chuyện truyền ra.

“Nam Cung, sự việc này người nghe được ở đâu?”

Trong tửu lâu, nam tử mặc áo đỏ dựa vào ghế, mắt phượng hẹp dài có chút nheo lại, con ngươi đen như mực loé lên tia sáng yếu ớt.

Dung mạo tuấn mỹ phẳng phất giống như nữ tử nhưng lại không mất đi nam tính nên có khí khái hào hùng, long mi cong dài chậm rãi rủ xuống che giấu tâm tình trong đôi mắt, đôi môi mỏng mê người cũng khép lại không nói chuyện, cả người toả ra khí phách vương gia nồng đậm.

Ngồi đối diện là một nam tử thanh sam, nam tử Nam Cung bưng ly rượu lên uống cạn một hơi rồi liếc mắt nhìn nam tử yêu nghiệt, lưỡi biếng ngáp một cái: “Mỗi lần người tới tìm ta đều không phải chuyện tốt đẹp gì, ta Nam Cung Thần chẳng lẽ trời sinh phải lao碌 vì người sao?”

“Bớt nói nhảm đi,” lông mày dài hẹp tinh xảo của nam tử yêu nghiệt khẽ nín, âm thanh có chút không kiên nhẫn: “Ta không tin nữ hài tử bướng bỉnh kia lại có thể chết dễ dàng như vậy!”

Nghĩ đến năm năm trước gặp phải nữ oa ngang ngược mà lại cao ngạo như vậy, nam tử yêu nghiệt khẽ cười, mắt phượng lại sáng lên. Thật vất vả mới có người làm hắn thấy hứng thú, hắn sao có thể bỏ qua dễ dàng, bất luận như thế nào hắn cũng không tin nàng như lời Vân Lan nói là đã bỏ mình trong biển lửa.

“Tin tức? Ta thật sự có!” Nam Cung Thần vung bàn tay lên mở cây quạt xếp, khuôn mặt tuấn mỹ treo nụ cười đắc ý: “Nghe nói trước khi Vân phủ tướng quân xảy ra hỏa hoạn có một người thần bí tới bái kiến Vân Lan mà người thần bí kia là Thương gia Ly Phong quốc, mặt khác, ta còn điều tra được Thương gia và hộ quốc Đại tướng quân Bắc Ảnh Thần của Hiên Viên quốc có mối quan hệ mật thiết.”

“Bắc Ảnh Thần? Là Bắc Ảnh gia?” Tin tức này đúng là vượt quá sự suy đoán của Cung Vô Y, hắn hơi sững sờ sau đó hồi phục lại tinh thần, ánh mắt quăng ra nhìn cửa sổ nhìn người đi đường, đôi môi đỏ mọng gương lên đường cong mờ: “Không nghĩ tới lại trùng hợp thế, trong đoạn thời gian tới chúng ta sẽ đi Hiên Viên quốc.”

Nam Cung Thần ngạc nhiên nhìn Cung Vô Y, vị nữ hài tử kia rốt cuộc là thần thánh phương nào lại có thể khiến Cung Vô Y đến Hiên Viên quốc?

Lúc này, ngoài trường đấu thú dòng người vô cùng đông đúc, Dạ Nhược Ly và Gia Nhi vừa đến đây liền nghe âm thanh ngang ngược bên cạnh truyền tới: “Hừ, đúng là oan gia ngõ hẹp, ta cho rằng những năm gần đây người sợ bản quận chúa đã trở thành con rùa đen rúc đầu trong nhà, không nghĩ tới người còn có gan mang theo nha hoàn đến nơi này, hôm nay bản quận chúa không thể không giáo huấn xú nha đầu nha người!”

12. Chương 12: Thiếu Niên Dã Thú.

Thanh âm này đến vạn năm sau nàng cũng sẽ không quên.

Dừng bước trong giây lát, ánh mắt trời chiếu sáng khuôn mặt tinh xảo hoàn mỹ, nàng gương nhẹ bờ môi, con ngươi đảo qua khuôn mặt đầy cao ngạo của thiếu nữ kia, thản nhiên nói: “Người là đang nói ta? Ta cũng không nhớ rõ người là ai, đừng có như chó điên cắn loạn người như thế.”

“Người...” Hiên Viên Tinh Nhi đầy căm phẫn trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, bàn tay trắng như phấn nắm chặt lại, trong mắt không hề che giấu hận ý: “Phế vật, người mắng ai là chó điên? Bản quận chúa nói cho người biết ở Hiên Viên quốc này bản quận chúa mới là nhân tài kiệt xuất nhất, chính là đệ tam thiên tài, phế vật như người không có đủ tư cách so sánh với ta.”

“Ngu ngốc, người vẫn cho rằng đây vẫn là Hiên Viên quốc ngày trước sao? Ngày đó thiên tài chắc không nhiều lắm?” Gương mặt thanh tú của Gia Nhi bỗng nhiên lạnh lẽo, khinh bỉ nhìn Hiên Viên Tinh Nhi.

Thật là đồ ngu ngốc, ả ta bắt quả chỉ là võ giả mà thôi sao có thể cảm nhận được huyền lực chấn động trên người tiểu thư? Nếu không phải tiểu thư luôn giấu kín thì nàng chính là đệ nhất thiên tài của Hiên Viên quốc, hưởng hồ nha hoàn nhỏ nhỏ như nàng cũng có thể đánh cho đồ ngu ngốc này một trận như tử.

“Người chính là con gái của Bắc Ảnh tướng quân?” Bên cạnh Hiên Viên Tinh Nhi là một vị nam tử cầm quạt xếp, con ngươi dừng lại trên người Dạ Nhược Ly, khoé môi nở ra độ cong, kinh diễm (kinh động) nói: “Tựa hồ khác quá xa trong lời đồn, ta vẫn cho là nữ nhi của Bắc Ảnh tướng quân xấu xí đến nỗi không thể gặp người, không nghĩ tới là một tuyệt đại giai nhân như vậy.”

“Nhu thế nào? Người để ý phế vật này sao?” Gương mặt Hiên Viên Tinh Nhi lạnh lẽo, trầm giọng hỏi.

“Ha ha, sao có thể như thế?” Nam tử bắt buộc bản thân thu hồi vẻ ánh mắt kinh diễm, khuôn mặt tuấn tú bày ra dáng vẻ tươi cười: “Trong lòng của tại hạ quận chúa chính là người quan trọng nhất!”

“Người thức thời đấy,” Hiên Viên Tinh Nhi phát ra tiếng hừ lạnh, cao ngạo liếc mắt nhìn Dạ Nhược Ly, trong mắt ngậm lấy vẻ đắc ý. Mặc dù ả ta không thích nam nhân này nhưng ít ra hắn cũng là người theo đuổi mình, người này cũng có thể nói là nam nhân kiệt xuất, mà nam nhân như vậy theo đuổi nội tâm dục vọng của ả ta thật sự rất thoả mãn.

“Gia Nhi, chúng ta đi,” mắt nhìn về phía trước, Dạ Nhược Ly không hề để ý cái liếc mắt của ả ta, tầm mắt Dạ Nhược Ly rơi vào người Gia Nhi, nói: “Sau này nhớ kỹ chúng ta là người nên nói chuyện với người, đừng có so đo với chó điên cắn loạn, loại chó này tự nhiên sẽ có người đối phó.”

Gia Nhi khoé mắt mỉm cười, khuôn mặt thanh tú không che được sự vui vẻ, hai mắt loé lên tia sáng: “Bất kể tiểu thư nói gì cũng đều đúng, Gia Nhi nghe lời người.”

Ngay lập tức, Hiên Viên Tinh Nhi lộ vẻ dữ tợn, nắm chặt bàn tay, trong mắt ngập tràn lửa giận: “Hai người phế vật các người, sớm muộn gì cũng có ngày bản quận chúa sẽ tiêu diệt cả nhà các người! Các người sẽ chết không được yên lành! Chẳng qua là dựa vào thế lực phủ tướng quân mà thôi có tư cách gì cùng bản quận chúa nói chuyện?”

Dạ Nhược Ly dừng bước chân, cũng không quay đầu lại nói: “Gia Nhi, nếu như con chó điên cứ bám lấy người không thả thì người sẽ làm gì?”

“Tiểu thư, Gia Nhi biết rồi,” ánh mắt Gia Nhi đầy âm hiểm cười, xoa tau bước về phía Hiên Viên Tinh Nhi, nâng chân ngọc hướng tới bụng ả ta một cái. Hiên Viên Tinh Nhi khinh thường không đem công kích kia đặt vào mắt đưa tay muốn đỡ, ai ngờ Gia Nhi dùng chân đạp lên tay ả ta, ả ta chỉ thấy một khí tức cuồng đại đâm vào cơ thể ả, ngay lập tức thân thể bay rớt ra ngoài, ngã xuống giữa đám người đông đúc. Cũng may lúc ả ta sắp rơi xuống, mọi người đều tản ra mới tránh được thương vong, cho nên chỉ có mình Hiên Viên Tinh Nhi là bị thương.

“Cái này...Sao có thể xảy ra?” Khoé miệng trào ra một vệt máu, Hiên Viên Tinh Nhi mở lớn đôi mắt nhìn lộ vẻ không thể tin được: “Xứ nha đầu kia chắc chắn cũng tuổi với ta, vì sao lại có thể bằng một chiêu đã đánh bại ta? Khó trách phủ tướng quân để nàng ta ra ngoài thì ra phế vật này có cao thủ bảo vệ.”

Mọi người cũng ngạc nhiên nhìn Gia Nhi, thật sự không rõ một thiên tài như thế sao có thể cam tâm tình nguyện làm một nha hoàn?

“Hiên Viên Tinh Nhi, muốn diệt cả nhà họ quốc phủ tướng quân trên đời này chỉ có hoàng đế mới làm được, người cho rằng cha người là ai? Cha người không phải hoàng đế, người cũng không phải là công chúa. Đừng cho rằng mình thật sự cao quý, trong mắt ta người cái gì cũng không có!” Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, giọng điệu mang theo ý tứ châm chọc.

“Người nói vậy, chỉ cần phụ thân ta trở thành hoàng đế thì cả phủ tướng quân của người sẽ trở thành oan hồn dưới đao, đến lúc đó ta muốn người sống không bằng chết!” Nhìn thấy trong mắt Dạ Nhược Ly có khinh thường lẫn trào phúng, Hiên Viên Tinh Nhi không kịp suy nghĩ nói ra những lời đại nghịch bất đạo.

“Hiên Viên Tinh Nhi, người thật to gan!” Thấy Hiên Viên Tinh Nhi tự chui đầu vào lưới, Dạ Nhược Ly cười lạnh, dung nhan tuyệt sắc lạnh như băng nghiêm nghị quát: “Hoàng gia nuôi Bình an Vương phủ các người nhiều năm như vậy, các người lại muốn mưu quyền soái vị, may mắn ta biết được âm mưu của các người nếu không chẳng phải quỷ kế của các người đã đạt được?”

Hiên Viên Tinh Nhi thoáng sững sờ sau đó mới kịp phản ứng, sắc mặt trắng bệch, liều mạng cắn chặt môi lúc này ả ta mới biết mình rơi vào bẫy Dạ Nhược Ly.

“Người hèn hạ!”

“Hèn hạ thì sao? Hôm nay nhiều người chứng kiến như vậy chẳng lẽ người còn muốn chối?” Dạ Nhược Ly cười lạnh, nằng nặc bản không hề để ý đến cô quận chúa điêu ngoa này nhưng nằng ta cứ hết lần này đến lần khác lấn áp nằng, không hiểu cái gì gọi là nhường nhịn chi nhân: “Gia Nhi, đem nằng ta về phủ tướng quân, mặt khác nói với cha đừng đem sự việc xảy ra hôm nay nói cho hoàng thượng biết!”

“Vâng, tiểu thư.”

Hiên Viên Tinh Nhi hoảng sợ vô cùng, nếu ả bị đưa đến phủ tướng quân có thể sống sót mà bước ra sao? Cho nên dù chỉ có một cơ hội sống sót liền hèn hạ xin tha mạng

“Không, ta không đi, phụ thân cứu ta.” Hiên Viên Tinh Nhi sợ hãi quay lưng lại chạy, nhưng Gia Nhi mặt mũi âm trầm đứng trước mặt ả, duỗi tay nắm lên tay ả, theo hướng phía trước mà đi. Về những người theo ả tới đây, vì những lời đại nghịch bất đạo của ả mà cũng nhanh chóng rời đi. Nhìn theo bóng lưng dần biến mất của Gia Nhi, Dạ Nhược Ly phỉ phỉ tay, cất bước đi về phía trường đấu thú.

Trường đấu thú này, trang trí cực kì xa hoa đồ sộ, chung quanh người ngồi chật cứng, vì trên đường xảy ra chuyện như vậy nên khi nằng đến trận đấu đã bắt đầu. Mà trường đấu thú này y như nghĩa cũng nó, là con người và Huyền thú vật lộn với nhau.

Đây là vì tiền tài mà ra sức liều mạng, nếu có thể thành công sẽ được không ít tài phú nhưng thường rất nguy hiểm, dù sao đấu tay đôi với Huyền dã thú nếu không cẩn thận sẽ mất mạng ngay lập tức. Cho nên không phải là vạn bất đắc dĩ không ai chọn phương pháp kiếm tiền này.

Lúc này giữa sàn đấu là Huyền thú kim cương cấp năm đối diện là một thiếu niên tóc tài bù xù, ăn mặc rách rưới. Thiếu niên nhìn chăm chăm vào Huyền thú kim cương kia, trong đôi mắt không chút tính người mà lộ ra dã tính, hần nắm chặt tay thành nắm đấm dùng sức đánh về đầu của Huyền thú kim cương.

“Ầm ầm!”

Ngay lúc thiếu niên dùng toàn lực thi triển một kích đó, Huyền thú kim cương trước mặt mọi người thân thể cực lớn ngã ầm xuống đất.

Lực vừa rồi cũng rút hết sức lực của thiếu niên, hần cũng ngồi bệt xuống, máu tươi và mồ hôi quệt lại, hần vươn tay lau lau, miệng thở hổn hển, trong phút chốc một bộ áo trắng đập vào mắt, thiếu niên ngơ ngác chậm rãi ngẩng đầu lên, con mắt như sói nhìn chăm chú vào nữ tử áo trắng.

“Cô nương, người không thể vào đây, mau rời khỏi chỗ này đi!” Người quản lý trường đấu thú phát hiện Dạ Nhược Ly, nhượng mảy, nhanh chóng chạy đến bên Dạ Nhược Ly và thiếu niên kia.

Dạ Nhược Ly không rảnh chú ý tới người kia, hướng tới thiếu niên đang ngồi nghỉ ngơi kia vươn tay, con người đen như đêm trời toả ra ánh sáng tự tin dị thường: “Người có nguyện ý theo phục tùng ta? Nếu người nguyện ý, ta tin tưởng người vĩnh viễn sẽ không hối hận với quyết định ngày hôm nay.”

13. Chương 13: Gặp Lại Cung Vô Y

“Tiểu thư, người rốt cuộc cũng trở về!” Dạ Nhược Ly vừa bước chân vào cửa hộ quốc phủ tướng quân, một hắc y nhân liền xuất hiện trước mặt nàng, khuôn mặt mừng rỡ, nhưng ngay sau đó lại dời ánh mắt nhìn về phía sau Dạ Nhược Ly, khẽ chau mày: “Cái người bắn thủ này là ai vậy?”

Dạ Nhược Ly quay đầu lại nhìn người thiếu niên, mỉm cười rồi nói: “Sau này hắn sẽ là thuộc hạ của ta, trước tiên người đem hắn tắm rửa sạch sẽ rồi đưa tới gian phòng của ta.”

“Vâng, tiểu thư,” Lăng ôm quyền kiếm giữ ở hai tay sau đó ngẩng đầu lên nói: “Đúng rồi tiểu thư, tướng quân đang ở đại sảnh chờ người.”

“Cha dưỡng?” Dạ Nhược Ly sững sốt sau đó phục hồi lại tâm trạng, nhẹ gật đầu: “Àn, vậy ta đi tới đó.”

Lúc này ở đại sảnh, ngoại trừ Bắc Ảnh Thần còn có hai người khác. Một người trong đó phát hiện ra tiếng động ngoài cửa chính có chút gợn quai hàm lên, đôi mắt phượng dài hẹp nhìn về phía cửa, gió nhẹ bay vào đại sảnh một bộ quần áo đỏ chập chờn nhẹ nhàng trong gió như ngọn lửa xinh đẹp, mặc dù nam nhân kia dung mạo cực kì tuấn mỹ yêu nghiệt nhưng lại không làm mất đi khí khái nam nhân. Người này chỉ ngồi bất động một chỗ cũng có thể cảm nhận được đây là một bậc tôn giả vô thượng, khí phách vương giả cũng toả ra trên con người này.

“Yêu nghiệt kia sao lại ở đây?” Trong mắt ánh lên tia kinh ngạc, Dạ Nhược Ly thu hồi tâm trạng, trong mắt hiện lên tia cảnh giác, nàng không muốn dính líu đến người trong hoàng tộc. Ngay lúc nàng đang nghĩ đối sách thì một âm thanh mang theo sự kinh hãi truyền tới: “Là người?”

Nhìn thấy Dạ Nhược Ly xuất hiện, Nam Cung Thần bước nhanh tới, trên mặt tràn ngập niềm vui nhìn chăm chú vào thiếu nữ xinh đẹp tuyệt sắc: “Tiểu muội muội, người còn nhớ ta không? Hai năm trước ở trong rừng Huyền thú có gặp qua, khi đó người chỉ mang theo một nha hoàn sau đó từ biệt hai năm, không nghĩ tới người là con gái của Bắc Ảnh tướng quân.”

Tiểu...muội muội?

Khoé môi Dạ Nhược Ly co giật, xưng hô như thế cả đời nàng đâu là lần đầu tiên.

Nhớ lại hai năm trước nàng và Gia Nhi cùng tiến vào rừng Huyền thú để luyện tập lại bị bày thú vây quanh, lúc đó Nam Cung Thần dẫn theo thủ hạ cứu các nàng ra, chẳng qua chỉ là quen biết sơ sài lại bị thiếu niên mười mấy tuổi gọi bằng tiểu muội muội...Vốn cho rằng sau này sẽ không gặp lại nhau nữa ai ngờ hai năm sau lại có thể gặp Nam Cung Thần ở đây.

“Tiểu Ly nhi, con biết Nam Cung công tử?” Bắc Ảnh Thần kinh ngạc nhìn về phía Dạ Nhược Ly, hắn không nghĩ tới được Dạ Nhược Ly và gia tộc Nam Cung lại có quen biết, hơn nữa hắn biết Dạ Nhược Ly và Gia Nhi biến mất trong khoảng thời gian ngắn không ngờ rằng các nàng lại đi tới rừng rậm Huyền thú. Khó trách sau khi về thực lực của Gia Nhi tăng lên rất nhiều, thì ra là đến nơi đó để tập luyện. Mà thực lực của Dạ Nhược Ly hắn cũng không biết rõ nhưng hắn có thể chắc chắn không thể thua Gia Nhi được.

Dạ Nhược Ly nhìn Nam Cung Thần nhún người nói: “Công tử kia đã từng cứu con và Gia Nhi”

“Thì ra là thế,” Bắc Ảnh Thần đứng dậy khuôn mặt tuấn tú treo nụ cười, con người xoẹt qua ánh sáng: “Đa tạ Nam Cung công tử đã cứu nhi nữ nhà ta một mạng, nếu Nam Cung công tử và Nam Vương gia đến Hiên Viên quốc có việc vậy trong khoảng thời gian này có ở tạo phủ tướng quân là được.”

Vì Cung Vô Hải là hoàng đế Ly Phong quốc nên Cung Vô Y cũng được phong vương.

“Cha dưỡng, nếu không có chuyện gì con xin đi trước một bước.” Dạ Nhược Ly chau mày, nghĩ tới thiếu niên đã thú vừa mới thu được trong đầu hình thành nên kế hoạch: “Còn có con có mang theo một người về, sau này hắn là thuộc hạ của con.”

“Tốt, tùy ý con.” Ánh mắt yêu thương Bắc Ảnh Thần rơi vào người Dạ Nhược Ly, vuốt vuốt đầu nàng, quyền rũ ra khoẻ môi: “Nếu như con mệt mỏi thì về nghỉ ngơi trước đi!”

Dạ Nhược Ly khẽ gật đầu, ánh mắt xoẹt qua Nam Cung Thần, tuyệt nhiên không trầm mặc không nói một câu với Cung Vô Y.

Hai năm trước trong rừng Huyền thú dù không có Nam Cung Thần trợ giúp, nàng và Gia Nhi cũng sẽ không bị nguy hiểm, dù sao đi rừng Huyền thú sao nàng không có biện pháp bảo vệ bản thân chúa? Bất quá Nam Cung Thần vẫn là cứu được nàng, cho nên cái ân này nàng sẽ khắc trong tâm. Mà ban đầu Cung Vô Y ở phủ Vân Lan cũng từng trợ giúp nàng, xem ra nàng phải trả hai phần ân tình này rồi.

Lúc này, Dạ Nhược Ly đột nhiên phát hiện mắt phượng của Cung Vô Y như tìm tòi nguyên cứu trên người nàng, nàng vội vàng thu tầm mắt, vội quay người ra phía cửa đài sảnh.

Trong sân có tiếng gió xoẹt qua tai, ánh mặt trời rơi xuống người Dạ Nhược Ly tạo cảm giác thật ấm áp.

Rất xa nàng nhìn thấy một bóng dáng đứng ở ngoài cửa phòng nàng. Dáng người thiếu niên kia thẳng cao gầy, lông mi toả sát khí, ngũ quan đoan chính thanh tú, sống mũi cao thẳng, môi mỏng khê mở ra đường cong, nhưng con ngươi đen như mực kia y như trước toả ra dã khí, cảnh giác nhìn xung quanh. Chỉ là tấm rửa sạch sẽ nhìn hần giống như mỹ thiếu niên vậy.

Gia Nhi sớm dừng đón bên ngoài, nhìn thấy Dạ Nhược Ly, con mắt to tròn thanh tịnh như nước xoẹt qua ánh sáng, vội vàng chạy đến chỗ Dạ Nhược Ly: “Tiểu thư? Sao người lại đem cái tên kì quái này về?”

Dạ Nhược Ly khoát tay áo ngăn sự nghi vấn của Gia Nhi lại, đi tới chỗ thiếu niên dừng lại nói: “Người không phải nói người sẽ không tâm phục khẩu phục thực lực yếu hơn người? Bây giờ ta sẽ cho người thấy thực lực của ta, người ra tay đi không cần lưu tình!”

Ánh mắt nhàn nhạt đảo qua Dạ Nhược Ly, sắc mặt thiếu niên không bộc lộ cảm xúc, chỉ là trong con ngươi kia lộ vẻ khinh thường. Mặc dù hần theo Dạ Nhược Ly rời khỏi nơi đó nhưng hần không tin thiếu nữ này có thể đánh bại được hần.

Gia Nhi rõ ràng thấy sự khinh thường của hần, xem thường nhìn hần một cái, tiểu tử thú này dám khinh thường tiểu thư nhà nàng, sau này hần sẽ chịu không ít đau khổ đây, tiểu thư động thủ chưa bao giờ lưu tình. Nàng đã từng trải qua đương nhiên biết rõ...

14. Chương 14: Người Nhận Nhầm Người.

“Xuất ra vũ khí của người đi!” Khuôn mặt thiếu niên hiện thị rõ sự lạnh lùng ngay cả ánh mặt trời cũng không thể hoà tan, đôi mắt như hổ khinh thị đảo qua Dạ Nhược Ly: “Nếu người không có vũ khí, ta có thể sẽ làm người bị thương.”

Đối mặt với cách đối xử lạnh nhạt của thiếu niên, màu đen trong mắt ngưng tụ thành bá khí mãnh liệt: “Ra tay đi! Ta cho rằng đối phó với người không cần phải có vũ khí!”

Lời nói này phải chắc chắn mười phần mới có thể nói ra, thiếu niên có chút giật mình, hần nhíu lông mày hông hề nói một tiếng trực tiếp một quyền nhắm tới lồng ngực Dạ Nhược Ly mà đánh, trong mắt hần, thiếu nữ mảnh khảnh tuyệt sắc này sẽ không đỡ nổi chiêu mà hần đã đánh gục Huyền thú kim cang.

Mắt thấy nắm đấm đã đến gần nét mặt Dạ Nhược Ly cũng không đổi, khi gió ác liệt thổi qua đôi má mới có động tác. Khi nắm đấm đã tới gần Dạ Nhược Ly nhẹ nhàng giơ tay nắm chặt lấy nắm đấm kia. Thiếu niên rõ ràng cảm nhận được sức lực của Dạ Nhược Ly, sau khi bị nàng nắm chặt tay hần lập tức mềm nhũn không thể ra sức được, lúc này khuôn mặt thanh tú mới lộ vẻ ngạc nhiên không dám tin nhìn chằm chằm Dạ Nhược Ly.

“Chỉ dựa vào sức lực không phải lúc nào cũng đánh bại được đối thủ, còn phải dùng đầu óc nữa.” Dạ Nhược Ly buông tay thiếu niên xuống, lông mi khê run ôn hoà nói: “Bây giờ người đã phục chưa? Nếu chưa phục chúng ta có thể tiếp tục, chỉ là lần tiếp theo ta sẽ không lưu tình.”

Nhìn thiếu nữ còn nhỏ tuổi hơn hần, sự cảnh giác trong mắt thiếu niên biến thành tôn trọng: “Ta – Long Phi Thanh nguyện ý nhận người làm chủ.”

Nghe vậy sắc mặt Dạ Nhược Ly cũng không thay đổi tựa sớm biết kết quả sẽ là như thế.

“Nói cho ta biết lý do người thi đấu ở trường đấu thú.” Thân thể Long Phi Thanh run lên, nắm chặt tay thành nắm đấm, con ngươi mang theo tia phản hận: “Mẹ ruột của ta bị đại nương hại chết, ta vì bị đuổi

giết mà phải lưu lạc ở bên ngoài cho nên ta mới tới đầu trường thú chủ yếu muốn mạnh hơn, chỉ có mạnh mẽ hơn nữa ta mới có thể báo thù ấu thân ta.”

Dạ Nhược Ly nhìn thật sâu vào thiếu niên, đột nhiên nở nụ cười nhàn nhạt, tự tin nói: “Đi theo ta người sẽ không hối hận, người có thể báo thù ẹ người, chỉ là ta không lưu lại kẻ vô dụng, người đem thực lực của người chứng minh cho ta xem, thực lực của kẻ yếu không xứng làm thuộc hạ của ta!”

Nắm đầm chậm rãi buông ra, Long Phi Thanh cup mắt sau đó mở ra đập vào mắt chính là dung nhan hiện thị rõ bá khí cuồng vọng. Không hiểu sao hần tin tưởng thiếu nữ trước mắt nói được sẽ làm được.

“Chứng minh như thế nào?”

“Trong rừng rậm Huyền thú có một loại cây tên là Thanh Linh Diệp, ta cho người mười ngày tới rừng Huyền thú mang nó về cho ta, nếu như nhiệm vụ thất bại hay quá hạn chưa về người cũng không cần trở về nữa.” Dạ Nhược Ly vuốt cằm, giọng điệu lạnh lùng vô tình: “Bên cạnh ta không cần kẻ yếu.”

Không chỉ nàng mà cả thế giới này đều không cần kẻ yếu.

“Ta nhất định sẽ quay trở về!” Long Phi Thanh nói vô cùng tự tin cùng quyết tâm.

“Trong bình này có chứa hai quả Chỉ Huyết đan, nhưng chỉ một quả là tăng cường sức lực cho người trong thời gian ngắn, hãy lựa chọn chính xác.” Dạ Nhược Ly móc ra một bình sứ nhét vào tay Long Phi Thanh: “Nếu người có thể trở về, người liền có thể trở thành chủ hạ của ta.”

Nắm lấy bình sứ, một Long Phi Thanh lạnh lùng cũng không tránh được kích động. Ngàn năm trước ở Huyền Vũ địa lục Luyện Đan Sư chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay nên đan dược cực kì trân quý, thế nhưng nàng lại có được đan dược lại cho hần hai viên, người thiếu nữ này rốt cuộc là người như thế nào?

“Ta sẽ không để người thất vọng,” phục hồi tinh thần, Long Phi Thanh để bình sứ vào trong vạt áo trước ngực, trong mắt lộ vẻ kiên định tín nhiệm, cuối cùng hần quay lại nhìn Dạ Nhược Ly rồi bước về phía sân ra ngoài.

Sau khi Long Phi Thanh biến mất, Gia Nhi mân mê bờ môi, con mắt sáng ngời có chút ảm đạm: “Tiểu thư đã có Long Phi Thanh có phải sau này sẽ không cần Gia Nhi nữa? Vì sao lại khảo nghiệm đi rừng Huyền thú? Cây Thanh Linh Diệp kia Gia Nhi cũng có thể lấy về cho tiểu thư được mà.”

Dạ Nhược Ly nhìn lên bầu trời thản nhiên nói: “Bởi vì Gia Nhi ta có chuyện quan trọng muốn người làm cho ta.”

“Chuyện gì?” Nghe vậy Gia Nhi ngẩng đầu lên con mắt lại sáng ngời mong chờ nhìn Dạ Nhược Ly.

“Ta muốn tin tức của tất cả mọi người ở Hiên Viên quốc kể cả cừu thù các loại, còn có giúp ta đi thu lượm một đám cô nhi có thiên phú kiệt xuất đem đến đây. Trước tiên người chọn một nơi vắng vẻ rồi mua nhà, chuyện này phải làm thật bí mật không được cho ai biết, mà người ta tín nhiệm nhất chỉ có người cho nên không phải người thì không thể.”

Mặc dù Dạ Nhược Ly biết rõ Hiên Viên Chiến đối với Bắc Ảnh Thân có vài phần cung kính, nhưng nàng không rõ quan hệ giữa hai người như thế nào, Hiên Viên Chiến có phải mượn phủ tướng quân để khuếch trương thế lực? Vì vậy nàng không thể không đề phòng trước khi thực lực trở nên cường đại hơn nữa nàng không thể để lộ bất cứ điều gì.”

“Tiểu thư, Gia Nhi sẽ làm thật tốt nhiệm vụ này.” Con người cong như lưỡi liềm biểu hiện sự vui vẻ trong lòng. Bởi vì nàng là người tiểu thư tin tưởng nhất, loại tin tưởng này thật tốt. Sau đó Gia Nhi cũng rời đi, còn lại một mình Dạ Nhược Ly.

Dạ Nhược Ly định quay người vào phòng ngay lập tức một tia hồng ảnh tuyệt đại tảo nhả đánh xuống cạnh nàng, ngăn đường đi của nàng lại.

Bị ép dừng bộ pháp, Dạ Nhược Ly nhú mày con người đảo qua nam tử có khuôn mặt yêu nghiệt điên đảo chúng sinh thản nhiên nói: “Chẳng lẽ đường đường là vương gia Ly Phong quốc lại thích xâm nhập vào hậu viện của người khác sao?”

Con mắt phượng hẹp dài hơi nhú lại, Cung Vô Y chậm rãi nở nụ cười phát ra tiếng cười khê tạo ra mị hoặc trần gian: “Bổn vương nên xưng hô với nàng thế nào? Bắc Ảnh cô nương? Hay...Vân Vân Ca? Năm năm không gặp, đây là thái độ người đối đãi với cổ nhân?”

Tâm Dạ Nhược Ly rung lên, khuôn mặt không chút thay đổi nói: “Vương gia người nhận nhầm người, hơn nữa ta không phải họ Bắc Ảnh, tên của ta là.... Dạ Nhược Ly”

15. Chương 15: Thanh Long Thức Tỉnh.

Dạ Nhược Ly?

Khê lẩm bẩm ba chữ kia, con mắt phượng dài hẹp của Cung Vô Y loé lên tia sáng khác thường như muốn hiểu những suy nghĩ của tuyệt sắc giai nhân trước mắt, ngón tay thon dài hướng về phía Dạ Nhược Ly, khi sắp chạm đến nàng thì dừng tay lại.

“Người đã không muốn thừa nhận bổn vương sẽ xem người là Dạ Nhược Ly, sau này bổn vương sẽ gọi người là Tiểu Dạ, được chứ?” Cặp môi đỏ mọng giương lên, dung mạo tuấn mỹ lộ ra nét tươi cười, trong mắt hân hân chứa tia sáng mà không ai có thể hiểu được hân đang nghĩ gì.

Yêu nghiệt!

Dạ Nhược Ly âm thầm mắng một tiếng, cái tên yêu nghiệt này, một cái nhẵn mày hay một nụ cười cũng đều thật tao nhã, thế gian này liệu có mấy nữ tử có thể thoát khỏi sự mị hoặc của hắn. Nhưng Dạ Nhược Ly tin tưởng nếu đem da mặt hắn lột xuống, khí thể vương giả của hắn mất đi thì hắn cũng chỉ là một nam nhân bình thường. Dù nghĩ vậy nhưng nàng – Dạ Nhược Ly lại không muốn trêu chọc người hoàng gia, huống chi nàng cũng chẳng phải loại mê trai.

Hoàng hôn lại, Dạ Nhược Ly ngẩng đầu, con mắt đen bình tĩnh không chút gợn sóng: “Nếu như ta không cho phép, người sẽ không xưng hô như thế nữa?”

Con mắt phượng thu liễm, Cung Vô Y cười như không cười nhìn Dạ Nhược Ly, thanh âm lười nhác lại lộ chút vô lại: “Tiểu Dạ, cái này không phải do người quyết định, bổn vương thích gọi thế nào là việc của bổn vương, cho dù là bản thân người cũng không thể thay đổi quyết định của bổn vương.”

Không nghĩ tới Cung Vô Y sẽ vô lại như thế, Dạ Nhược Ly liếc mắt thật sắc: “Vô luận ta có đồng ý kết quả đều như nhau, vậy người cần gì phải hỏi ý kiến ta?”

Cung Vô Y bỗng thu lại nụ cười, khuôn mặt tuấn tú khê sững sờ, đúng vậy, hắn đã quyết định như thế rồi sao lại còn hỏi nàng? Bất quá đối với Dạ Nhược Ly hắn luôn có hứng thú mà hứng thú này ngày càng lớn, không biết trên người nàng còn bao bí mật làm hắn muốn khám phá. Có lẽ thời gian ở phủ tướng quân sẽ không quá nhàm chán.

“Vương gia, nếu như không có chuyện gì xin thứ cho ta không tiễn.” Dạ Nhược Ly dựa cửa mà đứng nhàn nhạt hạ lệnh đuổi khách.

Lúc trước nàng có cảm giác không gian của nhẵn Huyền Linh có sự chấn động dị thường, có khả năng Huyền thú trong Huyền Linh giới sắp thức tỉnh, nàng phải nhanh chóng tu luyện để mạnh hơn nhưng không biết con thú sắp thức tỉnh kia là gì, nếu là hắn thì những thứ kia...

“Không ngại, dù sao mấy ngày này bổn vương sẽ ở lại phủ tướng quân, chúng ta còn gặp nhau dài dài.” Cung Vô Y nhìn thấy Dạ Nhược Ly không tập trung vào hắn nên hắn cũng chỉ có thể rời đi trước, con người phượng dài hẹp nhìn chăm chú vào Dạ Nhược Ly đáng vẻ tươi cười mắng theo một tia không rõ ý tứ: “Tiểu Dạ, một ngày nào đó bổn vương sẽ tìm ra bí mật của người.”

Nhú mày, Dạ Nhược Ly không chút sợ hãi nhìn chằm chằm vào Cung Vô Y: “Tốt, ta sẽ chờ tới ngày người tìm ra bí mật của ta, chỉ là ta tin tưởng ngày đó sẽ không bao giờ tới.”

Cung Vô Y không hề nói lời nào, ý vị thâm trường ngắm nhìn Dạ Nhược Ly rồi ngửa đầu cười to, bước dài ra khỏi hậu viện. Thẳng đến khi hồng ảnh (quần áo màu đỏ) biến mất vẫn còn nghe thấy tiếng cười quanh quẩn ở bên tai.

Xoay người Dạ Nhược Ly đẩy cửa vào phòng rồi cài then lại. Hít sâu khẩu khí, Dạ Nhược Ly đi về phía giường ngồi khoanh chân, từng sợi huyền khí chậm rãi hút vào nhẫn Huyền Linh, ánh sáng nhàn nhạt bao quanh nhẫn tản ra tinh lực rực rỡ, sau khi ánh sáng rơi vào người, Dạ Nhược Ly cảm thấy tinh thần vô cùng sảng khoái.

Bỗng trong không gian Huyền Linh phát ra ánh sáng màu xanh mãnh liệt tràn ngập khắp gian phòng, Dạ Nhược Ly cũng ở trong ánh sáng màu xanh ấy.

Ngay lúc đó ở trong sâu thẳm của rừng Huyền thú có một người áo đen thần bí ngóng lên phía xa xa bầu trời, thì thào nói: “Đó là Huyền thú gì? Sao ta cảm thấy khí tức của nó giống như rất mạnh nhưng lại rất yếu, giống như gần cũng giống như xa? Từ trước tới giờ chưa từng gặp qua sự việc này, không được, ta phải rời khỏi đây một thời gian, nếu như đây là Huyền thú có thực lực cường đại thì nó chỉ có thể thuộc về rừng Huyền thú, con người ti tiện không xứng có được Huyền thú cường đại như thế.”

“Tứ ca, huynh rời khỏi rừng Huyền thú sao?” Từ trên trời có một con chim ưng màu đen nhắm mắt đất mà lao xuống, sau khi tiếp mặt đất liền biến thành một vị nam nhân có thân hình to lớn, lúc này hắn đang dùng khuôn mặt đầy nộ nhìn người thần bí: “Tứ ca, Tứ ca tốt của đệ, huynh sẽ dẫn đệ theo chứ? Lão đại bọn họ đang bế quan, Vua của rừng Huyền thú cũng không có đây, ngay cả huynh cũng đi, đệ ở đây một mình rất là nhàm chán a.”

“Không được, đến đệ cũng đi lấy ai quản lý rừng Huyền thú?”

“Nhưng mà Tứ ca, đệ cũng muốn nhìn thế giới bên ngoài một chút, huống chi rừng rậm Huyền thú rất có uy danh ở bên ngoài, đệ không tin sẽ có người nào không sợ chết mà tiến vào đây, Tứ ca huynh mang đệ theo với, đệ cam đoan sẽ không đem lại phiền phức cho huynh.” Nam nhân to lớn nâng mắt đen lên mong chờ nhìn chăm chú người áo đen. Thấy nam nhân kia thật sự rất muốn đi, người áo đen cuối cùng cũng gật đầu đáp ứng.

Được rồi, trong thời gian ngắn chắc sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, có thể dẫn hắn theo cũng không sao.

Thật kì quái ở chỗ hiện tượng kì quái trong phòng Dạ Nhược Ly lại không có ai phát hiện ra nếu không đây chính là sự kiện oanh động cả nước.

“Thanh Long chết tiệt!” Lúc này mùi hương bay thoang thoang trong nhà phòng, Dạ Nhược Ly trừng mắt phẫn nộ nhìn con rắn nhỏ màu xanh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Trong không gian Huyền Linh mấy viên đan dược quý giá đâu hết rồi? Ngay cả một viên người cũng không giữ lại cho ta?” Lúc trước nàng đã cầu nguyện thần thú thức tỉnh đầu tiên không phải Thanh Long ai ngờ chuyện làm người khác sợ hãi cuối cùng cũng trở thành sự thật.

Nếu như Lam Hình, Bắc Ảnh Thần, Gia Nhi có ở đây nhất định sẽ kinh ngạc vạn phần bởi năm năm qua chưa bao giờ thấy Dạ Nhược Ly tức giận, rất hiển nhiên là con rắn nhỏ màu xanh này đã làm ra chuyện gì đó mới khiến Dạ Nhược Ly không thể nhẫn nhịn được nữa.

“Chủ nhân, người ta chỉ là quá đói nha,” đôi mắt Thanh Long long lanh nước, đáng thương nhìn Dạ Nhược Ly: “Người ta không phải cố ý, chủ nhân người tha thứ cho người ta một lần đi.”

Dứt lời, Thanh Long XỈU...UU! Chui vào ngực Dạ Nhược Ly, nó biết rõ chủ nhân đối với kẻ thù thủ đoạn ngoan lệ tàn khốc, không chút lưu tình nhưng đối với bọn nó rất dễ dàng mềm lòng, chỉ cần nó làm nũng chủ nhân nhất định sẽ tha thứ.

“Thanh Long, những lời này người nói bao nhiêu lần rồi?” Dạ Nhược Ly đem Thanh Long để lại bàn tay, hai con ngươi hung dữ nhìn chăm chăm vào nó giống như muốn đem nó nuốt vào bụng. Thanh Long vô thức rút thân thể lại, nó đúng là đã nói qua mấy lần, cũng chỉ có mấy lần mà thôi, thật sự chỉ có mấy lần...

“Đông, đông, đông...” ở ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Lăng nói vọng vào: “Tiểu thư, Bình an Vương gia đến, tướng quân muốn người đến đại sảnh một chuyện.”

Bình an Vương gia? Dạ Nhược Ly nhú mày, trong mắt hiện tia tàn khốc, khoé môi cười lạnh: “Thanh Long, quần lấy cổ tay ta.”

Không cần nghĩ cũng biết Hiên Viên Bình tới đây vì Hiên Viên Tinh Nhi, nàng thật muốn biết hắn sẽ dùng cách gì để cứu nữ nhi của hắn đây.

Dạ Nhược Ly vừa dứt lời, toàn thân Thanh Long toả ra ánh sáng màu xanh biến thành một đoạn dài quấn lấy tay Dạ Nhược Ly, nếu không cẩn thận quan sát căn bản sẽ không nhìn ra vòng tay màu xanh kia là do Thanh Long biến thành.

16. Chương 16: Đây Chỉ Là Giao Dịch.

Ở đại sảnh, ánh mặt trời chiếu vào sáng rọi. Một nha hoàn bưng nước đi về phía trước cẩn thận từng li từng tí rót đầy nước trà cho Bắc Ảnh Thần. Khi nha hoàn kia đến rót nước cho Hiên Viên Bình liền cảm nhận một loại khí tức mãnh liệt tràn ngập xung quanh bàn tay không khỏi run lên nước nóng trong bình suýt nữa bị tràn ra ngoài.

“Bắc Ảnh tướng quân, nói cho cùng ngươi cũng chỉ là tướng quân thôi, không có tư cách tạm giam quận chúa, bây giờ bốn vương cho ngươi một cơ hội để bốn vương đưa Tinh Nhi trở về Bình an Vương phủ, nếu không cho dù hoàng huynh có bảo vệ ngươi bốn vương cũng không tha cho ngươi!” Hiên Viên Bình vỗ bàn, nước trà tung toé tràn ra, mu bàn tay bị bắn vào đổ một mảnh hắn cũng không có cảm giác, ngoan lệ nói.

Nâng chén lên uống một ngụm trà, sắc mặt Bắc Ảnh thần không chút đổi sắc, thần thái lạnh nhạt tựa hồ không để tâm đến lời uy hiếp lúc này: “Vương gia đừng nóng vội, ngồi xuống ăn miếng bánh uống miếng nước hạ hỏa, những chuyện không quan trọng như thế chúng ta có thể từ từ nói sau.”

“Ngươi...” Hiên Viên Bình nắm chặt tay, huyết thái dương nổi gân xanh, con mắt hung ác nhìn chằm chằm vào Bắc Ảnh Thần: “Con gái của ngươi không bị giam, ngươi đương nhiên sẽ không nóng nảy, nếu như Tinh Nhi có chuyện gì bốn vương nhất định sẽ diệt cả nhà ngươi!”

Thả chén sứ trà xanh xuống, Bắc Ảnh Thần nhàn nhạt cười: “Vương gia trước khi lo lắng cho sự an nguy của quận chúa không bằng bây giờ nên lo lắng cho chính mình, tội mưu phản không phải thường đâu.”

“Hừ, đừng tưởng rằng bốn vương không biết, đều là do con gái ngươi hạ bẫy, quả nhiên cha nào con nấy, đều âm hiểm xảo trá.” Trong lòng tuy lo lắng cho sự an nguy của Tinh Nhi nhưng bề ngoài vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh, nếu đổi lại cho dù bị Bắc Ảnh Thần có gài bẫy hắn nhất định sẽ không nói ra những lời như thế.

“Đạ tạ khích lệ, chỉ có điều ta và tiểu Ly nhi có âm hiểm đến mức nào cũng không bằng một nửa của vương gia, từ xưa đến nay chưa ai vượt qua trình độ âm hiểm và vô sỉ của vương gia, nhân vật nhỏ như ta sao có thể so sánh với ngươi chứ?” Bắc Ảnh Thần lắc đầu, thần sắc thật sự tiếc nuối về việc mình không có cách nào so sánh với Hiên Viên Bình. Nhưng mà lời hắn nói ra thiếu chút nữa làm Hiên Viên Bình thổ huyết, đoán chừng nếu còn tiếp tục nói chuyện Hiên Viên Bình chắc chắn sẽ tức chết.

Đúng lúc này , Dạ Nhược Ly bước vào, ánh mặt trời chiếu lên người thiếu nữ mặc áo trắng, quên mất lo lắng trong lòng, Hiên Viên Bình xoẹt qua tia kinh diễm, hắn chưa từng nhìn thấy Dạ Nhược Ly cũng không biết nữ nhi của Bắc Ảnh Thần nhỏ tuổi mà đã tuyệt sắc như vậy, không biết lớn lên sẽ diễm đảo chúng sinh đến mức nào.

Áo trắng phiêu nhiên, tóc đen ba ngàn sợi. Dạ Nhược Ly bước về phía Bắc Ảnh Thần, nháy mắt lãnh khí đã giảm bớt, khoé môi cong lên: “Cha dưỡng tìm con có chuyện gì không?”

Gật đầu mỉm cười, trong mắt Bắc Ảnh Thần đầy vẻ sủng nịnh, chỉ là khi nhìn về phía Hiên Viên Bình thần sắc chậm rãi thu hồi: “Vị này chính là Bình an Vương gia, vì quận chúa mà đến, tiểu Ly nhi, chuyện này ta giao cho con giải quyết.”

“Vì Hiên Viên Tinh Nhi mà đến?” Lông mày Dạ Nhược Ly khẽ nhướng lên, lạnh nhạt nhìn về phía Hiên Viên Bình, thanh âm có phần không kiên nhẫn: “Ta sẽ không để nàng ta rời khỏi đây, Bình an Vương gia ngươi vẫn là nên quay về đi, phủ tướng quân không chào đón ngươi.”

Hoàn hồn lại, Hiên Viên Bình nghe Dạ Nhược Ly có ý đuổi khách, ánh mắt sắc lạnh bắn ra tứ phía: “Tiểu nha đầu, làm người nên lưu lại một con đường ngày sau để nói chuyện, nếu không ngươi sẽ không biết mình sẽ chết như thế nào đâu.”

“Hiên Viên Bình!” Sắc mặt Bắc Ảnh Thần biến đổi đứng lên, trong mắt có tia lạnh như băng: “Cho dù ngươi là vương gia nhưng nếu Bắc Ảnh Thần ta muốn ngươi chết ngươi tuyệt nhiên sẽ không thấy ngày mai, đừng tưởng rằng mấy năm nay ta nhường nhịn là vì sợ Hiên Viên Bình ngươi, ta chỉ là lười so đo với ngươi thôi, nếu ngươi dám ra tay với nữ nhi của ta, tin tưởng ta ngươi sẽ hối hận đến chết!”

“Ha ha, thật là chuyện nực cười,” Hiên Viên Bình cười lạnh một tiếng khinh thường nhìn Bắc Ảnh Thần, cười mỉa: “Bắc Ảnh Thần, người hối hận nhất định là ngươi.”

Mắt thấy hai bên hào khí gương cung bạt kiếm, Dạ Nhược Ly bỗng nhiên đứng dậy, mắt nàng hộ hàn ý nhìn chăm chú vào Hiên Viên Bình: “Nếu như ngươi muốn cứu con gái ngươi, ta có thể thả nàng ta, dù sao nàng ta cũng không có tác dụng gì chỉ lãng phí lương thực mà thôi.”

Nghe vậy, Hiên Viên Bình thở phào nhẹ nhõm, trong nội tâm đặc ý vạn phần hân cho rằng lời uy hiếp của hắn thật sự có tác dụng.

“Bất quá....” Ngừng lại một chút, Dạ Nhược Ly cười lạnh: “Gần đây ta rất nghèo vì vậy nếu muốn chuộc Hiên Viên Tinh Nhi thì cần vạn lượng hoàng kim và một cái đầu của Huyền thú cấp 18 tới đây để đổi, nếu không chỉ sợ ngươi và Hiên Viên Tinh Nhi chỉ sợ âm dương cách biệt.”

Sắc mặt Hiên Viên Bình một lần nữa đại biến, nắm chặt nắm đấm, âm thanh lạnh lùng quát lên: “To gan, ngươi đang uy hiếp bốn vương?”

Vạn lượng hoàng kim còn có thể có nhưng Huyền thú cấp 18 tương đương với Đại Huyền sư trung cấp, sao có thể giết được? Dù hắn là vương gia của Hiên Viên quốc, cũng chỉ có một cái đầu của Huyền thú cấp 15 lần đó hắn đã tổn thất không ít cao thủ. Phải biết những cao thủ đó là hắn phí biết bao tâm huyết mới bồi dưỡng thành.

“Không, chúng ta chỉ đang làm giao dịch thôi.” Dạ Nhược Ly lắc đầu, bác bỏ lời nói của Hiên Viên Bình: “Nếu là giao dịch ngươi có thể từ chối.”

Từ chối? Nói thì đơn giản nhẹ nhàng, nhưng nếu hắn từ chối thì chỉ có gặp lại thi thể của Tinh Nhi.

“Được, ta đáp ứng yêu cầu của ngươi.” Nói xong câu đó, cả người Hiên Viên Bình thiếu chút nữa co quắp ngã xuống, hắn cố gắng cheo chống cơ thể, hít thở sâu, nghiến răng nghiến lợi nói: “Chỉ mong các ngươi sẽ không hối hận về quyết định ngày hôm nay!”

Dạ Nhược Ly nhếch môi, ánh mắt lạnh nhạt như thường: “Yên tâm, Dạ Nhược Ly ta chưa bao giờ biết hối hận là gì.”

“Hừ!” Hiên Viên Bình hừ lạnh một tiếng phất tay áo, liếc nhìn Dạ Nhược Ly rồi quay người rời khỏi, trong lòng hắn chưa bao giờ hận Bắc Ảnh Thần và Dạ Nhược Ly nhiều như vậy. Nhìn Hiên Viên Bình rời khỏi, Dạ Nhược Ly trầm mặc, tựa hồ như phát hiện tâm trạng của nàng, Bắc Ảnh Thần nhẹ nhàng vỗ vai nàng hỏi: “Tiểu Ly nhi, sao thế?”

“Không có gì,” Dạ Nhược Ly lộ dáng vẻ tươi cười nhàn nhạt, con ngươi đen loé lên tia không rõ hàm xúc: “Nhưng cha dưỡng à, người có thân phận gì? Vì sao khi chỉ có người và hoàng thượng ở cùng chỗ hắn sẽ tỏ thái độ kính trọng người? Vì cái gì người hoàn toàn không đem Bình an vương phủ để vào mắt? Còn có năm đó rõ ràng người và mẫu thân yêu nhau như thế sao lại xa nhau?”

Thân thể Bắc Ảnh Thần run lên, thu tay lại nhìn ra trời xanh, khẽ thở dài nói: “Tiểu Ly nhi, có một số chuyện biết rồi cũng không phải là chuyện tốt, nếu có một ngày không thấy ta nữa con và mẹ con nhất định phải sống thật tốt!”

Nội tâm xiết chặt, Dạ Nhược Ly gắt gao cầm ống tay áo Bắc Ảnh Thần, trong lúc ngẩng đầu đôi mắt đen toả ra ánh sáng kiên định: “Cha dưỡng nếu không thấy người mẫu thân sẽ rất thương tâm, ta nhất định sẽ không để chuyện đó xảy ra.!”

Nhìn dung mạo non nớt trước mắt, Bắc Ảnh Thần mỉm cười chỉ là trong nụ cười kia mang theo tia đắng chat. Những người kia sẽ không dễ dàng buông tha cho hắn, những năm gần đây không cũng không bắt hắn trở về chỉ là muốn cho hắn thời gian suy nghĩ mà thôi, chớp mắt đã nhiều năm qua như vậy chắc bọn chúng

cũng sắp tìm đến rồi....Có lẽ hần và Hình nhi lại sắp chia xa nữa rồi. Nếu có thể hần thật sự muốn cùng mẹ con nàng vĩnh viễn ở cạnh nhau, nhưng hết lần này đến lần khác lại có người không muốn buông tha hần....

17. Chương 17: Nguy Cơ Cận Kề.

Đêm như nước.

Ánh trăng sáng tỏ nghiêng nghiêng rơi xuống, rơi vào một bộ trắng như tuyết của Dạ Nhược Ly, tản ra ánh sáng nhàn nhạt mà lại ấm áp. Thật lâu sau trong lòng phát ra tiếng thở dài, nàng ngẩng đầu ngắm trăng trong đáy mắt đen hiện lên tia sáng âm trầm mờ mịt. Những lời lúc sáng Bắc Ảnh Thần nói ra làm lòng nàng vô cùng bất an, dù có thế nào, mặc kệ người phương nào cũng không được phép phá hư hạnh phúc gia đình bọn họ!

Con mắt giấu sau hàng lông mi đen dày cup lại không nhìn rõ cảm xúc, trầm giọng nói: “Gia Nhi, kế hoạch của ta có lẽ nên sớm thực hiện đi, ta có cảm giác thời gian không còn kịp nữa, trên đời này chỉ có thể lực cường đại mới thể sống sót.”

Gia Nhi nghi hoặc nhìn Dạ Nhược Ly, mặc dù mấy câu trước nàng nghe không hiểu nhưng câu cuối cùng nàng hiểu rất rõ. Không cần biết tiểu thư sắp làm gì, đời này kiếp này nàng sẽ đi theo tiểu thư tới cùng.

Thời điểm Dạ Nhược Ly quyết định, có một dãy núi cực kì xa Hiên Viên quốc có một đám người yên tĩnh bước trong bóng đêm, thần sắc của họ khác nhau hoàn toàn duy chỉ có một điểm giống nhau đó chính là khí thế siêu việt cường đại. Chỉ cần nhìn sơ qua cũng biết những người này không tầm thường.

“Đại trưởng lão, chúng ta thật sự sẽ làm như thế sao?” Một vị lão giả tóc trắng áo đỏ nhuuws mây, gương mặt già nua không che kín sự khó hiểu: “Lúc trước người để Thiếu chủ rời đi sao bây giờ lại muốn hần trở về?”

Nghe thấy câu hỏi của lão giả tóc trắng, người nọ nhúu chặt lông mày khí tức nghiêm túc toả ra mãnh liệt: “Gia chủ cũng không có ý định cho hần vĩnh viễn tự do, chỉ là cho hần mười năm để đền bù tổn thất, mười năm cũng qua rồi, đây cũng là lúc hần nên trở về, hưởng hồ tiểu thư đối với Thiếu chủ nhớ mãi không quên, cưới tiểu thư là nghĩa vụ của hần và cũng là trách nhiệm để mang lại lợi ích cho hai nhà, quan hệ thông gia phải do hai người kiệt xuất nhất mới được.”

Dứt lời nhìn về phía trăng sáng, gương mặt đầy nếp nhăn của người nọ vô cùng lạnh lùng, trong lòng hần lợi ích gia tộc luôn luôn quan trọng nhất, hạnh phúc của Thiếu chủ không là gì cả, thân là người của gia tộc Bắc Ảnh thì đời này phải vì Bắc Ảnh mà hy sinh, đây là nghĩa vụ của hần.

Người đi sau cùng là một vị lão giả tóc đen áo vàng, mặt mày hồng hào nhìn không giống người già chút nào, ngón tay vuốt vuốt chòm râu đen, bờ môi hé ra độ cong âm hiểm, trong ánh mắt bén nhọn xoẹt qua hàn ý, nói: “Đại trưởng lão, Tứ trưởng lão việc này giao cho ta xử lý đi, ta nhất định sẽ đem Thiếu chủ bình an vô sự trở về, về phần nữ nhân dám mê hoặc Thiếu chủ và con gái của nàng ta....” Con mắt hé ra lộ vẻ khắc nghiệt, nhưng khi thấy hai người đi trước nhìn lại thì vội vàng thu sát ý vào trong.

“Lục trưởng lão, đừng quên quy định của đại lục chúng ta không thể đánh võ giả và người bình thường trừ phi họ gây sự trước.” Lão giả áo trắng nhúu mây một cái, con mắt lạnh lùng đảo qua đối phương, giọng điệu nghiêm túc câu nệ: “Vì vậy khi nhìn thấy Thiếu chủ đưa hần về ngay lập tức, không được phép rat ay với những người khác.”

“Yên tâm, nàng ta chỉ là một nữ nhân bình thường, giết nàng ta còn sợ bắn kiếm trong tay.” Lão giả áo vàng xem thường nhếch môi, lần này vào Hiên Viên quốc tất nhiên sẽ có người đi tới trước dù hần có tha cho nữ nhân kia nhưng thuộc hạ của tiểu thư thì khó nói lắm. Những năm gần đây không đi phiên toái cho Thiếu chủ là do gia chủ dùng hai quả đan dược thượng phẩm để đổi lấy mười năm tự do cho Thiếu chủ. Đã mười năm trôi qua tiểu thư chưa bao giờ quên Thiếu chủ, chắc hần không lâu nữa nữ nhân kia sẽ nhận án tử. Kể cả con gái nàng ta cũng phải chịu chung số phận.

Sáng hôm sau.

Trước hiệu bán đấu giá lớn nhất Hiên Viên quốc, Dạ Nhược Ly vuốt cằm, ánh mắt đập qua tấm bảng hiệu màu vàng rồi nhanh chân bước vào. Đón tiếp nàng là một nữ tử ăn mặc xinh đẹp vận vớ eo thon, vẻ mặt tươi cười, loại nữ tử này làm Dạ Nhược Ly có cảm giác như đang ở thanh lâu.

“Vị cô nương này, buổi tối phòng đấu giá của chúng tôi mới bắt đầu, bây giờ người tới có vẻ hơi sớm?”

“Ta không tới đây để tham gia đấu giá.” Dạ Nhược Ly nhàn nhạt lắc đầu, con ngươi lạnh lùng nhìn nữ tử trước mặt: “Ta muốn gặp lão bản của các người, làm phiền người báo một tiếng là có người muốn nói chuyện làm ăn muốn nói trực tiếp với lão bản.”

“Được, cô nương chờ một chút.” Nữ tử mỉm cười gật đầu, lập tức uốn éo vòng eo biến mất khỏi tầm mắt Dạ Nhược Ly. Một lúc sau, nữ tử bước nhanh đến chỗ Dạ Nhược Ly: “Cô nương, lão bản chúng tôi ời, mời cô nương đi theo ta!”

Dạ Nhược Ly bước theo sát nữ tử kia, mùi son phấn dày đặc tỏa ra không khỏi làm nàng nhú mày, có thuộc hạ như thế không biết lão bản có hình dáng như thế nào? Đại khái chắc giống như tú bà thanh lâu? Nếu đúng là vậy, chỉ sợ nàng phải tìm người khác để bàn chuyện hợp tác

“Vị khách nhân ngoài cửa mời vào!”

Ầm thanh vang lên, cánh cửa chậm rãi mở ra, Dạ Nhược Ly thu hồi tâm trạng bước vào phòng, ngay sau đó có tiếng vỗ tay vang lên, cánh cửa đóng lại, trong căn phòng cực kì yên tĩnh.

“Này, người tìm ta có chuyện gì để nói sao?”

Dạ Nhược Ly nhìn về phía phát ra âm thanh, liền phát hiện ra một nữ tử dựa lưng vào ghế tựa bằng gỗ lim, chân vắt lên bàn, miệng thích thú cười. Nữ tử này không có làn da trắng như ngọc nhưng màu lúa mì kia lại cho người ta cảm giác thoải mái, tóc đen nhánh, mắt như sao nhìn Dạ Nhược Ly, khoé môi cong lên: “Nói như thế nghĩa là không đủ lợi ích ta cũng sẽ không đích thân tiếp đãi?”

Buông chân xuống nữ tử kia chậm rãi đứng lên, ánh mặt trời chiếu lên ngũ quan xinh xắn, có một loại mỹ vị hoàn toàn khác biệt.

“Tất nhiên,” Dạ Nhược Ly cười nhạt một tiếng, ánh mắt tràn đầy tự tin: “Ta có thể cho người rất nhiều lợi ích nhưng điều kiện đầu tiên là ta muốn người trung thành với ta, chỉ cần người thần phục ta, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi người, thậm chí có thể cho người những điều người muốn.”

Nghe vậy, nữ tử kia cũng không tức giận, nàng lộ vẻ mỉm cười. Khiêu khích nói: “Tiểu nha đầu thật thú vị, người cho rằng điều này có thể sao?”

“Ta sẽ cho người thời gian để suy nghĩ, chúng ta đi.” Dạ Nhược Ly nhìn thẳng vào ánh mắt của nữ tử, cặp mắt tựa hồ như có thể sở hữu được tất cả, rồi nàng cười rộ lên: “Trong mắt của người ta có thể thấy được người là một nữ nhân thông minh, cùng hợp tác với người thông minh ta rất yên tâm, ta tin tưởng một ngày nào đó người nhất định sẽ tới tìm ta.”

Nữ tử kia không cho là đúng, không để Dạ Nhược Ly vào mắt nói: “Người tới tìm ta chỉ vì chuyện này?”

“Đương nhiên không phải thế.”

Dứt lời, một viên thuốc bay ra từ tay áo Dạ Nhược Ly, nữ tử hơi sững sờ xoè bàn tay đem viên thuốc kia giữ lại, sau khi nàng ta hoàn hồn trở lại, một đạo âm thanh nhàn nhạt từ đối diện bay tới: “Viên thuốc này có thể đột phá vô giả cấp hai, nửa tháng sau sẽ tiến hành đấu giá, trong nửa tháng này người hãy đem tin tức này truyền ra khắp thiên hạ.”

Bỏ lại những lời này phía sau, Dạ Nhược Ly xoay người bước đi.

Nhìn theo hình dáng của nữ nhân vừa biến mất, nữ tử kia suy nghĩ xuất thần rốt cuộc nàng kia là thần thánh phương nào lại có viên đan dược quý giá như thế? Khó trách nàng ta lại tự tin như thế, có thể đột phá vô giả cấp hai ngay đến nàng cũng thêm thường.

18. Chương 18: Lòng Người Chấn Phục (Chấn Động + Phục Tùng)

Ánh nắng tươi sáng, gió vờn cành liễu.

Trong sân, Dạ Nhược Ly đứng im lặng bên cây liễu, áo trắng như tuyết, tóc đen ba ngàn bay lên nhẹ nhàng, nét ngây thơ trên gương mặt nhỏ nhắn mang theo tia sáng tinh lặng, ánh nắng chiếu trên người nàng phẳng phất như nàng được bao bọc thêm một vầng sáng màu vàng làm ai đi ngang qua cũng ghé mắt lại nhìn.

“Tiểu thư, Long Phi Thanh đã trở về.”

Gia Nhi mặc một bộ xiêm y màu xanh biếc đến bên cạnh Dạ Nhược Ly, gương mặt thanh tú tựa như hoa sen mới nở, mặc dù không thể so sánh với vẻ tuyệt sắc của Dạ Nhược Ly nhưng cũng là một mỹ nhân thập phần khả ái, chỉ là không biết trong lòng nàng ta đang suy nghĩ điều gì.

“Hắn là tới thời điểm hoàn thành nhiệm vụ.” Chậm rãi xoay người, hàn quang trong mắt xoẹt qua, khoe môi cười lạnh: “Hắn đã trở về, kế hoạch tiếp theo nên tiến hành rồi, cái tên Hiên Viên Bình kia ta sẽ xoá tên hắn trên đời này.”

Gia Nhi sửng sờ ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn tiểu thư nhà mình: “Tiểu thư không có ý định tha cho Bình an vương phủ? Nếu thế tại sao lại thả Hiên Viên Tinh Nhi?”

“Hiên Viên Tinh Nhi không phải là người quan trọng, không đủ gây chuyện, lúc đầu ta đưa yêu cầu đó chẳng qua muốn cho thể lực của Hiên Viên Bình yếu đi,” Dạ Nhược Ly ngẩng đầu nhìn đám mây trên bầu trời xanh, nhàn nhạt dò hỏi: “Gia Nhi, ta nói người thu nhập những người kia tiến hành tới đâu rồi?”

“Tiểu thư yên tâm, em đã thu xếp ổn thoả, hơn nữa trong đám người đó có bốn người có thiên phú tu luyện giả.”

Nghe vậy sắc mặt Dạ Nhược Ly cũng không thay đổi, giống như trong mắt nàng võ giả và huyền giả không khác nhau bao nhiêu. Bất quá cũng chính xác, ngàn năm trước, sở dĩ võ giả xưng là mãng phu vì không tập trung luyện võ kỹ, nhưng ngàn năm sau võ giả không thiếu võ kỹ cho nên nàng hoàn toàn có thể xem võ giả và huyền giả như nhau.

Thu hồi ánh mắt, Dạ Nhược Ly thản nhiên nói: “Gia Nhi, gọi Long Phi Thanh vào biệt viện đi.”

Vùng ngoại ô Hiên Viên quốc, cây xanh nhiều vô cùng, ánh mặt trời chói chang xuyên qua khe hở của lá cây rơi xuống mặt đất. Một toà đại viện lộ phong thái cổ xưa trang nhã, chung quanh là rừng cây rậm rạp theo gió chập chờn đung đưa không ngớt ở giữa vùng ngoại ô đó, trên đại viên có tấm bảng nam vàng, ánh sáng của chữ loé ra tia sáng rực rỡ - Dạ gia. Vì người dân ở đây thừa thớt, Gia Nhi theo lời phân phó liền chọn mua nơi này, thuận tiện để làm việc.

Trong sân lúc này có một đám ăn mày ăn mặc rách rưới ngồi xõm trong góc, nam có nữ cũng có, ánh mắt to tròn cảnh giác nhìn xung quanh tản ra cảm giác người lạ chớ lại gần.

“Tiểu thư, chính là nơi này.”

Ngoài viện, một âm đạo thanh thúy như chuông bạc ngân lên, mọi người đồng loạt ngửa đầu nhìn theo tiếng nói kia thấy lần lượt có ba người bước vào, tất cả bọn họ đều khấn trương vì không biết điều gì đang đợi bọn họ ở phía trước. Dạ Nhược Ly bước vào nội viện, ánh mắt liếc qua đám người nọ, nhưng khi nhìn thấy người cuối cùng ánh mắt không khỏi dừng lại một chút.

Thiếu niên đứng cuối kia chắc cũng cùng tuổi Dạ Nhược Ly, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh như băng, quanh thân toát ra khí lạnh thấu xương như cây kiếm mang theo hàn khí, một bộ đồ trắng nhiễm máu đỏ, dung mạo cũng bị máu tươi bao trùm đặc biệt dọa người giống như vừa mới trải qua chiến trường.

Phát hiện ánh mắt Dạ Nhược Ly, Gia Nhi đến bên cạnh giải thích: “Tiểu thư, lúc em mới gặp hắn là lúc hắn bị cừu thù đuổi giết, may mắn là em có đem theo độc dược tiểu thư cho nên mới có thể cứu được hắn, nếu có thể trợ giúp cho tiểu thư nhất định rất được việc, hơn nữa bốn huyền giả kia đều có cốt cách để tu luyện huyền khí.”

“Vất vả cho em rồi,” Dạ Nhược Ly mỉm cười vỗ vai Gia Nhi, sau đó mới nhìn về phía đám người, giờ phút này giữa hàng lông mày có chứa uy nghiêm, dừng lại một lúc rồi nói: “Ta biết rõ những người tới nơi này

đều có chuyện xưa của mình, ta sẽ không hỏi đến quá khứ của các người, bây giờ ta chỉ hỏi các người có đồng ý thoát khỏi tình trạng hiện tại?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, vẻ nghi hoặc ngày càng tăng, nàng là người phương nào sao lại hỏi bọn họ chuyện đó?

“Ta... Chúng ta có thể thoát khỏi tình trạng hiện tại sao?”

Trầm mặc thật lâu, rốt cuộc cũng có người cắn thận lên tiếng.

“Đương nhiên,” Dạ Nhược Ly cười nhạt, ánh sáng trong mắt ngưng tụ lại tràn đầy tự tin: “Ta có thể giúp các người nhưng kết quả đều dựa vào bản thân mỗi người, chỉ cần các người cố gắng nhất định có thể bước ra khỏi tình trạng hiện tại.”

“Ta không tin có người lại vô duyên cô cố giúp bọn ta, lý do của người là gì?”

Người nói câu đó là một mỹ thiếu niên, da hắc trắng nõn sáng bóng, ngũ quan cực kì tinh xảo, hàm răng cắn chặt đôi môi anh đào, mắt đẹp cảnh giác nhìn chằm chằm vào Dạ Nhược Ly, phảng phất nàng như lang như sói, sợ giây tiếp theo sẽ bị nàng ăn vào bụng.

“A, người cũng giống như những người kia thêm thường thân thể ta, nếu như vậy ta tàn chết cũng không theo.”

Dạ Nhược Ly quét mắt nhìn quần áo không chỉnh tề của mỹ thiếu niên, đại khái cũng đoán được trước khi Gia Nhi gặp hắn đã xảy ra chuyện gì.

“Thật xin lỗi, đối với nam nhân yếu đuối ta không có hứng thú, mà lý do ta giúp các người không phải vì thân thể, bởi vì thứ ta muốn chính là sinh mệnh của các người!” Dạ Nhược Ly lạnh lùng cười, giọng điệu bá đạo ngang cuồng: “Đem mạng của các người giao cho ta, ta sẽ giúp đỡ các người, nếu không các người chỉ có một kết cục chính là chết, tất nhiên không phải chết trong tay ta, chỉ là thế giới này mạnh được yếu thua kẻ yếu không có tư cách để sinh tồn.”

Mọi người trầm mặc, đối với thực tế tàn khốc này bọn họ đều biết rõ, nếu không thoát khỏi tình trạng này bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ chết.

“Nếu như ta thần phục người, ta có thể giết cừ thù sao?” Thiếu niên tuấn mỹ có khuôn mặt lạnh lùng như băng lên tiếng, hàn khí toát ra người hắc khiến cho chung quanh hắn không có người nào dám đến gần.

“Ta sẽ không báo thù cho người nhưng ta có thể cho người thực lực để báo thù.”

Băng sơn thiếu niên trầm mặc nửa ngày ngẩng đầu lên, con mắt lạnh như băng toả ra ánh sáng kiên định: “Tốt, sau này ta sẽ đem mạng ta giao cho người.”

Dạ Nhược Ly câu môi cười, tất cả đều nằm trong dự liệu của nàng.

“Các người thì sao?” Con mắt đen đảo quanh những người do dự còn lại, Dạ Nhược Ly kiên nhẫn nói: “Ta sẽ cho các người thời gian nửa nén hương để suy nghĩ, nếu không đồng ý có thể rời đi nhưng ta tin rằng sau này các người nhất định sẽ hối hận.”

Dứt lời, nàng không nói thêm gì nữa, nửa nén hương trôi qua rất nhanh, mọi người lúc đầu còn do dự về sau thần sắc kiên định dị thường, đến cuối cùng cũng không có ai rời đi.

“Nếu các người đã lưu lại, ta sẽ dùng phương pháp của mình để huấn luyện các người.”

Dạ Nhược Ly chưởng một cái, phía xa có một thanh kiếm màu đen rơi xuống, trong lòng mọi người cả kinh, đồng loạt tản ra hai bên, “Bịch” một tiếng, kiếm rơi vào nội viện, nơi kiếm rơi xuống toát ra một cái hố thật sâu, có thể thấy thanh kiếm này nặng biết bao nhiêu.

“Chủ nhân thiệt là, rõ ràng là bắt ta làm cu li,” Trên bầu trời, Thanh Long đầy bụng uỷ khuất nhìn Dạ Nhược Ly, hai mắt to đăm đăm lệ bộ đáng đặc biệt làm cho người ta muốn yêu thương, sau đó thấy không ai chú ý đến sự có mặt của nó liền vụng trộm biến nhỏ lại, chui vào bụi gần đó.

“Thanh kiếm này nặng 500 cân, ta yêu cầu các người trong vòng một tháng phải cầm được thanh kiếm này lên.” Dạ Nhược Ly chỉ vào thanh kiếm, nghiêm túc nhìn về đám người đang trợn mắt hồ hởi ngạc nhiên.

500 cân? Thanh kiếm này nặng đến 500 cân?

“Kiếm nặng 500 cân, sao chúng ta có thể nâng lên được? Cho dù dùng lực của Huyền thú nổi bật cũng khó có khả năng nâng được.”

Ngay lập tức mọi người đều không đồng ý.

“Thật sự không thể nâng lên?” Dạ Nhược Ly cười mỉa, tựa hồ như lời bọn họ nói rất buồn cười: “Gia Nhi, em làm cho bọn họ xem đi.”

“Vâng, tiểu thư.” Gia Nhi tươi cười đi đến hố sâu, khuôn mặt thanh tú mang theo tia tự tin. Mọi người đưa mắt nhìn Gia Nhi thật sự muốn biết làm cách nào để nâng được thanh kiếm đó lên.

Đứng bên cạnh hố sâu, Gia Nhi hít thở sâu đem lực lượng tập trung vào bàn tay, hai tay bé nhỏ cầm chuôi kiếm, trong miệng phát ra tiếng quát nhẹ, bàn tay hướng nâng lên trọng kiếm được nhắc lên dễ dàng. Hơn nữa nàng mặt không đỏ hơi không gấp, tựa như không tốn tí sức lực nào. Tất cả mọi người đều tròn mắt, nhất là người vừa mới nói không thể nâng lên được, xấu hổ đến nỗi muốn chui đầu vào đất. Sau đó Gia Nhi dùng sức ném qua Dạ Nhược Ly. Mọi người đều không hiểu sao nàng ta làm thế vô cùng khinh thường vị tiểu thư thanh mảnh kia có thể nâng được thanh kiếm kia lên, nhưng một lần nữa tất cả đều há hốc ngạc nhiên.

Chỉ thấy Dạ Nhược Ly duỗi tay ngọc đón lấy thanh kiếm đang bay tới, tay nàng cầm chuôi kiếm, xoay trên không trung mấy vòng mới dùng sức đâm mũi kiếm vào sau trong lòng đất, ngẩng đầu ánh mắt đảo quanh mọi người, hững hờ nói: “Ta và Gia Nhi đã thử qua, đây là tiêu chuẩn, chúng ta đã làm được, ta tin tưởng các người cũng sẽ làm được.”

Lúc này ánh mắt mọi người nhìn Dạ Nhược Ly thêm vài phần tôn kính. Gia Nhi phải dùng hai tay mới nâng được trọng kiếm mà nàng chỉ cần một tay có thể nâng được thanh kiếm 500 cân, thực lực như vậy không muốn phục tùng cũng khó.

“Long Phi Thanh, sau này người cũng sẽ huấn luyện ở đây, Gia Nhi, ta giao đám người này lại cho em.” Dạ Nhược Ly buông trọng kiếm, cất bước thong thả về phía Gia Nhi, dừng lại trước mặt nàng ta rồi nói: “Lúc trước ta dạy em thế nào thì bây giờ em cứ như thế mà dạy cho bọn họ, đợi khi nào có thể nâng được thanh kiếm kia lên thì hãy tìm ta.”

“Vâng tiểu thư, Gia Nhi nhất định sẽ không để người thất vọng.”

Dạ Nhược Ly mỉm cười để Long Phi Thanh và Gia Nhi ở lại biệt viện còn nàng rời đi một mình, thực lực của nàng lợi hại như thế Gia Nhi cũng không cần lo cho sự an nguy của nàng, dù sao ở Hiên Viên quốc người có thể đánh lại tiểu thư nhà nàng cũng không nhiều lắm.

Ở sân nhỏ có một tia ánh sáng màu xanh vụt qua rồi tắt. Thanh Long dựa vào vai Dạ Nhược Ly, cọ cọ vào gương mặt nàng, trong mắt rưng rưng nước ỷ lại nói: “Chủ nhân, chúng ta về nhà sao?”

“Ừ, chỗ này giao cho Gia Nhi là được rồi, ta còn phải làm những chuyện khác.”

Còn vài ngày nữa là đến ngày đấu giá rồi, trong thời gian này cả đại lục đều ồn ào sôi nổi nhưng cảm giác bất an trong lòng nàng ngày càng mãnh liệt, bất an này chắc chắn không phải vì Hiên Viên Bình, một vương gia không đáng để nàng lo lắng như thế, nàng cũng không biết cảm giác bất an này đến từ đâu.

“Không tốt!”

Trong nháy mắt, Dạ Nhược Ly cảm nhận được hai khí tức đại cường ở phía xa xa đánh tới, hơn nữa hai đạo lực này lại nhằm vào nàng, Dạ Nhược Ly không rõ mình đã trêu chọc người nào mạnh mẽ như vậy, chắc chắn không phải là sát thủ Hiên Viên Bình phái đến.

“Ha ha, tiểu nha đầu, người đem con rắn lục trên vai người giao cho ta, ta có thể tha chết cho người.”

Theo tiếng nói có hai bóng dáng chậm rãi bay xuống, chỉ thấy một người toàn thân áo đen che phủ không rõ dung mạo, tên còn lại mặc hắc y thân hình to lớn như gấu ngựa quan thô kệch, hai người này đột nhiên xuất hiện khí tức không giống như loài người.

Lúc này Dạ Nhược Ly khôi phục về bình tĩnh, con người không gọn sóng hỏi: “Nếu như ta nói không thì sao?”

“Tiểu nha đầu, người đừng rượu mời không uống lại uống rượu phạt.” Người áo đen ngẩng đầu lên, con mắt híp lại, nét khinh thường hiện ra trên khoé môi: “Con người hèn mọn, âm hiểm, xảo trá không xứng có được Huyền thú có thực lực cường đại, ta lệnh cho người lập tức đưa con rắn lục kia giao cho ta, nếu không ta sẽ cho người biết thế nào là sự lợi hại của rừng rậm Huyền thú!”

19. Chương 19: Hoàng Thú? Bắt Được Dem Làm Toạ Kỵ.

Con người nhìn xuống, vuốt ve đầu Thanh Long, khoé môi nở nụ cười, nhàn nhạt hỏi: “Thanh Long, người rất cường?”

Thân thể co lại, Thanh Long cẩn thận nhìn Dạ Nhược Ly sau đó quăng mắt nhìn về phía hai vị khách không mời mà tới kia, chớp đôi mắt trong veo như nước, nói với vẻ chắc chắn: “Không, ta rất yếu, thật sự rất yếu, cho dù là người bình thường cũng có thể giết chết được ta, ta sao có thể là Huyền thú có thực lực cường đại được?”

Cho dù cường đại, nó cũng không thừa nhận, thoát nhìn hai người này không giống như người tốt. Huống chi trong thủ hạ của chủ nhân, nó đúng là yếu nhất nếu không cũng không sớm tỉnh lại nhất, nhưng chỉ cần nó có thể khôi phục lại thực lực kiếp trước hai người kia cũng không phải là đối thủ của nó, đáng tiếc thời gian tỉnh lại vô cùng ngắn nên không thể phục hồi lại được.

“Tiểu nha đầu, người tưởng rằng hai người bọn ta là đồ ngu sao?” Người áo đen mỉa mai nói, ánh mắt thâm thúy khoá chặt vào Thanh Long: “Bất luận hôm nay xảy ra chuyện gì ta nhất định phải đem con rắn nhỏ này mang về rừng rậm Huyền thú, con người là đám chùng tộc ti tiện không xứng có được nó.”

Huyền thú cấp thấp bọn hắn có thể không quan tâm nhưng nếu phát hiện ra thực lực cường đại thì bọn họ nhất định phải mang về. Vì bọn hắn không cho phép Huyền thú giúp đỡ con người, Huyền thú chỉ có thể trở về với rừng rậm Huyền thú mà thôi.”

“Tứ ca, đừng nói nhiều với nàng ta, trực tiếp đoạt lấy là xong,” Nam nhân kia xoa tay tiến tới, khuôn mặt đầy khinh thường hiển nhiên không đem thiếu nữ trước mặt để vào mắt: “Này tiểu nha đầu, đây là người tự chuốc khổ vào thân, đừng trách thúc thúc hạ thủ không lưu tình.”

“Chờ một chút!” Trước khi nam nhân kia ra tay, Dạ Nhược Ly lên tiếng.

“Ha ha, tiểu nha đầu sợ rồi sao?” Nam nhân dừng động tác lại, dương dương tự đắc nhìn Dạ Nhược Ly.

“Ta biết rõ ra không phải là đối thủ của các người, chiến đấu đối với chúng ta mà nói không có ý nghĩa gì.” Dạ Nhược Ly liếc nhìn nam nhân, con mắt rơi vào người áo đen, lộ vẻ tinh quang: “Chắc tình trạng cơ thể người, người biết rõ phải không?”

Người áo đen cả kinh, khiếp sợ nhìn chằm chằm vào Dạ Nhược Ly, người thiếu nữ này sao có thể biết chuyện đó?

“Đúng vậy, ta đúng là bị tổn thương nặng,” Nắm chặt nắm đấm, người áo đen tràn đầy căm hận: “Đều là do con người dễ tiện, nếu không phải ta bị ám toán ta sẽ không bị trì trệ tu vi không thể tiến thêm được như thế, nhưng cái này với người có quan hệ gì?”

Khoé môi hơi nhếch lên, Dạ Nhược Ly vuốt cằm, bộ dạng lộ ý thâm trường: “Nếu ta nói ta có thể giúp người thì sao?”

“Cái gì?” Người áo đen sững sờ rồi ngay lập tức hoàn hồn, cười lạnh một tiếng mang vẻ trào phúng: “Người cho là người nói như thế ta sẽ bỏ qua cho người sao? Tuy ta rất kinh ngạc người có thể nhìn ra tình trạng thân thể ta nhưng không có nghĩa người có bản lĩnh giúp ta.”

Dạ Nhược Ly không nói nhiều, duỗi ngón tay một luồng ánh sáng màu hồng bắn ra, trực tiếp bay vào miệng người áo đen.

“Ọt ọt!”

Người áo đen không ngờ tới sự việc xảy ra như vậy, chờ hần kịp phản ứng lại thì đã không còn kịp nữa, viên đan dược kia đã sớm hoá thành chất lỏng theo vết hầu chậm rãi chảy xuôi vào cơ thể.

“Tứ ca, huynh làm sao vậy?” Nam nhân đỡ thân thể người áo đen, trong mắt không che giấu sự lo lắng, hần quay đầu hung ác nhìn Dạ Nhược Ly: “Xú nha đầu, nếu Tứ ca lão tử có mệnh hệ gì, lão tử sẽ cho người chết không có chỗ chôn!”

Dạ Nhược Ly nhú mào, từ chối cho ý kiến, đứng yên lẳng lặng nhìn người áo đen.

“Ngũ đệ,” người áo đen vươn cánh tay ngăn cản nam nhân bên cạnh, nhìn về phía Dạ Nhược Ly, nói: “Chỉ cần người có thể giúp ta, ta sẽ tha cho người không truy cứu nữa.”

Vừa rồi trong nháy mắt đó, hần rõ ràng cảm nhận kinh mạch bị bế tắc bỗng nhúc nhích, một tia huyền khí ấm áp hoà vào trong kinh mạch của hần, trong một lần hô hấp huyền khí kia đã biến mất. Mặc dù huyền khí không hoá thành huyền khí của hần nhưng bao lâu rồi hần mới có thể cảm nhận được khí tức huyền khí?”

Cho nên hần nguyện tin tưởng Dạ Nhược Ly.

“Người cho rằng ta sẽ chấp nhận điều kiện thiết thòi như vậy sao?” Dạ Nhược Ly cười lạnh, hai tay ôm ngực, lạnh nhạt nhìn người áo đen.

“Người muốn như thế nào?” Người áo đen khẽ biến đổi sắc mặt, ánh mắt mang vẻ bất thiện.

Dạ Nhược Ly vuốt ve đầu Thanh Long, nói với giọng đương nhiên phải thế: “Rất đơn giản, ta muốn hai người làm hộ vệ cho ta trong vòng ba năm, ba năm sau ta sẽ chữa nội thương của người, hơn nữa thả tự do cho các người. Thế nào? Điều kiện này cũng không phải rất khó.”

“Không có khả năng!” Người áo đen không chút suy nghĩ mà cự tuyệt, hần chính là Huyền thú chân chính sao có thể thuần phục một con người? Điều này không thể xảy ra, tuy kì hạn chỉ có ba năm nhưng đó vĩnh viễn là nỗi sỉ nhục của hần: “Yêu cầu của người ta không thể đáp ứng, huống chi để hoàng thú biết được, chúng ta cũng không tránh khỏi một kiếp.”

Dạ Nhược Ly nhún vai, con người đen như mực xoẹt qua hai người, môi son thốt ra những lời ngông cuồng, không để ai vào mắt: “Hoàng thú kia sớm muộn cũng có ngày ta sẽ bắt hần là toạ kỵ (vật cười).”

Hai người cùng mở to hai mắt ra nhìn, không thể tin được thiếu nữ tuyệt sắc kia. Quá mức cần quấy, quá kiêu ngạo rồi, nàng lại muốn hoàng thú tôn quý đem làm toạ kỵ... Nghĩ tới nam nhân cường đại kia, hai người đồng loạt rung mình không biết nếu hần trở thành toạ kỵ sẽ có dáng vẻ như thế nào?

“Người, người dám vũ nhục hoàng thú của chúng ta, thật to gan!” Người hoàn hồn lại đầu tiên là nam nhân hắc y, hần nắm chặt nắm đấm, hai con mắt phẫn nộ gắt gao nhìn Dạ Nhược Ly, nhưng câu nói tiếp theo của Dạ Nhược Ly lại làm hành động của hần ngưng lại.

“Ta bận rất nhiều việc, không có thời gian chơi cùng các người, nếu như không để ta giúp thì ta sẽ rời đi, nhưng ta có thể nói chính xác cho các người biết nếu như không có đan dược của ta, đời này hần đừng mơ đến việc tăng thực lực hơn nữa thương thể của hần sẽ chuyển biến xấu đi, cuối cùng sẽ mất sạch tất cả tu vi đến tận cùng của sinh mệnh cho nên tử vong...”

“Cái gì? Điều này sao có thể?” Nam nhân nhổ nước miếng, sững sờ trong nháy mắt, ánh mắt nhìn về phía người áo đen, câu hỏi mang theo tia mong chờ: “Tứ ca, nàng ta nói không đúng, phải không? Huynh sao có thể bị thương nặng như thế?”

Dừng lại ở con mắt mong chờ của nam nhân, cuối cùng người áo đen gật đầu: “Ngũ đệ, nàng nói không sai, trong khoảng thời gian này tu vi của ta đang mất dần, mặc dù không rút xuống một cấp nhưng ta cảm nhận được huyền khí đang dần dần tiêu tán...”

“Tứ ca, sao huynh lại không nói cho bọn ta biết...” Trong mắt nam nhân lộ vẻ sầu lo, khoảng thời gian ngắn này người áo đen cũng không biết nói gì cho tốt.

“Suy nghĩ xong chưa?” Dạ Nhược Ly cầm Thanh Long lên nhảm chán xoa thân thể của nó cũng không để ý đến ánh mắt kháng nghị của Thanh Long, cũng không ngần đầu lên nói: “Trên đời nay chỉ có ta mới có

thể cứu người, dùng ba năm tự do đổi lấy tính mạng của người, đây là một vụ trao đổi có lợi.”

Người áo đen do dự, hẳn không có cách nào đưa ra quyết định, nam nhân chịu không nổi vỗ một chưởng lên vai hắn: “Tứ ca, người còn suy nghĩ gì nữa? Bất qua ba năm chỉ trôi qua trong nháy mắt, vì huynh đệ, đệ nguyện vào núi đao xuống vực dầu, nếu lão đại và hoàng thú phát hiện đệ sẽ chịu phạt cùng huynh.”

Trầm mặc nửa ngày người áo đen mới lên tiếng: “Được, ta đáp ứng yêu cầu của người, nếu nhu ba năm sau người không thể chữa khỏi cho ta, ta nhất định sẽ giết chết người.”

“Người có thể yên tâm, Dạ Nhược Ly ta nói được làm được, chỉ là trước đó có thể nói cho ta biết tên của các người?” Dạ Nhược Ly cười nhạt một tiếng, nàng đã sớm luyện xong đan dược chữa thương chỉ có điều trong vòng ba năm nàng sẽ không đưa cho bọn họ, ai biết được khi có đan dược rồi bọn họ có chạy trốn hay không? Đối với người xa lạ nàng không dễ dàng tin tưởng.

“Ta là Báo Vương, huyền báo, đây là đệ đệ ta Ứng Vương, tên Huyền Ứng.”

Ứng Vương? Dạ Nhược Ly nháy mắt con mắt đen nhìn Huyền Ứng: “Người xác nhận người không phải là Hùng Vương hay Hồ Vương?”

Huyền Ứng lập tức xịu mặt, hẳn chỉ hơn cường tráng một chút nhưng hẳn là Ứng Vương hàng thật giá thật 100%.

“Khục khục.” Huyền Báo ho hai tiếng, trong mắt mỉm cười vỗ vỗ bả vai Huyền Ứng: “Ngũ đệ, đệ nên giảm béo rồi, từ nay về sau mỗi ngày chỉ được phép ăn một bữa cơm.”

“Cái gì?” Nghe vậy, Huyền Ứng trực tiếp nhảy dựng lên, hai mắt rưng rưng đáng thương bắt lấy cánh tay của Huyền Báo: “Tứ ca, huynh không thể đối xử với đệ như thế, huynh chính là đang mưu sát đệ, mỗi ngày ăn có một bữa cơm huynh không muốn ta sống nữa phải không?”

“Thật sao? Không muốn? Vậy đệ có thể trở về rừng râm Huyền thú.”

“Đừng, đừng, là huynh đệ ruột, đệ nghe lời huynh là được chứ gì.”

Dạ Nhược Ly bắt giác mỉm cười, đối với Huyền thú Huyền Ứng này nàng không hề thấy ác cảm, tuy rằng lúc đầu nhìn không hợp mắt nhưng tính cách làm nàng có chút thương thức. Lúc này Dạ Nhược Ly cảm nhận được có ánh mắt đang nhìn đằng sau mình, tuy không có ác ý nhưng nàng vẫn nên phòng vệ thì hơn.

Người đằng sau neho cặp mắt phượng dài hẹp, đôi môi đỏ mọng nở ra dáng vẻ tươi cười diên đảo chúng sinh, ánh mắt nhìn thật sâu vào thiếu nữ, thì thào lắm bầm: “Vậy mà cũng bị phát hiện? Ha ha, bốn vương thật muốn biết người có bao nhiêu bí mật.”

Dứt lời, một trận gió thổi qua, nam nhân đứng trên cây biến mất nhưng chưa từng xuất hiện....

20. Chương 20: Đã Đến.

“Tứ ca, đây là vật gì?”

Lúc này trên đường phố phồn hoa nhộn nhịp của Hiên Viên thành Huyền Ứng cầm một cái trống có dây (cái trống nhỏ nhỏ có 2 sợi dây khi lắc qua lắc lại 2 sợi dây có gắn hạt đập vào trống phát ra tiếng động- cái này hay có trong phim á) đưa lên tai lắc qua lắc lại, đôi mắt ngạc nhiên mở to, nghi hoặc nhìn cái trống cũng không ngừng động tác lại tựa hồ như chưa bao giờ thấy qua món đồ chơi nhỏ nhắn này, vẻ mặt hào hứng nói: “Đem thứ này về tặng lão đại, lão đại nhất định sẽ rất vui.”

Khoé mắt run rẩy, khuôn mặt đen xì của Huyền Báo hiển thị vẻ bất đắc dĩ: “Đừng xem lão đại và người đều có đầu óc như nhau, còn có vật này ở đâu ra?” Hắn nhớ rõ ràng hẳn không hề cho tên gốc này ngân lượng.

“Đương nhiên là lấy đến đây.” Huyền Ứng đem cái trống nhỏ cho vào ngực, nói đương nhiên không có chút cảm giác mình làm sai.

“Đồ đàn, ta và ngươi đã nói qua bao nhiêu lần rồi, đừng có gây chuyện thị phi cho ta, nơi này không phải là nơi ngươi có thể tùy ý xằng bậy như ở rừng rậm Huyền thú!” Huyền Báo lấy tay che trán, thở dài ngao ngán, hai bên thái dương giật giật, hận không thể dè tên ngốc này xuống đánh một trận.

Huyền Báo chưa kịp động thủ, giọng nói từ phía sau lưng truyền tới: “Đứng lại, ăn trộm, đứng lại cho ta!”

Huyền Báo và Huyền Ứng nhìn nhau, đáy lòng đồng thời tuôn ra một ý nghĩ – trốn! Trong chớp mắt, hai người vung bước chân nhắm phía trước lao lên để lại một làn bụi sau lưng.

Dạ Nhược Ly bắt đắc dĩ thở dài, xuất ra mấy đồng tiền ném cho người bán hàng sau đó đi về hướng hai huynh đệ biến mất đuổi theo. Nàng thật sự không biết để hai huynh đệ kia ở đây đến cùng là phúc hay là họa, xem ra nàng tạo quá nhiều phiền toái rồi.

“Các ngươi không cần chạy, họ sẽ không đuổi theo đâu.”

Cũng may hai huynh đệ chạy không nhanh chỉ trong chốc lát Dạ Nhược Ly đã đuổi kịp, nghe được lời nói đó bọn hắn mới dừng chân trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Nếu con người hay huyền thú biết được bọn hắn ăn trộm, mặt mũi của rừng rậm Huyền thú coi như mất sạch.

“Vì sao ta lại phải chạy theo tên ngu ngốc này? Rõ ràng người trộm đồ không phải ta...”

“Tứ ca, hẳn đặt đồ vật ở đằng kia không phải cho người ta lấy sao?” Huyền Ứng khó hiểu gãi gãi đầu, mặt mũi mờ mịt: “Ồ rừng rậm Huyền thú chính là như vậy mà, ở đây có cái gì khác? Tứ ca, con người thật phức tạp quá đi.”

Huyền Báo lại thở dài, bắt đắc dĩ nhìn Dạ Nhược Ly: “Dạ cô nương đệ đệ của ta lần đầu rời khỏi rừng Huyền thú nên không hiểu biết nhiều về quy củ của con người, khiến cô nương chê cười rồi.”

“Không sao,” Dạ Nhược Ly vuốt cằm mỉm cười, trong mắt hiện hào quang khác thường: “Chỉ là từ nay về sau ngươi nên coi chừng hắn, trong vòng ba năm này cần gì cứ nói, ngàn lần đừng để hắn gây chuyện, việc luyện đan được giúp ngươi ta đã có, sau khi trở về ta sẽ đem được liệu cần thiết ghi cho ngươi.”

“Tốt, ở rừng rậm Huyền thú dược liệu không thiếu.” Huyền Báo tự đắc vỗ ngực, tuy hắn không phải là Luyện Đan sư nhưng cũng biết khi luyện đan cần ít nhất mười dược liệu, nhưng mà khi cầm tờ giấy viết chỉ chít trên trăm dược liệu trân quý, lòng của hắn không ngừng rỉ máu.

Đúng lúc này, một bộ áo xám xuất hiện trước mắt Dạ Nhược Ly, khuôn mặt tươi cười nói: “Vị cô nương này, Niệm tiểu thư nhà ta muốn gặp ngươi.”

“Niệm tiểu thư?” Dạ Nhược Ly nhíu mày, nhìn vị nam tử áo xám tuấn mỹ lạnh nhạt nói: “Thật có lỗi, ta không biết ai họ Niệm.”

“Ta chỉ đến truyền lời, lời đã nói xong ngươi có đi hay không là chuyện của ngươi, tiểu thư ở phòng thứ nhất bên trái chờ ngươi,” Nam nhân áo xám nhún vai, vẻ mặt không sao cả, nói xong mấy lời đó xoay người bước về tử lâu.

Trầm tư một lát, cuối cùng Dạ Nhược Ly cũng quyết định đi gặp vị Niệm tiểu thư thần bí kia.

“Huyền Báo, Huyền Ứng các ngươi cầm khối ngọc bội này đến hộ quốc phủ tướng quân, cha dựng ta sẽ thay ta chiêu đãi các ngươi, tuy tiện hỏi một người cũng có thể tìm được chỗ đó.” Dạ Nhược Ly giật một miếng ngọc bài xanh biếc từ bên hông xuống rồi ném vào tay Huyền Báo: “Ta đi một lát sẽ trở về.”

Trong phòng rượu, nữ tử dựa vào ghế bạch đàn, lưỡi biếng ngáp một cái, tròng mí mắt nhìn người vừa đi vào, hỏi: “Thế nào rồi? Nàng ta tới chưa?”

Nam nhân áo xám bước đến bên nữ tử, đứng sau lưng hai tay đặt lên vai nàng: “Nàng ta tới hay không ta không biết, bất quá ta đã nói cho nàng ta biết rồi, Niệm nhi ta đoán nàng ta sẽ tới, bất luận là ai cũng đều muốn biết người tới tìm mình rốt cuộc là ai.”

Khoé mắt nữ tử run rẩy một hồi, đôi tay trắng như phấn đánh về nam tử sau lưng “Phanh” một tiếng, nắm đấm trúng vào lỗ mũi nam nhân, ngay lập tức một dòng máu chảy xuống.

“Ta đã nói với người bao nhiêu lần rồi, đừng gọi ta là Niệm tiểu thư cũng không cho phép gọi Niệm nhi, phải gọi ta là Khê tiểu thư hoặc là Khê.”

Nam nhân áo xám bùm mũi, ai oán liếc nhìn Niệm Khê, nhỏ giọng thì thầm một câu: “Bạo lực như vậy sau này không ai thêm cười.”

Sắc mặt lập tức tối lại, Niệm Khê nắm chặt bàn tay trắng như phấn, cắn chặt răng, phần nộ trùng mắt nhìn nam nhân kia: “Không biết xấu hổ, ta nghe thấy rồi đấy, nếu như người không muốn chết thì vẫn nên nói thầm trong lòng đừng nói thành tiếng, nếu không ta sẽ cho người chết rất khó coi.”

Nam nhân áo xám sợ run người, vội vàng nịnh hót: “Ha ha, Khê tiểu thư, người nghe nhầm rồi, ta vừa rồi không nói gì mà, thật sự...”

Niệm Khê còn muốn nói gì đó, ánh mắt chú ý nhìn cánh cửa được đẩy vào, thấy Dạ Nhược Ly liền đem mấy lời muốn nói nuốt xuống, trên miệng tươi cười: “Tiểu thư Dạ Nhược Ly, đã lâu không gặp.”

“Là người?” Dạ Nhược Ly sửng sốt, nàng chưa bao giờ nghĩ tới vị Niệm tiểu thư này lại là lão bản của phường bán đấu giá, sau đó sắc mặt trầm xuống, đôi mắt nhắm lại, lạnh lùng lên tiếng: “Làm sao người biết tên ta? Chẳng lẽ...người điều tra ta?”

“Về việc này ta thật sự xin lỗi,” Niệm Khê đứng lên, dáng cười chậm rãi thu lại: “Vì thể hiện sự áy náy của ta, ta sẽ đưa cho người một tin tức, hy vọng là có ích đối với tiểu thư.”

“Cái gì?”

“Người ngoài đều biết, hộ quốc tướng quân và Bình an vương gia không hợp nhau, ta cho người biết trong tay Bình an vương gia có không ít cao thủ, hơn nữa có một thế lực bí mật đang âm thầm trợ giúp hắn, về phần thế lực kia thì ta không biết.”

Dạ Nhược Ly nhíu mày hỏi: “Những tin tình báo này người làm sao có được?”

“Khắp Hiên Viên quốc này không có gì là Niệm Khê ta không biết.” nở nụ cười đầy tự tin, Niệm Khê dừng lại một chút rồi nói: “Mặt khác ta lại tặng cho người một tin phụ nữa, theo ta được biết Bình an vương gia đối với con gái hắn tình cảm không ở mức tầm thường...”

Nói đến chuyện này trong mắt Dạ Nhược Ly hiện lên ánh sáng sắc nhọn: “Hai tin tức đúng là có giá trị, đối với việc người tự tiện điều tra ta ta sẽ bỏ qua cho người vẫn như ban đầu hợp tác với nhau, chỉ là bây giờ ta còn một số việc cáo từ trước, hội đấu giá năm ngày sau ta nhất định sẽ đến.”

Thời gian cách buổi đấu giá còn lại năm ngày, đến lúc đó nàng sẽ dùng sự kiện này là suy yếu Hiên Viên. Ngay lúc đó, ngoài cửa thành Hiên Viên quốc có một lão giả áo vàng nhìn người ra ra vào vào khinh thường nói: “Đây là chỗ ở của Thiếu chủ? Hừ, một lũ phạm phu tục tử, thật sự chướng mắt, không biết tại sao Thiếu chủ lại chọn một chỗ như vậy?”

“Lục trưởng lão, đừng quên lời nhắc nhở của Đại trưởng lão trước khi đi.” Lão gia đứng bên cạnh lạnh lùng nói, lông mi trắng nhẹ nhàn.

“Không cần người nhiều lời,” lão giả áo vàng không kiên nhẫn cắt lời đối phương, trong mắt sắc bén nhìn về phía trước, cười lạnh một tiếng: “Chắc hẳn phủ tướng quân cũng chỉ có mình Thiếu chủ là huyền giả, mang hắn về rất đơn giản, Ngũ trưởng lão chúng ta không cần chờ người khác, động thủ trước cho thoả đáng.”

“Ai, nghe nói hoàng đế Hiên Viên quốc rất coi trọng Thiếu chủ cho nên...”

“Hoàng đế thì sao, cũng chỉ là phế vật” Lão giả áo vàng có chút khinh thường nói chen vào, khoé môi mỉa mai: “Nơi này chỉ toàn đồ vô dụng quan tâm làm gì? Nếu như hắn dám cản trở thì giết, nếu không phải là huyền giả thì không có tư cách sống.”

Chứng kiến vẻ mặt ngoan lệ của lão giả áo vàng, Ngũ trưởng lão không khỏi lắc đầu thở dài, đại lục có quy định của đại lục, huyền giả không thể khơi mào tranh chấp với võ giả, vì vậy bọn hắn không thể khiêu chiến, bất quá có một điều Lục trưởng lão nói đúng, đối phó với phủ tướng quân dễ như trở bàn tay, hắn cũng không tin có người có thể cản trở bọn hắn.

21. Chương 21: Thân Thế Của Bắc Ảnh Thần

Dạ Nhược Ly thong thả bước về phủ tướng quân, chuẩn bị vào trong phủ ánh mắt ngay lập tức bị một bóng dáng phong hoa tuyết đại hấp dẫn. Nam nhân này đúng là rất đẹp mắt, một bộ xiêm y đỏ rực càng làm cho hắn trở nên yêu mị, tóc mai như mực, lông mày hình lá liễu, trên lỗ mũi có ngưng tụ một lớp mờ mờ, trên tay cầm thanh trường kiếm, hắn chỉ đứng trong gió im im lặng lặng nhìn Dạ Nhược Ly.

Ngay cả lòng như hồ nước tĩnh lặng của Dạ Nhược Ly khi nhìn thấy bộ dạng yêu nghiệt này cũng không khỏi thất thần trong giây lát.

“Tiểu muội muội,” bên cạnh bỗng nhiên truyền tới giọng nói của thiếu niên, như muốn làm Dạ Nhược Ly hoàn hồn lại, cánh tay chặt chẽ nắm lấy cổ nàng: “Kỳ thật ta lớn lên cũng nhìn rất đẹp, người có thể không cần nhìn tên yêu nghiệt kia, nhìn ta a, thấy thế nào?”

Tiểu...muội muội?

Dạ Nhược Ly khoé môi có chút co rút, bước chân linh hoạt trở lại vội tránh Nam Cung Thần: “Hai người các người sao lại ở chỗ này? Nếu như vậy ta đây không tiễn, đi đường bình an.”

Dứt lời trực tiếp vượt qua hai người đi về phía sân nhỏ, nhưng vào lúc này một bàn tay chặt chẽ túm lấy nàng.

“Nữ nhân, người nghĩ là chúng ta rời đi?” Sắc mặt Cung Vô Y tối sầm, mắt phượng hơi nhăn nhìn thật sâu vào gương mặt còn non nớt trước mắt, đột nhiên cười rộ lên: “Tuy rằng bốn vương và Nam Cung Thần ở đây một thời gian ngắn, đúng là đúng lúc nên đi, bất quá...”

Cặp môi đỏ mọng giương lên, bộ dạng quyến rũ mị hoặc, Cung Vô Y tiến tới bên tai Dạ Nhược Ly thanh âm mang thêm vài phần mập mờ: “Tiểu Dạ, bốn vương tin tưởng một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp lại, bốn vương nhất định sẽ biết tất cả bí mật của nàng.”

Dạ Nhược Ly rủ mắt, trầm mặc không nói. Nói thật nàng không hề ghét Cung Vô Y hay Nam Cung Thần. Nhưng mấy ngày nay lời nói của Bắc Ảnh Thần cứ làm nàng bất an có cảm giác sắp có chuyện gì đó xảy ra, dù Cung Vô Y có thân phận như thế nào thì nàng cũng không nên kéo người vô tội xuống nước, đây cũng là lý do nàng mong bọn họ rời đi.

“Nhược Ly muội muội,” Nam Cung Thần vỗ vai Dạ Nhược Ly, một bộ thanh sam tung bay trong gió khuôn mặt tuấn tú khôi ngô ôm lấy đường cong nhu hoà: “Muội có biết ba năm sau sẽ có cuộc thi đấu? Chỉ cần là huyền giả đều có thể tham gia, đến lúc đó anh tài hành kiệt tề tụ ta rất mong chờ biểu hiện của muội.”

“Huyền giả thi đấu?” Dạ Nhược Ly chậm rãi nói: “Tốt, ta sẽ tham gia.”

Đại khái ở thời điểm này không ai biết ba năm sau thi đấu bởi vì Dạ Nhược Ly mà xuất hiện bao nhiêu chấn động, cũng vì cuộc tỷ thí kia mà tiếng tăm của Dạ Nhược Ly vang danh thiên hạ, nàng thu nhận được rất nhiều cường giả, tạo cho gia tộc Bắc Ảnh một thế lực không hề nhỏ.

Cung Vô Y khắc sâu ngắm nhìn Dạ Nhược Ly, sau đó thu hồi tầm mắt, áo đỏ như lửa không gió tự bay: “Nam Cung, chúng ta đi thôi!”

Thời điểm mà Cung Vô Y và Nam Cung Thần bước đi, Dạ Nhược Ly cũng xoay người hướng về phía ngược lại mà bước đi, từ đầu đến cuối không ai quay lại nhìn ai.

“Cha dưỡng, mẹ...”

Bước vào đại sảnh, Dạ Nhược Ly trông thấy Bắc Ảnh Thần và Lam Hình không khỏi nở nụ cười thật tươi, hai người này đứng cùng chỗ thật xứng đôi cho nên nàng tuyệt đối không cho phép người nào phá hư hạnh phúc của bọn họ. Trong giây lát phát hiện ra vị khách không mời mà đến, Dạ Nhược Ly thu lại dáng vẻ tươi cười, nhướn mày hỏi: “Không biết Bình an vương gia đến đây có chuyện gì?”

“Khục khục,” Hiên Viên Bình ho khan hai tiếng, con người che đầy tia hung ác: “Bốn vương tới để cùng người thương lượng một chút, bởi vì Huyền thú cấp 18 rất khó khăn bắt được, bằng thực lực của bốn vương thực sự không làm được, cho nên muốn người thoáng một chút có thể đem cấp 18 thành cấp 15 có được không?”

Dứt lời, Hiên Viên Bình nắm chặt nắm đấm, nếu không phải con gái bảo bối của mình, hắn sao có thể nén giận? Đợi sau khi cứu được Tinh Nhi hắn sẽ cho tiện nhân này chết không có chỗ chôn!

“Có thể.” Dạ Nhược Ly vuốt cằm, nháy mắt một cái đồng ý với lời đề nghị của Hiên Viên Bình. Hiên Viên Bình ngậy cả người, hắn tưởng phải rất khó khăn ai ngờ nàng ta lại dễ dàng đáp ứng như thế, từ khi nào con gái của Bắc Ảnh tướng quân dễ nói chuyện như vậy? Âm mưu, nhất định là có âm mưu...

“Bình an vương gia còn chuyện gì nữa sao? Nếu như không ta không tiến,” Dạ Nhược Ly thấy hắn không có ý định rời đi, không kiên nhẫn nhượng lòng mày: “Về phần Hoàng kim và Huyền thú ta sẽ sai người tới lấy, Hiên Viên Tinh Nhi sẽ bình an vô sự trở về, Vương gia cứ yên tâm trở về đội đi, nếu không không chừng ta lại đổi ý.”

Nghe vậy, Hiên Viên Bình vội vàng đứng lên, ánh mắt lạnh lùng đảo qua Dạ Nhược Ly, phát ra tiếng hừ lạnh, không quay đầu bước ra về. Thái độ của hắn cũng không làm Dạ Nhược Ly khó chịu, trái lại còn nhẹ nhàng thở ra: “Gia hỏa chúng mất kia cuối cùng cũng đi rồi, nhà chúng ta cũng được thanh tịnh một lát.”

“Ha ha, tiểu Ly nhi, bây giờ con rất có phong phạm của người đứng đầu, cha dương rất yên tâm.” Ánh mắt sừng nịnh nhìn Dạ Nhược Ly, Bắc Ảnh Thần vui vẻ cười tâm không khỏi xoắn lại, vì nàng trầm ổn thành thực mà cảm thấy đau lòng.

Tinh thần Dạ Nhược Ly kéo căng, cảm giác bất an lần nữa ập tới, nàng cất bước tiến tới, nhẹ nhàng nắm lấy tay Lam Hinh và Bắc Ảnh Thần lại một chỗ: “Cha dương, người mới là nhất gia chi chủ, dù là mẫu thân hay con và cả phủ tướng quân này đều không thể rời xa cha dương.”

Lam Hinh cắn cắn môi, khuôn mặt tuyệt mỹ che kín lo lắng, ánh mắt nhìn bầu trời xanh, khoé môi nở nụ cười vui vẻ mà đắng chát: “Có phải là bọn hắn đến rồi? Lúc trước, dùng tính mạng phụ thân và muội muội bức thiếp, thiếp mới phải rời xa chàng, sự việc đã qua mười lăm năm sao bọn hắn lại xuất hiện?”

“Hinh nhi...” Bắc Ảnh Thần nắm chặt lấy tay Lam Hinh, tựa hồ muốn cho nàng thêm sức mạnh để nàng thôi run rẩy.

“Yên tâm đi, thiếp đã không còn là Lam Hinh của mười lăm năm trước.” Lam Hinh lắc đầu mỉm cười, ánh mắt trong như nước toát ra vẻ kiên định: “Lần này thiếp sẽ không để bị uy hiếp nữa, huống chi tiểu Ly nhi cũng không muốn người một nhà chúng ta phải tách ra.”

Nghe hai người nói chuyện, Dạ Nhược Ly như lọt trong sương mù: “Cha dương, mẫu thân, người mà hai người nói tới là ai?”

“Là một đám người rất cường đại...” Trong miệng Bắc Ảnh Thần hiện ra hương vị đắng chát, giọng điệu lộ vẻ bất đắc dĩ thật sâu: “Nói thế này, đám người kia thế lực rất lớn mạnh, muốn diệt Hiên Viên quốc cũng không tốn nhiều sức.”

Hiên Viên quốc trong bốn nước địa vị không hề thấp, thế lực kia có thể đơn giản tiêu diệt Hiên Viên quốc thì cường đại đến mức nào?

Chắc hẳn hoàng đế Hiên Viên biết rõ thân thế của Bắc Ảnh Thần nên thời điểm không có người ngoài mới có thái độ cung kính như vậy.

“Chẳng lẽ là Tứ đại Huyền lực gia tộc?”

Nghĩ trong chốc lát Dạ Nhược Ly cũng chỉ có một đáp án này.

“Không, thế lực này là Bắc Sơn chi ảnh, tộc họ Bắc Ảnh, bởi vì gia tộc tọa lạc tại Bắc Sơn nên xưng danh như vậy. mà thế gia Bắc Ảnh còn mạnh hơn tứ đại huyền lực gia tộc rất nhiều.” Bắc Ảnh Thần không khỏi cười khổ một tiếng, hắn cảm nhận được khí tức của những người kia sắp tới rồi.

“So với Tứ đại huyền lực gia tộc còn cường đại hơn?”

Tâm tình bình tĩnh như Dạ Nhược Ly cũng bị tin tức này làm cho giật mình, nàng không ngờ kẻ thù lại mạnh như vậy.

“Không chỉ có thế, còn có một Nam Sơn chi hỏa, vốn vị tiểu thư nhà đó là vị hôn thê của ta, có thể nói nàng ta mỹ mạo vô song, thiên phú bẩm sinh, được tất cả sự sùng ái giữa trời đất nhưng cũng vì vậy mà có tính

cách của đại tiểu thư, tính tình vô cùng tồi tệ không coi ai ra gì. Cho nên ta với trốn khỏi Bắc Sơn sau đó gặp Hình nhi...”

Về việc sau này, Bắc Ảnh Thần không nói thêm nhưng Dạ Nhược Ly cũng đoán được vài phần.

“Bắc Sơn chi ảnh, Nam Sơn chi hoạ?”

Trong sử sách nàng không thấy có tin tức liên quan đến việc này, có lẽ đây đúng là một gia tộc ẩn sĩ, gia tộc như vậy tất nhiên bên trong vô cùng lợi hại, hơn nữa lại là hai gia tộc tương trợ lẫn nhau.

Bỗng nhiên có âm thanh truyền tới cắt đứt suy nghĩ của Dạ Nhược Ly: “Tướng quân, bên ngoài có hai người tự xưng là người nhà của tướng quân muốn gặp tướng quân.”

“Ai”, khe thở dài, Bắc Ảnh Thần đứng lên hai tay chấp sau lưng, khuôn mặt tràn đầy sầu lo: “Chung quy ta vẫn nên theo bọn họ, Lăng người bảo vệ phu nhân và tiểu thư trốn đi, nhớ kĩ, cho dù có xảy ra chuyện gì cũng không thể ra mặt.”

Lăng ngạc nhiên nhìn Bắc Ảnh Thần, hiển nhiên không biết chuyện gì xảy ra.

“Cha dưỡng,” Dạ Nhược Ly nắm lấy tay Bắc Ảnh Thần, khuôn mặt thiếu nữ mười lăm tuổi vẫn còn ngây thơ non nớt nhưng cặp mắt đen lại kiên định dị thường: “Chúng ta cùng đi, chỉ cần Dạ Nhược Ly con còn sống nhất định sẽ không cho phép kẻ nào chia rẽ gia đình chúng ta.”

Lam Hình cũng ngẩng đầu, đôi mắt xinh đẹp đầy nhu tình nhìn Bắc Ảnh Thần: “Thần, chàng quên chàng đã hứa những gì rồi sao? Chẳng lẽ chàng muốn bỏ rơi mẹ con thiếp?”

“Hình nhi, ta không phải...”

“Đã như vậy, vậy hãy để chúng ta cùng nhau đi chứ, dù có nguy hiểm như thế nào chúng ta cùng nhau vượt qua.”

Ngắm nhìn thần sắc kiên định của Dạ Nhược Ly lại hướng về Lam Hình nhu tình trước mắt, trầm mặc nửa ngày, gương mặt tuấn tú của Bắc Ảnh Thần nâng lên: “Tốt, chúng ta cùng đi!”

Khi ba người bọn họ đi tới đại sảnh, một âm thanh già nua truyền tới: “Không cần đi nghênh đón rồi, chúng ta tự mình cũng có thể vào được, Thiếu chủ hôm nay vừa đủ mười năm người có lẽ nên rời đi rồi? Đừng quên thân phận Bắc Ảnh Thiếu chủ, tiểu thư đã đợi người mười năm người nên trở về cưới nàng ta để hoàn thành sứ mệnh thôi!” Những lời vừa nói ra là của một lão giả mặc áo vàng, tóc đen râu bạc trắng, đương nhiên là lời nói âm hiểm độc ác Lục trưởng lão.

“Bắc Ảnh Đồi!” Nắm chặt bàn tay, trong mắt Bắc Ảnh Thần lộ rõ vẻ tức giận cùng bất đắc dĩ: “Không ngờ hần cũng đến đây!”

Lục trưởng lão với nhà bên kia quan hệ không tầm thường, con dâu của hần chính là nhánh bên của nhà đó, nếu người đến là hần chỉ sợ hôm nay Hình nhi và tiểu Ly nhi khó có thể tránh khỏi kiếp nạn này rồi!

“Ta sẽ không về cùng các ngươi!” Hít sâu, giữa lông mày Bắc Ảnh Thần mang đầy vẻ cố chấp: “Đời này kiếp này, Bắc Ảnh Thần ta chỉ yêu có một người là Lam Hình, trừ nàng ra tất cả nữ tử khác ta đến liếc nhìn cũng khinh thường nhất là tiểu thư nhà kia!”

“Cái gì?” sắc mặt Lục trưởng lão đại biến, neohai con ngươi bắn ra tia rét lạnh run người: “Hừ, tiểu thư có gì không tốt? So với tiện nhân bên cạnh ngươi rõ hơn gấp ngàn vạn lần, rõ ràng đã gả cho người khác còn có một đứa con ghê ăn bám, ả ta có thể so sánh với tiểu thư hay sao? Ngay cả rách giầy cho tiểu thư cũng không xứng! Thiếu chủ, ta khuyên ngươi nên ngoan ngoãn trở về cùng bọn ta, nếu không ta sẽ giết hết tất cả những người ngăn cản ta!”

22. Chương 22: Huyền Thú Xuất Hiện.

Bầu trời nhuộm sắc đỏ như lửa, gió khe khẽ đông đưa thổi nhẹ mái tóc Dạ Nhược Ly hiện ra dung nhan không chút tỳ vết.

Nàng nắm chặt nắm đấm, khuôn mặt u ám đáng sợ, vẻ âm trầm xoẹt qua trong mắt bước từng bước về phía Bắc Ảnh Đồi, đôi môi đỏ như son lạnh lùng lên tiếng: “Người dám vũ nhục mẹ ta thử xem?”

“Tiểu Ly nhi...” tay Bắc Ảnh Thần vươn ra nắm lấy bàn tay lạnh buốt của Dạ Nhược Ly, khí lạnh như chui vào trong cơ thể làm hân lạnh run người, ánh mặt lộ vẻ ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên thấy Dạ Nhược Ly như vậy, cùng với Dạ Nhược Ly lúc trước như hai người khác nhau.

“Hừ,” Bắc Ảnh Đồi khinh thường hừ lạnh, khoé môi mỉa mai, ánh mắt xem thường nhìn Dạ Nhược Ly không hề để thiếu nữ non nớt này vào mắt: “Lão phu vũ nhục nàng ta người có thể làm gì lão phu? Lão phu sợ một đám phế vật hay sao? Cho dù có cho người thêm trăm năm nữa cũng không chạm được một góc áo của lão phu, phế vật vĩnh viễn là phế vật bất luận thế nào cũng sẽ như vậy, làm gì có tư cách so sánh với Bắc Ảnh và bên kia, cũng không nhìn thử nàng ta có thân phận gì mà muốn ở cùng Thiểu gia của chúng ta, tự hiểu bản thân một điểm cũng không có sớm chết đi cho xong.”

Dạ Nhược Ly cười lạnh, tâm trở nên bình tĩnh, ánh mắt trào phúng nhìn Bắc Ảnh Đồi: “Trăm năm? Ta muốn vượt qua người của gia tộc Bắc Ảnh cần bản không cần đến chừng đó thời gian.”

Vòng tay Thanh Long biến thành trên cổ tay Dạ Nhược Ly nghe những lời Bắc Ảnh Đồi nói khê đảo, chủ nhân của nó là nhân vật như thế nào chứ? Ngàn năm sau ở Thiên Tinh đế quốc, hoàng đế cũng phải nể nàng tám phần, là đại nhất thiên tài của toàn đại lục, là gia chủ tương lai của Dạ gia, từng có người nói trên đại lục này chỉ có duy nhất mình nàng có thể trở thành Thần. Với thực lực cường đại như thế vượt qua gia tộc Bắc Ảnh thì cần gì đến trăm năm? Đây đúng là chuyện nực cười mà.

“Tiểu nha đầu quá mức cuồng vọng cũng không phải là chuyện tốt.” Bắc Ảnh Đồi nheo mắt sát khí bắn ra tứ phía, thân hình chợt loé ngay lập tức chớp lấy cổ Dạ Nhược Ly, biểu lộ ngoan hiểm nói: “Nếu người cho rằng có thể vượt qua gia tộc Bắc Ảnh trong thời gian ngắn, như vậy bây giờ ta vĩnh viễn không cho người cơ hội đó!”

“Tiểu Ly nhi...” Bắc Ảnh Thần và Lam Hình đồng thời cùng kinh hô, nhưng chuyện xảy ra với tốc độ ánh sáng nên không thể phản ứng kịp thời. Đến đây còn có Ngũ trưởng lão Bắc Ảnh Dương nhìn thấy hành vi của Bắc Ảnh Đồi chỉ bất đắc dĩ lắc đầu, hân cũng không kịp ngăn cản đành để mọi việc tùy ý phát sinh. Xem ra đúng như lời Đại trưởng lão nói, Bắc Ảnh Đồi không khống chế được tính tình cũng may Đại trưởng lão đã suy nghĩ đến hậu quả, sau khi sự việc xảy ra liền theo đó mà giải quyết cho tốt, không để ai biết được là người của Bắc ảnh rat ay.

Bọn hân cũng không có lá gan trái với quy định của gia tộc đưa ra.

Dạ Nhược Ly đối mặt với hành động hung ác như vậy cũng không đổi sắc mặt, phảng phất như nàng không hề gặp nguy hiểm gì.

“Là ai? Là ai dám càn quấy trên địa bàn của lão tử?”

Ở thời điểm mấu chốt bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng hét lớn, lập tức một bóng dáng màu đen bay thẳng xuống, đứng trước mặt Dạ Nhược Ly sau đó nhẹ nhàng linh hoạt ngăn cản công kích của đối phương, tràn đầy phẫn nộ nói: “Cái tên này dám đến địa bàn của lão tử làm càn?”

Nhìn thấy Huyền Ứng, trong lòng Dạ Nhược Ly thở ra một hơi, chỉ là nhà mình đã trở thành đại bàn của hân từ bao giờ? Sau khi Huyền Ứng hiện thân, một áo đen bảo phủ Huyền Báo cũng xuất hiện, hân bước đến bên Dạ Nhược Ly rồi dừng lại, gương mặt nhìn hai vị trưởng lão của gia tộc Bắc Ảnh: “Nơi này không phải là nơi các người có thể giương oai, vẫn nên trở về đi thôi!”

Hân nói đơn giản nhẹ nhàng giống như đang nói “Các người về ăn cơm đi” vậy.

“Các người là người mà tiểu Ly nhi đưa về?” Bắc Ảnh Thần kinh ngạc nhìn về phía hai người, đối với Huyền Ứng chỉ mới nhìn thoáng qua nhưng hân biết rất rõ thực lực của Bắc Ảnh Đồi, Huyền Ứng có thể ngăn cản được công kích của hân, thực lực há có thể chênh lệch? Tiểu Ly nhi sao có thể quen được với nhân vật cường giả như vậy? Hơn nữa hai người này sao lại giúp đỡ hân?

“Hai vị, ta khuyên hai vị chớ xen vào chuyện của người khác,” Bắc Ảnh Đồi nhướng mày, trong mắt phát ra hàn ý, dùng nhãn lực của hân nhận ra hai người này thực lực không tầm thường, Chỉ là hân không tin Bắc

Ảnh Thần có thể mời được người mạnh mẽ như vậy nên hẳn nghĩ chắc chắn đây là người ở nhờ phủ tướng quân mà thôi.

“Ngu ngốc, người cho là chúng ta sẽ nghe lời người?” Con người Huyền Ứng khề đảo, vuốt vuốt mũi, khinh bỉ nhìn Bắc Ảnh Đồi: “Người không cho chúng ta quản, chúng ta càng muốn quản xem người có thể làm được gì?”

“Người...” Sắc mặt Bắc Ảnh Đồi tái nhợt, tức giận nhìn Huyền Ứng: “Thật to gan, người có biết chúng ta là ai không? Đừng tưởng rằng lão phu dùng tay lad vì sợ mấy người các người, chỉ bằng các người không xứng nói chuyện cùng với người của gia tộc Bắc Ảnh!”

“Gia tộc Bắc Ảnh?” Tâm Huyền Báo khề trầm xuống, giọng điệu nghi ngờ hỏi: “Là Bắc Sơn chi ảnh danh xưng là gia tộc Bắc Ảnh?”

“Hừ, đúng vậy, lão phu là Lục trưởng lão của gia tộc Bắc Ảnh, nếu người đã biết sợ thì hướng về lão phu khấu đầu vài cái gọi mấy tiếng gia gia, nói không chừng tâm tình của lão phu tốt sẽ tha cho các người một mạng.” Bắc Ảnh Đồi ngửa đầu, một bộ dạng cao ngạo, không để hai huyền thú vào mắt.

“Ta chơi con cháu người, con mẹ nó người tự xưng ai là gia gia?(thất độc nên mình để nguyên) gia tộc Bắc Ảnh là thứ gì? Cũng dám ở trước mặt lão tử hung hăng càn quấy, có tin lão tử đánh ột trận đến ngay cả mẹ người cũng nhìn không ra không? Nếu lão tử có cháu trai như người lão tử đã sớm xấu hổ tự sát đến trăm ngàn lần rồi, cũng không thử soi gương xem mình có bao nhiêu đức hạnh, lớn lên xấu như vậy coi như xong lại còn dám ra đây dọa người, dọa người thì thôi đi, ngay cả thú cũng dám dọa, người sống có biết xấu hổ hay không vậy?”

Nghe Bắc Ảnh Đồi nói Huyền Ứng chỉ vào mặt y mắng ầm ầm lên, hận không thể đem tổ tông mười tám đời nhà y mắng thêm mấy lần nữa.

“Vô liêm sỉ!” Khuôn mặt Bắc Ảnh Đồi đỏ bừng, từ nhỏ đến giờ y chưa bao giờ bị người nào chỉ vào mặt chửi ác như vậy, y dùng sức đánh về lồng ngực Huyền Ứng, người này thật đáng chết, hôm nay không giết được hẳn Bắc Ảnh Đồi thề không làm người!

Dứt lời, nắm chặt nắm đấm quyền pháp phủ một lớp ánh sáng màu vàng, dùng sức đánh về phía Huyền Ứng. Lúc này Bắc Ảnh Đồi dĩ nhiên đỏ mắt, phần nộ đầy người rất muốn giết chết người dám vũ nhục hắn.

“Cha dưỡng, mẹ, chúng ta không cần quản, xem kịch vui là được.” Khoé môi giương lên Dạ Nhược Ly lùi về sau hai bước đứng bên cạnh Lam Hình, nhứ mày hai tay khoanh lại để trước ngực, nồng đậm hào hứng quan sát cuộc chiến.

“Tiểu Ly nhi, cái này...”

“Mẹ, người không cần lo lắng, cuộc đấu này rất nhanh sẽ kết thúc.”

Đúng vậy, rất nhanh sẽ kết thúc, cũng nhờ có huynh đệ Huyền Báo ở đây nàng mới có thể đối mặt với Bắc Ảnh Đồi hung ác, lúc đầu nàng đã tính sẵn như thế.

“Oanh!”

Luồng khí lực mãnh liệt rơi xuống đất tạo một hố sâu, bóng dáng của Huyền Ứng sớm mất tung tích.

“Sao...Làm sao có thể?” Bắc Ảnh Đồi trợn mắt há hốc mồm, phút chốc cảm nhận được khí tức ở sau lưng vội vàng xoay người lại, con mắt nhìn chăm chăm vào người trước mặt: “Rốt cuộc người là ai? Sao có thể tránh được đòn công kích của ta?” Đáng chết vốn nghĩ rằng việc đưa Thiếu chủ trở về rất dễ dàng nhưng ai có thể nói cho y biết tên này từ đâu mà đến không?

“Ngu ngốc, người cho là lão tử lớn lên có chút thô kệch sẽ cho rằng lão tử sẽ dằn độn giống như vậy sao? Lão tử là Ứng, tốc độ của lão tử là vô địch thiên hạ, chỉ bằng người mà muốn giết lão tử sao? Nói chuyện hoang đường viễn vong!” Huyền Ứng trợn mắt duỗi ngón tay cái chỉ xuống mặt đất, làm động tác khinh bỉ với Bắc Ảnh Đồi, cái mặt mo của y nhất thời đỏ lên.

“Lục trưởng lão.” Bỗng nhiên một âm thanh ngăn cản sự xúc động của Bắc Ảnh Đồi.

Bắc Ảnh Dương cất bước đi tới, hai tay chấp sau lưng rất có hương vị cốt cách tiên nhân, đôi mắt xoẹt qua Huyền Báo và Huyền Ứng, trong đó hiện lên tia hiểu rõ: ‘Nếu như ta đoán không sai hai vị chính là Huyền thú của rừng rậm Huyền thú nhưng lại xuất hiện ở đây? Xem ra ta cần nói chuyện với hoàng thú của các người về chuyện này.’

“Không cần nhọc người quan tâm.” Huyền Báo mỉm cười, nheo con mắt hàn khí bắn ra xung quanh, nói: “Ta sẽ giải thích với hoàng thú, bất quá có huynh đệ ta ở chỗ này người đừng vọng tưởng tổn thương người ở đây.”

Trầm mặc một lúc Bắc Ảnh Dương nở nụ cười nhàn nhạt, khuôn mặt tự tin: “Ta không biết vì sao hai vị trợ giúp bọn họ, nếu vì tiền tài thì...những tục vật như vậy ta cũng có thể cho người thậm chí còn nhiều hơn nữa...hai vị Huyền thú rừng rậm có thể lựa chọn hợp tác với bọn ta.”

Nghe vậy, Huyền Báo nở nụ cười nhàn nhạt, thanh âm trào phúng: “Thật có lỗi, người vĩnh viễn không cho được.”

Hứa hẹn của Dạ Nhược Ly là giúp hắn luyện chế đan dược trị thương, loại đan dược này gia tộc Bắc Ảnh sao có thể có? Chỉ sợ gia tộc Bắc Ảnh còn không biết chính mình đã trêu chọc cường địch gì. Có lẽ bây giờ chưa thể địch lại gia tộc Bắc Ảnh nhưng một ngày nào đó gia tộc Bắc Ảnh sẽ vì chuyện xảy ra hôm nay mà hối hận.

Cũng may hôm nay tới chỉ có một mình gia tộc Bắc Ảnh, chỉ mình gia tộc Bắc Ảnh rừng rậm Huyền thú không thêm để vào mắt nhưng nếu gia tộc kia cũng thò chân vào có lẽ hắn sẽ buông viên đan dược kia, dù sao hắn cũng không muốn vì mình mà làm liên lụy đến toàn bộ rừng rậm Huyền thú.

“Các người thật sự muốn xem gia tộc Bắc Ảnh là địch?” Dáng vẻ tươi cười đột nhiên thu lại, Bắc Ảnh Dương lộ giọng điệu uy hiếp: “Trở thành kẻ thù của gia tộc Bắc Ảnh đều không có kết cục tốt ngay cả Huyền thú rừng rậm cũng không ngoại lệ.”

Huyền Báo cười lạnh một tiếng, ánh mắt lướt qua Dạ Nhược Ly: “Hai huynh đệ chúng ta đã đáp ứng một người sẽ bảo vệ nơi đây trong vòng ba năm, cho nên ba năm này quyết không cho ai làm xằng làm bậy, về phần ba năm sau như thế nào không còn liên quan đến bọn ta.”

Mặc dù Huyền Báo không chỉ rõ Dạ Nhược Ly nhưng Bắc Ảnh Dương cũng hiểu rõ cái liếc mắt lơ đãng đó. Chẳng lẽ bọn họ ở đây vì thiếu nữ đó? Không, tuyệt đối không có khả năng, nàng chỉ là thiếu nữ mười lăm tuổi sao có thể có hiệp ước với hai Huyền thú?

Mà mọi người ở phủ tướng quân đều vì sự xuất hiện của huynh đệ Huyền Báo mà trợn tròn mắt, ai cũng không ngờ hai người Dạ Nhược Ly đưa về lại là Huyền thú, có thể hoá thành người cũng đã là thú trung chi vương, Dạ Nhược Ly sao có thể có quan hệ với bọn họ? Ánh mắt mọi người nhìn về phía Dạ Nhược Ly thật sự khác xưa....

23. Chương 23: Vì Chính Mình Mà Sống?

Sắc mặt Bắc Ảnh Đồi dần dần mất kiên nhẫn, cất bước tiến lên mới đi được hai bước liền bị một bàn tay giữ lại ngăn cản sự xúc động của y.

Chỉ thấy khoé môi cười lạnh lùng của Bắc Ảnh Dương, hai con mắt rét lạnh nhìn Huyền Báo nói: “Lão phu đã rõ, hôm nay có hai người ở đây bọn ta không thể cưỡng chế Thiếu chủ trở về, nhưng các người nhớ cho kĩ gia tộc Bắc Ảnh sẽ không bỏ qua chuyện này! Các người sẽ hối hận vạn phần! Lục trưởng lão chúng ta đi!”

Há hốc mồm, cuối cùng Bắc Ảnh Đồi cũng ngậm miệng lại, hung hăng trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, phát tay áo bước theo Bắc Ảnh Dương rời đi.

“Ngũ trưởng lão, cứ như thế mà bỏ qua cho bọn hắn sao?” Bước ra khỏi cửa, mặt mũi Bắc Ảnh Đồi đầy vẻ không cam lòng nhìn chăm chú Bắc Ảnh Dương, thần sắc có chút không tốt, nếu không phải trước khi đi gia chủ từng phân phó bắt y nghe lời Bắc Ảnh Dương thì y sẽ không dễ dàng bỏ đi như vậy.

“Thực lực hai người kia không kém chúng ta đâu, nếu chiến đấu sẽ lưỡng bại câu thương (cả hai bên đều thiệt hại),” Bắc Ảnh Dương lắc đầu, con người mang theo lẫm lẫm: “Cho nên chúng ta muốn đấu cũng phải đợi người của nhà kia đến, lúc đó mới có thể đánh bại bọn hắn.”

Nge vậy, Bắc Ảnh Đồi trầm mặc không nói, y biết Bắc Ảnh Dương nói hoàn toàn có lý, cho nên dù không cam lòng đến đâu y cũng phải buông tha bọn hắn.

Lúc này ở phủ tướng quân khi mọi người thấy gia tộc Bắc Ảnh rời đi không khỏi thở ra một hơi coi như nguy hiểm trước mắt đã được giải quyết, Lam Hình thả lỏng tâm trạng lập tức thấy phía trước tối sầm vô lực ngã xuống.

“Hình nhi!” Bắc Ảnh Thần cả kinh, vội vàng đỡ lấy cơ thể Lam Hình, lo lắng nói: “Hình nhi, nàng làm sao vậy?”

Nghe Bắc Ảnh Thần nói Dạ Nhược Ly xoay người lại nhìn thấy Lam Hình ngã vào người Bắc Ảnh Thần thì liền chạy tới, hai ngón tay ấn lên cổ tay Lam Hình, một lát sau nàng thở phào nhẹ nhõm, nét vui cười lại hiện lên trên mặt.

“Cha dưỡng, người không cần lo lắng, mẫu thân có thai rồi, hôm nay bị dọa cho sợ hãi nên mới ngất đi, nghỉ ngơi mấy ngày là có thể khỏe lại.”

Bắc Ảnh Thần còn chưa kịp hỏi sao Dạ Nhược Ly biết y thuật thì bị tin vui này làm choáng váng hết cả đầu óc, trợn tròn mắt nhìn nữ tử đang nằm trong lòng mình, sững sờ nói: “Con nói là Hình nhi mang thai? Có thật không vậy? ta sắp được làm cha....”

Lẫm theo Bắc Ảnh Thần nhiều năm như vậy cũng cảm thấy vui thay cho tướng quân, hai tay cầm kiếm ôm quyền, khuôn mặt tuần tú vui vẻ nói: “Chúc mừng tướng quân, chúc mừng tướng quân, phu nhân có thai đúng là tin mừng.”

“Lẫm, người đem Hiên Viên Tinh Nhi đưa về Bình an vương phủ đi nhưng nhiw yêu cầu của ta là Huyền thú và Hoàng kim đấy.” Thời gian dần trôi qua, Dạ Nhược Ly cũng hồi phục lại tâm trạng bình tĩnh, nàng nhìn Bắc Ảnh Thần mỉm cười: “Cha dưỡng, con có việc nên đi trước.”

Bắc Ảnh Thần sững sờ một lát ngẩng đầu nhìn bóng lưng Dạ Nhược Ly rời đi, nhíu mày suy nghĩ trong con mắt lại xuất hiện tia nhu tình.

Trong phòng mùi thuốc thoang thoang, Dạ Nhược Ly bước vào phòng nhẹ nhàng đóng cửa lại, dung nhan tuyệt sắc vẫn còn chút ngây thơ không kiềm chế được sự kích động, nàng phất tay áo trước mặt liền xuất hiện một đồng lớn chai thuốc, quả thật làm người ta hoa mắt.

“Mẫu thân cũng đã lớn tuổi rồi, sinh con chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm, cần phải sử dụng Thiên Linh đan mới đảm bảo an toàn, còn có Bích Linh đan trong thời gian mang thai có thể cải thiện thiên phú của thai nhi, ta phải tìm xem còn đan dược gì không, đúng rồi, Trúc Cơ đan và Tủy Tuỷ đan ngày sau dùng sẽ lấy, Thanh Long người mau tới giúp ta tìm đi.”

Vòng tay loé lên hào quang, Thanh Long biến thành một đạo lưu quang, bay lên xà nhà trừng cặp mắt trong veo như nước nhìn Dạ Nhược Ly lộ vẻ nghi hoặc: “Chủ nhân, người bị hư rồi hả? bằng không sao lại làm chuyện kì quái này?”

Dạ Nhược Ly không để ý đến Thanh Long tiếp tục lục tìm đồng chai thuốc trước mắt.

“Chủ nhân...” Thanh Long nhào vào ngực Dạ Nhược Ly, nắm chặt nàng rồi hướng về nhấn Huyền Linh hét lớn: “Chu Tước, người mau tỉnh lại a, chủ nhân thật sự hư rồi!”

“Phanh!” một nắm đấm rơi xuống đầu Thanh Long, Dạ Nhược Ly liếc nhìn nó sau đó lại tiếp tục hướng về phía chai lọ: “Người muốn ọi người biết sự có mặt của người sao? Hơn nữa, ta chỉ giúp muội muội hoặc đệ đệ chuẩn bị một chút.”

Thanh Long dùng đuôi vuốt vuốt đầu, hai mắt nhắm lệ ngẩng lên lộ vẻ uỷ khuất: “Gần đây chủ nhân rất ổn nhưng vừa rồi người lại...”

Thân thể đột nhiên run lên Dạ Nhược Ly buông bình ngọc, nếu như Thanh Long không nói chỉ sợ chính bản thân nàng cũng không phát hiện ra, tính cách của nàng bất tri bất giác đã thay đổi....

“Chủ nhân, tuy rằng việc vừa rồi không giống với việc người hay làm nhưng lại chân thật nhất,” Thanh Long quần quanh cổ tay Dạ Nhược Ly, đầu rắn khẽ dụi vào người nàng, trong mắt mang theo ánh sáng xán lạn: “Kiếp trước người vì đảm nhiệm trọng trách nên từ nhỏ đã bắt đầu thành thực..., mấy người chúng ta đều rất đau lòng cho người, chúng ta biết rõ người cố chấp nhất cứ ép buộc bản thân mình, nhưng ở kiếp này không có Dạ gia, không có chức trách, ta thật hy vọng chủ nhân có thể sống vì chính mình.”

Vì chính mình mà sống? Dạ Nhược Ly nở nụ cười nhàn nhạt nhưng lại không trả lời, nhẹ nhàng xoa đầu Thanh Long thở dài nói: “Thanh Long, ta hiểu rõ lời người nói, ta cũng biết các người luôn quan tâm tới ta, chỉ là mọi việc đều không như chúng ta mong muốn, đi thôi, ta phải xem xem mẫu thân ta thế nào rồi.”

Thanh Long trừng mắt nhìn sau đó vẫn biến thành chiếc vòng quần vào cổ tay Dạ Nhược Ly. Chậm rãi bước vào phòng Lam Hinh, Dạ Nhược Ly liền cảm nhận một khí tức bất thường, chỉ thấy Lam Hinh đã tỉnh rúc đầu vào ngực Bắc Ảnh Thần, thấy Dạ Nhược Ly lập tức há miệng muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

“Hinh nhi, vẫn nên để ta nói,” Bắc Ảnh Thần vỗ vỗ vai Lam Hinh, tựa như muốn trấn an nàng ta, khuôn mặt anh tuấn lộ vẻ nhu tình dào dạt.

Dạ Nhược Ly khẽ cau mày, cất bước vào hỏi: “Cha dưỡng, hai người có chuyện gì muốn nói với con sao?”

“Tiểu Ly nhi, cha dưỡng và mẹ con đã thương lượng qua,” Bắc Ảnh Thần ngẩng đầu, con mắt đen nhìn Dạ Nhược Ly: “Đứa bé này chúng ta không có ý định giữ lại.”

“Cái gì?” Dạ Nhược Ly cả kinh, nàng rõ ràng biết được Bắc Ảnh Thần rất mong chờ đứa con này, sao có thể lựa chọn buông tay? Như hiểu được nghi hoặc trong lòng Dạ Nhược Ly, Bắc Ảnh Thần mỉm cười: “Ta và Hinh nhi còn có con nữa là đủ rồi, tuy con không phải là con gái ruột của ta nhưng ta sẽ cùng Hinh nhi yêu thương con, cho nên chúng ta...”

“Cha dưỡng,” Nghe vậy, Dạ Nhược Ly mới chợt hiểu ra có chút cảm động nhưng vẫn không chấp nhận chuyện họ vừa nói: “Có phải hai người hiểu lầm chuyện gì rồi không? Con vừa rời đi là vì có chuyện không thể ngờ hai người lại hiểu lầm.”

“Thì ra là thế, ta còn tưởng rằng...” Bắc Ảnh Thần lộ vẻ mặt đã hiểu, ôn hoà nhìn Dạ Nhược Ly: “Tiểu Ly nhi, con đối với chúng ta rất quan trọng, bởi vậy ta rất dễ tâm đến tâm trạng của con, nếu con đã nói thế thì liền giữ đứa bé này lại.”

Dạ Nhược Ly nhẹ nhàng thở ra, đi về phía trước nắm chặt tay Bắc Ảnh Thần và Lam Hinh, lời nói kiên định: “Cha dưỡng, mẫu thân, yên tâm đi, con cũng sẽ cùng hai người yêu thương hài tử này, hơn nữa con có thể cho nó hết thấy những điều nó muốn.”

Vì chính mình mà sống? Xem ra đối với nàng mà nói vẫn có chút khó khăn. Chỉ là ở kiếp này nàng có quá nhiều chuyện phải lo, nói không chừng nàng không thể giống thiếu nữ bình thường ngày thơ trong sáng.

24. Chương 24: Hội Đấu Giá.

Lúc Dạ Nhược Ly bước ra từ phòng Lam Hinh thì ánh trăng đã treo lên rồi, nàng quay đầu lại nhìn Lam Hinh và Bắc Ảnh Thần, dung nhan tuyệt sắc nở nụ cười âm áp sau đó trở về phòng mình. Ánh trăng bao phủ khắp phủ tướng quân đặc biệt yên tĩnh, chỉ là chuyện hôm nay xảy ra đã khắc thật sâu trong lòng Dạ Nhược Ly. Xem ra nàng phải nhanh chóng tăng cường thực lực, nếu như thực lực của nàng đủ cường đại sẽ không cần dựa vào Huyền Báo và Huyền Ứng để tránh một kiếp nạn, hơn nữa nàng cũng không quên ngoài gia tộc Bắc Ảnh còn có một gia tộc khác nữa.

Nắm chặt bàn tay, thần sắc Dạ Nhược Ly ngưng trọng, ngay lúc đó liền phát hiện ra Lăng và Gia Nhi đứng ở cửa, biểu hiện trên mặt nàng dần dần trở lại bình thường nhưng chưa kịp nói lời nào Gia Nhi chạy đến chỗ nàng dựa vào ngực nàng thật mạnh.

Bước chân lui về sau hai bước, Dạ Nhược Ly ổn định thân thể, khó hiểu trừng mắt nhìn Gia Nhi: “Gia Nhi, em...”

“Tiểu thư, em đã nghe Lăng nói qua sự việc ngày hôm nay...” Gia Nhi dụi dụi con mắt, gương mặt thanh tú ngẩng lên, trong mắt còn ánh lệ: “Người có bị thương ở đâu không? Mấy tên hỗn đản đáng chết, dám đến phủ tướng quân gây rối, về sau nếu để Gia Nhi gặp bọn chúng nhất định sẽ băm thây vạn đoạn!”

Dạ Nhược Ly nhìn Gia Nhi dương dương cánh tay nhỏ còn làm bộ dạng hung dữ không khỏi bật cười, chợt ánh mắt nhìn về phía Lăng đứng đó không xa: “Lăng, đồ ta muốn đâu?”

“Tiểu thư, Hoàng kim ta đã giúp người đổi thành ngân phiếu, Huyền thú ta cũng đem về đây.” Lăng chậm rãi tiến đến đưa cho Dạ Nhược Ly một đồng ngân phiếu sau đó lại lôi ra một cái lồng sắt hiện ra một thân hồ ly trắng như tuyết.

Toàn thân hồ ly toàn là máu, da thịt trần ra, mắt xanh như biển trời mắt nhìn Dạ Nhược Ly, nếu như không phải bị giam trong lồng sắt đoán chừng nó ra nhào về phía Dạ Nhược Ly mà cắn xé một phen.

Dạ Nhược Ly ngồi xổm xuống, ánh mắt nhìn vào những vết thương chồng chất trên thân hồ ly, hỏi: “Người tên gì?”

“Hừ!” Tuyết Hồ lạnh lùng hừ một tiếng, quay đầu, cặp mắt xanh đậm mang đầy hận ý: “Con người, nếu đã bắt ta đem tới đây thì không cần nói chuyện khách khí như thế, ta đường đường là một Tuyết Hồ không phải là dạng ham sống sợ chết, người có phải muốn ta thần phục người? Ta cho người biết, người nằm mơ đi, ta dù có chết cũng không khuất phục!”

Đứng thẳng người lên, Dạ Nhược Ly phũ phũ áo trắng, khoé môi cong lên: “Người có phải hiểu lầm gì đó rồi không? Cũng không phải là ta bắt người, ta chỉ dùng thứ ta có chuộc người về, nếu người không muốn ở lại ta đây sẽ để người đi.”

Trường kiếm vung lên “Keng” một tiếng, lồng sắt cắt thành hai đoạn, Dạ Nhược Ly cầm trường kiếm một hồi rồi mới cho vào chuôi kiếm, thần sắc ngạo nghễ nhìn Tuyết Hồ: “Dạ Nhược Ly ta chưa từng cưỡng ép bất kì sinh vật nào, tôn nghiêm của ta không cho phép ta làm như vậy, người nếu muốn rời đi thì bây giờ có thể đi, thế nhưng người bị trọng thương thì ừ có rời khỏi đây cũng khó thoát khỏi ma chướng của người khác, cho nên ta khuyên người một câu nên đợi vết thương lành lại rồi hãy rời đi, khi đó số người có thể bắt được người cũng không nhiều.”

Tuyết Hồ kinh ngạc nhìn Dạ Nhược Ly, con người này thật sự tốt bụng muốn thả nó đi? Con người không phải đều tham lam ích kỉ sao? Vì sao nàng ta lại không như thế?

“Gia Nhi, giúp ta chuẩn bị bữa tối, mặt khác...” Dạ Nhược Ly liếc nhìn Tuyết Hồ nhàn nhạt phân phó nói: “Chuẩn bị cho nó một phần, hơn nữa nói với người phủ tướng quân biết nó là khách trong phủ nên có thể tự do ra vào.”

Dứt lời, cũng không hề quay lại bước thẳng vào phòng bỏ mặc Tuyết Hồ với vẻ mặt mê muội.

Đóng cửa phòng, Dạ Nhược Ly nhìn về phía vòng ngọc: “Thanh Long, người có phát hiện được gì không?”

Vòng ngọc ánh lên màu xanh, Thanh Long xoay quanh trên không trung, cặp mắt trong veo như hồ nước loé lên: “Chủ nhân, người muốn nói tới Tuyết Hồ sao? Con Tuyết Hồ kia thật xinh đẹp nha, nhất là bộ lông dày như thế, mùa đông có thể sưởi ấm, vì thế mà chủ nhân muốn ta tha cho nó?”

Khoé môi thoáng run rẩy, Dạ Nhược Ly bất đắc dĩ thở dài, nàng quên mất trong đầu Thanh Long chỉ biết ăn, nói chuyện cùng nó đúng là đàn gảy tai trâu.

“Nó không phải là Tuyết Hồ bình thường.” Dạ Nhược Ly liếc nhìn Thanh Long, tiếp tục nói: “Nếu ta đoán không sai thì nó chính là Tuyết Hồ ở trong Tuyết Vân Hồ, ta đã từng đọc qua loại Tuyết Hồ này, nghe nói Tuyết Vân Hồ thiên phú rất tốt, đứng đầu trong bảng danh sách Huyền thú, vừa rồi lần đầu tiên nhìn thấy nó, ta biết nó sinh ra chưa được mười năm, chưa được mười năm mà đã là Huyền thú cấp 15, không phải Tuyết Vân Hồ thì là gì?”

Nghe Dạ Nhược Ly nói thể Thanh Long mới phát hiện ra chuyện gì không đúng, lúc này mới ngạc nhiên không nói lên lời.

“Ha ha” cười nhẹ một tiếng, con mắt Dạ Nhược Ly rũ xuống hiện vẻ trào phúng vui vẻ: “Chỉ sợ là Hiên Viên Bình nếu biết được chuyện này sẽ tức hộc máu mất, dùng nhân lực của mình mà lại không nhìn Tuyết

Vân Hồ, lại cho nó là loại Tuyết Hồ bình thường đưa cho ta, thật buồn cười!” Đáng tiếc đối với kẻ thù nàng nhất định sẽ không thay đổi thái độ nên không có khả năng nhắc nhở hẩn chuyện này.

“Chủ nhân, người không sợ con Tuyết Hồ kia sẽ rời đi sao?”

“Nó rất thông minh, nếu vết thương chưa phục hồi nhất định sẽ không rời đi, sau khi nó hoàn toàn bình phục ta sẽ có biện pháp giữ nó lại.”

Dạ Nhược Ly nở nụ cười, nếu muốn giữ Tuyết Hồ lại nàng có rất nhiều cách nên hoàn toàn không sợ nó sẽ bỏ đi. Mấy ngày sau người của gia tộc Bắc Ảnh không thấy tới quấy rầy cũng không thể làm tâm trạng Dạ Nhược Ly buông lỏng mà toàn bộ phủ tướng quân cũng rất lo lắng, dưới tình trạng này hội đấu giá cuối cùng cũng tới,

Bởi vì Dạ Nhược Ly chỉ có nửa tháng tuyên truyền nên chỉ có mấy nước nhỏ xung quanh Hiên Viên quốc, còn mấy nước xa xa mặc dù rất muốn tới nhưng thời gian chỉ có nửa tháng không đủ để lên đường. Ngày hôm đó, bên ngoài hội đấu giá, người như thủy triều bắt đầu nhao nhao bắt tuyết.

Dạ Nhược Ly định một mình bước về phía trước, cuối cùng vẫn bị Bắc Ảnh thần kéo tới, về phần lam Hinh thì ở nhà dưỡng thai, phủ tướng quân có Huyền Báo và Huyền Ứng trông chừng nên Dạ Nhược Ly rất yên tâm, dù sao ở Hiên Viên quốc có thể đánh thắng bọn họ cũng chỉ có mấy người.

Khi Dạ Nhược Ly và Bắc Ảnh Thần bước vào hội trường đấu giá ngay lập tức nghe thấy âm thanh mang theo tia hận thù: “Bắc Ảnh tướng quân, không ngờ ngươi cũng tới tham gia hội đấu giá.”

Nhượng mày, Bắc Ảnh Thần phóng mắt nhìn về phía phát ra âm thanh, khoé môi hiện ra nụ cười lạnh: “Bình an vương gia ngươi có thể tới, sao ta lại không thể tới chứ?”

“Hừ, đan dược kia nhất định phải là của ta.” Hiên Viên Bình hưng hăng phát ổng tay, lạnh lùng nhìn Bắc Ảnh Thần rồi lại nhìn Dạ Nhược Ly ở phía sau, híp híp con ngươi: “Còn có, đan dược quý như vậy không phải kẻ nào cũng xứng đáng có được.”

Bắc Ảnh Thần cũng không tức giận, mỉm cười, mà bộ dạng không coi ai ra gì của hẩn làm Hiên Viên Bình nổi giận lôi đình.

“Bắc Ảnh Thần, chúng ta chờ xem!” Nắm chặt nắm đấm, Hiên Viên Bình hung ác trừng mắt liếc Bắc Ảnh Thần sau đó quay người rời đi.

Nhìn theo bóng dáng dần xa của Hiên Viên Bình, Bắc Ảnh Thần khẽ cười nói: “Ta không hề có hứng thú với đan dược đột phá thực lực võ giả kia, ta chỉ hiếu kì hội đấu giá này không biết có nhìn thấy Luyện Đan sư, tiểu Ly nhi, chúng ta có thể có được cơ duyên đó không nhỉ?”

Nghe vậy, Dạ Nhược Ly cuối đầu thật thấp, nếu Bắc Ảnh Thần biết Luyện Đan sư bây giờ đang đứng ngay cạnh hẩn không biết hẩn sẽ có cảm tưởng như thế nào?

25. Chương 25: Tặng Quân Đan Dược.

“Đúng rồi, cha dược, con nhớ ra có chuyện chưa làm, con đi làm một chút sau đó sẽ tìm người.” Mất xoay tròn, Dạ Nhược Ly không chờ Bắc Ảnh Thần đáp ứng đã chen lấn vào dòng người tấp nập.

Thấy vậy Bắc Ảnh Thần vươn tay muốn giữ nàng lại nhưng không kịp, Dạ Nhược Ly đã sớm mất tung tích, hẩn chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, vẻ mặt lo lắng nhìn về phía Dạ Nhược Ly vừa rời đi sau đó quay người bước vào phía trong hội trường đấu giá.

Mà thôi, con gái trưởng thành ai cũng có bí mật của mình, làm phụ thân hẩn nên tin tưởng nàng. Vừa thoát khỏi Bắc Ảnh Thần Dạ Nhược Ly đụng phải nam tử áo xám, bước chân dừng lại khiêu mi nhìn về phía nam tử: “Niệm Khê nói ngươi đi đón ta?”

Nam nhân áo xám dừng bước, cầm đỉnh mũ màu xám kéo xuống, ý cười đầy mặt nhìn chằm chằm vào Dạ Nhược Ly: “Có thể đoán được không hổ là Dạ tiểu thư.”

Nghe vậy, khoé môi Dạ Nhược Ly co rút, không phải rất dễ đoán sao?

“Dạ tiểu thư, Khê tiểu thư đã đợi người rất lâu.” Nam nhân áo xám vỗ vỗ cái mũ xám, làm động tác mời, khuôn mặt nồng nực vui vẻ: “Xin mời đi theo ta, nàng đang ở phòng khách quý chờ người.”

Dạ Nhược Ly liền theo nam tử áo xám đi về phòng đón tiếp khách quý. Phòng khách quý này chỉ có thể là hoàng đế Hiên Viên quốc mới có thể vào ngay cả Hiên Viên Bình cũng không có tư cách, hôm nay Hiên Viên Chiến không đến chỉ sai Thái tử là Hiên Viên Triệt nên Niệm Khê mới dùng phòng khách quý chiêu đãi Dạ Nhược Ly.

Đi vào trước cửa, nam nhân áo xám đẩy cửa phòng bên trong truyền ra một âm thanh lười biếng: “Tiểu Hôi, người trở về có mang theo khách quý của ta không?”

Bên trong phòng khách quý, nữ tử như mèo tựa lưng vào ghế, cái đầu nằm lên bàn gỗ, mái tóc thật đen thật dài theo đó mà nghiêng nghiêng rơi xuống. Nữ tử này không tính là tuyệt thế giai nhân nhưng có mười phần hào hùng khí khái, còn có da màu lúa mì mạnh khỏe làm cho người đối diện cảm thấy sáng khoái dễ chịu.

Trên tay nữ tử có đeo một bộ sắt lá (theo nghĩa mình dịch được là bao tay bằng sắt @@), chống đầu nhìn về phía hai người, trên chân cũng có một bộ sắt lá như vậy. Nam nhân áo xám bắt đầu đi thở dài, chậm rãi thông thả bước vào trong, đầu đầu vuốt vuốt huyết thái dương: “Khê tiểu thư không nên gọi ta là Tiểu Hôi, người quên tên ta cũng không sao, dù sao tự chính bản thân ta cũng không nhớ rõ cho nên sau này gọi ta là Áo Xám là được.

Ngửa đầu lên nhìn, Niệm Khê trừng mắt nhìn: “A Tro.”

Khoé môi thoáng run rẩy, nam tử áo xám khẽ lắc đầu thở dài, cuối cùng bắt đầu nói: “Tuỳ người a~”

Tựa hồ như biết rõ không thể thay đổi ý định của nàng vậy thì chiều nàng vậy.

“Đúng rồi, Dạ tiểu thư ta còn chưa giới thiệu.” Niệm Khê đến bên nàng vỗ vỗ vai rồi chỉ vào nam tử áo xám. Giơ tay xoa cằm: “Người này mấy người trước tiểu thư đã gặp rồi, người thấy đấy hẳn rất thích màu xám từ đầu đến cuối cũng chỉ có màu xám, hơn nữa cho tới bây giờ cũng chỉ mặc loại y phục có màu xám nên người có thể gọi hắn là Tiểu Hôi hoặc A Tro.

Dạ Nhược Ly đồng tình nhìn A Tro, có cái tên như vậy không trách hắn luôn có vẻ muộn phiền.

“Niệm Khê!” A Tro chặt chẽ nắm chặt nắm đấm, hiển nhiên là đã đến giới hạn của sự nhẫn nại.

“Như thế nào?” Niệm Khê nhướn lông mày, dùng giọng điệu uy hiếp đảo qua: “Người có ý kiến?”

A Tro đột nhiên run lên, khuôn mặt tuần tú vội vàng lộ vẻ nịnh hót, chân chó nói: “Không, ta sao có thể có ý kiến với tiểu thư? Khê tiểu thư người hiểu nhầm rồi, ta kính ngưỡng tiểu thư còn không kịp, cho ta một trăm lá gan ta còn không dám, hội đấu giá sắp bắt đầu rồi ta phải đi chuẩn bị một chút.”

Dứt lời, trực tiếp như gió lốc hướng ra cửa trong nháy mắt không thấy bóng dáng.

“Niệm Khê, những lời ta từng nói người đã suy nghĩ kỹ chưa?” Sau khi A Tro rời đi, Dạ Nhược Ly ngồi xuống rót trà ly trà thổi từ từ nhiệt khí, khẽ nhấp một cái: “Thời gian nửa tháng cho dù người truyền tin cho gia tộc người cũng nên có tin tức hồi đáp lại rồi.”

“Ha ha, sự việc này cũng không thể giấu giếm được người.” Niệm Khê ngồi bên cạnh Dạ Nhược Ly, không hề kiêng dè cầm ly trà của Dạ Nhược Ly ngửa cổ uống cạn sau đó thả chén xuống, con mắt nhìn thật sâu vào Dạ Nhược Ly: “Ta có thể tin tưởng vào năng lực của người?”

Khoé môi nhếch lên, Dạ Nhược Ly nhàn nhạt trở lời: “Ta có thể đảm bảo ta sẽ mang đến cho người rất nhiều lợi ích.”

Niệm Khê đột nhiên cười ớn, nàng đứng người lên, nhún vai: “Nói thật cho người biết, đám người bảo thủ ở Niệm gia căn bản không nghe lời ta nói, chỉ có điều ta có thể dùng danh nghĩa của mình để đầu nhập dưới tay người, chỉ cần ta có thể mang lợi ích về đám lão già kia tuyệt đối sẽ không nói lời nhảm nhí nữa,”

Nói đến đây, Niệm Khe chợt dừng lại, thần sắc ngưng trọng: “Cho nên, Dạ Nhược Ly, ta nguyện tin tưởng người, cũng nguyện làm việc cho người, ta tin tưởng một viên đan dược kia khi đấu giá có thể mang lại cho ta không ít lợi.”

“Đa tạ sự tín nhiệm của người.”

Dạ Nhược Ly cũng đứng lên, trên mặt nở nụ cười động lòng, duỗi bàn tay ra. Ngắm nhìn bàn tay của nàng, Niệm Khê tự nhiên cũng cười, nắm nhẹ lấy tay Dạ Nhược Ly, hai tay nắm chặt nội tâm đạt được hiệp nghị.

“Cảm tạ chư vị đường xá xa xôi đã đến tham sự buổi đấu giá hôm nay...”

Dưới lầu âm thanh A Tro truyền tới, Dạ Nhược Ly buông tay, nhìn về phía dưới khi thấy A Tro đứng trên chỗ đấu giá viên (giống MC) mới hiểu được vì sao hắn luôn có dáng vẻ tươi cười thì ra hắn là đấu giá viên, nụ cười kia hoàn toàn là do luyện tập mà thành.

“Chắc hẳn chư vị đều biết, phòng đấu giá hôm nay đấu giá là những vật phẩm đồng dạng...”

Nghe nói như thế, cả hội đấu giá ồn ào trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người đều khẩn trương nhìn nam nhân áo xám.

“Mọi người chắc còn nhớ, năm năm trước gia tộc Nam Cung luyện được đan dược tấn cấp cho võ giả? Hôm nay chúng ta đấu giá cũng là một viên đan dược như thế, nhưng điều khác biệt chính là đan dược của gia tộc Nam Cung chỉ có thể đột phá một cấp còn viên đan dược này lại có thể đột phá được hai cấp không phân biệt cấp bậc hay nói cách khác cho dù là võ sư hay thiên võ sư đều có thể tấn chức, vì vậy ta khuyên các vị, nếu lấy được viên đan dược này nên để dành cho ngày sau, đợi sau này đạt được hạng thượng đẳng mới dùng, dù sao đột phá càng về sau càng khó khăn.”

“Vù!”

Nghe A Tro nói xong, mọi người bắt đầu nhao nhao ầm ĩ, hai mắt toả sáng nhìn chăm chăm vào bình sứ trên tay A Tro.

“Bản thái tử ra giá trăm lượng hoàng kim.” Bên trong phòng, một nam tử tướng mạo anh tuấn thềm thường nhìn chăm chú lên bàn đấu giá, nếu hắn có được viên thuốc này, vị trí thái tử nhất định sẽ không bị lung lay.

“Ha ha,” một tiếng cười trầm thấp từ lô bên cạnh truyền qua: “Hoàng chất, người quá mức keo kiệt rồi, chỉ có trăm lượng hoàng kim sao? Bỏ vương ra ngàn lượng hoàng kim.”

“Hoàng thúc, chẳng lẽ người muốn tranh đoạt cùng chất nhi hay sao?” Khuôn mặt tuấn tú của Hiên Viên Triệt trầm xuống nghiêm nghị hỏi.

“Người tài ba biết được, hoàng chất có bản lĩnh có thể tự mình tranh đoạt.” Hiên Viên Bình cười lạnh một tiếng, cũng không để ý đến thân phận thái tử của đối phương.

“Một vạn lượng hoàng kim!”

Ngay lúc hai người đấu võ mồm, rạp đối diện truyền đến một giọng nói, vừa mới bắt đầu đã nâng giá cao như vậy, một số người ngạc nhiên tròn tròn mắt.

Dạ Nhược Ly nghe ra âm thanh của Bắc Ảnh Thần, tựa hồ như nhớ ra chuyện gì đó. Lấy ra ba viên thuốc trong nhẫn Huyền Linh đưa tới trước mặt Niệm Khê: “Người giúp ta đưa mấy viên đan dược này cho cha dưỡng ta đi, trong đó có hai đan dược màu đỏ giúp phụ nhân an thai, cái còn lại đưa cho hắn tăng huyền khí.”

Niệm Khê run rẩy gơ tay nhận lấy, hít thở thật sâu, ngăn cản nội tâm khiếp sợ: “Nếu hắn hỏi ai đưa thì trả lời như thế nào?”

Rủ con mắt xuống, Dạ Nhược Ly vuốt vuốt chén sứ, nhàn nhạt nói: “Lần đấu giá này gặp được cố nhân...”

26. Chương 26: Dạ Nhược Ly Tính Toán

Trong rạp lá trúc thơm ngát ngập tràn căn phòng, Bắc Ảnh Thần nhàn nhạt phẩm nước trà, tựa hồ như không bị ảnh hưởng bởi sự ồn ào bên ngoài, nhẹ nhàng thả chén sứ trên tay xuống rồi nhìn thẳng vào hai

người đối diện; “Hai vị, viên đan dược này nên xứng với người tài, cũng đừng trách bốn tướng quân chen vào một chân.”

Thanh âm lâm đậm như gió lúc có lúc không truyền tới tai hai người.

“Ha ha, Bắc Ảnh tướng quân nên có hứng thú với việc đan dược kia thì bản thái tử chỉ có thể nhịn đau mà bỏ qua thứ yêu thích rồi.” Hiên Viên Triệt nắm chặt bàn tay, miễn cưỡng cười hai tiếng, vào lúc hần mới được lập làm thái tử Hiên Viên Chiến đã từng âm thầm dặn dò hần không nên đắc tội với Bắc Ảnh Thần nếu không toàn bộ quốc gia này sẽ bị huỷ trong tay hần.

Giờ phút này Bắc Ảnh Thần muốn đan dược kia hần dám tranh đoạt sao? Mặc dù vô cùng không can tâm tình nguyện cũng phải buông tay.

“Một vạn năm ngàn lượng hoàng kim.” Hiên Viên Bình nheo mắt, hần muốn làm xấu mặt Hiên Viên Triệt đây mà.

Bắc Ảnh Thần muốn mở miệng, một âm thanh hào hùng khí khái bỗng nhiên truyền từ ngoài vào: “Bắc Ảnh tướng quân, có thể làm phiền ngài một lát không?”

Nhưng chủ nhân của âm thanh ấy cũng không đợi Bắc Ảnh Thần trả lời đã tự tiện bước vào. Đập vào mắt là một bộ xiêm y màu da cam, tiếp tục nhìn lại thấy một nữ tử có dung mạo cực kì mỹ hoặc, trên mặt không kiên nhẫn nói: “Thì ra là Niệm Khê lão bản, không biết Niệm Khê lão bản đến đây có chuyện gì chỉ giáo?”

Nữ tử này ở Hiên Viên quốc cũng xem như có chút danh tiếng, bởi vì bất kể là dung mạo hay thủ đoạn đều là nhân tài kiệt xuất, huống chi nàng ta còn đến từ Niệm gia.

Niệm gia, là gia tộc võ giả lớn nhất ở Hiên Viên quốc, cường giả xuất hiện tầng tầng lớp lớp, vì quốc gia mà cung cấp không ít người, ở Hiên Viên quốc Niệm gia này chỉ nghe theo mệnh lệnh của Hiên Viên Chiến mà thôi. Cho dù là Hiên Viên Bình bọn họ cũng không để vào mắt.

Bắc Ảnh Thần cảm thấy khó hiểu, hần và Niệm Khê không có quan hệ gì sao nàng ta lại một mình tới tìm hần?

“Chỉ giáo thì không dám.” Niệm Khê chậm rãi bước tới, ngồi trên mặt bàn tay cầm bình sứ để trước mặt Bắc Ảnh Thần: “Chỉ là có một vị khách nhân nói ta đưa ba viên đan dược này cho người, nàng nói phu nhân đang mang thai nếu uống hai viên đan dược màu đỏ chắc chắn rất có ích còn một viên khác tặng cho tướng quân.”

Đan dược? Bắc Ảnh Thần khẽ giật mình, dừng mắt ở bình sứ, cũng không vươn tay ra lấy, trầm tư một lát mới mở miệng: “Thật xin lỗi, làm phiền Niệm Khê lão bản đi không một chuyến người vẫn nên thu hồi lại đi, Bắc Ảnh Thần ta không tiếp nhận những thứ không rõ lai lịch.”

“Ha ha, Bắc Ảnh tướng quân yên tâm đi,” đoán trước sẽ biết phản ứng của Bắc Ảnh Thần sẽ như vậy, Niệm Khê không nhanh không chậm nói: “Đây là một vị cố nhân đưa cho tướng quân, nếu tướng quân có đan dược này có thể tăng cường huyền khí huyền giả, tận dụng thời cơ cũng không mất mát điều gì, sao tướng quân không thử tin tưởng một lần?”

Đan dược có thể tăng cường huyền khí huyền giả? Lần này, tâm tình Bắc Ảnh Thần cũng có biến động. Mặc dù gia tộc Bắc Ảnh cũng có Luyện Đan sư nhưng cũng có thể điều chế ra ít thuốc trị thương hoặc đan dược đột phá võ giả, nhưng lại không có cách nào luyện được đan dược gia tăng huyền khí, mà người này lại ỉn? Nàng* (*nàng này là do ng edit biết là con gái, còn BAT hoàn toàn không biết nên cũng có thể gọi là “Hần” hoặc “y”) có thân phận như thế nào? Có quan hệ gì với mình không?

“Đúng rồi,” đôi mắt luân chuyển, trong đó có tia sáng khác thường đảo quanh: “Vị khách nhân kia còn nói lệnh ái có thiên phú trác tuyệt, cố ý thu làm đồ đệ.”

“Tiểu Ly nhi?” Nghe vậy, Bắc Ảnh Thần bừng tỉnh ngộ, con người một mảnh thanh tịnh: “Khó trách...”

Nói cái gì là cố nhân chẳng qua là nhìn trúng con gái hần nên muốn dùng đan dược thu mua lòng người. Tiểu Ly nhi rời đi thật lâu cũng không thấy trở lại, chắc hần đã xảy ra chuyện gì đó mà hần không biết nhưng việc này đối với Dạ Nhược Ly là chuyện tốt, hần không cự tuyệt nữa, dù sao người làm phụ thân sao có thể ngăn cản bước tiến của con gái chứ?

Ánh mắt lại nhìn về bình sứ, bất kể là thật hay giả hần cũng nguyện ý thử một lần, chỉ có thực lực cường đại mới có thể bảo vệ tốt cả nhà.

Hít sâu một cái, Bắc Ảnh Thần nhận lấy bình sứ đổ ra một viên đan dược màu vàng, bỏ vào trong miệng ngay lập tức hoá thành một dòng mát lạnh khí tức ôn nhuận tập trung vào đan điền, Bắc Ảnh Thần cảm nhận rõ ràng huyền lực trong cơ thể đang dần gia tăng, mặc dù không trực tiếp đột phá nhưng cũng tới giới hạn để đột phá.

Cảm nhận sự biến hoá của cơ thể, nội tâm Bắc Ảnh Thần vui vẻ, ngăn cản sự phấn khích, khẽ ngẩng đầu ánh mắt nhìn Niệm Khê: “Giúp ta chuyển lời cảm tạ đến vị cố nhân kia.”

“Tốt, ta xin cáo từ.” khoé môi tươi cười mở rộng, Niệm Khê nhìn Bắc Ảnh Thần rồi sau đó lui ra ngoài.

“Một vạn năm ngàn lượng hoàng kim, còn có... còn có ai trả giá cao hơn không? Một vạn năm ngàn lượng lần thứ nhất, một vạn năm ngàn lượng lần thứ hai, một vạn năm ngàn lượng lần thứ ...”

Âm thanh bên ngoài kéo suy nghĩ của Bắc Ảnh Thần trở về, hần cười lạnh một tiếng ngón tay thon dài chạm vào mặt bàn nhàn nhạt thốt ra: “Mười vạn lượng hoàng kim.”

Sắc mặt Hiên Viên Bình biến đổi, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm vào rạp Bắc Ảnh Thần, cắn chặt răng nói: “Hai mươi vạn lượng hoàng kim.”

Bắc Ảnh Thần chết tiệt, sớm muộn gì cũng có một ngày y sẽ cho hần chết không chỗ chôn!

“Vương gia, người thắng,” Bắc Ảnh Thần nhẹ nhàng cười cười, nhưng lời nói ra suýt nữa là Hiên Viên Bình thổ huyết: “Nói thật, đối với viên đan dược có thể đột phá võ giả này ta hoàn toàn không có hứng thú, chỉ là thấy báo giá thú vị cho nên mới chen chân vào, nếu vương gia đã yêu thích như thế cũng không thể không niệm tình mà nhường cho vương gia.”

Bàn tay nắm chặt lại, Hiên Viên Bình yên lặng một lúc lâu mới lên tiếng: “Bắc Ảnh Thần, xem như lần này người lợi hại.”

“Quá khen,” Bắc Ảnh Thần phảng phất như không nghe thấy tia cảm hận của Hiên Viên Bình, chấp tay, nhẹ nhàng cười nói: “Vương gia khích lệ như vậy thật sự gây chết bốn tướng quân, dù sao bốn tướng quân cùng vương gia so sánh có chút thiệt thòi cho người rồi.”

Hiên Viên Bình tức khí ngậm miệng lại, nếu tiếp tục nói chuyện cùng hần sớm muộn gì cũng bị làm cho tức chết.

“Cha dương thật là...” Dạ Nhược Ly ở phòng bên nghe hai người nói chuyện cũng buồn cười lắc đầu, ngẩng đầu lên thấy Niệm Khê bước vào khiến cho Thanh Long đang định mở miệng nói ngay lập tức biến thành vòng ngọc quấn vào tay Dạ Nhược Ly.

Niệm Khê đem phản ứng của Bắc Ảnh Thần và lời nói dối của mình nói cho Dạ Nhược Ly biết, sau khi nói xong nàng ta thu lông mày suy nghĩ sâu xa: “Dạ tiểu thư, đan dược kia Bình vương gia đã lấy được, để Bình vương gia tăng cường thực lực như vậy, chẳng phải là...”

“Không,” Dạ Nhược Ly vuốt ve vòng ngọc Thanh Long, con người đen xoẹt qua tia tính toán: “Tất cả đều nằm trong dự đoán của ta, theo tính cách của Hiên Viên Bình chắc chắn hần sẽ chờ thực lực cường đại mới dùng viên đan dược này, hần sẽ đem viên đan dược trân quý đó cất giấu ở nơi nào đó trong Bình an vương phủ, nếu người khác biết được phủ của hần có còn bình an?”

Niệm Khê kinh ngạc mở to hai mắt, phát hiện ra nàng ta không thể lí giải nổi Dạ Nhược Ly, tâm tư thâm trầm như nàng ta cũng không khỏi bội phục người thiếu nữ này.

27. Chương 27: Ngụy Cơ Hàng Lâm

Màn đêm buông xuống Dạ Nhược Ly rời khỏi hội đấu giá, nàng cũng không vội hồi phủ mà lại biến mất vào màn đêm tối như mực. Gió đêm lùa qua mái tóc đen dài của nàng nhẹ nhàng tung bay, Dạ Nhược Ly khẽ vuốt cái đầu hơn góc lên của Thanh Long, nhìn về phía chân trời ảm đạm không chút ánh trăng nói: “Thanh Long, hiện thân đi, trước khi về nhà có một số chuyện cần làm.”

“Chủ nhân, người ta đã biết.”

Ánh sáng màu xanh loé lên, Thanh Long hiện nguyên hình đứng trước mặt Dạ Nhược Ly.

Đôi mắt sáng ngời trong bóng tối đặc biệt nổi bật giữa bầu trời mênh mông đầy sao, Dạ Nhược Ly đứng phía sau thân thể Thanh Long, hoá thành một đạo ánh sáng bắn về phương xa, ánh sáng đó ngay lập tức biến mất trong bóng tối. Đêm dài người tỉnh, trong sân có một thị vệ cầm lồng đèn đi ngay qua.

Trong khuê phòng, tấm màn màu trắng nhạt bị gió thổi tung lên lộ ra một dung mạo vô cùng xinh đẹp cao ngạo. Nha hoàn gác đêm không biết đã ngủ gục từ bao giờ, đúng lúc này ngoài cửa sổ có một luồng ánh sáng trắng lướt vào trong phòng, bé Hiên Viên Tinh Nhi lên rồi nhanh chóng biến mất.

Từ đầu đến cuối Hiên Viên tinh Nhi ngủ rất say cũng không vì hành động của người nọ mà tỉnh dậy.

Đem Hiên Viên Tinh Nhi ném lên giường Hiên Viên Bình, Dạ Nhược Ly phủ tay, khoe môi nở nụ cười châm chọc, quay người về phía bóng tối, bên tai truyền đến âm thanh của Thanh Long: “Chủ nhân, người đang làm gì vậy? Sao người ta chẳng hiểu gì cả?”

Thanh Long rất nghi hoặc. vì sao chủ nhân lại di chuyển Hiên Viên Tinh Nhi tới đây? Đối với người đã từng khi dễ chủ nhân trực tiếp giết luôn là được rồi sao lại phải vẽ vời thêm chuyện như thế?

“Ta đang giúp Hiên Viên Bình, không biết hẳn sẽ cảm tạ ta như thế nào đây?”

Trong mắt chứa ý lạnh, Dạ Nhược Ly nài nỉ đối với kẻ thù chưa bao giờ mềm lòng, cùng nài nỉ trở thành địch tất nhiên phải chuẩn bị tâm lý đối nghịch với nài nỉ, huống hồ nài nỉ thật sự đang giúp Hiên Viên Bình thêm thường Hiên Viên Tinh Nhi đến thế mà ngại miệng lưỡi thế gian nên chậm chạp không xuống tay.

Thanh Long vẫn trừng mắt nhìn, nó chẳng hiểu gì cả, bất quá nó tin tưởng, mặc kệ chủ nhân làm gì thì cũng có lý do của chủ nhân.

Đi ra khỏi phòng ngủ, Dạ Nhược Ly thả người nhảy lên một lần nữa lại biến mất trong bóng tối, thời gian nài nỉ rời đi ở Bình an vương phủ sóng gió chậm rãi nổi lên...

“Hương nhi, mau châm trà cho bốn vương.” Dạ Nhược Ly rời khỏi đó không lâu, một bóng dáng cao lớn đẩy cửa vào đưa tay cời y phục hàng ngày hướng về phía ngoài hét lớn một tiếng nhưng kì lạ là chẳng có tiếng trả lời, lông mày bất giác nhíu lên: “Nha hoàn chết tiết này, chạy đi đâu rồi?”

Miệng khô khó nhẹn, Hiên Viên Bình không kêu nữa bước tới trước bàn tự châm trà ỳnh, ngửa cổ uống cạn nhưng nước lại không làm giảm được miệng khô ngược lại còn bùng lên ngọn lửa trên người y, thiếu chút nữa đem y đốt sống chết tươi.

Ánh trăng dịu dàng chiếu vào phòng, Hiên Viên Bình đột nhiên phát hiện trên giường y có thêm một nữ nhân.

Trong Bình an vương phủ y có rất nhiều thê thiếp, mỗi lúc y cần y đều đến chỗ ở của thê thiếp, bởi vì y không cho phép bất kì nữ nhân nào ngủ trên giường y, nhưng lúc này trên giường y lại có một nữ nhân.

Yết hầu nhấp nhô cao thấp, Hiên Viên Bình chỉ cảm thấy dục vọng bay thẳng lên óc, y không tự chủ bước về phía nữ nhân kia.

Bởi vì thiếu nữ nằm nghiêng nên ngay từ đầu Hiên Viên Bình không thấy được dung mạo của nàng ta, thẳng đến khi đi vào mới phát hiện là Hiên Viên Tinh Nhi. Nếu là bình thường đoán chừng y có thể khắc chế cảm xúc này nhưng giây phút này y thấy đầu óc vô cùng tỉnh táo nhưng không thể khống chế bản thân.

Bàn tay không tự giác cởi quần áo, Hiên Viên Bình nuốt nước miếng thật mạnh, xoay người nằm lên trên vung tay tấm màn liền rơi xuống ngăn cách bên trong.

Lúc này Hiên Viên Tinh Nhi ngủ rất say nhưng thời điểm hiện tại nàng ta đột nhiên tỉnh dậy, trợn tròn mắt nhìn Hiên Viên Bình nằm trên người mình, lập tức cả kinh sau đó mới phát hiện trên người không có mảnh vải sợ hãi muốn hô to nhưng không thể phát ra bất cứ âm thanh nào.

Hiên Viên Bình cũng không dừng lại, mặc dù Hiên Viên Tinh Nhi không phải do y đem về phòng nhưng chuyện này chỉ có một mình y biết, tất nhiên chuyện này tuyệt đối không thể để Bình an vương phi biết.

Nhưng mà lúc này y không còn quan tâm đến lời nói bên ngoài nữa...

Thanh minh, nắng sớm rất ấm, Dạ Nhược Ly ngồi nhàn nhã trên mặt ghế đá bên trong phủ tướng quân, ánh mặt trời chiếu vào gương mặt còn mang vẻ tuyệt sắc nhưng cũng vạm vỡ phần non nớt kia khiến Gia Nhi không khỏi ngây người. Cho dù nhìn hơn mười năm rồi nàng vẫn thấy tiểu thư nhà mình thật sự rất đẹp.

“Chủ nhân, đám người đáng ghét đó lại tới rồi.” Một giọng nói đột ngột vang lên làm Gia Nhi giật nảy mình.

“Được,” Dạ Nhược Ly nhướng mày, phóng mắt nhìn qua trong đó có chứa hàn ý thật mạnh, nàng tất nhiên biết rõ đám người Thanh Long nói tới là ai.

“Gia tộc Bắc Ảnh? Bọn hần lại đến nữa?”

Chậm rãi đứng dậy không hiểu sao trong lòng Dạ Nhược Ly vô cùng bất an nên cũng quên mất Thanh Long nói chuyện khi có mặt Gia Nhi.

“Gia Nhi, em đưa mẫu thân đi tới chỗ khác đi, nhớ bảo vệ an toàn cho nương ta.” Dạ Nhược Ly lạnh giọng phân phó, nét ngưng trọng ngày càng nặng: “Mặt khác Thanh Long người đi cùng Gia Nhi đi, sau đó bất kể có xảy ra chuyện gì cũng không ấu thân rời phòng nửa bước.”

“Vâng, chủ nhân.”

Ánh sáng màu xanh hiện lên, Thanh Long từ cổ tay Dạ Nhược Ly nhảy qua vai Gia Nhi, cảm giác được sự bất an của chủ nhân nó cũng không lên tiếng làm nũng.

Gia Nhi thấy một con rắn lục nhảy một con rắn lục nhảy lên vai mình lập tức sợ hãi chỉ chỉ vào bả vai, khuôn mặt khổ sở nói: “Tiểu thư con rắn này biết nói chuyện, chẳng lẽ là Huyền thú sao? Nhưng nó chỉ là con rắn nhỏ, lại còn là màu xanh lá cây thật buồn nôn.”

“Gia Nhi nó là thủ hạ của ta, người đem nó đến chỗ mẫu thân ta đi.” Dạ Nhược Ly rút trường kiếm bên hông ra, dừng lại một lúc ngẩng đầu nhìn trời xanh bao la rộng lớn: “Nhớ kỹ, không có mệnh lệnh của ta ai cũng không thể ra.”

Dứt lời, tay cầm truyền kiếm cũng không quay đầu mà rời đi.

“Nhưng mà tiểu thư...” Gia Nhi long ngóng nhìn bóng lưng Dạ Nhược Ly, cắn cắn môi rồi cất bước chân, âm thanh non nớt của Thanh Long liền truyền tới.

“Không được đi!” Bấy giờ âm thanh của Thanh Long khác xưa rất nhiều: “Ta là Huyền thú luôn theo bên cạnh chủ nhân, cho nên trước giờ luôn biết rõ một điều là phục tùng vô điều kiện mọi mệnh lệnh của chủ nhân, cho nên người cũng phải biết rõ mặc kệ chủ nhân sai bảo chuyện gì cần hoàn thành là được, không được cãi mệnh lệnh chủ nhân, cho dù chủ nhân là kẻ địch của toàn thiên hạ.”

Thân thể Gia Nhi đột nhiên run lên, khiếp sợ nhìn về con rắn lục, nàng cảm nhận được rất rõ ràng con rắn lục này có tình cảm vô cùng sâu nặng với Dạ Nhược Ly.

“Kỳ thật người không cần lo lắng, Người là chủ nhân, không có gì là Người không làm được, điều chúng ta có thể làm là bảo vệ thật tốt cho phu nhân.”

Đúng vậy trong thâm tâm Thanh Long Dạ Nhược Ly chính là vị thần vạn năng, không có sự việc gì nàng không làm được, không có nguy cơ nào nàng không giải trừ được.

Thả lỏng bàn tay, Gia Nhi thu hồi tầm mắt, khuôn mặt thanh tú đầy vẻ kiên định: “Người nói không sai, chúng ta nên đi bảo vệ phu nhân, quyết không cho phép kẻ nào làm tổn hại đến phu nhân.”

28. Chương 28: Kẻ Nào Dám Làm Chủ Nhân Lão Tử Bị Thương.

Lúc này ở đại sảnh hộ quốc phủ tướng quân, Bắc Ảnh Thần để hai tay sau lưng, áo trắng phiêu nhiên, thần sắc ngưng trọng, ánh mắt sắc lạnh nhìn qua mấy người trước mặt. Mà trong đó đương nhiên có Bắc Ảnh Đồi và Bắc Ảnh Dương, còn hai người chính là người của gia tộc kia.

“Thiếu chủ, ta cho người cơ hội cuối cùng có nguyện ý theo ta về gia tộc hay không? Nếu người nhất định không chịu đừng trách ta thủ hạ không lưu tình!” Bắc Ảnh Thiên nắm chuôi kiếm trong tay, sắc mặt lạnh lùng nhìn Bắc Ảnh Thần ra tới hậu thư, y thật cẩn thận quan sát hành động Bắc Ảnh Thần, thanh kiếm trong tay lại rút ra thêm một đoạn nữa.

Từ đầu đến cuối Bắc Ảnh Thần đều trầm mặc không nói, cặp mắt thâm thúy không ai có thể hiểu được lòng hắn đang nghĩ gì.

“Tướng quân...” Lặng đầy cảnh giác nhìn chằm chằm vào bốn người kia, tay cầm kiếm không khỏi siết chặt thể hiện hắn đang khẩn trương đến độ nào.

Những người này là ai? Tại sao lại tới đây? Muốn đưa tướng quân đi đâu? Nếu tướng quân đi rồi thì phu nhân và tiểu thư phải làm sao? Mặc dù chỉ ở chung năm năm ngắn ngủi nhưng hắn rất thích phu nhân ôn nhu như nước và tiểu thư xinh đẹp hơn hoa kia.

Bắc Ảnh Thần nắm chặt nắm đấm, thật lâu sâu cũng ra quyết định nhưng hắn còn chưa kịp mở miệng thì một âm thanh bá đạo từ phía sau truyền tới.

“Thật đúng là chuyện cười mà, chỉ bằng các ngươi lại muốn đem cha dượng của Dạ Nhược Ly ta đi? Hôm nay trừ phi ta chết, nếu không các ngươi ai cũng đừng hòng chia rẽ gia đình ta!”

“Tiểu Ly nhi, con...” Thân thể Bắc Ảnh Thần run lên, hắn chậm rãi xoay người hướng về phía thiếu nữ, yết hầu nhấp nhô, há hốc miệng không thôi, cuối cùng phát ra tiếng thở dài: “Tiểu Ly nhi, ta không muốn liên lụy đến con và Hinh nhi.”

Nắng sớm chiếu vào người thiếu nữ, bộ xiêm y trắng như tuyết, bên hông buộc đai lưng màu trắng, tóc đen như mực lười biếng sau về phía sau vai theo gió giương nhẹ. Thiếu nữ tuyệt sắc như vậy đúng là hiếm thấy, nhưng điều nổi bật nhất chính là ánh mắt ngạo nghễ, xem thường thiên hạ kia.

“Cha dượng, lúc đầu người muốn cùng mẫu thân con yêu thương chăm sóc con, người chính là thân nhân của con, hơn nữa năm năm trước là người đem ta và mẫu thân cứu ra hố lửa, hiện tại năm năm sau đến lượt con bảo vệ người.” Ánh mắt Dạ Nhược Ly dần trở nên nhu hoà, sau đó nhìn về bốn người kia, ánh mắt lại nổi lên một tầng kiên định: “Ta nói rồi, trừ phi ta chết, bằng không các ngươi ai cũng đừng mơ mang cha dượng ta đi!”

Gương mặt của thiếu nữ trước mắt vẫn chưa thoát khỏi nét ngây thơ nhưng con mắt rất có thần, toát ra vẻ kiên định không khỏi làm lung lay ý chí của mọi người.

“Ha ha” Nghe vậy, Bắc Ảnh Đồi lập tức ngửa cổ cười to, nụ cười kia tràn ngập sự mỉa mai, phảng phất như Dạ Nhược Ly đang kể một câu chuyện cười vậy: “Người nghĩ bản thân người là ai? Ai cho người lá gan lớn như vậy, dám nói chuyện này với lão phu? Nếu người đã muốn chết như thế, lão phu sẽ thành toàn cho người.”

Bàn tay toả ra hào quang màu vàng, Bắc Ảnh Đồi nhanh chóng đánh về phía Dạ Nhược Ly, hắn có thể tưởng tượng ra thiếu nữ này nát như tương như thế nào.

“Tiểu Ly nhi, coi chừng!”

Sắc mặt Bắc Ảnh Thần trắng bệch, giờ phút này, hắn cũng không kịp suy nghĩ đến cái gì chỉ vội vàng ôm Dạ Nhược Ly vào lòng rồi xoay lưng mình về phía Bắc Ảnh Đồi.

“Thiếu chủ!”

Bắc Ảnh Đồi và Bắc Ảnh Dương cả kinh, không ai có thể ngờ Bắc Ảnh Thần lại làm như thế, nhưng mà quyền cước đã tung ra không thể thu hồi lại được nữa.

“Cha dượng, con nói rồi mà, về sau con sẽ bảo vệ người.” Dạ Nhược Ly nắm chặt nắm đấm, chậm rãi ngẩng đầu, bàn tay dùng sức đẩy về phía trước, Bắc Ảnh Thần lập tức bị đẩy ra, Bắc Ảnh Thần đang kinh ngạc vì sao Dạ Nhược Ly lại có khí lực lớn như thế thì nắm đấm của Bắc Ảnh Đồi đã trùng trùng điệp điệp tiến tới sau lưng Dạ Nhược Ly.

“Phốc!”

Phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt Dạ Nhược Ly tái nhợt, nàng lau lau dưới khoé miệng quay người lại, nở nụ cười trào phúng: “Công kích của người chỉ có uy lực như vậy thôi sao?”

Kỳ thật trước khi tới đây Dạ Nhược Ly đã nuốt một viên đan dược tăng cường phòng ngự, nếu không một quyền kia đánh xuống không chết thì cũng bị trọng thương. Vừa rồi nếu không chắc chắn nàng cũng sẽ không dùng thân thể để đỡ một đòn như vậy.

“Cái gì? Điều này sao có thể?” Bắc Ảnh Đồi lùi lại mấy bước, gương mặt tràn đầy kinh ngạc nhìn Dạ Nhược Ly.

Tuy không tung ra hết sức lực nhưng cũng được năm phần, thế nhưng nàng ta chỉ phun ra một ngụm máu?

“Xem ra là ta đã xem thường người rồi!” Bắc Ảnh Đồi nở nụ cười lạnh, con ngươi tản ra tia âm lãnh rợn người: “Bất quá cuối cùng thì người cũng phải chết! Nhớ kỹ nếu có kiếp sau ngàn vạn lần đừng có đối địch với lão phu, nếu không kết cục lại lặp lại lần nữa đấy!”

“Khục khục” Dạ Nhược Ly ho khan hai tiếng, nhổ ngụm máu ra lau lau miệng mới nhìn vào Bắc Ảnh Đồi, thần sắc thủy chung không đổi, bất kể thực lực nàng như thế nào chỉ việc nguy hiểm gần kề mà không hoảng loạn làm những người khác có chút tán thưởng.

“Lại là hai lão đầu nhà các người, các người còn nhớ không vậy, lão tử đã cảnh cáo các người rồi, đừng có tới đây quấy rối nữa, con mẹ các người không nghe lời lão tử nói sao? Thực sự con mẹ nó coi thường Huyền thú trong rừng rậm Huyền thú? Hôm nay lão tử không hảo hảo dạy dỗ các người mới được!”

Đột nhiên, một tiếng hét lớn từ phía sau truyền tới, mọi người đều ngẩn ngơ nhìn liền thấy hai nam nhân mặc hắc y bước vào.

Người vừa nói là một nam nhân có thân hình thô kệch, nam nhân kia đang tràn đầy phần nộ tiến tới, bất ngờ bên cạnh có một cánh tay vươn ra, nắm lấy nam nhân kia thật chặt: “Ngũ đệ, đừng xúc động!”

Một bộ áo đen che kín cả người còn lại, che luôn cả những biểu hiện trên mặt hắc, Huyền Báo buông tay Huyền Ưng ra, đôi mắt nhìn về phía hai người kia nói: “Các người là người của gia tộc kia?”

Nghe những lời ấy, lão giả tóc bạc đứng bên trái giương giương con mắt, nhàn nhạt lướt qua Huyền Ưng: “Chắc hẳn các người chính là Huyền thú ở rừng rậm Huyền thú Thú Vương? Từ lúc nào mà Huyền thú bắt đầu quản việc bên ngoài vậy? Lão phu khuyên nhủ vị một câu không nên quản việc không đâu cũng đừng quản quá nhiều, nếu không cho dù là hoàng thú của các người tới cũng không bảo vệ được các người đâu.”

Huyền Báo cười khổ một tiếng, Dạ Nhược Ly chưa bao giờ nói với bọn hắn phải đối mặt với cường địch như vậy, ngoài gia tộc Bắc Ảnh còn có một gia tộc hỗ trợ kia nữa.

“Huyền Báo,” Dạ Nhược Ly khẽ chau mày, trầm tư trong giây lát, từ trong nhẫn Huyền Linh lấy ra một bình sứ ném về phía Huyền Báo, nói: “Không chắc chắn là phải ba năm, lần trước các người đã giúp ta đây là đồ ta đáp ứng với người, thực lực của các người không có cách nào chống lại được bốn người kia, các người vẫn là nên rời khỏi nơi này.”

Đón lấy bình ngọc Huyền Báo ngạc nhiên nhìn Dạ Nhược Ly không thể ngờ rằng trong giây phút này nàng ta lại có quyết định như vậy.

Huyền Ưng cũng vô cùng khiếp sợ sau đó nhanh chóng khôi phục tâm trạng, bước nhanh tới phía trước đứng ngăn trước mặt Dạ Nhược Ly: “Từ trước đến giờ lão tử là người trọng lời hứa, đã đáp ứng ba năm thì nhất định có thể bảo vệ tốt cho người trong ba năm, nếu thấy nguy hiểm liền bỏ chạy truyền đến rừng rậm Huyền thú lão tử lấy gì để quản lý thuộc hạ đây?”

“Ngũ đệ...” Huyền Báo nao nao, đã đạt được đan dược thương thế của hắn có thể chữa khỏi rồi, cũng không cần phải xem vào cuộc chiến này, nhưng...

“Ngũ đệ nói không sai, Huyền thú chúng ta khác biệt với con người là vì chúng ta đều hết lòng tuân thủ hứa hẹn, cho dù có trả giá bằng tính mạng cũng sẽ không hủy.”

Dạ Nhược Ly nở nụ cười vui mừng, hai tên Huyền thú này không làm nàng thất vọng, nhưng mà lần này nàng không nắm chắc cơ hội có thể thoát thân cho nên hành động vừa rồi không hề có ý thăm dò. Cho dù

Dạ Nhược Ly nàng không phải là người tốt nhưng cũng không muốn làm liên lụy người vô tội.

“Hừ, nếu các người muốn chết lão phu có thể đưa tiễn các người một đoạn đường!” Bắc Ảnh Đồi hừ lạnh một tiếng, một tầng hào quang màu vàng lại bao phủ nắm đấm, ngay sau đó mấy người khác cũng xuất ra binh khí bao vây huynh đệ Huyền Báo. Bởi vì Huyền Báo và Huyền Ứng thuộc về rừng rậm Huyền thú nên bọn hắn cũng không cần phải cố kị điều gì.

“Lục trưởng lão, hai Huyền thú này chúng ta sẽ đối phó, người hãy giáo huấn xú nha đầu càn quấy kia thật mạnh tay vào, nhớ kỹ lưu lại một mạng là được.” Bắc Ảnh Dương ép hai thú về phía sau, hướng về phía Dạ Nhược Ly và Bắc Ảnh Đồi phân phó một tiếng.

Cười âm hiểm, Bắc Ảnh Đồi bước về phía Dạ Nhược Ly, trong mắt xoẹt qua hàn ý: “Xú nha đầu, lão phu sẽ cho người biết đắc tội với lão phu sẽ có kết cục như thế nào!”

“Tiểu Ly nhi!”

Nội tâm Bắc Ảnh Thần đau xót, nhanh chân chạy về phía Dạ Nhược Ly nhưng tốc độ của hắn vẫn chậm hơn Bắc Ảnh Đồi.

“Oanh!”

Nắm đấm uy lực bay tới lồng ngực Dạ Nhược Ly, lập tức thân thể nàng như điều đứt dây, bay ra ngoài đụng vào góc tường thật mạnh rồi một dòng máu trào ra ở dưới thân thể nàng, nở ra một đóa huyết hoa xinh đẹp.

Lần này không phải là nàng không né mà căn bản là né không kịp. Thực lực, quả nhiên là thực lực chưa đủ mạnh, nếu như nàng có thực lực của kiếp trước sao có thể bị ức hiếp như thế này?

“Tiểu Ly nhi!”

“Tiểu thư!”

Bắc Ảnh Thần và Lăng đồng thời hô to, chợt thấy Bắc Ảnh Đồi đang đến gần Dạ Nhược Ly, thần sắc Bắc Ảnh Thần biến đổi: “Dừng tay! Ta theo các người trở về nhưng không được phép tổn thương nàng nữa, nếu không ta không ngại vĩnh viễn không về nơi đó nữa!”

Bước chân đột ngột dừng lại, Bắc Ảnh Đồi lạnh lùng nhìn Dạ Nhược Ly, không khỏi nở nụ cười mỉa mai, một chưởng kia của mình chắc chắn đã lấy nửa mạng nàng ta.

“Đi thôi!”

Bắc Ảnh Thần đã ra quyết định, Bắc Ảnh Dương và hai người kia cũng không dây dưa với huynh đệ Huyền Báo nữa, quay người về phía Bắc Ảnh Thần, về phần Dạ Nhược Ly bọn hắn cũng chỉ liếc nhìn qua một cái.

“Tướng quân, người thật sự phải rời đi?”

Bên tai truyền tới thanh âm của Lăng, Bắc Ảnh Thần làm như không chú ý, hai tay nắm chặt, đau lòng nhìn thiếu nữ bị quăng ở góc tường, tầm mắt bắt buộc thu lại theo bốn người kia bước ra khỏi phủ tướng quân.

Sau khi năm người kia sắp bước đến cửa, đột nhiên có luồng khí tức cực nóng từ phía sau đánh tới, theo sau đó là một thanh âm lạnh như băng; “Ta còn chưa chết, ai cho phép các người rời đi?”

Mọi người quay đầu lại sau đó há hốc miệng đầy khiếp sợ nhìn cảnh trước mắt, mặt mũi ai cũng ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ.

Chỉ thấy thiếu nữ kia chậm rãi dựa vào tường từ từ đứng dậy, trên người bốc lên hỏa diễm, tóc đen theo ngọn lửa mà đong đưa, cảm giác vô cùng hoa lệ, mà sau lưng thiếu nữ tựa hồ như có đôi cánh hỏa diễm, ngay cả phủ tướng quân nhiệt độ đang dần nóng lên.

Mọi người chưa kịp hoàn hồn thì trên người Dạ Nhược Ly truyền tới thanh âm tàn khốc: “Là tên hồn đản nào dám làm chủ nhân lão tử bị thương? Muốn chết!”

29. Chương 29: Chu Tước Túc Giận.

Ngon lửa dường như bao phủ cả bầu trời, mọi người đều khiếp sợ ngẩng đầu lên nhìn, ánh lên đồng tử là một con chim toàn thân đều bốc lửa, chỉ thấy chim lửa vẫy vẫy đôi cánh, diễm hoả bay ra khắp, nơi sau đó thẳng tắp bay về phía Bắc Ảnh Đồi, ai cũng sửng sốt đến bất động.

“Đây là cái gì? Sao lại xuất hiện ở đây?” Toàn thân Bắc Ảnh Đồi ướt đẫm mồ hôi, lui về sau hai bước, cảm nhận được hoả diễm cực nóng phát ra, y nuốt nước bọt thật mạnh, thời khắc này hẳn có cảm xúc mãnh liệt muốn chạy khỏi nơi đây.

Thân thể Chu Tước cao lớn bao trùm cả bầu trời, cây cối xung quanh bị đốt cháy không còn chút tro tàn, tựa hồ như cả bầu trời này đều là địa bàn của nó.

“Tứ...Tứ ca,” Huyền Ưng trừng mắt nhìn, ngu ngơ hỏi: “Huyền thú kia ở đâu ra thế? Khí tức của nó còn cao hơn cả Nhị ca và Tam ca nữa, trong rừng rậm Huyền thú chắc nó cũng ngang bằng với lão đại và hoàng thú đấy.”

Lúc nào ở ngoài rừng rậm Huyền thú có Huyền thú cường đại như thế mà bọn hắn lại không biết gì?

“Thiếu chủ, coi chừng!” Bắc Ảnh Dương nhìn hoả diễm rơi từ trên trời xuống, vô cùng sợ hãi vội vàng chạy đến tiến tới chỗ Bắc Ảnh Thần, bàn tay chuyển động như đang múa Thái Cực quyền, phảng phất như có cơn gió nhẹ nhàng lướt qua làm tóc trắng của y bay bay, như có kì tích hoả diễm hạ vài phần uy lực.

“Ầm ầm!”

Hoả diễm nện vào mặt đất, lập tức bao trùm Bắc Ảnh Dương, tâm ba người kia khê động, không ngờ con Chim Lửa kia lại có thực lực cường đại như vậy.

“Khục khục,” trong ngọn lửa có tiếng ho khan truyền ra làm mọi người chú ý tới, lại thấy Bắc Ảnh Dương thất tha thất thiếu đi ra, y lúc này chật vật vô cùng giống như dân chạy nạn hoàn toàn đối lập với hình tượng sạch sẽ lúc ban đầu của y.

“Ngũ trưởng lão, người không sao chứ? Căn bản lão phu muốn cứu Thiếu chủ đáng tiếc Ngũ trưởng lão lại đi trước một bước.” Nguy cơ được giải trừ, Bắc Ảnh Đồi thở phào nhẹ nhõm cất bước đến trước mặt Bắc Ảnh Dương, khuôn mặt vô sỉ mang theo tia lo lắng tựa hồ như hắn thật sự quan tâm.

Trong nội tâm phát ra tiếng cười lạnh, nói ra những lời như thế, không chỉ người khác mà ngay cả Bắc Ảnh Dương cũng lộ vẻ khinh thường. Đứng gần Bắc Ảnh Thần hơn là Bắc Ảnh Đồi mà Bắc Ảnh Đồi mà y có thực lực tương xứng, nếu Bắc Ảnh Đồi có ý định cứu Bắc Ảnh Thần thì sao y có thể tới trước được chứ?

Gió nóng thổi qua, khuôn mặt Dạ Nhược Ly nhỏ xuống một giọt mồ hôi, hoả diễm đỏ rực chiếu vào dung nhan xinh đẹp, nhìn về phía Bắc Ảnh Thần thấy không có gò đáng ngại mới từ từ thả lỏng tâm trạng, lập tức nhả mào: “Chu Tước, đừng làm cha dựng ta bị thương.”

Theo lời Dạ Nhược Ly nói, một ngọn lửa đỏ bao quanh Chu Tước, cuồng phong lại nổi lên, hoả diễm lại kéo dài, khi mọi người đang cho rằng nó lại thi triển năng lực gì thì Chim Lửa đột ngột biến mất, mà nơi nó vừa đứng lúc nãy lại xuất hiện một thiếu niên im im lặng lặng đứng đó.

Thiếu niên này từ đầu đến chân đều một màu đỏ rực, mái tóc dài đỏ như lửa tung bay trong gió, tạo ra những đóa hoa lửa nhỏ bay giữa trời cao, mào kiếm lửa hồng càng làm dung mạo hắn trở nên khí khái hào hùng, môi mỏng đỏ nhấp nhệ nở độ cong nông cạn.

Dung nhan thiếu niên cực kì anh tuấn, hình dạng đôi má nông sâu rõ ràng lộ bá khí cường ngạo, con người hoả hồng lộ ra hai đóa hoả hoa, liếc nhìn mọi người ở đây: “Vừa rồi là tên hỗn đản nào dám làm chủ nhân lão tử bị thương? Ngoan ngoãn đứng ra đây để lão tử đốt cháy người, lại dám thừa dịp lão tử ngủ say mà khi dễ chủ nhân lão tử, cả đám các người đều chán sống rồi phải không?”

Khi ánh mắt Chu Tước liếc qua Bắc Ảnh Đồi có chút nheo lại nói: “Lão nhân kia con mắt quá mãnh nhìn qua cũng biết không phải loại người tốt lành gì, vừa rồi chính người khi dễ chủ nhân lão tử?”

“Người...” Bắc Ảnh Đồi tức giận, râu ria loạn chiến, cũng không phản bác được lời nào.

“Không biết tại sao lão tử thấy ngươi là phi thường khó chịu, làm lão tử vô cùng bức bối.” Thân hình loé lên Chu Tước phóng tới chỗ Bắc Ảnh Đồi, cả người hần như hoả cầu đi ngang qua chỗ nào chỗ đó cũng nhen nhóm ánh lửa.

Bắc Ảnh Đồi ngum khí lạnh, sắc mặt biến rồi lại biến, bọn họ hoàn toàn không ngờ tới Dạ Nhược Ly không xứng nhìn vào mắt kia lại có Huyền thú thực lực cường đại như thế, thực lực như vậy đã vượt qua hai Thú Vương của rừng rậm Huyền thú, chỉ dựa vào một mình hần sao có thể đối kháng? Đáng chết, dựa vào cái gì mà xú nha đầu kia lại có loại Huyền thú này? Mà hần ngay cả cấp bậc như Huyền Ưng, Huyền Báo cũng không có?

“Ba người các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì? Đừng quên nhiệm vụ của chúng ta, chúng ta có bốn người sao lại phải sợ hần?” Bắc Ảnh Đồi vội vàng hướng về phía ba người kia hô to một tiếng, lập tức giờ nắm đấm nghênh tiếp sự công kích của Chu Tước.

“Cho lão già ngươi ném thử hoả diễm đầy uy lực của lão tử!”

“Phanh!”

Một tầng hoả diễm bao bọc lấy nắm đấm rất nhanh nhảy lên trời cao vung tay đánh về phía mặt mo của Bắc Ảnh Đồi. Lưỡng quyền chạm nhau, Bắc Ảnh Đồi cảm thấy khí huyết cuộn cuộn, chân đột nhiên lui về sau, ngay lúc đó một đạo khí tức uy lực một lần nữa xuất hiện trước mặt.

“Hoả diễm thoái!” (hoả diễm chân!”)

Không đợi Bắc Ảnh Đồi kịp phản ứng, Chu Tước lập tức cho y một cước bay ra bên ngoài, thân thể trùng trùng điệp điệp ngã vào trong góc, hần ho ra một ngụm máu tươi, hai mắt dữ tợn trừng trừng vào Chu Tước: “Xú tiểu tử, ngươi sẽ trả giá đắt cho hành vi ngày hôm nay, lúc đó ta sẽ nói hoàng thú tự tay xử quyết ngươi.” Bắc Ảnh Đồi suy đoán Chu Tước và huynh đệ Huyền Báo đều ở rừng rậm Huyền thú.

“Hoàng thú?” Chu Tước chớp chớp lông mày hoả hồng, bộ dạng không chút đứng đắn: “Là cái gì? Hôm nào lão tử bắt làm toạ kỵ cho chủ nhân lão tử.”

Huyền Báo và Huyền Ưng run run khoe môi, một người một thú không hổ danh là chủ tử, lời nói cũng giống nhau như vậy. Đại nam nhân cường đại kia trở thành toạ kỵ? Cảnh tượng như thế thật sự không thể tưởng tượng nổi...

“Lục trưởng lão, kế tiếp giao cho chúng ta.” Bắc Ảnh Dương chậm rãi tiến tới chỗ Bắc Ảnh Đồi nhàn nhạt liếc mắt nhìn rồi sau đó quăng về phía Chu Tước: “Không cần biết ngươi có thân phận như thế nào, chỉ biết ngươi không thể đối nghịch với gia tộc Bắc Ảnh.”

Vào lúc này hai trưởng lão của nhà hỗ trợ cũng đứng trước mặt Chu Tước. Nhưng thần sắc Chu Tước cũng không thay đổi, phảng phất không xem ba người kia ra gì.

“Ha ha, ba đầu ba, vừa vặn.” Huyền Ưng sờ sờ mũi, cười đặc biệt âm hiểm: “Lão tạp mao, các ngươi cũng đừng quên lão tử như thế chứ.”

Sắc mặt mấy người kia đều hơi đổi, thực lực của Chu Tước có thể đánh ngang với hai người trong bọn hần, mà Bắc Ảnh Đồi đang bị thương không thể nào đánh tiếp, kể cả có cũng không đủ.”

“Thiếu chủ,” Nắm chặt nắm đấm, khuôn mặt Bắc Ảnh Dương tái nhợt quay đầu nhìn Bắc Ảnh Thần, nói: “Thực lực của gia tộc Bắc Ảnh và gia tộc kia ngươi là người biết rõ nhất, nếu như ngươi nguyện ý quay về nói không chừng có thể cứu được đám người kia một mạng, nếu không kết quả của bọn hần chỉ có một đó chính là, chết!”

30. Chương 30: Quyết Định.

Mặt trời bao phủ xuống, Bắc Ảnh Thần nắm chặt nắm tay, dung mạo anh tuấn trắng bệch, ánh mắt thoáng nhìn về phía Lam Hình lánh nạn hiện lên tia không nỡ, không hiểu vì sao khi nhìn thấy ánh mắt hần, tâm Dạ Nhược Ly trầm xuống.

“Ta sẽ rời đi cùng với các người,” khoe miệng đắng chát, Bắc Ảnh Thần cười khỏ một tiếng sau đó nhìn Dạ Nhược Ly: “Bất quá, ta còn chuyện muốn nói với nữ nhi, các người ra ngoài chờ ta đi.”

Bắc Ảnh Dương khẽ chau mày, trầm tư giây lát nói: “Được, chúng ta ở ngoài chờ người, hy vọng không quá lâu.”

Nói xong, Bắc Ảnh Dương và hai vị trưởng lão nhìn nhau rồi cùng đỡ Bắc Ảnh Đồi ra ngoài, nếu Thiếu chủ đã đáp ứng rời đi thì cho hắn một chút thời gian để cáo biệt cũng không có gì quá đáng.

“Tiểu Ly nhi, thật xin lỗi!” Bắc Ảnh Thần thấp con người, bàn tay lớn nhẹ nhàng xoa đầu Dạ Nhược Ly, bên môi nở nụ cười rồi khẽ thở dài: “Bọn hắn nói không sai, nếu như lần này ta không đi cùng bọn hắn thì lần sau tới đây chính là cao thủ chân chính.”

Dạ Nhược Ly nâng gương mặt non nớt nhìn lên, trong mắt ánh lên tia kiên định: “Mặc kệ đến bao nhiêu người, con sẽ không cho bất cứ kẻ nào chia rẽ gia đình chúng ta!”

“Tiểu Ly nhi, con yên tâm, cha dương chỉ là về nhà thôi cũng không có chuyện gì, nếu ta không muốn lấy tiểu thư nhà kia thì không ai có thể bức bách ta được.” Bắc Ảnh Thần nở nụ cười nhẹ giọng nói, cuộc đời này có tiểu hài tử như thế hắn còn gì phải hối tiếc?

“Hơn nữa cha dương tin tưởng con,” bỗng nhiên Bắc Ảnh Thần thu lại nụ cười, thần sắc nghiêm trọng nhìn thiếu nữ trước mặt: “Nếu như ta không rời đi sẽ làm liên lụy đến con và Hinh nhi, với năng lực của con không đến vài năm nữa sẽ đạt được thành tựu, đến lúc đó hãy tới gia tộc Bắc Ảnh, cha dương ở đó chờ con.”

Đang nói chuyện Bắc Ảnh Thần quét mắt nhìn Chu Tước, chính vì sự xuất hiện của Chu Tước mà Bắc Ảnh Thần mới cảm thấy Dạ Nhược Ly rất thần bí, nếu không như thế hắn cũng không ra quyết định như vậy, hắn nguyện ý trở về gia tộc Bắc Ảnh cũng là muốn cho nàng có thời gian phát triển thực lực bản thân.

Toàn thân run lên, Dạ Nhược Ly cúi đầu không nói gì, nàng cũng biết rất rõ Bắc Ảnh Thần nói có lý, nếu nàng có thực lực cường đại sao có thể trở mặt nhìn hắn rời đi như vậy?

“Thiếu chủ, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta nên xuất phát đi thôi,” Âm thanh Bắc Ảnh Dương không kiên nhẫn phát ra ở ngoài cửa.

“Tiểu Ly nhi, nhớ kỹ, cha dương ở gia tộc Bắc Ảnh chờ gia đình ta đoàn tụ,” Bắc Ảnh Thần duỗi tay ôm Dạ Nhược Ly vào lòng, ánh mắt đầy ôn nhu, sau đó buông tay cuối cùng nhìn về phía hậu viện lại quay qua nhìn Lăng: “Lăng, người theo ta nhiều năm như vậy cũng là người ta tin tưởng nhất, trong khoảng thời gian ta đi khỏi, Hinh nhi và tiểu Ly nhi phiền người chăm sóc rồi.”

“Tướng quân...” Lăng há hốc mồm, lời nói tới miệng nhưng lại không biết nói gì.

Tiếng bước chân ngày càng xa, âm thanh vang vọng cũng càng lúc càng nhỏ lại nhưng từ đầu đến cuối Dạ Nhược Ly đều cúi đầu thật thấp không hề nhìn qua Bắc Ảnh Thần. Mái tóc che phủ đôi má khiến người khác không thể thấy rõ nét mặt của nàng nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy toàn thân nàng run lên đem cảm xúc của nàng bộc lộ ra ngoài.

“Chủ nhân, ta đi ngăn bọn họ lại?” Chu Tước lo lắng liếc nhìn Dạ Nhược Ly sau đó lại lưỡng lự về phía bọn họ vừa rời đi, màu đỏ rực trong mắt bốc cháy như hai đoá hoa, hắn mặc kệ đám người kia là ai, hắn chỉ biết làm cho chủ nhân hắn thương tâm dù chết một ngàn lần cũng không đủ!”

Dạ Nhược Ly không rảnh để ý đến Chu Tước, lòng bàn tay có tơ máu nhàn nhạt chảy xuống từ khe hở của ngón tay trắng như ngọc, đỏ và trắng hoà quyện lại trở nên vô cùng quỷ quyết.

Bước ra khỏi cánh cửa phủ tướng quân, Bắc Ảnh Thần kiềm chế nội tâm không quay lại, mắt nhìn về phía chân trời, ngay sau khi hắn nhắc chân bỏ đi thì trong phủ tướng quân vang lên một tiếng kêu dài, khiến những người đi qua đường cũng không khỏi ngạc nhiên dừng bước lại.

“Ah ah ah!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Tâm run lên nhưng Bắc Ảnh Thần cuối cùng cũng hạ quyết tâm không quay đầu rời đi.

Dạ Nhược Ly mệt mỏi, thở hổn hển ra một câu chữ thê, lau mồ hôi trên trán. Dung nhan tái nhợt dưới ánh mặt trời lại trở nên trong suốt.

Giây phút này, nàng vô cùng mong muốn có được thực lực, thậm chí so với kiếp trước khát vọng này lại mãnh liệt hơn, nếu như nàng có thực lực cường đại thì sẽ không ai dám mang Bắc Ảnh Thần đi, nếu như nàng có điều kiện ưu việt (chắc là gia cảnh tốt) thì gia tộc Bắc Ảnh cũng sẽ không chia rẽ cha dưỡng và mẫu thân.

Nói cho cùng, nguyên nhân chủ yếu là do nàng không có đủ thực lực!

Một giọt nước mắt theo khoé mắt rơi xuống nện vào mặt đất phát ra một tiếng vang thanh thúy.

Thân thể Chu Tước run lên, hần theo chân nàng từ kiếp trước xuyên qua kiếp này đến nơi đây, lúc trước dù có trải qua huấn luyện ma quỷ, dù có bị thương nghiêm trọng nàng đều cắn răng nhịn xuống, từ trước đến nay hần luôn cho rằng chủ nhân quật cường như vậy vĩnh viễn không biết rơi lệ là gì, kỳ thật hần chút nữa quên mất chủ nhân hần cũng là con người, mà tình cảm của con người rất phức tạp, huống chi chủ nhân ít bộc lộ cảm xúc hơn người bình thường.

Ở kiếp này chủ nhân tựa hồ như thật sự không quan tâm đến chuyện gì nhưng nàng cố gắng như vậy không phải vì cha mẹ nàng sao? Chỉ là nàng chưa từng nói qua mà thôi.

“Chủ nhân,” nhìn thấy Dạ Nhược Ly khóc, tâm Chu Tước như bị ai đó nhéo thật mạnh, nhịn không được ôm nàng vào ngực: “Chủ nhân, thực xin lỗi, nếu ta có thực lực cường đại như trước không chừng có thể...”

“Chu Tước, yên tâm, ta không sao,” Dạ Nhược Ly đẩy Chu Tước ra, giữa mặt lên sắc mặt lại tràn đầy tự tin: “Cha dưỡng vì ta mà kéo dài thời gian như vậy, ta sẽ không để cho ông thất vọng vì vậy ta nhất định phải vào gia tộc Bắc Ảnh cứu cha dưỡng của ta ra.”

Chu Tước sưng sốt một chút sau đó dung mạo anh tuấn chậm rãi nở nụ cười vui vẻ yên tâm.

Xem ra chủ nhân vẫn luôn quật cường như vậy, hần không cần lo lắng nữa rồi.

“Tiểu Ly nhi, Thần...”

Nghe thấy âm thanh lo lắng từ phía xa truyền tới, Dạ Nhược Ly quay đầu nhìn bóng người đang vội vàng chạy tới, không đợi nàng kịp lên tiếng Lam Hình đã bắt lấy tay nàng không kịp thở hỏi: “Tiểu Ly nhi, mới vừa rồi là tiếng con sao? Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Thần đâu rồi? Hần đi nơi nào rồi?”

“Mẫu thân, con xin lỗi,” Dạ Nhược Ly cúi đầu, trong mắt có tia áy náy: “Là tại con vô năng không thể giữ cha dưỡng ở lại, nhưng mẫu thân yên tâm, chúng ta nhất định sẽ rất nhanh đoàn tụ với cha dưỡng.”

“Con...Con nói Thần hần...” Lam Hình chặt chẽ nắm lấy ống tay áo Dạ Nhược Ly, nước mắt ướt mi, âm thanh đứt quãng nghẹn ngào: “Thần hần có phải hay không...”

“Mẫu thân, cha dưỡng bị gia tộc Bắc Ảnh đưa đi rồi.”

Lam Hình chậm rãi buông tay, dùng sức mở to mắt nhìn về phía bầu trời trong xanh. Ánh mặt trời chiếu thẳng xuống nàng lập tức thấy trước mắt tối sầm, thân thể mềm mại ngã xuống chỉ có âm thanh lo lắng của Dạ Nhược Ly vang lên.

“Mẫu thân...”

31. Chương 31: An Bài.

Trời chiều bao phủ khắp mặt đất, đẩy nhẹ cửa phòng ra, Dạ Nhược Ly chậm rãi bước ra nhưng dung nhan không bộc lộ chút tình cảm nào làm lòng người xiết chặt.

“Tiểu thư, phu nhân như thế nào rồi?” Gia Nhi vội vàng cất bước lại hỏi, khuôn mặt thanh tú toàn vẻ lo lắng, bàn tay khấn trương nắm chặt vạt áo nhìn Dạ Nhược Ly.

“Mẫu thân không có gì nguy hiểm, nghỉ ngơi vài ngày sẽ khoẻ lại,” Dạ Nhược Ly lắc đầu, nghĩ tới việc Bắc Ảnh Thần bị mang đi như thế trong lòng vô cùng tức giận nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, dung nhan non nớt không chút cảm xúc: “Gia Nhi, Tuyết Hồ ở chỗ nào rồi?”

“Tuyệt Hồ?” trong mắt thoáng qua tia kinh ngạc, Gia Nhi nhủ mảy trăm tư, nửa khắc sau mới trả lời: “Thời gian này có lẽ nó đang ở sau núi.”

“Được, ta biết rồi, Lãng, người đi theo ta.”

Dứt lời, Dạ Nhược Ly không để ý đến mọi người, bước nhanh đến sau núi. Lãng hơi sững sờ rồi cũng đi theo sau.

Trong thời gian này Tuyệt Hồ tương đối thoải mái, có ăn có chơi có nha hoàn hầu hạ, lại là mỹ nữ là nó yêu thích không thôi, có Huyền thú nào được đãi ngộ như nó chứ? Mặc dù thương thế đã tốt hơn rất nhiều nhưng nó thấy luyến tiếc thật sự không muốn rời khỏi đây a.

Bỗng nhiên một dung mạo tuyệt sắc phóng lớn trong mắt nó, Tuyệt Hồ hoảng sợ vội vàng bò lên, lui về sau mấy bước mới nhìn ra Dạ Nhược Ly: “Người làm gì vậy? Làm ta sợ muốn chết.”

Lần trước gặp mặt là lúc trời tốt nên nó cũng chưa thấy Dạ Nhược Ly rõ ràng, trong khoảng thời gian nó dưỡng thương ở đây cũng chưa từng gặp lại, lần này mới có dịp cẩn thận dò xét nàng ta.

Áo trắng như tuyết, dáng người thanh mảnh, ngọc bội xanh biếc đeo bên hông, làn da vô vàng mịn màng, một đầu tóc đen tùy ý vắn lên, đơn giản vô cùng nhưng lại lộ vẻ tao nhã tuyệt đại.

Con mắt Tuyệt Hồ sáng ngời, nó chưa từng thấy qua người nào đẹp như vậy, những Huyền thú trong rừng rậm Huyền thú khi hoá thành người cũng không thể so sánh bằng.

Nếu như khế ước với nàng ta, sau này ngày nào cũng được ngắm mỹ nhân rồi...

“Thương thế người cũng đã hồi phục rồi, ta cho người lựa chọn, người chọn rồi đi hay ở lại? Nếu ở lại liền khế ước với ta, nếu rời đi bây giờ có thể đi.” Hai tay khoanh trước ngực, Dạ Nhược Ly dựa người vào cây cổ thụ, lẳng lặng đợi quyết định của Tuyệt Hồ.

Tuyệt Hồ vuốt vuốt cái đuôi trắng, màu thuỷ lam trong mắt ẩn chứa vui vẻ: “Còn phải nói sao? Ta không muốn rời khỏi đây, người làm khế ước với ta đi.”

Dạ Nhược Ly mỉm cười, rời khỏi cây cổ thụ đến bên Tuyệt Hồ, ngón tay mảnh khảnh đặt lên trán nó, môi đỏ hé mở nói ra: “Ta tên Dạ Nhược Ly lập khế ước với Tuyệt Hồ, từ nay về sau mảy là thủ hạ, ta là chủ nhân, mảy không được phản bội lại ta, mảy có làm được?”

“Ta tên Hồ Thiên, nguyện ý theo Dạ Nhược Ly làm thủ hạ, vĩnh viễn không phản bội!”

Hai người nói xong, kết ước cũng được hình thành, Dạ Nhược Ly cũng cảm nhận được mối liên hệ với Tuyệt Hồ nhiều hơn.

Lúc con người và Huyền thú khế ước, đại bộ phận Huyền thú đều cần lập khế ước bằng giọng nói mới có thể tạo thành khế ước. Trừ một số trường hợp đặc thù mới không cần những lời này cũng không cần Huyền thú đồng ý. Vì vậy con người có thể lập khế ước với Huyền thú càng ngày càng ít, bởi vì có một số Huyền thú có chết cũng không muốn phục tùng. Nếu Huyền thú không đồng ý thì con người cũng không có cách nào tạo ra được khế ước.

“Lãng, đi thôi, người theo ta tới chỗ này,” Hoàn thành xong khế ước, Dạ Nhược Ly liền không để ý đến Tuyệt Hồ, nhìn về phía Lãng nói.

Lãng cũng không biết Dạ Nhược Ly tìm hắn có chuyện gì, mang theo một bụng nghi vấn theo Dạ Nhược Ly rời đi.

Trời chiều trải rộng khắp nơi, lúc này ở ngoại ô Hiên Viên quốc trong đại viện có một thiếu niên ngậm một cọng rơm trong miệng, hai tay để sau đầu nằm trên mặt đất, chớp chớp con ngươi, cặp môi đỏ mọng có chút mê mang hỏi: “Các người nói xem nha đầu Gia Nhi kia sao đến giờ này còn chưa tới? Không phải chủ tử chúng ta xảy ra chuyện gì chứ? Hơn nữa từ ngày hôm đó cũng không thấy bóng dáng chủ tử đâu, ngược lại Gia Nhi ngày nào cũng tới để dạy chúng ta.”

“Nhược Phong, từ hôm đó đến nay người đối với chủ tử là nhớ mãi không quên sao? Phải chăng chủ tử kia làm người động lòng rồi?” Một vị thiếu niên anh tuấn lên tiếng nói, chỉ thấy chân hắn đạp lên mặt ghế đám khoe môi hơi mỉm cười, bộ dạng thật giống lưu manh đầu đường xó chợ.

Thiếu niên gọi là Nhược Phong nhỏ còng rơm trong miệng ra, trừng mắt liếc hắt một cái: “Người đồ yếu đuối, cả nhà người đều yếu, có bản lĩnh đánh nhau một phen xem ai lợi hại hơn.”

“Người không phải là nhược phong (tên anh ấy dịch ra là gió yếu chẳng?@@) sao? Bộ dạng của người mảnh mai như thế chỉ có thể bị người ta ức hiếp thôi.”

“Tên lưu manh!” Thiếu niên nhỏ nhảy dựng lên, hai tay chống nạnh, trợn mắt nhìn, cắn răng thật chặt: “Ta sẽ cho người biết chúng ta cuối cùng là ai mạnh hơn ai!”

Thiếu niên lưu manh kia nở nụ cười khinh thường, đang muốn đáp trả lại thì thấy một thiếu nữ áo trắng bước vào, khuôn mặt thoáng hiện kinh hãi (kinh ngạc+vui mừng): “Chủ tử, sao người lại tới đây?”

“Cái gì? Chủ tử?”

Nghe tiếng nói của thiếu niên lưu manh mọi người đều phát hiện ra Dạ Nhược Ly và Lăng. Lúc mọi người đang kinh hãi thì âm thanh Dạ Nhược Ly truyền vào khoảng sân nhỏ: “Ta tới để giới thiệu với các người một người, hắt gọi là Lăng, về sau các võ giả sẽ do hắt dạy, trên đại lục địa vị võ giả khá thấp, kỳ thật trong mắt ta võ giả và huyền giả không hề khác nhau.”

Mọi người trợn mắt nhìn nhau, tựa hồ không hiểu rõ điều Dạ Nhược Ly đang nói, ngay lúc đó Lăng nhướng lông mày khó hiểu: “Tiểu thư, địa vị của võ giả vô cùng thấp sao có thể so sánh với huyền giả?”

“Ở đây ta có một ít võ kỹ, các người có thể tự tu luyện,” Trong ánh mắt của mọi người, Dạ Nhược Ly rút ra mấy cuốn sách trong nhẫn Huyền Linh, đưa cho Lăng rồi sau đó đảo mắt nhìn quanh: “Cho nên, bất kỳ là võ giả hay huyền giả ta đều xem như nhau, ta cho các người đầy đủ điều kiện để luyện tập, các người tất nhiên phải cho ta xem thành quả, ba năm sau, tất cả các người đều phải đạt tới Đại Vũ Sư, nếu không đạt được yêu cầu này có thể rời đi ngay lập tức, bởi vì dưới tay ta không cần phế vật!”

Trong ba năm phải đạt được Đại Vũ Sư? Điều này sao có thể? Ngay cả thiên tài chưa chắc đã đạt được a?

Mọi người thu hồi lại sự phấn khích, bắt đầu nghị luận, không ai tin tưởng trong vòng ba năm có thể đạt được Đại Vũ Sư.

“Lăng, nơi này giao cho người, ta về phủ tướng quân trước, ta tin tưởng vào năng lực của người có thể giúp ta tạo ra một đội ngũ ưu tú.” Khuôn mặt Dạ Nhược Ly cực kỳ tự tin, tựa hồ như nằng chặc chắn ba năm sau đám người này nhất định sẽ có bước chuyển mình rất lớn.

Đem sự việc này giao cho Lăng, Dạ Nhược Ly trở lại phủ tướng quân, ai ngờ nàng mới bước vào phủ đệ Gia Nhi đã vội vàng chạy ra nhìn thấy Dạ Nhược Ly lập tức vui vẻ nhưng sau lại tức giận tố cáo: “Cái tên khốn Hiên Viên Chiến thật quá ghê tởm, hắt sai người tới thu hồi lại binh phù, nếu chỉ vậy thì thôi đi, cái đám thị vệ kia xem phủ tướng quân chúng ta thất thế hoàn toàn nhìn chúng ta bằng nửa con mắt, quả thật là làm em tức chết đi được!”

Gia tộc Bắc Ảnh phái người đến Hiên Viên quốc, với tư cách là hoàng đế, Hiên Viên Chiến không thể không biết cho nên mới biết tin tức Bắc Ảnh Thần rời khỏi đây nhanh như vậy, cũng không ngoài dự đoán của Dạ Nhược Ly.

“Bọn hắt lấy được binh phù sao?”

“Dù sao vật kia cũng vô dụng nên em mặc cho bọn hắt mang đi, bất quá...” Gia Nhi trừng mắt nhìn, trong đó có ý cười trộm: “Em và Chu Tước cùng nhau đánh cái đám thị vệ không coi ai ra gì kia một trận nên thân, ai bảo bọn hắt dám dùng thái độ như vậy đối xử với chúng ta, tiểu thư, có phải em gây ra phiền toái gì rồi không?”

“Không, em đánh rất tốt,” Dạ Nhược Ly lắc đầu, trong mắt xoẹt hàn quang: “Cho dù cha dượng không có ở đây, phủ tướng quân của chúng ta cũng không thể để cho người khác dễ dàng ức hiếp như vậy, ai dám khi dễ em ta sẽ đánh thật mạnh, chúng ta đã khác năm năm trước rồi, chỉ là một hoàng đế mà thôi cần gì phải để vào mắt?”

Nếu không phải muốn nhanh chóng phát triển toàn bộ thực lực, nàng thật muốn chơi đùa với bọn họ một phen, nhưng không phải lúc này, cứ tạm thời thả con họ một con ngựa(*), chờ ba năm sau tính tiếp...

(*): cái này hình như có sự tích gì đó, bạn nào muốn biết thì hỏi bác gút nha. ^^

32. Chương 32: Ba Năm.

Trời quang mây tạnh, cảnh liễu nhẹ nhàng đong đưa theo làn gió, ánh mặt trời mùa xuân ấm áp chiếu khắp phủ tướng quân, phẳng phất như khoác lên mình một tấm lụa vàng.

Trong hậu viện, Dạ Nhược Ly đứng đó, một bộ xiêm y trắng như tuyết tung bay trong gió, khuôn mặt lạnh lùng không bộc lộ chút cảm xúc tựa như tiên nữ giáng trần, bóng dáng ngay thơ ba năm trước được thay thế bằng vẻ đẹp kinh người, chỉ cần nhìn thấy phía lưng cũng thấy cảnh đẹp ý vui.

Ánh mặt trời rơi vào khuôn mặt của nàng da thịt nõn nà như đang toả sáng, mặc dù đôi mi cong như hình lá liễu đầy nữ tính nhưng cũng không thể át đi cặp lông mày đầy bá khí.

“Chủ tử, chủ tử...” Một chuỗi âm thanh kích động từ phía sau vang lên. Dạ Nhược Ly không cần nhìn cũng biết ai đang tới.

Khuôn mặt tuấn mỹ của thiếu niên chạy thật nhanh đến chỗ Dạ Nhược Ly, tới lúc sắp đụng phải nàng mới vội vàng dừng lại, khuôn mặt vẫn không hết hào hứng: “Chủ tử, người biết không, ngày hôm qua Bình an vương phủ bị trộm, tuy ba năm qua thường xuyên bị trộm ra vào nhưng ngày hôm qua nghiêm trọng nhất, viên đan được đột phá cấp võ giả kia bị lấy đi rồi mà tổn thất trong phủ cũng không tính là nhỏ đâu, ha ha, ai bảo ba năm qua bọn hần cứ đối nghịch cùng chúng ta, sự việc đêm qua thật là hả dạ mà.”

Sự việc ở hội đấu giá, sau này sẽ xảy ra chuyện gì nàng đại khái cũng đoán ra vì vậy hoàn toàn không có hứng thú.

“Dạ Minh Hi, Dạ Phi Linh, Dạ Băng Nguyệt đã trở về chưa?” Dạ Nhược Ly hướng mắt nhìn trời xanh, đắm mình trong ánh nắng ấm áp của mặt trời, tâm tình trở nên tĩnh lặng. Tính toán thời gian, thời điểm này mấy người kia có lẽ đã xong nhiệm vụ trở về rồi.

“Tăng bằng Phi Linh và nha đầu Băng Nguyệt vừa trở về, nhưng tên lưu manh còn chưa trở về.” Dạ Phong cong cặp môi đỏ mọng lên, trong mắt ẩn chứa linh quang, vẻ mặt vô cùng mong chờ: “Chủ tử, vì sao lần nào cũng là bọn họ đi? Thực lực của ta và bọn họ cũng không cách biệt lắm, nhiệm vụ lần sau để ta làm cho.”

Dạ Nhược Ly liếc nhìn Dạ Phong, vuốt cằm nhẹ nhàng gật đầu: “Cũng không tệ, ít nhất người có thể sử dụng mỹ nhân kế, hơn nữa nam nữ đều được.”

“À?” Mặt Dạ Phong lập tức xịu xuống, vô cùng uỷ khuất: “Chủ tử, người như vậy lại muốn ta sử dụng mỹ nhân kế, hướng chi ta là nam nhân, nam nhân sao có thể dùng mỹ nhân kế được? Cho dù có dùng, cũng chỉ có chủ tử ta mới dùng.”

Vừa dứt lời, ngay bên cạnh có một độ nóng đánh tới, Dạ Phong tức giận quay lại nhìn liền thấy một thân hỏa diễm hung hăng đập mặt hần, theo sau là một chuỗi âm thanh nổi giận: “Hỗn đản! Chủ nhân lão tử ngươi cũng muốn đùa giỡn sao? Quá không để lão tử vào mắt rồi! Hiện tại lão tử sẽ tiêu diệt tên hỗn đản nhà ngươi!”

Chu Tước bay lên đá một cước đem Dạ Phong bay ra ngoài, đụng thật mạnh vào cây đại thụ.

Dạ Phong lão đảo bò dậy. vuốt nửa mặt sưng vù, mặt đen đến mức không thể đen thêm, nhìn về phía Chu Tước, bày ra bộ dạng muốn ăn thịt người, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cái tên điều nhân này, chẳng lẽ ngươi không biết đánh người không được đánh mặt sao? Ngươi rõ ràng...” Nghĩ đến việc dung mạo của mình có thể bị huỷ, Dạ Phong liền bày ra vẻ mặt ỉu xiu, nếu mất đi mỹ mạo này hần lấy cái gì để quyến rũ chủ tử đây?

“Điều nhân?” Mặt Chu Tước tối sầm, tay nắm quyền, trong mắt loé ra hai ngọn lửa, cắn răng hung dữ nói: “Lão tử đường đường là Chu Tước, ngươi lại nói là điều nhân? Hôm nay lão tử không muốn dạy dỗ ngươi cũng không được!”

Dạ Phong bị ánh mắt hung ác của Chu Tước dọa sợ. vội vàng trốn sau Dạ Nhược Ly: “Chủ tử, cứu mạng.”

Dạ Nhược Ly nghiêng thân thể đem Dạ Phong lộ ra ngoài, thâm tình vỗ vỗ vai hắn: “Chu Tước ghét nhất bị người khác mắng là điều nhân, người cũng không phải không biết lại còn trêu chọc hắn, chuyện kể tiếp người nên tự mình giải quyết đi, yên tâm, Chu Tước rất có chừng mực sẽ không giết người, nhiều lần cũng bị hắn đánh một trận mà thôi.”

“Chủ tử...Chủ tử...Người không thể như vậy, oa, cứu mạng a!”

Dạ Nhược Ly khoanh tay trước ngực, có chút hứng thú nhìn dáng vẻ chật vật chạy thực mạng của Dạ Phong, khoe môi chậm rãi nở nụ cười, đôi mắt trong trẻo vô cùng có thần.

“Chủ tử, chúng ta đã về!”

Đột nhiên có âm thanh vang lên, Dạ Nhược Ly nhíu mày, quay lại, ánh mắt nhìn về hai người trước mặt: “Linh, Nguyệt, các người đã về.”

Đứng trước mặt nàng là một nam một nữ, trong đó nam tử dung nhan tuấn mỹ, ngũ quan như điêu khắc vô cùng rõ ràng, tóc đen như mực được buộc lại bằng miếng vải trắng, trên tay cầm kiếm, trên chuôi kiếm có treo một khối ngọc bội hình loan nguyệt, sắc mặt không chút biểu tình, trên người dày đặc hàn khí, giống như một núi băng, độ ẩm xung quanh hắn đang dần dần hạ xuống.

Còn vị nữ tử kia mặc xiêm y màu trắng, thần sắc lạnh như băng, chỉ là lúc nhìn Dạ Nhược Ly khí tức lạnh lùng lập tức thu hồi, trong mắt đen mờ hồ có thể thấy tia sáng sung bái.

“Chủ tử, nhiệm vụ lần này thuộc hạ đã hoàn thành xong.” Dạ Băng Nguyệt ôm quyền, dung nhan tuyệt mỹ lộ vẻ cung kính, Băng mỹ nhân xưa nay chỉ có vẻ mặt này với duy nhất Dạ Nhược Ly: “Hơn nữa, phân các của Âm Dạ các ở Ly Phong quốc cũng rất hài lòng, tạm thời do Dạ Nhất quản lý năm cái.”

“Ah.” Dạ Nhược Ly tiện tay ngắt một đoá hoa trong bồn hoa bên cạnh, khẽ thở dài, ánh mắt rơi vào hư không: “Âm Dạ các Ly Phong quốc cũng thế, bên ngoài làm như buôn bán đan dược nhưng thực chất là làm sát thủ, ta cho các người làm sát thủ là vì rèn luyện năng lực của các người, chỉ qua chiến đấu các người mới có thể càng ngày càng mạnh.”

Ba năm trước, hội bán đấu giá đã được đổi thành Âm Dạ các, Niệm Khê tất nhiên là Các chủ của Âm Dạ các, thay thế Dạ Nhược Ly quản lý việc buôn bán đan dược, đan dược trong các đều có mức giá trên trời, không chỉ cung cấp đan dược đột phá cho võ giả mà còn rất nhiều nữ tử điên cuồng mua đan dược dưỡng nhan.

Mặc dù Dạ Nhược Ly có thể điều chế ra đan dược gia tăng huyền khí, nếu đem bán đan dược loại này chắc chắn tất cả gia tộc đại huyền lực đều tranh giành, cũng không đủ chắc chắn nên nàng không xuất ra. Vì vậy mức giàu có của Dạ Nhược Ly không phải người bình thường có thể so sánh được.

Âm Dạ các xuất hiện giữa chừng đã gây ra một trận cuồng phong ở cả đại lục, tất cả mọi người đều biết Niệm Khê là Các chủ của Âm Dạ các, bọn họ càng rõ hơn sau lưng của nàng nhất định là có cao nhân, cao nhân này mới chân chính là chủ nhân của Âm Dạ các nhưng rất nhiều thế lực hao tổn thời gian tiền của cũng không thể tìm ra thân phận của vị cao nhân kia.

Mà bí mật của Âm Dạ các chính là có một cái tên khác là Sát các.

Dạ Nhược Ly lưu giữ những người kia huấn luyện làm sát thủ, những người này có thực lực và tính phối hợp tốt nếu không gặp huyền giả thì những võ giả có thể là đối thủ của họ cũng không được mấy người. Nguyên bản Sát các là do Lăng quản lý nhưng Lăng không phải là sát thủ đúng lúc Huyền Vũ thức tỉnh nên Sát các và đám sát thủ kia đều giao cho Huyền Vũ quản lý.

Về phần Long Phi Thanh, Dạ Phong, Dạ Minh Hi, Dạ Phi Linh, Dạ Băng Nguyệt, năm người này cũng với Gia Nhi đều đi theo Dạ Nhược Ly.

“Tiểu thư, tiểu thư...”

Âm thanh thanh thúy từ xa vang đến, Dạ Nhược Ly nhìn sang thấy Gia Nhi bước nhanh tới chỗ mình, khuôn mặt thanh tú tựa như trang điểm(*), đỏ bừng lại vô cùng đáng yêu, nàng chạy tới trước mặt Dạ Nhược Ly rồi dừng lại, hít thở sâu rồi nói: “Tiểu thư, vừa rồi có thái giám trong hoàng cung truyền tin, Hiên Viên Chiến cho người đi tham gia đại hội ngắm hoa.”

(*) là giống như có trang điểm chứ không phải trang điểm, ta không biết ghi như thế nào mới đúng =.=

“Đại hội ngắm hoa?” Dạ Nhược Ly rủ con người, trong mắt che đi hàn ý, khoé môi chậm rãi cười lạnh: “Ba năm qua ta vội vàng phát triển thế lực thế nên mọi người đều nghĩ là ta thất thế, liền có thể lần ngay cả Hiên Viên Chiến cũng như vậy, lúc trước cha đương nhìn nhăm người rồi, ta sẽ để cho hắn hiểu được hắn sai bao nhiêu lần, Gia Nhi, Nguyệt, hai người đi cùng ta, ta ngược lại cũng muốn xem một chút Hiên Viên Chiến đang bàn tính chuyện gì.”

— đề nói với người xa lạ—

Ngoại trừ Dạ Phong cùng mấy người kia đều có tên riêng, còn lại người Dạ gia (chính là đám người Dạ Nhược Ly lưu giữ lại) danh từ ta trực tiếp dùng con số thay thế, giống như Dạ Nhất, Dạ Nhị như vậy đấy, ta ghét ghét là đặt tên, cho nên cũng lười nghĩ =.= (t/g kiểu gì không biết.)

33. Chương 33: Trắc Phi?

Ở đại viện hoàng cung, toà các cao ngất che khuất cả bầu trời, trong hậu viện trăm hoa đua nở, nhiều hoa giống như gấm, từng người tranh giành hoa đẹp nhả hương, phảng phất muốn trong bữa tiệc bách hoa này trở thành nhân vật chính.

Hội ngắm hoa này nói cho cùng là vì thái tử Hiên Viên quốc Hiên Viên Triệt tổ chức, mục đích chính là tuyển phi. Hiên Viên Triệt chẳng những dung mạo anh tuấn, tuổi còn trẻ mà đã ở cấp thấp Đại Vũ Sư, là phu quân trong mộng của thiếu nữ Hiên Viên quốc. Hơn nữa dù Hiên Viên Triệt có mấy tiểu thiếp, nhưng vị trí chính phi và trắc phi vẫn còn trống nên tham gia hội ngắm hoa này đều là nữ tử, còn cố ý trang điểm xinh đẹp, muốn đem những người khác lấn xuống làm nổi bật mình lên.

Đột nhiên, trong hậu viện huyền ảo có một đạo áo trắng xuất hiện, xung quanh kỳ tích an tĩnh lại, ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía người về xuất hiện. trong mắt có sự ghen ghét không hề che dấu.

Thiếu nữ kia chậm rãi bước đi, không chút trang điểm nhưng dung nhan vẫn tinh xảo tuyệt sắc, da như mỹ ngọc, óng ánh sáng long lanh, môi mỏng khẽ mím lại, nhàn nhàn phác hoạ ra một bờ môi xinh, một bộ xiêm y trắng vừa đúng đem khí chất thanh cao, tinh khiết của nàng toả ra ngoài.

Thiếu nữ kia có hai nha hoàn đứng sau lưng, nha hoàn bên trái tướng mạo tương đối thanh tú đáng yêu, mắt to đánh giá xung quanh, cuối cùng dừng lại trước một đám người tô son trát phấn. Còn nha hoàn bên phải khuôn mặt lạnh như băng, cũng một thân áo trắng nhưng phát ra hàn khí thật lạnh thấu xương, như một thanh kiếm bị tuốt khỏi vỏ không cần thận có thể bị kiếm khí làm bị thương.

“Dạ Nhược Ly, sao ngươi lại ở đây? Người có tư cách gì tham gia hội ngắm hoa?”

Âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi vang lên bên cạnh, thiếu nữ đứng giữa nhú lông mày, quay đầu nhìn về phía đám người tùm lùm lại kia, cười lạnh nói: “Hiên Viên Tinh Nhi người có thể tới, vì sao Dạ Nhược Ly ta lại không thể?”

“Hừ, ngươi vẫn cho rằng mình vẫn còn là con gái của tướng quân sao? Cha ngươi đã vứt bỏ ngươi và mẹ ngươi rồi, ngươi bất quá chỉ là phế vật không ai muốn, Dạ Nhược Ly, bây giờ ngươi hoàn toàn không có chỗ dựa, lúc trước ngươi đối đãi với bản quận chúa như thế nào, hôm nay ta liền đáp trả lại cho ngươi!”

Hiên Viên Tinh Nhi kiêu ngạo ngẩng cao đầu, ánh mắt khinh thường nhìn khuôn mặt Dạ Nhược Ly, trong mắt xoẹt qua tia không cam lòng.

Dựa vào cái gì mà phế vật này có dáng vẻ tuyệt sắc như vậy? Mỗi lần nhìn thấy dung mạo Dạ Nhược Ly, ả không khỏi có loại cảm xúc muốn phá nát mặt nàng ta ra!

“Dạ Nhược Ly? Nàng chính là Dạ Nhược Ly? Con gái của hộ quốc tướng quân?”

“Cái gì mà hộ quốc tướng quân, hộ quốc tướng quân sớm đã không tồn tại rồi, phủ tướng quân kia đổi lại thành Dạ gia, Dạ gia là cái vật gì? Bốn tiểu thư chưa từng nghe qua.”

“Ha ha, ta nghe nói Dạ Nhược Ly chính là phế vật, không thể trở thành võ giả cho nên Bắc Ảnh tướng quân mới bỏ mẹ con họ lại, sau đó rời đi.”

“Thì ra là phế vật a, ha ha, ta xem qua đúng là như thế, nàng ta nếu không có mỹ mạo bình hoa chắc chắn không có tư cách đến hoàng cung tham gia hội ngắm hoa này.”

Âm thanh trào phúng truyền khắp nơi trong hậu viện, đáy mắt Dạ Nhược Ly hiện lên hàn quang, bàn tay chậm rãi nâng lên, nhưng nàng chưa kịp ra tay, hai bóng dáng bên cạnh đã “vù vù” lướt tới chỗ Hiên Viên Tinh Nhi, tiếp theo đó là một chuỗi bạt tay thanh thúy.

“Người cho rằng là quận chúa là giỏi? Dám mắng tiểu thư nhà ta, chán sống? Người nên cảm thấy may mắn là tên gia hỏa kia không đến đây, nếu không người bây giờ đến tro cốt cũng không còn,” Khuôn mặt thanh tú của Gia Nhi đỏ bừng đầy phẫn nộ, tay chuyển động vô cùng nhanh làm người khác cũng hoa mắt chóng mặt, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hiên Viên Tinh Nhi ăn bạt tai.

“Gia Nhi, tránh chỗ!”

Âm thanh lạnh như băng từ phía sau truyền đến, tát thêm một cái cuối cùng, bóng dáng Gia Nhi loé lên nhường vị trí lại cho Dạ Băng Nguyệt.

“Phanh!”

Cặp đùi thon dài vô cùng đẹp hướng tới Hiên Viên Tinh Nhi đập một cái, Hiên Viên Tinh Nhi chưa kịp phản ứng lại đã bị đá một cước bay ra ngoài trùng trùng điệp điệp rơi xuống đất, phát ra tiếng trầm đục.

“Quận chúa, quận chúa người có sao không?”

Đám người theo sau Hiên Viên Tinh Nhi sớm sợ đến choáng váng, thẳng đến khi nha hoàn thân cận là Thanh Lam kêu lên bọn họ mới đồng loạt hoàn hồn, vội vàng chạy đến chỗ Hiên Viên Tinh Nhi, trên mặt có tia lo lắng không biết thật hay giả.

“Quận chúa, người thế nào rồi?”

“Quận chúa...”

Hiên Viên Tinh Nhi miễn cưỡng bò dậy, ánh mắt phẫn nộ nhìn Gia Nhi và Dạ Băng Nguyệt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người đâu, đem hai nha hoàn chết tiết kia bắt lại cho bốn quận chúa, hôm nay bản quận chúa phải cho các nàng bầm thây vạn đoạn!”

Dạ Băng Nguyệt lạnh lùng liếc nhìn Hiên Viên Tinh Nhi, khoé môi nở nụ cười lạnh.

Ba năm nay Hiên Viên Tinh Nhi đồn đại khắp nơi rằng Dạ Nhược Ly chính là phế vật nên Bắc Ảnh tướng quân mới vứt bỏ các nàng. Nếu không phải chủ tử đang bận tâm về gia tộc Bắc Ảnh, vì không muốn bản thân vừa mới trở nên mạnh hơn một chút gây chú ý sẽ bị gia tộc Bắc Ảnh phá hư nên lựa chọn ẩn nhẫn, mới khiến Bình an vương phủ tiêu dao lâu như thế.

Nếu không, Bình an vương phủ sao có thể tồn tại? Dùng năng lực của chủ tử, diệt một Hiên Viên quốc cũng không phải chuyện khó, Hiên Viên Tinh Nhi bất quá cũng là một quận chúa mà thôi, có cái gì để hung hăng càn quấy như vậy?

Hôm nay chủ tử đồng ý đi tham gia hội ngắm hoa này đồng nghĩa với việc nàng không có ý định giấu giếm thực lực của bản thân nữa...

“Muốn động vào người của ta? Vậy cũng nên hỏi Dạ Nhược Ly ta có đồng ý hay không đã chứ?”

Lúc Hiên Viên Tinh Nhi muốn động thủ, Dạ Nhược Ly cất bước tiến tới, trong mắt có chứa tia kiêu ngạo bất tuần (cương quyết băng bình), âm thanh cuồng vọng trong hậu viện vang ra, làm bãi sân yên tĩnh phi thường.

Gia Nhi tay nâng đôi má, hai mắt sáng lên, tràn đầy sùng bái nói: “Tiểu thư thật quá khốc rồi!”

Dạ Băng Nguyệt đứng trong gió, áo trắng tung bay, dung nhan lạnh như băng chậm rãi biến mất, khoé môi cong lên, trong mắt hiện tia ao ước: “Chủ tử vĩnh viễn là có một không hai, vô luận là tài năng hay tính cách cũng rất ưu tú.”

Đúng vậy, chủ tử của nàng vô cùng ưu tú, bất kì kẻ nào cũng không thể che đi hào quang của nàng,

“Ah! Là ai? Là tiện nhân nào dám làm bị thương nữ nhi bảo bối của ta?” Âm thanh bén nhọn xoẹt qua, tựa như mặt hồ yên tĩnh có một cục đá ném vào nổi lên gợn sóng.

Bình an Vương phi nắm chặt tay Hiên Viên Tinh Nhi, cực kì đau lòng rồi nhìn về những người còn lại, con mắt nheo lại phần nộ hỏi: “Vừa rồi là kẻ nào làm tổn thương con gái của bốn vương phi? Thật sự là to gan lớn mật, ngay cả Bình an quận chúa cũng dám tổn thương, lập tức lăn ra đây cho bốn vương phi xử tội, bằng không sẽ tru di cửu tộc nhà ngươi.”

Sắc mặt Dạ Nhược Ly trầm xuống, sau đó nhìn thấy Hiên Viên Bình khoé môi nở nụ cười, nếu để Bình an Vương phi biết được sự thật ba năm này Hiên Viên Tinh Nhi và Hiên Viên Bình hoạt động ngầm, không biết sẽ như thế nào?”

“Tinh Nhi,” Hiên Viên Bình bước dài về phía Hiên Viên Tinh Nhi, đã thấy đôi má ửng hồng to, trong lòng lửa giận thiêu đốt, chuyển ánh mắt chăm chăm chú chú nhìn Dạ Nhược Ly: “Lại là người? Hừ, tên khốn Bắc Ảnh Thần kia không có ở đây, ta hôm nay muốn biết hôm nay ai sẽ bảo vệ cho người?”

Dứt lời, muốn sai người bắt lấy Dạ Nhược Ly nhưng ngay lúc đó một âm thanh mạnh mẽ ngăn chặn hành động Hiên Viên Bình.

“Nơi đây là chỗ để ngắm hoa, trẫm không hy vọng sẽ có người gây chuyện thị phi!”

Một bóng dáng màu vàng bước vào tầm mắt Dạ Nhược Ly, nam tử trung niên thần sắc uy nghiêm, ánh mắt sáng giọng, đi nhanh lên bậc thang ngồi vào ghế bạch đàn, bên cạnh hắn là một vị nam tử, nam tử kia dung mạo anh tuấn, khí chất bất phàm, hai đầu lông mày có vài phần giống nam tử trung niên, không cần nhiều lời cũng biết rõ hắn chính là thái tử Hiên Viên Triệt.

“Hôm nay nguyên do trẫm tổ chức hội ngắm hoa chắc hẳn các vị đều hiểu, về vị trí chính phi trẫm còn phải cân nhắc kĩ càng hơn, triệu mọi người đến đây là vì vị trí Trắc phi thái tử.”

Tuy không thể trở thành chính phi, chúng nữ rất nuối tiếc nhưng nếu là trắc phi trong phủ thái tử có thể là nữ chủ nhân phủ thái tử, vì vậy theo câu nói về sau của Hiên Viên Chiến lại làm tinh thần chúng nữ hăng hái, đều mong chờ nhìn Hiên Viên Chiến.

“Đối với trắc phi, lòng trẫm có một người muốn tuyển,” Con người lãnh khốc xoẹt qua đám đông trang điểm ăn mặc sặc sỡ xinh đẹp, cuối cùng ánh mắt rơi về phía Dạ Nhược Ly: “Người kia từng là con gái của hộ quốc tướng quân Dạ Nhược Ly, ngày mai thu dọn đến phủ thái tử đi.”

Những năm này Hiên Viên Chiến thu hồi binh quyền để người ngoài khinh thường phủ tướng quân hắn cũng có chút áy náy, dù sao Bắc Ảnh Thần từng giúp hắn rất nhiều nhưng người của gia tộc Bắc Ảnh trước khi đi có tới tìm hắn không cho phép hắn giúp đỡ mẹ con Dạ Nhược Ly, hôm nay tròn ba năm qua đi, có lẽ cũng không còn ngại ngùng, vì đền bù sự áy náy hắn mới quyết định như vậy.

Nếu Bắc Ảnh Thần vẫn còn, hắn nhất định sẽ để cho nàng làm chính phi, mà bây giờ ngay cả vị trí trắc phi cũng có thể nói là tèo cao rồi, nàng không có khả năng không muốn.

Bởi vì nữ nhân sao có thể ngăn cản được sự hấp dẫn của quyền lực.

“Dạ tiểu thư, người còn không mau tạ hoàng thượng ân điển?” Thái giám A Nhiên nhìn thấy mặt không biểu tình của Dạ Nhược Ly cho rằng nàng mừng đến ngây ngốc nên vội lên tiếng nhắc nhở.

34. Chương 34: Dạ Nhược Ly Cường Hãn.

Rất nhiều ánh mắt ngưỡng mộ ganh ghét tề tựu trên người Dạ Nhược Ly, các nàng đều nghĩ nàng thật là vận khí cực chó nếu không một người không quyền không thế sao có thể trở thành trắc phi thái tử? Ngay cả tiểu thiếp thái tử cũng không có tư cách.

Men theo ánh mắt của mọi người Hiên Viên Triệt dừng lại ở thiếu nữ áo trắng như tuyết kia.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Dạ Nhược Ly, trong ánh mắt không giấu giếm tia kinh diễm, Hiên Viên quốc nổi tiếng là nơi nhiều mỹ nhân nhưng đứng trước thiếu nữ này cũng không được một phần mười. Đương nhiên hấp dẫn hắn không phải ở dung mạo tuyệt sắc mà là ở khí chất bức người.

Hơn nữa hắn nhiều qua rất nhiều nữ tử tham lam, duy chỉ có thiếu nữ này thần sắc hờ hững, một đôi mắt đen lộ khí lạnh, bản thân đường đường là thái tử cũng không được nàng chú ý tới.

Ha ha, thú vị...

Hiên Viên Triệt nở nụ cười nhẹ, khuôn mặt anh tuấn mang vẻ hào hứng nồng đượm, lâu lắm rồi hắn chưa gặp được nữ nhân nào làm hắn thấy hứng thú như vậy, đã như vậy, nữ nhân này hắn không thể không có, ở Hiên Viên quốc không có nữ nhân nào có thể chạy thoát khỏi bàn tay hắn.

“Dạ tiểu thư...” Dạ Nhược Ly vẫn không hề phản ứng, A Nhiên khẽ chau mày, một lần nữa tinh tế nhắc nhở.

Khoé môi cong lên, gió nhẹ lướt qua làn tóc xanh nhẹ nhàng tung bay, chẳng biết tại sao mọi người cảm thấy khí thế Dạ Nhược Ly dường như có sự thay đổi.

“Đừng nói là trác phi, dù là chính phi thái tử, Dạ Nhược Ly đều không thèm!”

Thiếu nữ bá đạo cuồng vọng nói, tiếng vọng vang khắp hậu viện, tất cả mọi người bị lời nói càn quấy kia làm cho kinh ngạc choáng váng, ai cũng không nghĩ tới nàng lại trực tiếp kháng chỉ, đây chính là tội chết a! Mặc dù Bắc Ảnh Thần và hoàng đế có quan hệ nhưng hoàng đế nhất định sẽ không buông tha cho nàng.

Hiên Viên Tinh Nhi trong lòng mừng thầm, cái tiện nhân chết tiệt này, lần này chính là chạy trời không khỏi nắng rồi!

“Phanh!” Hiên Viên Chiến vỗ án, huyết thái dương nổi gân xanh, sắc mặt tái nhợt gào thét: “Dạ Nhược Ly, ngươi đây là coi thường hoàng quyền? Người có biết kháng chỉ sẽ có tội danh gì không? Trẫm nề tình Bắc Ảnh tướng quân nên mới cho ngươi cơ hội, trẫm hỏi ngươi có bằng lòng trở thành trác phi phủ thái tử không?”

Dạ Nhược Ly nhướn lông mày, thần sắc dần mất kiên nhẫn, con mắt lạnh đảo qua Hiên Viên Chiến, bờ môi nở ra nụ cười khinh thường: “Ta coi rẻ người, người có thể làm gì được ta? Đừng tưởng ngươi là hoàng đế thì muốn làm gì thì làm, trên đại lục này không có bất kì kẻ nào có thể an bài vận mệnh của ta, cả ông trời cũng không thể hướng chi là người? Hiên Viên Chiến, ba năm nén giận không có nghĩa là ta sợ các người, nếu ta muốn giết chết các người cũng không ai có thể ngăn cản được đâu!”

Nàng nhin ba năm, chỉ vì không muốn gia tộc Bắc Ảnh biết rõ thực lực của nàng, hôm nay nàng không cần phải tiếp tục che giấu nữa, nếu vậy sao có thể để bọn hắn lấn áp chứ?

“Làm càn!” Hiên Viên Chiến quát lạnh một tiếng, ngón tay run rẩy duỗi ra chỉ về hướng Dạ Nhược Ly, cả giận nói: “Người đâu, bắt Dạ Nhược Ly lại cho trẫm!”

Vô số thị vệ xông ra thì bốn phương tám hướng vây quanh ba người Dạ Nhược Ly, kiếm trong tay đều chỉ về các nàng.

Đứng trong vòng vây, Dạ Nhược Ly không chút biểu tình nhìn đám thị vệ xung quanh: “Gia Nhi, Nguyệt, chúng ta đi, ai ngăn cản chúng ta rồi đi, giết không tha! Ta ngược lại cũng muốn xem hôm nay có bao nhiêu người không cần mạng!”

“Vâng, tiểu thư/ chủ tử”

Vì tiến vào hoàng cung nên không được phép mang theo bội kiếm nên Gia Nhi và Nguyệt tay không xông lên. Một mũi kiếm loé lên hướng về phía sau lưng Gia Nhi, Gia Nhi tựa hồ như có mắt ở sau lưng lúc kiếm sắp đâm tới quay người lại rất nhanh một cước đạp vào, thanh kiếm gãy ra làm hai đoạn (@@), bàn tay hung hăng hướng về tên đánh lén, người kia chuẩn bị không kịp lập tức đầu nổ hoa.

Dạ Nhược Ly hai tay ôm ngực, lắc đầu: “Cái này là thực lực của thị vệ trong hoàng cung?? Đại bộ phận cũng chỉ là Đại Vũ Sư.”

Trong ba năm này, Long Phi Thanh đã đạt đến Võ Sư cao cấp, mà thực lực của Gia Nhi trong sáu người là mạnh nhất là Địa Huyền sư đỉnh phong, bốn người khác, Dạ Phi Linh và Dạ Băng Nguyệt là Địa Huyền sư

cao cấp, Dạ Phong và Dạ Minh Hi là Địa Huyền sư trung cấp, thực lực của bọn họ ở Hiên Viên quốc không có đối thủ.

Bỗng nhiên, một bóng dáng màu vàng đánh về phía Dạ Nhược Ly, trong tay cầm trường kiếm dưới mặt trời loé lên ánh sáng chói mắt. Nhưng Dạ Nhược Ly vẫn hai tay khoanh trước ngực như cũ cũng không ngăn đầu lên, phảng phất như không cảm nhận được nguy hiểm gần kề.

Hiên Viên Tinh Nhi chạy trốn sang một bên, thấy một màn như vậy trong lòng hiện lên tia mừng rỡ.

Tiện nhân kia cuối cùng cũng sắp chết rồi, ha ha...

Thời điểm quyết định, một hồi gió lạnh thổi qua, bóng dáng Dạ Băng Nguyệt đột nhiên xuất hiện trước mặt Dạ Nhược Ly, áo trắng phiêu nhiên, khuôn mặt nàng dày đặc hàn khí, đôi chân thon dài đạp về phía thị vệ kia một phát, “Phanh” một tiếng, kiếm tên thị vệ kia rơi xuống.

“Chủ tử, nơi này giao cho thuộc hạ,” Dạ Băng Nguyệt giọng điệu lạnh lùng.

“Được.” Dạ Nhược Ly quay nhẹ đầu, ánh mắt rơi vào thị vệ áo vàng, ngay lập tức thông tin thị vệ kia hiện ra trong đầu.

Đệ nhất cao thủ hoàng cung, tùy tùng Vệ thống lĩnh, thực lực hiện tại là Thiên Võ sư cấp thấp, đối thủ có thực lực như vậy Dạ Nhược Ly hoàn toàn không có hứng thú, thực lực Dạ Băng Nguyệt là Địa Huyền sư cao cấp đối ngang với Thiên Võ sư cao cấp nên giao cho nàng ta hoàn toàn có thể yên tâm.

Nhìn thấy tùy tùng Vệ thống lĩnh xuất hiện, Hiên Viên Chiến chậm rãi thở nhẹ nhàng, tuy Hiên Viên Chiến lúc trẻ được gọi là nhân vật thiên tài nổi tiếng nhưng nhiều năm sống an nhàn sung sướng cùng bạn rạn quốc sự, hẳn đã sớm quen đánh nhau như thế nào rồi, thực lực cũng dừng lại không tiến.

Ánh mắt Dạ Nhược Ly xuyên qua đám người rơi vào Hiên Viên Chiến, chẳng biết tại sao nhìn thấy ánh mắt của nàng, toàn thân Hiên Viên Chiến run lên.

Bước chân chậm rãi hướng về phía Hiên Viên Chiến, thanh âm trầm đục vang lên phảng phất như cự thạch hung hăng đánh vào lòng Hiên Viên Chiến.

Theo tiếng vang của chân nàng, bầu trời đột nhiên bị mây đen che khuất, sấm sét vang dội, cuồng phong loé sáng, một con rồng xanh xuất hiện phía xa, thân thể khổng lồ che cả mặt trời. Mà bước chân của Dạ Nhược Ly cũng không giảm, áo trắng tung bay, tóc đen trong gió mất trật tự, khí thế cường đại bước thẳng đến, cũng không ai dám ngăn cản.

“Cái này... Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Ánh mắt mọi người ngạc nhiên nhìn về phía mây đen ngợp trời, hoàn toàn nghi hoặc, hiển nhiên không rõ Thanh Long kia từ đâu mà đến.

Trông thấy Thanh Long, trong mắt Hiên Viên Chiến xoẹt qua tia thèm muốn, trong rừng rậm Huyền thú cũng có Long tộc nhưng Thanh Long thuộc về truyền thuyết Long, không ai có thể nghĩ tới sự xuất hiện của nó bởi nó chỉ có trong sử sách cổ xưa.

Sách cổ có viết chỉ có khí thế vương giả mới có thể làm Thanh Long phục tùng.

Chẳng lẽ Thanh Long này vì hắn mà đến?

Bất kể thế nào hắn cũng không thể nghĩ tới Thanh Long sớm đã nhận Dạ Nhược Ly làm chủ, dù sao một thân nữ tử như Dạ Nhược Ly sao có thể có khí vương giả?

35. Chương 35: Mối Yêu Nghiệt Đến Rồi.

“Xin hỏi Thanh Long đại nhân sao ngài lại đến đây?” Hiên Viên Chiến ôm quyền, mặt lộ vẻ kính sắc, dù hắn có là cửu ngũ chí tôn cũng không dám ở trước mặt khí thế cường đại của Thanh Long làm hành động lỗ mãng, chính là bày ra ngôn ngữ thành kính, dùng kính ngữ tôn trọng.

Trong nội viện hoàng cung, tất cả mọi người đều dừng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn Hiên Viên Chiến. Bệ hạ gọi nó là Thanh Long? Chẳng lẽ bệ hạ quen biết nó sao? Cũng đúng, chỉ có đế vương như bệ hạ với có thể quen biết với Huyền thú có thực lực cường đại như thế.

“Người hỏi ta vì sao tới sao?” Thanh Long nghe Hiên Viên hỏi, thấp con người, trong mắt ngập tràn sự mỉa mai, Xuỳ ~ cười ra tiếng: “Cũng chỉ là một hoàng đế nhỏ nhỏ mà thôi, có tư cách gì hỏi ta?”

Sắc mặt Hiên Viên Chiến thay đổi, một lúc sau một hồi ánh sáng màu xanh xuyên qua mây đen chiếu vào thân thể cao lớn của Thanh Long,

Được bao bọc trong ánh sáng màu xanh, thân hình Thanh Long dần dần có sự thay đổi. Hào quang chậm rãi tan đi, ở chỗ lúc này Thanh Long đứng được thay thế bằng một vị thiếu niên áo xanh. Chỉ thấy thân hình thiếu niên gầy yếu, gương mặt như em bé, da thịt tựa như như đứa trẻ non mềm sáng bóng, đôi mắt thanh tịnh sáng ngời nhìn về bốn phía cuối cùng dừng ở chỗ Dạ Nhược Ly, khoé môi nở nụ cười như ánh mặt trời rực rỡ vô cùng chói mắt.

Mọi người sợ hãi thán phục, thật là một thiếu niên đáng yêu, căn bản cùng với Thanh Long khí thế hùng vĩ kia hoàn toàn khác biệt a.

Thanh Long cất bước đi, mây đen cũng bị ánh mặt trời xua tan, lộ ra bầu trời tinh khiết.

“Thanh Long đại nhân...” Hiên Viên Chiến ngạc nhiên mở to hai mắt, chẳng thể ngờ đường đường là Thanh Long lại có dáng vẻ thiếu niên non nớt như thế.

“Người là người đầu tiên gọi ta là đại nhân cũng là người đầu tiên cung kính với ta như vậy,” con mắt Thanh Long ẩn chứa thủy quang, ngậm lấy ngón tay nói ra: “Cho nên bốn đại nhân từ bi nói cho người biết, bốn đại nhân đến đây đơn giản là vì chủ nhân bốn đại nhân mà tới.”

“Chủ nhân...Thanh Long đại nhân?” Một lần nữa Hiên Viên Chiến ngây ngẩn cả người, chẳng lẽ đã có người thu phục được Thanh Long rồi? Không biết là thần thánh phương nào mới có thể thu phục được Thanh Long cường đại như thế.

“....., nàng chính là chủ nhân bốn đại nhân!”

Men theo ngón tay của Thanh Long, bốn người Hiên Viên Chiến nhìn thấy Dạ Nhược Ly.

Cái này...cái này có nhầm không vậy? Thanh Long là của nàng ta? Không, không có khả năng, nhất định là nghĩ sai rồi, một nữ tử sao có thể có khí vương giả?

Kỳ thực là Hiên Viên Chiến chính thức hiểu lầm, khí vương giả không đại biểu cho người làm đế vương mà là đại lục Chí tôn. Xuyên không đến đây, Dạ Nhược Ly nguyên là gia chủ tiền nhiệm của Dạ gia, thanh danh sớm đã truyền xa đại lục.

Thanh Long nhớ mang máng, năm đó nàng mới chỉ là tiểu hài tử tám tuổi lại đưa tay ra với một thân trọng thương như nó. Nàng nói, một ngày kia nàng chắc chắn trên hàng đại lục đỉnh phong, trở thành Chí tôn, tiếp nhận sự sùng bái của mọi người, nếu nó đi theo nàng vĩnh viễn sẽ không hối hận...

Trước mặt tiểu hài tử mới có tám tuổi nhưng trên người nàng nó cảm nhận được khí phách vương giả, không khỏi tin tưởng vào lời nói của nàng, từ đó về sau trở thành tùy tùng của nàng, bất kể kiếp trước hay kiếp này chủ nhân ở đâu Thanh Long nó nhất định ở chỗ đó.

Hiên Viên Triệt ngấm nhìn Thanh Long, lại nhìn về phía Dạ Nhược Ly, trong mắt loé sáng.

Nếu hắn có được Dạ Nhược Ly há chẳng phải có thêm một Thanh Long? Lúc đó hắn có thể mượn thực lực của Thanh Long thống nhất bốn nước, dù nàng có ưu tú hơn nữa cũng chỉ là nữ tử, hắn không tin hắn đường đường là thái tử Hiên Viên quốc lại không có được nữ nhân này trong tay.

“Dạ Nhược Ly, Thanh Long là của người?” Hiên Viên Chiến nắm chặt hai tay, trong nội tâm vô cùng không cam lòng, ở trong lòng hắn nữ nhân chính là vật phẩm của nam nhân, dựa vào cái gì mà có thể làm cho Thanh Long phục tùng?

“Hiên Viên Chiến, mong người hiểu rõ thân phận của mình, người cho rằng người có tư cách gì chất vấn ta?” Dạ Nhược Ly cất bước tiến tới, khuôn mặt cuồng ngạo: “Hôm nay ta tới đây, là nói cho người biết, Dạ Nhược Ly ta sẽ không nhường nhịn ai cả, ai dám trêu vào Dạ gia đừng trách ta đại khai sát giới!”

Bàn tay vươn ra, đẩy Hiên Viên Chiến ngã xuống đất, phũ tay quay người nói: “Thanh Long, Gia Nhi, Nguyệt, chúng ta đi!”

“Bệ hạ, bệ hạ, người không sao chứ?”

Mọi người rút cuộc cũng hồi phục tinh thần, vội vàng chạy đến chỗ Hiên Viên Chiến, khuôn mặt không che giấu sự lo lắng.

Từ chỗ ngã Hiên Viên Chiến bò dậy, nhìn bóng lưng Dạ Nhược Ly hận nghiêng rằng nghiêng lợi nhưng cũng không có lá gan ngăn cản. Trong phút chốc, Hiên Viên Chiến tựa như già đi mười tuổi bắt đầu thấy hối hận vì những việc mình đã làm.

Đáng tiếc, hối hận thì đã muộn...

“Tiểu thư, sao lại không giết Hiên Viên Chiến?” Ra ngoài hoàng cung, Gia Nhi nhàm chán nghịch tóc, đôi mắt trong suốt lộ tia nghi hoặc.

“Tạm thời hấn chưa chết được,” Dạ Nhược Ly lạnh lùng cười, trong mắt hàn quang bắn ra: “Chuyện này ta đều có chủ trương, bây giờ chúng ta xem kịch vui là được, trận đấu trò hay, sau đó sẽ trình diễn, hơn nữa ta còn cần Hiên Viên Chiến truyền tin cho gia tộc Bắc Ảnh, ít ngày nữa Dạ Nhược Ly ta sẽ giết đến tận Bắc Sơn.”

Gia Nhi vẫn lộ vẻ khó hiểu, chợt phát hiện không thấy bóng dáng của Thanh Long, trừng mắt nhìn: “Tiểu thư, tên Thanh Long kia đâu rồi?”

“Ta để hấn đi làm việc rồi...” Dạ Nhược Ly thấp con người, che đi hàn ý, thản nhiên nói.

Gia Nhi hơi sững sờ, liên tưởng tới lúc này Dạ Nhược Ly có nói sẽ có trò hay tựa hồ như hiểu được chuyện gì đó...

“Tỷ, người trở về rồi hả?”

Đi vào cửa trước nhà, một vật mềm mại nho nhỏ bổ nhào vào người Dạ Nhược Ly, hai tay ôm lấy chân nàng, nâng đầu lên, hai mắt cong lên, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng đáng yêu tràn đầy vui vẻ: “Tỷ tỷ, hoan nghênh trở về.”

Dạ Nhược Ly hạ người xuống, nhẹ xoa đầu Bắc Ảnh Phong, lộ vẻ sủng nịnh cười: “Tiểu Phong, mẫu thân đâu?”

Vừa dứt lời, Lam Hinh cất bước đi tới. trên mặt có chút u buồn, há hốc miệng, bộ dạng muốn nói lại thôi.

Dạ Nhược Ly ôm lấy thân thể mềm mại của Bắc Ảnh Phong đứng người lên, ánh mắt nhìn vào Lam Hinh: “Mẫu thân, có chuyện gì sao?”

“Tiểu Ly nhi, con không thấy tiểu Phong nhi rất quái lạ sao?” Lam Hinh thở dài, vô cùng lo lắng: “Nào có đứa trẻ nào một tuổi đã biết nói nguyên câu? Bây giờ mới có hai tuổi nhưng lại lớn nhanh như thế nhưng đứa trẻ bốn năm tuổi, tâm trí có thể so với hài tử tám chín tuổi.”

Trong lòng Gia Nhi cười trộm, ngày nào tiểu thư cũng cho thiếu gia tắm được, đem đan dược quý hiếm làm quà ăn vặt, thiếu gia có thể bình thường mới là lạ, có một tiểu thư biến thái như thế nàng là người bên cạnh cũng không thể hiểu được, hơn nữa nàng cũng sẽ không nói với phu nhân thiếu gia đã bắt đầu tu luyện huyền khí, nếu không phu nhân sẽ bị làm choáng váng cũng không hay.

Mà trên đời này, trừ thiếu gia còn ai có đãi ngộ ưu việt như vậy?

“Đệ đệ Dạ Nhược Ly con đương nhiên không thể bình thường được.” Trong mắt Dạ Nhược Ly có ý cười nhìn bé trai trong lồng ngực, nhẹ nhàng nói: “Với tư cách là đệ đệ con nên hưởng thụ tất cả đãi ngộ tốt nhất, bất kể hấn muốn cái gì con sẽ vì hấn mà đoạt lấy, cho dù thứ hấn muốn là toàn thiên hạ.”

“Tỷ, Phong nhi mới không cần thiên hạ.” Bắc Ảnh Phong cong môi nộ phần, ngẩng đầu nhìn Dạ Nhược Ly: “Phong nhi chỉ cần tỷ tỷ, mẫu thân, còn có cả phụ thân là đủ rồi, hơn nữa, Phong nhi lớn nhanh như vậy cũng không có gì là không tốt, đến lúc đó có thể giúp tỷ tỷ đánh người xấu, từ trong tay người xấu cứu phụ thân trở về.”

Tiểu Phong nhi phần nộ nắm bàn tay nhỏ, bộ dạng vô cùng khả ái khiến người khác không khỏi PHỐC cười thành tiếng, Lam Hình chợt hiểu mình lo lắng quá nhiều rồi.

Trong giây lát, Lam Hình chợt nhớ ra chuyện gì đó, mở miệng vội nói: “Đúng rồi, tiểu Ly nhi, Nam Vương đến rồi, đang ở trong sân, con có muốn đi gặp hắn không?”

“Cung Vô Y? Cái tên yêu nghiệt này sao lại đến Hiên Viên quốc chứ?” Dạ Nhược Ly sững sờ, có chút nhú lông mày: “Không cần, Gia Nhi, giúp ta chuẩn bị nước nóng, đi hoàng cung một chuyến phải tẩy sạch vi khuẩn nhiễm trên người xuống đã.”

36. Chương 36: Ta Sẽ Chịu Trách Nhiệm Với Người.

Trong căn phòng thanh nhã truyền tới một mùi thuốc nhàn nhạt, Dạ Nhược Ly chậm rãi cởi quần áo, cất bước tiến về phía thùng gỗ, nhắc chân bước vào thùng nước xanh đen, theo cử động của nàng mặt nước tầng tầng rung động, làn khói mờ mịn che đi da thịt trắng như tuyết.

Nhưng cơ thể ấy lại có chút khuyết điểm là do trên người nàng có mấy vết sẹo mờ nhạt, đó là vết sẹo của nàng. Đầu ngón tay lạnh lạnh khẽ chạm vào vết sẹo, Dạ Nhược Ly khẽ cười, với thực lực hiện giờ xóa mấy vết sẹo này rất dễ dàng nhưng nàng không làm vậy bởi vì những vết sẹo này sẽ không làm nàng quên sự việc tám năm trước(*) khi chịu sự sỉ nhục này.

(*) 8 năm trước chị ấy bị Vân Tâm Vũ đánh, ai còn nhớ không?

Vân gia! Vân Tâm Vũ! Ta để các người tiêu dao một thời gian ngắn nữa, lúc đó ta sẽ cho các người nếm thử cảm giác từ trên cao rơi xuống.

Đột nhiên, thần sắc Dạ Nhược Ly lạnh lẽo, lạnh giọng nói: “Là ai ở trên đó? Ra đây!”

“Ha ha, ba năm không gặp, thực lực của người tăng lên rất nhiều, ngay cả khí tức của bốn vương cũng phát hiện được.”

Tiếp theo là một bóng dáng đỏ như lửa xinh đẹp từ trên xà nhà nhảy xuống.

Nam tử dung mạo cực kì tuấn mỹ, trường bào màu đỏ chói làm hắn càng giống yêu nghiệt, một đầu tóc đen như mực tùy ý rơi ở phía sau, bên hông đeo một thanh kiếm, tên yêu nghiệt này dường như rất thích màu đỏ nên ngay cả chuôi kiếm cũng buộc một sợi dây thừng màu đỏ.

Ánh mắt nam tử nhìn về lưng Dạ Nhược Ly, con mắt phượng trầm xuống: “Vết thương trên người người là do Vân gia sao?”

Dạ Nhược Ly có chút chột dạ, môi mỏng khẽ mím, cười khan một tiếng: “Vương gia, chuyện này hình như không liên quan đến người, hơn nữa người đường đường là Nam Vương gia của Ly Phong quốc lại có sở thích nhìn lên nữ tử tắm rửa hay sao? Ta đúng là không nhìn ra Vương gia lại có sở thích như vậy.”

“Nữ nhân!” khuôn mặt tuấn mỹ của Cung Vô Y tối sầm, mắt phượng nhắm lại, nắm chặt quyền, cả giận nói: “Người đem bốn vương nói thành có sở thích nhìn lên? Bốn vương bắt quả chỉ tới tìm người mà thôi, ai biết người tắm rửa ở đây?”

“Tìm ta sao không đi cửa chính, mà lại đi trên xà nhà thế?”

Dạ Nhược Ly trợn trắng mắt, cho dù muốn kiếm cớ cũng nên kiếm lý do thích hợp một chút, lý do ngu ngốc như vậy mà hắn cũng nói ra.

“Ta...” Nhất thời Cung Vô Y không biết nên giải thích thế nào bởi vì Dạ Nhược Ly nói đúng sự thật, xác thực hắn đi trên xà nhà mà xuống nhưng không biết nàng đang tắm là thật. Chỉ là thấy mặt khác của Dạ Nhược Ly hắn cũng không thể đâm mũi mắt mình được.

“Tiểu Dạ,” đột nhiên Cung Vô Y nở nụ cười ranh mãnh, mắt phượng cũng đầy ý cười: “Bổn vương đã nhìn thấy cái không nên thấy thì tất nhiên bổn vương sẽ chịu trách nhiệm với người.”

Khoé môi Dạ Nhược Ly co rút liên tục, chợt nhớ lời ghi trong sách cổ, hơi đồng tình nhìn về phía Cung Vô Y: “Vương gia, người muốn dùng ta làm lá chắn sao? Kỳ thật người không cần lo lắng tụy người đoàn tụ(*) nhưng cũng không có chuyện gì, người có thể can đảm theo đuổi người người thích, không cần để ý đến ánh mắt của người khác.”

(*): chỗ này t/g ghi đồng tính nhưng ta nghĩ đây là cổ đại nên sửa thành đoàn tụ.

“Đoàn tụ? Người nói bổn vương là đàn ông bình thường thế này là đoàn tụ?” Trán Cung Vô Y nổi lên ba hắc tuyến, tay nắm chặt thành quyền, nghiến răng nghiến lợi nhìn Dạ Nhược Ly.

“Không phải đoàn tụ? Chẳng lẽ người bắt lự?”

“Dạ Nhược Ly!” Mặt Cung Vô Y đã đen đến mức không thể đen thêm, tồn rất nhiều hơi sức mới nói: “Bổn vương có bắt lự hay không, người thử xem chẳng phải sẽ biết hay sao?”

Dạ Nhược Ly nhìn khuôn mặt đen như đáy nồi của Cung Vô Y biết rõ hắn vô cùng tức giận, dù sao là đàn ông bình thường sao có thể chấp nhận để người khác nói bị bắt lự? Bởi vì cả đời Cung Vô Y không hề có bất kì nữ nhân nào cũng không thể trách đời sau nghĩ ngợi lung tung được.

“Bất quá cũng là nhìn thôi, cũng không cần người chịu trách nhiệm, hơn nữa...” Dạ Nhược Ly nhìn khuôn mặt thờ ơ của Cung Vô Y, cuối cùng không thể nhịn được nữa quát lên: ‘Người muốn đứng đó ngây ngốc tới khi nào? Còn không mau ra ngoài cho ta!’

Nghe vậy, Cung Vô Y mới kịp phản ứng, vừa rồi bản thân có vẻ đã nhìn qua toàn bộ thân thể Dạ Nhược Ly. Mặc dù hơn nửa người đều ngâm trong nước cũng không thấy rõ nhưng vẫn thấy được sắc xuân mập mờ, hắn vẫn là lần đầu nhìn thấy....

“Khục khục,” Cung Vô Y ho khan hai tiếng, xấu hổ ngoảnh mặt đi, sau đó nở nụ cười như không: “Bổn vương có thể không chịu trách nhiệm, bất quá tiểu Dạ nhi người phải chịu trách nhiệm với bổn vương, ai bảo Tiểu Dạ nhi lại để bổn vương thấy được thứ không nên thấy, chẳng lẽ tiểu Dạ nhi không chịu trách nhiệm sao?”

Dạ Nhược Ly trừng lớn hai mắt, bị nhìn thấy là nàng, cuối cùng nàng lại là người chịu trách nhiệm? Cái này... Đây là đạo lý kiểu gì vậy?

“Ha ha.” Nhìn thấy Dạ Nhược Ly ngạc nhiên, tâm tình của Cung Vô Y thật tốt, ngứa đầu cười to hai tiếng đi nhanh về phía cửa sổ, nếu đi bằng cửa chính nhất định sẽ gặp Gia Nhi.

Ồ, kia không phải là Nam vương sao? Sao lại đi ra từ phòng tiểu thư? Gia Nhi khó hiểu gãi gãi đầu, đẩy cửa vào, nhìn về thân thể ngâm trong nước của Dạ Nhược Ly, hỏi: “Tiểu thư, Nam vương sao lại ở trong này đi ra?”

“Hắn nhầm đường mà thôi.” Dạ Nhược Ly trả lời thờ ơ.

“Đi...Đi nhầm đường?” Khoé miệng Gia Nhi co giật, im lặng nhìn tiểu thư nhà mình, ánh mắt như nhìn một người ngu ngốc. Tiểu thư, người có thể tìm lý do hợp lý hơn được không? Đi nhầm đường? Có quỷ mới tin, chẳng lẽ tiểu thư và Nam vương có gian tình? Bằng không sao Nam vương lại từ đây đi ra?

Trong lúc Gia Nhi vẫn đang mơ màng, âm thanh nhàn nhạt của Dạ Nhược Ly truyền tới: “Gia Nhi, giúp tat hay quần áo, ta muốn tới Ấm Dạ các một chuyến.”

Nghe thấy lời nói của Dạ Nhược Ly, Gia Nhi hồi phục tinh thần, nói: “Vâng, tiểu thư.”

Dưới ánh trăng, cảnh đêm trở nên mông lung, ảm đạm, hai bóng dáng lặng lẽ rời khỏi Dạ gia cũng không có ai biết.

Lần này, Dạ Nhược Ly chỉ mang theo Dạ Băng Nguyệt đi Ấm Dạ các, Gia Nhi như hình với bóng bị nàng cho ở nhà để chăm sóc Bắc Ảnh Phong, mặc dù Gia Nhi rất muốn đi với Dạ Nhược Ly nhưng vẫn phục tùng mệnh lệnh của nàng ở lại.

Gió đêm thổi qua, cành lá rung rung, tựa như tiếng kêu trầm thấp, trong đêm yên tĩnh trở nên rõ ràng.

“Nguyệt.” Dạ Nhược Ly đột nhiên nói, gọi Bằng Nguyệt một tiếng, bước chân dừng lại, đón gió mà đứng, gió thổi làm bay tóc đen, mà sắc mặt của nàng lại mang tia rét lạnh: “Các hạ, đi theo chúng ta đã lâu như vậy cũng đến lúc hiện thân rồi chứ?”

Nghe vậy, Dạ Bằng Nguyệt cả kinh, có người đi theo nhưng nàng thậm chí còn không biết, như vậy thực lực của người này ít nhất phải trên nàng.

“Ha ha,” một tiếng cười to vang vọng cả trời đêm, lúc âm thanh vừa dứt thì một bóng đen phía sau lướt đến dừng trước mặt Dạ Nhược Ly, con ngươi như rắn độc nhìn Dạ Nhược Ly: “Ta biết rõ ngươi có Thanh Long, nhưng lúc này Thanh Long lại không có ở bên cạnh ngươi, về phần nha hoàn bên cạnh ngươi... có thể đối phó với võ giả, nhưng với ta mà nói, nàng ta chỉ là rác rưởi, cho nên ngày này năm sau chính là ngày giỗ của ngươi!”

Thiên Huyền sư đỉnh phong? Trong nháy mắt lúc Hắc y nhân hiện thân Dạ Nhược Ly liền nhìn ra thực lực của hắn.

“Ngươi chính là người trợ giúp sau lưng Hiên Viên Bình? Chẳng biết lý do gì khiến ngươi muốn giết ta?”

“Sự xuất hiện của ngươi phá hỏng kế hoạch của chúng ta vì vậy người cần phải chết!” Hắc y nhân đột nhiên lộ tia ngoan lệ, giờ kiếm trong tay, hướng về phía Dạ Nhược Ly, trong mắt xoẹt qua tia tàn nhẫn, bất kỳ ai làm hỏng kế hoạch của bọn hắn đều có một kết cục đó chính là, chết!

Nhưng đối mặt với thanh kiếm của hắc y nhân, sắc mặt Dạ Nhược Ly cũng không đổi tựa như mũi kiếm kia không phải chỉ về phía nàng.

37. Chương 37: Dạ Nhược Ly Ra Tay.

“Chủ tử, thân hình Dạ Bằng Nguyệt lộ lên đứng trước mặt Dạ Nhược Ly, gương mặt lạnh như băng ngưng trọng, thần sắc cảnh giác nhìn chằm chằm vào hắc y nhân.

“Nguyệt.” ngón tay nhẹ nhàng đặt trên vai Dạ Nguyệt Bằng, Dạ Nhược Ly chậm rãi tiến tới nhẹ ngáng đầu, con mắt như trời đêm nhìn thẳng hắc y nhân, môi mỏng hé mở: “Ngươi không phải đối thủ của hắn, lui ra đi, để ta đối phó.”

“Chủ tử?” Dạ Bằng Nguyệt kinh ngạc nhìn bóng lưng Dạ Nhược Ly, trong mắt lộ vẻ sùng bái. Chủ tử muốn tự mình động thủ sao? Đã rất lâu rồi nàng chưa thấy chủ tử chiến đấu, quả thật là cơ hội lớn...

“Hừ,” hắc y nhân khinh thường hừ lạnh một tiếng, trong mắt hiện ra sự trào phúng: “Một xú nha đầu miệng còn hôi sữa mà cũng dám đấu với ta? Bây giờ ta sẽ cho ngươi biết người phạm sai lầm rồi và tất nhiên ngươi phải dùng cái chết để chuộc lại sai lầm này!”

Kiếm trong tay hắc y nhân tản ra khí lạnh, đâm thẳng tới yết hầu Dạ Nhược Ly, lúc mũi kiếm sắp đâm thẳng tới môi của y nở nụ cười tàn nhẫn.

Khi nhìn thấy hành động của Dạ Nhược Ly, y không khỏi cười lạnh một tiếng, trong nội tâm vô cùng khinh thường. Thật ngu ngốc, lại muốn đấu với y? Cũng không nhìn thử xem bản thân mình có bao nhiêu thực lực, mặc dù Dạ Nhược Ly phát hiện ra hành tung của y làm y rất ngạc nhiên nhưng dù sao nàng cũng chỉ là thiếu nữ, tuổi còn nhỏ như vậy, trừ phi nàng ta là thiên tài trong các thiên tài, nếu không người trẻ tuổi như vậy sao có thể là đối thủ của hắn?

Bỗng nhiên nụ cười hắc y nhân cứng đờ, trợn mắt há hốc nhìn dung nhan tuyệt sắc trước mặt.

“Điều này....Điều này sao có thể xảy ra?”

Mũi kiếm sắp đâm vào yết hầu Dạ Nhược Ly bị nàng nắm trong tay, phẳng phất như giữ rất chặt không thể cử động được.

Con mắt hơi giương lên, thừa dịp hắc y nhân chưa kịp hoàn hồn Dạ Nhược Ly đuổi chân đạp y một cước, một cước này dùng toàn bộ sức lực làm tên hắc y nhân kia bay ra ngoài, hung hăng ngã vào mặt tường, “Phốc phốc” một tiếng, phun ra ngụm máu tươi, cả người co quắp lại.

“Cờ rắc...!”

Một chân dẫm nát ngực, y nghe thấy tiếng xương cốt vỡ vụn, trong miệng không ngừng phun máu tươi, giọng nói mơ hồ: “Người...Người rốt cuộc là người phương nào?”

“Người tới giết ta, còn hỏi ta là người phương nào?” Khoé môi Dạ Nhược Ly nở nụ cười mỉa mai, mắt đen lạnh lùng nhìn hắc y nhân: “Bất quá nếu người muốn biết, ta đây sẽ cho người làm quỷ cũng được mình bạch.”

Theo tiếng nói của Dạ Nhược Ly trên người nàng toả ra khí tức cường đại, khí tức kia hình thành một cái vòi rồng, xoáy lên đầy trời cát bụi, quay xung quanh nàng thật lâu cũng chưa tan. Mái tóc đen cũng bị cuồng phong phất lên, trong đêm tối phảng phất giống vương giả giáng trần.

“Người...Người là Tinh Huyền sư cấp thấp?”

Hắc y nhân trừng lớn hai mắt, toàn thân không nhịn được run rẩy, y cảm nhận rõ ràng khí tức này so với y còn cường đại hơn, đây là Tinh Huyền sư ở phương nào? Vô luận thế nào y cũng không thể ngờ được thiếu nữ mới mười tám tuổi này lại mạnh như thế!

Trời ạ, là bậc nào thiên phú, quả thật quá biến thái, ngoại trừ hai gia tộc kia, còn có ai có thể nuôi dưỡng thiên tài như vậy? Bản thân rốt cuộc đã trêu chọc yêu nghiệt nào?

“Người sai rồi, ta không phải cấp thấp mà là trung cấp.” Dạ Nhược Ly lắc đầu, thu hồi lại khí tức, nếu không phải vừa rồi nàng bộc lộ thực lực thì căn bản không ai có thể biết được thực lực của nàng: “Bây giờ, người đã chuẩn bị tinh thần để chết chưa?”

Sắc mặt hắc y nhân hiện vẻ hoảng sợ, ôm tia hy vọng cuối cùng: “Chẳng lẽ người không muốn biết lai lịch của ta?”

“Ah?” Dạ Nhược Ly vuốt cằm, hơi suy tư nhìn hắc y nhân.

Hắc y nhân thở phào nhẹ nhõm, y định trước tiên sẽ nói dối thiếu nữ này sau đó sẽ tìm cơ hội bỏ chạy, dù sao nàng ta cũng là người còn trẻ chắc chắn rất dễ lừa.

Dạ Nhược Ly rút bội kiếm bên hông vung lên, kiếm quang xoẹt qua cổ hắc y nhân, máu tươi văng khắp nơi nhuộm hồng cả thân thể hắc y nhân. Y hiển nhiên không thể ngờ Dạ Nhược Ly ngay cả chào hỏi cũng không mà trực tiếp động thủ, há hốc mồm nhìn gắt gao vào nàng.

“Người...”

“Người cho rằng ta sẽ tin người sao?” Dạ Nhược Ly cười lạnh, đem kiếm cắm lại vào vỏ, không chút biểu tình nhìn hắc y nhân: “Nếu như ta muốn biết lai lịch của người, ta sẽ có cách thăm dò, ở đây không có gì là Dạ Nhược Ly ta không tra ra được, Nguyệt, chúng ta đi.”

Dạ Băng Nguyệt nhẹ nhàng cười, mắt dừng lại trên gương mặt Dạ Nhược Ly, loé lên một tia mơ mộng. Chủ tử quá lợi hại đi, nếu có thể đuổi kịp bước chân của chủ tử, đối với nàng mà nói cũng là một loại hạnh phúc...

Hắc y nhân kia dĩ nhiên đã tắt thở, có thể hắc chết không nhắm mắt, con mắt kia đến chết cũng không muốn nhắm lại, gắt gao trừng mắt về nơi Dạ Nhược Ly đang đứng.

Ám Dạ các, mùi thơm dễ chịu.

Dạ Nhược Ly cất bước vào, một bóng dáng hiên ngang bước từ trong đi ra.

“Chủ tử, sao người lại tới đây?” Nhìn thấy Dạ Nhược Ly, Niệm Khê dừng bước chân, trong mắt xoẹt qua tia kinh ngạc, không biết Dạ Nhược Ly đến đây có chuyện gì khẩn cấp mà đêm hôm khuya khoắt lại đến Ám Dạ các tìm nàng.

Dạ Nhược Ly cười nhạt, ánh mắt hướng ra ngoài, nói: “Niệm Khê, người ra thật đúng lúc, ta muốn nói với người một tiếng, mấy ngày này ta sẽ rời khỏi Ám Dạ các.”

“Người phải đi?”

“Đúng, đại hội huyện giả sắp tổ chức, ta phải tham gia, hơn nữa lần này rời đi, nếu không được cha dưỡng theo ta tuyệt sẽ không trở về.” Chậm rãi quay người, nhìn Niệm Khê, lông mày Dạ Nhược Ly tràn đầy kiên định: “Trong thời gian ta rời khỏi đây, ta muốn đưa mẫu thân đến Âm Dạ các, cho nên đêm mai người hãy đến Dạ gia bí mật đưa mẫu thân và Phong nhi đem đi, mặc dù mẫu thân là võ giả ba năm này ta bồi dưỡng cũng trở thành võ sư nhưng đưa đến Âm Dạ mới làm ta yên tâm.”

Thần sắc Niệm Khê ngưng trọng, nàng nhẹ gật đầu: “Ta hiểu rồi, ta sẽ bảo vệ phu nhân và thiếu gia thật tốt!”

“Lúc đó, ta sẽ đưa Gia Nhi theo cùng, bên cạnh ta ngoại trừ mấy người Thanh Long, Gia Nhi có thực lực mạnh nhất, còn có người thông báo với Huyền Vũ một tiếng đêm mai tới Dạ gia tìm ta.” Ngừng lại một chút, ánh mắt Dạ Nhược Ly hơi thu lại, nói: “Mặt khác, đem hết toàn lực điều tra kẻ nào đã âm thầm giúp đỡ Hiên Viên Bình cho ta.”

Những người kia đối với mình đã nổi sát ý, như vậy nàng tuyệt không thể bỏ qua cho đám người kia.

38. Chương 38: Người Cho Rằng Người Đủ Tư Cách Sao?

Nắng sớm tinh khôi ở trong hậu viện Dạ gia, Dạ Nhược Ly nằm trên ghế quý phi, híp nửa con mắt, lạnh nhạt nhìn về phía nam tử cầm y đang dần đi tới trước mặt: “Hôm nay thời tiết không tồi, đáng tiếc, người tới đúng là tàn sát phong cảnh mà.”

“Chủ tử, nếu người không muốn gặp hấn, thuộc hạ sẽ bắt hấn rời đi.”

Dạ Băng Nguyệt cung kính đứng bên cạnh Dạ Nhược Ly, nhưng khi nhìn về phía nam tử cầm y kia, gương mặt lạnh lùng hiện lên tia chán ghét.

“Không cần,” Dạ Nhược Ly khoát tay áo, chậm rãi ngồi dậy, ngón tay thon dài nhẹ xoa thái dương: “Trong thời gian ngắn này bận rộn đủ việc, lấy hấn làm thú tiêu khiển cũng không tồi.”

Nghe vậy, khuôn mặt đầy hàn ý của Dạ Băng Nguyệt mới hơi hoà hoãn lại, đồng tình liếc mắt nhìn người tới, bị chủ tử lấy làm thú vui hấn cũng đủ thảm rồi.

“Dạ cô nương,” đứng trước mặt Dạ Nhược Ly, nam tử cầm y dừng bước chân, bàn tay vung lên mở quạt xếp, khuôn mặt anh tuấn nở nụ cười sáng lạn: “Bản thái tử mạo muội đến thăm, kính mong cô nương đừng trách.”

Con người nhàn nhạt đảo qua Hiên Viên Triệt, Dạ Nhược Ly ôn hoà nói: “Thái tử, chúng ta quen biết nhau sao?”

Hiên Viên Triệt hơi sững sờ, mày kiếm nhăn lại: “Cô nương nói vậy là có ý gì?”

“Chúng ta không quen biết, sao thái tử lại cười lấy lòng như vậy?” Khoé môi cong lên mang theo vẻ trào phúng: “Hay nói là, đường đường là thái tử điện hạ của Hiên Viên quốc cùng với nữ tử hoa lâu giống nhau, nhìn thấy người xa lạ đều lộ nét mặt tươi cười? Cái đó và bán rẻ tiếng cười có gì khác nhau?”

Sắc mặt đại biến, Hiên Viên Triệt có chút u ám, nữ tử này nói hấn bán rẻ tiếng cười? Nhưng vì muốn nàng trợ giúp nên hấn chỉ có thể nhịn, nhịn, nhịn.

“Ha ha,” ôn nhuận cười, con ngươi đen kịt thâm thúy nhìn Dạ Nhược Ly, dù hấn đã nhìn qua vô số nữ tử cũng không thể không thừa nhận thiếu nữ áo trắng trước mắt là mỹ nhân hiếm có khó tìm, nếu có được nữ nhân này cũng không phí công sống trên đời này. Huống chi thủ hạ của mỹ nhân còn có hai nha hoàn thực lực cường đại cùng với Thanh Long vô cùng mạnh mẽ uy nghi.

“Dạ cô nương, ngày hôm qua chúng ta có gặp mặt nhau nên cũng không thể nói là người xa lạ, cho nên cô nương đừng lời lẽ như vậy là quá khắt khe rồi.”

Cười lạnh một tiếng, Dạ Nhược Ly rũ mắt che kín sự mỉa mai, thấp giọng nói: “Người quang minh không nói điều mờ ám, thái tử điện hạ nói đi hôm nay người tìm ta có chuyện gì?”

“Ha ha, Dạ cô nương quả nhiên sáng khoái, nếu thể bản thái tử cũng nói rõ,” Hiên Viên Triệt cười to hai tiếng, thu lại cánh quạt, bước tới hai bước, tràn đầy tự tin tựa hồ như chắc chắn Dạ Nhược Ly sẽ đồng ý yêu cầu của hắn: “Bản thái tử tìm người kì thật rất đơn giản, bản thái tử muốn người làm chính phi thái tử, chúng ta cùng nhau liên thủ thống nhất bốn nước, sống vui thiên hạ, như thế nào?”

“Người muốn ta gả cho người?” Đột nhiên Dạ Nhược Ly cười, tràn ngập khinh thường: “Người cho rằng người có đủ tư cách sao?”

“Dạ cô nương, bản thái tử biết rõ người có một Thanh Long rất cường đại,” Sắc mặt hơi đổi sau đó rất nhanh hồi phục lại: “Có thể hai tay đỡ được bốn quyền nhưng Thanh Long kia thật sự sẽ bảo vệ người cả đời sao? Không bằng chúng ta liên thủ, có sự trợ giúp của các người bản thái tử thu phục các nước khác như trong lòng bàn tay, lúc đó người sẽ là mẫu nghi thiên hạ, chẳng lẽ người không muốn ngồi lên vị trí này?” Hiên Viên Triệt đều nghĩ rằng nữ nhân ai cũng ham hư vinh cho nên hắn rất tự tin Dạ Nhược Ly sẽ chọn hắn.

“Dạ cô nương, người cũng là một người có dã tâm, chỉ có điều với thực lực của mình sẽ không địch nổi nhiều thế lực như vậy, ba năm này ở Ly Phong quốc có một gia tộc bỗng nhiên quật khởi là Lam gia danh tiếng cường thế, gia chủ Lam gia chính là cậu của hoàng đế Ly Phong quốc, hắn cự tuyệt vào triều làm quan tự sáng lập ra môn hộ, nghe nói người này hữu dũng hữu mưu, gan dạ sáng suốt hơn người cũng chính là người bản thái tử kiêng kỵ nhiều nhất nên bản thái tử cần sự trợ giúp của người.”

Khoé môi Dạ Nhược Ly giật giật, Hiên Viên Triệt tìm người hỗ trợ sao không tìm hiểu một chút thân phận của đối phương?

Gia chủ Lam gia không chỉ là cậu của hoàng đế Ly Phong quốc mà còn là cậu nàng, nàng sẽ không ngu ngốc đến nỗi giúp người ngoài đánh cậu và biểu huynh, trong trí nhớ của Vân Văn Ca bất luận là biểu huynh, dì nhỏ hay cậu đều đối với nàng vô cùng sủng ái. Hơn nữa Lam gia có thể phát triển thế lực nhanh chóng như vậy cùng với nàng vụng trộm cho người tương trợ có quan hệ rất lớn a.

“Thái tử, người dường như không để ý đến một việc,” Dạ Nhược Ly khiêu mị nhìn Hiên Viên Triệt, nở nụ cười lạnh: “Người có từng nghĩ qua sao ta lại có được Thanh Long? Gia Nhi và Nguyệt vì sao lại có thực lực như vậy? Nếu như ta không có năng lực thì lấy cái gì để thuần phục bọn họ? Hiên Viên Triệt, ta đã sớm nói qua vị trí chính phi thái tử Dạ Nhược Ly ta hoàn toàn không cần, ta muốn địa vị cũng sẽ dùng thực lực bản thân đoạt được cũng không cần liên thủ với bất kì ai! Về phần người, càng không có đủ tư cách!”

Lời nói thiếu nữ cuồng vọng mà lại bá khí, làm Hiên Viên Triệt sững sờ nửa ngày cũng chưa hoàn hồn.

Vấn đề này hắn không phải không nghĩ tới mà là vô thức không để ý tới, chỉ có như thế hắn mới có phần thắng, chỉ là...chính như nàng nói, không có thực lực dựa vào cái gì để người khác thuần phục?

“Tiểu Dạ nói không sai.”

Một thanh âm yêu nghiệt đột ngột chen vào, Dạ Nhược Ly nhìn về phía phát ra giọng nói liền thấy một nam nhân đón nắng sớm đi về phía nàng.

Sáng nay tên yêu nghiệt này mặc nguyên một bộ áo choàng màu đỏ chói, dáng vẻ tươi cười, mắt phượng nhìn chăm chăm vào Dạ Nhược Ly, thật lâu sau mới để ý đến Hiên Viên Triệt ở bên cạnh dáng vẻ tươi cười chậm rãi thu lại, con ngươi lộ vẻ âm trầm.

“Đây không phải là thái tử Hiên Viên quốc sao? Như thế nào? Mới sáng sớm đã đến phủ đệ của vị hôn thê bốn vương, chẳng lẽ muốn đào góc tường(*) nhà bốn vương?”

(*): ngoại tình ấy a.

Dạ Nhược Ly cũng không giải thích, nàng nhận lấy ly trà Dạ Băng Nguyệt đưa, vẻ mặt xem kịch vui.

“Vị hôn thê của người?” Sắc mặt Hiên Viên Triệt trầm xuống sau đó lại nở nụ cười lạnh: “Theo ta biết Nam vương Ly Phong quốc đến nay không vợ không thiếp, càng không có người hôn ước, Nam vương lại nói nàng là Nam vương phi, chứng cứ đâu?”

“Bốn vương không cùng người có hôn ước, nhưng bốn vương đã nhìn thấy thân thể nàng, nếu như đã xem qua rồi chẳng lẽ nàng không được xem là nữ nhân của bốn vương?”

“Phốc!” Nghe vậy Dạ Nhược Ly phun ngụm nước ra ngoài, toàn bộ đều rơi trên quần áo Cung Vô Y.

Cái gì mà đã xem qua? Hẳn đúng là có tới khi nàng đang tắm nhưng lúc đó đại bộ phận thân thể nàng đều ở trong thùng nước, Cung Vô Y căn bản cái gì cũng không thấy.

Cúi đầu nhìn vết nước trên quần áo, khuôn mặt tuấn tú của Cung Vô Y lập tức sa sầm ngay sau đó lại nở nụ cười, mắt phượng nhìn Dạ Nhược Ly, cười đến vô cùng yêu nghiệt: “Tiểu Dạ nhi muốn lưu dấu vết lên người bổn vương? Để chứng minh bổn vương là nam nhân của nàng? Yên tâm, bổn vương sẽ không bị người khác cướp đi, bộ y phục này bổn vương sẽ vì nàng mà lưu giữ cẩn thận.”

Khoé môi Dạ Nhược Ly co rút dữ dội, nàng sống cũng ba kiếp rồi cho đến nay chưa thấy ai vô sỉ như nam nhân này.

So sánh với sự im lặng của Dạ Nhược Ly thì mặt mũi Hiên Viên Triệt tràn đầy khiếp sợ nhìn Cung Vô Y. Mặc dù hai nước cách nhau khá xa nhưng lời đồn về Cung Vô Y hẳn nghe được cũng không ít.

Nam vương Cung Vô Y Ly Phong quốc thích sạch sẽ, bên người không hề có nữ nhân nào, trước đây có một nữ tử ái mộ hẳn không cẩn thận đụng phải góc áo kết quả bị hắn trực tiếp chém đứt cánh tay. Nhưng Dạ Nhược Ly phun nước vào người hắn lại không bị gì mà hắn cũng không hề tỏ thái độ bất mãn.

“Thái tử, trời không còn sớm, ta không tiễn,” Dạ Nhược Ly buông ly trà trên tay xuống, ánh mắt nhàn nhạt nhìn Hiên Viên Triệt.

Hiên Viên Triệt biết rõ Dạ Nhược Ly đuổi khách, mặc dù không cam lòng nhưng nếu hắn còn ở đây cũng chỉ làm trò cười mà thôi, vì vậy phẩy phẩy tay áo nói: “Bản thái tử cáo từ, nhưng Dạ tiểu thư, những gì lúc này bản thái tử nói qua người có thể từ từ cân nhắc.” Dứt lời nhìn Cung Vô Y đầy mắt lệ tia âm trầm rồi sau đó rời đi.

Sau khi bóng dáng Hiên Viên Triệt biến mất, Dạ Nhược Ly từ ghế quý phi đứng lên, nhìn thẳng vào dung nhan yêu nghiệt, nói: “Yêu nghiệt, lần sau không được phép nói ta là vị hôn thê của người, ta và người một chút quan hệ cũng không có.”

“Không có gì, nàng không muốn làm vị hôn thê của ta thế thì ta đành uỷ khuất một chút, làm vị hôn phu của nàng a!”

Dạ Nhược Ly ghen lời, cái đó và trước đó có gì khác nhau?

“Tiểu...Tiểu thư, tin tức tốt, đặc biệt tốt!”

Ngay sau đó, một âm thanh thanh thúy vang lên, Gia Nhi đang vội vàng chạy tới.

Gia Nhi cũng không để ý đến sự có mặt của Cung Vô Y, lập tức nói: “Người biết không, hôm qua khi chúng ta rời khỏi hoàng cung, trong hoàng cung xảy ra đại sự, Hiên Viên Bình và Hiên Viên Tinh Nhi có quan hệ không bình thường, đúng lúc bị Bình an vương phi bắt gian tặc giường, không biết ai cố ý hay không mà tin tức này truyền đi khắp phiên chợ, ha ha, chết cười em rồi, đúng rồi tiểu thư, cái này có phải do người làm không? Trừ tiểu thư ra không ai có thể làm được chuyện này đâu.”

39. Chương 39: Nữ Nhân, Đừng Để Ta Bắt Được Người.

Cái này đúng là chuyện hay, lúc này ở Bình an vương phủ không biết loạn thành dạng gì rồi, càng có người mạnh miệng nói bọn họ phát sinh quan hệ cấu thả ba năm rồi thật đáng thương cho Bình an vương phi vẫn ngây ngốc không hề hay biết.

Nghĩ tới bộ dạng Bình an vương phi cao cao tại thượng, kiêu ngạo không ai sánh bằng, Gia Nhi cảm thấy thật hạ dạ, ai bảo một nhà kia chẳng có người nào tốt lành.

“Người không phải muốn biết hôm qua ta cho Thanh Long đi đâu? Nó chính là đi làm chuyện này,” Dạ Nhược Ly có chút hất càm, ánh mắt nhìn về cái ao nhỏ, chăm chú nhìn theo lá sen nổi trên mặt nước, con người xoẹt qua hàn ý: “Nhưng tất cả chỉ mới bắt đầu thôi.”

Cung Vô Y vuốt vuốt cằm, mắt phượng nhìn dung nhan tuyệt sắc, chậm rãi cười một tiếng, lộ dáng vẻ vô cùng mỉa mai. Tiểu Dạ, tựa hồ bốn vương đối với nàng ngày càng hứng thú...

Cảnh đêm như nước, gió đêm chọc người.

Trong hậu viện Dạ gia, Bắc Ảnh Phong ôm đùi Dạ Nhược Ly không buông, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu đầy nước mắt, hấn cắn chặt bờ môi phần nộn giống như một con mèo nhỏ, đôi mắt to tròn đáng thương nhìn Dạ Nhược Ly: “Tỷ tỷ, người vứt bỏ tiểu Phong thì sao? Phong thì không muốn xa người.”

Nhìn khuôn mặt diễm đạm đáng yêu, lòng Dạ Nhược Ly mềm nhũn, bàn tay nhẹ nhàng xoa đầu bé: “Tiểu Phong, tỷ tỷ rất nhanh sẽ trở về, cũng sẽ đem phụ thân trở về, trong thời gian ta đi mẫu thân sẽ do tiểu Phong thì bảo vệ, được không?”

Chớp chớp mắt to, bé chúi chúi hốc mắt, miễn cưỡng nở nụ cười đáng yêu: “Được, tiểu Phong thì sẽ bảo vệ mẫu thân thật tốt, đợi tỷ tỷ trở về.”

Thở dài, Dạ Nhược Ly thu hồi tầm mắt rồi nhìn qua Lam Hinh: “Mẫu thân, yên tâm đi, con sẽ trở về, trong thời gian này, Hiên Viên quốc có chút không an toàn, người theo Niệm Khê đến Âm Dạ các, sẽ có người chuyên bảo vệ cho hai người, Gia Nhi cũng sẽ ở đó.”

Trong mắt Lam Hinh chất chứa tia sầu lo nhưng để Dạ Nhược Ly yên tâm cũng ôn nhu nở nụ cười: “Tiểu Ly thì, con tự có chủ trương của mình, cho nên mặc kệ con muốn làm gì mẫu thân cũng sẽ ủng hộ con, chỉ cần con nhớ kĩ mẫu thân và tiểu Phong thì ở đây chờ con về.”

Lòng Dạ Nhược Ly như có bàn tay nhẹ nhàng xoa dịu, gật đầu rồi quay sang Niệm Khê, sau khi đưa hai người bọn họ bảo vệ an toàn nàng có thể yên tâm tham dự đại hội huyền giả.

“Huyền Ứng, Huyền Báo, hôm nay vừa đúng ba năm, các người có thể trở về rừng rậm Huyền thú rồi.” Dạ Nhược Ly chuyển tầm mắt nhìn huynh đệ Huyền Báo.

Tay trái Huyền Ứng cầm bầu rượu. tay phải cầm cái đùi gà, ăn ngon lành, nghe Dạ Nhược Ly nói, lập tức sững sờ: “Nhanh như vậy đã qua ba năm sao? Thế nhưng ta cảm thấy ở ngoài sinh hoạt tốt hơn, Tứ ca, chúng ta có thể không trở về không?”

“Không được,” Huyền Báo nghiêm nghị cự tuyệt Huyền Ứng, lông mày khẽ nhíu, nhìn Dạ Nhược Ly, âm thanh nhàn nhạt phiêu đảng trong bầu trời đêm: “Tối nay tới tìm người cũng vì muốn cáo từ, ta và Ngũ đệ phải trở về rừng rậm Huyền thú, nếu như lão đại bề quan ra biết chúng ta rời khỏi rừng rậm Huyền thú ba năm, chúng ta khó tránh khỏi một trận phạt.”

“Nhưng...” Huyền Ứng không muốn bỏ rượu ngon và mỹ thực, nếu trở về rừng rậm Huyền thú hẳn sẽ không thể nếm được mỹ vị như vậy. Nhưng hẳn cũng biết Huyền Báo nói đúng, bọn hắn phải trở về trước khi lão đại bề quan xong.

“Ồ Thiên!”

Ánh mắt Dạ Nhược Ly quét qua, Tuyết Hồ đột nhiên hoảng sợ, lui về sau mấy bước, mắt lam ngưng tụ đầy uỷ khuất: “Chủ nhân, người không phải muốn đuổi ta đi chứ? Ta biết rõ ta có hơi lười biếng một chút, hơi háo sắc một chút, nhưng mà ba năm trước ta đã thề cả đời này sẽ theo chủ nhân, chủ nhân, người vạn lần đừng đuổi ta.”

Dứt lời Tuyết Hồ trực tiếp nhào tới ôm Dạ Nhược Ly, nhưng một bóng dáng hoả hồng ngăn trước mặt Dạ Nhược Ly, đuổi chân ra, không hề khách khí đạp thẳng vào mặt Tuyết Hồ.

“Cút! Hồ ly háo sắc, cách xa chủ nhân lão tử một chút, có nghe thấy không? Nếu không, lão tử đem người nướng lên ăn.” Chu Tước hung hăng trợn mắt nhìn Tuyết Hồ, giang hai tay chưởng, lòng bàn tay hấn hiện lên ngọn lửa, dưới ánh trắng tắn ra mà sữa trắng ngà.

Tuyết Hồ rùng mình cái thật mạnh, bên cạnh Dạ Nhược Ly nó kiêng kị nhất chính là tên ôn thần cả người bốc hoả Chu Tước này. Nó cũng không muốn trở thành hồ ly nướng đầu...

“Ồ Thiên, người vào không gian Huyền Linh tu luyện ngay lập tức cho ta, chưa hoá thành người thì không được phép ra, Thanh Long giám sát hẳn thật chặt vào.” Dạ Nhược Ly vừa nói xong liền thấy Thanh Long

hiện lên tia vui vẻ, lông mày nhíu lại: “Còn có, không được phép ăn vụng đũa dũa trong không gian Huyền Linh.”

Nụ cười của Thanh Long cứng đờ, mân mê môi, có chút không muốn đáp: “Ta biết rõ mà chủ nhân, cam đoan không ăn vụng.”

Cuối cùng ánh mắt Dạ Nhược Ly nhìn về phía thanh niên trầm mặc. Thanh niên kia mặc một bộ y phục màu đen, dung mạo anh tuấn bất phàm, một đầu tóc đen dùng vải đen buộc lên, thân hình thẳng tắp, cũng có thể hình dung ra một soái nam, chỉ là từ đầu đến cuối hắn đều im lặng.

“Huyền Vũ, chắc không lâu nữa Hiên Viên Bình và Hiên Viên Chiến sẽ đấu đá nhau, nhiệm vụ của người là giúp đỡ Hiên Viên Chiến.” Khoé môi cong lên, đáy mắt xoẹt qua tia tính toán: “Đương nhiên, ta không muốn Hiên Viên Chiến thắng, chỉ là phải bảo trì cân bằng.” Huyền Vũ nao nao, hắn biết rõ Dạ Nhược Ly có lý do của mình, vì vậy bình tĩnh nghe nàng phân phó.

“Sau lưng Hiên Viên Bình có thể lực tương trợ nhưng Hiên Viên Chiến lại không có tất sẽ thất bại rất nhanh, cho nên ta cần người dùng danh nghĩa Âm Dạ các để giúp Hiên Viên Chiến, địch mạnh thì ta cũng phải mạnh, địch yếu ta cũng yếu, đến khi ta trở về tính sau.” Khoé môi chuyển qua nụ cười lạnh, Dạ Nhược Ly nắm chặt tay, nói: “Ta sẽ không bỏ qua cho Hiên Viên Bình, cũng sẽ không buông tha cho Hiên Viên Chiến, ta muốn Hiên Viên Chiến biết cuộc chiến này không hề dễ thắng, sau khi hắn đạt đến thắng lợi, ta sẽ đập hắn xuống địa ngục.”

Nghe vậy, mọi người đều thấy lạnh cả người nhưng không ai một đồng tình với Hiên Viên Chiến. Nếu như không có hội ngấm hoa ngày đó, Dạ Nhược Ly cũng sẽ không rat ạy tàn độc như vậy, tất cả đều là do Hiên Viên Chiến tự làm tự chịu, không thể trách ai được.

“Mặt khác, Huyền Vũ, người phái người tìm Dạ Minh Hi đi, thời gian dài như vậy còn chưa trở về, chắc là gặp nguy hiểm gì rồi.” Dứt lời, Dạ Nhược Ly nhìn qua bốn người: “Dạ Phong ở lại canh giữ Dạ gia, Chu Tước, Long Phi Thanh, Dạ Băng Nguyệt, Dạ Phi Linh, các người theo ta tham gia đại hội huyền giả.”

Sau khi an bài xong mọi việc, năm người yên lặng rời khỏi Dạ gia.

Chỉ vì thái độ của Cung Vô Y làm Dạ Nhược Ly vô cùng cảnh giác nên nàng mới quyết định rời đi vào lúc này, nếu để ngày mai chắc chắn không thể đi một mình, nàng cũng không muốn dùng thực lực chưa cường đại của mình đi so sánh với Cung Vô Y, trêu chọc người như vậy khẳng định rất phiền phức. Cho nên, Dạ Nhược Ly mới làm như vậy....

Bình minh hôm sau.

Mùi hương thoang thoang bay khắp khuê phòng, nam nhân yêu nghiệt cầm chặt tờ giấy tuyên thành trên tay, khuôn mặt tái nhợt, bàn tay dùng lực nắm lại, sau khi mở ra tờ giấy tuyên thành kia giống như bị xé ra nhiều lần, mảnh giấy vụn bay lả tả trong gió.

“Nữ nhân, dám để lại cho bốn vương lá thư rồi trốn đi, nàng tốt nhất nên cầu nguyện đừng để ta bắt được nàng.”

40. Chương 40: Chương 1: Thân Phận Của Long Thanh Phi.

Quyển 2(ta đoán thế) Thanh danh lên cao.

Chương 1: Thân phận của Long Thanh Phi.

Huyền vũ đại lục ở phía Đông là Thiên Vũ quốc – nơi tuyết rơi quanh năm, tại đây bốn mùa đều là trời đông giá rét, tuyết rơi đầy trời, nhưng Thiên Vũ quốc lại nằm trong một trong bốn nước cường đại nhất, còn có một trong tứ đại gia tộc là Nam Cung thế gia cũng thuộc Thiên Vũ quốc.

Những ngày gần đây, bởi vì tổ chức đại hội huyền giả mà rất nhiều người tụ tập ở Thiên Vũ quốc nhưng đại bộ phận đều đến để xem phong thái của huyền giả. Lúc này, ở trên đường chính có năm người đặc biệt thu hút ánh mắt người nhìn.

Năm người kia đều có dung mạo bất phàm, chỉ thấy thiếu nữ chính giữ một bộ xiêm y trắng như tuyết cùng đất trời đầy tuyết hài hoà khó tin, ngũ quan cực kì tinh tế, mắt đen như mực, sống mũi cao thẳng, nhàn nhạt vẽ ra bờ môi mỏng, không thể nghĩ ngờ nàng chính là người gây kinh diễm nhiều nhất.

Hai bên thiếu nữ là một nam một nữ. Trong đó có một thiếu niên đỏ từ đầu đến chân, gió lạnh thổi qua làm mái tóc đỏ bay trong gió, mà tính cách của thiếu niên này cũng giống như tướng mạo của hắn, nóng nảy mà càn quấy, chỉ cần liếc qua cũng biết hắn là người không nên chọc vào. Làm người ta ngạc nhiên nhất chính là nơi hắn đi qua, tuyết có dày đặc đến mức nào cũng bị hoà tan.

Về phần nữ tử đứng bên cạnh kia trong tay cầm thanh trường kiếm, dung nhan xinh đẹp không chút biểu tình, ánh mắt lạnh lùng như băng, nếu bị nhìn trúng toàn thân lập tức đều thấy lạnh, chỉ là khi nữ tử nhìn về thiếu nữ áo trắng lại nở nụ cười thật nhẹ.

“Chủ tử, còn một khoảng thời gian nữa mới tổ chức đại hội huyền giả, tiếp theo, chúng ta nên đi đâu?”

“Trong thời gian này nhà trọ chắc cũng đã chật rồi, cho nên chúng ta không thể ở đó được.” Thiếu nữ áo trắng vuốt cằm, gió lạnh thổi qua mái tóc đen, nàng nhún mào suy tư một lát, quay đầu nhìn về hai người phía sau: “Long Phi Thanh, Dạ Phi Linh, hai người có ý kiến gì không?”

Theo sau lưng nàng là đều là hai nam tử kiệt xuất.

Một tuần mỹ lạnh như băng, một ánh mắt như dã thú, không ngoại lệ hai người này đều nghe theo lời của thiếu nữ áo trắng kia.

Long Phi Thanh hơi sững sốt, trong mắt xoẹt qua tia khác thường, hắn há miệng muốn nói gì đó lại thôi, trong phút chốc một giọng nói kinh hãi truyền tới: “Đại thiếu gia, Đại thiếu gia, là người sao? Lão nô không hoa mắt chứ? Thật sự là Đại thiếu gia sao?”

Thân hình bỗng nhiên cứng đờ, Long Phi Thanh chậm rãi ngẩng đầu, cách đó không có một bóng dáng già nua hiện ra trong đồng tử của hắn. Nhất thời, trong lòng hắn vô cùng phức tạp, nở nụ cười cứng nhắc: “Lão quân gia, gần đây vẫn khoẻ chứ?”

“Đại thiếu gia, không nghĩ tới lão nô còn sống vẫn còn có thể nhìn thấy Đại thiếu gia bình an!” Nước mắt lão giả tuôn ra như mưa nhìn Long Phi Thanh, một đầu tóc trắng hoà trong tuyết trắng đặc biệt chói mắt, thân hình đơn bạc gầy yếu càng lộ thêm vài phần tang thương: “Lúc Nhị phu nhân mất, thực sự là một đả kích lớn đối với Đại thiếu gia, không thể ngờ rằng trong một đêm Đại thiếu gia lại biến mất, cũng đã ba năm rồi, gia chủ và lão gia chủ đều phái người tìm kiếm Đại thiếu gia, nhưng...”

Mất tích? Long Phi Thanh cười lạnh một tiếng, nếu không phải nữ nhân kia đuổi giết hắn, hắn sao có thể có nhà mà không thể về? Buồn cười nhất là những người trong Long gia vẫn ngây thơ như vậy. Toàn bộ Long gia dường như đã bị nữ nhân kia chiếm được.

“Lão quân gia, lần này ta trở về đây không phải vì Long gia,” Long Phi Thanh lắc đầu, khoé miệng hiện hươu vị đáng ghét: “Ta sẽ không trở về Long gia, từ ba năm trước Long Phi Thanh ta chỉ là Long Phi Thanh, không còn là Đại thiếu gia Long gia, lão quân gia, người nên trở về đi.”

“Nhưng mà Đại thiếu gia, lão gia chủ vô cùng thương nhớ Đại thiếu gia, chẳng lẽ người thật sự nhẫn tâm để lão gia chủ tuổi già mà phải thương tâm như vậy sao?”

Toàn thân Long Phi Thanh run lên, có thể nói nếu như có người làm hắn không thể đành lòng chỉ có một người là lão gia chủ Long gia Long Thần Lạc, người duy nhất yêu thương mẫu thân hắn, sủng ái hắn chính là gia gia (ông nội?) của hắn....

“Chủ tử, chúng ta tới Long gia đi.” Dạ Phi Linh quét mắt nhìn Long Phi Thanh rồi nhìn về phía Dạ Nhược Ly, nét mặt của hắn vẫn lạnh lùng như băng nhưng nghe lời hắn nói có thể cảm nhận được tâm như lửa.

Nhớ lại lúc Long Phi Thanh tới Dạ gia, hồng hoả trong mắt Chu Tước sáng lên giống như muốn nhảy ra ngoài: “Chủ tử, ta đồng ý ý kiến của Dạ Phi Linh.”

Thuộc hạ của chủ nhân chính là bạn của Chu Tước hắn, cho nên ai dám tổn thương tới Long Phi Thanh hắn sẽ tuyệt đối không bỏ qua, nếu không đem Long gia nháo đến cùng hắn không phải là Chu Tước! Đây chính là mục đích hắn muốn Dạ Nhược Ly tới Long gia.

“Ta...nghe theo lời chủ tử.” Dạ Băng Nguyệt thấy hai người nói ra ý kiến của mình, trầm mặc thật lâu cũng mở miệng nói. Dù chủ tử quyết định thế nào nàng luôn vĩnh viễn nghe theo chủ tử.

“Đã như vậy, chúng ta tới Long gia a!”

Áo trắng tung bay, Dạ Nhược Ly ngẩng đầu nhìn về phía trời xanh, âm thanh nhàn nhạt phiêu dang trong không khí rét lạnh.

Lão quản gia kinh ngạc nhìn về phía thiếu nữ tuyệt sắc, thật không hiểu thiếu nữ kia sao có thể sai bảo Đại thiếu gia? Nhưng nghĩ tới Đại thiếu gia sắp trở về Long gia lòng hần cũng nhẹ nhàng thở ra, có thể nhìn thấy Đại thiếu gia bình an, không chừng lão gia chủ sẽ chữa được tâm bệnh.

Long gia ở Thiên Vũ quốc là gia tộc võ học đệ nhất, địa vị cũng giống như Niệm gia ở Hiên Viên quốc nhưng Thiên Vũ quốc mạnh hơn Hiên Viên quốc nên Long gia có thực lực lớn hơn Niệm gia.

Sau giờ ngo, một âm thanh kinh hãi truyền khắp Long gia...

“Đại thiếu gia trở về rồi, sau ba năm mất tích Đại thiếu gia cuối cùng cũng đã về rồi...”

Long Phi Thanh theo lão quản gia bước vào cánh cửa Long gia, khoảng sân nho nhỏ quen quen lạ lạ hiện ra trước mắt, khoe môi cứng nhắc bỗng nhúc nhích, trong lòng phức tạp vô cùng, đúng lúc này, một đoàn người tiến tới, lúc nhìn thấy một phu nhân trang phục hoa lệ ở phía sau, trong mắt đã thú hiện lên một tia hung ác.

“Thanh nhi, Thanh nhi, người trở về rồi.” Long Thiên Tường dừng bước chân, trong ánh mắt hiện sự kích động, vô luận thế nào Long Phi Thanh chính là đứa con mà nữ nhân hần yêu nhất sinh ra, nhìn thấy con trở về, hần sao có thể không kích động?

Nhìn phụ thân nhu nhược, Long Phi Thanh lạnh lùng gạt đầu thật nhẹ, thậm chí một câu hỏi thăm ân cần cũng không có.

Đáng chết, tiểu tử thú này sao lại trở về chứ?

Con người bén nhọn của phu nhân kia nheo lại, xoẹt qua một vòng âm hiểm, sau đó khuôn mặt đầy son phấn cười dối trá, bước chân sen về phía trước: “Thanh nhi, hài tử bất hiếu này, sao lại chạy loạn đến ba năm không về nhà? Chẳng lẽ con không biết cha con và đại nương lo lắng đến nhường nào?”

Ngay khi phu nhân kia muốn giơ tay lên muốn nắm tay, Long Phi Thanh phản ứng nhanh hơn, thu tay lại, trong mắt xoẹt qua hung quang: “Thanh Bình công chúa, ba năm trước xảy ra chuyện gì chẳng lẽ người đã quên?”

“Người...” Thanh Bình công chúa biến sắc, ánh mắt trở nên lợi hại: “Người nói thế là có ý gì? Chẳng lẽ người mất tích có liên quan đến bốn công chúa sao? Đừng quên, bốn công chúa là không chỉ là vợ cả mà còn là trưởng công chúa Thiên Vũ quốc, gả cho Long gia các người là do các người tu mấy kiếp mới được, chỉ bằng thứ không quyền không thế như mẹ người có tư cách gì so sánh với bốn công chúa? Ngay cả xách giày cho ta cũng không xứng.”

Nắm chặt tay thành quyền, Long Phi Thanh giống như biến thành dã thú, hung ác nhìn Thanh Bình công chúa: “Người muốn chết?”

Long Thiên Tường thoáng nhìn qua sắc mặt tái nhợt của Thanh Bình công chúa, lộ vẻ bối rối, bước nhanh tới phía trước, đứng trước mặt nàng tức giận nhìn Long Phi Thanh: “Thanh nhi, con làm gì vậy? Ai cho phép con nói chuyện với đại nương như vậy? Còn không mau xin lỗi nàng!”

Nghe vậy, Long Phi Thanh cũng không thất vọng, đã không có hy vọng thì sao lại thất vọng?

“Xin lỗi bà ta? Bà ta xứng sao?”

“Làm càn!” Long Thiên Tường biến sắc, tiểu tử thú này chẳng lẽ không biết hần làm như thế để giúp con sao? Nếu như chọc giận Thanh Bình công chúa sẽ không cứu vãn được: “Thật không biết Linh nhi dạy bảo con thế nào, xin lỗi ngay lập tức, nếu không dựa vào gia quy, không biết lễ nghĩa, trục xuất khỏi gia tộc!”

41. Chương 41: Chương 2: Lão Gia Chủ Long Gia.

Cười lạnh một tiếng kèm theo trào phúng, cặp mắt giống như mắt kiểm soát hiện lên tia cừ hận, chẳng hiểu sao khi Long Thiên Tường nhìn thấy ánh mắt ấy trong lòng lại run lên, dường như cảm giác được hấn sắp mất đứa con trai này rồi.

“Đừng nhắc tới tên mẫu thân ta, đối với mẫu thân, việc người gọi tên nàng là một loại vũ nhục!”

“Người...” Sắc mặt Long Thiên Tường tái nhợt, toàn thân run rẩy không thôi, hấn không chút suy nghĩ giơ tay lên muốn đánh thật mạnh vào gò má Long Phi Thanh.

Thấy thế, lão quản gia quá sợ hãi, vội vàng hô: “Gia chủ, không thể!”

Nhưng vừa dứt lời, đã bị sự việc trước mắt làm cho choáng váng. Chỉ thấy Long Thiên Tường sắp đánh trúng mặt Long Phi Thanh thì bàn tay của hấn bị chặn lại không thể nhúc nhích, lúc này Long Phi Thanh lộ lãnh ý, dường như người trước mắt không phải là phụ thân của hấn mà là kẻ thù không đội trời chung.

“Người không có tư cách giáo huấn ta!” Long Phi Thanh hất cánh tay kia ra thật mạnh.

Giây phút này, cơn tức giận làm Long Thiên Tường không hề nghĩ đến việc tại sao Long Phi Thanh có thể bắt được tay hấn, hấn chỉ biết là nghịch tử này ba năm ở bên ngoài đã trở nên ngỗ nghịch, không hiểu biết, đã như vậy hấn cũng không muốn lưu giữ đứa con này nữa.

Trong nháy mắt, Long Thiên Tường tựa hồ như già đi mười tuổi, hấn biết rõ tính cách này của Long Phi Thanh sẽ chọc giận Thanh Bình công chúa, nên cách duy nhất để bảo vệ con hấn là đuổi ra khỏi gia môn, dù sao Thanh Bình công chúa cũng là muội muội của hoàng đế, người mà Long gia không thể chọc vào.

So sánh với vẻ mặt không chút biểu tình của Long Phi Thanh thì thân thể lão quản gia không khỏi run lên, ngay khi hấn định lên tiếng khuyên ngăn thì một giọng nói già nua vang lên; “Hôm nay lão phu muốn nhìn xem, kẻ nào to gan lớn mật muốn đuổi đứa cháu bảo bối của ta ra khỏi gia môn!”

“Lão gia chủ...” Lão quản gia kinh hãi ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía lão giả đang đi tới.

Lão giả này tiêu tụy vô cùng, tóc trắng xoá, ngón tay khô héo vuốt vuốt chòm râu trắng như tuyết, tay phải cầm một quả trượng, bóng dáng gầy gò nhìn thập phần tang thương, thế nhưng đôi mắt đen lại mang theo tia lẫm liệt, không hề làm mất đi phong thái uy nghiêm của một gia chủ nên có.

Nhìn thấy lão giả, lòng Long Phi Thanh đau xót, ba năm không gặp gia gia lại thay đổi đến mức không thể nhận ra.

“Cha, sao cha lại tới đây?” Long Thiên Tường hơi sững sờ, vội vàng cất bước chạy tới đỡ lão gia chủ.

“Hừ.” Long Thần Lạc nâng cây quả trượng lên, hung hăng đánh vào tay Long Thiên Tường, nói: “Mấy năm nay lão phu mặc kệ sự tình nên các người đều nghĩ rằng lão phu là người đã chết sao? Lúc trước lão phu không bảo trụ địa vị của Linh nhi càng không có cách nào bảo vệ tốt cho nàng cho nên bất kể thế nào lão phu sẽ bảo vệ cho cháu trai duy nhất, trừ khi các người muốn Long gia đoạn tử tuyệt tôn!”

Trong mắt xoẹt qua tia hung ác, Thanh Bình công chúa mỉm cười nói: “Cha, lời này của cha nói sai rồi, không có Long Phi Thanh thì còn có Tuấn nhi mà, đàn ông ở Long gia không chỉ có mình hấn.”

“Chỉ bằng tên tiểu tử lại muốn so sánh với cháu trai bảo bối của lão phu?” Cười mỉa mai, Long Thần Lạc vô cùng khinh thường: “Tên khốn nạn ấy, quần áo lượt là đã thành tính, việc ác bất tận, ức hiếp cả nam lẫn nữ, tính tình lừa dối, cả ngày chỉ biết ăn chơi trác táng, có hấn hay không có hấn có gì khác nhau? Long gia ta đường đường là gia tộc võ học lại sinh ra loại quần là áo lượt như vậy thật là nhục nhã!”

“Cha, cha đây là không muốn nhận Tuấn nhi?” Nắm chặt tay, Thanh Bình công chúa nghiêng răng, lạnh giọng hỏi.

“Hôm nay lão phu sẽ nói cho rõ ràng,” dùng sức đập quả trượng xuống đất, Long Thần Lạc cầm đỉnh đầu quả trượng, uy nghiêm nhìn Thanh Bình công chúa: “Mặc dù Linh nhi không có gia thế hiển hách nhưng bản tính hiền lành lương thiện, gả vào Long gia lo toan hết việc nhà, năm đó người ỷ vào hoàng thất cường đại với gả vào Long gia thay thế vị trí của Linh nhi, lão phu tuy phản đối cực lực cuối cùng vẫn không thắng

được hoàng thất các người, nhưng Linh nhi là đứa con dâu duy nhất ta chấp nhận mà Thanh nhi tuổi còn nhỏ đã bộc lộ tài hoa thiên phú, hạng người như Long Phi Tuấn kia sao có thể so sánh cùng? Không nghĩ tới sẽ bị người ta ganh ghét căm hận, trưởng công chúa người đã làm chuyện gì chắc hẳn so với người khác người còn rõ hơn chứ?”

Thanh Bình công chúa cười lạnh một tiếng, không nghĩ tới lão bất tử này sớm đã phát hiện ra. Nhưng như thế thì sao? Á là trưởng công chúa của Thiên Vũ quốc, quốc chủ yêu thương ả nhất, chẳng lẽ lại sợ lão già khom khem này sao? Hơn nữa hẳn cũng không có bằng chứng những việc làm của ả, mọi người trong thiên hạ sẽ tin tưởng hẳn ta sao?

Ánh mắt liếc nhìn khuôn mặt thống khổ của Long Thiên Tường, Long Thần Lạc mới ôn hoà nói: “Lão phu biết rõ nhiều năm nay lão phu mặc kệ sự tình nên cũng không còn được coi trọng nữa, nếu người muốn đuổi cháu trai lão phu đi thì cũng đuổi luôn lão phu đi.”

Long Thiên Tường không khỏi run lên, khuôn mặt càng thống khổ: “Cha, người là đang ép ta.”

“Thiên Tường.” Đột nhiên Thanh Bình công chúa cả kinh, mở miệng gấp gáp: “Nếu cha đã nói thế thì nên lưu lại đi, chúng ta cũng không thể để cha lưu lạc bên ngoài được.” Tất nhiên lời này không phải vì lương tâm mà vì bảo toàn mặt mũi cho bản thân.

Nếu đuổi Long Phi Thanh thì có thể nói là do Long Phi Thanh bất hiếu, hết thấy mọi tội lỗi đều đổ lên đầu hẳn, nhưng đuổi luôn cả Long Thần Lạc thì ngược lại kẻ bất hiếu chính là ả, tuy ả là trưởng công chúa nhưng cũng không chống đỡ được miệng lưỡi thế gian hơn nữa xảy ra chuyện như vậy hoàng huynh nhất định sẽ không bênh vực cho ả. Tuy không cam lòng nhưng chỉ có thể làm như thế thôi.

“Khục khục,” ho khan hai tiếng, sắc mặt Long Thiên Tường dần khôi phục: “Nếu trưởng công chúa đã nói như vậy thì Thanh nhi, ta liền đồng ý cho con trở về nhận tổ tiên.”

Nghe vậy, khoé môi lộ trào phúng, giữa lông mày ngưng tụ khinh thường: “Lần này ta nguyện ý theo lão quản gia đến Long gia chỉ vì muốn nhìn qua gia gia thôi, hôm nay đã gặp rồi cũng không muốn ở lại nơi đây nữa, gia gia, lão quản gia, bảo trọng.”

Dứt lời, Long Phi Thanh xoay người đi, ánh mắt nhìn Dạ Nhược Ly hiện tia kiên định.

Ba năm trước khi hẳn quyết định theo nàng thì vĩnh viễn không bỏ đi, dù dọc đường có nhiều nguy hiểm hẳn cũng sẽ không hối hận.

“Thanh nhi, khục khục...” Long Thần Lạc ho khan hai tiếng, khuôn mặt già nua chứa vẻ suy yếu, khẩn cầu nhìn chăm chăm Long Phi Thanh: “Chẳng lẽ cháu không thể trở về vì gia gia sao? Cháu thật sự muốn Long gia đoạn tử tuyệt tôn?”

“Đại thiếu gia.” Lão quản gia bước nhanh tới, “Bịch” một tiếng, quỳ xuống trước mặt Long Phi Thanh.

Long Phi Thanh cả kinh, hai tay vịn lão quản gia hỏi: “Lão quản gia, người đang làm gì vậy?”

“Đại thiếu gia, từ khi người mất tích thân thể lão gia chủ ngày càng tệ, có lẽ không còn nhiều thời gian nữa rồi, nhất định lão gia chủ hy vọng trong khoảng thời gian này có đại thiếu gia bên cạnh làm bạn cho nên cầu xin đại thiếu gia ở lại, nếu không lão nô quyết không đứng dậy.”

Ngón tay cứng đờ, Long Phi Thanh ngẩng đầu nhìn về bóng dáng không gây yếu Long Thần Lạc, trong nội tâm có chút đau đau, bởi vì ngoại trừ mẫu thân hẳn thì gia gia là người hẳn yêu thương nhất, bởi vì sự việc của hẳn và mẫu thân nên gia gia càng trở nên già nua.

Ánh mắt nhìn về Dạ Nhược Ly như đang hỏi ý kiến nàng, được nàng cho phép mới nói: “Gia gia, tôn nhi đáp ứng người, sẽ ở lại Long gia một thời gian, nhưng ta tuyệt đối không nhận mình là người của Long gia, hơn nữa ta tới đây vì đại hội huyền giả, sau khi đại hội huyền giả kết thúc ta sẽ rời khỏi Thiên Vũ quốc.”

“Ai,” trùng trùng điệp điệp thở dài, Long Thần Lạc cười khổ: “Ta biết rõ cháu đối với nhà này đã thất vọng đến cực độ, gia gia không phải cũng cảm thấy như thế sao? Chỉ là Long gia từng là tâm huyết của gia gia, ta cũng không nỡ bỏ nó xuống, cho nên Thanh nhi cháu nguyện ý ở đây một thời gian gia gia đã thoả mãn lắm rồi, sau này cháu cứ làm chuyện cháu muốn là được.”

“Cháu biết.” Long Phi Thanh nhẹ nhàng gạt đầu, sau đó cảm kích nhìn Dạ Nhược Ly. Tâm Long Thần Lạc khẽ động, vô cùng nghi hoặc thiếu nữ này là ai? Đường như Thanh nhi rất tôn trọng nàng ta...

“Thanh nhi, còn có chư vị khách nhân, lão phu sẽ giúp các người an bài chỗ nghỉ ngơi.” Thu hồi suy nghĩ, Long Thần Lạc mỉm cười, khuôn mặt già nua không lẫn áp được vẻ suy yếu. Hắn lo lắng nếu giao cho Thanh Bình công chúa sẽ xảy ra chuyện nên tự mình an bài cho đám người Dạ Nhược Ly.

Nhìn qua đám người đang rời đi, Thanh Bình công chúa nắm chặt khăn tay, cười lạnh. Tạm thời không thể động thủ với tiểu tử thú vị Long Phi Thanh vậy thì nên ra tay với người bên cạnh hắn, như vậy hẳn chắc chắn sẽ vô cùng thống khoái.

Thanh Bình công chúa còn không biết, so với Long Phi Thanh, đám người này còn khó chọc vào hơn, đặc biệt là Dạ Nhược Ly và Chu Tước...

42. Chương 42: Chương 3: Lão Gia Chủ Khiếp Sợ

“Các người là bằng hữu của Thanh nhi thì chính là khách Long gia, trong khoảng thời gian này cứ yên tâm ở đây, khục khục...” Long Thần Lạc ho khan hai tiếng, khuôn mặt già nua không che được vẻ mệt mỏi, mái đầu bạc trắng trong gió tuyết thật chói mắt: “Thanh nhi, cháu cũng nghỉ ngơi đi, ngày mai lại đến tìm gia gia, lão quần gia, chúng ta đi...”

“Chờ một chút...”

Lúc hai người quay lưng định đi, Long Phi Thanh mở miệng, gọi hai người dừng lại.

Long Thần Lạc và lão quần gia nghi hoặc quay lại, Long Phi Thanh chậm rãi đến chỗ Dạ Nhược Ly, phải tay áo sau đó quỳ xuống dưới nền tuyết lạnh: “Chủ tử, ta muốn thỉnh cầu người một việc...”

Chủ tử? hai lão mắt nhìn nhau, đều thấy được vẻ khiếp sợ trong mắt đối phương. Long Phi Thanh nhận thiếu nữ áo trắng kia là chủ tử? Thân phận của nàng rốt cuộc là gì? Sao có thể để hắn cam tâm tình nguyện phục tùng?

“Người không cần phải nói, ta hiểu rõ ý định của người,” Dạ Nhược Ly xòe tay ra, chỉ thấy trong tay nàng có một bình sứ màu trắng, nhẹ nhàng mở nắp đổ ra hai viên thuốc, đưa đến trước mặt Long Phi Thanh: “Cầm lấy đi, cái này là sinh linh đan, có thể kéo dài tuổi thọ.”

Cẩn thận tiếp nhận đan dược, trong thời gian ngắn Long Phi Thanh cũng không biết nên nói thế nào. Chỉ là trong lòng hắn rất cảm kích không thể dùng ngôn từ để diễn tả, hắn chỉ có thể dặn lòng đem cuộc đời hắn cho nàng, không oán không hận.

Đi đến trước hai lão, Long Phi Thanh mở bàn tay ra nói: “Gia gia, lão quần gia, uống viên thuốc này đi.”

“Cái này...Đây là đan dược? Chỉ có Huyền Thiên đại sư của gia tộc Nam Cung mới luyện được đan dược này?” Long Thần Lạc run run đưa tay khô héo ra, nội tâm kích động mãnh liệt hiện ra trên khuôn mặt già nua, dù hắn có là lão gia chủ Long gia cũng không thể tiếp xúc được nhiều loại trân quý như vậy, hơn nữa hỉ mới ngửi qua thôi hắn đã thấy tràn ngập sinh khí trong cơ thể. Đan dược trân quý như thế mà nàng ngay cả chớp mắt cũng không có liền đưa ra, như vậy thiếu nữ này tốt cùng là người phương nào?

Đem viên còn lại đưa cho lão quần gia, Long Thần Lạc lập tức đem viên thuốc nuốt xuống còn dư âm một mùi thơm nồng đọng trong miệng.

Một lát sau, hắn rõ ràng cảm nhận được mạch máu trong cơ thể vô cùng thuận lợi, tinh thần sảng khoái, toàn thân tràn ngập năng lượng, phảng phất giống như thời còn trẻ, hô hấp cũng thông thuận hơn nhiều so với trước. Nhìn thấy khuôn mặt mệt mỏi của Long Thần Lạc đặc biệt có tinh thần, lão quần gia cũng vội vàng nuốt theo, ngay lập tức cảm thấy vô cùng dễ chịu, hắn lắc lắc bả vai phát hiện ra gân cốt có dấu hiệu phục hồi như thời trẻ.

“Kỳ tích, đây đúng là kỳ tích,” Long Thần Lạc mở to mắt, tràn đầy thần phục, sau đó cất bước tới chấp vai, cảm kích nói: “Vị cô nương này, nếu không có sự xuất hiện của người, lão hủ cũng không biết có thể

sống được mấy năm nữa, là người đã cho lão hủ thêm một mạng, sau này cô nương có yêu cầu gì lão hủ nhất định sẽ trợ giúp cho cô nương.”

“Người không cần cảm ơn ta, muốn thì hãy cảm ơn Long Phi Thanh, nếu không có thỉnh cầu của hắn ta sẽ không làm như vậy.” Dạ Nhược Ly khoanh tay trước ngực, ánh mắt nhàn nhạt nhìn Long Thần Lạc.

Long Thần Lạc biết rõ Dạ Nhược Ly nói đúng, nàng nhất định sẽ không vì thân thể già nua này mà tặng đan dược ỉn, chỉ là vì mình và Thanh nhi có quan hệ nên mới được như thế, không nghĩ tới lần này Thanh nhi trở về lại lần hắn chấn động như thế.

Nhớ tới quần là áo lượt Long Phi Tuấn lại nhìn Long Phi Thanh, Long Thần Lạc không khỏi cảm thán một tiếng, vì sao đều là con cháu Long gia lại có sự khác biệt lớn như thế? Chẳng lẽ vì không cùng một mẹ sinh ra? Cái này quả là mẹ nào con nấy.

“Cô nương, sắc trời không còn sớm nữa, lão hủ không quấy rầy, lão hủ cáo từ.” Dứt lời theo lão quần gia xoay người đi.

Tóc đỏ tung bay, Chu Tước chống nạnh, khuôn mặt anh tuấn tức giận: “Chủ nhân, người Long gia chẳng người nào ta nhìn vừa mắt, có hay không...”

“Chu Tước,” Dạ Nhược Ly nhướn mày cắt lời Chu Tước, ánh mắt rơi trên người Long Phi Thanh: “Long Phi Thanh, đây là chuyện nhà người, cho nên chúng ta sẽ không nhúng tay vào, xử lý những người kia như thế nào là chuyện của người, đồng thời chúng ta sẽ không giúp người báo thù.”

Thấp con người, Long Phi Thanh ôm nắm đấm, giọng điệu cung kính: “Ta biết cách làm của chủ tử, ta có thể tự mình hoàn thành.”

“Rất tốt.” Dạ Nhược Ly vỗ vai Long Phi Thanh, dung nhan nở nụ cười: “Ba năm trước ta đã nói ta có thể cho các người thực lực để báo thù nhưng sẽ không giúp đỡ các người, những người còn lại cũng thế, tất cả mọi việc đều phải tự mình làm, bắt quá...”

Thanh âm dừng lại trong thoáng chốc, Dạ Nhược Ly rũ mắt, trong sâu thẳm hiện tia hàn mang, cười nhạt.

“Chu Tước, Dạ Phi Linh, Nguyệt, các người không thể giúp Long Phi Thanh báo thù nhưng nếu người Long gia dám trêu chọc các người cứ đánh thật mạnh vào cho ta, nếu không các người cũng có thể đi trêu chọc bọn họ, có thể khơi mào thị phi, chỉ là một Long gia nho nhỏ, có gì phải dè chừng?”

Nghe vậy Chu Tước xoa tay, bộ dạng bưng bưng khí thế: “Ha ha, thật tốt quá, không thể giúp Long tiểu tử báo thù, vậy phải có người cho lão tử trút giận chứ.”

Không biết vận khí của Chu Tước quá tốt hay không mà vừa nói xong liền có người tìm tự động tới để hắn xả giận.

“Long Phi Thanh, tên tiểu tử thúi này, không nghĩ tới người đúng là đã trở về!”

Một âm thanh làm người nghe khó chịu truyền vào, mọi người nhìn lại thấy không xa đó có một nam một nữ giẫm tuyết dày đi tới chỗ bọn họ. Trong đó nam tử cầm y dung mạo anh tuấn, có vài phần giống Long Phi Thanh nhưng sắc mặt tái nhợt, đại khái là do trầm mê quá độ ở tửu lâu mà thành, đứng bên cạnh là một nữ nhân một áo lông chồn, tướng mạo lãnh diễm, dáng vẻ mềm mại thướt tha, cũng có thể nói là mỹ nhân hiếm có.

Vừa mới mở miệng chính là nam nhân cầm y kia.

“Bọn họ là con của Thanh Bình công chúa, Long Phi Tuấn và Long Vũ Cầm.” Long Phi Thanh nhướn mày nhìn hai người đi tới, trong mắt hiện tia hung tàn.

Ánh mắt Long Phi Tuấn nhìn Long Phi Thanh sau đó chuyển sang Dạ Nhược Ly cũng không chuyển tiếp, nuốt nước miếng, lộ vẻ thèm thuồng: “Vị cô nương này là ai thế? Vì sao lại ở cùng chỗ với tiểu tử thúi Long Phi Thanh? Ta nghĩ nàng nên bỏ hắn đi, đi theo bốn thiếu gia, bốn thiếu gia sẽ không bạc đãi nàng đâu.”

Nói xong, hắn vươn tay muốn nắm lấy Dạ Nhược Ly.

43. Chương 43: Chương 4: Bi Kịch Của Long Phi Tuấn.

“Phanh!”

Ngay lúc đó một bóng dáng màu đỏ bay tới, Long Phi Tuấn như điều đứt dây thân thể không điều khiển được hung hăng bị ngã ra ngoài, đụng vào cây cổ thụ rồi rớt xuống, vài mảnh tuyết còn đọng trên cây cũng theo đó mà rơi rớt.

“Đừng có dùng bàn tay bẩn thỉu của người đụng vào chủ nhân lão tử!”

Trên người Chu Tước bốc lên diễm hỏa, quanh thân tỏa nhiệt, tuyết dày trong vòng mười trượng đều tan ra, hỏa diễm này tựa như lửa ở địa ngục khiến người ta không khỏi run sợ.

“Đám người các người, thật to gan!” Long Vũ Cầm biến sắc, con người trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhìn dung mạo Dạ Nhược Ly và Dạ Bằng Nguyệt đầy mắt hiện tia ganh ghét, nàng ta tự mình là mỹ nhân vô song, không nghĩ tới hai nữ nhân này sao với nàng ta chỉ có hơn không có kém, nhất là thiếu nữ áo trắng kia. Bất quá đầy mắt ganh ghét ấy chỉ có thể giấu kín để tạo vẻ lạnh lùng thanh cao.

Ánh mắt rơi trên người Long Phi Thanh, mắt đen có một tia lãnh mang: “Long Phi Thanh, người quen quy định của Long gia rồi sao? Đệ tử Long gia không được ẩu đả một mình, nhưng người lại sai thủ hạ của người đánh đệ đệ của mình, là tội gì đây?”

Con mắt trầm xuống, ngọn lửa trên người Chu Tước ngày càng lớn. hồng hỏa trong mắt cũng càng nhiều, gắt gao nhìn chằm chằm Long Vũ Cầm.

“Lão tử đánh người Long gia đây, chỉ có điều không phải Long tiểu tử sai bảo, lão tử thấy ngứa mắt thì đánh thôi!” Lửa giận bay thẳng lên đỉnh đầu, Chu Tước trực tiếp đạp chân hỏa diễm lên. Dám đùa giỡn với chủ nhân tôn kính của hắn, bọn hắn chắc không biết chữ chết viết như thế nào rồi?

Nhìn thấy chân hỏa diễm đánh tới, Long Vũ Cầm vội vàng đưa tay đỡ, nhưng chân hỏa diễm như sét đánh càn quét qua dáng người yếu điệu, không có một chút thương hoa tiếc ngọc, đạp Long Vũ Cầm ra ngoài, trùng trùng điệp điệp ngã xuống bên cạnh Long Phi Tuấn.

“Ai nha!”

Tuyết rơi xuống, phát ra âm thanh đau đớn. Long Vũ Cầm đứng dậy rất nhanh, ngay sau đó Long Phi Tuấn cũng lò mò bò dậy, lúc này hai hàm răng của hắn run lên, vốn đã ốm yếu nay càng trở tái nhợt hơn.

Nhìn dáng vẻ vô dụng của Long Phi Tuấn, Long Vũ Cầm không khỏi cảm thán một tiếng, nghĩ tới mẫu thân luôn yêu thương hắn trong nội tâm lại hiện tia ghen ghét. Vì vậy thời điểm này nàng ta cũng không muốn cứu Long Phi Tuấn mà đối đầu với Long Phi Thanh.

Vì sao cùng một bào thai (sinh đôi) mà sao lại bất công như thế?

Vì huynh trưởng quần là áo lượt, tính tình lưỡi biếng mà từ nhỏ nàng ta đã rất khổ sở, trong lòng mẫu thân chỉ có huynh trưởng, cũng mong hắn sẽ làm gia chủ Long gia, dù nàng ta có cố gắng như thế nào mẫu thân cũng không hề xem trọng, người mẫu thân yêu thương vĩnh viễn chỉ có một người, vì vậy bất chấp tất cả diệt hết những uy hiếp bên cạnh Long Phi Tuấn.

Chẳng lẽ thân là nữ tử không thể chấp chưởng gia tộc? Đã như vậy nàng ta sẽ ấu thân thấy thành tựu của nàng ta, càng muốn mẫu thân vì Long Vũ Cầm mà tự hào.

“Ca, người không sao chứ?” Thu hồi ánh mắt ghen ghét, Long Vũ Cầm chạy đến chỗ Long Phi Tuấn, khuôn mặt không giống như ban đầu lạnh lùng nữa, bên môi nở nụ cười thật nhẹ như cổ nén lại, trong sâu đáy mắt có sự vui sướng không hề che giấu.

Toàn thân bị đạp vào thân cây, Long Phi Tuấn xoa tay, hung hăng trợn mắt nhìn Chu Tước: “Người...người có biết bốn thiếu gia là ai không? Mẹ ta là công chúa đây, ta là nhi tử của công chúa, người dám đắc tội với bốn thiếu gia nhất định phải chết, bốn thiếu gia sẽ nói với cậu hoàng đế đem cả nhà người tịch thu tài sản, băm thây vạn đoạn, giết chết không tha!”

Dạ Băng Nguyệt và Dạ Phi Linh nhìn nhau, bóng dáng cùng lướt đến chỗ Long Phi Tuấn. Hai người đồng thời cùng nhau ra tay, đem Long Phi Tuấn đánh thành đầu heo, cuối cùng Dạ Băng Nguyệt giơ chân thon dài đập vào bụng Long Phi Tuấn một cái.

Long Phi Tuấn chưa kịp kêu to liền bị bay ra ngoài lần nữa, hắn vừa ngẩng đầu lên đã nghe thấy âm thanh tức giận truyền tới: “Con mẹ nó ngươi nói lại một lần nữa cho lão tử nghe xem! Đúng là chuyện cười, chỉ bằng các ngươi...giống như loài sâu kiến mà muốn diệt cả nhà lão tử, đem lão tử băm thây vạn đoạn? Hoàng đế? Là cái gì? Đúng là làm lão tử tức chết mà, lão tử phải đánh cho ngươi kêu cha gọi mẹ mới được.”

Nghe Chu Tước nói, Long Vũ Cầm cảm thấy kinh sợ, nàng ta luống cuống chưa kịp trở tay thì từ đầu ngón tay Chu Tước bay ra tia lửa nhằm vào cằm y Long Phi Tuấn, một ngọn lửa bốc lên.

“A, nóng quá!”

Hoả diễm tiếp xúc với da thịt, Long Phi Tuấn nằm trên mặt tuyết không ngừng lăn qua lăn lại nhưng tuyết đã bị hoà tan mà ngọn lửa vẫn chưa tắt.

Thấy xảy ra chuyện lớn, Long Vũ Cầm thu lại thái độ xem trò vui, vội vàng chạy tới chỗ Long Phi Tuấn hô to: “Cháy rồi, mau tới cứu người a!”

Từ đầu đến cuối Dạ Nhược Ly không hề mở miệng nói chuyện, đối với việc xảy ra trước mắt nàng chỉ thờ ơ lạnh nhạt, nhìn thấy mọi biểu hiện dù là nhỏ nhất của Long Vũ Cầm, khoé môi không khỏi cười lạnh: “Xem ra Long gia thật đúng là không yên ổn...”

Một lát sau, người trong Long gia chạy tới, phát hiện ra hoả liên mức nước tưới, nhưng cũng không có cách nào dập tắt được hoả lớn.

“A, nhanh lên, nhanh giúp bốn thiếu gia dập lửa, bốn thiếu gia sắp bị chết cháy rồi!”

Âm thanh gào khóc thảm thiết vang lên, Chu Tước tính toán thời gian vỗ tay một cái, một cơn gió thổi qua hoả diễm bị dập tắt ngay lập tức, lưu lại một mùi vị thịt thiêu.

Hai chân mềm nhũn, Long Phi Tuấn nằm trên nền tuyết lạnh, tóc đen rối bời, cằm y bị cháy sạch sẽ, toàn thân da thịt không có chỗ nào lành lặn, không biết Chu Tước có cố ý hay không mà hạ bộ nam nhân cũng bị thiêu huỷ một nửa, sau này cũng không thể gieo tai hoạ cho nữ tử được.

Cái này đối với Long Phi Tuấn đúng là sống không bằng chết.

“Nhanh, nhanh đi bẩm báo gia chủ và phu nhân. Ta đi mời thái y cứu Nhị thiếu gia.”

Hạ nhân Long gia đưa Long Phi Tuấn đi, thời điểm này bọn họ cũng không quản đám người Dạ Nhược Ly, theo bọn họ nghĩ lại Nhị thiếu gia như vậy chắc chắn sẽ phải hứng chịu cơn thịnh nộ của phu nhân.”

Lập tức có người bẩm báo với Thanh Bình công chúa, nghe thấy tin dữ hai chân Thanh Bình công chúa mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống may mắn có nha hoàn bên cạnh đỡ được, thất tha thất thiếu chạy tới gian phòng Long Phi Tuấn.

Nhìn thấy bộ dạng của con yêu, ả đầy nha hoàn nhanh chóng chạy tới ôm Long Phi Tuấn, gào khóc: “Con của ta a, con sao lại biến thành bộ dạng như thế này? Rốt cuộc là tên hỗn đản nào đã hại con? Nói ẹ biết, tuyệt sẽ không dễ dàng bỏ qua!”

Do dự một lát, Long Vũ Cầm chạy tới, cẩn thận từng li từng tí nói: “Mẹ, vừa rồi ca ca muốn đùa giỡn một thiếu nữ, thiếu nữ kia có quan hệ với Long Phi Thanh, kết quả bị người Long Phi Thanh hại ra thành thế này.”

Nghĩ tới chuyện gì đó, Thanh Bình công chúa đứng lên, quay người nhìn Long Vũ Cầm: “Sao ngươi lại biết rõ ràng như vậy? Chẳng lẽ lúc đó ngươi cũng có mặt? Vậy sao ngươi không cứu huynh ngươi? Ta đã biết ngươi không muốn huynh ngươi sống tốt nên mới thấy chết mà không cứu!”

Thân thể mềm mại run lên, Long Vũ Cầm cắn môi, khuôn mặt lãnh diễm không thể tin được: “Mẹ, con cũng là con người mà, sao ngươi lại nghĩ con như vậy? Không phải con gái thấy chết mà không cứu, căn bản con gái không phải là đối thủ của họ, cứu như thế nào đây?”

“BA~”

Vừa dứt lời, một bàn tay hung hăng đánh vào mặt nàng ta. Long Vũ Cầm ôm mặt, ngẩng đầu nhìn người trước mặt, không tự chủ lại run lên.

“Người còn dám già mồm? Sao người không dùng thân mình để cứu huynh người? Vì sao người bị thương nặng không phải người? Ta thấy người căn bản là muốn huynh người chết! Người bắt quá chỉ là một đứa con gái mà thôi, ta cho người biết cho dù người có cố gắng cỡ nào thì người cũng không thể trở thành gia chủ Long gia, vị trí đó phải thuộc về huynh người!”

Trái tim toàn hơi lạnh, Long Vũ Cầm run rẩy, thấy trong tim thật sự quá lạnh, mặc kệ bao nhiêu cố gắng cũng không thể nào thay thế địa vị trong lòng mẫu thân.

“Vũ Cầm.” Thanh Bình công chúa bốt giận, thần sắc cũng hoà hoãn xuống: “Mẹ chỉ quá lo lắng cho huynh con thôi, không phải cố ý trách con, con cũng là từ trên người mẫu thân mà ra, mẫu thân sao có thể không đau lòng? Con có tha thứ ầu thân không?”

“Mẹ, con gái không tức giận.” Cúi đầu, trong mắt Long Vũ Cầm có tia trào phúng.

“Vậy thì tốt rồi,” Thanh Bình công chúa nhẹ nhàng thở ra, chuyển đề tài: “Nam Cung Thiên của gia tộc Nam Cung đối với con rất chung tình, mẫu thân muốn nhờ con, đến chỗ Nam Cung Thiên cầu một ít đan dược, chắc hẳn Nam Cung Thiên sẽ không cự tuyệt, nếu hẳn muốn con gả cho hẳn nhất định phải đồng ý, đây là cách duy nhất để cứu huynh con!”

Nghe vậy, Long Vũ Cầm cười lạnh, mẹ biết rất rõ nàng yêu Nam Cung Thần lại còn muốn nàng cầu Nam Cung Thiên.

Nam Cung Thiên dù là tướng mạo hay thiên phú hoặc thân phận cũng không thể so sánh được với Nam Cung Thần, nếu gả cho Nam Cung Thần sau này ai dám coi thường nàng ta nữa? Đáng tiếc ánh mắt Nam Cung Thần quá cao cũng chưa từng liếc mắt nhìn nàng ta một cái, mà nàng ta tiếp cận tên Nam Cung Thiên ngu ngốc ấy cũng vì Nam Cung Thần mà thôi.

Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng Long Vũ Cầm lại đáp: “Mẹ, con gái biết rồi.”

“Con có thể nghĩ thông như vậy cũng tốt, mẹ biết tâm tư của con nhưng chính dòng Nam Cung thiếu gia con không thể với tới được, mặc dù Nam Cung Thiên cũng không môn đăng hộ đối nhưng đối với con hẳn rất si tình, con cũng không thể nói không cưới, cơ hội ngàn vàng này phải nắm cho thật chắc, bằng không thì không thể bù đắp được đâu.”

Long Vũ Cầm cúi đầu không nói, chỉ là bàn tay nắm thật chặt...

Nàng ta có thể khiến Nam Cung Thiên si mê nàng ta như vậy thì đối với Nam Cung Thần cũng như thế, thứ nàng ta thiếu chỉ là một cơ hội mà thôi...

44. Chương 44: Chương 5: Gặp Lại Nam Cung Thần.

Lúc Thanh Bình công chúa sai người đi bắt đám người Dạ Nhược Ly thì họ đã sớm rời phủ từ lâu...

Bông tuyết bay tán loạn không ngừng dưới bầu trời Thiên Vũ quốc, không những không ấm mà mang theo hàn súc thú vị, vì sắp diễn ra đại hội huyền giả nên đường phố vô cùng náo nhiệt, âm thanh nói chuyện vang dội, tất cả đều nói về đại hội huyền giả, có thể thấy ai cũng ngóng chờ đến ngày đó.

“Chủ nhân, ta còn muốn chờ người Long gia đến để đùa thêm một phen, sao chúng ta lại rời đi?” Đi trên mặt tuyết Chu Tước hai tay khoanh trước ngực, áo đỏ mở rộng đón gió, đôi mày nhăn lại, không hiểu hỏi Dạ Nhược Ly.

“Chu Tước, đừng quên mục đích chúng ta đến Thiên Vũ quốc.” Dạ Nhược Ly không bộc lộ cảm xúc nói: “Long gia kia cũng không có ý nghĩa gì, không cần vì bọn hắn mà lãng phí thời gian của chúng ta, bây giờ chúng ta đi nghe ngóng một chút tin tức của đại hội huyền giả thôi.”

Ánh mắt nhìn về phía quán rượu, khoé môi có chút cong lên, nơi nghe ngóng tin tức tốt nhất không phải ở quán rượu sao?

“Sắc trời không còn sớm, chúng ta đi dùng cơm trước đã.”

Dứt lời, Dạ Nhược Ly nhắm tới quán rượu mà đi, bốn người còn lại yên lặng theo sát Dạ Nhược Ly. Vì muốn tìm hiểu tin tức nên Dạ Nhược Ly cố ý ngồi ở đại sảnh, nhưng năm người vừa ngồi xuống đã nghe thấy có âm thanh truyền tới.

“Đúng rồi, các người biết tin gì chưa, mấy ngày trước trắc phi thái tử trượt chân ngã xuống nước thiếu chút nữa là chết đuối rồi, nghe nói Thái tử phi ghen ghét trắc phi được thái tử sủng ái nên mới như thế, thái tử biết tin rất tức giận cho người phạt trượng Thái tử phi, cũng không cho phép ai đến thăm, chắc chắn, đường đường là Thái tử phi lại lâm vào tình cảnh như thế.”

Người nói chuyện là một thiếu niên áo trắng, hình dáng cũng được coi là anh tuấn, khi hắn vừa nói xong những lời này có một cánh tay nắm vạt áo hắn. Sừng sốt một chút, thanh niên quay đầu lại liền thấy một tuyệt sắc giai nhân, trong mắt xoẹt tia kinh diễm, nhưng hắn chưa kịp mở miệng, Dạ Nhược Ly âm trầm lạnh giọng hỏi: “Người nói Thái tử phi, là Thái tử phi Thiên Vũ quốc?”

Thanh niên kia bị sắc mặt âm trầm của Dạ Nhược Ly làm chấn động, hung hăng nuốt một ngụm nước bọt rồi run rẩy trả lời: “Đúng, đúng vậy...”

Dạ Nhược Ly buông tay, hai tay không tự chủ nắm thành quyền, quay người về đám người Chu Tước, sắc mặt trở nên bình tĩnh lại giống như bình yên trước cơn bão, lộ vẻ vô cùng nguy hiểm.

“Chủ tử, người không sao chứ?” Dạ Băng Nguyệt đứng lên, lo lắng nhìn Dạ Nhược Ly, chỉ có bọn họ mới biết được chủ tử càng bình tĩnh thì lửa giận của nàng càng lớn, lúc này nét mặt của chủ tử đã đạt đến cực hạn rồi.

Dạ Nhược Ly lắc đầu, thần sắc chậm rãi khôi phục: “Ta không sao, các người không cần lo lắng.”

Ba năm trước, tân hoàng đế đăng cơ, thù trong giặc ngoài giải quyết không xong, đúng lúc đó, Thiên Vũ quốc tới bàn quan hệ thông gia, Lục công chúa Lục Vân Phi vì muốn báo đáp ân đức tân hoàng và thái hậu tự nguyện đi đến Thiên Vũ quốc gả cho Đại hoàng tử, thời gian này Dạ Nhược Ly tuy biết tin nhưng vì vội vàng chuẩn bị thực lực nên cũng không để ý nhiều.

Dù sao Cung Vân Phi là chính phi, lại là công chúa Ly Phong quốc nhất định sẽ không bị người khác khi dễ. Mặc dù nàng không phải Vân Vân Ca, không tiếp xúc với Cung Vân Phi nhiều thậm chí một câu cũng chưa từng nói qua nhưng tám năm trước trong lúc Lam gia gặp khó khăn, Cung Vân Phi vì lo lắng cho nàng mà mạo hiểm xuất cung. Bằng hữu của Vân Vân Ca rất nhiều nhưng cũng chỉ có mình nàng ấy đến thăm nàng.

Cho nên sự việc này Dạ Nhược Ly nhất định không bỏ qua.

Trong lúc đó bên ngoài quán rượu có một nữ tử dung mạo lãnh diễm, con người trong trẻo nhưng lạnh lùng đi vào, nhìn thấy Dạ Nhược Ly đáy mắt hiện tia ganh ghét, nhưng nàng ta che giấu quá tốt nên vị nam tử tuấn mỹ đi bên cạnh cũng không chú ý tới.

Những người này sao lại ở đây? Sau khi sự việc kia xảy ra, không phải mẫu thân đã bắt bọn họ lại rồi sao?

Bất quá, vận khí của mình thật tốt, có tên Nam Cung Thiên ngu ngốc này để lợi dụng, sao lại không làm chứ?

“Nam Cung Thiên, những người này từng khi dễ ta, nếu như người yêu ta thật lòng thì thay ta giáo huấn bọn hắn đi, nhất là thiếu nữ bạch y kia.” Long Vũ Cầm nhìn về hướng Dạ Nhược Ly, trong mắt ngưng tụ hàn ý, bên môi cười lạnh.

Ánh mắt si mê dời khỏi người Long Vũ Cầm nhìn về đám người Dạ Nhược Ly, nhìn thấy dung mạo tuyệt sắc của Dạ Nhược Ly, Nam Cung Thiên cũng không chút động lòng, trong tâm trí hắn chỉ có một Long Vũ Cầm mà thôi. Cũng chỉ vì ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng kia đã cướp đi hồn hắn. Nữ tử như vậy không hề có người thứ hai trên đời.

“Các người là người đã khi dễ Vũ Cầm?”

Một giọng nói vang lên, Dạ Nhược Ly nhướng mày, sắc mặt lần nữa trầm xuống, nhìn thấy Long Vũ Cầm nàng hiểu được chuyện gì đang xảy ra, cười lạnh một tiếng: “Long Vũ Cầm, chẳng lẽ ngươi bị mất trí nhớ sao? Không nhớ rõ mình bị Chu Tước đá như thế nào sao?”

“Ngươi...” Sắc mặt Long Vũ Cầm biến đổi, con ngươi giống như ánh trăng, phát ra ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng vô cùng.

“Vũ Cầm, nàng không cần phải sợ, hôm nay ta sẽ rửa hận cho nàng.” Nam Cung Thiên đứng trước Long Vũ Cầm, lạnh lùng nhìn Dạ Nhược Ly: “Ta không cần biết các ngươi là ai, nhưng nếu khi dễ Vũ Cầm thì Nam Cung Thiên ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi.”

Lúc Nam Cung Thiên nghĩ tới việc nói ra danh hào của gia tộc Nam Cung sẽ làm những người này sợ hãi, ai ngờ bọn họ không những không sợ mà trào phúng nhìn hắn.

“Chu Tước, mấy người các ngươi không được nhúng tay vào.” Dạ Nhược Ly tiến vài bước, cặp mắt đen như mực ngưng tụ sự khinh thường: “Chỉ là gia tộc Nam Cung thôi mà, chẳng lẽ ta sợ sao? Nếu các ngươi đã tự động đưa đến cửa thì không có khả năng bình yên rời khỏi đây đâu.”

Không thể không nói, vận khí của bọn họ thật sự quá tốt, trong thời khắc ức chế như vậy lại có người dẫn xác tới để phát tiết.

“Ngươi...”

“Phanh!”

Lời chưa kịp nói hết, một đường chân quét qua, Nam Cung Thiên không kịp tránh, lập tức chập vật ngã xuống đất.

Dùng bàn tay chống thân thể cũng không để ý đến sự đau đớn, đơn giản chỉ muốn đứng lên nhưng hắn chưa kịp đứng lên đã bị Dạ Nhược Ly dùng sức đạp dẫm nát ngực hắn, sau đó vang lên tiếng rắc rắc.

Người trong quán rượu sợ ngây người, ai cũng không thể ngờ Dạ Nhược Ly lại to gan như vậy. dám đánh người gia tộc Nam Cung.

Đưa tay che cặp môi đỏ mọng, Long Vũ Cầm không dám tin nhìn, thực lực Nam Cung Thiên nàng ta biết rất rõ, trong gia tộc Nam Cung cũng được xem là nhân tài, giờ phút này lại bị một thiếu nữ đánh, cũng không phản kháng lại được, điều này sao có thể xảy ra?

Đúng lúc Dạ Nhược Ly thu chân lại, một âm thanh trong trẻo vang lên: “Ồ đây xảy ra chuyện gì mà náo nhiệt như vậy?”

Dưới chân trời, một thanh niên mặc thanh sam (y phục màu xanh) chậm rãi bước vào quán rượu, dung mạo tuấn tú phiêu dật, dây xanh buộc mái tóc đen lên, bên hông đeo một thanh trường kiếm màu xanh, thoát nhìn vô cùng tiêu sái, ánh mắt đen như trời đêm đảo quanh mọi người cuối cùng dừng lại chỗ Dạ Nhược Ly.

Từ lúc thanh niên bước vào, quán rượu trở nên yên tĩnh lạ thường, mọi ánh mắt đều tập trung trên người hắn.

Nhìn thấy Nam Cung Thần xuất hiện, con ngươi Long Vũ Cầm hoảng hốt, đôi mắt dễ thương (t/giả viết như thế =.=”) nhìn chằm chằm vào thanh niên tuấn tú phiêu dật kia, đột nhiên nhớ tới hắn không thích bị nữ tử nhìn như vậy, vội vàng thu lại mê luyến: “Thần thiếu gia, ngài tới rồi? Nhanh cứu Nam Cung Thiên a, vừa rồi Nam Cung Thiên chỉ nói mấy câu đã bị nữ nhân kia đánh, nếu như ngài đến chậm một bước sợ rằng tính mạng Nam Cung Thiên khó bảo toàn, hơn nữa, nàng kia cũng không thêm để gia tộc Nam Cung vào mắt.”

Nói xong, đáy mắt Long Vũ Cầm hiện tia đắc ý, nàng ta thấy thiếu nữ kia lần này chết chắc rồi!

—Đề nói với người xa lạ—

Mấy tình yêu chắc còn nhớ đến Nam Cung Thần này chứ?

45. Chương 45: Chương 6: Thiên Huyền Đại Sư’
46. Chương 46: Chương 7: Dạ Nhược Ly Luyện Đan’
47. Chương 47: Chương 8: Sư Phụ, Người Nhận Ta Làm Đệ Tử Đi’
48. Chương 48: Chương 9: Thiên Huyền Đại Sư Đến Long Gia’
49. Chương 49: Chương 10: Mau Tới Bái Kiến Sư Tổ’
50. Chương 50: Chương 11: Tại Sao Lại Là Hắc’
51. Chương 51: Chương 12: Hôm Nay Chính Là Ngày Chết Của Người’
52. Chương 52: Chương 13: Sau Lưng Hắc Là Ta.

Tình thế hết sức căng thẳng.

Phần đông thị vệ bao vây đám người Long Phi Thanh lại, thương trong tay chìa thẳng vào bọn họ, nhưng sắc mặt bọn họ một chút cũng không đổi, phẳng phai như không có gì nguy hiểm.

“Long tiểu tử, ngươi yên tâm đi bọn ta sẽ không nhúng tay vào đâu.” Chu Tước hai tay khoanh trước ngực, lông mày chau lại, cặp môi đỏ mọng nở nụ cười, con ngươi rực lửa khinh thường liếc qua đám thị vệ.

Nếu không phải chủ nhân ra lệnh để một mình Long Phi Thanh tự giải quyết, hắc đã sớm nướng chín hết đám người này rồi.

Dạ Bằng Nguyệt và Dạ Phi Linh đều không nói lời nào, chỉ im lặng đến bên cạnh Long Phi Thanh, biểu hiện này có nghĩa bọn hắc cũng sẽ không nhúng tay vào. Đương nhiên cũng không bỏ mặc Long Phi Thanh, nhưng đối với đám phế vật này, căn bản Long Phi Thanh cũng không cần trợ giúp.

Một mình hắc là đủ!

“Thanh nhi...”

“Đại thiếu gia...”

Sắc mặt Long Thần Lạc và lão quản gia vô cùng lo lắng, bất kể Long Phi Thanh có thiên tài như thế nào cũng phải là đối thủ của đám người này, hôm nay dù có ra sao bọn hắc cũng sẽ bảo vệ hắc đến cùng mặc kệ sau này Long gia sẽ ra sao.

Ngẩng đầu, Long Phi Thanh rút bội kiếm bên hông ra, dường như thay đổi thành một người khác, tản mát ra một luồng khí tức mệnh mông.

“Gia gia, lão quản gia, các người chờ xem sau ba năm chủ tử đã dạy ta được những gì, Long Phi Thanh ta tuyệt sẽ không làm cho chủ tử thất vọng, ta cũng muốn đám người kia biết rõ tướng mạo không có bình yếu, thân là thuộc hạ của chủ tử, ta tất nhiên cũng không phải là kẻ yếu.”

Thân hình thẳng tắp trong gió, tóc dài xoa vai, dáng người đầy kiên định, cùng với đôi mắt đã thú màu đen không khỏi làm đám người kia rung mình một cái.

Trong lúc đó, Thanh Bình công chúa ngẩn ngơ cả người, ả cảm nhận được sau ba năm Long Phi Thanh đã thay đổi rồi, khí thế kia cũng không kém hơn hoàng huynh của ả đâu, nhưng lập nghĩ mình bị tiểu tử thú kia làm cho chấn động sắc mặt không khỏi biến đổi.

“Các ngươi lên hết cho ta, giết chết tên hỗn đản kia đi!”

Long Thiên Tường cả kinh, mắt thấy thị vệ lao về phía Long Phi Thanh, trên trán toát ra tầng mồ hôi lạnh, vội vàng nói với người bên cạnh: “Công chúa, người đã đáp ứng ta không tổn hại đến tính mạng của hắc!”

“Người cầm miệng cho ta!” Thanh Bình công chúa hung hăng trừng mắt nhìn Long Thiên Tường, khuôn mặt trang điểm dày cộm kia lộ vẻ dữ tợn vô cùng ghê gớm, ả nắm chặt hai tay, dừng lại một lát rồi nói: “Long Phi Thanh không chết sẽ không giải được mối hận trong lòng ta, cho nên hôm nay hấn phải chết!”

Rất nhanh, rất nhanh thôi, tên tiểu tử thú vị này sẽ biến mất khỏi thế gian này... Nghĩ tới điều đó ả không nhịn được cười to, cũng không phát hiện Dạ Băng Nguyệt nhìn ả cười mỉa mai.

Nhìn về phía Long Phi Thanh, sắc mặt Long Thiên Tường biến đổi không ngừng, bi thống, thương tâm, khó lựa chọn cùng nhau hiện rõ. Thời khắc này, hấn lựa chọn bảo vệ tính mạng của nhi tử, cũng bởi ở Long gia, đây chính là nhi tử hấn tự hào nhất.

Trong lúc đánh nhau với đám thị vệ, ánh mắt Long Phi Thanh nhìn về Long Thiên Tường, hấn thật muốn biết giờ đây ông ta sẽ lựa chọn như thế nào.

Nhìn vào đôi mắt như dã thú ấy, Long Thiên Tường sửng sờ, lập tức quay đầu đi không nhìn về phía Long Phi Thanh thêm lần nào nữa.

Thời điểm máu chốt, hấn vẫn có thân phận là gia chủ Long gia, có thể bảo vệ được Long Phi Thanh nhưng Long Phi Thanh không muốn tha thứ cho hấn nhưng ít nhất sẽ không tức giận, thất vọng, đáng tiếc hấn lại bỏ qua cơ hội cuối cùng này, cho nên nửa đời sau chỉ có thể ôm tiếc hận trong lòng.

Thấy biểu hiện của Long Thiên Tường, Long Phi Thanh cũng không ngạc nhiên, bởi hấn biết sâu trong lòng phụ thân hấn địa vị vẫn quan trọng hơn, nếu không thì lúc trước mẹ của hấn cũng sẽ không ôm hận mà chết như vậy.

Bỗng nhớ tới nữ tử ôn nhu đó, trong mắt Long Phi Thanh nhiễm ánh lửa phẫn nộ, hấn cầm kiếm xông vào đám người, nhất thời máu chảy thành sông, máu đỏ nhuộm hồng cả một vùng tuyết trắng, trong không khí lan tỏa mùi máu dày đặc.

Không hề nghĩ tới sự việc sẽ chuyển biến theo hướng này, Thanh Bình công chúa há hốc mồm, vì cái gì mà ba năm không gặp, thực lực tiểu tử thú vị này lại tăng nhanh như vậy?

“Hí!” vượt vượt chồm râu bị dựng ngược, Long Thần Lạc nuốt một ngụm khí lạnh, vô cùng kinh ngạc: “Võ sư cao cấp. hấn rõ ràng là Võ sư cao cấp, mặc dù Thanh nhi rất thiên tài, nhưng trong vòng ba năm lại đạt đến Võ sư cao cấp, điều này...sao có thể?”

Chẳng lẽ là nàng?

Đúng vậy, nàng ấy là Luyện đan sư, không chỉ có thể nàng ấy rất thần bí, có lẽ vì nguyên nhân này mà Thanh nhi có thể đột phá nhanh như vậy.

“Cái gì? Võ sư cao cấp?” Lão quản gia mở to mắt, không thể tin nhìn vào Long Phi Thanh: “Lão gia chủ, người nói thật sao? Thiếu gia đạt đến Võ sư cao cấp? Võ gia ở Thiên Vũ quốc sợ rằng không có người nào thiên tài siêu việt như thiếu gia đâu.”

“Hấn đúng là Võ sư cao cấp, cảm giác của ta không sai được, người nhìn xem đòn hấn công kích...” Long Thần Lạc nheo nheo con mắt, lo lắng cũng được thu lại: “Lại nói, động tác của võ gia lộn xộn không có thứ tự nên võ giả mới không bằng huyền giả, nhưng mỗi động tác công kích của hấn đều là tự động, cũng không phải liều mạng, cho nên ta mới dám đoán trong tay Thanh nhi có một bộ kiếm pháp.

“Kiếm pháp? Là vật gì?”

“Kiếm pháp, tương đương với tuyệt kỹ của huyền giả, có thể tăng cường lực công kích võ giả, với thực lực Thanh nhi có thể đấu với Thiên Võ sư cao cấp.”

Nghe vậy, lão quản gia không khỏi run lên, vật như vậy nếu truyền ra ngoài, đại lục sẽ nổi sóng lớn đến chừng nào? Vì sao thiếu gia lại có bộ kiếm pháp trân quý ấy? Cái mà cả lục địa xưa nay chưa từng có.

“Đáng chết!” Thanh Bình công chúa chặt chẽ nắm nắm đấm, khuôn mặt bắt đầu vặn vẹo, đặc biệt xấu xí: “Vì cái gì? Vì cái gì hấn lại là Võ sư cao cấp? Dựa vào cái gì mà tên tiểu tử thú vị này lại ưu tú hơn con trai ta? Không được, hấn tuyệt không thể ưu tú hơn Tuấn nhi được, Tuấn nhi của ta mới là người ưu tú nhất, ông trời thật không công bằng, một người bình thường như hấn phải là phế vật mới đúng.”

Ngày càng nhiều thị vệ ngã xuống, sắc mặt Thanh Bình công chúa lại càng khó coi, trên người sát ý ngày càng đậm.

Mà lúc này Long Phi Thanh giết người cũng đỏ cả mắt, không có dấu hiệu ngừng lại. Một bộ hắc y nhuộm máu tươi, bóng dáng như gió, nơi hắc quét qua liền có người ngã xuống.

Ai cũng không thể ngờ một thiếu niên đơn bạc lại có sức chiến đấu bền bỉ như vậy, nhất là ba năm trước thực lực của hắc chỉ gần kề Võ sĩ đỉnh phong, mà ba năm sau hắc đã thành Võ sư.

Nhìn thấy Long Phi Thanh bộc lộ thực lực, trong mắt Long Thiên Tường xoẹt qua tia hối hận, chỉ là hối hận này lóe lên rồi biến mất rất nhanh, mặc kệ Long Phi Thanh có thực lực mạnh thế nào cũng không thể thắng hoàng gia. Sở dĩ Thiên Vũ quốc mạnh nhất bốn nước cũng là do cao thủ đệ nhất hoàng tộc thực lực đạt tới Thiên Võ sư cao cấp...

Nguyên một đám thị vệ ngã trước mặt, hắc bước qua đám người ấy đi thẳng về phía Thanh Bình công chúa. Thanh âm bước chân trầm ổn, như đánh vào trong lòng Thanh Bình công chúa, ánh mắt nhìn vào thanh trường kiếm còn đang nhỏ máu, ả không khỏi nuốt nước bọt, đến thời khắc này ả mới cảm nhận được sợ hãi là như thế nào.

Nâng kiếm lên, mũi kiếm lạnh như băng chỉ vào khuôn mặt hoảng sợ ấy, Long Phi Thanh cũng không có biểu tình gì, chỉ là cặp mắt màu đen kia lại ánh lên loại khoái cảm được báo thù.

“Thanh nhi, không thể!”

Trong lòng Long Thiên Tường cả kinh, muốn ngăn cản, nhưng dĩ nhiên không kịp, một đạo kiếm xoẹt qua, kiếm trong tay Long Phi Thanh bổ về phía Thanh Bình công chúa.

“Dừng tay!”

Đột nhiên, một tiếng hét vang lên, đỉnh tai nhức óc, theo sau đó mà một mũi kiếm màu bạc.

Long Thần Lạc nghe thấy âm thanh kia đã biết người tới là ai, sắc mặt không khỏi đại biến: “Thanh nhi, coi chừng!”

Trong lòng rung mình, Long Phi Thanh cũng không kịp giết Thanh Bình công chúa, vội vàng lui về phía sau, thời khắc hắc vừa rời đi lại có một nam tử hắc y nhảy vào thế chỗ đứng trước mặt Thanh Bình công chúa.

“Hắc Ảnh, là hoàng huynh phái ngươi đến sao? Ngươi mau giúp ta giết tên tiểu tử thú vị này đi!” gặp được cứu binh, tâm Thanh Bình công chúa chậm rãi bình ổn, ánh mắt dữ tợn nhìn Long Phi Thanh, khóe môi nở nụ cười tàn khốc.

Tên tiểu tử thú vị này chết chắc rồi!

“Long Phi Thanh, ba năm trước ta rất tán thưởng ngươi, nhưng ba năm sau ngươi lại mạo phạm công chúa như vậy, bệ hạ đã ra lệnh áp giải ngươi vào đại lao.” Con ngươi thâm thúy nhìn thật sâu Long Phi Thanh, Hắc Ảnh cười lạnh lùng: “Tục ngữ nói kẻ thức thời là trang tuần kiệt, hôm nay ta đã đột phá được Thiên võ giả đỉnh phong, chỉ còn cách Tinh võ giả một bước thôi cho nên ta khuyên ngươi ngoan ngoãn chịu trói đi, nếu không đừng trách ta vô tình.”

Thiên võ giả đỉnh phong? Hắc Ảnh đã đột phá đến Thiên võ giả đỉnh phong?

Nghe Hắc ảnh nói vậy Thanh Bình công chúa càng yên tâm, sau đó khiêu khích nhìn Long Phi Thanh.

Lúc này trên đỉnh đầu có một âm thanh nhàn nhạt vang lên: “Ngươi muốn Long Phi Thanh giờ tay chịu trói? Ta chưa từng nghe qua câu chuyện cười nào như vậy.”

Hắc Ảnh khẽ nhíu mày, hét lớn: “Người nào?”

Theo âm thanh ấy là một thiếu nữ áo trắng như tuyết phiêu lạc đứng trước mặt hắc.

Dung mạo thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo tuyệt luân, màu da sáng óng ánh, mắt đẹp làm người ta khó quên, hơn nữa, giữa lông mày lại có chứa cuông ngạo nhàn nhạt, có khí thế bất phàm bẩm sinh khiến cho Hắc Ảnh ngây người trong chốc lát.

“Người có hoàng tộc là chỗ dựa, thì tính sao?” Dạ Nhược Ly nở nụ cười, khinh thường nhìn Thanh Bình công chúa: “Người có hoàng đế chống lưng, Long Phi Thanh có ta là chỗ dựa, có ta ở đây chỉ bằng đám củi mục các người, có bản lĩnh gì làm hấn tổn thương?”

53. Chương 53: Chương 14: Long Phi Thanh Đột Phá.

Trong trời chiều giọng nói đầy cuồng vọng vang lên. Thiếu nữ ngạo nghễ ngẩng cao đầu, tóc dài phiêu dạt, áo trắng cùng màu tuyết cùng hòa quyện vào nhau. Chỉ là đám người kia không có lòng dạ nào thưởng thức cái đẹp đó cả, khi nghe thấy nàng nói tất cả đều biến sắc.

“Muốn chết!” Hắc Ảnh nheo mắt, hét lớn một tiếng, kiếm giơ lên, hướng Dạ Nhược Ly đâm tới.

Hắn cực kỳ phẫn nộ nên vận toàn bộ khí lực, trong tâm hắn thầm nghĩ thiếu nữ tuyệt sắc kia chuẩn bị nằm trong vũng máu rồi...

Thấy kiếm sắp chạm vào người, Dạ Nhược Ly cũng không đổi sắc mặt, thậm chí cũng không có ý định động đây, trực tiếp đứng im chờ thanh kiếm chém tới.

Mọi người kinh ngạc nhìn Dạ Nhược Ly, ai cũng không thể ngờ rằng giây phút này Dạ Nhược Ly không hề né tránh, chẳng lẽ sợ quá không cử động được sao? Mấy người Long Phi Thanh cũng ngạc nhiên sống sờ cũng không đoán được tâm tư chủ tử, chỉ có Chu Tước thủy chung không bộc lộ biểu tình, dường như những chuyện này đều trong suy đoán của hắn.

Thanh Bình công chúa cười mỉa mai, lúc đầu ả còn tưởng thiếu nữ này là huyền giả, thì ra cũng chỉ là một kẻ ngu xuẩn mà thôi, thật không thể hiểu tại sao Thiên Huyền đại sư lại nhận loại người này làm sư phụ.

“Keng!”

Mũi kiếm chém vào bờ vai Dạ Nhược Ly, một tia lửa bén lên, phát ra tiếng vang thanh thúy. Nhìn dung nhan gần ngay trước mắt, cảm giác sợ hãi dần tuôn ra, hắn run cả người nhìn vào vai Dạ Nhược Ly, nuốt một ngụm nước bọt, kinh ngạc nhìn chằm chằm, nhìn đến nỗi hai hốc mắt sắp lồi ra.

Sao... Sao có thể?

Kiếm của mình không thể gây tổn thương cho nàng ta? Ai có thể nói cho hắn biết chuyện gì đang xảy ra không?

“Không!” Thanh Bình công chúa che miệng, toàn thân run rẩy, hoảng sợ nhìn thiếu nữ tuyệt sắc kia.

Đều là giả, tất cả đều là giả, vừa rồi rõ ràng kiếm của Hắc Ảnh đã chém xuống nhưng sao nàng ta lại không chút tổn hại nào? Căn bản không phải sự thật...

“Đây là...thực lực của chủ tử sao?” Hai tay nắm chặt thành quyền đặt trên lồng ngực, ánh mắt sùng bái nhìn Dạ Nhược Ly, trong mắt lóe tia sáng, đáng vẻ lạnh như băng cũng bị vẻ tươi cười thay thế: “Thì ra, còn rất nhiều chuyện mà chúng ta không biết về chủ tử.”

Dạ Nhược Ly luyện huyền công là năm thần quyết, trải qua sự rèn luyện, thân thể nàng đã sớm đấu lại với Tinh Huyền sư, dưới Tinh Huyền sư là huyền giả hay võ giả đều không thể tổn thương được nàng, chỉ có thuộc hạ kiếp trước như Chu Tước mới biết được chuyện này.

“Trải qua cuộc chiến lúc này, người có lẽ đã giác ngộ.” Dạ Nhược Ly liếc nhìn Long Phi Thanh, lấy ra một bình ngọc trong nhẫn Huyền Linh đưa cho hắn: “Hơn nữa, người cũng sắp tấn chức rồi, cũng đến lúc dùng viên thuốc này rồi.”

Bình ngọc trên không trung rơi vào tay Long Phi Thanh, Long Phi Thanh nhìn thật lâu vào bình ngọc, sau đó đổ ra một viên đan dược óng ánh, mọi người nhìn thấy đều đồng thời nuốt nước bọt thèm thuồng.

Một luồng ánh sáng màu xanh biếc bao bọc lấy viên đan dược, chậm rãi phát ra nguồn năng lượng mênh mông.

Trước mặt mọi người, ánh sáng tấn cấp bao quanh người Long Phi Thanh, thông qua viên đan dược này hắn từ Võ sư cao cấp thành Võ sư đỉnh phong.

Mọi người trợn tròn mắt, mặt mũi ngậy ngốc nhìn chăm chú vào Long Phi Thanh, tựa hồ như không thể tin Long Phi Thanh tấn cấp lại thần kì như vậy.

Hắn đột phá? Thiếu nữ này rốt cuộc có thân phận như thế nào? Vì sao tùy tiện lấy ra viên đan dược cũng giúp Long Phi Thanh tấn chức? Chẳng lẽ nàng thật sự là sư phụ của Thiên Huyền đại sư? Nhất thời, sắc mặt Thanh Bình công chúa trắng bệch, từ trắng lại chuyển sang xanh mét...rồi ả lại nghĩ đến một nhân vật thần bí nhất đại lục, chủ nhân chân chính của Âm Dạ các...

Có thể tùy ý cho đan dược tấn chức cho thuộc hạ chắc chắn trong tay nàng không thiếu đan dược, dù có là Thiên Huyền đại sư cũng khó có khả năng có nhiều đan dược như vậy, mà trong đại lục này người có tư cách trở thành sư phụ của Thiên Huyền đại sư cũng chỉ có thể là người đó mà thôi.

Những người còn lại không biết quan hệ giữa nàng và Thiên Huyền đại sư cũng không suy nghĩ nhiều, nếu bọn hắn biết được nàng là sư phụ Thiên Huyền đại sư thì bọn họ tuyệt đối không xem thường thiếu nữ này, có thể làm Thiên Huyền đại sư tâm phục khẩu phục há có thể là người bình thường sao?

Long Phi Thanh cử động bả vai, cảm nhận được có nguồn năng lực dồi dào đang chảy trong cơ thể, hắn bước tới phía trước, ánh mắt nhàn nhạt quét qua một vòng: “Chủ tử, chuyện tiếp theo ta có thể tự giải quyết.”

Vuốt vuốt cằm, Dạ Nhược Ly nhẹ gật đầu, lùi về sau phía sau hai bước, nhường chiến trường lại cho Long Phi Thanh.

Đứng trước Long Phi Thanh, Hắc Ảnh khôi phục lại tinh thần, lạnh lùng cười, nếu như có thêm thiếu nữ kia hẳn chắc chắn không có phần thắng, mặc dù Long Phi Thanh đã đột phá lên Võ sư đỉnh phong như vẫn chưa nắm rõ bản chất của nó, sao có thể đấu lại thực lực của hắn?

“Tiểu tử, ngươi cho rằng ngươi có thể trở thành đối thủ của ta sao?”

Trong mắt bắn ra hàn ý, Long Phi Thanh không trả lời, thực lực sẽ cho hắn biết rốt cuộc Long Phi Thanh có bằng hắn hay không.

Cầm thanh kiếm, Long Phi Thanh đứng im, đột nhiên nhanh như sét đánh tiếp cận Hắc Ảnh, xung quanh khuếch tán vô số mũi kiếm giống nhau mà uy lực mỗi thanh kiếm đều kinh người.

“Cái này...Là gì vậy?” Hắc Ảnh kinh ngạc, thần sắc ngưng trọng, không dám xem thường Long Phi Thanh nữa.

“Phanh!”

“Keng!”

Thả người bay xuống, kiếm trong tay không một kẽ hở lần lượt đánh rơi tất cả trường kiếm, kiếm rơi xuống biến mất ngay lập tức, cuối cùng chỉ còn lại một thanh kiếm cắm trong tuyết.

Lau mồ hôi lạnh, Hắc Ảnh thở hổn hển, chửi thề: “Long Phi Thanh, ngươi thật sự muốn ra tay sao?”

Nhìn thấy bộ dạng thở không ra hơi của Hắc Ảnh, Dạ Băng Nguyệt lắc đầu, âm thanh lạnh như băng: “Hắn không phải là đối thủ của Long Phi Thanh, bởi vũ khí của Long Phi Thanh kì thật không phải trường kiếm, thanh kiếm này không thể phát huy được ưu thế của hắn được.”

Long Thần Lạc kinh ngạc nhìn chăm chú về bóng dáng thẳng tắp kia, cuối cùng cũng chỉ biết than nhẹ một tiếng. Tôn nhi đã trưởng thành rồi, sau này hắn có thể yên tâm rồi.

Ngón tay thon dài nắm chặt chuôi kiếm sau lưng, trong lúc mọi người nghi hoặc nhìn, Long Phi Thanh từ từ rút kiếm ra, toàn thân kiếm đen bóng, cao bằng chiều dài cơ thể hắn, rõ ràng là cổ tình chế tạo riêng cho hắn, mọi người sớm đã chú ý đến thanh kiếm này nên càng để ý hơn, chẳng lẽ thanh kiếm này có thể chuyển bại thành thắng? Cái này hoàn toàn không có khả năng nha.

Thấy thần sắc nghi hoặc của Long Thần Lạc, Dạ Băng Nguyệt chỉ nói mấy câu: “Thanh trọng kiếm ấy là dùng huyền thiết chế tạo nên, nặng trăm cân, ưu thế của hắn là thể lực cho nên chủ tử mới giúp hắn chế tạo thanh trọng kiếm này, cái này mới chính là vũ khí thật sự của Long Phi Thanh.”

Vừa rút trọng kiếm ra, Long Phi Thanh đã bổ nhào về phía Hắc Ảnh, bởi vì Hắc Ảnh không nghe được lời Dạ Băng Nguyệt nói nên cũng không thèm để vào mắt. Vừa rồi nhiều thanh kiếm như vậy hắt còn hóa giải được, hiện tại chỉ có một thanh, hắt sợ gì chứ?

Khỏe môi khinh thường, ngạo mạn, Hắc Ảnh trực tiếp đón nhận công kích của Long Phi Thanh, song khi hai kiếm đụng nhau sắc mặt hắt đại biến, khí huyết cuộn cuộn phun ra ngum máu tươi, cắn chặt răng, nghiến ra hai chữ: “Nặng nề!”

Thanh Bình công chúa cũng không biết đang xảy ra chuyện gì chỉ có thể ngây ngốc đứng đó.

Trọng kiếm quét qua, Long Phi Thanh không đợi Hắc Ảnh khôi phục lại liền đạp hắt một cước bay ra ngoài, chỉ thấy hắt trùng trùng điệp điệp đụng trúng tường sau đó rơi xuống, trong miệng không ngừng chảy máu, hiển nhiên là lực phủ ngũ tạng đã bị tổn thương.

Nếu Hắc Ảnh không xem thường Long Phi Thanh nói không chừng sẽ không bị đánh bại dễ dàng như thế, hắt ngu ngốc đối đầu với trọng kiếm của Long Phi Thanh cũng là do hắt quá khinh địch nên mới có kết cục thảm bại như vậy.

“Bây giờ, đến phiên các ngươi rồi.” Thu lại trọng kiếm, ánh mắt Long Phi Thanh đảo qua Thanh Bình công chúa và Long Thiên Tường.

Lúc này, Long Thiên Tường có chút hối hận, tiếc nuối, hắt vốn là nhi tử đáng tự hào của Long gia, sợ gì Long gia không cường thịnh? Còn có thiếu nữ kia có thể xuất ra viên đan dược như vậy chắc chắn sẽ có viên thứ hai, nếu như Long Phi Thanh còn trong gia tộc, Long Thiên Tường hắt chắc cũng sẽ có được đan dược?

Thế nhưng cho dù Long Thiên Tường có hối hận đến đâu cũng không thay đổi được việc gì.

54. Chương 54: Chương 15: Tự Tung Tự Tác’

55. Chương 55: Chương 16: Ghen’

56. Chương 56: Chương 17: Phi Thiên Độc Giác Thú’

57. Chương 57: Chương 18: Thi Đấu’

58. Chương 58: Chương 19: Chuyện Này Ta Quyết Định Quản Rồi’

59. Chương 59: Chương 20: Khiếp Sợ’

60. Chương 60: Chương 21: Xé Rách Ngụy Trang.

Nữ tử kia nói lời thật khó nghe, sắc mặt Cung Vân Phi hơi đổi sau đó khôi phục về bình thường, ánh trăng bao phủ gương mặt nàng ấy cũng không che giấu được dáng vẻ nhợt nhạt, nở nụ cười nhạt, nàng ấy nói: “Công chúa, điện hạ có hưu ta hay không cũng không tới phiên ngươi làm chủ, dù sao thì bây giờ ta vẫn là hoàng tẩu của ngươi, cũng chính là trưởng bối của ngươi, đây là thái độ ngươi nói chuyện với trưởng bối sao? Hơn nữa nếu ngươi thật sự có thể khiến điện hạ hưu ta, nói không chừng ta sẽ cảm tạ ngươi đấy.”

Sống ở đây nàng đã sớm đầu đến thấu tim, cùng hắt và bọn họ chàng chàng thiếp thiếp, cũng không bằng rời đi, nhưng người kia sẽ cho nàng đi sao? Cười khổ, Cung Vân Phi lắc đầu, nếu nàng xin Thiên Huyền gia gia nhất định sẽ giải quyết được chuyện này, nhưng Thiên Huyền gia gia đã giúp nàng một lần rồi, nàng không muốn gây thêm phiền toái cho ông...

“To gan!” khuôn mặt Hoàng Phủ Diệp trở nên lạnh lùng, hung dữ trừng mắt nhìn Cung Vân Phi: “Ngươi tính toán cũng hay thật, dám nói như vậy với bổn công chúa? Chẳng biết vì sao Thiên Huyền đại sư lại nhận ngươi là cháu gái, đoán chừng ngươi chắc sử dụng không ít thủ đoạn gì đó, sớm muộn gì cũng có một

ngày Thiên Huyền đại sư sẽ nhìn thấy rõ bản tính độc ác của ngươi, may mắn là hoàng huynh của bốn công chúa sớm đã nhìn rõ, lúc trước sao huynh ấy lại không đánh chết ngươi nhỉ? Loại người như ngươi chỉ biết chia rẽ ân ái vợ chồng người khác, nếu không phải tại ngươi Lâm Hân Nguyệt tỷ tỷ sao có thể làm trắc phi?”

Nghe thấy lời Hoàng Phủ Diệp nói, trong lòng Lâm Hân Nguyệt cười lạnh một tiếng, nữ nhân này đơn thuần lại rất dễ lừa, ả nói cái gì cũng tin là sự thật, ả ở trước mặt nàng ta nói mấy câu mà nàng ta lại dám tới đây chặn đường Cung Vân Phi, đến lúc Thiên Huyền đại sư biết chuyện, ả có thể đưa chuyện này đổ lên đầu nữ nhân ngu ngốc này rồi.

“Ta nói đêm hôm khuya khoắt thế này lại có chuyện gì nhao nhao thế nhỉ? Thì ra là một con cái cái đang động dục nên sửa bậy, khó trách, khó trách...”

Âm thanh trào phúng truyền từ phía sau lưng Cung Vân Phi, nghe thấy lời đó, sắc mặt Hoàng Phủ Diệp đại biến, cắn chặt răng, nổi giận nói: “Người nào dám mắng bốn công chúa? Mau lần ra đây!”

Dưới ánh trăng màu bạc, một bộ xiêm y trắng như tuyết nhẹ nhàng đi trong bầu trời đêm, bóng dáng thiếu nữ dưới ánh trăng dần dần kéo dài, dung mạo tuyệt sắc khuynh thành, dù là Hoàng Phủ Diệp hay Lâm Hân Nguyệt đều là nữ tử cũng thất thần trong phút chốc, bọn hắn chưa từng nhìn thấy nữ tử nào đẹp như vậy, đoán chừng xưng là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ cũng không đủ để hình dung.

Khôi phục lại tâm trạng, Hoàng Phủ Diệp cắn cắn môi, tràn đầy ganh ghét nói: “Người là ai? Ai cho ngươi lá gan lớn như vậy, nhìn thấy bốn công chúa mà không quỳ?”

Lông mày nhướng lên, Dạ Nhược Ly chậm rãi bước tới, nâng chân thon dài, hùng hăng đạp một cái, “Phanh” một tiếng, Hoàng Phủ Diệp liền quỳ xuống đất, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn hiện tia khuất nhục (áp bức và lăng nhục) , nắm chặt nắm đấm, hận ý tràn ra nồng đượm.

“Công chúa, công chúa, muội không sao chứ?” Lâm Hân Nguyệt vội vàng nâng Hoàng Phủ Diệp dậy, dung nhan trang nhã xinh đẹp có chút lo lắng, bất quá trong ánh mắt cũng không có sự khẩn trương, đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía Dạ Nhược Ly, có tia khác thường nói: “Người là...người của Huyền lực gia tộc?”

Ả không ngu ngốc giống Hoàng Phủ Diệp, không hiểu tình hình lại đi ức hiếp người khác, ả cũng biết tới nay trong cung mở tiệc chiêu đãi người trong Huyền giả gia tộc, thiếu nữ này thoát nhìn không tầm thường, ai có thể biết được nàng có phải người của thế lực cường đại hay không chứ?

Quét mắt nhìn Lâm Hân Nguyệt, thần sắc Dạ Nhược Ly lạnh lùng: “Không phải.”

Nghe vậy Lâm Hân Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, đã không phải là người của Huyền lực gia tộc thì không sao rồi, chính là nàng chết đi cũng không biết ai là thủ phạm.”

“Người là tiểu thư của nhà nào? Sao bản phi chưa từng thấy ngươi?” Lâm Hân Nguyệt ngẩng cao đầu, cung trang vàng nhạt càng làm ả phát huy được ưu thế ưu nhã cao quý, trên đầu có cài một cây trâm phối hợp với cung trang ngược lại không hề lộ vẻ tục tằn, cách trang điểm cũng khác với nữ tử bình thường chỉ phủ một lớp phấn mỏng, khó trách Hoàng Phủ Quân lại sủng ái ả như vậy.

Dạ Nhược Ly không trả lời câu hỏi của ả, hai tay Lâm Hân Nguyệt không khỏi nắm chặt lại, thần sắc không thay đổi nói: “Không biết phụ thân ngươi có dạy ngươi lễ nghi hay không, thái độ của ngươi như vậy là bất kính đấy, nếu điện hạ biết ngươi cho rằng ngươi có thể thoát được sao?”

Chậm rãi bước đến, Dạ Nhược Ly cười trào phúng, nàng cũng không muốn nói nhảm với Lâm Hân Nguyệt, trực tiếp đá ả một phát, ả ta bay xuống hồ nước cạnh đó. Thời tiết mùa này lạnh thấu xương, nước hồ đã sớm đóng băng, nhưng Lâm Hân Nguyệt ngã xuống cũng đủ chịu đựng cái lạnh này.

“Lần này chỉ là cảnh cáo, nếu còn lần sau ta sẽ cho ngươi hối hận khi đã sống trên đời này, Cung Vân Phi, theo ta.” Dứt lời, Dạ Nhược Ly thu hồi tầm mắt, nắm lấy bàn tay Cung Vân Phi đang ngây ngốc đứng đó đi về phía cung điện.

Cung Vân Phi sững sờ để Dạ Nhược Ly kéo về phía trước, đến lúc này nàng cũng không biết người thiếu nữ này là ai? Vì sao lại giúp nàng?

“Vị cô nương này...” Bỗng nhiên Cung Vân Phi dừng lại, không chịu đi nữa, đôi mắt thanh tịnh như nước có tia nghi hoặc: “Chúng ta quen biết nhau sao? Người muốn đưa ta đi đâu? Ta rất cảm tạ người đã giúp

ta nhưng...”

“Cung Vân Phi, xa cách tám năm, ngươi đã quên ta rồi sao?”

Phiêu diêu quay người lại, áo trắng như tuyết cùng hài hòa với nền tuyết trắng trong đêm, Dạ Nhược Ly nhìn Cung Vân Phi nói: “Tám năm trước, ta đã rất cảm kích khi ngươi tới Vân gia thăm ta, lúc ấy không thể nói với ngươi được một câu thật đáng tiếc, không nghĩ tám năm sau chúng ta lại có thể gặp lại nhau ở Thiên Vũ quốc.”

Lời nói của thiếu nữ vang vọng thật lâu bên tai Cung Vân Phi, nàng vẫn đang ngây ngốc cả người, sau đó thăm dò thử một câu: “Ngươi là Vân Văn Ca?”

Dạ Nhược Ly nhẹ gật đầu, Cung Vân Phi đột nhiên nhào về phía Dạ Nhược Ly giống như hài tử khóc thật to, giống như đem mấy năm uất ức này xả ra cho bằng hết.

Dạ Nhược Ly cũng biết nỗi khổ tâm trong lòng Cung Vân Phi nên để tùy nàng ấy khóc lóc, vỗ nhẹ lưng nàng ấy, lời nói nhẹ nhàng: “Cung Vân Phi, không phải nữ tử nào cũng phụ thuộc vào nam nhân, từ xưa đến nay nữ trung hào kiệt không hề thiếu, những gì mình muốn đều phải dựa vào sức của bản thân, thái tử kia thật sự quá vô dụng, ngươi hãy bỏ đi, loại nam nhân này không đáng để ngươi rơi nước mắt.”

Cung Vân Phi lau lệ rơi, nhẹ nhàng gật đầu một cái, dung nhan trắng bệch có ý cười. Bởi gặp Dạ Nhược Ly mới khiến tâm trạng của Cung Vân Phi thay đổi, thế nên về sau nàng ấy sẽ vứt bỏ nội tâm u ám bắt đầu sự nghiệp của bản thân...

Trong đại điện, thấy Dạ Nhược Ly kéo Cung Vân Phi vào, tất cả đều yên lặng, ánh mắt đồng loạt nhìn chăm chăm vào hai nàng, ai cũng thắc mắc vị thiếu nữ thiên tài trên võ đài này với thái tử phi Thiên Vũ quốc có quan hệ gì?

Con mắt màu đen lưu chuyển, khuôn mặt Hoàng Phủ Sài càng thêm vui vẻ, hân cười sang sảng hai tiếng, từ long ý (ghế rồng) đứng dậy, nói: “Vân Phi thì ra có quen biết với Dạ cô nương, đúng rồi Quân nhi lần trước Lâm Hân Nguyệt khi để Vân phi, loại nữ nhân như vậy không xứng với vị trí trắc phi thái tử, làm thiếp vẫn hơn!”

Ngữ khí quyết đoán, căn bản không cho Hoàng Phủ Quân phản đối.

Khóe miệng chợt thấy đắng ngắt, Hoàng Phủ Quân bất đắc dĩ gật đầu sau đó tầm mắt hân nhìn về phía Cung Vân Phi không nói rõ được cảm xúc, nhưng khi thấy ánh mắt của hân, Cung Vân Phi nắm chặt tay Dạ Nhược Ly, ánh mắt đậm đặc, tựa như trong mắt nàng, hân không hề tồn tại.

Thời khắc này Hoàng Phủ Quân đột nhiên có cảm giác nữ tử này muốn rời xa hân vĩnh viễn. Trước đây Cung Vân Phi không có chỗ dựa, cho dù hân có tổn thương nàng đến đâu nàng cũng chỉ có thể nhịn, nhưng bây giờ nàng đã có người để dựa vào, không chỉ Thiên Huyền đại sư mà còn có Dạ Nhược Ly. Chẳng biết tại sao nội tâm hân co rút đau đớn trong nháy mắt...

Người trong điện đều biết đến Cung Vô y và Dạ Nhược Ly, đáng tiếc không khí bên cạnh hai người quá cường đại khiến cho đám quyền quý hoàng tộc Thiên Vũ quốc không dám lại gần, chỉ có thể bám theo đám người của Tứ đại huyền lực gia tộc nói chuyện phiếm, về phần gia tộc Bắc Ảnh và tương trợ, trừ huynh muội Hỏa Vũ Sa thì không có ai ở đây.

Cung Vân Phi nghi hoặc nhìn Dạ Nhược Ly, trừng mắt nhìn, nàng cũng cảm nhận được ánh mắt Hoàng Phủ Sài nhìn Vân Văn Ca rất đặc biệt, hơn nữa nàng ấy không phải tên Vân Văn Ca sao? Hoàng thượng sao lại gọi nàng ấy là Dạ cô nương?”

“Sau khi rời khỏi Vân gia, ta đã đổi tên thành Dạ Nhược Ly rồi.” nhún vai, Dạ Nhược Ly cười nói.

Vừa dứt lời một bộ hồng sắc áo đỏ bay tới bên cạnh, Cung Vân Phi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn thấy Cung Vô Y, thân thể không khỏi run lên, vội vàng cúi thấp đầu, sợ hãi nói: “Tứ...Tứ hoàng huynh, thì ra huynh cũng ở đây.”

Trong các vị hoàng huynh, người mà Cung Vân Phi sợ nhất không nghi ngờ gì đó chính là Cung Vô Y tâm ngoan thủ lạt (thủ đoạn độc ác), nhất là khi hân đối xử với nữ tử đúng là làm người ta vô cùng cảm phần.

Cung Vô Y liếc nhìn nàng một cái, chỉ gật đầu, ánh mắt liền phóng đến phía bên trái không có người ngồi bên cạnh Dạ Nhược Ly đang định đi tới thì một bóng dáng áo đen đã lao tới an vị trước, không đạt được ý nguyện, khuôn mặt tuấn mỹ tối sầm, nắm chặt tay nhìn thẳng người ngồi phía trước.

Chu Tước không hề sợ hãi liếc nhìn hắn, vị trí bên cạnh chủ nhân là lão tử, ai cũng không cho đoạt.

“Tứ hoàng huynh, huynh ngồi ở đây đi.” Cung Vô Phi lau mồ hôi lạnh trên trán, nhường chỗ ngồi của mình cho Cung Vô Y, Cung Vô Y cũng không có chút khí phách ngồi thẳng xuống, mắt phượng mê người đến nháy mắt cũng không có nhìn chăm chú vào Dạ Nhược Ly, môi đỏ nở nụ cười yêu nghiệt.

“Tiểu Dạ...”

“Trắc phi thái tử đến, Lục công chúa đến...”

Lời còn chưa nói xong đã bị một âm thanh eo éo chen ngang, Cung Vô Y khẽ nhíu mày, khuôn mặt tuấn mỹ không chút kiên nhẫn, ánh mắt âm trầm nhìn về phía ngoài điện, sắc mặt của hắn cho biết hiện giờ hắn đang cực kỳ bất mãn, lại không để ý đến Hoàng Phủ Sài đang chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

Thái giám vừa nói xong, một bộ cung trang vàng nhạt Lâm Hân Nguyệt xinh đẹp và Hoàng Phủ Điệp đáng yêu sánh vai nhau bước vào.

Vừa mới bước vào cung điện, ánh mắt Hoàng Phủ Điệp đã rơi trên người Dạ Nhược Ly, nàng ta không ngừng nghiêng răng, hận ý cũng nảy sinh: “Đám dân thường chết tiệt còn dám ở đây? Phụ hoàng, tại sao lại để loại người này đến tham gia yến hội? Phụ hoàng hãy đánh nàng ta một trăm trượng, sau đó đuổi ra hoàng cung.”

Cung điện đang huyền ảo nghe thấy lời của Hoàng Phủ Điệp trở nên yên tĩnh lạ thường, mọi người há hốc miệng, ánh mắt đồng loạt nhìn nàng ta.

“BA~”

Tiếng bạt tai vang lên thanh thúy trong không gian yên tĩnh, Hoàng Phủ Điệp ngạc nhiên ngẩng đầu, lông mi run nhẹ, không dám tin phụ hoàng trước nay luôn sủng ái nàng ta lại đánh nàng ta như vậy, âm thanh nghẹn ngào: “Phụ hoàng, con đã làm sai chuyện gì mà người lại đánh con?”

“Làm càn!” Hoàng Phủ Sài lắc lắc tay áo, khuôn mặt anh tuấn lộ vẻ tàn khốc: “Lập tức xin lỗi Dạ cô nương.”

“Cái gì?” Thân thể mềm mại run lên, Hoàng Phủ Điệp cắn chặt bờ môi đỏ mọng, trừng mắt đầy oán hận nhìn Dạ Nhược Ly: “Phụ hoàng muốn con xin lỗi nữ nhân này? Vì cái gì? Rõ ràng là nàng...Con biết rồi, nhất định là phụ hoàng đã bị sắc đẹp này mê hoặc, nàng căn bản không đáng, chẳng lẽ trong lòng phụ hoàng nàng quan trọng hơn hoàng nhi sao?”

Ánh mắt Dạ Nhược Ly phát ra hàn ý, đứng dậy nhưng chưa kịp động thủ thì một bóng dáng hồng y bên cạnh đã ra tay trước, âm thanh ngoan lệ vang lên: “Vị hôn thê của bốn vương há có thể để loại người ngu ngốc như người vũ nhục sao? Cút cho ta!”

Cung Vô Y giờ chân đạp Hoàng Phủ Điệp một cái thật mạnh bay ra ngoài, sau đó lại lấy chân dùng sức giẫm thật mạnh lên người nàng ta, giây phút này dung nhan yêu nghiệt trở nên vô cùng đáng sợ. Chính bản thân Cung Vô Y cũng không biết tại sao mỗi lần nghe thấy người ta vũ nhục nàng thì hắn lại có cảm giác muốn giết người.

Máu tươi không ngừng tuôn ra từ miệng Hoàng Phủ Điệp, Cung Vô Y cũng chẳng thêm thương hoa tiếc ngọc, ngược lại còn giẫm mạnh hơn, môi đỏ mọng nở nụ cười lãnh khốc: “Những người ở đây nhớ thật kỹ cho bốn vương, nếu để bốn vương nghe thấy một lời nói không hay nào về nàng nữa thì kết cục sẽ giống như thứ ngu ngốc này!”

Dạ Nhược Ly chớp mắt, mặc dù nàng không thích Cung Vô Y nhưng tên yêu nghiệt này đối xử với nàng thật tốt, thật ra nàng đã không hề kiêng kỵ hắn như lúc đầu nữa rồi.

Giơ chân lên, Cung Vô Y lại đạp thêm một cước vào người Hoàng Phủ Điệp, sau đó lấy ra một tấm khăn lụa màu đỏ, cau mày, tinh tế lau sạch chiếc hài, cũng may Hoàng Phủ Điệp đau đến chết, nếu không nhìn thấy hành động này của hắn, tâm khí cao ngạo của nàng ta không trách được cơn kích động.

Hoàng Phủ Sài lau mồ hôi lạnh, đau lòng thở dài, phất phất tay, lệnh cho người đưa Hoàng Phủ Điệp lui ra. Từ đầu đến giờ Dạ Nhược Ly không hề đếm xỉa gì đến Lâm Hân Nguyệt, cười lạnh một tiếng sau đó thì thâm phân phó Dạ Băng Nguyệt vài câu, trong lúc mọi người không chú ý Dạ Băng Nguyệt đột nhiên biến mất, một lát sau lại một lần nữa xuất hiện.

“Vân Vân Ca, người nói nàng ta đi làm gì vậy?” Cung Vân Phi khó hiểu nhướn mày, hỏi.

Hai tay khoanh trước ngực, Dạ Nhược Ly lười biếng ngồi trên ghế bạch đàn, nở nụ cười nhạt: “Ta để Băng Nguyệt bỏ một loại thuốc bột có khả năng bộc lộ cảm xúc, có thể khiến mọi người nhìn thấy cảm xúc thật sự của Lâm Hân Nguyệt, dù có sức ẩn nhẫn đến đâu thì cũng phải lộ ra thôi, người chỉ việc ngồi xem kịch vui là được.” Dạ Nhược Ly cũng không nói gì thêm nữa.

Thiên Huyền đại sư đang ngồi cùng Nam Cung Liệt, ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn Dạ Nhược Ly, giống như đang sẵn sàng chờ nàng ra lệnh vậy, trong giây lát, trong thân hắn khẽ run, một giọng nói vang lên trong đầu: “Thiên Huyền, nếu người có thể phối hợp với ta, ta sẽ thu người làm đồ đệ, dạy người thuật luyện đan.”

“Sư phụ?” Thiên Huyền trừng mắt nhìn, hắn rõ ràng nhìn thấy miệng của sư phụ không hề cử động nhưng âm thanh vang lên trong đầu mình chính là giọng nói của sư phụ mà. Chẳng lẽ vì muốn bái sư quá cho nên xuất hiện ảo giác? Đúng vậy, nhất định là như thế...

“Thiên Huyền, người đừng nghi ngờ, đây là một loại huyền kĩ có thể dùng ý niệm để nói chuyện, lát nữa người cứ làm theo lời ta dặn là được.” Bỗng nhiên âm thanh ấy lại truyền vào đầu Thiên Huyền làm hắn vô cùng ngạc nhiên, trong mắt hiện vẻ kích động.

Cái này... không phải là ảo giác? Sư phụ nói sẽ thu hắn làm đồ đệ? Hắn đợi lâu như vậy cuối cùng cũng đợi được đến ngày này.

Thanh Nhiên và Thiên Mộc cũng nhận được truyền âm, đối với Dạ Nhược Ly lại thêm vài phần sùng bái gần đến mức mù quáng, nếu nói trên đời này có chuyện Dạ Nhược Ly không làm được, đoán chừng bọn họ sẽ không tin.

“Khục khục,” Thanh Nhiên hô hai tiếng, ánh mắt thanh tịnh có tia vui vẻ: “Thanh Mộc người có nghe qua tin này chưa, ở trong giới hoàng tộc truyền ra tin tức hết sức đặc biệt, nghe nói trác phi thái tử âm tàn độc ác, tâm như bò cạp, lại làm ra vẻ đáng thương, hãm hại thái tử phi nữa chứ, đúng là không bằng một góc của thái tử phi.”

Thanh Mộc không chút biểu tình, cái này không phải do chính hắn cố ý truyền đi hay sao?

“Rất nhiều người đều nói như thế.”

“Ah?” Thiên Huyền bỗng nhiên đứng dậy, vén đầu tóc lộn xộn lên, nói: “Thực sự có chuyện như vậy sao? Vân Phi chính là cháu gái của ta, ta không thể để cháu mình bị khi dễ như vậy được, chứ vị, mọi người có thể nói cho ta nghe một chút, chuyện này có phải là sự thật hay không?”

Trong đại điện hết sức yên tĩnh vì lời nói của ba người này lại bắt đầu nổi sóng.

“Chuyện này chúng ta cũng có nghe qua, theo ta thấy vẫn là thái tử phi kiệt xuất hơn, tính tình ôn hòa, hiền lương thực đức, so với trác phi đối trá đúng là tốt hơn gấp trăm lần.”

“Đúng vậy, nếu là ta, ta tuyệt đối sẽ không xem mắt cá như minh châu, trác phi làm sao có thể so sánh với thái tử phi được?”

“Ta thấy trác phi đúng là một người có tâm địa độc ác, tâm cơ thâm trầm, nghe nói giao tình của nàng ta và Lục công chúa không hề tầm thường đâu nhưng lúc này rõ ràng thấy chết mà không cứu, không biết ai lại dõn dại ra ngoài rằng nàng ta lương thiện đến mức nào, nặng tình nghĩa đến mức nào, ta nhớ vào, nàng ta là cái gì?”

Nắm chặt quyền, sắc mặt Lâm Hân Nguyệt từ trắng đến xanh rồi lại chuyển từ xanh sang đỏ, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào đám người đang nói chuyện: “Các người cảm miệng hết cho ta, sao ta lại không thể so sánh với Cung Vân Phi? Vô luận là tướng mạo hay tài năng nàng ta cũng không bằng ta, vì cái gì

nàng ta được làm thái tử phi? Nếu nàng ta không phải là công chúa Ly Phong quốc thì ngay cả làm thiếp cũng không xứng!”

Tất cả mọi người đều vô cùng ngạc nhiên, ai cũng không thể ngờ thái tử thanh cao ưu nhã lại nói những lời như vậy. nhất là gương mặt dữ tợn kia, thật là đáng sợ a, vì sao thái tử lại có thể sùng ái nữ tử như vậy chứ, chỉ liếc nhìn nàng ta một cái đã thấy buồn nôn rồi.

“Hân Nguyệt!” Hoàng Phủ Quân dùng sức đè bả vai Lâm Hân Nguyệt lại, bất mãn cau mày, chính hắn cũng không ngờ tới Lâm Hân Nguyệt lại phát cuồng như thế.

Sững sờ qua đi, mọi người khôi phục lại tinh thần tiếp tục bàn tán.

“Chẳng lẽ lời đồn đại là sự thật? Thái tử phi đúng là do trắc phi hãm hại?”

“Xem bộ dạng như vậy chắc là sự thật rồi, trắc phi kia căn bản không giống lời đồn thanh cao ưu nhã, căn bản chỉ là một mụ đàn bà chanh chua.”

“Không, so với mụ đàn bà chanh chua còn đáng sợ hơn...”

“Phanh!” Lâm Hân Nguyệt một cước đá văng cái bàn gần đó, hung ác nói: “Ta nói các ngươi câm mồm, các ngươi không nghe thấy sao? Cung Vân Phi không xứng so sánh với ta, nếu bản phi còn nghe các ngươi nói những lời như thế một lần nữa thì bản phi sẽ tịch thu cả nhà các ngươi!”

“BA~!”

Hoàng Phủ Quân không thể nhịn thêm được nữa, bàn tay hướng tới má Lâm Hân Nguyệt tát một tai, lại làm bộ dạng đau đớn: “Lâm Hân Nguyệt, bốn điện hạ thật nhìn lầm ngươi rồi, đây mới chính là bộ mặt thật của ngươi sao? Bình thường ngươi đã ẩn nhẫn đến mức nào...?”

Một tát này lập tức làm Lâm Hân Nguyệt tỉnh táo lại, nếu là bình thường vì bảo trì hình tượng bên ngoài, ả có tức giận đến mấy đi chăng nữa cũng sẽ không biểu lộ ra ngoài, nhưng vừa rồi không hiểu tại sao trong lòng hết sức tức giận không thể kìm chế nổi, không phát tiết chắc chắn không thoải mái.

“Điện hạ, thiếp cũng không biết có chuyện gì xảy ra, những lời này không phải là lời thiếp muốn nói, điện hạ xin hãy tin tưởng thần thiếp.” Lòng mi khẽ run, Lâm Hân Nguyệt ôm một bên má đỏ bừng, điềm đạm đáng yêu nhìn Hoàng Phủ Quân, sau đó dường như nhớ ra chuyện gì đó, ả hung hăng trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly và Cung Vân Phi: “Thiếp biết rồi, là do các nàng, nhất định là các nàng ấy hạ độc với thiếp, thiếp mới có thể nghĩ một đằng nói một nẻo như thế, điện hạ...”

“Đã đủ rồi!” Che kín sự đau đớn trong mắt, Hoàng Phủ Quân thất vọng lắc đầu: “Đến nước này ngươi còn muốn đẩy tội lỗi cho người khác? Trên đời này sao lại có loại độc có thể khống chế lời nói và hành động của người khác chứ? Lâm Hân Nguyệt, từ nay về sau ta sẽ không tin ngươi nữa.”

Mặc dù hắn cũng không muốn tin nữ nhân mình yêu thích lại lừa gạt hắn như vậy, nhưng sự thật đã phơi bày ra trước mắt, hắn không muốn tin cũng phải tin...

“Nhược Ly, thật sự là ngươi rồi.” Hỏa Vũ Sa tiến lại gần Dạ Nhược Ly, dựng ngón tay cái, dung nhan yêu mị tràn đầy tươi cười: “Nữ nhân này thật khiến ta thấy buồn nôn, nhưng lớp vỏ ngọc trang đã được kéo xuống làm ta cũng thấy sáng khoái, ha ha, dạ tiệc hôm nay thật sự rất vui, lại còn được xem trò hay miễn phí nữa chứ.”

Trên tay cầm trường kiếm, hai tay khoanh trước ngực, Hỏa Viêm thủy chung nhìn chăm chú vào Dạ Nhược Ly, dung mạo tuấn tú cũng có nét tươi cười.

Về phần trò hay cùng nhân vật chính, từ đầu đến cuối hắn cũng không liếc nhìn một cái...

“Tiện nhân, ta giết chết ngươi!”

Bị người thương lạnh nhạt làm tâm Lâm Hân Nguyệt chìm trong bóng tối, ả đều cho rằng là do các nàng giả trò, bản thân đã mất đi sự sùng ái thì ả sẽ cùng các nàng đồng quy vu tận (cùng chết), ả không chiếm được thì tiện nhân Cung Vân Phi kia cũng đừng hòng chiếm được.

Đáng tiếc, ả còn chưa tiếp cận được Dạ Nhược Ly đã bị Thanh Nhiên và Thanh Mộc chặn lại.

Quay đầu lại, Thanh Nhiên chân chó (nịnh hót) tươi cười: “Sư tổ, tên ngu ngốc này giao cho đồ tôn đối phó là được, người nên từ từ xem trò hay là được.”

“Đúng vậy, chuyện này còn để sư phó tự mình động thủ thì chúng con dùng để làm gì chứ?” ánh mắt Thanh Mộc lạnh lùng liếc Lâm Hân Nguyệt, mặt không biểu tình nói.

Cái gì? Sư tổ?

Không nói đến Lâm Hân Nguyệt, ngoại trừ đám người Hỏa Vũ Sa, những người còn lại đều ngây ngẩn cả người.

Nàng là sư tổ của Thanh Nhiên và Thanh Mộc, như vậy chính là sư phụ của Thiên Huyền đại sư? Trời ạ, không nghĩ tới nàng chẳng những là thiên tài luyện võ mà còn là thiên tài luyện đan được nữa, mà thuật luyện đan của nàng còn hơn cả Thiên Huyền đại sư, bằng không Thiên Huyền đại sư sao có thể báii nàng là sư phụ?

Hoàng Phủ Sài thở dài, khó trách lúc trước Thanh Nhiên tới cảnh cáo hắn không được báo thù cho Hắc Ảnh, thì ra nàng ta còn có thân phận như vậy nữa, nhưng sao Hoàng muội của hắn lại trêu chọc phải nàng? Thậm chí nữ nhi của hắn cũng phạm phải sai lầm giống như vậy.

Nhân vật như vậy dù là người của hoàng tộc cũng chọc không nổi đấy.

“Vân Vân Ca, ngươi là Luyện đan sư?” Cung Vân Phi sững sờ há to miệng, thật vất vả mới hồi phục tinh thần: “Khó trách Thiên Huyền đại sư lại giúp ta, thì ra là vì có quan hệ với ngươi, tuy ta không biết vì sao ngươi lại rời khỏi Ly Phong quốc nhưng cũng đoán được nếu Vân tướng quân biết được năng lực của ngươi không biết có hối hận hay không?”

Dạ Nhược Ly cười nhạt một tiếng, ánh mắt nhìn về gương mặt đang ngây ngốc của Lâm Hân Nguyệt.

Lâm Hân Nguyệt thế nào cũng không nghĩ tới thiếu nữ này lại là sư phụ của Thiên Huyền đại sư, trời ạ, ả trêu chọc phải ai rồi, nếu cho ả thêm một cơ hội nữa ả tình nguyện chưa bao giờ được gặp nàng ta, cũng không muốn kinh hãi như thế này.

“Lâm Hân Nguyệt, ngươi không biết sao? Hôm nay sư tổ ta ở đại hội huyền giả đã thu phục được bốn gia tộc lớn, cũng chỉ có ngươi và tên ngu ngốc Hoàng Phủ Điệp muốn trêu chọc sư tổ ta, cũng không nhìn một chút thân phận của các ngươi, có xứng nói chuyện với sư tổ ta không? Đối với sư tổ là vũ nhục a, ngay đến rửa chân cho sư tổ ta các ngươi cũng không xứng.”

Thanh Nhiên ngẩng cao đầu, khuôn mặt tuấn tú có tia khinh thường, đánh giá tên ngu ngốc Lâm Hân Nguyệt, trong mắt xoẹt qua tia chán ghét.

“Đám trêu chọc sư tổ, người Lâm gia các ngươi đừng mơ được yên thân...”

Một câu nói sau cùng lại làm sắc mặt Lâm Hân Nguyệt tái nhợt, ả biết rõ hôm nay ả không nên trêu chọc người này, chẳng những tính mạng khó bảo toàn lại còn làm liên lụy đến Lâm gia, cơ nghiệp trăm năm của Lâm gia cũng bị hủy hoại chỉ trong phút chốc, nếu Thanh Nhiên đã muốn giết chết ả thì sao lại nói cho ả muốn biết thân phận của thiếu nữ kia, nếu như không biết có lẽ trong lòng sẽ không thống khổ như vậy.

“Thanh Nhiên, Thanh Mộc, sự việc còn lại các ngươi tự giải quyết, chúng ta đi thôi!”

Đạt được mục đích tới đây, Dạ Nhược Ly cũng không muốn lưu lại, đối với nàng mà nói Lâm Hân Nguyệt chỉ là một tên phế vật, căn bản không đáng để nàng động thủ, giao cho người khác còn được, tin tưởng Thanh Nhiên sẽ cho nàng một câu trả lời hài lòng.

“Phi nhi...”

Sau lưng truyền đến một âm thanh khàn khàn, Cung Vân Phi dao động, nhưng vẫn theo sát bên cạnh Dạ Nhược Ly, không hề quay đầu lại rời đi.

Nhìn thấy bóng dáng ngày càng xa dần, tựa hồ như trái tim của Hoàng Phủ Quân cũng không còn, trong mắt ngưng tụ lại vẻ đau đớn cùng hối hận...

Bước ra ngoài đại điện, Dạ Nhược Ly đuổi người một cái, ngay lúc này có một bàn tay thon dài nắm chặt bàn tay Dạ Nhược Ly, có chút khiêu mị, ánh mắt nàng nhìn dung nhan yêu nghiệt trước mặt, thanh âm không khỏi lạnh mấy phần: “Buông tay!”

“Nữ nhân, theo ta đi, ta có chuyện muốn nói với nàng.”

Sau đó cũng không chờ Dạ Nhược Ly trả lời liền lôi kéo nàng đi.

“Hỗn đản!” dung mạo anh tuấn của Chu Tước bỗng nhiên tối sầm, nắm chặt quyền, mắt tóe lửa: “Trả chủ nhân lão tử lại cho lão tử!”

“Này, Chu Tước, người đừng đuổi theo!” Hỏa Vũ Sa vội vàng túm Chu Tước lại, gắt gao giữ chặt hán: “Ta cảm thấy nam nhân này cũng không tệ, rất xứng đôi với Nhược Ly, người cũng đừng đi theo quấy rầy, nếu không ta sẽ nói chuyện kia cho Nhược Ly biết.”

Nghe vậy, quả thật Chu Tước cũng không đuổi theo nữa, hán hung hăng trừng mắt nhìn Hỏa Vũ Sa, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Xem như người lợi hại!”

Ánh trăng nghiêng nghiêng rơi vào dung nhan tuấn mỹ, dáng vẻ tươi cười khuynh nước khuynh thành, nam nhân này không hổ là yêu nghiệt, nếu không phải tinh thần Dạ Nhược Ly trầm ổn đại khái cũng sẽ bị nụ cười kia mê mất hồn phách.

“Có lời gì thì nói đi!” Dạ Nhược Ly nhú mày, ánh mắt nhìn cánh tay Cung Vô Y: “Còn có, có thể thả tay ra không?”

“Tiểu Dạ, bốn vương...”

Cặp môi đỏ mọng khẽ mở, lời vừa nói ra, không khỏi liếc nhìn cung nữ đang đi tới lại nuốt lời nói kia vào bụng, không kiên nhẫn cau mày, vội vàng dựa sát vào người Dạ Nhược Ly, với người thích sạch sẽ như Cung Vô Y mặc dù chỉ thoáng qua người nữ nhân khác cũng sẽ làm hán có cảm giác buồn nôn. Thế nhưng khi bước chân của cung nữ lại hướng về phía hán mà đi, bởi vì nàng cúi đầu nên không thể nhìn rõ dung mạo.

Lông mày ngày càng nhíu chặt, mắt phượng có tia chán ghét nói: “Người là ai? Vì sao lại làm chướng ngại đường người khác như vậy?”

“Phù phù!”

Cung nữ kia đột nhiên quỳ xuống trước mặt Cung Vô Y, chậm rãi ngẩng đầu lên, khi nàng ta ngẩng mặt lên, Dạ Nhược Ly lập tức sững sờ.

Long Vũ Cầm? Lại là nàng ta? Không nghĩ tới nàng ta lại cải trang thành cung nữ trà trộn vào hoàng cung.

“Công tử, tiểu nữ tới là để nói cho công tử biết, ngàn vạn lần đừng để nữ nhân này lừa,” Long Vũ Cầm chỉ về phía Dạ Nhược Ly, ngập tràn hận ý: “Nữ nhân này cùng Long Phi Thanh có quan hệ không minh bạch còn cùng với Nam Cung Thần lại càng mập mờ hơn, bên cạnh còn không ít nam nhân đi theo không khác gì nữ tử thanh lâu, ngài ngàn vạn lần đừng để nữ nhân này lừa, nàng ta cũng chỉ vì thế lực phía sau ngài mà tiếp cận ngài, người như vậy không đáng để ngài yêu thương.”

Nói xong, Long Vũ Cầm đắc ý nhìn Dạ Nhược Ly, thà rằng tin là có cũng không thể không tin, vô luận là thật hay giả tiện nhân này cũng sẽ bị vứt bỏ, không có nam nhân nào có thể nhịn nhục để người khác inh mang nón xanh (cầm chừng).

Với người cao ngạo như hán nói không chừng giận dữ đến mức giết chết nàng.

Ha ha, cái này cùng Long Vũ Cầm đúng là đại kết cục...

61. Chương 61: Chương 22: Cút Ra Đây Cho Ta!

Nam tử dưới ánh trăng, một bộ xiêm y đỏ tung bay gọn sóng, hán im im lặng lặng đứng trên con đường nhỏ, khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt thế âm trầm đáng sợ, đôi mắt phượng hiện tia hàn mang, lạnh lùng nhìn nữ tử đang quỳ rạp dưới đất.

Long Vũ Cầm ngẩng mặt nhìn chăm chú vào nam tử yêu nghiệt kia, hung hăng nuốt nước bọt, không thể trách được, hẳn so với bất cứ nam tử nào nàng ta gặp được đều ưu tú hơn, nam nhân hoàn mỹ kinh diễm như vậy, quả thật không phải là con người mà.

Nam tử tiến tới một bước, khóe môi cười nhẹ, hai mắt nhìn vào Long Vũ Cầm, đột nhiên tâm Long Vũ Cầm nâng lên, thấp thỏm không yên nhìn hắn, nàng ta cũng không nhận ra, nam tử cười âm lãnh như vậy thật vừa ý nàng.

“Tiểu Dạ không xứng để bốn vương yêu thích, chẳng lẽ ngươi xứng sao?”

Lạnh tuyết không chút tình cảm nói ra lời này làm Long Vũ Cầm trợn tròn mắt, nàng ta bỏ từ mặt tuyết lạnh như băng đứng dậy, nắm chặt đôi tay trắng như phấn, khuôn mặt dữ tợn, hung hăng trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly: “Vì cái gì? Vì cái gì mà nữ nhân này đã đâm loạn như vậy nhưng ngài vẫn yêu thích nàng? Loại nữ nhân như nàng nên...”

Lời nói im bặt, một ngón tay tinh tế thon dài chặt chẽ nắm lấy cổ nàng ta, chậm rãi ngẩng đầu lên, đập vào mắt chính là dung nhan tuấn mỹ yêu nghiệt.

“Câm miệng!” Cung Vô Y lạnh lùng quát một tiếng, mắt phượng không che giấu sát ý: “Ngươi tính cũng hay thật, ngay cả vị hôn thê của bốn vương cũng dám vũ nhục? Thấy bản thân có vài phần tư sắc nên vọng tưởng sao? Bốn vương nói cho ngươi biết, trong mắt bốn vương nữ nhân xinh đẹp đến mấy cũng như đám vi khuẩn, đương nhiên ngoại trừ Tiểu Dạ nhi, nàng bư hãn như vậy căn bản không giống nữ nhân.”

Vốn theo lời nói đầu của Cung Vô Y, Dạ Nhược Ly dần dần có hảo cảm với hắn, nhưng câu tiếp theo lại làm phần hảo cảm ấy biến mất như chưa từng tồn tại.

“Phanh!”

Bàn tay hất lên, đem Long Vũ Cầm hất ra ngoài, ngẩng nhìn bàn tay mình, chán ghét nhướng cả lông mày: “Bốn vương sao lại xúc động như vậy chứ? Dùng tay đụng vào nàng ta? Xem ra sau này phải luôn đem theo nước trừ độc, tuy bốn vương rất muốn chặt cánh tay này nhưng nếu không có tay thì không thể ôm được Tiểu Dạ...”

“Khục khục.” Long Vũ Cầm sờ sờ cổ, ho khan hai tiếng, nghe Cung Vô Y nói sắc mặt trở nên trắng bệch, trong đôi mắt xinh đẹp kia ngập tràn khuất nhục.

Khóe miệng Dạ Nhược Ly co rút, im lặng đứng nhìn Cung vô Y, sau đó thu hồi tầm mắt, thần sắc lạnh lùng, cười nhạt một tiếng tiến tới chỗ Long Vũ Cầm: “Long Vũ Cầm là người đã tự động tìm tới cửa, lúc trước Long gia các người đối xử với Long Phi Thanh như thế nào thì hôm nay ta sẽ đòi lại gấp mười lần!”

“Ngươi ... ngươi không thể!” thần sắc Long Vũ Cầm đại biến, vội vàng lui về sau hai bước, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Dạ Nhược Ly đang từ từ bước đến.

“Không thể? Vì sao lại không thể?” Lạnh lùng cười, Dạ Nhược Ly nâng khóe mi, bước chân dẫm lên tuyết tạo ra âm thanh sột soạt: “Những người tổn thương Long Phi Thanh nhất định ngày hôm nay phải chết, hết thảy đều là do ngươi tự tìm đến, không thể trách ai được.”

Thuộc hạ của nàng cũng chính là người nhà của nàng, tuyệt đối không cho phép người nào gây tổn thương cho họ, nếu không chỉ có một kết cục, đó chính là – chết!

“Vì một nam nhân mà ngươi tức giận như vậy, ngươi không sợ nam nhân bên cạnh ngươi sẽ tức giận giết ngươi sao?” Cẩn chặt răng, Long Vũ Cầm lại lùi về sau hai bước nữa, rống to lên, ánh mắt nhìn Cung vô Y, nói: “Chính ngài cũng nhìn thấy rồi đây, nàng và Long Phi Thanh có quan hệ không bình thường, chẳng lẽ ngài có thể nhẫn nhịn để nàng mập mờ với nam nhân khác?”

Mĩa mai cười một tiếng, Dạ Nhược Ly cũng không nghĩ tới đến thời khắc này Long Vũ Cầm lại ôm tia hy vọng hão huyền như thế.

“Ta và tên nam nhân yêu nghiệt này một chút quan hệ cũng không có, chuyện của ta hẳn không thể xem vào, mặt khác ta có thể hảo tâm nói cho ngươi biết một chuyện,” Hạ thấp người xuống, Dạ Nhược Ly tiến tới bên cạnh Long Vũ Cầm, xác định Cung Vô Y không thể nghe thấy mới nói: “Long Phi Thanh không chỉ

là thuộc hạ của ta mà còn là một trong các trưởng lão của Âm Dạ các, thân phận và địa vị vượt rất xa so với Các chủ Niệm Khê, chỉ bằng đám củi mục như các người lại muốn giết hấn?”

Toàn thân Long Vũ Cầm run lên, nàng ta ở Thiên Vũ quốc cũng biết danh tiếng chấn động toàn đại lục trong thời gian hình thành rất ngắn là Âm Dạ các.

Một trong sáu đại trưởng lão của Âm Dạ các có trọng kiếm Long Phi Thanh, nàng ta có nghe qua một chút, nhưng chỉ cho rằng là trùng tên mà thôi, Long Phi Thanh sao lại có khả năng trở thành trưởng lão của Âm Dạ các được chứ, không ngờ rằng bọn họ là một người... Nói như vậy, thiếu nữ này là...

Các chủ chính thức của Âm Dạ các? Cũng là Luyện sư đan thần bí kia.

Trời ạ, nàng ta đã trêu chọc ai thế này? Nếu sớm biết chuyện này, cho nàng ta một trăm lá gan nàng ta cũng không dám đụng đến nàng.

“Đã biết?” ánh mắt nhân nhật của Dạ Nhược Ly nhìn theo gương mặt trắng bệch của Long Vũ Cầm, chậm rãi xoay người quát lạnh: “Thanh Long dạy dỗ nàng ta cho thật tốt, nhớ kỹ đừng để nàng ta chết quá nhanh, ta hy vọng nàng ta nhận hết mọi sự hành hạ rồi mới chết, nhiệm vụ này giao cho người đấy.”

Trong nháy mắt Huyền Linh chợt lóe lên, một thiếu niên có gương mặt tựa như em bé xuất hiện cạnh Dạ Nhược Ly, hấn cong cặp môi đỏ mọng, ngậm lấy ngón tay, đáng thương nhìn Dạ Nhược Ly: “Chủ nhân, chuyện này người ta thành thạo nhất nhưng mà người ta đói bụng rồi, không có sức a.”

“Thanh Long, người cũng học người ta ra điều kiện với ta?” Nhíu mày, buồn cười nhìn thiếu niên đáng yêu kia.

“Người ta đói bụng nha, thật sự rất đói, chủ nhân, người ta muốn ăn đan dược, muốn ăn...” Thanh Long bắt đầu lẩm bẩm, thanh y dính đầy tuyết, sau đó hấn bò dậy từ mặt tuyết, loạng choạng nắm lấy tay Dạ Nhược Ly, mắt to chuẩn bị tràn nước: “Chủ nhân, người ta không hề ăn vụng đan dược nha, người có thể thưởng cho người ta một lọ được không?”

Bị ánh mắt đáng thương của Thanh Long nhìn chăm chú, tâm Dạ Nhược Ly không khỏi mềm nhũn, lấy ra một lọ đan dược trong nháy mắt Huyền Linh đưa tới trước mặt Thanh Long: “Được rồi, lọ đan dược này cho người, nhưng thân người là Huyền thú không thể ăn quá nhiều đan dược, chẳng lẽ người quên là lúc trước vì ăn đan dược quá nhiều nên tiêu hóa không được hay sao?”

Nhận lấy đan dược, Thanh Long cười đến nở hoa, dùng sức gạt đầu: “Chủ nhân, ta cam đoan không có lần sau đâu.”

Xoa đầu Thanh Long, ánh mắt Dạ Nhược Ly nhìn qua Cung Vô Y, khẽ nhíu mày: “Yêu nghiệt, nếu người không có chuyện gì nói thì ta đi trước, ta còn rất nhiều việc phải làm, không thể tiếp người được.”

Mắt phượng nhìn thật sâu vào Dạ Nhược Ly, Cung Vô Y cười thành tiếng, mỉa mai đến cực điểm: “Bổn vương đoán người muốn đối phó với gia tộc Bắc Ảnh và gia tộc tương trợ?”

“Đúng vậy, ta có thù với hai gia tộc này, ta sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu!” sát ý ngập tràn quanh thân, Dạ Nhược Ly lạnh lùng nói, nàng cũng không nghi hoặc sao Cung Vô Y lại đoán được suy nghĩ trong lòng nàng, dù sao mỗi cừu hận này Cung Vô Y cũng biết được tất cả.

Môi đỏ cong lên, Cung Vô Y hí hí mắt phượng, thanh âm lười biếng mỉa mai: “Có cần bổn vương giúp không?”

Quét mắt nhìn Cung Vô Y, trong mắt Dạ Nhược Ly lập lòe bá khí: “Ta không cho rằng đối phó với đám củi mục như vậy còn cần đến viện binh, chỉ một mình ta là đủ, không cần bất cứ ai hỗ trợ.”

Dứt lời, Dạ Nhược Ly bước nhanh về phía trước, rất nhanh biến mất khỏi tầm mắt của hấn, nhìn theo bóng dáng đang ngày càng xa, Cung Vô Y cười nhẹ: “Chắc hẳn Hàn Phong đã phế gia tộc tương trợ phế vật kia rồi, nữ nhân bổn vương nhìn trúng há lại để loại phế vật có thể nhìn hay sao?”

Hỏa Lăng Thiên cũng không nghĩ tới, lúc trước hấn bắt quá chỉ nhìn Dạ Nhược Ly thêm thuồng một chút không ngờ lại chịu tai ương bất ngờ...

Lúc này trong biệt viện của gia tộc tương trợ, một âm thanh gào khóc thảm thiết vang lên, Hỏa Tình hung dữ nhìn mọi người đang khóc sụt sùi trong phòng, cả giận nói: “Các người nói đi, vừa rồi có nhìn thấy một hắc y nhân tiến vào, kết quả hắn mang theo một đám rắn độc, cắn nát mệnh căn(*) tôn nhi của ta sao?”

(*): cái này chỉ bộ phận quan trọng của nam nhân, t/ giả nói tránh. =,=

Trong phòng ngập tràn hoàn mập yến gầy, những nữ nhân này đều có tư sắc, phong độ tư thái trác tuyệt, thời điểm này đều bị thương nhìn về phía giường.

Trên giường nam tử tái nhợt, hạ thân máu chảy đầm đìa, vô cùng thê thảm, lại để người nhìn không khỏi sởn gai ốc.

Chúng nữ bị thương không phải đang làm bộ, Lăng Thiên thiếu gia trở thành phế vật các nàng còn có chỗ nào hữu dụng, với tính cách của Lăng Thiên sao có thể để các nàng rời đi, phía trước là cái gì đang chờ các nàng đây? Trong chúng nữ bị thương không có bất kì ai trả lời câu hỏi của Hỏa Tình chỉ nức nở khóc lóc như trước.

“Hừ, ta đã sớm nói rồi, đừng qua lại với nữ nhân nào nữa, hắn lại không nghe,” sắc mặt Hỏa Tình tái nhợt, hừ lạnh một tiếng, tràn ngập sát ý nhìn chúng nữ: “Mới vừa rồi là ai hầu hạ Lăng Thiên, lăn ra đây cho lão phu!”

Một dung mạo xinh đẹp run rẩy bước ra, nàng quỳ xuống đất, cúi đầu nói: “Là ta...”

“Vù!”

Hỏa Tình rút ra bảo kiếm bên hông, trong ánh mắt ngạc nhiên của chúng ta, đâm thật mạnh vào nữ tử đang quỳ kia.

Nàng hoảng sợ trừng lớn đôi mắt xinh đẹp, há hốc miệng, không kịp nói lời nào đã ngã xuống...

“Ahhhhhhhhh”

Tiếng hét kinh hoàng vang vọng trong phòng, tất cả nữ tử đang nỉ non hoảng sợ quên cả khóc, túm cụm lại một chỗ, vẻ mặt khấn trương nhìn Hỏa Tình, sợ rằng bản thân mình có kết cục giống như vậy.

“Lăn, các tả đều cút ra ngoài cho lão phu!”

Những lời này như đại xá, chúng nữ vội vàng chạy ra khỏi phòng, chỉ sợ chậm trễ trong phút chốc cũng không giữ được mạng.

“Trưởng lão, Lăng Thiên trưởng lão...”

Bên ngoài, hạ nhân vội vàng chạy vào, thở hổn hển nói: “Vũ Sa tiểu thư và Hỏa Viêm thiếu gia đã về rồi.”

“Phanh!” nắm đấm đầm đìa vào mặt bàn, Hỏa Tình nắm chặt quyền, con mắt bắn ra tia ngoan lệ, sát ý tràn ngập trong phòng: “Chuyện này nhất định có liên quan đến huynh muội nhà hắn, tôn nhi của ta đã tàn phế, ta cũng sẽ không để bọn chúng sống tốt đâu.”

Dứt lời, mắt nhìn qua người nằm trên giường sống dở chết dở Hỏa Lăng Thiên, quát tay áo không quay đầu lại rời đi.

Hỏa Viêm, Hỏa Vũ Sa, hôm nay chính là ngày giỗ của các người!

Hỏa Tình đi về phía sân nhỏ, huynh muội Hỏa Viêm cũng đang đi tới, vì vậy hai bên đụng phải nhau, nhìn sắc mặt vô cùng xấu của Hỏa Tình, Hỏa Vũ sa cười trào phúng: “Lão đầu, xem sắc mặt của người không được tốt lắm, chẳng lẽ con của người hôm nay đã chết rồi? Hay là tôn nhi nổi dỗi tông đường của người đã bị phế? Cái này thật sự đáng chúc mừng, chúc mừng người nha.”

Dừng bước chân, khuôn mặt già nua của Hỏa Tình xoẹt qua sát ý: “Hỏa Vũ Sa, quả nhiên là do người làm! Ta sẽ giết người để báo thù cho tôn nhi của ta!”

Hỏa Vũ Sa ngây ngẩn cả người, vừa rồi nàng chẳng qua chỉ nói đùa một câu. Chẳng lẽ Hỏa Lăng Thiên thật sự bị phế rồi?

“Ha ha,” suy nghĩ thông suốt, Hỏa Vũ Sa không khỏi ngửa đầu cười to, tiếng cười vui vẻ vang vọng cả bầu trời: “Thật tốt quá, đại ca, huynh có nghe thấy không? Củi mực chuyên hại người Hỏa Lăng Thiên kia thật sự bị phế rồi, muội thật sự không thể nhìn được, ha ha, tối nay thật là vui, không biết người hảo tâm nào đã làm thế nhỉ, muội nhất định phải cảm tạ hần mới được, cảm tạ hần vì muôn dân trăm họ mà phế đại họa hại này.”

Nghe vậy, Hỏa Viêm cười nhẹ, ánh mắt sùng nịnh nhìn Hỏa Vũ Sa.

“Đại khái Hỏa Lăng Thiên trên phải người không nên trên chọc, cho nên người ta đến trả thù, phế vật Hỏa Lăng Thiên kia ta đã sớm muốn phế hần rồi, đáng tiếc lại bị người khác giành trước một bước.”

“Người...Các người...” Sắc mặt Hỏa Tình tái nhợt, giọng lên hướng về phía Hỏa Vũ Sa đậm tới: “Ta muốn giết các người, vì tôn nhi báo thù!”

Trong mắt hàn mang lập lộ, Hỏa Vũ Sa cười lạnh một tiếng, bình tĩnh chờ mũi kiếm đâm tới, quát một tiếng: “Thiên Hỏa, giết hần đi!”

Ánh sáng đỏ trong tay áo lóe lên, một con hồng xa đột nhiên nhảy ra, phun cái lưỡi thật dài về phía Hỏa Tình, hần bất ngờ không đề phòng bị Thiên Hỏa cắn một cái vào tay, đau đớn dùng sức hất con rắn ra thật xa, bầm vết thương trên tay lại.

Hồng xa rơi xuống đất, tỏa ra ánh sáng màu đỏ, khi ánh sáng ấy tan biến thì xuất hiện một bé gái hết sức dễ thương mặc áo đỏ.

“Thú hóa người?” Hỏa Tình đại biến, dưới cổ tay, vết thương lan dần lên phía trên. Đôi tay bắt đầu run rẩy: “Đây không phải là sủng vật Tiểu Đông Tây của người hay sao? Nó lại có thể hóa thành người, Hỏa Vũ Sa, những năm gần đây ngươi che giấu thật sâu.”

Qua nhiều năm như vậy nhưng cũng không ai phát hiện trong tay Hỏa Vũ Sa có một Huyền thú hung mãnh như vậy.

“Trúng phải độc của ta, lão gia kia ngươi nhất định phải chết!” Thiên Hỏa phồng má nhìn đáng yêu vô cùng, lông mi vừa cong lại vừa dài như quạt hương bồ, đôi mắt to tròn nhìn Hỏa Tình: “Ngươi muốn giết chủ nhân của ta cũng không xem lại mình có xứng hay không? Nếu để Nhược Ly đại nhân biết được ngươi sẽ chết rất thảm đấy.” Nhắc đến Dạ Nhược Ly, mắt to đen tròn lại hiện tia sùng bái.

Ánh mắt Hỏa Tình nhìn về cánh tay đang đỏ dần lên, hần cắn chặt răng, nâng kiếm lên hung hăng chém đứt cánh tay ấy, máu tươi văng tung tóe, sắc mặt hần chỉ thoáng trắng bệch.

“Hỏa Vũ Sa, Hỏa Viêm, lão phu sẽ không bỏ qua cho các người.”

“Ha ha, lão già kia ngươi cho rằng như vậy sẽ không chết?” Loli (tức là bạn Thiên Hỏa đấy ạ) cười lớn một tiếng, khinh thường nói: “Ngươi cũng biết tên ta? Tên đầy đủ của ta là Thiên Hỏa Xà, độc tính cực mạnh, chỉ cần ta cắn một ngụm, chất độc của ta sẽ tràn ra khắp cơ thể, chủ nhân nói ta là pháp bảo đánh lên phòng thân mạnh mẽ nhất, đời ngươi xong rồi đấy lão già.”

Nói xong, một đường cong màu đỏ che khắp cơ thể, ngay trên mặt cũng có, thoát nhìn vô cùng dữ tợn, gớm ghiếc.

Ánh trắng bao phủ bộ hắc y, nam tử anh tuấn tuyệt luân đứng chấp tay trên mái nhà, khí vũ hiên ngang, đón gió mà đứng lộ ra tư thế oai hùng, lúc này, cặp mắt thâm thúy nhìn vào thân hình áo đỏ kia: “Nữ tử này chính là bằng hữu của chủ mẫu tương lai à? Xem ra người bên cạnh chủ mẫu thật không đơn giản, bất quá nam nhân nhiều như vậy, xem ra chủ nhân cần cố gắng thật nhiều mới có thể theo đuổi được chủ mẫu, tuy cô gái này không bằng chủ mẫu nhưng cũng khá thú vị...”

Cuối cùng, Hàn Phong nhìn thật sâu Hỏa Vũ Sa, trong mắt có tia hứng thú, sau đó thả người nhảy lên, biến mất trong đêm tối...

Hỏa Vũ Sa? Hần sẽ nhớ thật kĩ cái tên này...

“Xem ra bên tương trợ không cần ta ra tay.” Âm thanh nhàn nhạt truyền đến chỗ Hỏa Vũ Sa, nàng khẽ giật mình, quay người lại nhìn thấy Dạ Nhược Ly đang nhảy từ nóc nhà xuống, tầm mắt nàng quét qua chỗ Hàn

Phong vừa biến mất, mới nhìn về phía Hỏa Vũ Sa: “Sa Sa, những năm này Thiên Hỏa đúng là có tiến bộ.”
“So với ta đột phá còn nhanh hơn.” Hỏa Vũ Sa xấu hổ cười cười, chợt nghĩ tới chuyện gì đó hỏi: “Nhược Ly, người có thù oán với gia tộc Bắc Ảnh?”

Khẽ gật đầu, trong mắt Dạ Nhược Ly không giấu sát ý: “Bắc Ảnh Thần là cha dưỡng ta, cho nên không chỉ là có thù oán mà là không đội trời chung, lần này ta nhất định không có ý định tha cho bọn họ, nếu ta đi qua gia tộc Bắc Ảnh sẽ không để ai sống sót đi ra.”

“Ta cũng đã từng nghe qua Bắc Ảnh Thần, Hỏa Doãn Na đã đợi hắc rất nhiều năm, trong gia tộc tương trợ Hỏa Doãn Na là dòng chính lại có thiên phú không tồi nên địa vị rất cao, kỳ vọng dành cho nàng ta cũng rất lớn. Nhưng dù thế nào thì Nhược Ly, ta và đại ca ta đều đứng về phía người cho dù có phải bỏ gia tộc.” sắc mặt Hỏa Vũ Sa trầm xuống, kiên định nói.

Ánh mắt Hỏa Viêm nhìn Dạ Nhược Ly, xoẹt qua ánh sáng không rõ, có thể ánh sáng ấy hiện lên quá nhanh nên không ai nhìn thấy.

“Tiểu muội, chúng ta về trước thôi, nếu như có thể giúp cho Nhược Ly cũng phải về đến nhà, hơn nữa cũng sẽ dễ dàng nói chuyện hơn.” Cuối cùng Hỏa Viêm nhìn Dạ Nhược Ly, nói: “Nhược Ly, chuyện của người cũng là chuyện của bọn ta, gia tộc kia có như thế nào cũng không quan hệ tới bọn ta, bọn ta sẽ toàn tâm giúp người.”

Cười vui vẻ, Dạ Nhược Ly vỗ vai hai người: “Giao cho các người ta rất yên tâm, ta còn chút chuyện phải xử lý nên đi trước vậy, ở đây các người xử lý đi.”

Dạ Nhược Ly trở về Long gia, Long Thần Lạc sớm đã ở ngoài nghênh đón, nhắc nhở nàng vài câu rồi bảo nàng về phòng của mình, nhưng khi nàng vừa mở cửa bước vào nhìn thấy cảnh tượng trước mắt không khỏi nhúm chặt mày.

Chỉ thấy trên giường là một nam tử khoanh chân ngồi đó, gió đêm lùa vào, tóc trắng như tuyết cũng theo đó mà lay động.

Mặt trăng chậm rãi nhấc lên, ánh trăng nhàn nhạt rơi xuống giống như trích tiên phiêu dật, vô cùng không chân thực. Nếu Cung Vô Y là tai họa yêu nghiệt thì hẳn lại giống như trích tiên (tiên giáng trần), hai người tương phản lớn như vậy nhưng đến cùng vẫn là đẹp đến tận cùng.

Dường như phát hiện có người đến, nam tử mở mắt, bóng dáng rất nhanh biến mất, trong chớp mắt đã tiến tới trước mặt Dạ Nhược Ly. Tốc độ của hắn quá nhanh khiến Dạ Nhược Ly cũng phải thất thần.

“Phi Thiên Độc Giác thú?” Dạ Nhược Ly thả lỏng, thử thăm dò.

Cười đến ôn nhu, nam tử nhẹ nhàng gật đầu, khuôn mặt tuấn mỹ che kín nụ cười nhu hòa, đôi mắt ánh lên tia dịu dàng nói: “Tên của ta là Thiên Hoàng, vài ngày trước là người đã cứu ta, vì báo đáp người ta nguyện ký khế ước với người.”

Dạ Nhược Ly nhìn hắn một lúc, bất vi sở động: “Nói cho ta biết lý do thật sự, ta không tin người vì báo ân mà sẽ phục tùng con người.”

“Trong rừng rậm Huyền thú từng có một thú tiên đoán, hắn nói rằng trong lúc ta gặp nguy hiểm sẽ được con người cứu, nàng về sau chính là một nhân vật đại lục đỉnh phong, nếu như ta thuần phục nàng thì rừng rậm Huyền thú sẽ trở nên cường đại hơn, sẽ không còn bị con người ức hiếp nữa!” ngẩng đầu lên, ánh mắt ôn hòa, sắc mặt Thiên Hoàng ngưng trọng: “Người chính là người trong lời tiên đoán kia, vài ngày ở chung ta thấy người rất đặc biệt, đây chính là lý do ta nguyện ý khế ước.”

“Vì sao người chắc chắn ta sẽ khế ước với người?”

“Bởi vì ta là hoàng thú của rừng rậm Huyền thú, khế ước với ta giống như có được rừng rậm Huyền thú vậy.”

Nghe vậy, Dạ Nhược Ly im lặng quan sát Thiên Hoàng, nàng từng nói muốn đem hoàng thú làm tọa kỵ, không nghĩ lời nói ấy lại trở thành sự thật, hoàng thú sắp trở thành tọa kỵ của nàng...

Sáng sớm hôm sau.

Tin tức có người chết của gia tộc Bắc Ảnh và tương trợ lan truyền khắp Thiên Vũ quốc, rất nhiều sợ đến choáng váng, những người từng nhìn thấy thiếu nữ áo trắng phiêu nhiên đều sợ đến run người, tất cả mọi người đều biết rõ tại đại hội huyền giả đã kết thành thù, sự việc này không phải là nàng ta làm chứ à?

Bất quá không ai có lá gan bàn tán, nói không cùng hai bên cùng sống mái với nhau, cuối cùng đồng quy vu tận.

Gia tộc Nam Cung, mọi người đều tập trung về đây, Dạ Nhược Ly nhìn gia chủ của tứ đại gia tộc, cuối cùng dừng lại trước mặt Cung Vân Phi: “Vân Phi, ta sẽ để Long Phi Thanh đưa người về Ly Phong quốc, người có muốn hay không?”

Nghe vậy, Cung Vân Phi lắc đầu, cười nhạt: “Nhược Ly, ta không có ý định sẽ trở về, nếu như có thể ta muốn ở lại đây giúp đỡ người, có được hay không?”

“Ở đây không thích hợp với người, nếu người đã không muốn về Ly Phong quốc thì ta sẽ đưa người đến Âm Dạ các, Niệm Khê sẽ an bài cho người, ta hy vọng sau khi từ gia tộc Bắc Ảnh trở về có thể nhìn thấy một Cung Vân Phi hoàn toàn mới, chỉ là lúc đó người không còn là công chúa nữa, cũng không phải thái tử phi, phải chịu cực khổ mệt nhọc người có chịu được không?”

Gật đầu một cái, Cung Vân Phi lộ vẻ kiên định: “Ta sẽ không để người thất vọng.”

Âm Dạ các? Tứ đại gia tộc đưa mắt nhìn nhau, bỗng nhiên nghĩ đến loại khả năng chẳng lẽ nàng chính là người đứng sau Âm Dạ các? Ngoại trừ nàng ra thì không ai có bản lĩnh đó cả, sớm biết nàng là chủ nhân chân chính của Âm Dạ các thì sẽ không cùng nàng quyết đấu tại đại hội huyền giả rồi, sẽ không bị vào tròng như thế này.

“Long Phi Thanh, Dạ Phi Linh, hai người đưa nàng trở về đi,” Dạ Nhược Ly phân phó, tiện tay hất một cuốn sách về Thiên Huyền: “Đây là sách hôm qua ta mới viết xong, bên trong có rất nhiều cách điều chế đan dược và phương pháp, về sau đan dược của Âm Dạ các do người điều chế, tại đây cũng ghi rất rõ về đan dược đột phá cho huyền giả, người nghiên cứu thật tốt đi, hy vọng trong thời gian ngắn có thể làm tứ đại gia tộc phát triển nhanh chóng.”

Lần này tiến vào gia tộc Bắc Ảnh chỉ cần một mình Thiên Hoàng là đủ rồi, không cần tứ đại gia tộc đi theo, nàng muốn bọn họ tập trung phát triển năng lực bởi vì trên gia tộc Bắc Ảnh chắc chắn có thể lực lớn hơn nữa, nàng có cảm giác bản thân sẽ rất nhanh đối đầu với những người kia.

Thiên Huyền cẩn thận từng li từng tí nâng niu cuốn sách, giống như bảo vật trân quý, khuôn mặt già nua lộ rõ vẻ kích động.

Những người còn lại hít thở sâu mấy lần, có thể có đan dược đột phá huyền giả, trời ạ, bọn hắn đang nằm mơ sao? Loại chuyện tốt này lại rơi trên người bọn hắn?

Lúc này, tứ đại gia tộc đều cảm thấy may mắn khi đi theo Dạ Nhược Ly, những bất mãn lúc trước cũng tan biến thành mây khói, đối với một huyền giả mà nói thì không gì quan trọng hơn việc phát triển thực lực bản thân.

“Từ nay về sau, tứ đại gia tộc đều phải nghe lệnh của Thiên Huyền, nếu như các người trung thành ta tuyệt sẽ không bạc đãi các người nhưng nếu có mưu đồ khác...” Sát ý nổi lên, Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, giọng điệu lạnh như băng, khắc nghiệt nói: “Ta sẽ để cho hắn sống không bằng chết!”

Tất cả mọi người đều rung mình một cái, hoảng sợ nhìn thiếu nữ tuyệt sắc ấy.

“Chu Tước, người vào nhấn Huyền Linh đi, Nguyệt, ta đi trước người từ từ rồi tới.” Sau khi an bài xong mọi chuyện, Dạ Nhược Ly đứng dậy rồi đi, ra ngoài cửa cẩn thận nhìn đường đi tỉ mỉ, phát hiện ra không thấy bóng dáng mờ yêu nghiệt, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay lúc đó, một âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi truyền tới: “Nữ nhân, nàng lại chạy trốn? Bồn vương nói rồi, nàng đừng hòng vứt bỏ được bốn vương.”

Thân thể Dạ Nhược Ly cứng đờ, quay đầu lại, đập vào mắt là một dung mạo yêu nghiệt đang phóng to.

Liếc mắt nhìn hần, Dạ Nhược Ly thở dài sau đó hướng về bầu trời huyết sáo, trong nháy mắt một ánh sáng hào quang từ trên trời bay xuống, đứng trước mặt Dạ Nhược Ly.

Dạ Nhược Ly thả người nhảy lên, hai chân đạp sau lưng Độc Giác thú, nở nụ cười quyến rũ, nói: “Gặp lại sau nhé yêu nghiệt, Thiên Hoàng chúng ta đi!”

Nhìn theo bóng dáng to lớn bay trên không trung của Độc Giác thú, sắc mặt Cung Vô Y tối sầm, nắm chặt quyền nắm thật mạnh vào cây cổ thụ bên cạnh, cây ầm ầm ngã xuống, tuyết rơi đầy đất: “Hàn Phong, ra đây cho bốn vương.”

Hắc y nhân hiện ra, Hàn Phong không chút tiếng động xuất hiện trước mặt Cung Vô Y, cười mỉa hai tiếng: “Chủ nhân, người bớt giận, ta chỉ là một con rắn nhỏ nhỏ, ta biết người không nỡ tổn thương chủ mẫu nhưng cũng đừng vì thế mà trút giận qua ta nha, ta chịu đựng không nổi đâu, người vẫn là tha cho ta đi.”

“Hàn Phong, vì sao người không biết bay?” Cung Vô Y hung dữ trừng mắt nhìn Hàn Phong, dung nhan tuấn tú tối sầm hỏi.

“Chủ nhân, ta là xà, người từng thấy có con rắn nào biết bay sao?” Hàn Phong đầy ủy khuất nói, không biết bay không phải lỗi của hần, ai bảo trời sinh rắn đều không biết bay.

“Nếu không phải tại người không biết bay, Tiểu Dạ có thể chạy được sao? Bây giờ người lập tức trở về Ly Phong quốc, không học bay được thì đừng tìm bốn vương.”

Hàn Phong hổ thẹn cúi đầu xuống, đúng vậy, đều là lỗi của hần, nếu như hần bay được có thể giúp chủ nhân đuổi theo chủ mẫu, nói cho cùng đều là do hần không biết bay, nếu như hần có thể như Long Nhất bay lượn khắp bầu trời, chẳng phải chủ nhân có thể dễ dàng ôm người đẹp về nhà hay sao?

Hàn Phong đáng thương, bị Cung Vô Y khi dễ còn tự trách bản thân...

Bắc Sơn cũng không cách Thiên Vũ quốc bao xa, vài ngày đường là tới, ngày hôm đó, mọi âm thanh ở Bắc Sơn đều im tĩnh, bỗng nhiên một âm thanh hét lớn vang lên phá vỡ cảnh vật yên bình ở đây, truyền tới tai những người đang có mặt ở Bắc Sơn.

“Tất cả người của Bắc Ảnh ra hết đây để ta ban cho cái chết!”

62. Chương 62: Chương 23: Ba Năm Sau Gặp Lại.

Sáng sớm tinh mơ mây mù giăng đầy trời.

Dãy núi vồn quanh Bắc Sơn có tiếng hét lớn vang lên, mọi người đều ngạc nhiên chạy ra ngoài, bọn hần muốn biết người phương nào lại có lá gan lớn như vậy, dám đến gia tộc Bắc Ảnh gây rối, cái đó và tự tìm đường chết có khác gì nhau?

Lúc này trên ngọn núi cao, nam tử thanh sam đứng đó, đôi mắt đen như mực nhìn chăm chăm về phía trước, khuôn mặt tuấn lãng tràn đầy kích động: “Âm thanh kia...Đúng vậy, là tiểu Ly nhi, rốt cuộc tiểu Ly nhi cũng đã đến, người đâu, ta muốn xuống núi.”

Ba năm rồi, hần ở trên ngọn núi này ngày ngày đã ba năm, cũng đến lúc phải rời đi thôi.

Mây mù bốc lên tận trời, thiếu nữ trên Phi Thiên Độc Giác thú đón gió mà đứng, vô cùng tao nhã lẫn khí phách, đôi mắt đen chứa bá khí ngạo nghễ toàn thiên hạ, dưới thân Phi Thiên Độc Giác thú có tia hào quang tỏa ra xung quanh, mặc dù ánh sáng kia cực kì ôn nhu nhưng dưới ánh sáng ấy lại làm người ta cảm thấy áp lực.

“Là người?” Lục trưởng lão Bắc Ảnh Đồi nhận ra Dạ Nhược Ly, khinh thường hừ lạnh một tiếng: “Hừ, người còn dám đến gia tộc Bắc Ảnh? Còn dám nói ban cái chết cho bọn ta? Người nghĩ mình là ai, đã tới đây rồi thì đừng nghĩ đến việc toàn mạng trở về, hôm nay có là ngày chết của người!”

Mấy ngày nay, tâm tình của Lục trưởng lão không tốt, mấy người đi tham gia đại hội huyền giả chưa thấy trở về, trong đó có cả con gã, gã đang muốn tìm người rút giận thì Dạ Nhược Ly lại tìm tới cửa, cái này cũng không thể trách gã lấy mạnh hiếp yếu.

Bất quá ai mạnh ai yếu, cũng chưa nói trước được...

“Chậm đã!”

Âm thanh già nua nhưng không kém phần uy nghiêm vang lên, mọi người đều tránh qua một bên, chỉ thấy phía sau có hai lão giả một trước một sau bước tới.

Dạ Nhược Ly biết lão giả đi sau, đây là người đi cùng với Bắc Ảnh Đồi đến Hiên Viên quốc – Bắc Ảnh Dương, mà trước y là một lão giả tóc hoa râm, có bộ râu dài trắng như tuyết, khuôn mặt già nua tràn đầy uy nghiêm, từ đầu đến cuối mắt đen thẳm vẫn nhìn chăm chú vào Dạ Nhược Ly.

“Gia chủ.” Mọi người đồng loạt ôm quyền, có chút xoay người, bày tư thế tôn kính.

Gia chủ? Ánh mắt Dạ Nhược Ly chuyển động, người này có là phụ thân của cha dưỡng, gia chủ đương thời của gia tộc Bắc Ảnh – Bắc Ảnh Lạc, Huyền Hoàng cường giả? Chính mình cũng nên gọi ông một tiếng gia gia, thế nhưng gia tộc Bắc Ảnh lại dùng vũ lực mang cha dưỡng đi, thế cho nên nàng không có chút hảo cảm nào với lão nhân gia này.

Con mắt tinh nhuệ nheo lại, Bắc Ảnh Lạc lạnh lùng hỏi: “Người là ai? Vì sao lại đến gia tộc Bắc Ảnh quấy rối?”

“Người mang cha dưỡng của ta đi, còn dám hỏi ta đến đây làm gì?” Dạ Nhược Ly cười lạnh, gió cuốn tóc đen, dung nhan tuyệt sắc có vài phần cuồng vọng, tựa hồ như bậc vương giả đứng trên lưng Độc Giác thú, lời nói bá đạo còn vang vọng trong núi: “Lão đầu, ta cảnh cáo các người thả cha dưỡng của ta ra, nếu không hôm nay ta sẽ san bằng Bắc Sơn này.”

Mặt mo biến sắc, thần sắc Bắc Ảnh Lạc trầm xuống, chưa đợi hần lên tiếng bên ngoài âm thanh Bắc Ảnh Đồi đã vọng tới: “Gia chủ, chúng ta nói nhảm với loại phế vật này làm gì? Ba năm trước nàng không phải trúng của ta một chưởng sao, ba năm sau, nàng ngay cả nửa chưởng cũng không đỡ được, loại phế vật này để ta giết cho rồi.”

Thần sắc Bắc Ảnh Khâu thay đổi, muốn giữ tay Bắc Ảnh Đồi lại nhưng cuối cùng lại chậm một bước...

“Phế vật, chịu chết đi!” Khóe môi cười âm hiểm, nắm đấm có ánh sáng vàng bao quanh làm người ta cảm thấy một loại cảm giác nặng nề, gã lại giấu giếm sát cơ bên trong, tin tưởng rằng một chiêu này có thể đánh chết nha đầu kia.

“Bắc Ảnh Đồi, người thật to gan, nữ nhi của ta cũng dám đánh, muốn chết!”

Một âm thanh hét lên bên tai mọi người, một bóng dáng xoẹt nhanh giữa trời cao, mũi chân điểm nhẹ lên ngọn cây rồi bay giữa không trung, bỗng nhiên tung chiêu, thiên biến vạn hóa làm người xem hoa mắt, không thấy rõ được gì.

“Oanh!”

Một bàn tay nhẹ nhàng đánh vào ngực Bắc Ảnh Đồi đang ngu ngơ đứng đó, thoạt nhìn chỉ thấy chưởng lực rất nhẹ nhưng lại khiến thân thể Bắc Ảnh Đồi ngã xuống mặt đất, bụi đất bay lên che mờ ánh mắt mọi người.

“Thiếu chủ...”

Nhìn thấy người vừa tới, ai cũng há hốc miệng, đã ba năm nay thiếu chủ không hề xuống núi, vì sao hôm nay lại đến đây?

“Thần, ba năm qua thực lực của con tăng tiến không ít, tinh hoa chưởng phái mềm mại, nhu hòa kia con đã lĩnh ngộ được, vì phụ cảm thấy rất vui mừng.” Bắc Ảnh Lạc vuốt vuốt bộ râu dài, những năm gần đây Bắc Ảnh Thần tự giam mình trên núi bế quan luyện công, không nghĩ thực lực lại tăng nhanh như vậy, ngay cả hần cũng thấy giật mình.

“Nếu không có thực lực ta sao có thể bảo vệ con gái và thê tử của mình?” Con người Bắc Ảnh Thần âm trầm, nếu như ba năm trước hần có được thực lực cường đại thì sẽ không bị chia cách với hai người nữ tử mà hần yêu nhất, còn có hài tử chưa kịp chào đời kia...

Hôm nay đã qua ba năm, chắc hẳn hai nhi đã được hai tuổi rồi, người làm cha như hắn lại chưa được gặp mặt con mình một lần...

“Cha... Cha dưỡng...”

Âm thanh hơi run rẩy từ sau lưng Bắc Ảnh Thần truyền đến, thân thể hắn cứng đờ sau đó chậm rãi quay người lại, nhìn dung nhan tuyệt sắc đứng trước mặt mình thật lâu, mắt đen chứa sủng nịnh cùng ôn hòa: “Ly nhi, tiểu Ly nhi của ta, cuối cùng ta cũng nhìn thấy con rồi...”

Duỗi cánh tay ra, Bắc Ảnh Thần ôm Dạ Nhược Ly vào lòng, hai tay run run xoa đầu thiếu nữ.

“Thực xin lỗi tiểu Ly nhi, là do ta vô dụng, ba năm nay không thể ở bên cạnh mẹ con con, càng không thể ở bên cạnh hai tử mới chào đời,” Buông thiếu nữ ra, Bắc Ảnh Thần duỗi ngón tay thon dài, khẽ vuốt má Dạ Nhược Ly, trong mắt có tia đau lòng: “Con gầy hơn ba năm trước đấy, những năm gần đây con đã chịu khổ nhiều rồi, từ nay về sau gia đình chúng ta sẽ không bao giờ xa cách nữa...”

Trời mới biết ba năm nay hắn thương nhớ các nàng như thế nào cho nên từ niềm thương nhớ ấy hóa thành động lực, hắn không ăn không ngủ tập luyện điên cuồng, chỉ vì muốn một ngày nào đó rời khỏi đây trở về bên cạnh các nàng.

“Cha dưỡng cũng gầy đi đấy, lần này con đến để đưa người đi, mẫu thân và Phong nhi đang ở nhà chờ người, chúng ta rất nhanh sẽ được đoàn tụ...”

Đúng vậy, rất nhanh sẽ được đoàn tụ, nếu như gia tộc Bắc Ảnh không chịu thả người, nàng cũng không ngại san bằng chỗ này, bởi Dạ Nhược Ly nàng không giống như Dạ Nhược Ly của ba năm trước, không cần nhẫn nhịn nữa, sẽ không để bất cứ kẻ nào chia cách bọn họ nữa.

“Gia chủ,” Bắc Ảnh Đồi từ dưới đất bò dậy, hung hăng trừng mắt nhìn phụ tử kia: “Người cũng thấy đấy, thiếu chủ lại vứt bỏ gia tộc Bắc Ảnh không thèm để ý, tiểu thư kiệt xuất bên gia tộc tương trợ si tình như vậy mà hắn hết lần này đến lần khác mê luyện nữ nhân ngoại tộc đó, nữ nhân kia còn sinh ra đứa con hoang phế vật này, chỉ cần giết chết hai mẹ con nàng ta, thiếu chủ mới có thể đáp ứng hôn sự với tiểu thư nhà bên, hôm nay nàng ta lại tự ý tìm đến thì đừng nghĩ đến việc rời đi.”

Khuôn mặt Bắc Ảnh Thần lạnh lẽo, ôn hòa trong mắt tiêu tán, lóe lên hàn khí, hắn định tới lên một bước thì một bàn tay ngăn hắn lại.

“Cha dưỡng, người chỉ cần ở bên đứng xem là được, con sẽ cho người của gia tộc Bắc Ảnh biết rằng đến cùng ai mới là phế vật.” khuôn mặt thiếu nữ đầy vẻ lãnh lệ, nàng cất bước tiến lên, mắt đen chứa tia cuồng vọng nhìn chằm chằm vào Bắc Ảnh Đồi, cười lạnh một tiếng: “Bắc Ảnh Đồi, ngươi có tin hay không chỉ cần một chiêu của ta cũng có thể đánh bay ngươi.”

“Ha ha, đúng là chuyện cười, chỉ bằng phế vật như ngươi mà dám xuất khẩu cuồng ngôn? Bắc Ảnh Đồi ta sẽ để cho ngươi biết là địch của ta là sai lầm lớn nhất kiếp này của ngươi.”

Tiếng nói vừa dứt, trong mắt Bắc Ảnh Đồi lộ tia hung quang, gã nâng quyền, một lớp ánh sáng màu vàng bao quanh nắm đấm, hướng tới khuôn mặt Dạ Nhược Ly, gã biết gã không phải là đối thủ của Bắc Ảnh Thần nhưng một phế vật như nàng sao có thể đánh bại gã.

Bắc Ảnh Dương nheo mắt nhìn, cẩn thận đánh giá Dạ Nhược Ly, y cũng nghĩ Dạ Nhược Ly là phế vật, tuy ba năm trước y nhìn thấy tư chất của nàng không tầm thường nhưng bắt quá chỉ qua ba năm cho dù là thiên tài cũng không phải là đối thủ của Bắc Ảnh Đồi.

Tiếp đó, Dạ Nhược Ly chỉ làm duy nhất một động tác...

Tay nàng nhẹ nâng lên, giống như đang đập ruồi đánh về phía Bắc Ảnh Đồi, sau đó... trước ánh mắt của bao người, thân thể Bắc Ảnh Đồi bay ra ngoài, ai cũng há hốc tròn mắt nhìn thiếu nữ từ đầu đến cuối không thay đổi sắc mặt kia.

Cái này...sao có thể? Lực trưởng lão trúng chiêu của thiếu nữ này? Trời ạ, bọn hắn có hoa mắt không, hay bị ảo giác rồi? chuyện này sao có thể xảy ra?

Từ trên mặt đất chập vạt bò dậy, phun ra ngụm máu tươi, nhìn chăm chăm vào Dạ Nhược Ly, chỉ sợ rằng trong đám người ở đây gã là người kinh hãi nhất, vô luận có nghĩ như thế nào cũng không thể tin được, ba năm trước gã đã thương nàng bằng một chữ tình, ba năm sau tình huống lại xảy ra ngược lại.

Tâm khí cao ngạo như Bắc Ảnh Đồi sao có thể chấp nhận được?

“Các người còn ai muốn lên nữa? Hay là các người muốn lên cùng lúc?” Cười lạnh, Dạ Nhược Ly nhìn khắp tứ phía, cuối cùng dừng lại chỗ Bắc Ảnh Lạc: “Lão đầu, cha dưỡng ta phải mang đi, ai ngăn cản, ta không ngại dùng thi thể mở đường đâu.”

Nghe thấy Dạ Nhược Ly buông lời cảnh cáo, râu ria Bắc Ảnh Lạc loạn chiến, sắc mặt tái nhợt. con người không khỏi lạnh vài phần: “Với tư cách là phụ thân ta cũng hy vọng nhi tử của mình sẽ đạt được hạnh phúc, nhưng ta không chỉ là phụ thân là còn là gia chủ của gia tộc Bắc Ảnh, tuy rằng dùng tư cách phụ thân cố gắng rất nhiều nhưng gia tộc Bắc Ảnh và gia tộc tương trợ ác chiến với nhau thì sẽ có biết bao nhiêu người phải tử vong, cái giá lớn như vậy sao có thể gánh nổi đây?”

“Thật sự là buồn cười, dựa vào cái gì lại bắt cha dưỡng ta phải hy sinh cho gia tộc Bắc Ảnh? Là vì ông ấy sinh ra ở gia tộc Bắc Ảnh? Không ai có thể lựa chọn nơi mình có thể sinh ra, nhưng ai cũng có quyền lựa chọn tương lai mình, hơn nữa...” ngừng lại đôi chút, ánh mắt Dạ Nhược Ly tràn khí lạnh, lời nói cũng vô cùng tuyệt tình: “Sinh tồn của gia tộc Bắc Ảnh có liên quan gì tới ta? Cho dù người trong thiên hạ có chết hết thì chỉ cần người nhà và bằng hữu của ta vẫn còn sống thì ta cũng không để ý.”

“Người...” Bắc Ảnh Lạc tức đến không nhận được, mặt mày già nua đỏ bừng: “Cho dù như thế nào Thần nhi cũng không thể đi, Bắc Sơn mới là nhà của hắn.”

Dạ Nhược Ly vô cùng châm chọc nhìn hắn, quyết định không nói nhảm cùng hắn nữa, mâu đen bá khí quét quanh bốn phía: “Vậy các người cùng xông lên đi, cho dù hôm nay máu chảy thành sông, xác chết chất thành núi, ta cũng phải mang cha dưỡng đi, ai dám ngăn cản cứ việc bước ra đây.”

Câu nói sau cùng cuồng vọng nghênh ngang, nữ tử bên cạnh Thiên Hoàng tựa như bậc vương giả khiến lòng hắn nảy sinh cảm tình khác thường.

Cuộc đời hắn có lẽ may mắn nhất là không bỏ qua nàng, trọn đời làm tùy tùng cho nàng...

“Vốn muốn để lại mặt mũi cho Thần nhi nên ta không muốn so đo với người, nhưng người đã nói như thế thì không muốn cũng không được.” Râu tóc trắng như tuyết vì tức giận mà không ngừng rung lên, hình tượng uy nghiêm cũng sụp đổ mấy phần, hắn thừa nhận hắn rất khâm phục dũng khí của nàng, cũng thích sự can đảm của nàng, nếu không có Hỏa Doãn Na ngăn cản hắn cũng muốn nhi tử của mình chọn nữ tử mà nó yêu thích. Nhưng bản thân hắn là gia chủ của gia tộc Bắc Ảnh phải vì gia tộc mà cân nhắc, ai có thể hiểu những năm này hắn so với Bắc Ảnh Thần càng đau khổ hơn?

“Gia chủ, để ta đối phó với nàng.”

Một lão giả áo trắng tóc trắng đứng dậy, chỉ thấy khuôn mặt hắn già nua nhưng con mắt lại có tia cơ trí, tay cầm trường kiếm, đón gió mà đứng rất có phong thái của tiên nhân, thái độ nhàn nhạt giống như vô dục vô cầu, chỉ biết tu luyện chi nhân.

“Đại trưởng lão, nàng giao cho người vậy.” Bắc Ảnh Lạc nhẹ gật đầu, Đại trưởng lão rat ay hắn rất yên tâm.

Những người còn lại không cho rằng chiến thắng Bắc Ảnh Đồi thì nàng có tư cách là đối thủ của Đại trưởng lão, lần này thiếu nữ kia chết chắc rồi, đây cũng là do nàng dám khiêu khích gia tộc Bắc Ảnh, phải biết cấp bậc của Đại trưởng lão và Lục trưởng lão cách biệt rất lớn, hắn gần như là cao thủ thứ hai của gia tộc, thực lực là Tinh Huyền sư đỉnh phong.

“Tiểu Ly nhi...” Tâm Bắc Ảnh Thần đột nhiên xoắn lại, khăn trương nắm lấy tay Dạ Nhược Ly, lo lắng khẽ gọi một tiếng.

Dạ Nhược Ly ngược lại cầm tay Bắc Ảnh Thần, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay hắn, dung nhan tuyệt sắc nở nụ cười tự tin: “Cha dưỡng yên tâm đi, con nói muốn đưa người rời khỏi đây thì nhất định sẽ làm được, không ai có thể ngăn cản gia đình chúng ta đoàn tụ.”

Nhìn thiếu nữ kiên định trước mắt, lòng dạ Bắc Ảnh Thần vô cùng lo âu, nhưng vẫn chậm rãi buông tay ra: “Vậy con đi đi, cha dưỡng ở đây chờ con, ta tin tưởng vào con gái của ta, con nhất định sẽ sống sót trở về bên ta.”

Cười nhạt một tiếng, Dạ Nhược Ly tiến tới chỗ Đại trưởng lão, theo chuyển động của nàng khí thể toàn thân cũng bộc phát ra, như vòi rồng cuốn đi tất cả.

“Tinh Huyền sư trung cấp?” Đại trưởng lão ngạc nhiên nhìn thiếu nữ đang bước tới, khẽ chau mày: “Còn nhỏ tuổi như vậy đã đạt tới Tinh Huyền sư trung cấp, là thiên phú đến bậc này chỉ sợ hai thể lực mới có thể nuôi dưỡng thành, nhưng thể thì sao chứ? Hai cấp có sự chênh lệch không thể nào vượt qua, nàng tuyệt không phải là đối thủ của ta.”

Những người nghe Đại trưởng lão nói tất cả đều tròn mắt nhìn nhau, ai cũng lộ biểu tình khiếp sợ.

“Mười mấy tuổi đã là Tinh Huyền sư trung cấp? Nàng ta thật sự là con gái thiếu chủ sao? Thiên phú bậc này so với Hỏa Viêm thiếu gia còn cao hơn mấy phần, nếu như nàng là người của gia tộc Bắc Ảnh thì tốt quá, chắc hẳn trong lòng gia chủ cũng đang nghĩ vậy a?”

“Ai, nếu có nàng, trong vòng trăm năm gia tộc Bắc Ảnh có thể vượt rất xa so với gia tộc tương trợ, đáng tiếc, tiểu thư nhà ấy nếu không chiếm được cũng khiến hắn không thể ở cùng với nữ tử khác, bên ấy từng nói nếu như Bắc Ảnh Thần rời khỏi Bắc Sơn thì hai bên sẽ phải ác chiến một trận.”

“Đúng vậy a, thực lực hai bên cũng không hơn kém bao nhiêu, nhưng đạo này bên ấy có rất nhiều thiên tài, nếu đắc tội với bên ấy thì từ nay về sau gia tộc Bắc Ảnh sẽ chẳng được yên lành nữa.”

“Thật sự rất đáng tiếc, cô nương này có thiên phú rất mạnh, nhưng dù sao Đại trưởng lão cũng là Tinh Huyền sư đỉnh phong, nàng căn bản không phải là đối thủ của Đại trưởng lão.”

“Đây là lẽ đương nhiên, dùng đầu ngón chân cũng đoán được, Đại trưởng lão thắng chắc rồi, đoán chừng một chiêu của Đại trưởng lão nàng ta cũng không đỡ được.”

“Ha, ta hy vọng nàng ta bị Đại trưởng lão giết chết, dám khiêu khích với gia tộc Bắc Ảnh thì nhất định không thể sống được.”

Oán thán cũng có, tiếc hận cũng có, hủ hê cũng có nhưng không có ai tin tưởng một Tinh Huyền sư trung cấp lại có thể là đối thủ của Tinh Huyền sư đỉnh phong, hiển nhiên những người này trừ Thiên Hoàng ra ai cũng không nghĩ bằng nàng lại có thể thắng được Đại trưởng lão.

Rút kiếm ra, ánh mắt Đại trưởng lão lạnh nhạt nhìn Dạ Nhược Ly, hai mắt ngưng trọng không hề có sự khinh thường, chính là ánh mắt vô cùng bình thản.

Nếu không phải hai bên là địch thì Dạ Nhược Ly rất muốn tán thưởng hắn...

“Ta cho ngươi ba chiêu.” Ánh mắt nhàn nhạt lướt qua Dạ Nhược Ly, âm thanh lạnh lùng của Đại trưởng lão vang lên, tựa hồ như nhường Dạ Nhược Ly ba chiêu là lẽ đương nhiên.

“Không cần!” Dạ Nhược Ly lắc đầu, khóe môi có chút cong lên: “Cho dù muốn nhường cũng phải là ta nhường ngươi ba chiêu.”

“Hí!”

Mọi người hít phải ngụm khí lạnh, khiếp sợ nhìn Dạ Nhược Ly.

Cuồng vọng, thiếu nữ này quá mức cuồng vọng, nàng là ai lại dám nói nhường Đại trưởng lão ba chiêu? Trước giờ bọn hắn chưa thấy ai cuồng vọng đến mức này, nàng đúng là thiên tài thật nhưng Đại trưởng lão lớn hơn nàng hai bậc.

“Hừ.” Hừ lạnh một tiếng, Đại trưởng lão không hề nói nhiều, nâng kiếm đâm về phía Dạ Nhược Ly.

Đối mặt với Tinh Huyền sư đỉnh phong, Dạ Nhược Ly cũng không dám lơ là, nàng cũng đồng thời rút kiếm bên hông ra, một đạo quang kiếm ảnh, bụi bay tung tóe làm một người quên cả hô hấp, khẩn trương nhìn hai thân kiếm đang giao nhau.

Thời gian dần trôi qua, ánh mắt họ nảy sinh biến hóa...

Dạ Nhược Ly vô cùng thành thạo, thân hình thoăn thoắt, áo trắng xuất trần phiêu dật không dính chút bụi bẩn ngược lại bộ pháp của Đại trưởng lão có phần mất trật tự, bị bức lui về phía sau, cũng một thân áo trắng nhưng đã bị đứt mất một phần tay áo.

Bà mẹ nó! Đây là giả đúng không? Đại trưởng lão đang yếu thế?

Tất cả mọi người đều có một loại xúc động muốn chửi thề, nếu có một ngày có người nói cho bọn hắn biết một Tinh Huyền sư đỉnh phong lại không bằng một Tinh Huyền sư trung cấp, chỉ sợ bọn hắn sớm đã đá bay người nọ, đỉnh phong làm sao có thể thua trung cấp được? Nhưng việc này lại đang xảy ra trước mắt bọn họ.

Mọi người mắt to mắt nhỏ trừng lên, ngay cả nháy mắt cũng không dám, nhìn chăm chăm về phương chiến đấu, hô hấp cũng chậm lại vài nhịp.

“Nàng là người nào, vì sao tuổi còn trẻ mà thực lực lại cao như vậy?” Bắc Ảnh Lạc cau mày, con người khóa chặt lên Dạ Nhược Ly, sau đó thu hồi tầm mắt nhìn về phía Bắc Ảnh Thần, bất đắc dĩ thở dài.

Bắc Ảnh Thần cũng không để ý đến Bắc Ảnh Lạc đang nhìn hắn, toàn bộ sự chú ý của hắn đang tập trung trên người Dạ Nhược Ly, trong mắt toàn tia đau lòng: “Ba năm này tiểu Ly nhi lại có thực lực cường đại như thế, con đã trải qua bao nhiêu gian khổ, bao nhiêu đau nhức? Nói cho cùng cũng tại người làm cha như ta quá vô dụng, ta từng nói qua muốn tiểu Ly nhi như nữ nhân bình thường khác khoái hoạt, thoải mái, vui vẻ sống qua ngày, phải bảo vệ mẹ con con cả đời, nhưng cuối cùng con lại vì ta mà bỏn ba mệт nhọc, không tiếc sinh mạng đến cứu ta...”

Nắm chặt quyền, Bắc Ảnh Thần lúc này khát khao thực lực cường đại hơn bao giờ hết, người làm cha là hắn sao có thể để con gái bảo vệ mình? Nên là hắn bảo vệ mẹ con các nàng.

Bước chân Đại trưởng lão đột nhiên lui về sau hai bước, hắn thở hổn hển vài hơi, lau cái trán đầy mồ hôi, nhìn thiếu nữ đối diện: “Ngay từ đầu ta đã xem thường ngươi rồi, nhưng ngươi cũng đừng quên đây là gia tộc Bắc Ảnh, chỉ bằng một mình ngươi lại muốn mang thiếu chủ đi, chuyện này cũng thật buồn cười quá đi.”

“Ai nói một mình ta?” Dạ Nhược Ly chỉ Độc Giác thú sau lưng nói: “Đừng quên, còn có nó.”

“Ha ha, chỉ bằng một con Độc Giác thú...”

Bắc Ảnh Lạc cười to hai tiếng, hắn còn chưa nói hết tiếng cười chợt im bặt, sắc mặt khó coi nhưng nuốt phải ruồi.

Trước mặt mọi người, thân thể Độc Giác thú được bao quanh bởi một luồng ánh sáng, bên trong kia thân thể dần dần dài ra, thật lâu sau đó ánh sáng tiêu tán, một nam tử đẹp như trich tiên đứng đó.

Nam tử tuấn mỹ như tiên nhân, tóc trắng tung bay, cầm bào hình trăng lưỡi liềm được ánh nắng khảm lên một lớp viền vàng mỏng.

Nam Sơn chi hỏa, Bắc Sơn chi ảnh, rừng rậm Huyền thú là tam đại thế lực, Bắc Ảnh Lạc đã từng nhìn thấy bản thể của hoàng thú tất nhiên cũng biến Thiên Hoàng này là ai.

Hơn nữa trong tam đại thế lực. rừng rậm Huyền thú là lớn nhất, cái này cũng không trách Bắc Ảnh Lạc hoảng sợ như vậy.

Vì cái gì, đường đường là vua của muôn thú lại ở cùng chỗ với nàng? Nếu hắn nhớ không nhầm thì vừa rồi nàng cười hoàng thú tiến vào Bắc Sơn...

Hung hăng nuốt nước bọt, Bắc Ảnh Lạc ngạc nhiên nhìn Dạ Nhược Ly và Thiên Hoàng, dám cười lên người của vua muôn loài, cho dù là hắn cũng không có can đảm đó, hơn nữa trong hai bên thế lực cũng có người muốn bắt hoàng thú trở thành tọa kỵ của họ nhưng chưa có ai thành công, hôm nay lại đi theo một thiếu nữ thực lực rõ ràng yếu hơn những người kia, cái này khiến Bắc Ảnh Lạc có thêm vài phần hâm mộ...

Phải biết, có được hoàng thú tương đương với có được toàn bộ rừng rậm Huyền thú, rừng rậm Huyền thú lại là nơi nhiều được liệu nên có rất nhiều thế lực muốn thu nạp thành của riêng.

Trận chiến này đánh nữa cũng không có ý nghĩa gì, chỉ là nghĩ tới Bắc Ảnh Thần rời đi, gia tộc Bắc Ảnh phải đối đầu với gia tộc tương trợ không biết phải hy sinh biết bao nhiêu người, nghĩ tới đó trong lòng hắn không khỏi thương cảm khóc rống lên.

Mọi người há hốc miệng, ai cũng không nghĩ gia chủ uy nghiêm sẽ có lúc khóc như tiểu hài tử thế này.

“Lão già chết tiệt, khóc cái gì mà khóc!” Âm thanh già nua bên cạnh vang lên, cũng không đợi Bắc Ảnh Lạc phản ứng, một bàn tay nắm lấy lỗ tai hắn, hung ác nói: “Vì một gia tộc Bắc Ảnh cũng không quan trọng nhi tử của mình, vì gia tộc này ngay cả nhi tử người cũng không cần, lời của ta người cũng không nghe, hôm nay lão nương sẽ cho người biết nếu như người còn bức bách con của ta, lão nương cũng sẽ cùng con ta rời khỏi nơi này, cả đời không gặp lại người nữa.”

Thân thể run lên, ngẩng đầu nhìn, đập vào mắt chính là một đầu tóc hoa râm, dung nhan đầy nếp nhăn.

“Ah ah, phu nhân nhẹ tay chút, lỗ tai ta sắp đứt ra rồi, hơn nữa nhiều người như vậy cũng nên giữ cho ta chút mặt mũi, tốt xấu gì ta cũng là gia chủ, đừng hủy đi hình tượng của ta như thế.”

“Mặt mũi? Người còn cần mặt mũi?” Bàn tay lại ra sức nhéo một cái, hung hăng rống bên tại Bắc Ảnh Lạc: “Vừa rồi sao người không cần sĩ diện? Một đám người các người không biết xấu hổ ăn hiếp một cô nương? Một đại nam nhân sợ phiền phức lại muốn sĩ diện? Ba năm nay ta đau khổ khẩn cầu người, người có thể lấy gia tộc làm trọng nhưng ta cho người biết ta cũng không phải là anh hùng, ta chỉ là một nữ nhân, chỉ quan tâm đến tương phu và nhi tử, những cái khác không quan hệ tới ta.”

“Ô ô, nàng cho rằng ta muốn thế sao? Ta không vì nhi tử mà đau lòng sao? Nếu như ta không đau lòng thì mười mấy năm trước đã bỏ mặc hắn, nhưng ta cũng đã dùng hai viên thuốc đổi cho hắn mười năm tự do, thuốc kia chính là tổ tiên truyền lại, đều là thuốc tiên trị thương, cho dù thiếu tay gãy chân cũng chữa được hết, đã dùng nhiều lần bên ấy ra điều kiện nhưng ta từ chối hết, vì hắn ta đã đem hai viên kia đổi lấy mười năm tự do nhưng chẳng ai hiểu cho nỗi khổ tâm của ta, đan dược của ta a a a.”

Bắc Ảnh Lạc khóc thật thương tâm, hắn cũng chẳng quan đến hình tượng uy nghiêm chỉ muốn đem ủy khuất trút ra ngoài, khóc cho thật to.

Nhìn thấy Bắc Ảnh Lạc gào khóc, khóe môi Dạ Nhược Ly co rút, nhìn trời nói: “Chỉ là hai viên đan dược thôi mà, cũng chẳng phải quý hiếm gì, có cần phải như vậy không?”

Trong mắt Dạ Nhược Ly loại đan dược này đúng là không khiến nàng để tâm nhưng Bắc Ảnh Lạc nghe thấy lời nàng nói lập tức nhảy dựng lên, ánh mắt hung ác trừng Dạ Nhược Ly: “Người nói cái gì? Chỉ là hai viên đan dược mà thôi? Người thì biết cái gì? Người có rằng đan dược đó ai cũng có được hay sao? Cho dù là gia tộc Bắc Ảnh này cũng chỉ có hai viên thôi, nhưng vì nhi tử ta một viên cũng không giữ lại, đều bị gia tộc tương trợ lấy đi hết, ô ô, đan dược yêu quý của ta...”

63. Chương 63: Phế Vật Hay Thiên Tài?

Dưới bóng cây, nước mắt Bắc Ảnh Lạc tuôn ra như mưa, khóc đến thiên hôn địa ám, mọi người bên cạnh đều rời đi giống như nói chúng ta không quen biết lão nhân gia mất mặt này, tuyệt đối không quen biết hắn...

Dạ Nhược Ly im lặng, khinh bỉ nhìn mặt dày Bắc Ảnh Lạc, con mắt lưu chuyển nở nụ cười nhẹ nhưng đầy niềm vui nhưng sau đó thu lại rất nhanh: “Loại phế đan như vậy cũng chỉ có loại người như người mới xem là bảo vật, trong mắt ta cũng chỉ là rác rưởi mà thôi, còn lãng phí chỗ để đựng.”

Tiếng khóc đột nhiên ngưng lại, một lần nữa Bắc Ảnh Lạc trừng mắt tức giận nhìn Dạ Nhược Ly, lần này chưa kịp hắn mở miệng mắng mỗ thì thấy thiếu nữ đưa ra một bình ngọc, nâng lên không trung tạo thành đường cong rơi xuống.

“Cái này... Cái này là gì?” Bắc Ảnh Lạc trừng mắt nhìn bình ngọc rơi xuống, nghi ngờ hỏi.

Ánh mắt nhàn nhạt liếc qua khuôn mặt hắn, Dạ Nhược Ly cười nhẹ sau đó lại nâng bình ngọc lên: “Đan dược, chẳng những có thể dùng điều trị thiếu tay cụt chân, chỉ cần người còn một hơi thở cũng có thể cải

tử hoàn sinh, như thế nào, người còn không thừa nhận đan dược kia chỉ là rác rưởi?”

Nghe vậy, Bắc Ảnh Lạc không tự chủ nuốt nước bọt: “Ai biết người có lừa gạt lão đầu tử ta hay không chứ? Trên đời này làm gì có loại thần dược như vậy?”

Quét mắt nhìn hẩn một cái, Dạ Nhược Ly thu lại bình ngọc, sau đó lại lấy một bình sứ trong nhẫn Huyền Linh ra.

“Cái này lại là cái gì?”

“Đan dược, là dùng để huyền giả gia tăng huyền lực trăm năm.” Dạ Nhược Ly cũng không thèm liếc mắt nhìn hẩn nữa, cũng không để ý đến biểu tình của Bắc Ảnh Lạc, lấy một viên đan dược trong bình ra ném cho Nam Y (mẫu thân của Bắc Ảnh Thần, vợ của Bắc Ảnh Lạc): “Người đã đạt đến Tinh Huyền sư đỉnh phong, ăn đan dược này vào có thể tu luyện được trăm năm, người thử xem.”

Nam Y nhận lấy đan dược, cũng không hề do dự trực tiếp đem đan dược nuốt vào bụng.

Nếu Dạ Nhược Ly cho bà là độc dược thì đại khái bà đã mất mạng rồi...

Khi đan dược vào cơ thể, một luồng khí lưu theo quanh thân đột nhiên bộc phát ra làm bụi bay mù mịt, mọi người đều lui về sau hai bước, kinh ngạc nhìn về phía Nam Y, tuy bọn họ chưa trải qua chuyện này nhưng có thể nhìn thấy Nam Y có dấu hiệu tấn chức lên Huyền Hoàng.

Trong gia tộc Bắc Ảnh, cường đại nhất chính là gia chủ Bắc Ảnh Lạc là Huyền Hoàng cấp thấp, tiếp theo đó là Đại trưởng lão Tinh Huyền sư đỉnh phong, mà phu nhân gia chủ chính cũng đồng thời là Tinh Huyền sư đỉnh phong, có thể là do thời gian đột phá kém hơn Đại trưởng lão nên có yếu hơn một chút.

Nhưng phu nhân đã trở thành Huyền Hoàng chẳng phải gia tộc Bắc Ảnh có hai Huyền Hoàng rồi sao?

“Ha ha,” Bắc Ảnh Lạc xoa xoa tay, dung nhan già nua làm bộ dạng nịnh hót: “Cái kia, tiểu cô nương a, người còn đan dược đó hay không, có thể cho lão nhân gia ném thử một chút được không? Ta chỉ ném thử chút hương vị thôi.”

Lạnh lùng nhìn bộ dạng nịnh hót ấy, Dạ Nhược Ly lạnh giọng nói: “Cho dù ta có cho người, người cũng không đột phá được.”

Đan dược này tuy có thể tăng huyền khí trăm năm nhưng cũng không dựa vào bản năng thiên phú mà gia tăng, giống như một thiên tài và một thiên phú bình thường ăn đan Bách Niên vào cũng sẽ tăng huyền khí giống nhau, mà Bắc Ảnh Lạc đã đạt đến Hoàng huyền cấp thấp có ăn đan dược cũng không thể nào đột phá lên được.

“Ha ha, cũng không sao mà, cho dù không đột phá nhưng cũng có thể gia tăng huyền khí.” Liếm liếm môi dưới, ánh mắt Bắc Ảnh Lạc thèm thường nhìn bình sứ trên tay Dạ Nhược Ly không chớp mắt.

Những người còn lại hung hăng nuốt nước bọt, hai mắt tỏa sáng nhìn Dạ Nhược Ly, làm Dạ Nhược Ly có cảm giác hình như bản thân đã rơi vào đàn sói...

“Người là gì của ta, dựa vào đâu ta phải cho người?” Dạ Nhược Ly đứng bên cạnh Bắc Ảnh Thần lạnh nhạt nhìn Bắc Ảnh Lạc, trong mắt mơ hồ có tia trào phúng, phảng phất như lời Bắc Ảnh Lạc nói thật buồn cười.

“Cháu gái ngoan nói đúng lắm, lão già chết tiệt này hại con ta thê thảm như vậy có tư cách gì nói cháu gái bảo bối của ta cho ông đan dược chứ?” Nam y nện chân, một màu áo xanh tung bay trong gió, bà bước tới bên cạnh Dạ Nhược Ly, hung hăng trừng mắt nhìn Bắc Ảnh Lạc.

Lão gia hỏa này, hoàn toàn là tự làm tự chịu, ai bảo hẩn không cho con trai bảo bối của mình đi tìm hạnh phúc chứ?

“Cái này... Cái kia...” mặt mo của Bắc Ảnh Lạc đỏ bừng, xấu hổ đến nỗi hận không có cái lỗ để chui xuống đất: “Ta là gia gia của nàng, là trưởng bối, nàng...”

“Gia gia? Người xứng sao?” Dạ Nhược Ly cười lạnh, châm chọc: “Lúc trước là ai muốn cha dưỡng ta lấy nữ nhân của gia tộc tương trợ? Cha dưỡng ta nếu như cưới nàng ấy người có tư cách gì xưng chính mình là ông nội của ta? Người xứng làm trưởng bối sao?”

“Ta...” Miệng hơi vênh lên, Bắc Ảnh Lạc lại bắt đầu gào khóc, đến thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang: “Ô ô ô, ta hối hận rồi không được sao? Có cháu rồi ta còn muốn gia tộc tương trợ nữa sao? Đan dược của cháu có thể đánh bại được nhà ấy, ta đây sao phải hy sinh hạnh phúc của nhi tử mình nữa chứ? Ô ô, cháu gái ngoan, cháu tha thứ cho gia gia đi, ta thật sự rất muốn ném thử đan dược kia, chỉ cần một miếng là được rồi, thật sự đấy, ta không tham lam...”

Nói xong, bày ra dáng vẻ tội nghiệp nhìn Dạ Nhược Ly, hy vọng nàng thấy hân biết phân biệt đúng sai cho hân một viên, hân cũng không biết đan dược kia có hương vị như thế nào a.

“Lão già chết tiệt, sớm biết có ngày hôm nay thì lúc trước ngươi cần gì phải làm vậy?” Nam Y trợn mắt rồi sau đó kéo Dạ Nhược Ly lại, cẩn thận nhìn nàng, càng nhìn càng thỏa mãn, không khỏi cười tươi: “Ha ha, cháu gái, chúng ta không cần để ý đến lão nhân kia, dù sao hân cũng không có cách gì đâu, mấy ngày này cháu cứ ở lại Bắc Sơn, có ta ở đây, ta ngược lại muốn xem xem lão đầu tử này có dám khi dễ nhi tử và tôn nhi của ta hay không, dù sao thực lực của ta và hân cũng không chênh lệch nhau nhiều lắm.”

Trầm mặc hồi lâu, Dạ Nhược Ly mới nói: “Cha dưỡng quyết định đi.”

Bắc Ảnh Thần nao nao, hân biết Dạ Nhược Ly làm vậy là vì để ý đến tâm tình của hân, hân sủng nịnh xoa đầu nàng, nhìn về Nam Y: “Mẫu thân an bài chút đi, tiểu Ly nhi không thích người khác làm phiền, cho nàng ấy ở U Viện vậy, chỗ đó khá yên tĩnh cũng tốt hơn nơi khác.”

Nói đến chỗ không thích người khác làm phiền liền liếc xéo nhìn Bắc Ảnh Lạc, ý tứ bên trong không cần nói cũng biết.

Nhéch miệng, Bắc Ảnh Lạc tức giận hừ lạnh một tiếng, tiểu tử thú này, dù sao mình cũng là phụ thân của hân, hân lại đối xử với mình như vậy đúng là tức chết lão tử rồi, bất quá cũng may, bọn họ đồng ý ở lại tức là mình có thể tranh thủ chút tình cảm từ cháu gái.

Về phần gia tộc tương trợ... Nếu có sự xuất hiện của nàng, nhà bên ấy cũng không có cửa đâu.

Suy suy nghĩ nghĩ, Bắc Ảnh Lạc không khỏi cười tươi như hoa, tâm tình tung tăng như chim sẻ, cho dù nàng không phải cháu gái ruột của mình nhưng Thần nhi và nữ nhân kia thành thân thì nàng chính là người của gia tộc Bắc Ảnh rồi còn gì, ha ha, từ nay về sau hân có thể thưởng thức đan dược trân quý rồi.

Nuốt nuốt nước bọt, Bắc Ảnh Lạc há miệng thật to, nước miếng thiếu chút nữa rơi xuống.

Mọi người đều khinh bỉ nhìn Bắc Ảnh Lạc, bọn hân rất muốn biết đây quả thật là gia chủ của bọn hân sao? Sẽ không phải bị người ta đánh tráo chứ?

Ngay lúc đó, ở Nam Sơn, trong sân nhỏ yên tĩnh, Hỏa Vũ Sa đang ngồi lên một cành cây cổ thụ, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve con rắn màu đỏ, nở nụ cười quyến rũ: “Thiên Hỏa, chúng ta đã khống chế được bốn trưởng lão, ta cũng không cần che giấu thực lực nữa, quả thật có thể cùng đại ca luyện tập tăng theo thực lực, đối với Dạ Nhược Ly chắc cũng chẳng có ý nghĩa gì nhưng ta muốn giúp nàng ấy chuyển gì đó.”

Thiên Hỏa ngẩng đầu lên nhìn, mắt to tròn nhìn Hỏa Vũ Sa: “Chủ nhân, nếu thực lực của ta cường đại như trước là được rồi, cũng sẽ không khống chế được có bốn người.”

“Không sao đâu, ngươi đã làm hết sức mình rồi.” vỗ vỗ đầu nhỏ của Thiên Hỏa, Hỏa Vũ Sa thả người nhảy xuống: “Đi thôi, đại ca đang chờ chúng ta, cho dù có thể nào ta cũng muốn giúp Nhược Ly, mặc dù chỉ là chút việc ít ỏi.”

Nhưng nghĩ đến Hỏa Viêm từ khi trở về từ đại hội huyền giả thì trở nên khác thường, không khỏi thở dài, nữ nhân ưu tú như vậy đi đâu cũng sẽ hấp dẫn ánh nhìn, đại ca có tình cảm với Nhược Ly, nàng cũng có thể đoán ra được. Nhưng với cá tính của Nhược Ly sẽ không dễ dàng giao phó, một khi đã nguyện ý chính là một đời một kiếp.

Trên đỉnh núi Bắc Sơn, mây mù vờn quanh, trong ngôi nhà yên tĩnh, Dạ Nhược Ly ngồi ngay ngắn trên ghế gỗ, thần sắc nhẹ nhàng nói: “Không nghĩ tới ở Bắc Sơn lại có nơi yên tĩnh như thế này, nếu có thể sống cả đời ở đây thì cỡ nào khoái hoạt chứ?”

Đáng tiếc, trong lòng nàng còn có nhiều chuyện phải làm, không có khả năng ở đây cả đời.

“Nếu như cháu thích có thể ở đây mà.” Nam Y ôn nhu cười, mặc dù dung nhan bị nếp nhăn che lấp nhưng có thể nhìn ra lúc còn trẻ hẳn là một đại mỹ nhân: “Nơi đây đã từng là chỗ yêu thích nhất của ta, nếu như cháu thích ta sẽ tặng nó cho cháu.”

Dạ Nhược Ly cũng không khách khí, nhẹ gật đầu, chợt nhớ ra chuyện gì đó, nói: “Đúng rồi, vừa rồi không thấy Bắc Ảnh Đồi, hẳn và cháu có thù không đội trời chung, cháu sẽ không bỏ qua cho hẳn, bắt quá bây giờ không phải lúc, làm phiền bà tìm giúp cháu, đừng để hẳn truyền tin ra khỏi Bắc Sơn.”

Hàn mang trong mắt xoẹt qua, Dạ Nhược Ly cười lạnh, những người khác nàng sẽ không so đo nhưng tuyệt đối không thể bỏ qua cho Bắc Ảnh Đồi, chỉ là một con chuột mà thôi, nếu muốn diệt tận gốc thì phải chờ gia tộc tương trợ xuất hiện, sẽ giải quyết luôn một thể, chỉ là nàng không hy vọng Bắc Ảnh Đồi sẽ gây phiền phức cho nàng.

“Được, chuyện này không vấn đề gì, Bắc Ảnh Đồi đừng hòng mong liên hệ được với bên ngoài, cũng đừng hòng chạy khỏi gia tộc Bắc Ảnh,” Nam Y đáp ứng, chuyện này đối với bà mà nói cũng không phải chuyện khó khăn gì: “Tốt rồi, ta không làm phiền cha con người tâm sự nữa, lão gia hỏa kia, hại con ta thê thảm như vậy, ta phải tìm lão tính sổ mới được.”

Nói xong bà đứng dậy, cũng không quay đầu lại rời khỏi căn nhà nhỏ.

“Cha dương.” Sau khi Nam Y rời đi, ánh mắt Dạ Nhược Ly nhìn vào khuôn mặt tuần tú của Bắc Ảnh Thần, nhìn tóc mai bạc trắng của hẳn không khỏi đau lòng: “Con muốn mẫu thân và Phong nhi nhìn thấy người, hiện giờ gia tộc Bắc Ảnh không còn uy hiếp nữa rồi, gia đình chúng ta rất nhanh sẽ được đoàn tụ.”

Hồi tưởng lại bóng dáng tươi cười của Lam Hình, Bắc Ảnh Thần không kiềm chế được sự kích động, đến nay cũng đã được ba năm không có thấy nàng, mà Phong nhi chắc cũng gọi hẳn là cha được rồi.

Đối với Bắc Ảnh Phong, trong nội tâm Bắc Ảnh Thần áy náy, dù sao thời điểm con ra đời hẳn cũng không có ở bên cạnh, thậm chí cũng chưa từng nhìn mặt qua, có lẽ đây chính là điều nuối tiếc nhất trong cuộc đời hẳn.

“Chu Tước!” Ngón tay điểm nhẹ lên mặt bàn, Dạ Nhược Ly trầm giọng quát.

Trong nháy mắt ánh sáng màu đỏ, hỏa diễm bắn ra, một nam tử anh tuấn xuất hiện bên cạnh Dạ Nhược Ly: “Chủ nhân, người cuối cùng cũng nhớ đến ta, vì sao vừa rồi không để ta ra ngoài? Nếu ta ra ngoài, một mối lửa cũng đủ thiêu rụi ngọn núi này, cũng không nhìn lại thử bọn hẳn là ai, dám chọc giận chủ nhân lão tử, chủ nhân lão tử là để vạn người sùng bái như đám phế vật kia lại dám tấn công người, nhất là lão già kia, lão tử thật muốn phóng lửa đốt hẳn quá đi.”

Dứt lời, trong mắt Chu Tước hiện ra hai đốm lửa, khuôn mặt anh tuấn tràn đầy tức giận, tay nắm thành quyền cũng đang tỏa lửa, đoán chừng Bắc Ảnh Đồi đứng trước mặt hẳn chỉ sợ sẽ bị Chu Tước cho cháy chết tươi, ai bảo Chu Tước sớm đã không nhìn vừa mắt làm chi.

“Chu Tước, ta có việc giao cho người.” Dạ Nhược Ly cười nhạt: “Người đến Hiên Viên quốc đưa mẫu thân và Phong nhi đến đây, trên đường đi nếu gặp người của gia tộc tương trợ có trực tiếp phóng lửa cho ta, coi như cho người xả giận.”

Con mắt sáng ngời, Chu Tước cười cực kì tàn nhẫn: “Thật tốt quá, lão tử muốn cho bọn hẳn biết rõ đắc tội với chủ nhân lão tử sẽ có kết cục như thế nào.”

Dạ Nhược Ly cười cười, ánh mắt rơi trên Thiên Hoàng: “Thiên Hoàng, ta cũng có việc giao cho người...”

Thanh âm của nàng đột nhiên chậm lại, nhỏ giọng phân phó mấy câu, nghe lời nàng nói về sau, Thiên Hoàng khẽ gật đầu, khuôn mặt tuần mỹ như trích tiên đầy vẻ kiên định, sau đó biến mất rất nhanh trong căn phòng.

Bàn tay to lớn vuốt vuốt đầu Dạ Nhược Ly, Bắc Ảnh Thần sững nhìn nàng: “Tiểu Ly nhi, chẳng lẽ con không cần ta giúp gì sao?”

“Dạ?” Dạ Nhược Ly ngơ ngác một chút, cũng mặc kệ Bắc Ảnh Thần đang xoa đầu nàng, một lúc sau ngẩng đầu lên, nói: “Có, cha dương giúp con tìm Luyện đan sư của gia tộc Bắc Ảnh đến đây, con cần hẳn phụ con làm việc.”

Trong mắt xoẹt qua tia kinh ngạc nhưng Bắc Ảnh Thần cũng không hỏi nhiều, liền gật đầu đồng ý: “Được, con ở đây chờ ta, ta sẽ trở về.”

Vì vậy, trong ngôi nhà gỗ chỉ còn lại một mình Dạ Nhược Ly.

Vào lúc này nàng cảm nhận được bản thân chuẩn bị tấn chức, liền ngồi khoanh chân lại, huyền khí chậm rãi lưu chuyển quanh nàng, đúng lúc một luồng khí mãnh liệt đã động vào kinh mạch, dồn hết tới đan điền.

Đột nhiên, hào quang tấn chức bao quanh cả người nàng, vô số huyền khí hội tụ trong căn phòng nhỏ cung cấp năng lực cho nàng.

Đứng gần đó, Bắc Ảnh Lạc và Nam Y phát hiện sự khác thường, đồng loạt chú ý đến, trong nháy mắt tất cả mọi người đều quên mất sự việc, ngơ ngác nhìn huyền khí đang tập trung dày đặc, thẳng đến khi dị tượng biến mất cũng không hồi phục tinh thần được.

“Ai.” Thật lâu sau đó Bắc Ảnh Lạc thở dài một tiếng: “Chúng ta đúng là đã già rồi, từ nay về sau thiên hạ này sẽ dành cho người trẻ tuổi mà thôi, mới mười tám tuổi đã đến Tinh Huyền sư cao cấp, cho dù là hai thể lực lớn cũng phải thành tâm mà đối đãi đấy, hơn nữa nàng ấy cũng không nhờ đến đan dược để đột phá, hoàn toàn dựa vào chính bản thân mình, đan dược đột phá không thể tạo cuồng phong lớn như vậy...”

Nam Y vui vẻ tươi cười, dung nhan già nua tỏa sáng: “Thần nhi là con của chúng ta, hấn sao có thể nhìn nhầm người được chứ? Cô nương này cũng phải là người đơn giản, ta có thể đoán được không lâu sau ở đại lục này sẽ vì nàng ấy mà biến động.”

Bắc Ảnh Lạc ngạc nhiên nhìn Nam Y, hấn cũng không ngờ Nam Y lại đánh giá cao Dạ Nhược Ly như vậy.

Đại lục sẽ vì nàng mà biến động? Nếu thật sự có ngày đó hấn cũng rất mong chờ...

“Hô”, chậm rãi nở ra một nụ cười (khí đục, bẩn), Dạ Nhược Ly mở mắt, cử động bả vai sau đó nở nụ cười: “Tinh Huyền sư cao cấp rồi, so với trước kia còn kém xa nhưng tin tưởng một ngày nào đó ta nhất định sẽ có được thực lực của kiếp trước.”

Ngay sau đó, Bắc Ảnh Lạc và Nam Y cùng nhau bước vào, theo sau là Bắc Ảnh thần và một lão giả xa lạ.

Khẽ chau mày, mặc dù nàng đáp ứng ở lại gia tộc Bắc Ảnh nhưng đối với lão gia hỏa Bắc Ảnh Lạc không có chút thiện cảm nào.

“Ha ha, cháu gái a, gia gia biết cháu muốn luyện đan nên đem Tinh Không đại sư(*) chuyên luyện đan cho gia tộc Bắc Ảnh đến đây, cháu có chuyện gì cứ trực tiếp nói với hấn là được.” Bắc Ảnh Lạc lại nịnh hót đến bên cạnh Dạ Nhược Ly, mặc kệ thần sắc lạnh lùng của nàng, vẻ mặt vô cùng hào hứng: “Nếu như không đủ người ta cũng có thể giúp, như thế nào?”

(*): đại sư là người luyện đan, là dược sư.

Dạ Nhược Ly không biểu tình phản ứng, lấy lọ luyện đan và dược liệu từ trong nhẫn Huyền Linh ra, cũng không quay đầu lại nói: “Lão đầu, nể mặt cha dưỡng và nãi nãi (bà nội), ta cho phép người ở đây nhưng không được quấy rầy ta, ta cũng không cần người hỗ trợ.”

Phủ tay, Dạ Nhược Ly nhìn Tinh Không đại sư, nhàn nhạt phân phó: “Giúp ta tinh luyện sạch sẽ những dược liệu này, không có tạp chất.”

Ánh mắt Tinh Không nhìn dược liệu, nhíu chặt mày, trong đầu cố gắng tìm tòi những phương pháp luyện đan có sử dụng những dược liệu này nhưng lại không có, nàng có thực sự biết luyện đan hay không? Vì sao gia chủ lại muốn đường đường là đại đại sư lại đi làm trợ thủ cho thiếu nữ này? Nàng biết luyện đan sao?

Dạ Nhược Ly hiển nhiên nhìn ra vẻ mặt bất mãn của Tinh Không, nhưng cũng không nhiều lời dù sao hấn cũng chỉ là trợ thủ, hấn muốn đối xử với nàng như thế nào cũng không quan hệ đến nàng.

Mặc dù trong lòng cực kỳ bất mãn nhưng Tinh Không cũng cầm nắm dược liệu đem đi tinh luyện, hấn cũng muốn nhìn thử xem thiếu nữ này có thể luyện ra đan dược gì.

“Lần này thực lực của ta tăng lên Tinh Huyền sư cao cấp nên có một số đan dược điều chế được rồi.” Dạ Nhược Ly hít sâu một hơi, ánh mắt dần trở nên chăm chú, đưa tay lên, một ngọn lửa từ lòng bàn tay bốc lên chiếu rọi gò má đỏ bừng.

Nàng muốn luyện chế chính là Phản Lão Hoàn Đồng đan và Thiên Tinh đan.

Phản Lão Hoàn Đồng đan có tác dụng giống như tên của nó, có thể làm lão giả trẻ hóa lại, mà Thiên Tinh đan hoàn toàn khác với đan dược tăng huyền khí, Thiên Tinh đan có thể khiến cho Tinh Huyền sư tăng lên một cấp, dưới Tinh Huyền sư tăng lên hai cấp, hai loại đan dược này cũng phải chờ Dạ Nhược Ly đột phá thực lực mới có thể luyện chế được.

Bắc Ảnh Thần chăm chú nhìn Dạ Nhược Ly luyện đan, dung nhan tuấn lãng có vẻ vui mừng, cuộc đời này có thể nhận nàng làm người thân cũng không có gì phải tiếc nuối nữa...

Tuy Dạ Nhược Ly nói không cần Bắc Ảnh Lạc hỗ trợ nhưng vì muốn nàng vui vẻ nên vẫn cứ chạy tới chạy lui giúp đưa dược liệu, một chút phong thái cũng không có, nhìn bóng dáng bận rộn kia, Tinh Không có chút im lặng. Hắn, thật sự là gia chủ của gia tộc Bắc Ảnh? Quả thật không giống bình thường chút nào.

Thời gian trôi qua, một mùi thơm nồng đượm tỏa ra khắp căn phòng, Dạ Nhược Ly thu hồi ngọn lửa, cầm một bình ngọc rồi đếm số đan dược sau đó cho vào bình ngọc: “Không nhiều không ít, đúng 20 viên, viên đan dược đầu tiên này cho nãi nãi thử chút.”

Dạ Nhược Ly lại đổ ra một viên, đưa tới trước mặt Nam Y.

“Phu nhân không thể ăn được, ai biết đan dược có thành công hay không, nếu như đan dược có sai sót sẽ biến thành độc dược.” Ánh mắt Tinh Không nhìn chằm chằm vào viên thuốc, dù ở trong sách cổ hắn cũng chưa từng nhìn thấy phương pháp luyện đan này, ai biết có độc hay không?

Bởi Tinh Không bình thường đều ở trong phòng luyện đan nên lúc sáng không có dịp nhìn thấy Dạ Nhược Ly, tất nhiên cũng không biết Nam Y tấn chức như thế nào.

Nam Y nhìn đan dược trong lòng bàn tay, mỉm cười nhận lấy, không chút do dự nuốt xuống.

“Phu nhân...” Tinh Không còn muốn nói gì đó nhưng không kịp nữa, hắn nhìn qua Bắc Ảnh Lạc và Bắc Ảnh Thần thấy họ vẫn ung dung bình tĩnh, không khỏi tức giận: “Gia chủ, thiếu chủ, sao có thể để phu nhân tùy tiện ăn đan dược như thế? Ai biết trong lòng nàng ta có chủ ý gì?”

Bắc Ảnh Lạc cũng không chú ý đến Tinh Không mà nhìn chăm chăm vào Dạ Nhược Ly: “Ha ha, tiểu nha đầu, cháu cho nàng ăn đan dược gì? Có tác dụng gì?”

“Người xem sẽ biết...”

Vừa dứt lời, trên người Nam Y có biến hóa, Bắc Ảnh Lạc không tự chủ há hốc to miệng, con mắt gắt gao nhìn Nam Y, không giấu nổi vẻ kinh diễm bên trong.

Chỉ thấy áo xanh nhạt quần lụa mỏng bao lấy thân hình nổi bật, khuôn mặt già nua lúc trước trở nên trắng nõn non mềm, không chút nếp nhăn, tóc đen nhánh tỏa sáng, vền vền chỉ có cây trâm cài đầu đơn giản có thể so sánh với thiếu nữ, thật sự kinh tâm động phách.

“Lão đầu, người nhìn gì vậy, chưa từng thấy lão nương sao?” Nam Y vươn tay muốn xách tai Bắc Ảnh Lạc nhưng thấy bàn tay trơn mềm không khỏi ngây ngẩn cả người.

Nàng vuốt vuốt mặt, lại nhìn mái tóc đen dài, trong mắt tràn đầy kinh ngạc: “Cái này... Đây là chuyện gì? Dung mạo của ta hình như trẻ lại, hơn nữa toàn thân tràn đầy sức sống, không như lão thái bà đã qua 70 tuổi, chẳng lẽ ta bị ảo giác sao?”

“Không, không phải ảo giác.” Hung hăng nuốt nước bọt, trong mắt Bắc Ảnh Lạc đầy yêu thương: “Phu nhân, nàng không có cảm nhận sai, đây là thật đấy, dung mạo của nàng như 40 năm về trước, trời ạ, việc thần kì này sao có thể xảy ra?”

Thời khắc này, người kích động nhất có lẽ Tinh Không, với tư cách là Luyện đan sư đương nhiên biết được đan dược Phản Lão Hoàn Đồng đan trân quý đến mức nào, đây có thể xem là đan dược chỉ có trong truyền thuyết, hôm nay hắn lại có thể nhìn thấy truyền thuyết ngay trước mắt sao có thể không kích động?

Mà hẳn cũng quên mất vừa rồi ai luôn miệng nói trong đàn được có độc.

Bắc Ảnh Lạc cười đùa tí từng tiến đến bên Nam Y, nói: “Ha ha, phu nhân, đêm nay chúng ta có thể không...”

Ánh mắt khinh thường nhìn Bắc Ảnh Lạc, Nam Y trừng mắt nhìn: “Người coi thể cũng được sao?”

“Như thế nào, phu nhân, nàng xem thường vì phu sao?” Bắc Ảnh Lạc cầm tay Nam Y, bá đạo kéo nàng vào ngực: “Phu nhân, nàng đã cầm dục vì phu ba năm rồi, chẳng lẽ còn không chịu tha thứ? Nếu đêm nay nàng hảo hảo phục thị ta, sau này chuyện gì ta cũng nghe theo nàng, bây giờ chúng ta cứ làm chuyện của chúng ta thôi, ha ha...”

“Lão đầu, còn chưa tới tối mà.” Nam Y giãy giụa hai cái, sau đó không giãy thêm, khuôn mặt đỏ bừng tùy ý để Bắc Ảnh Lạc ôm nàng đi.

Dạ Nhược Ly im lặng nhìn theo hai người, bất đắc dĩ lắc đầu, lại tiếp tục luyện đàn, mà trải qua sự việc vừa rồi, Tinh Không cũng cam tâm tình nguyện làm trợ thủ cho nàng, dù sao có thể khiến Luyện đàn sư tự nguyện phục tùng chỉ có thể so thực lực mạnh hơn mà thôi.

Vài ngày sau, Dạ Nhược Ly đều ở trong phòng luyện đàn hoặc tu luyện thêm thực lực, mà Bắc Ảnh Lạc và Nam Y cũng đối xử với nàng rất tốt, trong khoảng thời gian chung sống này, Dạ Nhược Ly dần dần biết tính cách của Bắc Ảnh Lạc, thấy kì thực hẳn cũng không đến mức chán ghét.

Sau đó, Chu Tước đưa Lam Hinh và Bắc Ảnh Phong tiến vào Bắc Sơn.

Gia tộc Bắc Ảnh liền nhận Lam Hinh và Bắc Ảnh Phong, cho tên vào gia phả, hơn nữa Dạ Nhược Ly cũng được nhận nhưng nàng cự tuyệt việc sửa họ Bắc Ảnh, vì thế Bắc Ảnh Lạc và nàng cãi nhau đến nửa canh giờ, cuối cùng cũng theo ý nàng.

Khi Bắc Ảnh Lạc nghe nói Bắc Ảnh Phong chưa làm khảo nghiệm thiên phú, liền xung phong đi làm, năm ngày sau ở bữa tiệc vì Bắc Ảnh Phong mà khảo nghiệm thiên phú.

Một nhà đoàn tụ, vui vẻ hòa thuận, nghĩ đến mấy năm gần đây bản thân chỉ lo phát triển thực lực không ở bên cạnh họ nhiều, vì vậy Dạ Nhược Ly quyết định trong thời gian này không tu luyện nữa mà ở bên người nhà, trong thời gian này nàng chưa bao giờ thấy nhẹ nhõm như thế.

Thì ra có đôi lúc tu luyện không phải là tất cả của nàng, mà bọn họ mới là toàn bộ của nàng...

“Phong nhi, sau này sẽ khảo nghiệm thiên phú, đệ có khẩn trương không?” Dạ Nhược Ly sửa soạn lại quần áo cho Bắc Ảnh Phong, dung nhan tuyệt sắc cười đến dịu dàng: “Đệ không cần quá lo lắng, từ lúc đệ chưa ra đời tỷ đã cải thiện lại thiên phú, tỷ tin tưởng hôm nay đệ sẽ là người sáng chói nhất.”

Bắc Ảnh Phong mở to mắt nhìn, cười gian gian, lộ ra hai cái răng đáng yêu vô cùng, phần điều mài ngọc thoải mái: “Tỷ, Phong nhi không khẩn trương, là đệ đệ của tỷ tỷ Phong nhi nhất định sẽ không để tỷ thất vọng, huống chi một đám lão đầu này Phong nhi cũng không thèm để ý, thiên phú của Phong nhi có như thế nào cũng không liên quan đến đám người kia.”

“Chúng ta đi thôi, Tiểu Phong!”

Dạ Nhược Ly và Lam Hinh nhìn nhau, hai người cùng nhau dắt bàn tay nhỏ bé đi về hướng đại sảnh.

Tiểu Phong nhi nói không sai, cho dù có thể nào đi nữa, những người khác đều không có tư cách nói đệ đệ của Dạ Nhược Ly nàng, hơn nữa từ lúc Tiểu Phong nhi chưa chào đời đã chịu đựng sự tác động của đàn được, thiên phú của nó thế nào nàng chắc hẳn là người biết rõ nhất.

Bắc Ảnh Thần đứng bên cạnh Lam Hinh, ôn nhu nhìn ba tính mạng quan trọng nhất đời hắn, bỗng nhiên có loại thỏa mãn trước nay chưa từng có.

Trong lúc bốn người tiến vào, yến hội đang huyền ảo đột nhiên yên tĩnh lại, ánh mắt đều nhìn về bọn họ.

“Bọn họ chính là thê tử của thiếu chủ và con kế cùng với nhi tử? Không phải thiếu chủ có nhi tử một hai tuổi lưu lạc ở bên ngoài sao? Đứa nhỏ này thoạt nhìn như hài tử bốn năm tuổi, thật là nhi tử của thiếu chủ sao?”

“Việc này gia chủ đã giải thích qua, tiểu thiếu chủ lớn lên có chút đặc biệt, so với hài tử khác lớn hơn, tâm trí cũng thành thục hơn.”

“Vậy sao? Ta chưa từng nghe qua có chuyện như vậy...”

Bị nhiều người nhìn chăm chú, bé cũng không cảm thấy sợ hãi, hiểu kì mở to mắt đánh giá xung quanh, cuối cùng dừng ánh mắt lên người Bắc Ảnh Đồi, Chu Tước ca ca từng nói lúc trước có kẻ xấu đã thương tỷ, cũng đưa phụ thân đi mất.

“Gia chủ, gia chủ.” Một âm thanh lo lắng vang lên, sau đó mọi người cùng nhìn lại thấy người hầu đang vội vàng chạy vào, không kịp thở nói: “Gia chủ, gia tộc tương trợ tới, làm sao bây giờ?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, hiển nhiên việc nhà bên ấy đến đây làm ai cũng vô cùng ngạc nhiên.

“Cái gì?” khuôn mặt Bắc Ảnh Lạc biến sắc, võ án, vuốt vuốt chòm râu trắng, nhíu chặt mày: “Sao lúc này bọn hần lại tới đây? Cho dù thế nào cũng phải khảo nghiệm thiên phú, về phần người bên ấy thì...”

“Chúng ta thì như thế nào?” thanh âm đầy lãnh ý từ cửa truyền vào, theo sau đó là một đám người bước vào sảnh, sắc mặt vô cùng bất thiện.”

Người đi đầu là một lão giả mặc áo bào đỏ, sắc mặt già nua, mắt quang lợi hại, giống như một thanh kiếm, nếu không cẩn thận có thể bị ánh mắt này đâm bị thương, hần vừa đi vào đã bước tới chỗ Bắc Ảnh Thần: “Bắc Ảnh thiếu chủ, tiểu thư nhà ta có chỗ nào không xứng với người? Vì sao người phải lấy nữ nhân bên ngoài, nàng ta có chỗ nào hơn tiểu thư nhà ta?”

Cười lạnh một tiếng, Bắc Ảnh Thần cầm tay Lam Hinh, lạnh lùng nói: “Với ta mà nói, từ đầu đến đuôi Hỏa Doãn Na đều thua kém Hinh nhi.”

“Người...” Sắc mặt lão giả biến đổi, phát tay áo, ngoan lệ nhìn Bắc Ảnh Lạc: “Bắc Ảnh gia chủ, người phải chăng nên cho ta một công đạo?”

“Công đạo? Cái gì là công đạo?” Bắc Ảnh Lạc cười mỉa, nghĩ thầm: “Ta còn không tìm các người nói đạo lý, người còn dám tới đây đòi công đạo? Người nghĩ đám người các người là ai chứ? Lại nói lão tử đòi công đạo cho các người, mơ tưởng.”

Biết được ý đồ của gia tộc tương trợ, Bắc Ảnh Lạc lập tức nổi trận lôi đình.

Lão gia hỏa Bắc Ảnh Đồi và con dâu hần đều bị giám sát chặt chẽ, không có khả năng liên lạc với gia tộc tương trợ, không nghĩ đến trong gia tộc Bắc Ảnh lại có gian tặc, cũng đã đến lúc chỉnh đốn lại gia tộc rồi, bất quá xem tình huống này chắc hẳn còn chưa biết đến thực lực của Dạ Nhược Ly vậy có thể kết luận ngày hôm đó gian tặc không có mặt.

“Hôm nay tôn nhi của ta khảo nghiệm thiên phú, ta không hy vọng sẽ đại khai sát giới, nếu như các người đến chúc mừng tôn nhi, ta đây nhiệt liệt hoan nghênh, nếu không thì xin mời rời đi cho.”

“Ha ha, người nói là nữ nhân bên ngoài kia sinh nhi tử?” Nghe vậy, lão giả không khỏi ngửa đầu cười to, trào phúng nhìn Bắc Ảnh Phong: “Cần bản không cần khảo nghiệm, nữ nhân bên ngoài thì sinh ra nhi tử dạng gì chứ? Nhất định là phế vật mà thôi.”

“Lão cẩu Hỏa Tề, dám lăng nhục tôn nhi của ta?” Nam Y đột nhiên vỗ bàn đứng lên, hung hăng trừng mắt nhìn lão giả: “Người dám mắng tôn nhi của ta là phế vật xem, có tin lão nương xé người ra không? Thực mẹ nó làm giận, phế vật mà còn dám nói người khác là phế vật.”

“Người là...” Hỏa Tề nheo mắt, chú ý đến dung mạo của Nam Y, lập tức ngậy ngấn cả người: “Người là Bắc Ảnh phu nhân? Điều này sao có thể? Mấy tháng không gặp sao người có thể trẻ lại như thế? Có phải người là nữ nhi tư sinh (con riêng) của Bắc Ảnh phu nhân?”

“Cũng chỉ có lão cẩu đầu như người mới có nữ nhi tư sinh, lão nương chính là Nam Y, như thế nào, lão cẩu đầu ngưỡng mộ ta năm xưa lại rục rịch?” Nam Y đắc ý ngẩng cao đầu, khinh thường đảo mắt: “Lão nương biết rõ người cùng với gia tộc Bắc Ảnh trước nay không hòa hợp là do lúc trẻ ta không theo người ngược lại lại gả cho Bắc Ảnh Lạc, bất quá nếu được lựa chọn lần nữa ta cũng sẽ chọn như vậy, thật sự là do lão cẩu đầu người không làm người khác yêu thích được.”

Nghe vậy, mọi người mới biết, thì ra là do lúc tuổi còn trẻ, Hỏa Tề trưởng lão có theo đuổi phu nhân của bọn họ.

“Hừ.” Hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt Hỏa Tề âm trầm: “Ta ngược lại muốn nhìn xem tiểu tử này có phải là thiên tài hay không, nữ nhân bên ngoài chắc chắn không thể nào sinh ra được thiên tài, lúc đó ta sẽ cho các người biết rõ quyết định của các người sai lầm đến mức nào.”

Nam Y trợn mắt, mỉa mai lên tiếng: “Chúng ta liền mỗi mắt mong chờ a, thế nhưng ta rất tin tưởng vào tôn nhi của mình.”

64. Chương 64: Chương 25: Ai Đến Đoạt Tôn Nữ Của Ta?

Lúc này trong đại sảnh yên tĩnh đến mức đáng sợ, ngay cả tiếng hít thở cũng nghe thấy rõ ràng.

Dạ Nhược Ly vỗ vai Bắc Ảnh Phong, cười dịu dàng: “Đi thôi, tiểu Phong, cho bọn hần xem thực lực của đệ đi.”

Bắc Ảnh Phong quay đầu, hai mắt to tròn trong suốt có thể nhìn thấy tận đáy, cười vô cùng đáng yêu, gật đầu với Dạ Nhược Ly, sau đó nhìn về phía Bắc Ảnh Phong và Lam Hình rồi chậm rãi đi đến chỗ Bắc Ảnh Lạc.

“Tôn nhi bảo bối, cháu không cần quá khẩn trương, chỉ cần đặt tay lên đá khảo nghiệm là được rồi.”

Bé cong môi lên, gương mặt phấn điều mày ngọc đầy vẻ không vui, bé mới không khẩn trương ấy, chỉ bằng những người này có tư cách gì để lòng bé khẩn trương chứ, nếu không phải vì mẫu thân và phụ thân bé cũng không muốn khảo nghiệm thiên phú gì đó.

Cực kì không tình nguyện đặt tay lên đá khảo nghiệm, chậm rãi nhắm mắt lại, ánh sáng bên ngoài phản chiếu vào, nằm trên lông mi dày đặc của bé.

Tất cả mọi người đều khẩn trương ngừng cả hô hấp, nhìn chăm chăm vào tiểu hài tử trước mặt, giờ phút này bọn họ có thể nghe tiếng tim đập thành thịch rõ ràng.

“Hừ,” Hỏa Tề hừ lạnh một tiếng không cho là đúng, dù sao là con của huyền giả và võ giả thì có gì nổi trội hơn người chứ? Không cần nghĩ cũng biết đứa trẻ đó tất nhiên là phế vật rồi, hần sẽ để gia tộc Bắc Ảnh biết rõ quyết định của bọn họ là cực kì sai lầm.

Một ánh sáng đỏ bỗng nhiên tỏa lên, chiếu rọi cả đại sảnh...

Khuôn mặt Hỏa Tề không khỏi cứng nhắc, ngơ ngác há hốc mồm, không dám tin nói: “Cái này...Điều này sao có thể? Là ánh sáng đỏ cao nhất trong các màu...Không, tuyệt đối không có khả năng, ta hoa mắt rồi, đúng vậy, hoa mắt rồi...”

Ánh sáng màu đỏ là ánh sáng cao nhất trong khảo nghiệm thiên phú, có thể phát ra ánh sáng màu đỏ là chuyện vô cùng hiếm hoi, nên có thể tưởng tượng được mọi người ở đây kinh ngạc đến mức nào.

“Ha ha ha,” Bắc Ảnh Lạc cười thật to, không giấu được vẻ kiêu ngạo: “Thật không hổ là cháu của ta, Hỏa Tề, người thấy chưa? Có muốn nói gì nữa không, cái này chứng minh con của ta không nhìn nhầm người, ánh sáng đỏ thiên tài, vài thập niên này cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.”

Sắc mặt Hỏa Tề như nuốt phải một con ruồi đặc biệt khó coi, hai mắt hung dữ nhìn Bắc Ảnh Lạc.

“Không nghĩ tới Tiểu Phong nhi và Tiểu Ly nhi khảo nghiệm lại giống nhau như vậy.” Bắc Ảnh Thần thở dài, khuôn mặt tuấn lãng có nét vui vẻ không che giấu: “Ta đã từng khảo nghiệm thiên phú cho tiểu Ly nhi, nàng cũng có ánh sáng màu đỏ, lúc ấy ta cũng bị nàng làm cho hoảng sợ.”

“Ah?” Lòng mày nhíu lại, Bắc Ảnh Lạc càng thêm đắc ý, cả mặt mơ hồ tỏa ánh hào quang: “Thì ra cháu gái bảo bối cũng có ánh sáng màu đỏ, khó trách lại thiên tài đến như vậy, quả nhiên con không nhìn nhầm người a, gia tộc Bắc Ảnh ta có đến hai thiên tài rồi.”

Dạ Nhược Ly và Bắc Ảnh Phong đều do Lam Hình sinh ra, hần không tự chủ được quan sát Lam Hình nhiều hơn một chút, nếu lúc đầu chỉ là trùng hợp thì cả hai đều như vậy thì là gì? Xem ra nàng chính là

phúc tinh của gia tộc Bắc Ảnh rồi, nếu như nàng sinh thêm lần nữa có phải cũng là một thiên tài ánh sáng đỏ hay không?

Bắc Ảnh Lạc tất nhiên không biết từ lúc Bắc Ảnh Phong còn trong bụng mẹ, Dạ Nhược Ly đã dùng đan được nuôi dưỡng, nếu không phải thiên tài chỉ sợ Dạ Nhược Ly sẽ xem thường chính bản thân mình.

“Coi như các người được!” nắm chặt nắm đấm, khuôn mặt Hỏa Tề đen thui, con mắt hung ác quét quanh, bên môi nở nụ cười âm hiểm: “Bắc Ảnh gia chủ, hôm nay ta tới đây còn có một chuyện quan trọng, tiểu thư nhà ta yêu thầm Bắc Ảnh thiếu chủ, nhưng Bắc Ảnh thiếu chủ đã có thể tử, hay là chúng ta tổ chức cho đệ tử hai nhà thi đấu, nếu như bên ta thắng thì Bắc Ảnh thiếu chủ phải cưới tiểu thư nhà ta, nếu như bên ta thua thì chuyện này sẽ không nhắc lại nữa, như thế nào?”

Kỳ thật, trong lòng Hỏa Tề có âm mưu khác.

Gia tộc tương trợ và gia tộc Bắc Ảnh có thực lực ngang nhau, nếu liều mạng sống chết với nhau cũng không phải chuyện hay ho gì, nhưng gia tộc tương trợ có ưu thế hơn ở chỗ đệ tử không thiếu nhân vật thiên tài, chắc hẳn vài chục năm sau, gia tộc tương trợ có thể chiếm được gia tộc Bắc Ảnh, tất nhiên vì vậy mà hẳn không cho phép Dạ Nhược Ly và Bắc Ảnh Phong ở gia tộc Bắc Ảnh.

Hai ánh sáng đỏ thiên tài, quá mức nguy hiểm.

Bắc Ảnh thiếu chủ cưới tiểu thư nhà mình, ba mẹ con bọn họ nhất định phải rời đi, mất đi sự che chở của gia tộc Bắc Ảnh thì tất nhiên sẽ khó thoát khỏi cái chết, nếu như để thiên tài sống trên đời này nhất định sẽ mang đến tai họa cho gia tộc tương trợ.

Hỏa Tề cực kỳ tin tưởng, để đệ tử tỷ thí bọn hắn chắc chắn sẽ thắng.

“Cái này...” Bắc Ảnh Lạc nhíu mày, trầm tư một lát nói: “Được, ta đáp...”

“Chậm đã, còn một điều nữa ta chưa nói xong.” Hỏa Tề đưa tay ngăn lời nói Bắc Ảnh Lạc lại, ánh mắt hắn liếc qua Dạ Nhược Ly cười lạnh: “Một người chỉ có thể đấu một lần, không thể liên tiếp đấu, chuyện này người có chấp nhận?”

Nghe vậy, nội tâm Bắc Ảnh Lạc tức giận, trừng mắt nhìn Hỏa Tề, với thực lực thiên tài của Dạ Nhược Ly đám người kia căn bản không phải đối thủ của nàng, nhưng chỉ có thể để nàng đấu một ván, thì gia tộc Bắc Ảnh đâu có ai có thể thắng được, chuyện này cho dù thế nào hẳn cũng không thể đáp ứng.

“Như thế nào, đường đường là Bắc Ảnh gia chủ ngay cả lá gan cũng không có sao? Ha ha...” Hỏa Tề ngửa đầu cười lớn, mỉa mai nhìn Nam Y: “Nam Y, tại sao lúc trước nàng lại chọn nam nhân nhu nhược này làm phu quân? Ta so với tên chết nhất này tốt hơn nhiều, ngay cả lá gan chiến đấu hẳn cũng không có, đến cùng có phải là Hoàng Huyền cao cấp không? Một tên Hoàng Huyền cao cấp nhất cày như thế ta mới thấy lần đầu đấy, ha ha, bây giờ người tái giá vẫn còn kịp.”

Khuôn mặt Bắc Ảnh Lạc đỏ bừng, râu trắng loạn chiến, nhất thời giận đến mức không nói nên lời.

Nam Y vội vàng giúp Bắc Ảnh Lạc thuận khí, tức giận trừng mắt nhìn Hỏa Tề: “Lão cẩu đầu nhà người muốn gì? Còn dám mơ tưởng lão nương tái giá? Các người muốn chơi, vậy thì chơi thôi, bắt quá ta nói cho các người biết đến lúc thua đừng có khóc nhè.”

“Ha ha, thật sự là chuyện cười, các người tuyệt đối không thể thắng.” Ánh mắt Hỏa Tề ngưng tụ sự khinh thường, cuối cùng lướt qua mọi người có mặt ở đại sảnh nói: “Nhiệm vụ tới đây ta đã hoàn thành liên cáo tử, thời gian hai nhà tỷ thí là nửa tháng sau, ta rất mong chờ đến ngày ấy, chúng ta đi!”

Hung hăng phất tay áo, Hỏa Tề xoay người bước ra khỏi sảnh, mọi người nhà bên ấy cũng đồng thời rời đi, dần dần biến mất.

“Phu nhân, ai, sao nàng lại đáp ứng hắn cơ chứ?” Bắc Ảnh Lạc thở dài thườn thượt, bất đắc dĩ lắc đầu lộ vẻ sầu lo: “Lần này bên ấy nhất định sẽ đưa thiên tài ra, một Hỏa Viêm lại thêm một Hỏa Vũ Sa, ngoài ra còn có một đồng thiên tài, chúng ta chỉ có Tiểu Ly nhi và Tiểu Phong nhi, nhưng Tiểu Phong nhi chỉ có hai tuổi, sao có thể đấu với bên ấy?”

Trợn trắng mắt, Nam Y duỗi ngón tay chọc chọc đầu Bắc Ảnh Lạc. xem thường nói: “Đồ đàn này, ta chỉ đáp ứng sẽ cùng bọn hắc chơi đùa, không hề đáp ứng yêu cầu của bọn hắc, nếu lúc đó thua thì trực tiếp chiến luôn, dù sao cũng không thể hy sinh hạnh phúc của nhi tử, nếu may mắn thắng lợi thì gia tộc Bắc Ảnh sẽ không bị thương vong, người không hy vọng như vậy sao?”

Hôm nay gia tộc Bắc Ảnh đã có hai Hoàng Huyền, không cần phải sợ hãi nữa, nhưng có dù vậy nếu hai bên khai chiến thì thương vong là điều không thể tránh khỏi, nàng biết lão gia hỏa này rất coi trọng sinh mạng của gia tộc, cho nên nàng mới đáp ứng yêu cầu của Hỏa Tề.

“Phu nhân...” Bắc Ảnh Lạc vô cùng cảm động, ôm Nam Y vào lòng, thâm tình nói: “Thì ra phu nhân nàng là người hiểu rõ vi phu nhất, cuộc đời này có phu nhân làm bạn, vi phu không còn gì nuối tiếc nữa.”

Gò má nhiễm hồng, Nam Y đẩy Bắc Ảnh Lạc ra: “Lão gia hỏa, nhiều người như vậy người lại không đứng đắn, còn không mau buông ta ra.”

“Khục khục,” Bắc Ảnh Lạc ho khan hai tiếng, con người nghiêm khắc đảo qua chỗ các vị trưởng lão. Nhìn thấy ánh mắt ấy, mấy vị trưởng lão đồng loạt quay đầu đi, tựa hồ như nói chúng ta cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không biết...

Nhìn hai người liếc mắt đưa tình, Dạ Nhược Ly thu hồi tầm mắt nhìn người bên cạnh không khỏi có cảm giác nhẹ nhõm cùng thỏa mãn, đồng thời trong lòng không ngừng thầm quyết tâm bảo vệ thật tốt cho người nhà, nàng tuyệt đối không để kẻ nào phá hỏng hạnh phúc của nàng.

Bỗng nhiên một giọng nói phá vỡ thời khắc ấm áp này: “Gia...Gia chủ...”

Nhướn mày, Bắc Ảnh Lạc buông eo thon, không chút kiên nhẫn nhìn về phía phát ra âm thanh: “Lại có chuyện gì nữa? có người đến quấy rối nữa sao? Những người này có chuyện gì nữa vậy?”

“Chuyện là thế này,” người hầu thở hổn hển mấy hơi, lau mồ hôi trên trán, cẩn thận quan sát nét mặt của Bắc Ảnh Lạc: “Bên ngoài có nam nhân đến cầu kiến, hắn tự xưng là vị hôn phu của tiểu thư, nói là đến tìm Nhược Ly tiểu thư.”

Vị hôn phu?

Dạ Nhược Ly bắt đầu dĩ lắc đầu, tự xưng mình là vị hôn phu của nàng ngoại trừ Cung Vô Y yêu nghiệt kia còn ai vào đây nữa? Chỉ là vì sao giờ hắn mới đến Bắc Sơn? Với tốc độ của hắn, hắn phải đến trước vài ngày rồi.

“Cái gì?” Bắc Ảnh Lạc vỗ án, cực kì tức giận: “Là đến giành tôn nữ của ta sao? Không thể được, thật vất vả ta mới nhận được cháu gái sao có thể để người ngoài cướp đi như thế? Người đâu đưa kiếm cho ta, ta ngược lại muốn xem thử ai dám to gan đến vậy, dám đoạt tôn nữ của ta.”

Dứt lời, nhanh chóng đi về phía cửa, nhanh đến mức nổi lên bụi bay đầy trời.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, im lặng hoàn toàn, vị hôn phu của Nhược Ly đến tìm nàng là chuyện vô cùng bình thường, vì sao gia chủ lại có phản ứng mạnh như vậy?

Trên đỉnh Bắc Sơn cao vút, trước sơn môn có một bộ y phục sắc đỏ nhẹ nhàng tung bay, nam tử ngẩng mặt nhìn bầu trời, ánh nắng chiếu trên gương mặt tuấn mỹ tuyệt luân, đôi mắt phượng mê người lại có bá khí mãnh liệt làm người khác không dám nhìn thẳng.

Nam tử yêu nghiệt lại có bá khí như vậy sao lại xuất hiện ở Bắc Sơn?

Một đám đệ tử nữ cẩn thận đánh giá nam tử áo đỏ, trong mắt không che dấu được vẻ kinh diễm, nếu có thể nói có một người có thể so sánh với hắn cũng chỉ có Phi Thiên Độc Giác thú mà mấy nàng mới nhìn thấy không lâu, chỉ là nam nhân ôn nhu như trich tiên kia so với nam nhân đứng trước mặt này hình như có cảm giác thiếu một cái gì đó.

Đột nhiên, một đám người đi ra, đệ tử Bắc Ảnh nhìn về phía người đi đầu đang đùng đùng nổi giận kia đúng là gia chủ của bọn hắn – Bắc Ảnh Lạc.

Nhưng từ đầu đến cuối nam nhân yêu nghiệt này đều tập trung trên một người không hề dời đi, trong đám người đông đúc ấy hắn vừa nhìn đã thấy ngay một bóng dáng tuyệt sắc kia, những người còn lại đối với hắn mà nói có cũng được mà không có cũng không sao.

“Tên hỗn đản này tự xưng là vị hôn phu của tôn nữ ta?” Dừng bước chân, Bắc Ảnh Lạc vung tay lên cho đám người phía sau dừng lại, đôi mắt đen bất thiện nhìn chằm chằm vào Cung Vô Y: “Ta cũng không biết cháu ta có vị hôn phu từ lúc nào?”

Thu hồi ánh nhìn, Cung Vô Y tự tin vô đối nói: “Không phải tự xưng, bốn vương chính là vị hôn phu của nàng, nàng nói có đúng không, Tiểu Dạ?”

Một lần nữa nhìn về phía Dạ Nhược Ly, Cung Vô Y nháy mắt, dung nhan tuấn mỹ cười đến hại nước hại dân.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Dạ Nhược Ly, hiển nhiên ai cũng hứng thú với câu trả lời của nàng.

“Tỷ tỷ,...” Bắc Ảnh Phong nắm chặt tay Dạ Nhược Ly, tội nghiệp nhìn nàng sau đó nhìn Cung Vô Y, mắt to tròn trong như hồ nước nổi lên địch ý: “Tỷ tỷ là của Tiểu Phong nhi đây, không cho phép cướp đi tỷ tỷ Tiểu Phong nhi.” Rất hiển nhiên, bé cho rằng Cung Vô Y đến đây chính là để tranh đoạt tỷ tỷ mà bé thương nhất.

“Yêu nghiệt, ngươi tới đây làm gì?” Dạ Nhược Ly khẽ nhíu mày, ánh mắt nhàn nhạt liếc nhìn Cung Vô Y: “Hơn nữa, ngươi đúng là âm hồn bất tán, vì sao ta ở đâu ngươi cũng đuổi theo tới đó?”

“Tiểu Dạ, bốn vương nói rồi, nàng đừng vọng tưởng sẽ thoát khỏi tay bốn vương, từ nay về sau nàng ở đâu bốn vương sẽ ở đó, đời này nàng cũng đừng mong chạy trốn khỏi bốn vương,” Môi đỏ cong lên, sau đó Cung Vô Y nhìn về phía Bắc Ảnh Thần: “Nhạc phụ, trong thời gian này ta quấy rầy một chút.”

Dạ Nhược Ly thiếu chút nữa té xuống, cái tên yêu nghiệt này lại vô sỉ như vậy, đến nhạc phụ cũng nói ra được.

Thấy sắc mặt đầy thỏa mãn của Bắc Ảnh Thần và Lam Hình, Dạ Nhược Ly có cảm giác không ổn, xem ra nàng đã xem thường tên yêu nghiệt này rồi...

“Tốt tốt tốt, nếu ngươi muốn ở lại thì ở lại, gia tộc Bắc Ảnh chúng ta không có gì, chỉ có nhiều phòng thôi, ha ha.” Bắc Ảnh Thần càng nhìn càng thỏa mãn, không khỏi cười ha hả, ba năm trước hắn đã có cảm giác Cung Vô Y đối xử với Dạ Nhược Ly không tầm thường, xem ra đúng là như thế.

Hơn nữa, Cung Vô Y không thể không thiếp, cũng không tiếp xúc qua nữ nhân nào, nếu tiểu Ly nhi được gả cho Cung Vô Y chắc hẳn sẽ có hạnh phúc, duy chỉ có một điểm đáng lo là thể lực của Cung Vô Y, với quyền thể như vậy hai người liệu có thể đến với nhau? Bất quá hắn tin tưởng ba năm này nàng cũng đã phát triển được thực lực của bản thân, tới đa là mười năm sau nhất định có thể đạt đến trình độ cao nhất, nếu vậy thì có chỗ nào không xứng với Cung Vô Y chứ?

“Không được, ta không cho phép.” Bắc Ảnh Lạc vội vàng nhảy dựng lên, hắn còn chưa nói hết đã bị Nam Y tóm lấy.

Hung ác trừng mắt nhìn Bắc Ảnh Lạc, Nam Y hừ lạnh một tiếng: “Ngươi yên lặng chút đi, ta xem nam nhân này cũng không tệ, tướng mạo tuấn tú, khí thế bất phàm, lại đuổi theo cháu gái đến tận đây, một mảnh tình si, cho nên để bọn trẻ ở chung đi, lão gia hỏa ngươi đừng có chen vào đây.”

Mân mê môi, Bắc Ảnh Lạc tâm không cam, lòng không nguyện cũng phải nói: “Phu nhân, ta biết rồi.” Không chen ngang, không xía vào? Chuyện này sao có thể? Hắn vất vả lắm mới nhận được cháu gái, tuyệt không thể để người khác cướp đi được, ít nhất cũng phải đợi vài năm sau...

“Hai người các ngươi không có ý kiến gì chứ?” Đảo mắt quanh, Bắc Ảnh Thần mỉm cười nhìn Dạ Nhược Ly và Bắc Ảnh Phong, lóe lên tia ôn nhu, trông thấy ánh mắt ôn nhu ấy, lời muốn nói cũng không thể thốt lên. Bắc Ảnh Thần Dạ Nhược Ly thở dài: “Con không có ý kiến.”

“Tiểu Phong nhi nghe lời tỷ tỷ.” Bắc Ảnh Phong chu môi đáng yêu, phần điều mài ngọc tỏ vẻ không cam lòng bỗng nhiên con mắt lưu chuyển, sau đó hôn trên má Dạ Nhược Ly một cái thật mạnh, đắc ý nhìn về phía Cung Vô Y, tựa hồ như muốn... khoe khoang?

Mắt phượng nhắm lại, tiếp theo Cung Vô Y cười rộ lên: “Bổn vương sẽ không so đo với trẻ con.”

“Người...” tức giận đến run người, Bắc Ảnh Phong hung hăng trừng mắt: “Người mới là tiểu hài tử, cả nhà người đều là tiểu hài tử, Tiểu Phong nhi mới không phải tiểu hài tử, ta đã trưởng thành có thể bảo vệ mẫu thân và tỷ tỷ, Chu Tước ca ca nói không thể để người xấu tiếp cận tỷ tỷ, nếu không tỷ tỷ sẽ không thích Tiểu Phong nhi.”

“Phanh!” Dạ Nhược Ly duỗi tay gõ nhẹ lên đầu Bắc Ảnh Phong: “Chu Tước lại dạy đệ cái gì rồi?”

“Tỷ tỷ...” Bàn tay phẫn nộ xoa xoa cái đầu nhỏ, Bắc Ảnh Phong dậm lệ nhìn Dạ Nhược Ly.

Cung Vô Y nhìn Bắc Ảnh Phong thật lâu, Hàn Phong từng nói muốn ôm được mỹ nhân trước tiên phải nịnh nọt người thân của nàng, chiêu này có tác dụng sao? Cho dù thế nào cũng phải thử một lần, nếu không có tác dụng Hàn Phong kia nhất định phải chết là điều không thể bàn cãi.

“Người cho rằng bằng năng lực của người có thể bảo vệ các nàng sao?” nở nụ cười nhạt, Cung Vô Y nhìn tiểu hài tử đang tức giận kia, sau đó lại nói: “Muốn bảo vệ bọn họ phải có sức mạnh cường đại, nếu như người nguyện ý bổn vương sẽ dạy cho người.”

Cung Vô Y chưa bao giờ nghĩ một ngày kia hắn sẽ nói chuyện với một đứa trẻ, thế nhưng vì Tiểu Dạ, hắn nhận!

Nếu phương pháp kia không hiệu quả hắn sẽ cho Hàn Phong chết rất khó coi!

“Thực sự?” Bắc Ảnh Phong sáng ngời, khuôn mặt đáng yêu xoẹt qua tia sáng dị thường nhảy từ lòng Dạ Nhược Ly xuống, dùng sức gạt đầu, cười đến sáng lạn: “Được, ta đáp ứng người, người về sau phải giúp ta tập luyện.”

Chu Tước ca ca từng nói với hắn nếu có người muốn giành tỷ tỷ mà hắn đánh không lại thì phải dốc sức liều mạng cuốn lấy nam nhân kia, để hắn không có cơ hội mang tỷ tỷ đi.

Dạ Nhược Ly quét mắt nhìn Cung Vô Y, lại nhìn vẻ mặt tươi cười của Bắc Ảnh Phong, có chút khó hiểu, người bận rộn như Cung Vô Y lại muốn dạy cho Tiểu Phong nhi? Mà Tiểu Phong nhi luôn chán ghét nam nhân này lại vui vẻ đáp ứng?

Hai người này, quả thật quá khác thường rồi...

Vì nửa tháng sau là có cuộc thi đấu giữa đệ tử hai nhà nên Dạ Nhược Ly trở về ngôi nhà gỗ, dốc sức luyện chế đan dược, nàng biết rõ bên ấy chắc chắn không giữ chữ tín, ngày ấy chắc chắn sẽ là cuộc ác chiến.

Không chỉ vì lão nhân gia kia mà còn vì nãi nãi và cha dượng, nàng muốn bảo vệ gia tộc Bắc Ảnh thật tốt, có thể giảm thương vong đến mức thấp nhất.

Mặc dù Dạ Nhược Ly cảm thấy không có cuộc tỷ thí kia cũng không sao nhưng Nam Y đã đáp ứng nàng sẽ dùng hết khả năng để giúp nãi nãi, mà nàng đã để cho Chu Tước thông báo tin tức với mọi người tin chắc không bao lâu nữa nhóm người Long Phi Thanh sẽ đến đây để hỗ trợ cho nàng.

“Những đan dược này có lẽ đủ rồi,” Nhìn chung quanh phòng, Dạ Nhược Ly vung tay lên thu chúng vào bình ngọc trong nhẫn Huyền Linh, nhưng lúc nàng vừa bước ra khỏi phòng đập vào mắt là bộ y phục màu đỏ, nàng nhú chặt lông mày: “Yêu nghiệt, vì sao ngươi ở đây?”

Mặt mũi Cung Vô Y tối sầm, nàng cứ muốn xa cách hắn như vậy sao? Trong suy nghĩ cũng không phát hiện ra lòng mình có chút không vui: “Nữ nhân, nàng đến cùng có nguyện ý gả cho bổn vương hay không?”

“Yêu nghiệt, với thực lực và thân phận của ngươi muốn dạng nữ nhân nào lại chẳng có, vì sao cứ quẩn lấy ta không buông như thế?” Dạ Nhược Ly cau mày, mặc dù Cung Vô Y không có thói hóm hỉnh của hoàng tộc nhưng nàng không thể tùy tiện nói yêu với một người, huống chi nàng cũng không biết được Cung Vô y có bao nhiêu phần thật lòng.

“Nữ nhân, bổn vương nói cho nàng biết nếu nàng không gả cho bổn vương, bổn vương sẽ ở đây cả đời, xem nàng xử lý như thế nào a.”

Khóe mắt co rút, Dạ Nhược Ly im lặng nhìn Cung Vô Y: “Yêu nghiệt, người xác định người thích ta sao? Có lẽ người cũng không biết rõ lòng mình, người đối với ta chỉ là hiếu kì mà thôi, cũng không phải là yêu cho nên ta sẽ không gả cho người.”

Hiếu kì? Hẳn đối với nàng chỉ có hiếu kì thôi sao?

Đúng là lúc trước vì tò mò nên mới tiếp cận nàng, chỉ là trong ba năm nàng rời khỏi Hiên Viên quốc không biết bao nhiêu lần hẳn nhớ đến bóng dáng thiếu nữ này, tuy bị nhiều việc quan trọng làm hẳn không cách nào đi đến Ly Phong quốc nhưng hẳn vẫn để Hàn Phong tìm hiểu tin tức của nàng lại âm thầm giúp đỡ.

Trên đời này có biết bao nhiêu nữ tử muốn gả cho hẳn, chỉ có nàng không hề để hẳn vào mắt, thậm chí còn tránh né. Cũng chính vì thế mà hẳn mới đuổi theo tới đây muốn nàng phải gả cho hẳn.

Chẳng lẽ thật sự chỉ là hiếu kì thôi sao? Hoặc có thể nói nàng là nữ nhân duy nhất hẳn không có ác cảm? Cung Vô Y nặng nề rời khỏi căn nhà gỗ, hẳn còn làm rõ tình cảm của bản thân, nếu Dạ Nhược Ly vĩnh viễn không tiếp nhận hẳn thì hẳn cũng muốn biết tình cảm hẳn dành cho nàng là gì? Lúc Cung Vô Y nhíu mày trầm tư thì một bóng dáng nhảy vào tầm mắt hẳn.

Môi đỏ mọng cong lên, Cung Vô Y cười đến âm hiểm, đi theo bóng dáng vừa rồi.

Chiều tà, Bắc Ảnh Lạc dạo quanh hít thở không khí trong lành trên đỉnh Bắc Sơn, không đếm xỉa đến nguy hiểm mà dạo bước trên con đường nhỏ, đúng lúc này một cuồng phong tập kích ập tới, khí tức cường đại vô cùng, Bắc Ảnh Lạc giật mình, vội vàng rút kiếm ra, nhưng chưa kịp rút thì đã bị nâng lên

Muốn trách cũng phải trách Bắc Ảnh Lạc không may, cứ nhất định phải đến nơi này tản bộ.

“Là người?” Nhìn thấy nam tử yêu nghiệt, lửa giận trong lòng Bắc Ảnh Lạc bốc lên, hung hăng trừng mắt: “Người muốn gì? Còn không mau thả ta xuống?” Nói xong cũng âm thầm kinh hãi, thực lực của tên yêu nghiệt này còn cường hãn hơn hẳn.

“Ta hỏi người một chuyện, trả lời ta, ta sẽ để người xuống.” mắt phượng quét qua, khuôn mặt Cung Vô Y trở nên lạnh lẽo: “Làm thế nào để xác định mình thích một người? Ta không có kiên nhẫn đâu tốt nhất nên trả lời thành thật vấn đề này cho ta.”

“Ta là gia gia của tiểu Ly nhi đấy, người dám đối xử với ta như vậy nhất định sẽ hối hận!” Nắm chặt quyền, Bắc Ảnh Lạc cực kì tức giận, nhưng nhìn thấy vẻ âm trầm của Cung Vô Y thì vội vàng nói: “Cái này, người chỉ cần nghĩ nữ nhân kia nếu như gả cho người khác, người sẽ như thế nào?”

Nghe vậy, Cung Vô Y trầm mặc không nói, chỉ cần nghĩ Dạ Nhược Ly gả cho nam nhân khác, lòng hẳn đột nhiên co rút đau đớn, lửa giận trong lòng phát ra, lại có cảm giác hít thở không thông...

Mắt phượng dần hiện ra lửa giận, Cung Vô Y ném Bắc Ảnh Lạc xuống đất, nắm chặt nắm đấm phát ra tiếng giòn tan: “Ai dám lấy nàng bốn vương sẽ giết hẳn sau đó sẽ cướp tân nương, ngoại trừ bốn vương, nàng không thể gả cho nam nhân khác.”

Nữ nhân, bốn vương sẽ không buông tay, một ngày nào đó bốn vương sẽ khiến nàng cam tâm tình nguyện gả cho bốn vương. Sau đó bốn vương sẽ sung nàng cả đời...

“Bà mẹ nó!” Bắc Ảnh Lạc bò dậy, ủy khuất nhìn Cung Vô Y rời đi: “Cũng không phải ta đoạt nữ nhân của người, người đối với ta như thế làm gì? Tức chết ta rồi, ta nguyện rửa người cả đời không theo đuổi được cháu gái ta, thật sự là xui xẻo mà.”

Hừ một tiếng, Bắc Ảnh Lạc chỉnh lại đầu tóc, vuốt ve bộ râu trắng rời đi. Hẳn thế đời này sẽ không bao giờ tản bộ ở đây nữa, bởi vì ở đây chính là sự sỉ nhục của hẳn, may mắn là vừa rồi không có ai trông thấy, nếu không cái mặt mo của hẳn biết giấu đi đâu.

65. Chương 65: Thực Lực Tăng Lên.

Ánh mặt trời chiếu rọi cả khoảng sân to lớn, có một đám người thì thầm với nhau.

Bọn họ đưa mắt nhìn về phía hai nam một nữ kia, trong mắt có tia nghi hoặc, thiếu chủ và tiểu thư tìm bọn họ có chuyện gì sao? Thậm chí cả người bình thường không thấy mặt mũi đâu là Tinh Không đại sư cũng có mặt.

“Ách, ở đây xảy ra chuyện gì vậy? Sao các người lại tập trung ở đây?”

Âm thanh già nua hữu lực vang lên, mọi người cùng quay đầu lại nhìn liền thấy Bắc Ảnh Lạc đang chấp hai tay bước tới, dung nhan già nua khó hiểu rồi sau đó trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly.

Dạ Nhược Ly cũng không rảnh để ý đến, ánh mắt nàng nhìn đám người trong sân sau đó hướng về phía Tinh Không khẽ gật đầu: “Người đem đan dược phát ra đi.”

Tinh Không cung kính cúi đầu đáp: “Vâng, Nhược Ly đại sư.”

Cái gì? Tinh Không đại sư gọi tiểu thư là đại sư? Chẳng lẽ nàng cũng là Luyện đan sư? Kỹ thuật luyện đan còn cao hơn Tinh Không đại sư? Cái này...điều này sao có thể xảy ra? Phải biết kỹ thuật của Tinh Không đại sư đã đạt tới trình độ ít ai sánh kịp rồi, thế nhưng nàng lại còn hơn thế nữa?

Ngay lập tức bọn họ nhìn thấy Tinh Không bưng mấy bình ngọc ra, chậm rãi bước về phía bọn họ. Nhìn bình ngọc trên tay Tinh Không, con mắt Bắc Ảnh Lạc nhìn chăm chăm, hung hăng nuốt nước bọt, xoa xoa tay, bộ dạng vô cùng thèm thuồng, hận không thể đoạt hết đan dược về làm của riêng, đáng tiếc, hắn cũng chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn, khi trông thấy đan dược phát cho từng người mặt mọ co rút mãnh liệt, vô cùng đau lòng.

Không lâu sau, tất cả mọi người đều có đan dược, khó hiểu nhìn nhau rồi lại nhìn đan dược trên tay.

Trong lúc mọi người đang nghi hoặc thì Dạ Nhược Ly đã thay bọn họ giải đáp thắc mắc: “Nghe nói các người là những người tinh anh nhất của gia tộc Bắc Ảnh, đều có thiên phú kiệt xuất, đan dược này có khả năng tăng thêm trăm năm huyền khí, bây giờ các người nên ăn nhanh rồi bắt đầu tu luyện đi.”

Ngữ khí của thiếu nữ lạnh nhạt nhưng như một ngọn núi lớn, hung hăng đâm vào lòng mọi người. Đan dược trong tay không ngừng run rẩy, ai cũng ngạc nhiên nhìn Dạ Nhược Ly rồi sau đó trở nên vô cùng kích động. Bọn họ không phải đang nằm mơ chứ? Có thể tăng thêm trăm năm huyền khí không phải có thể nâng cấp như phụ nhân sao? Trước giờ bọn họ đều cho rằng nàng chính là vận may mang đến một viên đan dược Bách niên, ai ngờ ai cũng nhận được bảo sao bọn họ không kích động cho được?

Âm thanh nuốt nước bọt không ngừng vang lên, trong nháy mắt ai cũng cảm nhận được tim đang đập vô cùng nhanh.

“Cái...Cái gì? Nhiều đan dược Bách Niên đến vậy?” Bắc Ảnh Lạc vô cùng khiếp sợ, xem ra bọn họ đúng là nhận được bảo vật rồi, có nhiều đan dược như vậy lo gì đánh không lại gia tộc tương trợ cơ chứ?

“Tiểu Ly nhi, chẳng lẽ con muốn dựa vào bọn hắn để chiến thắng cuộc tỷ thí sao?” Bắc Ảnh Thần khẽ nhíu mày, lộ vẻ bất đắc dĩ: “Tuổi tác của bọn hắn đã vượt quá rồi, không thể tham gia tỷ thí được đâu mà lần này con cháu của gia tộc Bắc Ảnh rất ít, sao có thể thắng được gia tộc tương trợ chứ?”

Vuốt vuốt cằm, Dạ Nhược Ly lắc đầu: “Không, con không có ý định đó, việc hai nhà tỷ thí con tự có chủ trương riêng, cha đừng yên tâm đi, con đã đáp ứng với nãi nãi thì tất nhiên sẽ để cho gia tộc Bắc Ảnh toàn thắng, không thua một trận.”

Ánh mắt sáng như sao xoẹt qua tia sáng dị thường, Dạ Nhược Ly nở nụ cười vô cùng tự tin. Lúc này mọi người đều nuốt đan dược vào, hào quang tấn cấp đột nhiên phát ra, đặc biệt kinh người, toàn bộ bầu trời đều bị che phủ bởi màu ngọc lưu ly xanh biếc. Nhưng tấn chức dựa vào đan dược tất nhiên không thể sánh được với người dựa vào thực lực tấn chức như Dạ Nhược Ly. Mặc dù thế trong sân ai cũng há hốc mồm.

“Ta đột phá, ta thật sự đột phá rồi, thật tốt quá.”

“Người có gì đặc biệt chứ, người chỉ đột phá được một cấp, ta đột phá liền hai cấp đây này, từ Thiên Huyền sư sơ cấp lên Thiên Huyền sư cao cấp, ha ha.”

“Nhưng ta từ Thiên Huyền sư đỉnh phong lên Tinh Huyền sư, cho nên so ra ta vẫn hơn người, he he.”

Tất cả mọi người ai cũng chìm đắm trong vui sướng, đám người này thấp nhất cũng là Thiên Huyền sư cao cấp, cao nhất là Thiên Huyền sư đỉnh phong, hôm nay ai là Thiên Huyền sư sơ cấp cũng đột phá lên Thiên Huyền sư cao cấp không cần qua Thiên Huyền sư trung cấp, theo đó cũng từ cao cấp lên đỉnh phong, về phần Thiên Huyền sư cao cấp và đỉnh phong chỉ có thể đột phá lên một bậc...

“Bắc Ảnh Thiên, chúc mừng ngươi đã đột phá đến Tinh Huyền sư, ngươi sẽ là vị trưởng lão thứ mười của gia tộc Bắc Ảnh.” Vuốt vuốt chòm râu trắng, Bắc Ảnh Lạc tươi cười nói. Tuy rằng hắn rất đau lòng những viên đan dược kia nhưng so sánh đan dược và gia tộc thì quả thật gia tộc quan trọng hơn rất nhiều.

“Tạ gia chủ.” Bắc Ảnh Thiên vội vàng ôm quyền nói lời cảm ơn, vô cùng cảm kích nhìn Dạ Nhược Ly, nếu không có đan dược của nàng thì hắn muốn đột phá đến Tinh Huyền sư cũng không biết phải tập luyện bao nhiêu năm nữa, hôm nay bởi vì có nàng hắn không chỉ đột phá thành công mà còn trở thành trưởng lão của gia tộc Bắc Ảnh.

Nghĩ tới đãi ngộ dành cho trưởng lão Bắc Ảnh Thiên không khỏi kích động, trong lòng càng thêm sùng kính vị thiếu nữ này.

“Ha ha,” Bắc Ảnh Lạc hưng phấn ngửa đầu cười to, tiếng cười vang vọng khắp trời xanh, tầm mắt nhìn Dạ Nhược Ly: “Cháu gái a, bận rộn lâu như thế chắc đói bụng rồi đúng không? Ta đã sớm nói người chuẩn bị xong cơm trưa, đi thôi, chúng ta cùng nhau dùng bữa.”

Nhẹ nhàng gạt đầu, Dạ Nhược Ly nhìn Bắc Ảnh Thần: “Ta đúng là rất đói rồi, cha dưỡng, chúng ta đi thôi!”

Sùng nịnh xoa đầu Dạ Nhược Ly, Bắc Ảnh Thần cười ôn nhu: “Ta quên mất thời gian không còn sớm nữa, Hình nhi chắc chờ rất lâu rồi, mau trở về thôi, bất quá hôm nay con lại làm mọi người chấn kinh rồi, thật không biết sau này con sẽ làm gì để chúng ta ngạc nhiên nữa đây?”

Thở dài một tiếng, trong mắt Bắc Ảnh Thần đầy vẻ thương tiếc và yêu thương, với tư cách là phụ thân hắn chỉ muốn nhi nữ của mình có cuộc sống bình thường như bao người con gái khác, nhưng hắn biết rõ tiểu Ly nhi không giống nữ tử bình thường, tài năng như nàng không phải để giúp chồng dạy con mà chỉ hướng phải đặt trong thiên hạ.

Trong sảnh đường sạch sẽ, mặt đất trải đá cẩm thạch, ánh mặt trời chiếu sáng cả một vùng. Đám người Dạ Nhược Ly bước vào thì thấy Cung Vô Y vô cùng yêu nghiệt đang chờ ở đây, ánh mắt nàng đảo qua sau đó trực tiếp ngồi bên cạnh hắn, tuy nàng không muốn dây dưa cùng Cung Vô Y nhưng trước ánh mắt nóng bỏng của hắn, nàng cũng cảm thấy không tự nhiên.

“Yêu nghiệt, ngươi đến cùng là muốn gì?” Không thể nhịn được nữa, Dạ Nhược Ly trừng mắt nhìn Cung Vô Y, nghiêng răng nghiêng lợi mà hỏi.

“Tiểu Dạ nàng có đói bụng không? Có muốn dùng bữa hay chưa? Món thịt hổ này không tệ đâu nàng có muốn nếm thử không? Đúng rồi, nàng có khát không? Ta giúp nàng mang nước tới?” nói xong, Cung Vô Y liền đứng dậy, bận trước bận sau rót nước cho Dạ Nhược Ly, không chút để ý đến ánh mắt ngạc nhiên của mọi người.

Dạ Nhược Ly im lặng nhìn Cung Vô Y bỗng nhiên phát hiện ra hắn không xưng là bổn vương nữa.

“Khục khục.” Bắc Ảnh Thần ho khan hai tiếng, đầy ý cười gấp một miếng thịt vào bát Lam Hình: “Hình nhi, Nam Vương nói không sai, thịt hổ này đúng là không tệ, nàng cũng nếm thử đi, chuyện của vợ chồng son thì cứ để bọn họ tự giải quyết, chúng ta lo chuyện của chúng ta đi.”

Nam Y thu hồi ánh mắt, hung hăng gõ đầu Bắc Ảnh Lạc một cái: “Ngươi nhìn gì vậy? Không thấy cháu rể tương lai đang lấy lòng tôn nữ của ta sao? Lão gia hỏa ngươi còn không biết học tập theo? Uống phỉ lao nương theo người lâu như vậy, còn không mau giúp ta rót nước.”

“Vâng, phu nhân, ta đi đây.” Bắc Ảnh Lạc cực kì không tình nguyện đứng lên, có chút oán hận nhìn Cung Vô Y, xú tiểu tử này mỗi lần gặp được hắn đều có chuyện không tốt xảy ra, nếu không phải tại tên này lắm chuyện sao hắn lại bị phu nhân mắng cơ chứ?

Bắc Ảnh Phong chu môi đáng yêu, khuôn mặt phấn điều ngọc mài vô cùng bắt mắt, hung ác nhìn Cung Vô Y rồi lại nhìn sang Dạ Nhược Ly, mắt to chớp chớp, đáng thương nói: “Tỷ tỷ, Phong nhi không có đồ ăn.”

Nghe vậy, Dạ Nhược Ly lấy mấy bình ngọc trong nhẫn Huyền Linh ra, đưa tới trước mặt Bắc Ảnh Phong: “Ồ đây có đủ để dùng nửa tháng rồi.”

Bắc Ảnh Lạc vừa ngồi xuống liền thấy Dạ Nhược Ly đưa bình ngọc cho Bắc Ảnh Phong, trừng mắt khó hiểu hỏi: “Những... thứ này là gì?”

“À, chỉ là một ít cường thân hộ thể nâng huyền khí lên từ từ mà thôi, nhưng trong tay tiểu Phong nhi liền biến thành đồ ăn vật.”

“Bà mẹ nó!” Bắc Ảnh Lạc nhảy dựng lên, cực kì đau lòng nói: “Phá gia chi tử, các người đúng là một đám phá gia chi tử, ai có gan như các người dám lấy đan dược làm đồ ăn vật, các người có biết đối với huyền giả đan dược quý giá đến chừng nào không? Làm vậy quá lãng phí đi.”

Dạ Nhược Ly nhàn nhạt liếc nhìn Bắc Ảnh Lạc, không thèm đếm xỉa tới mở miệng nói: “Người chẳng lẽ không phát hiện ra thân thể tiểu Phong nhi cường độ hơn người bình thường? Cũng không phát hiện được thực lực của hắn đã đạt đến huyền giả cao cấp? Đây đều là do từ lúc hắn ở trong bụng mẹ đến nay đều lấy đan dược làm đồ ăn vật mà thành.”

“Cái gì?” Bắc Ảnh Lạc cả kinh, đánh giá Bắc Ảnh Phong sau đó không khỏi ngây ngẩn cả người: “Đúng vậy, hắn đúng là đã đạt đến huyền giả cao cấp, bởi vì không nghĩ hắn có thể đạt được đến trình độ đó nên không đánh giá cẩn thận, không nghĩ tới...”

Ngay lúc đó, lão gia hỏa có chút hâm mộ Bắc Ảnh Phong, vì sao lại có tỷ tỷ tốt như vậy cơ chứ? Lại đem đan dược làm đồ ăn vật, đoán chừng cả đại lục này cũng chỉ có một người có được đãi ngộ này mà thôi, nhớ ngày đó, thời điểm hắn trở thành huyền giả cao cấp đã tốn biết bao công sức và thời gian.

Đúng lúc này, một bình ngọc từ phía đối diện ném qua, Bắc Ảnh Lạc nhanh tay lẹ mắt chụp được bình ngọc, giống như chụp được bảo vật cẩn thận vuốt ve từng chút một cũng không quên quở trách Dạ Nhược Ly: “Phá gia chi tử, đúng là phá gia chi tử, nếu chẳng may ném hư bình ngọc thì sao? Phải biết... trong này là đan dược trân quý đấy.”

Dạ Nhược Ly liếc Bắc Ảnh Lạc, nhún vai: “Ta thật xin lỗi nói cho người biết đây không phải đan dược mà là độc dược, nếu người không cẩn thận làm vỡ như vậy mạng nhỏ của người cũng đi tong...”

Hai tay Bắc Ảnh Lạc run run bình ngọc thiếu chút nữa rơi xuống đất, giờ phút này trong tay hắn không phải bảo vật ngược lại còn là củ khoai nóng bỏng tay, ném cũng không được, cầm cũng không xong, hắn không khỏi khóc không thành tiếng: “Tôn nữ bảo bối, gia gia biết cháu không thích gia gia thế nhưng cháu thật sự muốn giết gia gia như vậy sao? Giết ta chỉ lãng phí độc dược mà thôi, cháu vẫn là đem nó cất đi đi.”

Trông thấy đáng sợ hãi của Bắc Ảnh Lạc, Nam Y che miệng cười trộm: “Lão đầu người sao dễ bị lừa gạt như thế? Cháu gái nói vài lời người đã tin rồi, ha ha, chết cười mất.”

“Cái gì?” Bắc Ảnh Lạc ngạc nhiên trừng mắt, lại nhìn về hướng Dạ Nhược Ly, phát hiện ra nàng đang cười vui vẻ đột nhiên tỉnh ngộ: “Tốt, người dám đem gia gia người làm trò đùa, dùng cách này làm cho ta sợ, cái mạng già của ta sẽ nhanh chóng chôn vùi trong tay người thôi.”

Dạ Nhược Ly cười nhạt nói: “Trong bình ngọc đó có mười viên đan dược, chính là đan dược ta lấy ra lần đầu tiên chỉ cần một viên có thể trị hết bệnh, bất quá nếu người không cần có thể trả nó lại cho ta.”

Nghe Dạ Nhược Ly nói vậy, Bắc Ảnh Lạc ngạc nhiên không ngấm nổi miệng sau đó lại thấy Dạ Nhược Ly muốn lấy lại đan dược, sao có thể được chứ? Hắn vội vàng nhét bình ngọc vào trong ngực giấu đi, trưng ra bộ dạng nếu ai dám cướp đan dược của hắn, hắn nhất định sẽ liều mạng đến cùng.

“Gia chủ, gia chủ...” Đúng lúc này, người hầu vội vàng chạy vào, không kịp thở nói: “Bên ngoài có một đám người nói là thuộc hạ của Nhược Ly tiểu thư, theo lệnh của tiểu thư đến đây trợ giúp.”

Dạ Nhược Ly thở phào một hơi, bọn hắn cuối cùng cũng đến rồi...

“Là Chu Tước ca ca đến sao?” Con mắt Bắc Ảnh Phong sáng rực, từ trên ghế nhảy xuống, cười đến chói mắt: “Gia gia, nãi nãi, là Chu Tước ca ca, bọn họ đến tìm tỷ tỷ đấy, chúng tam au ra xem đi.”

Mây mù vờn quanh ngọn núi cao, không khí mát mẻ lưu thông khắp nơi làm con người ta có cảm giác dễ chịu không nói nên lời. Đứng ở sơn môn (cổng chính) là một đám người đều là tuấn nam mỹ nữ không thể nghi ngờ.

“Rất lâu rồi ta không được thấy chủ tử, nghĩ đến việc rất nhanh có thể gặp chủ tử, ta không khỏi kích động nha,” Chân đạp đạp lên tảng đá bên cạnh, Dạ Phong hướng mắt nhìn trời xanh, duỗi lưng một cái, gương mặt mảnh mai đầy ý cười, đôi mắt to sáng nhìn chăm chăm về phía trước: “Bất luận thế nào lần sau ta cũng muốn đi theo chủ tử làm nhiệm vụ.”

“Người trước hết nên nghĩ nên ứng phó với chủ tử như thế nào kia.” Dạ Băng Nguyệt liếc nhìn Dạ Phong, giọng điệu lạnh như băng: “Người đem nhiệm vụ trông nhà giao cho Gia Nhi khiến Gia Nhi không thể gặp chủ tử, chờ người trở về xem thử nha đầu Gia Nhi kia sẽ khóc lóc kể tội người thế nào đây.”

Dạ Phong nhú mày, ý cười lại càng đậm theo: “Linh khôi băng, Thanh dã thú, chúng ta là hảo huynh đệ đúng không? Lúc trở về, các người phải đem nha đầu Gia Nhi trối lại, ngàn vạn lần đừng để nàng ta cáo trạng với chủ tử, bằng không thì ta xong đời rồi.”

Ánh mặt lạnh như băng nhìn Dạ Phong, thần sắc Dạ Phi Linh lạnh lùng: “Ta sẽ không giúp người giấu giếm chủ tử.”

“Thanh dã thú huynh đệ...” Dạ Phong dùng ánh mắt đáng thương nhìn Long Phi Thanh, môi đỏ mọng nói: “Người có thể giúp ta hay không? Một mình ta đánh không lại nha đầu Gia Nhi kia.”

Long Phi Thanh nhú mày, hung hăng trừng Dạ Phong một cái rồi liếc nhìn Chu Tước: “Có Chu Tước ở đây, người cho rằng người có thể lừa được chủ tử hay sao?”

Bất mãn trừng mắt nhìn Long Phi Thanh, Dạ Phong xoay người cười hai tiếng: “Ha ha, Chu Tước huynh đệ, chúng ta...”

“Lão tử cảnh cáo người, người dám ôm chủ nhân lão tử lập tức sẽ thiêu người thành than.”

Khuôn mặt tuấn tú nhất thời xịu xuống, Dạ Phong ủy khuất cúi đầu, bất quá bản thân đúng là muốn gặp chủ tử mới lừa Gia Nhi vụng trộm đi, hắn cũng không làm chuyện gì quá đáng lại đáng thương như thế này, bọn họ sao chẳng có chút khách khí nào với hắn vậy?

Hơn nữa, hắn đến đây cũng chỉ vì chủ tử mà thôi.

Hắn đối với chủ tử đúng là một ngày không gặp như cách ba thu a, huống chi chủ tử đã đi nhiều ngày như vậy, cơ hội được gặp chủ tử hắn sao có thể bỏ qua? Muốn trách chỉ có thể trách Gia Nhi, ai bảo nàng không làm bọn hắn cảm động nên phải ở nhà chứ.

Bỗng nhiên phía trước xuất hiện một bóng dáng quen thuộc, Dạ Phong vô cùng kích động lập tức quên bồng những lời Chu Tước vừa nói, trực tiếp nhào tới: “Chủ tử, Dạ Phong đến rồi đây, ha ha, những ngày này ta nhớ chủ tử muốn chết...”

Cung Vô Y biến sắc, lách mình tách Dạ Nhược Ly ra, hung hăng đạp Dạ Phong một cái, đồng thời gào thét rung trời: “Cút! Hôn thê của bốn vương, người cũng dám động vào?”

Dạ Phong bay một vòng trên không rồi nhanh chóng trở về với đất mẹ, hắn nhanh chóng bò dậy phủi phủi bụi rồi trừng mắt nhìn Cung Vô Y sau đó vô cùng ủy khuất nhìn Dạ Nhược Ly: “Chủ tử, tên này là ai? Hắn còn đá ta một cước, người phải làm chủ cho ta a.”

Dung nhan yêu nghiệt tối sầm, Cung Vô Y tức giận nhìn Dạ Phong, phát tay áo đến bên Dạ Nhược Ly, mắt phượng tỏa mị hoặc mê người: “Tiểu Dạ, nhớ kỹ nàng là nữ nhân của bốn vương, về sau cách xa nam nhân tâm địa bất chính xa ra một chút.”

“Người nói ai tâm địa bất chính?” Dạ Phong nổi cơn lên: “Chủ tử không phải là nữ nhân của người, hơn nữa người đã từng nói qua là ghét nhất loại người nam không ra nam, nữ không ra nữ biến thái như người vậy nên chủ tử sẽ không bao giờ thích người đâu.”

Khóe môi co giật, Dạ Nhược Ly bất đắc dĩ thở dài, nàng nói những lời này khi nào?

“Người dám mắng bốn vương là biến thái?” Mắt phượng nheo lại, trong lòng nhen nhóm lửa giận, đúng lúc đó Cung Vô Y quay đầu lại thì một đốm lửa đánh tới, hần cười lạnh lập tức giơ tay chưởng diễm hỏa kia, diễm hỏa tứ tán khắp nơi sau đó chậm rãi biến mất trong không khí.

Dưới ánh mặt trời Chu Tước cất bước tới, tóc đỏ rực như lửa nhẹ nhàng phất phơ trong gió, trong tay hần lại có một quả cầu diễm hỏa, mắt đỏ có tia tức giận: “Tránh xa chủ nhân lão tử ra nếu không hôm nay lão tử sẽ nướng chết ngươi.”

Cung Vô Y trầm xuống, cười lạnh một tiếng, khinh thường nói: “Chỉ bằng một con chim lửa như ngươi cũng muốn nướng bốn vương? Nếu ngươi không phải là Huyền thú của Tiểu Dạ, giờ phút này bốn vương cũng đem ngươi vặt sạch hết lông.”

Mọi người ở sau lưng không khỏi tưởng tượng đến cảnh Chu Tước bị vặt trụi lông sẽ như thế nào, không nhìn được khe cười, trong đó Dạ Phong cười vui nhất, hiển nhiên đã quên mất lúc này là ai đã hần bay lên trời.

Nghe thấy lời nói đầy châm biếm của Cung Vô Y, Chu Tước mất bình tĩnh nói: “Hỗn dân! Hôm nay lão tử muốn nhìn xem là lão tử nướng chín ngươi hay ngươi sẽ nổ lông lão tử đây! Thực sự là tức chết lão tử rồi mà, lão tử không giáo huấn tên hỗn dân nhà ngươi là không được.”

Dám nói chủ nhân là nữ nhân của mình? Hần sẽ để tên khốn kiếp này biết rõ chủ nhân của hần há có thể để người khác mộng tưởng hay sao?

“Đủ rồi!” Lúc hai bên đang chuẩn bị xông vào thì Dạ Nhược Ly nhướng mày, bước nhanh về phía trước ngăn cản tầm mắt hai người: “Chu Tước, đi đường mệt nhọc rồi, ngươi đi nghỉ trước đi, yêu nghiệt, Chu Tước tính tình nóng nảy cho nên...”

“Nể tình Tiểu Dạ, lần này bốn vương không thêm so đo với ngươi.” Nhàn nhạt quét mắt nhìn Chu Tước, Cung Vô Y rủ tầm nhìn, dung nhan yêu nghiệt nở nụ cười khuynh thành, tiến tới gần tai Dạ Nhược Ly nói: “Tiểu Dạ, ta vì nàng mới buông tha cho hần, nàng nên cảm tạ ta thế nào đây?”

Hô hấp nóng bỏng thổi vào trong tai, Dạ Nhược Ly chưa từng thân cận với nam nhân nào như vậy trong lòng không khỏi có cảm giác khác thường.

“Khục khục.” Bắc Ảnh Lạc ho hai tiếng, bất mãn nhìn Cung Vô Y, sau đó nhìn đám người Chu Tước, trong nháy mắt lập tức sững sờ há hốc miệng: “Những người trẻ tuổi này chưa tới hai mươi? Lại còn là đại Huyền sư chỉ có một Võ sư, còn nam nhân áo đỏ kia ta nhìn không ra thực lực của hần...”

Đại Huyền sư chưa tới hai mươi tuổi, trong gia tộc tương trợ cũng chỉ có Hỏa Viêm và Hỏa Vũ Sa là được tính đến. Trời ạ, những người này ở đâu mà đến? Lại còn nhiều người như vậy nữa chứ?

“Đây là Thiên Tinh đan, có thể đột phá hai cấp huyền giả.” Vươn tay lấy ra một bình ngọc, ánh mắt nàng nhìn mọi người xung quanh: “Hơn nữa, trong nửa tháng này ta muốn các ngươi đều đột phá tới Thiên Huyền sư, nếu làm không được thì đừng gặp ta.”

Thiên Huyền sư? Bắc Ảnh Lạc và Nam Y ngạc nhiên nhìn nhau, có chút khiếp sợ. Trong vòng nửa tháng đột phá lên Thiên Huyền sư, sao có thể chứ? Cho dù có là thần cũng không có cách nào làm được.

“Vâng, chủ tử, chúng thuộc hạ sẽ không để chủ tử thất vọng.” Mọi người đồng thời ôm quyền, âm thanh kiên định vang lên vang vọng khắp bầu trời, tựa hồ như chỉ cần là Dạ Nhược Ly ra lệnh bọn hần tuyệt đối sẽ không có bất cứ ý kiến gì chỉ dùng hết khả năng để hoàn thành nhiệm vụ mà thôi.

Mọi người đều cố gắng tu luyện tăng thực lực, thời điểm hai nhà tỷ thí cũng đã đến...

Ngày hôm đó, mặt trời nhô lên cao, thời tiết nắng ráo sáng sủa, trên đài cao là hai lão giả đang ngồi, một người trong đó chính là Bắc Ảnh Lạc, còn lão giả áo đỏ kia chính là gia chủ của gia tộc tương trợ, phụ thân của Hỏa Doãn Na – Hỏa Thiên Ngao.

Người cũng như tên, đều cao ngạo hơn trời, từ đầu đến cuối đều kiêu căng, cao ngạo.

Trên đài cao nữ tử áo vàng lạnh nhạt ngồi đó, trong khuôn cảnh huyền ảo phảng phất như phong cảnh không hề bị hào khí xung quanh làm ảnh hưởng, nhưng khi nhìn thấy một nhà bốn người xuất hiện thần sắc lạnh lùng không cách nào bảo trì được nữa, ánh mắt vô cùng ganh ghét nhìn Lam Hinh.

Chậm rãi đứng dậy, ả bước từng bước nhỏ ưu nhã như hoa sen đứng trước mặt Bắc Ảnh Thần: “Bắc Ảnh công tử, đã lâu không gặp, không biết dạo này công tử có khỏe không?”

Bắc Ảnh Thần đang nói chuyện với Lam Hinh đột nhiên nghe tiếng Hỏa Doãn Na liền im bật, nhíu mày, cùng vẻ không kiên nhẫn và chán ghét: “Hỏa tiểu thư, ngươi có thể tránh xa ta ra một chút không? Ta sợ không khí xung quanh sẽ bị nhiễm bẩn.”

Đôi tay trắng như phấn nắm chặt lại, Hỏa Doãn Na khắc chế lửa giận cùng không cam lòng, lại lộ ra nụ cười ưu nhã: “Bắc Ảnh công tử thật biết nói đùa, không khí xung quanh công tử có nhiễm bẩn hay không có quan hệ gì tới ta? Đại khái là do công tử đã quen với không khí trên Bắc Sơn nên mới thấy vậy, nghe nói công tử đã trở về ba năm, vì sao không tìm ta? Chẳng lẽ công tử đã quên tình nghĩa đôi ta rồi sao?”

Bắc Ảnh Thần cảm nhận được Lam Hinh đang khấn trương, nắm chặt tay nàng, cười lạnh một tiếng: “Ta không cho rằng giữa ta và Hỏa tiểu thư có tình nghĩa gì, nhiều lắm chỉ là quan hệ thông gia mà thôi, nhưng Bắc Ảnh Thần ta đã có thê tử, nếu như Hỏa tiểu thư muốn xuất giá vậy nên đi tìm người khác đi, chắc hẳn có rất nhiều nam nhân nguyện ý cưới Hỏa tiểu thư làm vợ.”

Ngữ khí lạnh nhạt như vậy khiến tâm Hỏa Doãn Na đau xót, nắm đấm càng thêm xiết chặt, ngón tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay nhưng ả không cảm thấy đau chút nào, mắt đẹp nhìn Bắc Ảnh Thần: “Bắc Ảnh Thần, ngươi thật sự tuyệt tình như vậy sao? Ta đợi ngươi suốt mười năm trời cũng không thể đổi lấy một câu quan tâm sao? Vì cái gì? Vì cái gì mà ta yêu ngươi như vậy ngươi lại lấy nữ nhân khác làm vợ? Ta là công chúa của gia tộc, có gì thua kém nữ nhân kia chứ?”

Ả duỗi tay chỉ về hướng Lam Hinh, mắt đẹp tựa hồ sắp phun ra lửa: “Đến cùng là nàng ta có cái gì tốt? Với thực lực của nàng ta vốn dĩ không có tư cách sánh vai với ngươi, chỉ có ta, chỉ có ta mới xứng đáng đứng bên cạnh ngươi, vì sao ngươi lại chọn nàng ta mà bỏ ta?”

Bắc Ảnh Thần ôm chặt Lam Hinh vào lòng, cười lạnh đến tuyệt tình: “Ngươi sai rồi, ra không phải vì nàng mà vứt bỏ ngươi, bởi vì ta đang trốn tránh quan hệ thông gia với ngươi mới gặp được nàng, cho dù Hinh nhi không xuất hiện ta cũng không lấy nữ nhân như ngươi.”

Thân thể mềm mại không tự chủ run lên, sắc mặt Hỏa Doãn Na trắng bệch. Ánh mắt tuyệt vọng nhìn nam nhân ả yêu say đắm.

Từ nhỏ ả đã là viên minh châu, là công chúa của gia tộc, biểu hiện thiên phú kinh người, bên cạnh không bao giờ thiếu người theo đuổi, nhưng hết lần này đến lần khác lại nhìn trúng Bắc Ảnh Thần, ả rơi vào lưới tình rồi, từ đó trở đi trừ hấn ra, trong mắt ả không còn ai nữa.

Hơn mười năm, ả đợi hấn hơn mười năm, nhưng cũng không đổi được điều gì...

Hôm nay nhìn thấy hấn chàng chàng thiếp thiếp với người khác, trong tim ả như có bàn tay ai đó đang bóp thật chặt, đau nhức đến tận xương tận tủy, nếu như có thể quay lại lúc ấy, ả tình nguyện không nhìn thấy hấn như vậy sẽ không phải thống khổ như bây giờ.

Thấy sắc mặt Hỏa Doãn Na trắng bệch, thần sắc Hỏa Thiên Ngạo không khỏi trầm xuống: “Bắc Ảnh gia chủ, đừng quên lời ngươi đã hứa, nếu như ta thắng, ngươi nhất định phải bắt Bắc Ảnh Thần bỏ nữ nhân kia, hơn nữa đuổi nữ tử và nhi tử của hấn đi, sau đó chuẩn bị kiệu tám người khiêng cưới nữ nhi của ta.”

Bắc Ảnh Lạc liếc nhìn Hỏa Thiên Ngạo, vuốt vuốt chòm râu trắng, nói: “Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ giữ lời, bất quá sao ngươi dám chắc ngươi nhất định sẽ thắng? Gia tộc Bắc Ảnh cũng không phải không có người, nói không chừng bên ta sẽ thắng đấy.”

“Ha ha.” Nghe vậy, Hỏa Thiên Ngạo cười to hai tiếng, khinh thường: “Bắc Ảnh gia chủ, cho dù ngươi nói thế nào thì cũng sẽ không thay đổi được kết cục, gia tộc Bắc Ảnh có bao nhiêu người ta còn không rõ sao? Cho nên ta tuyệt đối sẽ không thua, ngươi cứ chờ con ngươi cưới nữ nhi của ta đi.”

66. Chương 66: Chúng Ta Nhận Thua.

Hỏa Thiên Ngạo tự tin như thế tất nhiên cũng có lý do của gã, ở gia tộc gã đã có một thiên tài xuất chúng là Hỏa Viêm, nay lại còn có thêm muội muội Hỏa Vũ Sa cũng bỗng dưng nổi danh, hoàn toàn có thể so sánh cùng với Hỏa Viêm, hơn nữa trong lớp trẻ gia tộc không thiếu người kiệt xuất, cuộc tỷ thí này bọn hắn thắng chắc rồi.

“Hừ, ta đây mỗi mắt mong chờ!” Bắc Ảnh Lạc gương mặt lên, ngón tay vuốt nhẹ chòm râu dài, nhìn về phía Dạ Nhược Ly, xoẹt qua tia vui vẻ nồng đượm. Gia tộc kia có Hỏa Viêm và Hỏa Vũ Sa thì như thế nào? Gia tộc Bắc Ảnh cũng có chiêu bài riêng đây, hơn nữa trong tay Nhược Ly còn một đám người trẻ tuổi thiên tài, trận chiến này có thể thắng dễ dàng rồi, đợi một chút nữa có khi gia tộc bên kia khóc không ra nước mắt cho xem.

Võ đài đã sớm bố trí xong, ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi, tất cả mọi người đều trở nên ngưng trọng lại.

“Các vị đã đến đông đủ rồi, vậy tỷ thí cũng nên bắt đầu đi thôi, bên gia tộc tương trợ là Hỏa Anh Nhiên, không biết bên gia tộc Bắc Ảnh ai sẽ là người lên đầu tiên?” Ánh mắt kiêu ngạo của Hỏa Thiên Ngạo liếc nhìn Bắc Ảnh Lạc, đôi lông mày lộ ra sự kiêu căng nồng đượm, tựa hồ như trong mắt gã Bắc Ảnh Lạc bất quá chỉ là một con kiến.

Bắc Ảnh Lạc biết gã luôn nhìn người bằng con mắt này nên cũng không thêm so đo với gã, tươi cười nhìn Dạ Nhược Ly nói ra: “Tôn nữ bảo bối, sự tình này giao lại cho cháu vậy, cháu đừng để lão gia gia nhà người ta thất vọng nha.”

Im lặng quan sát, Dạ Nhược Ly bất đắc dĩ thở dài: “Lão nhân gia lại trốn tránh trách nhiệm, Dạ Phong người đi đi, ta dạy người cách thu liễm khí tức đã học xong chưa? Trong cuộc tỷ thí này không cho phép bộc lộ thực lực, như thế mới làm lòng người chần động được.”

Hàn mang trong mắt xoẹt qua, nàng nở nụ cười lạnh nói tiếp: “Ta sẽ để bên kia từ từ thưởng thức, để bọn hắn biết rõ đắc tội với ta sẽ phải trả giá như thế nào, chỉ bằng những người này mà muốn chia rẽ cha mẹ ta sao?”

Nghe thấy thiếu nữ lên tiếng, mọi người không khỏi run lên, đồng thời trong lòng thâm thương cảm cho gia tộc tương trợ.

“Vâng chủ tử, Dạ Phong đi đây.” Hai tay Dạ Phong cầm kiếm, ôm quyền đáp, chợt xoay người đi rất nhanh mũi chân điểm nhẹ lên mặt đất rồi nhảy lên võ đài, sau đó con người đen như mực nhìn chăm chú vào người trước mặt, khe dương khóe môi: “Dưới thân kiếm của Dạ Phong ta không lưu quý vô danh cho nên người xưng tên ra đi.”

Đối diện với hắn là một nam nhân cũng được xem là anh tuấn, tuổi chừng hai năm, lúc này đầy kiêu căng nhìn Dạ Phong: “Ta không muốn xưng tên với người sắp chết, tốt nhất là người đi hỏi Diêm Vương đi.”

Vừa mới bắt đầu cuộc tỷ thí hai người đã bộc lộ rõ địch ý, hiển nhiên nếu không dồn đối phương vào tử địa (chỗ chết) tuyệt không bỏ qua.

“Ha ha, cái này là thiên tài của gia tộc Bắc Ảnh?” Hỏa Thiên Ngạo cười to hai tiếng, khinh thường: “Hắn thoát nhìn chừng mười bảy, mười tám tuổi a? hơn nữa lại là thân hình đơn bạc, bề ngoài mảnh mai như thế chỉ sợ một quyền của Hỏa Anh Nhiên cũng có thể đánh bay được hắn.”

Nhếch miệng, Bắc Ảnh Lạc không cho là đúng, mắt nhìn gã một cái: “Thì ra đường đường là gia chủ của gia tộc tương trợ cũng trông mặt mà bắt hình dong, người làm sao biết rõ hắn không được?”

“Hừ,” lỗ mũi phát ra tiếng hừ lạnh, Hỏa Thiên Ngạo đảo mắt quanh một vòng, âm hiểm nói: “Như vậy đi, chúng ta đặt cược đi, hôm nay hai phe trên võ đài chiến đấu cho phép thương vong, một khi có thương vong tuyệt sẽ không truy cứu trách nhiệm, như thế nào?”

“Cái này...” Bắc Ảnh Lạc nhíu mày, ra vẻ khó xử, kỳ thật trong lòng hắn cười trộm không dứt, hắn quả thật cầu còn không được ấy chứ.

“Như thế nào? Chẳng lẽ Bắc Ảnh gia chủ không dám đáp ứng sao? Có phải người cũng tự biết gia tộc Bắc Ảnh các người sẽ thua thê thảm nên không dám? Cũng phải, chỉ bằng người của gia tộc Bắc Ảnh các người sao có thể nuôi dưỡng được thiên tài cơ chứ, ha ha...”

“Phanh!” Bắc Ảnh Lạc vỗ án thật mạnh, gân xanh bên thái dương co rút không thôi, cực kì tức giận nói: “Hỏa Thiên Ngạo, lão cẩu người nói dám nói người của gia tộc Bắc Ảnh như thế? Hừ, ta đây sẽ cho người biết rốt cuộc là ai không bằng ai! Không phải là tỷ thí cho phép có thương vong thôi sao? Có gì đặc biệt hơn người cơ chứ, được, bốn gia chủ đáp ứng người.”

“Bắc Ảnh gia chủ nói là phải giữ lời đấy nhé!” Con mắt xoẹt qua tia âm lãnh, Hỏa Thiên Ngạo cười đến ti tiện, gã dường như chắc chắn đám người trẻ tuổi của gia tộc Bắc Ảnh chết hết, vậy thì trăm năm sau gia tộc Bắc Ảnh nhất định không góc đầu lên nổi.

Lúc đó, thế cục của hai gia tộc sẽ được đánh vỡ.

Lúc này trên võ đài, Dạ Phong đầy ý cười đứng trước mặt Hỏa Anh Nhiên, ngũ quan xinh xắn dưới ánh mặt trời lại có thể dễ dàng đoạt lấy hồn phách người khác, ngay trong nháy mắt hắn đã hấp dẫn không ít ánh nhìn, đám người kia hung hăng nuốt nước bọt, hận không thể ngay lập tức bổ nhào vào hắn.

“Người xuất chiêu trước đi!” Hỏa Anh Nhiên cao ngạo ngẩng cao đầu, thật là bộ dạng không ai bì nổi.

“Đây chính là lời người nói đấy.” Dạ Phong vẫn vẻ quyền sát chưởng, âm hiểm cười tiến về phía Hỏa Anh Nhiên: “Lúc đó người cũng không có cơ hội động thủ cũng đừng hối hận, Dạ Phong ta không thích cự tuyệt ý tốt của người khác cho nên...”

Con mắt lóe lên tia lạnh lẽo, Dạ Phong trực tiếp tung chân mạnh như gió lốc đánh tới, Hỏa Anh Nhiên hiển nhiên không phản ứng lại tốc độ của hắn, đợi y hoàn hồn lại dĩ nhiên không kịp nữa rồi, vội vàng đưa tay ra đỡ. Cú đá mãnh liệt đá vào cánh tay y, Hỏa Anh Nhiên chỉ cảm thấy toàn bộ cánh tay đều tê rần, thân thể nhanh chóng bay ra khỏi võ đài, trùng trùng điệp điệp rơi vào đám người dưới võ đài.

Yên lặng, dị thường yên lặng...

Bất luận là nam nữ già trẻ, ánh mắt đều nhìn về phía võ đài nơi mỹ thiếu niên đang đứng đón gió đều khiếp sợ há hốc mồm, không dám tin vào mắt mình.

Không nghĩ tới thân hình đơn bạc mỏng manh như thế khi đánh nhau lại bư hần như vậy, một cước trực tiếp đá bay đối phương? Xem bộ dạng thống khổ của Hỏa Anh Nhiên, một cước đá bay này đoán chừng chưa từng thu lực, chỉ sợ cánh tay y bị phế rồi.

Lúc nào gia tộc Bắc Ảnh lại có thiên tài kiệt xuất như vậy? Tại sao bên gia tộc tương trợ lại không có chút tin tức nào?

“Ha ha, gia chủ tương trợ, ta đã sớm nói rồi, gia tộc Bắc Ảnh không chừng là người thắng sau cùng đấy.” Nhẹ vuốt vuốt cằm râu, Bắc Ảnh Lạc vô cùng đắc ý, mặt mày tràn đầy ý cười hiển nhiên tâm trạng đang rất tốt.

Nắm chặt nắm đấm, Hỏa Thiên Ngạo hừ lạnh một tiếng, ánh mắt trầm xuống: “Đây chỉ mới là bắt đầu thôi, Hỏa Anh Nhiên cũng không phải thiên tài kiệt xuất gì, người kế tiếp mới đích thực là thiên tài, Hỏa Ảnh, người lên đi.”

“Vâng, gia chủ!” Nam tử tên Hỏa Ảnh ôm quyền nhẹ, phẩy phẩy tay áo, thả người nhảy lên võ đài, bá khí đảo quanh mọi người trong gia tộc Bắc Ảnh: “Trận này là Hỏa Ảnh ta xuất chiến, không biết đám người các người ai dám lên chiến?”

Nghe vậy, mọi người liếc mắt nhìn nam tử trên võ đài, sau đó ghé tai thì thầm thảo luận.

“Hỏa Ảnh, hắn chính là Hỏa Ảnh của gia tộc tương trợ sao? Nghe nói bên gia tộc tương trợ còn có hai người có thực lực gần với Hỏa Viêm và Hỏa Vũ Sa là Hỏa Ảnh và Hoả Doanh Doanh, đều là hai mươi hai tuổi đột phá đến Địa huyền sư.”

“Đúng vậy a, hôm nay bọn hắc đều tròn hai mươi sáu tuổi, đoán chừng thực lực còn cao hơn nữa.”

“Đúng vậy, Hỏa Ảnh không phải Hỏa Anh Nhiên, thực lực của Hỏa Ảnh so với Hỏa Anh Nhiên không biết lớn hơn bao nhiêu lần, gia tộc Bắc Ảnh có thể thắng sao?”

Tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn nhau, nhìn thấy bóng dáng phiêu nhiên trên võ đài đều có cảm giác e sợ, hơn nữa cho dù là Hỏa Ảnh hay Hỏa Doanh Doanh đều sử dụng thủ đoạn ngoan độc làm cho người khác tức chết, người chết trong tay bọn hắc nhiều vô số, chỉ sợ lần này gia tộc Bắc Ảnh phải thua rồi.

Nhìn thấy đệ tử gia tộc Bắc Ảnh lộ vẻ sợ hãi, Hỏa Thiên Ngạo cười đắc ý, điều gã muốn chính là như vậy, tốt nhất là tất cả đệ tử của gia tộc Bắc Ảnh đều mất hết ý chí chiến đấu.

“Long Phi Thanh,” Dạ Nhược Ly liếc nhìn Hỏa Ảnh, cười lạnh: “Đến phiên ngươi lên rồi đấy, để bọn hắc biết rõ như thế nào gọi là thực lực.”

“Vâng, chủ tử,” Ôm quyền, trong ánh mắt chú ý của mọi người hắc thông thả nhảy lên võ đài, rồi lạnh nhạt ngạo nghễ đứng ở giữa võ đài, mặt không biểu tình nhìn người đối diện, mắt đen vẫn còn tia hung ác như dã thú, phảng phất như muốn xé đối phương thành trăm ngàn mảnh nhỏ.

Chẳng biết tại sao khi thấy ánh mắt của Long Phi Thanh, Hỏa Ảnh lại có cảm giác như dã thú đang nhìn, cái cảm giác này làm lệ khí của y dần dần biến mất.

“Gia tộc Bắc Ảnh các ngươi thật sự không còn ai sao?” Nhìn thấy Long Phi Thanh nhảy lên võ đài, tâm tình Hỏa Thiên Ngạo không khỏi buông lỏng, mỉa mai nói: “Rõ ràng là một võ giả yếu đuối xuất chiến, người còn muốn cho võ giả đấu với huyền giả? Ha ha, đây đúng là chuyện buồn cười nhất mà ta từng thấy qua.”

Lần này, Bắc Ảnh Lạc khó phản bác lại được, lông mày hơi nhướng lên, rồi lo lắng nhìn Dạ Nhược Ly. Sao lại để võ giả lên đấu chứ? Võ giả căn bản không phải là đối thủ của huyền giả thế nhưng lại làm như vậy nhất định là có lý do gì đây, huống chi nếu có thua cũng xem như hòa ván này.

Suy nghĩ thông suốt, tâm Bắc Ảnh Lạc từ từ thả lỏng, nhìn chăm chú vào võ đài, hy vọng nam nhân kia có thể đem đến thắng lợi, mặc dù hắc biết rõ điều này không có khả năng...

“Võ giả? Là võ giả sao?”

“Đúng vậy, xác thực là võ giả, ta không nhìn ra cấp bậc, cũng không cảm nhận được huyền khí chấn động xung quanh hắc, nếu không có huyền khí bao bọc thì chỉ có hai khả năng, một là phế vật, còn lại chính là võ giả, có thể đứng trên võ đài hiển nhiên không phải là phế vật rồi.”

“Tại sao lại để cho võ gia lên thi đấu cơ chứ? Cái này rõ ràng là muốn nhận thua mà.”

Âm thanh nghị luận theo gió lan truyền đi khắp nơi, Dạ Nhược Ly bình tĩnh uống trà, bình ổn như núi thái sơn, cũng không có biểu lộ gì.

Nghe thấy lời nghị luận phía dưới, Hỏa Ảnh chậm rãi hoàn hồn, trong lòng có tia tức giận, sao bản thân lại bị một tên võ giả hù cho sợ hãi? Là do Huyền thú hắc thường xuyên chém giết sao? Nhưng xuất phát từ lễ nghĩa, Hỏa Ảnh thu lại lệ khí, vươn tay về phía Long Phi Thanh: “Ta là người của gia tộc tương trợ...”

“Xoạt!”

Không chờ Hỏa Ảnh nói xong, Long Phi Thanh đã rút kiếm ra, hàn kiếm lập lòe ánh sáng cực nhanh đánh về phía Hỏa Ảnh, chiêu thức vô cùng tàn nhẫn, tựa hồ như muốn dồn Hỏa Ảnh vào tử địa.

Rùng mình, Hỏa Ảnh vội vàng nghiêng người tránh, mũi kiếm xoẹt qua gò má, máu tươi lập tức chảy ra đặc biệt kinh người, gương mặt vặn vẹo, hung ác nhìn Long Phi Thanh: “Ngươi muốn chết? Lại đánh lên ra, ta sẽ cho ngươi biết đắc tội với Hỏa Ảnh ta sẽ có kết cục như thế nào.”

Nghe vậy, mọi người đều hiểu ra thì ra hắc đánh lên đối thủ, bọn hắc đều biết đường đường là Hỏa Ảnh sao lại không đối phó được với một tên võ giả?

Lãnh đạm liếc mắt nhìn Hỏa Ảnh, Long Phi Thanh lại tung chiêu, dùng thực lực chứng minh hắc có nhờ vào đánh lên mà chiến thắng hay không.

Vì vậy, kế tiếp chính là đối phương một mình chịu trận, đương nhiên người chịu trận không phải Hỏa Ảnh thì là ai nữa cơ chứ...

Mọi người mở to hai con mắt nhìn chăm chú, không thể tin được, bọn hắn hiển nhiên nghĩ rằng Hỏa Ảnh phải đánh cho tên võ giả kia thừa sống thiếu chết chứ, nhưng tình thế sao lại hoàn toàn ngược lại? Có phải nhầm lẫn ở chỗ nào rồi không? Đây không thể là sự thật được.

“Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!” Hỏa Thiên Ngạo đột ngột đứng lên, con mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Long Phi Thanh: “Hắn chẳng qua chỉ là một võ giả, võ giả sao có thể có được kiếm pháp quý quýệt như vậy? Ta không tin, tất cả đều là giả!”

“Ha ha!” Bắc Ảnh Lạc cười to hết cỡ, vui vẻ nhìn Hỏa Thiên Ngạo: “Gia chủ tương trợ, chuyện này không thể không tin, ta khuyên người ngoan ngoãn nhận thua đi, miễn cho tổn thất thiên tài, đây chính là mất cả chì lẫn chài đấy, ha ha...”

“Hừ!” Phất tay áo, Hỏa Thiên Ngạo ngồi xuống, trong mắt có tia lửa, nói: “Gia tộc ta xuất ra năm thiên tài, mới đầu có hai hiệp, ta không tin gia tộc Bắc Ảnh các người nhiều thiên tài hơn gia tộc ta!”

Nhìn chăm chú lên võ đài, Dạ Nhược Ly nhấp một ngụm trà, sau đó một khuôn mặt tuần tú phóng đại trước mặt nàng, nước trong miệng còn chưa kịp nuốt xuống đã phun hết ra ngoài, trực tiếp dính vào người yêu nghiệt trước mặt.

“Yêu nghiệt, ta cảnh cáo ngươi, đừng thân cận với ta.” Lau nước còn dính trên khóe môi, Dạ Nhược Ly tức giận nói.

Cung Vô Y ai oán nhìn Dạ Nhược Ly, nhìn nét mặt của hắn, người không biết chuyện sẽ tưởng nàng bắt nạt phu quân của mình.

“Tiểu Dạ, chúng ta có thể tính là hôn gián tiếp không?” Cung Vô Y liếm láp nước dính trên mặt, môi đỏ cong lên, nở nụ cười khuyên nước khuyên thành: “Mùi vị không tệ, nàng phun thêm chút nữa đi.”

Thần sắc tối sầm, Dạ Nhược Ly im lặng nhìn Cung Vô Y, nàng biết tên yêu nghiệt này rất thích sạch sẽ, lúc này bị phun dính đầy người như thế cũng không tức giận. Hơn nữa nửa tháng nay hắn làm bạn với Tiểu Phong nhi, thường xuyên phải dính bụi đất nhưng không hề bỏ cuộc.

Suy nghĩ một hồi, tâm Dạ Nhược Ly mềm ra, cho dù thế nào Cung Vô Y đối với nàng và người nhà của nàng không hề tồi chút nào, nàng cũng không phải ghét bỏ gì hắn, nếu không phải hắn theo đuổi gắt gao thì nàng sẽ không trốn tránh như vậy, bây giờ nghĩ lại nàng thật sự có chút quá đáng.

“Đây là khăn tay, cho ngươi, ngươi lau người đi.” Dạ Nhược Ly vươn tay, một chiếc khăn tay trắng muốt rơi vào tay Cung Vô Y, sau đó ánh mắt nàng lập tức nhìn lên võ đài. Cầm khăn tay trong tay, Cung Vô Y kích động không thôi, cũng mặc kệ nước dính đầy mặt, vội vàng đem khăn tay cất đi giống hệt như đang cất giấu bảo vật, xong xuôi ngẩng đầu lên, mắt phượng chứa đầy ý cười, dung nhan tuần mỹ có tia vui vẻ nồng đậm.

Những cố gắng của ngày qua rốt cuộc cũng có hiệu quả rồi, ngày nào hắn cũng chơi với tiểu tử Bắc Ảnh Phong kia quả thật không uổng công chút nào.

“Oanh!”

Cùng lúc đó, Long Phi Thanh rút trọng kiếm sau lưng ta, đột nhiên đánh vào đầu Hỏa Ảnh, nhất thời đầu bị đập vỡ toang, Hỏa Ảnh ngã xuống mặt đất biến thành một bãi thịt vô cùng khủng bố, tất cả mọi người đều không tránh được một trận nôn mửa.

“Chơi chán rồi, ngươi nên chết đi thôi!” Lạnh lùng liếc mắt nhìn Hỏa Ảnh dưới đất, Long Phi Thanh không chút biểu tình nói ra. Để Hỏa Ảnh sống lâu như vậy bởi vì hắn muốn chơi mà thôi, một khi đã chơi chán rồi tất nhiên ngày chết của y cũng phải đến...

Mọi người không nhìn được phóng mắt nhìn Long Phi Thanh, nhìn thấy hắn đánh nhau không chút lưu tình đột nhiên ai cũng rung mình, từ nay trở về sau Long Phi Thanh hiển nhiên trở thành nhân vật không nên chọc vào nhất, bọn hắn cũng không muốn trở thành bánh thịt dưới thanh kiếm kia đâu.

Nắm chặt nắm đấm, sắc mặt Hỏa Thiên Ngạo tái nhợt, gã không thèm liếc mắt nhìn lão gia hỏa đang cười tươi vui vẻ bên cạnh, nghiêm nghị phân phó: “Hỏa Doanh Doanh, ngươi lên đi, nhớ kỹ, trận này chỉ được thắng, không thể thua, ngươi nghe rõ chưa?”

Vừa dứt lời, một bóng dáng xinh đẹp chậm rãi tiến lên, eo thon nhỏ gọn giống như rắn nhẹ uốn éo, nụ cười gian mị thái: “Vâng, gia chủ, Doanh Doanh nhất định sẽ không để gia chủ thất vọng. trận chiến này Doanh Doanh tuyệt đối sẽ thắng, gia chủ cứ chờ tin tốt của Doanh Doanh.”

Nếu như đối thủ là nữ tử thì ả sẽ đem nàng kia chém thành tám khúc cho chó ăn, nếu như là nam nhân thì dễ xử lý rồi, ả không tin trên đời này lại có nam nhân cường lại được mị công của ả, lúc đó chiến thắng quá dễ dàng rồi.

“Yêu nghiệt, trận này ngươi lên, thế nào?” Dạ Nhược Ly sờ cằm, trong đáy mắt có tia sáng khác thường, giống như cười mà như không cười nói ra.

“Nữ nhân, nàng nói gì?” Nghe vậy Cung Vô Y nhướng mày, khuôn mặt tuấn tú lộ vẻ chán ghét, rõ ràng nhìn Hỏa Doanh Doanh chính là vũ nhục ánh mắt của hắn: “Nàng muốn ta đấu với nữ nhân buồn nôn kia? Không được, ta tuyệt đối không muốn nhìn ả ta thêm một lần nào nữa, nếu không không chừng sẽ nôn ra mất.”

Lông mày nhíu lại, Dạ Nhược Ly liếc nhìn Cung Vô Y: “Như thế nào? Ngươi không muốn? Không muốn cũng không sao, ta không miễn cưỡng ngươi.”

Nghe giọng nói đầy bất mãn của Dạ Nhược Ly, Cung Vô Y quyết định ngay lập tức, tươi cười nói: “Tiểu Dạ, nàng nghe lầm rồi, sao ta lại không muốn cơ chứ? Chỉ cần Tiểu Dạ muốn cho dù đối diện với loại nữ nhân buồn nôn đó bốn vương nhất định không cự tuyệt.”

Dứt lời, thả người bay lên, giẫm lên đầu đám người, mượn sức đứng lên võ đài.

Bộ xiêm y màu đỏ có chút tùy tiện, thân hình thon dài, dung nhan tuấn mỹ ở nhân gian hiếm gặp, toàn thân hắn tản mát ra một luồng khí cuồng thế, nam nhân hoàn mỹ như vậy tuyệt đối không phải là con người, nói hắn là nam nhân yêu nghiệt mê hoặc lòng người cũng không đủ.

Nếu như có thể làm bạn đời với nam nhân như vậy, trở thành vợ hắn thì hạnh phúc đến cỡ nào?

Chúng nữ của hai bên gia tộc đều biến mắt thành trái tim, tập trung khóa chặt lên người Cung Vô Y, không rời đi dù chỉ là chớp mắt.

Hỏa Doanh Doanh nhìn người nhảy lên võ đài, tâm như nai con nhảy dựng lên, ả đã từng gặp qua không ít nam nhân nhưng dung mạo cùng khí thế đều không bằng một phần mười người trước mặt. Giờ phút này, ả hiển nhiên đã quên mất nhiệm vụ Hỏa Thiên Ngạo giao cho, trong đầu chỉ nghĩ cách biến nam nhân này thành của mình.

Quản chi gió cái gì gia tộc, cái gì tỷ thí, nếu có thể làm vợ nam nhân này quả thật không uổng phí một kiếp này rồi. ả tuyệt đối tin tưởng, trên đời này không có nam nhân nào có thể chống lại mị công của ả, bởi vì chỉ cần là nam nhân sẽ có sắc dục nguyên thủy nhất, nếu đã có tất nhiên sẽ bị mị công mê hoặc, sẽ trở thành nô lệ của ả. ả đã từng dùng mị công này mê hoặc vô số nam nhân, trong đó không ít người có thực lực cao cường, lần này cũng không ngoại lệ.

Tựa hồ như đã thấy chính mình và nam nhân yêu nghiệt trước mặt song túc song tề, gương mặt ả đỏ lên, mị thái tràn ngập đôi mắt, hướng về Cung Vô Y quăng sức quyến rũ: “Vị công tử này chẳng lẽ nhẫn tâm đánh nhau với ta sao? Công tử ưu tú như vậy nhất định sẽ làm ta bị thương...”

Nhưng mà Cung Vô Y bất vi sở động, khuôn mặt tuấn tú không chút biểu tình, thậm chí ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn Hỏa Doanh Doanh, mọi người nhìn vào không biết có bao nhiêu nụ cười.

Cắn chặt môi phẫn nộ, Hỏa Doanh Doanh nhẹ nhàng bước tới chỗ Cung Vô Y, mắt cười vô cùng quyến rũ, giọng điệu câu hồn đoạt phách: “Công tử, vì sao chàng không nhìn Doanh Doanh? Chẳng lẽ là chờ Doanh Doanh chủ động tiến tới? Doanh Doanh thỏa mãn công tử như thế nào đây?”

Lời vừa nói xong, ả đã bước đến bên cạnh Cung Vô Y “Ai nha” yêu kiều kêu một tiếng, thân thể mềm mại mềm nhũn, lão đảo như sắp ngã vào lòng Cung Vô Y...

Trong lúc sắp ngã xuống, khỏe môi ả thoáng nở nụ cười đắc ý, hẳn chắc chắn sẽ bị mị công của ả mê hoặc, không có nam nhân nào ôm thân thể mềm mại nhuần hương mà không có ý định xấu xa, huống chi ả còn là huyền giả luyện mị công, không một ai có thể thoát khỏi lòng bàn tay của ả.

Khuôn mặt tuần tú đột nhiên trầm xuống, như bão táp mưa giông, Cung Vô Y bay lên tung một cước, đập thật mạnh vào người ả, lộ vẻ đầy chán ghét, không chút lưu tình nói: “Cút ngay cho bốn vương! Chỉ bằng người mà muốn quyến rũ bốn vương? Thật có lỗi, bốn vương liếc mắt nhìn cũng thấy buồn nôn.”

“Phanh!”

Hỏa Doanh Doanh chật vật té xuống, cực kì tức giận, đôi mắt xinh đẹp hung ác nhìn Cung Vô Y: “Ta muốn giết người!”

Vì cái gì? Vì cái gì mà mị công của ả không có tác dụng với hắn? Trên đời này căn bản không có nam nhân nào có thể không chế được, nhất định là sai sót ở đâu đó. Bất quá nam nhân này khiến ả khó chịu, ả tuyệt đối sẽ không tha cho hắn!

Trên võ đài, nam tử cao cao tại thượng lại làm người khác không khỏi sinh lòng kính ngưỡng, sau đó hắn bá đạo nói: “Giết bốn vương? Chỉ sợ người không có tư cách này!”

Bò dậy từ trên mặt đất, trong mắt Hỏa Doanh Doanh có hàn ý cực mạnh, ả nhanh chóng rút kiếm đánh về phía Cung Vô Y, thề nhất định phải giết cho bằng được tên nam nhân này mới có thể rửa sạch nỗi nhục ngày hôm nay! Nếu không đối với công pháp mị công chính là chướng vật không thể vượt qua được.

Trong lúc Hỏa Doanh Doanh sắp đến gần Cung Vô Y, bước chân đột ngột dừng lại, toàn thân run rẩy, chậm rãi cúi đầu xuống thấy rõ ràng trên ngực ả có một thanh kiếm sáng ngời, lông mi khẽ run lên, ả nhìn Cung Vô Y, cười đắng chát: “Người... Thật độc ác!”

Dứt lời, thân thể chậm rãi ngã về sau, đôi mắt xinh đẹp vẫn trừng lớn, hiển nhiên là chết không nhắm mắt...

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Cung vô Y, sau đó rung mình một cái, ai có thể ngờ đối mặt với nữ tử xinh đẹp như Hỏa Doanh Doanh hắn cũng không chút thương hoa tiếc ngọc, xuống tay không chút lưu tình, sao có thể dễ dàng giết chết tiểu mỹ nhân như thế?

“Gia chủ tương trợ, người đã hao tổn hai thiên tài rồi, ha ha...” Bắc Ảnh Lạc vui vẻ nói, tâm tình hắn đang cực kì tốt, lúc trước hắn cảm thấy tên Cung Vô Y này thật không vừa mắt bỗng nhiên hôm nay phát hiện ra tiểu tử thú vị này cũng không đáng ghét như vậy: “Bất quá, người không phải còn hai thiên tài chưa xuất hiện sao? Ta cam đoan chỉ cần một người có thể thắng, ta chấp nhận thua, như thế nào?”

Nghe vậy, sắc mặt tái nhợt của Hỏa Thiên Ngạo dần tốt lên, cười lạnh một tiếng: “Bắc Ảnh gia chủ, đừng quên lời nói của người, Hỏa Vũ Sa, cuộc tỷ thí của hai nhà để người kết thúc vậy.”

Hỏa Vũ Sa đã là một Tinh Huyền sư cấp thấp, gia tộc Bắc Ảnh tuyệt đối không phải là đối thủ của nàng, cho nên trận chiến này bọn hắn thắng chắc rồi!

Áo đỏ tung bay, Hỏa Vũ Sa không chút biểu tình lướt qua Hỏa Thiên Ngạo, lạnh nhạt bước lên võ đài, từ đầu đến cuối ánh mắt không hề liếc qua Dạ Nhược Ly một lần, thế nhưng giữa hai người lại có sự ăn ý vô cùng, Dạ Nhược Ly đã biết được quyết định của Hỏa Vũ Sa.

“Dạ Phi Linh, người lên đi, yên tâm, cho dù như thế nào người chiến thắng chắc chắn là người!”

Kinh ngạc nhìn Dạ Nhược Ly, Dạ Phi Linh trầm mặc gật đầu, hắc y xoẹt qua bầu trời, bóng dáng đứng trước mặt Hỏa Vũ Sa.

“Bắc Ảnh gia chủ, gia tộc các người nhất định không có Tinh Huyền sư rồi, ha ha, ta cho người biết, Hỏa Vũ Sa sớm đã đạt đến Tinh Huyền sư, các người thua chắc rồi!” Hỏa Thiên Ngạo cao ngạo nhìn Bắc Ảnh Lạc, nở nụ cười đắc ý, nhưng nghe thấy câu nói của Hỏa Vũ Sa, đáng vẻ tươi cười cứng đờ.

Nhàn nhạt nhìn Dạ Phi Linh, đôi môi đỏ mọng của Hỏa Vũ Sa hé mở, thanh âm cũng nhàn nhạt nhưng sức bùng nổ thật vang dội.

“Ta nhận thua.”

“Cái gì?” Hỏa Thiên Ngạo vội vàng nhảy dựng lên, nghiêm khắc nhìn Hỏa Vũ Sa, lạnh lùng nói: “Hỏa Vũ Sa, ngươi nói cái gì? Ngươi nói lại một lần nữa cho ta nghe!”

“Ta nói ta nhận thua, chẳng lẽ ngươi bị điếc không nghe thấy sao?”

“Ầm ầm!”

Mọi người bị lời nói của nàng làm cho sửng sốt, không giấu được vẻ kinh hãi.

Hỏa Vũ Sa nhận thua? Bọn hắn không nghe nhầm chứ? Với thực lực của nàng sao có thể không đánh thắng được nam tử trước mặt? Nàng nhận thua thật là người ta khó hiểu nha.

“Hỏa Vũ Sa, ngươi muốn chết!” sắc mặt Hỏa Thiên Ngạo âm trầm đáng sợ, hung hăng phất tay áo, nói: “Hỏa Viêm, ngươi lên cho ta, nếu không thắng được trận chiến này, bốn gia nhất định sẽ cho huynh muội các ngươi nếm mùi lợi hại.”

Lúc này, Hỏa Viêm đã đứng bên cạnh Hỏa Vũ Sa, nhìn dung nhan già nua kia, lộ vẻ ngạo sắc: “Không cần, ta và tiểu muội đều có quyết định như nhau, trận chiến này chúng ta nhận thua, tuyệt không đấu.”

Nghe vậy toàn thân Hỏa Thiên Ngạo run lên, hai mắt bùng lửa giận: “Huynh muội các ngươi muốn tạo phản? Ta dùng thân phận gia chủ ra lệnh cho các ngươi, ngươi...”

“Ha ha,” Bắc Ảnh Lạc hả hê cười to, bon chen cơ hội nói: “Ta nói gia chủ tương trợ này, ngươi vẫn là nên buông tay đi, gia tộc ngươi trực tiếp nhận thua, ngươi cần gì phải cưỡng cầu? Cứ thuận theo tự nhiên đi a!”

Nắm chặt nắm đấm, Hỏa Thiên Ngạo khó nói thành lời, nhìn chằm chằm vào Bắc Ảnh Lạc, nếu ánh mắt có thể giết người đoán chừng Bắc Ảnh Lạc đã chết đến mấy chục lần.

“Thua, vậy mà đều thua.” Hỏa Doãn Na co quắp ngồi xuống, thân thể mềm mại khẽ run lên, tham luyện ánh mắt lưu luyện nhìn Bắc Ảnh Thần, mặc dù nam nhân này đã có người trong lòng lại không hề thương ả, nhưng ả không có cách nào nguyện ý buông tay, mặc dù hắn sẽ hận ả, ả cũng không hối hận.

“Cha, tỷ thí còn chưa kết thúc.” Nắm chặt đôi tay phẫn nộ, sắc mặt Hỏa Doãn Na tái nhợt, tầm mắt nhìn Dạ Nhược Ly: “Ta nghe nói kể nữ của Bắc Ảnh công tử là thiên tài tuyệt thế, không biết những lời ấy có phải là thật? Ta muốn khiêu chiến, nếu như nàng thua thì gia tộc tương trợ sẽ chiến thắng.”

Ả cho rằng thiếu nữ gọi là thiên tài này chắc chắn là hữu danh vô thực, Hỏa Tề trưởng lão đã tự mình chứng thực, ả không tin ả chính là hồng phẩm thiên tài, còn nữ nhân này vì muốn trèo vào gia tộc Bắc Ảnh mà sử dụng thủ đoạn. Nếu không vừa rồi nàng chỉ ra lệnh mà không dám lên đấu. Cho nên nàng chính là phế vật.

Ả sẽ để cho người của gia tộc Bắc Ảnh biết rõ chân tướng, lúc đó Bắc Ảnh công tử sẽ không thể bảo vệ mẹ con nàng nữa.

Nhưng khi nghe lời Hỏa Doãn Na nói ra, mọi người đều nhìn bằng ánh mắt khinh thường, ả đã là nữ nhân gần 40 tuổi lại muốn khiêu chiến với thiếu nữ mới 18 tuổi, ả có biết xấu hổ hay không vậy? Tỷ thí không công bằng như thế, không cần nghĩ cũng biết thiếu nữ kia sẽ không đồng ý rồi.

Lập tức, mọi người lại nhìn về phía Dạ Nhược Ly, mà theo ánh mắt của mọi người thần sắc Dạ Nhược Ly trầm xuống, rất khó phát hiện ra lựa chọn của nàng...

67. Chương 67: Huyền Thú Đại Nhân.

“Như thế nào? Ngươi không dám nhận lời khiêu chiến của ta sao?” Thấy Dạ Nhược Ly trầm mặc, Hỏa Doãn Na cho rằng nàng đang sợ hãi, không khỏi cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: “Bắc Ảnh công tử, đây là con gái của ngươi sao? Bất quá cũng chỉ là kẻ nhất gan, ngay cả lời khiêu chiến cũng không dám nhận.”

Bắc Ảnh Thần nhướng mày, khinh thường nói: “Hỏa tiểu thư, ngươi bao nhiêu tuổi, nàng bao nhiêu tuổi? Ngươi ý mình lớn tuổi ăn hiếp nữ nhi ta không thấy xấu hổ sao? Ngươi muốn biết vì sao ta chán ghét ngươi? Bởi vì ngươi quá tự ngạo rồi, hơn nữa nửa điểm tự biết mình cũng không có, cho dù ngươi có quý xuồng khố lóc cầu xin thì ngay cả cái liếc mắt ta cũng lười.”

Lời nói vô cùng nhục nhã làm vành mắt Hỏa Doãn Na đỏ lên, ả liều mạng nắm chặt quyền, oán hận nhìn Bắc Ảnh Thần, cười khổ một tiếng: “Bắc Ảnh Thần, thì ra ta trong lòng người lại là một người như thế, uổng phí ta lưu luyến si mê người nhiều năm như vậy, hôm nay cho dù thế nào ta đều muốn khiêu chiến với nàng ta!” ả vươn ngón tay chỉ vào Dạ Nhược Ly, dung nhan xinh đẹp trở nên dữ tợn, đôi mắt động lòng người nổi sát ý.

Bắc Ảnh Thần, người vô tình như thế thì đừng trách ta không có nghĩa! Ta đã từng cuồng dại người, hôm nay từ yêu sẽ hóa thành hận, ta nhất định sẽ giết chết con gái người chắc hẳn các người sẽ vạn lần thống khổ đi, mà giờ phút này ta lại muốn tận mắt chứng kiến sự tuyệt vọng của người...

Đáng tiếc, suy nghĩ quá nhiều rồi, sự thật luôn tàn khốc...

Đặt ly trà sứ xuống bàn, trong ánh mắt chú ý của mọi người Dạ Nhược Ly chậm rãi đứng dậy, xiêm y áo trắng khẽ lay động, dung nhan tuyệt sắc không chút biểu tình, nhưng mắt đen lại chứa tia bá khí cuồng ngạo bẩm sinh.

“Người cũng có tư cách yêu thích cha dưỡng ta?” Dạ Nhược Ly cười nhẹ, cuồng phong nổi lên, tóc đen bay tán loạn, bóng dáng ngạo nghễ thu hút ánh nhìn: “Loại củi mục như người, căn bản ta không cần động tay nhưng người đã nói như vậy, ta đây đáp ứng người!”

“Hí!”

Lời nói hung hăng can quấy như vậy, làm mọi người nuốt phải ngụm khí lạnh.

Vừa rồi nàng đáp ứng khiêu chiến của Hỏa Doãn Na? Lại còn nói Hỏa Doãn Na là củi mục? Phải biết Hỏa Doãn Na là một Tinh Huyền sư cao cấp, ả lại là thiên tài, cũng không có khả năng nàng mới 18 tuổi đã đột phá đến Tinh huyền sư a? Vì vậy, người của gia tộc tương trợ đều nhìn Dạ Nhược Ly như đang nhìn một người ngu ngốc.

Không nghĩ tới cô nương này tướng mạo tuyệt sắc nhưng đầu óc lại có vấn đề, thật sự quá đáng tiếc, cũng không biết vì sao gia tộc Bắc Ảnh lại cho hạng người ngu ngốc này tiến vào gia tộc?

“Cuồng vọng!” Hỏa Doãn Na cười lạnh một tiếng, hận ý nhìn gắt gao vào Dạ Nhược Ly: “Chúng ta nhìn xem cuối cùng ai mới là phế vật, cho dù như thế nào sao có thể so sánh ta với loại người không dám khiêu chiến, đem mọi chuyện đẩy cho người có thực lực làm như người.”

Dạ Nhược Ly im lặng, thông thả thả người nhảy lên võ đài, hướng về huynh muội Hỏa Vũ Sa và Dạ Phi Linh gật đầu, sau khi ba người kia xuống đài, mới bá đạo nhìn Hỏa Doãn Na: “Ta cũng có ý này, cho các người biết rõ cha dưỡng của Dạ Nhược Ly ta không phải cùng phế vật của gia tộc tương trợ xứng đôi được.”

Con gái xúc động, Hỏa Thiên Ngạo cũng không ngăn cản, gã chậm rãi ngồi xuống, khuôn mặt già nua lộ vẻ cười cợt: “Bắc Ảnh Lạc, đây là con gái của nữ nhân Bắc Ảnh Thần thích và người khác sinh ra? Ta xem không ra gì, thật không biết gia tộc Bắc Ảnh các người sao lại nhận nàng, phải biết nàng không phải con gái ruột của Bắc Ảnh Thần.”

Tung lời nói như thế, thần sắc Hỏa Thiên Ngạo ngưng trọng liếc nhìn bóng dáng màu trắng trên đài, với tư cách là gia chủ sao gã có thể không nhìn ra cô nương kia là người không bình thường, bất quá Hỏa Doãn Na đã là Tinh Huyền sư trung cấp chắc sẽ không có vấn đề gì.

“Thân sinh hay không thân sinh có gì khác nhau? Bất kể thế nào nàng đều là nữ tôn bảo bối của ta,” Bắc Ảnh Lạc vuốt cằm râu, trong lòng không khỏi cười lạnh một tiếng, nếu gã biết được thực lực thật sự của Dạ Nhược Ly không biết sẽ ghen tỵ hằn đến mức nào.

Hơn nữa, gia tộc Bắc Ảnh trong thời gian ngắn có biến chuyển lớn như vậy cũng nhờ nàng mà nên...

Hỏa Thiên Ngạo nắm chặt quyền, âm trầm nói: “Bắc Ảnh Lạc, chúng ta chờ xem!”

Sớm muộn cũng có một ngày, gã sẽ để Bắc Ảnh Lạc vì ngày hôm nay mà hối hận không dứt, nhất là cầu tạp chủng Hỏa Vũ Sa và Hỏa Viêm kia, gã sẽ cho bọn hắn trả một cái giá thật lớn vì đã phản bội gia tộc, còn có người một nhà Bắc Ảnh Thần kia gã nhất định sẽ diệt trừ sạch sẽ.

Trước kia ai dám đắc tội với gã đều không có kết cục tốt đẹp, trong đó có cha mẹ của huynh đệ Hỏa Vũ Sa, ngày trước hai tên khốn kiếp kia dám chống lại lệnh của gã, hôm nay con cái của bọn hắn cũng như vậy, sớm biết thế thì mười năm trước nên giết chết huynh muội cậu tạp chủng này rồi!

Lúc này trên võ đài, tất nhiên đã khai chiến.

Nhận cây ngân thương từ tay người khác, thần sắc Hỏa Doãn Na trầm xuống, ngân thương trong tay không ngừng chuyển động tạo nên trận cuồng phong, thổi mấy tấm gỗ trên võ đài cùng bay lên không trung.

“Đó chính là tuyệt chiêu của Doãn Na tiểu thư, Ngân Phong cuốn?”

“Trời ạ, Doãn Na tiểu thư quả thật bá khí quá mức rồi, vừa mới bắt đầu đã sử dụng công kích uy mãnh như vậy.”

“Xem ra lần này cô nương kia xong đời rồi...”

Trên võ đài truyền ra khí thế áp bách, mọi người phía dưới đều nuốt một ngụm khí lạnh, vô cùng ngạc nhiên nhìn về Hỏa Doãn Na. Ai cũng nghĩ rằng Dạ Nhược Ly nhất định sẽ không đỡ nổi chiêu thức này, chỉ sợ ngay cả Tinh Huyền sư cao cấp cũng không dễ dàng tránh được a, ả không hổ danh là chi nữ của gia tộc tương trợ, là thiên tài kiệt xuất cũng là công chúa của gia tộc. Bất luận là dung mạo hay thiên phú đều cực kì xuất chúng, thiếu chủ Bắc Ảnh lại không chọn ả đúng là đáng tiếc.

Cung Vô Y sờ cằm, mắt phượng xoẹt qua tia kì lạ, cười đến sáng lạn, một âm thanh non nớt đột nhiên vang lên: “Hừ, chỉ có chút thực lực như vậy mà muốn đánh bại tỷ tỷ ta sao? Cái này đối với tỷ tỷ mà nói cũng chẳng là gì cả, tỷ tỷ ta là vạn năng đấy, không có gì là nàng không làm được.” Bắc Ảnh Phong cong môi đáng yêu, vẻ mặt bất mãn, mắt to tròn đầy vẻ khinh thường, chỉ khi nói đến câu cuối cùng mới lộ hàn quang sùng bái, phảng phất như không ai có thể đánh bại được tỷ tỷ của bé.

“Đi chết đi!”

Ngân thương bổ thật mạnh về phía Dạ Nhược Ly, ngay lúc đó vòi rồng hướng về phía Dạ Nhược Ly ập tới, mọi người tựa hồ có thể thấy thân xác thiếu nữ tuyệt sắc kia sẽ bị vòi rồng xé ra từng mảnh nhỏ. Thậm chí có người nhắm mắt lại, thật không muốn nhìn thấy cảnh tượng tàn nhẫn ấy...

Áo trắng tung bay, tóc đen tán loạn, thiếu nữ lẳng lặng đứng trên võ đài dường như không phát hiện ra nguy hiểm trước mặt, vẫn cứ thông thả tự nhiên, tất cả mọi người đều thay nàng đổ một tầng mồ hôi lạnh, nhưng ngay sau đó lại để mọi người ngạc nhiên một trận.

Vòi rồng vừa đến trước mặt Dạ Nhược Ly giống như bị cái gì đó ngăn cản, không thể tiến thêm về phía trước được nữa, dường như trước mặt Dạ Nhược Ly có một lá chắn vô hình nào đó, chặn vòi rồng hung mãnh lại, con mắt ai cũng muốn rút ra ngoài.

“Nàng chặn được? Ngay cả ngón tay cũng chưa động đây a? Như thế mà cũng ngăn chặn được công kích của Doãn Na tiểu thư a.”

“Chẳng lẽ ta bị hoa mắt sao? Sự việc kì quái này sao có thể xảy ra?”

Mọi người nuốt nước bọt, ai cũng không tin sự thật trước mắt, một người còn có thể nói là hoa mắt nhưng nhiều người nhìn thấy như vậy gọi là gì?

Dường như không để ý đến sự ngạc nhiên của mọi người, sắc mặt Dạ Nhược Ly vẫn bất động thanh sắc, nàng chậm rãi nâng bàn tay như ngọc trắng, đẩy về phía trước thật mạnh nói: “Dạ Nhược Ly ta cũng không đoạt của người thứ gì, đây là chiêu thức của người như vậy ta sẽ trả lại cho người.”

Theo động tác của nàng, vòi rồng đang đứng yên bắt đầu chuyển động, chỉ có điều phương hướng nó đi tới hiển nhiên là chỗ đứng của Hỏa Doãn Na...

“Tán ra cho ta!”

Hỏa Doãn Na cắn chặt môi, dùng sức vung ngân thương lên cuồng phong đột nhiên biến mất, toàn bộ võ đài khôi phục lại vẻ yên tĩnh lúc ban đầu giống như chuyện vòi rồng xuất hiện chỉ là do bọn hắn tự tưởng tượng ra vậy.

“Phanh!”

Hỏa Doãn Na đột nhiên ngã quỵ xuống đất, thở hổn hển, mồ hôi đầm đìa rồi rơi xuống, ả lau mồ hôi trên mặt, dung nhan tái nhợt, thần sắc đặc biệt suy yếu: “Vì cái gì? Vì cái gì người có thể ngăn cản được công kích của ta?”

Ả dùng hầu hết sức lực vào chiêu đó, dĩ nhiên đã hao tổn hết tám, chín phần công lực, không thể nào sử dụng được công kích cường đại thêm được nữa.

Xem ra ả quá coi thường Dạ Nhược Ly rồi, nếu như không bị sự ganh ghét và thù hận làm mờ mắt có lẽ ả đã không lựa chọn như thế này, đáng tiếc tất cả đã quá muộn, vì vậy đương nhiên ả phải trả cái giá thật lớn...Điều duy nhất làm ả đau lòng chính là vì ả mà gia tộc tổn thất biết bao nhân tài.

Cho dù có chết cũng không dám đổi diện với liệt tổ liệt tông.

Dạ Nhược Ly bước từng bước về phía Hỏa Doãn Na, dưới ánh mặt trời, dung nhan tuyệt thế bớt vài phần lạnh lùng, nâng đến bên cạnh Hỏa Doãn Na, nâng chân lên dẫm thật mạnh vào xương tay bên trên của Hỏa Doãn Na: “Hỏa Doãn Na, người biết sai chưa?”

“Á á á á á!” Mồ hôi lạnh ứa ra, hai mắt nhìn chằm chằm vào Dạ Nhược Ly: “Ta hối hận, hối hận vì đã khiêu chiến với người nhưng ta không sai, cho dù Bắc Ảnh công tử không yêu ta nhưng không thể ngăn cản ta yêu hắn, đây là chuyện của ta.”

“Phanh!” Dạ Nhược Ly giơ chân lên, đập Hỏa Doãn Na một cái, không chút biểu tình nói: “Có lẽ đối với người khác mà nói việc người yêu thương cha dưỡng ta không có gì sai cả, đàn ông ưu tú như cha dưỡng tất nhiên không chỉ có mình mẹ ta yêu hắn, nhưng với ta mà nói việc người yêu ông là một sai lầm, hơn nữa vọng tưởng chia rẽ cha mẹ ta là sai lầm lớn nhất của người.”

Một cước kia đá ả ra đến mép võ đài thì dừng lại, lúc này sắc mặt ả trắng bệch như tờ giấy, trong mắt không che giấu hận ý.

“Dừng tay!” Nội tâm chưa xốt, Hỏa Thiên Ngạo đột nhiên đứng dậy, mắt đen hung ác nhìn Dạ Nhược Ly: “Đã đủ rồi, cuộc tỷ thí này chúng ta nhận thua, người thả Doãn Na ra ngay lập tức, có nghe hay không?”

Dạ Nhược Ly không thèm để ý đến gã, bước nhanh đến chỗ Hỏa Doãn Na dẫm nát cánh tay còn lại, âm thanh thanh thúy vang vọng khắp võ đài.

“Ta lệnh cho người dừng tay, người không nghe thấy sao?” Gân xanh nổi lên, Hỏa Thiên Ngạo nắm chặt quyền, sát ý quanh thân dâng trào, cho dù thế nào hôm nay thiếu nữ này nhất định phải chết! Gã sẽ không bỏ qua cho kẻ nào dám làm tổn thương nữ nhi của gã!

“Ha ha, Hỏa Thiên Ngạo, như thế nào? Người muốn nhúng tay vào sao?” Bắc Ảnh Lạc cười to hai tiếng, ngăn Hỏa Thiên Ngạo lại, mặt mo có chút hả hê: “Lúc trước chính người ra quy định cho phép thương vong, hiện tại nữ nhi của người vẫn chưa xuống võ đài nên việc tỷ thí vẫn chưa kết thúc, chẳng lẽ người muốn phá vỡ quy tắc sao?”

“Bắc Ảnh Lạc, người rút cho ta!” Mắt thấy bị cản lại, Hỏa Thiên Ngạo rống to hai tiếng, hai mắt đỏ bừng: “Nếu như nữ nhi của ta có xảy ra chuyện gì thì ta nhất định sẽ cho toàn bộ gia tộc Bắc Ảnh chôn cùng! Nếu như người không muốn hai nhà xảy ra đại chiến thì mau giao đám người dám tổn thương nữ nhi cho ta, nếu không...”

Hiển nhiên là Hỏa Thiên Ngạo biết rõ tính cách của Bắc Ảnh Lạc, những năm này hắn nhường nhịn như vậy là vì muốn cho hai nhà chung sống hòa bình, chắc hẳn hòa bình của hai nhà và thiếu nữ kia, tất nhiên hắn sẽ chọn về trước.

“Đại chiến?” Bắc Ảnh Lạc không cho là đúng: “Vậy thì cứ đánh đi, Bắc Ảnh Lạc ta sợ các người sao? Hai nhà khai chiến gia tộc tương trợ cũng chưa chắc có gì tốt đâu, người cho rằng hiện tại người còn dùng được cách đó để uy hiếp ta?”

“Người...” Sắc mặt Hỏa Thiên Ngạo trầm xuống vô cùng đáng sợ, gã không hề nghĩ tới uy hiếp này lại vô dụng với lão gia hỏa Bắc Ảnh Lạc này: “Đúng vậy, hai nhà khai chiến xác thực không có lợi ích gì, nhưng

nếu nữ nhi của ta chết như thế thì ta còn quan tâm đến điều gì nữa? Mà gia tộc Bắc Ảnh máu chảy thành sông cùng gia tộc tương trợ, người không quan tâm đến người trong gia tộc sao?”

Nhếch môi, Bắc Ảnh Lạc cười lạnh: “Hỏa Thiên Ngạo, người quá đề cao bản thân rồi, máu chảy thành sông? Người cho rằng hôm nay gia tộc Bắc Ảnh còn sợ các người sao?”

Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Hỏa Doãn Na truyền tới, lửa giận bắt đầu tuôn ra, nắm chặt tay: “Thật sự là buồn cười đến cực điểm, nội tình bên trong gia tộc Bắc Ảnh ta còn không rõ ràng sao? Gia tộc Bắc Ảnh nhất định sẽ trả cái giá rất đắt cho những việc đã làm ngày hôm nay.”

Lúc này có tiếng bước chân từ xa truyền đến.

Bắc Ảnh Lạc nhìn về phía sau, cười lạnh một tiếng: “Chủ tương trợ, người thật sự chuẩn bị rất chu đáo, mười trưởng lão của gia tộc tương trợ cũng đến đây, thì ra tỷ thí vừa mới bắt đầu người đã có ý định này rồi.”

“Hừ!” Phất tay áo, ánh mắt Hỏa Thiên Ngạo ngoan độc: “Bắc Ảnh Lạc. hai nhà cùng tồn tại đã lâu, đây chính là thời điểm để phá vỡ cục diện này, cuộc tỷ thí thắng hay thua ta đều không có ý định buông tha cho các người, bất quá hết thảy đều cảm tạ người, Luyện đan sư của gia tộc ta dùng hơn 10 năm cuối cùng cũng tìm được cách điều chế thuốc từ hai viên đan được người đưa, hiện nay đã là 10 viên, có được những đan dược này hiển nhiên gia tộc Bắc Ảnh chẳng là gì cả.”

Bắc Ảnh Lạc ngáp một cái, không thèm đếm xỉa đến Hỏa Thiên Ngạo: “Người đang nói đến đan dược rác rưởi kia sao? Rất không may, ta thông báo cho người biết một tin gia tộc Bắc Ảnh có đan dược tốt hơn nhiều, hơn nữa là mỗi người một viên, cho nên các người đừng dùng cái đó để khoe khoang nữa.”

“Ha ha.” Hỏa Thiên Ngạo ngửa đầu cười to, mỉa mai nói: “Người cho rằng người nói những lời này có thể dọa bọn ta sao? Có thể người có của riêng nhưng tuyệt đối sẽ không vượt qua hai viên đan dược này, đan dược trân quý như thế há có thể nói có là có sao? Cho dù thế nào lần này gia tộc Bắc Ảnh phải diệt môn là điều không thể tránh khỏi rồi.”

Vuốt mũi, Bắc Ảnh Lạc quyết định không nhiều lời nữa, cho lão gia hỏa kia đắc ý một chút sau đó hừ chết già.

“Các người còn gây ra đó làm gì? Còn không mau lên cho ta.” Hỏa Thiên Ngạo quay đầu, hướng về đám người mới tới hô lớn.

“Chậm đã!” Bỗng nhiên một thanh âm êm tai vang lên, áo đỏ phát phới, Hỏa Vũ Sa chậm rãi tiến tới, cười lạnh nói: “Đại trưởng lão, Nhị trưởng lão, Tam trưởng lão, Tứ trưởng lão, ta lệnh cho các người giết chết người của gia tộc tương trợ, không chừa một tên.”

“Ha ha, Hỏa Vũ Sa, người đang làm gì thế? Người cho rằng trưởng lão sẽ nghe lời người sao?” Hỏa Thiên Ngạo không nhịn được cười ha ha, tiếng cười bốn cột phảng phất như chuyện Hỏa Vũ Sa làm thật sự rất buồn cười, nhưng tiếng cười của gã không vang được bao lâu, ngay sau đó chợt im bặt lại.

Chỉ thấy con mắt của bốn trưởng lão tối đen, giống như con rôi sau đó rút đao chém chết mấy người bên gia tộc tương trợ.

“Các người đang làm gì vậy? Còn không mau dừng tay lại cho ta!” Thần sắc Hỏa Thiên Ngạo đại biến, gào thét ra lệnh, thế nhưng bốn vị trưởng lão dường như không nghe thấy gã nói, đến lúc này gã mới biết bốn trưởng lão kia đã bị Hỏa Vũ Sa khống chế rồi.

Mặc dù Bắc Ảnh Lạc không biết tại sao Hỏa Vũ Sa lại làm vậy, nhưng hắn có thể nhận ra nàng ấy không hề có ác ý với gia tộc Bắc Ảnh, cơ hội hiếm hoi để trào phúng Hỏa Thiên Ngạo sao có thể dễ dàng bỏ qua chứ, lúc này hắn có chút hả hê.

“Hỏa Thiên Ngạo, làm gia chủ như người thật uất ức, vốn người trong gia tộc phản bội nay trưởng lão lại không nghe lời người, nếu ta mà là người thì đã sớm tự sát rồi, ha ha...”

“Phốc phốc!” Lửa giận công tâm, Hỏa Thiên Ngạo phun ra ngụm máu tươi, toàn thân không ngừng run rẩy: “Các người sẽ phải hối hận, nhất định sẽ hối hận.”

Tổn thất lớn như thế, không chỉ là bốn trưởng lão mà còn là bốn viên đan dược trân quý, dù sao với thực lực của bốn trưởng lão tất nhiên sẽ được hưởng phần thánh dược. Làm sao mà Hỏa Thiên Ngạo không tức giận cho được? Gã không tức đến ngất xỉu là đã quá kiên cường rồi.

Không đợi Hỏa Thiên Ngạo phản ứng trước biến cố thì một hồi tiếng bước chân lại vang lên, gã lau vết máu ở khoeo môi, ngẩng đầu lên nhìn sau đó ngậy ngẩn người, thật lâu sau cũng không hoàn hồn được...

Điều này sao có thể xảy ra? Bọn hãn không phải là thực lực tinh anh của gia tộc Bắc Ảnh sao? Gã nhớ rõ ràng thực lực của từng người nhưng sao hôm nay lại có sự thay đổi lớn như vậy? Nếu là một hai người thì có thể xem là bình thường nhưng nhiều người như vậy đều đồng thời đột phá, vậy cũng quá mức hoang đường rồi, hơn nữa còn đột phá đến hai cấp.

Trong thời gian này ở gia tộc Bắc Ảnh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao gian tể chưa từng cho gã biết chuyện này? Chính là tên Bắc Ảnh Đồi khốn kiếp đó sao lại không đem tin tức này truyền tới gã.

Nhìn thấy Hỏa Thiên Ngạo khiếp sợ, tâm tình Bắc Ảnh Lạc thập phần sáng khoái, mặt mày cực kì vui vẻ: “Ha ha, Hỏa Thiên Ngạo, ta đã nói qua gia tộc Bắc Ảnh không giống như ngày xưa nữa, không phải là người mà gia tộc ngươi có thể đắc tội, như thế nào? Ta nói không sai chứ? Lão đầu tử ta trước giờ chưa từng gạt người.”

Nắm chặt quyền, Hỏa Thiên Ngạo chậm chạp hoàn hồn, sắc mặt tái nhợt nói: “Mọi người nghe lệnh, giết cho ta!”

Lập tức hai bên gia tộc xông vào nhau, mà phần đông trưởng lão của gia tộc Bắc ảnh trừ Nam Y và Bắc Ảnh Lạc đều lao vào trong. Cuộc đại chiến này không tránh khỏi có người thương vong, mặc dù thực lực của gia tộc Bắc Ảnh có tăng lên nhưng cũng có người bị đang hấp hối.

Rất nhanh, đám người tinh anh một người không chịu nổi khi đấu với hai người, mặc dù giết được một người nhưng lại bị người còn lại công kích, trúng vào chỗ hiểm.

Mà hết thấy đều lọt vào tầm mắt của Hỏa Thiên Ngạo, thế nhưng sự việc tiếp theo không khỏi làm gã trờng to mắt nhìn, nhìn chăm chăm vào người bị thương trước mặt...

Chỉ thấy người nọ run rẩy vươn hai tay, từ trong lòng móc ra một viên đan dược sáng long lanh bỏ vào miệng, trong nháy mắt thần sắc tái nhợt dần dần phục hồi như cũ, từ mặt đất nhảy dựng lên tiếp tục chiến đấu.

“Cái này...Điều này sao có thể?”

Gã rõ ràng nhìn thấy người nọ bị đâm vào chỗ hiểm, bị thương như thế, cho dù là gia tộc tương trợ có thuốc trị thương cũng khó có khả năng lành lặn như cũ chứ đừng nói chỉ là chạy nhảy như thế, vì sao gia tộc Bắc Ảnh lại có đan dược thần kì như thế?

Càng làm Hỏa Thiên Ngạo khiếp sợ đó chính là đan dược thần kì đó không chỉ có một viên, gã đương nhiên nhìn thấy rất nhiều người bị trọng thương, cho dù là đang hấp hối chỉ cần ăn đan dược kia vào thì ngay lập tức hồi phục như cũ, mà lại không hề có di chứng nào.

“Vì sao không có khả năng?”

Âm thanh ưu mỹ truyền vào tai, Hỏa Thiên Ngạo quay đầu lại ngay lập tức, liền thấy Nam Y đang chậm rãi bước tới.

Chỉ thấy nàng đang mặc quần lụa mỏng màu xanh, dây tím đọng ở hai vai, rõ ràng một thân tao nhã, dung nhan xinh đẹp nở nụ cười vui vẻ, thoạt nhìn động lòng người, đáng tiếc lời nàng vừa nói ra lại có khí thế cường đại.

“Lão cầu tương trợ, ngươi có phải hay không muốn diệt gia tộc ta, phu quân ta? Đây đúng là chuyện buồn cười nhất mà lão nương từng nghe thấy, chỉ bằng lão cầu nhà ngươi lại dám có chủ ý đó? Lão nương nói cho ngươi biết có lão nương ở đây, nếu ngươi dám tiến thêm một bước lão nương nhất định sẽ đánh gãy chân chó của ngươi.”

Đang nói chuyện khí thể toàn thân phát ra, khí tức chạy xung quanh người Nam Y, một lần nữa sắc mặt Hỏa Thiên Ngạo đại biến: “Người...người đột phá đến Huyền Hoàng rồi?”

“Giờ người mới biết?” Hai tay Nam Y chống nạnh, khinh thường nhìn Hỏa Thiên Ngạo: “Ta đoán người nhất định rất muốn biết vì sao gia tộc Bắc Ảnh lại có chuyển biến nghiêng trời lệch đất như vậy, nể tình người sắp chết ta sẽ mở lòng từ bi nói cho người biết tất cả đều nhờ tôn nữ bảo bối của ta...”

Toàn thân run lên, Hỏa Thiên Ngạo vô thức nhìn về phía Dạ Nhược Ly, trong lòng dậy sóng.

“Bất kể là đan dược đột phá hay đan dược trị thương đều là một tay tôn nữ bảo bối của ta luyện ra, nàng mới 18 tuổi đã là Tinh Huyền sư đỉnh phong, người nói gia tộc các người có gì để so với nàng?”

Thì ra nàng là người như thế, xem ra gia tộc tương trợ trên phải người không nên trên rồi.

Hỏa Thiên Ngạo biết rõ thời khắc này Nam Y khinh thường nói dối với gã, lời nàng nói là sự thật, nguyên nhân chính là như thế, nội tâm hẳn phiên giang đào hải (ý nói như sóng lớn ngoài biển khơi), cuối cùng bắt đắc dĩ thở dài: “Mưu lược cả đời, không nghĩ tới lại thua trong tay một thiếu nữ...”

Bất quá sự việc còn chưa kết thúc ở đây...

Không xa đó, vạn mã lao nhanh, bụi bay đầy trời phảng phất như có thiên quân vạn mã chạy qua khiến cả lục địa cũng rung lên. Tất cả mọi người đều dừng động tác lại, phóng mắt nhìn về phương xa lại trông thấy cảnh tượng làm người ta sợ hãi.

Vô số chim bay lên trời, phía trước hiển nhiên là mấy Thú vương của rừng rậm Huyền thú, lúc này đang vô cùng tức giận.

Trên bầu trời, đập vào mắt mọi người là một nam tử tóc trắng bay lên, tuấn mỹ như tiên, toàn thân là một luồng khí thể cường đại bao quanh làm mọi người không dám nhìn thẳng. Nam nhân tuấn mỹ cường đại này, tại sao lại xuất hiện phía trước đám Huyền thú?

“Hoàng...Hoàng thú...” Toàn thân Hỏa Thiên Ngạo run rẩy, giờ phút này gã mới biết sợ hãi là gì.

Huyền thú trong rừng rậm vô cùng cường đại lại cực kỳ ghét con người, không có khả năng qua lại với gia tộc Bắc Ảnh chứ? Nhưng vì sao Hoàng thú và đại quân Huyền thú lại xuất hiện ở đây?

Một lời nói kia của Hỏa Thiên Ngạo truyền vào tai mọi người, ngoại trừ những người đã sớm nhìn qua Thiên Hoàng còn lại đều ngạc nhiên nhìn lên trời, nhìn về phía nam nhân tuấn mỹ cường đại rồi lại nhìn về đại quân phía sau lưng hắn...

Hoàng thú và nhiều huyền thú đi vào Bắc Sơn như vậy, rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra?

68. Chương 68: Chương 29: Van Xin Người, Bỏ Qua Cho Ta Đi!

editor: aries mai.

“Dừng lại cho bốn hoàng!”

Trên bầu trời, nam nhân tuấn mỹ như tiên phất phất tay áo, nhất thời chừ thú sau lưng đều vội vàng dừng lại, đứng nguyên chỗ chờ lệnh, nhưng bản tính Huyền thú không cách nào che giấu, nhìn vào con người bằng ánh mắt hung ác.

Thiên Hoàng nhìn chung quanh, cuối cùng dừng lại trên bóng dáng áo trắng ở võ đài, sau đó không hề dời đi...

Nhìn theo ánh mắt của Thiên Hoàng, trong lòng Cung Vô Y phát ra tín hiệu nguy hiểm, mắt phượng lóe tia sáng khác thường: “Hoàng thú của rừng rậm Huyền thú? Chẳng hiểu sao tên nam nhân này làm bốn vương có cảm giác nguy hiểm, nhất là ánh mắt hắn nhìn Tiểu Dạ không tầm thường...”

Nữ nhân, cả đời này của nàng chỉ có thể thuộc về bốn vương, nhất định bốn vương sẽ không để nam nhân khác cướp nàng đi.

Từ trên trời chậm rãi đáp xuống đất, trước mặt bao người, Thiên Hoàng ưu nhã bước về phía Dạ Nhược Ly, khuôn mặt tuấn mỹ có tia ôn hòa rồi dừng lại trước mặt Dạ Nhược Ly, nở nụ cười dịu dàng: “Chủ nhân, người mới ta mang Huyền thú theo trợ giúp, ta đã mang đến gần hết, người xem có được không?”

“Phanh!”

Dứt lời, đám Huyền thú loạng choạng gần ngã xuống đất, ngạc nhiên nhìn Hoàng thú đại nhân cao cao tại thượng của bọn chúng.

Có làm không vậy? Hoàng thú gọi con người là chủ nhân? Hơn nữa lại là một thiếu nữ trẻ tuổi như vậy? Quả thật là không thể tin được, đó là Hoàng thú tôn quý nhất rừng rậm Huyền thú đó sao? Thiếu nữ kia có năng lực gì lại khiến cho đường đường là Thú Vương cũng xưng thần với nàng?

Thì ra Hoàng thú dẫn theo đại bộ phận Huyền thú rời khỏi rừng rậm là vì thiếu nữ này. Đồng thời, tất cả mọi người ở đây đều kinh sợ, trợn mắt há miệng, bọn hắn cho rằng Dạ Nhược Ly và Hoàng thú có giao dịch gì đó nên Hoàng thú mới đồng ý trợ giúp nàng ta, không ngờ Hoàng thú lại kí khế ước với nàng, bất quá nghĩ đến thực lực của Dạ Nhược Ly mọi người bình tĩnh lại đôi chút.

Tuổi còn trẻ như vậy đã là Tinh Huyền sư, lại còn là một Luyện đan sư cực kì hiếm có cũng đủ để thu phục rừng rậm Huyền thú, Hoàng thú thần phục nàng cũng không có gì đáng trách.

“Không, không có khả năng...” Hỏa Thiên Ngạo trừng to mắt, toàn thân không ngừng run rẩy, trước mắt lộ vẻ hoảng sợ, chuyện này hoàn toàn vượt xa sức tưởng tượng của gã, gã chưa bao giờ, chưa bao giờ nghĩ đến Huyền thú trong rừng rậm Huyền thú sẽ vì nàng mà đến, đường đường là Hoàng thú cũng kí khế ước với nàng.

Mặc dù Bắc Sơn chi ảnh, Nam Sơn chi hỏa, rừng rậm Huyền thú là ba thế lực to lớn, nhưng rừng rậm Huyền thú vẫn nổi trội hơn, không chỉ trong rừng rậm Huyền thú là tầng tầng lớp lớp những Huyền thú cường đại, thực lực lớn hơn không biết bao nhiêu lần so với Bắc Ảnh Lạc và Hỏa Thiên Ngạo, còn về phần mạnh hơn như thế nào bọn hắn cũng không biết.

Nhìn về phần đông Huyền thú và nam nhân như trích tiên kia, sắc mặt Hỏa Thiên Ngạo không khỏi xám như tro tàn, lần đầu tiên hối hận vì quyết định của bản thân.

Nếu như có thể quay trở lại gã nhất định sẽ không trêu chọc thiếu nữ khủng bố này.

Hỏa Doãn Na ngơ ngác ngẩng đầu lên, sắc mặt trắng bệch nhìn thấy mà phải giật mình, dưới thân là một vũng máu, quần áo vàng nhạt nghiêm nhiên đã nhuộm thành màu máu đỏ chói, lúc này trong mắt ả tràn đầy phẫn nộ, ghen ghét cùng không cam lòng, nhưng thật sâu vẫn là sự đau đớn khôn cùng...

“Ha ha!” ả dùng tất cả khí lực, ngửa đầu cười to hai tiếng, đột nhiên phun ra ngụm máu tươi, nhiễm đỏ cả một khoảng trời.

Cuối cùng ả quay đầu nhìn về Bắc Ảnh Thần, thống hận ngập tràn, há miệng muốn nói gì đó nhưng ả suy yếu đến mức không thể nói được, chỉ có thể chậm rãi nhắm mắt lại.

Bắc Ảnh Thần nếu như có kiếp sau ta thà lựa chọn không bao giờ...nhìn thấy người nữa.

Một giọt nước mắt lặng yên chảy xuống bên trên mặt đất, hận ý vẫn còn vương trên mặt...

“Doãn Na!” Hỏa Thiên Ngạo thống khổ nhắm mắt lại, rốt cuộc cũng không dám nhìn nữ nhi của mình, sau đó gã trợn mắt, cười khổ một tiếng, nhìn Bắc Ảnh Lạc: “Bắc Ảnh gia chủ, ta biết rõ hôm nay ta chạy không thoát, nhưng ta có tôn nghiêm của ta, cho dù chết cũng tự mình làm!”

Dứt lời, Hỏa Thiên Ngạo rút kiếm rồi đâm thật mạnh vào trái tim, khoe miệng tràn ra một vệt máu, thân thể lão đảo ngã xuống mặt đất lạnh như băng.

“Ai!” Bắc Ảnh Lạc bất đắc dĩ lắc đầu thở dài, nói: “Sớm biết có ngày hôm nay sao lúc trước phải làm như vậy? Phu nhân, nàng nói xem con người có lòng tham nhất định sẽ không có kết quả tốt, hại chính bản

thân mình, nếu như Hỏa Doãn Na không lưu luyến si mê Thần, vọng tưởng đạt được lòng hân, nếu như Hỏa Thiên Ngạo không có ý định muốn chiếm gia tộc Bắc Ảnh thì sao lại chuốc lấy họa diệt môn?”

Chuyển con mắt nhìn người bên cạnh, Nam Y lạnh nhạt nói: “Đây cũng là nhân tính, là con người sẽ có dục vọng, ta cũng có dục vọng của mình, đó chính là người một nhà có thể vui vẻ ở cùng một chỗ, hơn nữa, từ khi người làm gia chủ đến nay, bao lâu rồi chúng ta chưa bước chân ra giang hồ? Thực hoài niệm những ngày còn trẻ.”

Trùng mắt nhìn, Bắc Ảnh Lạc nhìn Dạ Nhược Ly âm hiểm cười: “Phu nhân nàng yên tâm, rất nhanh ta sẽ vứt bỏ được trách nhiệm này, cùng phu nhân nàng ngao du ngoạn thủy, ha ha...”

“Hắt xì!”

Dạ Nhược Ly đang muốn đi xuống võ đài thì đột nhiên nhảy mũi một cái, không khỏi nhăn mày, chẳng biết tại sao vừa rồi trong nháy mắt cảm thấy lạnh sống lưng tựa hồ như có người muốn ở sau lưng nàng tính kế, xem ra thời gian này phải đặc biệt cẩn thận.

Thiên Hoàng theo sát bước chân nàng, ánh mắt ôn nhu ngưng tụ vẻ lo lắng, khẩn trương nhìn nàng: “Người không sao chứ?”

Ai ngờ Thiên Hoàng vừa dứt lời xong một bộ xiêm y màu đỏ thối qua đứng trước mặt hân, đem hân và Dạ Nhược Ly tách ra hai bên.

“Tiểu Dạ, xem ra nàng bị cảm mạo rồi, gần đây trời lạnh cần phải chú ý thân thể, bất quá bốn vương có thể làm lò sưởi cho nàng, nàng có thể tìm bốn vương bất cứ khi nào cũng được.” Cung Vô Y đứng trước mặt Dạ Nhược Ly, cười cực kì yêu nguyệt, mắt phượng dài hẹp cũng chứa đầy ý cười.

Dạ Nhược Ly quan sát bầu trời, nhìn Cung Vô Y mở rộng hai tay chuẩn bị ôm nàng sưởi ấm thì nhất thời im lặng: “Yêu nghiệt, huyền giả không bị cảm mạo được, mặt khác tại Thiên Vũ quốc không có rét lạnh, người cho rằng thời tiết như thế này là lạnh?”

Dứt lời, liền thả người nhảy xuống đài hương về đám người Bắc Ảnh Thần mà đến.

Thiên Hoàng cũng theo ở phía sau, rồi đi trước, ý vị thâm trường nhìn Cung vô Y, ôn nhu trong mắt có tia sáng mờ ảo.

“Xem ra tình địch của bốn vương quá nhiều rồi, bất quá ai bảo Tiểu Dạ ưu tú như vậy, tất nhiên không chỉ có bốn vương phát hiện ra ưu điểm của nàng, nhưng mà...” Mắt phượng nhắm lại, Cung Vô Y dương cặp môi đỏ mọng, tuyệt thế tràn đầy tự tin: “Nữ nhân, nàng chỉ có thể thuộc về bốn vương, cho dù có bao nhiêu tình địch bốn vương đều sẽ không để nàng thoát.”

Hân có loại tự tin này, một ngày nào đó Tiểu Dạ sẽ tiếp nhận hân, chắc hân ngày đó không quá xa xôi...

“Ha ha, tôn nữ bảo bối a, tiếp theo nên xử lý thế nào đây?” Trông thấy Dạ Nhược Ly, Bắc Ảnh Lạc vội vàng bước tới, xoa xoa tay, tươi cười nói.

“Những chuyện này cũng hỏi ta?” Dạ Nhược Ly nhíu mày, lạnh lùng nhìn mọi người xung quanh, dương khóe môi, lạnh lùng nói những lời nói vang tận trời xanh: “Gia tộc tương trợ, một tên cũng không giữ lại, bất kể có tình anh như thế nào hoặc là những đệ tử bình thường cũng không cho phép lưu lại, mặt khác một nhà Bắc Ảnh Đồi cũng không cho phép buông tha!”

Bắc Ảnh Lạc khẽ vuốt râu dài, tán thưởng gật nhẹ đầu, nếu không trừ tận gốc qua gió xuân lại mọc, xem ra nàng có đủ tư cách để trở thành cường giả, đưa gia tộc Bắc Ảnh cho nàng hân thật sự rất yên tâm.

“Dạ cô nương, không nghĩ chúng ta lại một lần nữa gặp nhau.”

Thanh âm quen thuộc truyền bên tai, nàng quay đầu lại, ánh mắt trong tầm nhìn chính là một bộ xiêm y màu đen, còn không đợi Dạ Nhược Ly lên tiếng, trên bầu trời xuất hiện một bóng dáng trắng kiêu, chỉ thấy Huyền Ưng cười tủm tỉm nhìn Dạ Nhược Ly ngoắc ngoắc: “Không nghĩ tới Dạ nha đầu người...”

Lời còn chưa nói xong bỗng nhiên nhận được cái nhìn cảnh cáo của Thiên Hoàng, vội vàng nuốt nước bọt, sửa lời nói: “Ha ha, Nhược Ly đại nhân đã từng nói muốn bắt hoàng thú của chúng ta làm tọa kỵ, lúc trước

ta còn khinh thường không nghĩ tới người đứng là bắt được hoàng thú của chúng ta rồi, ai, ta còn chưa nói hết, Tứ ca kéo ta làm gì vậy?”

Huyền Báo dùng sức kéo Huyền Ứng, ánh mắt lướt qua Thiên Hoàng, dùng sức ra hiệu cho Huyền Ứng ngu ngốc không được nói tiếp nữa. Cho dù là ai, đều không muốn nghe người khác nói về việc bị bắt làm tọa kỵ, dù sao hắn cũng là hoàng thú tôn quý cường đại nhưng cái tên Huyền Ứng ngu ngốc này không biết giữ mồm giữ miệng, cái gì cũng dám nói.

Nhìn theo ánh mắt của Huyền Báo, Huyền Ứng nhìn về phía Thiên Hoàng, hung hăng nuốt nước bọt, cẩn thận từng chút một ngẩng đầu nói: “Cái kia...Cái kia, Hoàng thú đại nhân, ta không có ý nói người, Huyền Ứng ta thề với trời, ta...”

“Ồ dằn, người câm miệng lại cho ta!” Nàng nắm đấm lên, Huyền Báo hung hăng đánh lên đầu Huyền Ứng, lập tức mắt Huyền Ứng nổ đom đóm, co quắp ngã xuống đất ngất xỉu luôn, thấy vậy Huyền Báo lau lau mồ hôi đang đổ đầy đầu nói: “Cuối cùng cũng được yên tĩnh, cái tên ngu ngốc này không biết cái gì gọi là nhiều chuyện.”

Cũng may, Thiên Hoàng không có ý định so đo cùng Huyền Ứng, bởi vì lúc này sự chú ý của hắn đều tập trung trên người Dạ Nhược Ly.

Ngẩng đầu quét mắt nhìn chúng thú, Dạ Nhược Ly đầu đầy hắc tuyến: “Thiên Hoàng, ta chỉ nói người gọi thêm vài tên giúp sức, người lại tìm đến một đoàn, nhiều Huyền thú rời khỏi Huyền thú rừng rậm như thế này khiến cho toàn đại lục chấn động lên mất, bất quá sự tình cũng đã xử lý xong rồi, cũng đến lúc nên rời đi thôi.”

“Cái gì?” Nghe vậy, Bắc Ảnh Lạc lập tức nhảy dựng lên, kích động tiến tới nắm lấy vạt áo của Dạ Nhược Ly: “Người...Người nói người phải đi? Như vậy sao được? Người đi rồi ta phải làm sao bây giờ? Không được, người tuyệt đối không thể đi, người còn muốn...”

Còn muốn thay hắn tiếp quản gia tộc Bắc Ảnh nữa mà.

Đáng tiếc, một câu kia Bắc Ảnh Lạc hoàn toàn không có cơ hội nói ra.

Bên cạnh lập tức giáng tới một cước, trực tiếp đá Bắc Ảnh Lạc bay ra ngoài, mà nơi hắn vừa bay qua lập tức bụi bay đầy trời, cây cối đổ ầm ầm, có thể nói một cước này không nhẹ chút nào. Đáng thương cho Bắc Ảnh Lạc cứ như vậy mà biến khỏi tầm mắt của mọi người.

“Nữ nhân của bổn vương, người cũng dám đụng vào? Muốn chết!”

Thanh âm lãnh khốc vang lên làm người ta không khỏi nuốt ngụm khí lạnh, ngạc nhiên nhìn yêu nghiệt trước mặt. Gia chủ của bọn họ, một Huyền Hoàng cấp thấp, lại bị nam nhân này dùng một cước đá bay đi rồi? Điều này sao có thể? Bọn họ chắc chắn là đang nằm mơ...

Chỉ là nhìn Dạ Nhược Ly, Cung Vô Y lập tức thay đổi sắc mặt, thanh âm mỉa mai đến tận cùng phảng phất như có thể xuyên thấu tâm can: “Tiểu Dạ nàng có bị thương không? Lão gia hỏa kia chắc mười ngày nửa tháng cũng không về được đâu, ta không chặt tay hắn cũng là nghĩ tới hắn là gia gia của nàng nên có vài phần nhân nhượng rồi đấy.”

Nhìn nam nhân yêu nghiệt đang nở nụ cười lấy lòng, lại hồi tưởng lúc hắn cường thế, trong lòng mọi người ai cũng hoài nghi bọn hắn là cùng một người sao? Trước và sau khác biệt cũng quá lớn đi.

“Tôn nữ bảo bối.” Nam Y tươi cười tiến tới, vỗ vỗ vai Dạ Nhược Ly nói: “Cháu muốn đi chỗ nào cũng được, bất quá để Thần nhi và mẹ con các nàng ở gia tộc Bắc Ảnh một thời gian, lúc cháu về có thể đón đi.”

Dạ Nhược Ly khẽ gật đầu, lần này nàng rời đi là còn chuyện chưa giải quyết xong, đợi xử lý xong tất cả mọi chuyện, nàng tự nhiên sẽ trở lại gia tộc Bắc Ảnh.

“Thiên Hoàng, chúng ta đi thôi!”

Thân ảnh bước đi xa dần, hóa thành một dấu chấm nhỏ biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người.

Lần này Cung Vô Y không vội vàng đuổi theo, bởi hắn có chuyện quan trọng hơn cần phải hoàn thành...

Trên bầu trời Thiên Vũ quốc một ánh sáng màu trắng xoẹt qua đường chân trời, tựa như chiếu sáng khắp một góc thiên không, mọi người đều ngạc nhiên nhìn dị cảnh trên trời, nhưng ánh sáng kia biến mất quá nhanh cho nên không ai biết ánh sáng kì lạ kia là gì.

“Rốt cuộc lại đến Thiên Vũ quốc, Thiên Hoàng, đi xem gia tộc Nam Cung đi, không biết hơn một tháng này gia tộc Nam Cung có gì đổi khác hay không.”

“Được, ta biết rồi.”

Yên lặng gập đầu, Thiên Hoàng thả người nhảy xuống, gió lạnh xoẹt qua từng cơn, gào thét bên tai Dạ Nhược Ly, hàn ý xâm nhập vào cơ thể nhưng nàng lại tựa hồ không hề hay biết.

“Người nào? Dám tự tiện xông vào gia tộc Nam Cung?” Hộ vệ của gia tộc Nam Cung phát hiện ra khí tức lạ thường trên đỉnh đầu vội vàng rút trường kiếm nhưng khi nhìn thấy Dạ Nhược Ly thì không khỏi ngẩn ngơ, vội vàng tra kiếm vào vỏ, sắc mặt cung kính nói: “Nhược Ly đại nhân, ngài đã trở về rồi?”

Nhảy xuống từ lưng Độc Giác Thú, Dạ Nhược Ly nhẹ nhàng gập đầu: “Các người cực khổ rồi, tự ta sẽ vào trong, các người cứ tiếp tục canh gác đi.”

Thẳng đến khi bóng dáng Dạ Nhược Ly biến mất, người hộ vệ kia vẫn còn đang kích động, hiển nhiên là không thể tin được lúc này Dạ Nhược Ly lại xuất hiện ở gia tộc Nam Cung.

“Vừa rồi Nhược Ly đại nhân đã nói chuyện với ta đấy, còn ân cần hỏi thăm chúng ta, hơn nữa ngày ấy ta có đi xem Nhược Ly đại nhân tỷ thí, trên đài nàng cuồng ngạo hung hăng càn quấy, mục không thiên địa, sắc sở lóa mắt không nghĩ tới lúc gặp gỡ ngày thường một chút điểm cường giả cũng không có, nàng thật sự là thần tượng của ta, về sau ta muốn cố gắng tu luyện, tranh thủ có thể trở thành thuộc hạ của Nhược Ly đại nhân.”

Đương nhiên Dạ Nhược Ly không hề hay biết chính câu nói cực kì bình thường của mình sẽ khiến người có tâm phát sinh biến hóa lớn như thế.

Lúc này trong phòng luyện đan, Thiên Huyền chặt chẽ chau mày, duỗi ra bàn tay đầy vết chai, không quay đầu lại nói: “Thanh Nhiên, hồng diệp tím tạp chủng đã được tinh lọc sạch sẽ rồi chứ? Còn không mau đem qua cho ta? Tên tiểu tử này làm việc ngày càng chậm chạp, coi chừng ta cho người đi quét dọn nhà vệ sinh đấy.”

Một mảnh lá cây màu tím để vào trong tay hắn, Thiên Huyền thu tay về, ánh mắt nhìn lá tím phía trên thỏa mãn cười cười: “Công lực tiểu tử nhà ngươi ngày càng tăng đấy, có thể tinh lọc sạch sẽ như vậy so với lão đầu ta còn sạch hơn.”

Đang nói chuyện Thiên Huyền quay đầu lại, miệng còn chưa kịp ngậm lại, giống như gặp quỷ mở lớn hai con mắt.

“Sư... Sư phụ a, người đến đây lúc nào? Cũng không thông báo cho đồ đệ đi đón?”

Nói xong, Thiên Hoàng hung hăng trợn mắt nhìn Thanh Nhiên đang đứng phía sau Dạ Nhược Ly, tiểu tử thúi này sư phụ đến cũng không nói cho hắn biết, hại hắn tưởng lầm sư phụ là tiểu tử thúi, hắn còn hắn tiểu tử thúi này có năng lực tinh lọc nhanh như thế, thì ra là do sư phụ hắn tinh lọc ra.

Nhận được ánh mắt của Thiên Huyền, Thanh Nhiên đầy ủy khuất, cái này không phải là do sư tổ không muốn hắn lên tiếng sao? Hắn cũng không có lá gan cãi lời sư tổ a.

“Ta chỉ là tùy tiện đến xem qua thôi, sau đó sẽ rời đi.” Dạ Nhược Ly mỉm cười, rồi hỏi: “Một tháng này tứ đại huyền lực gia tộc có phát triển gì không?”

“Ha ha, tình hình không tệ lắm, bất quá đây đều là chỗ cung cấp phương thuốc của sư phụ,” Thiên Huyền cầm lấy một quyển vở dày cộm, lật qua lật lại vài trang, ánh mắt càng ngày càng tôn kính: “Những phương pháp điều chế đan dược này của sư phụ cho đến bây giờ ta cũng chưa thấy qua, không thể không nói sư phụ đúng là một thiên tài, nguyên cứu ra được nhiều phương pháp như vậy hơn nữa người chỉ mới có 18 tuổi.”

“Vậy người cứ tiếp tục phát huy đi, ta còn có việc không thể lưu lại thêm được nữa.” Dạ Nhược Ly chậm rãi nói, những phương pháp nàng cung cấp, mặc dù cũng có công nguyên cứu của nàng nhưng cũng có nhiều

người nguyên cứu nữa nên thành quả không chỉ của riêng nàng.

Kiếp trước lẫn kiếp này nàng đều có thể phát triển cực nhanh là do nàng đứng phía trên mọi người nếu không có tri thức còn lưu lại, cho dù như thế nào nàng cũng không thể cường đại được như bây giờ.

Màn đêm buông xuống, Dạ Nhược Ly rời khỏi phòng luyện đan của Thiên Huyền, đúng lúc này lại chạm mặt Nam Cung Thần.

Dừng ở chỗ không xa ngắm nhìn dung nhan tuyệt sắc, Nam Cung Thần dừng cước bộ, gió lạnh thổi qua thân hình của hắn nhìn có vẻ phiêu dật tiêu sái, dung nhan tuấn mỹ nhìn thấy Dạ Nhược Ly xoẹt qua cảm xúc khác thường, sau đó lập tức đi về phía trước, vỗ nhẹ vai Dạ Nhược Ly, quyến rũ khéo môi: “Nhược Ly muội muội đã trở về rồi, chắc hẳn sự tình chỗ gia tộc Bắc Ảnh đã xong, muội trở về thật đúng lúc, có một số việc ta muốn nói với muội, không biết muội có thời gian không?”

Trầm mặc một lát, Dạ Nhược Ly vẫn là đáp ứng Nam Cung Thần, quay đầu nhìn Độc Giác thú ở sau lưng nói: “Thiên Hoàng người ở đây chờ ta, ta sẽ trở về rất nhanh.”

Đường đi hẹp dài quanh co, hai người bước đi chậm rãi, không khỏi hấp dẫn ánh mắt của đám người trong gia tộc Nam Cung.

“Nhược Ly muội muội, mặc dù có một số chuyện ta không muốn uội biết nhưng muội có quyền biết rõ chuyện này,” đột nhiên, Nam Cung Thần dừng bước chân, hắn nhìn thẳng vào thiếu nữ trước mặt, ánh mắt như sao lóe lên tia sáng khác thường: “Kỳ thật, ba năm này hành động của muội Cung Vô Y đều biết rất rõ, cũng nhớ trong lòng, trong gia tộc Bắc Ảnh cũng có tai mắt của hắn, trong vòng ba năm này Cung Vô Y một mực yên lặng giúp đỡ muội rất nhiều, nếu không chỉ sợ với thế lực của muội sớm đã bị gia tộc Bắc Ảnh phát hiện ra từ lâu rồi.”

Trong lòng Dạ Nhược Ly khẽ động, đáy lòng có tầng cảm động, không nghĩ tên yêu nghiệt lại giúp nàng nhiều như vậy.

Nếu như chuyện đó là từ người dân bình thường mà biết được nàng sẽ không dễ dàng tin tưởng như vậy nhưng nàng biết rõ Nam Cung Thần sẽ không lừa gạt nàng...

“Tại sao hắn lại làm như vậy? Lại vì sao lại giấu giếm ta?”

“Những chuyện này..., ta cũng không biết, hắn không nói uội biết đại khái là không muốn dùng chuyện này sẽ tạo sức ép bắt muội gả cho hắn?”

Thật không? Lòng mảy Dạ Nhược Ly gầy nhẹ, nàng cũng không quên mỗi lần yêu nghiệt kia giúp nàng đều đem sự việc ấy ra uy hiếp nàng cho nên nàng không tin trong suốt ba năm qua Cung Vô Y giúp đỡ nàng mà không nói cho nàng biết là sợ nàng cảm động mà gả cho hắn.

“Đương nhiên, giấu giếm gia tộc Bắc Ảnh không chỉ có Cung Vô Y trợ giúp, nếu như muội không ẩn nhẫn, trái lại không chút cố kỵ không bộc lộ thực lực của mình thì cho dù Cung Vô Y có giấu đến đâu e rằng cũng sẽ truyền tới gia tộc Bắc Ảnh.”

Dừng lại một thoáng, Nam Cung Thần vỗ vỗ ngực mình, gương mặt tuấn tú tràn đầy kiên định: “Nhược Ly muội muội, đừng quên Nam Cung Thần ta đã nói qua nếu muốn có người tiên phong thì ta nhất định sẽ đi đầu tiên, cho nên lần sau gặp mặt ta sẽ uội thấy một Nam Cung Thần hoàn toàn khác xưa.”

Ngẩng đầu lên, đập vào mắt chính là con người đen kiên định, nhưng trong mắt hắn dường như có gì khác...

“Được, ta chờ người làm quân tiên phong cho ta.” Bỗng nhiên Dạ Nhược Ly nắm quả đấm đầm đầm nhẹ vào người Nam Cung Thần, cười động lòng người.

Nam Cung Thần sững sốt, nắm lấy nắm đấm của Dạ Nhược Ly, cười vang nói: “Nhược Ly muội muội, Nam Cung đại ca ca sẽ không làm muội thất vọng đâu, từ nay về sau ta sẽ cố gắng đuổi theo mục tiêu, trở thành cường giả mới có thể làm người tiên phong được.”

Nửa tháng sau, Hiên Viên quốc.

Cung điện vàng son lộng lẫy, Hiên Viên Chiến ngôi ở ghế rồng, thần sắc lãnh liệt nhìn đám người đang quỳ dưới đất, trào phúng lên tiếng: “Hiên Viên Bình, người thật to gan, dám câu kết với thế lực khác, muốn

muôn hướng soái vị, cũng may trăm có cường giả tương trợ, nếu không chẳng phải gian kế của người đã thực hiện được rồi?”

Nghe vậy, Hiên Viên Bình nắm chặt nắm đấm, cực kì không cam lòng: “Ám Dạ trước giờ không quản thể sự hoàng gia, ta thật sự không rõ vì cái gì người của bọn họ lại giúp người?”

“Ha ha, đây là Ám Dạ thấy rõ sự tình, trăm thân là đế vương, trợ giúp trăm có gì là không tốt?” Hiên Viên Chiến cười to hai tiếng, cong môi, ánh mắt nhìn về nam tử mặc áo đen: “Huyền Vũ công tử, người trợ giúp trăm có công như vậy, người muốn gì? Quan bá nhất phẩm, hay là hoàng kim trăm vạn lượng? Chỉ cần người mở lời trăm nhất định sẽ thỏa mãn người.”

Hiên Viên Chiến cực kì đắc ý, không chút phát giác vẻ mỉa mai của Huyền Vũ.

“Người cho rằng người của Ám Dạ vào triều là quan hay là sẽ nhận hoàng kim vạn lượng?” Ngay lúc này một giọng nói vang lên làm mọi người chú ý đến, liền nhìn thấy thiếu nữ áo trắng chân đạp lên Độc Giác thú từ trên trời giáng xuống, tất cả mọi người đều bị ánh sáng của Độc Giác thú hấp dẫn cho nên thật lâu sau mới có thể tỉnh táo lại.

“Là người?” Nhìn thấy Dạ Nhược Ly, Hiên Viên Chiến nghĩ đến vũ nhục của mấy tháng trước, sắc mặt trầm xuống: “Không nghĩ tới người còn dám trở về, hừ, người cho rằng hoàng tộc bây giờ như hoàng tộc lúc trước sao? Hôm nay đã có Ám Dạ cường đại tương trợ, trăm không hề sợ người, Huyền Vũ công tử, người giúp ta bắt nữ nhân kia lại.”

Năng lực của Huyền Vũ gã đã từng thấy qua, không hề thua kém Thanh Long, cho nên gã tin tưởng có Huyền Vũ công tử xuất chiến nhất định sẽ bắt được nữ nhân kia.

Thiếu nữ kia vừa xuất hiện, ánh mắt của Huyền Vũ lập tức tập trung lên người nàng, không chờ đến lúc Hiên Viên Chiến mở miệng, hắn đã chạy tới chỗ Dạ Nhược Ly, ôm quyền nói: “Chủ nhân, nhiệm vụ người giao phó đã hoàn thành xong, tung tích của Dạ Minh Hi cũng đã tìm được.”

Cái gì? Chủ nhân?

Thân thể Hiên Viên Chiến đột nhiên cứng lại, hắn trừng to hai mắt, không dám tin nhìn Dạ Nhược Ly: “Hắn...Hắn gọi người là chủ nhân, vậy người là...”

Nhanh nhẹn quét mắt nhìn Hiên Viên Chiến, Dạ Nhược Ly không chút biểu tình trả lời: “Ta là các chủ của Ám Dạ các, toàn bộ Ám Dạ các đều là thuộc hạ của ta, ta để bọn hắn giúp người, Hiên Viên Chiến, từ tuyệt vọng đến hi vọng lại từ hi vọng đến tuyệt vọng, tư vị như thế nào?”

“Phanh!”

Hiên Viên Chiến ngã từ ghế rồng xuống, oán hận trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly: “Thì ra đây đều là trò của người, người cũng đã biết trăm bị đám người Hiên Viên Bình vây khốn trong hoàng cung đã sợ hãi đến mức nào, về sau Ám Dạ các người đột nhiên giúp ta, thay ta đoạt lại tất cả cuối cùng người lại nói với trăm người làm tất cả chuyện này đều là vì muốn trừng phạt trăm? Dạ Nhược Ly, không nghĩ tới nữ nhân người lại độc ác như vậy!”

Đồng thời, đám người Hiên Viên biết được Dạ Nhược Ly là các chủ Ám Dạ các đều sợ đến choáng váng, nhất là Hiên Viên Tinh Nhi, thân thể mềm mại run rẩy không thôi, vô thức trốn tránh sau lưng Hiên Viên Bình, ánh mắt toát vẻ sợ hãi.

“Hiên Viên Chiến, những điều này đều là do người tự tìm đến!” Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, hàn mang trong mắt xoẹt qua.

Nuốt nước bọt, Hiên Viên Bình vội vàng chạy đến Dạ Nhược Ly, hai tay ôm lấy chân nàng, khóc lóc thảm thiết: “Dạ cô nương, người và Hiên Viên Chiến có cừu oán không chút liên quan đến ta, ta van xin người bỏ qua cho ta đi, ta còn chưa muốn chết!”

Thà rằng hắn bị Hiên Viên Chiến chém đầu cũng không muốn rơi vào tay Dạ Nhược Ly, với lòng dạ độc ác của nàng, làm sao hắn sống nổi.

Chân mày chau lại, Dạ Nhược Ly đá văng Hiên Viên Bình ra, mới nhìn Huyền Vũ hỏi: “Dạ Minh Hi ở đâu?”

“Hắn bị gia tộc Đông Phương bắt đi rồi, ta đã tra ra được có một nhóm người trong gia tộc Đông Phương tạo phản, vọng tưởng nhúng chàm vô giả thế giới, cho nên phái người âm thầm trợ giúp Hiên Viên Bình, mà lúc Dạ Minh Hi đang làm nhiệm vụ vô tình nghe được tin tức này nên bị Đại trưởng lão kia phát hiện bắt lại.”

“Hắn ở đâu?”

“Sáng nay mới truyền đến, ta vốn đi trước ai ngờ chủ nhân đã trở về.”

“Đông Phương Phi đúng là quá vô dụng rồi, ngay cả người trong gia tộc cũng không quản lý được.” Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, trong mắt bắn ra sát khí: “Chỗ đó ta sẽ đích thân đi xem, ngược lại ta cũng muốn nhìn xem đám củi mục to gan kia dám động vào người của ta. Huyền Vũ, hậu sự bên này giao cho người, ta không muốn nhìn thấy gia tộc Hiên Viên nữa.”

Nói xong, thả người nhảy lên Độc Giác thú, biến mất tận trời xanh.

Thành Đông Phương là một tiểu thành nhỏ thoát ly với bốn nước, dài đến mấy ngàn thước, kinh tế phát đạt, đối với bốn nước mà nói là như miếng thịt mỡ nhưng mà khối thịt mỡ này nhờ có gia tộc Đông Phương mà không có quốc gia nào dám thu nạp, trừ phi bọn họ chán sống.

Ánh mặt trời ấm áp, sau giờ Ngọ Thành Đông Phương yên tĩnh lạ thường.

Ngày hôm đó, trên bầu trời của gia tộc Đông Phương vang lên tiếng hét đầy phẫn nộ, truyền đến tai của mọi người trong thành: “Gia tộc Đông Phương chỉ cần là sinh vật còn sống mau lần hết sức ra đây cho ta! Nếu không tự gánh lấy hậu quả!”

Toàn bộ mọi người trong thành đều nhìn theo phương hướng phát ra giọng nói, bọn hắn thật muốn biết là ai to gan đến vậy, dám ở trước mặt gia tộc Đông Phương gào thét.

Tiếng bước chân của gia tộc Đông Phương truyền tới, sau đó một người cầm vũ khí lao nhanh ra cửa, chỉ thấy người cầm đầu là một lão giả tóc trắng xóa, hắn nhìn Dạ Nhược Ly rồi thở nhẹ ra, khinh thường nói: “Ta còn tưởng là đại nhân vật nào tới đây, thì ra chỉ là một con nhóc, tiểu nha đầu, người có biết rõ chúng ta là ai không? Cũng dám đến đây làm loạn?”

Dạ Nhược Ly quăng mắt nhìn lão giả, hỏi: “Người là ai?”

“Ta? Ta chính là Đại trưởng lão của gia tộc Đông Phương, Thiên Huyền sư cao cấp.” Đại trưởng lão đắc ý ngửa đầu, xác thực trong mắt người bình thường Thiên Huyền sư đã cường đại đến mức không gì sánh bằng.

“Người chính là Đại trưởng lão của gia tộc Đông Phương?” Thần sắc Dạ Nhược Ly trở nên lạnh lẽo, sát khí cuộn cuộn như nước sông: “Không nghĩ tới vận khí của ta tốt như vậy, nhanh như thế đã tìm được người, rất tốt, người nhanh chịu chết cho ta!”

Một luồng khí tức cường đại phát ra, cảm nhận được khí tức của nàng, Đại trưởng lão vội vàng lùi về sau hai bước, gã không biết vì sao Dạ Nhược Ly lại có sát khí đáng sợ như vậy, ngay cả hít thở cũng cảm thấy sợ hãi.

“Ở đây đã xảy ra chuyện gì? Còn không mau tránh đường cho ta!”

Phía sau bỗng nhiên truyền tới giọng nói của Đông Phương Phi, Đại trưởng lão như tìm được cứu tinh, vội vàng quay người, hướng về phía Đông Phương Phi nói: “Gia chủ, người phải thay ta làm chủ, nữ nhân này không hiểu vì sao lại muốn giết ta, còn không đem gia tộc Đông Phương chúng ta vào mắt, hôm nay nhiều người nhìn thấy như vậy, phải giết chết nàng mới có thể cứu vãn lại mặt mũi của gia tộc Đông Phương.”

Đại trưởng lão hăng say nói không hề phát giác Đông Phương Phi nhìn Dạ Nhược Ly vô cùng cung kính, chỉ là khi nghe thấy lời nói của Đại trưởng lão, mặt mũi của hắn không khỏi đen lại...

69. Chương 69: Chương 30: Một Năm Bế Quan, Huyền Hoàng Trung Cấp

editor: aries mai.

“Phanh!”

Nắm chặt nắm đấm, Đông Phương Phi đột nhiên đánh về phía Đại trưởng lão đang mài miết cạo trượng, ngay sau đó âm thanh im bật lại, tại tầm mắt của mọi người Đại trưởng lão oanh liệt ngã xuống, nhất thời vách tường trắng như tuyết có một vết nứt thật to, nhìn thấy mà giật cả mình.

Đông Phương Phi không hề liếc mắt nhìn Đại trưởng lão một cái, hần bước đến trước mặt Dạ Nhược Ly cung kính nói: “Nhược Ly đại nhân, sao lại rãnh rỗi đến thành Đông Phương nhỏ bé này? Nhược Ly đại nhân đại giá quang lâm thật vinh dự cho thành Đông Phương này, chỉ là người nên thông báo một tiếng, thuộc hạ nhất định sẽ nghênh đón ngài.”

Nhược Ly đại nhân? Thuộc hạ?

Mọi người đều vì Đông Phương Phi mà ngây ngẩn cả người, Đông Phương gia chủ lại xưng hô kính cẩn như vậy đối với thiếu nữ này, còn tự nhận mình là thuộc hạ?

Mọi người đột nhiên nhớ đến chuyện ở Thiên Vũ quốc có một thiếu nữ thiên tài, vang danh khắp nơi, là chủ nhân của Tứ đại huyền lực gia tộc, là đại sư phụ của Thiên Huyền đại sư...Trừ nàng ra còn ai có khả năng để cho đường đường là Đông Phương gia chủ lại tôn kính như thế? Không biết nhân vật to lớn như vậy đến thành Đông Phương có chuyện gì, dường như có liên quan đến Đại trưởng lão...

Đại trưởng lão thật vất vả mới bò lên được, lại bị câu nói của Đông Phương Phi dọa đến mức nằm xuống lại, gã hoảng sợ ngẩng đầu nhìn thiếu nữ trước mặt, chậm rãi lui lại phía sau, run run rẩy rẩy nói: “Người muốn làm gì? Vừa rồi ta cũng không đắc tội với người, vì sao người lại muốn gây chuyện với ta? Là cường giả thì có thể tùy tiện giết người à? Ah thiên tài cuồng phi!”

Âm thanh sồn hết cả gai ốc của Đại trưởng lão vang lên, đầu ngón tay của hắn đều bị Dạ Nhược Ly giẫm nát dưới chân, mồ hôi lạnh túa ra, cho đến bây giờ gã cũng không biết gã đã làm gì trên choker nàng.

“Cái kia, Nhược Ly đại nhân, Đại trưởng lão hắn...”

Không để Đông Phương Phi nói hết lời, một hàn khí xoẹt qua tai, làm mọi người không khỏi rung mình một cái.

“Nói! Dạ Minh Hi ở đâu?” Dạ Nhược Ly không chút biểu tình hỏi, mắt đen không hề che giấu sát cơ ngập trời.

“Ta...Ta không biết người đang nói ai, ta không biết ai có tên là Dạ Minh Hi cả.” Đại trưởng lão cắn răng thật chặt, gã xác thực không biết Dạ Minh Hi là ai, như thế nào có thể nói cho nàng biết hắn đang ở đâu chứ?

“Vậy ta sẽ giúp cho người nhớ lại một chút!” Chân Dạ Nhược Ly tăng thêm lực, hung hăng dẫm lên cổ tay gã, dùng âm thanh trầm thấp nói: “Hơn một tháng trước, phải chăng có một nam tử nghe lén các người nói chuyện? Về sau bị các người phát hiện rồi bắt lại? Nếu như hắn có mệnh hệ gì ta muốn cả gia tộc Đông Phương các người cũng phải chôn cùng!”

Nghe vậy, sắc mặt Đại trưởng lão run rẩy, con ngươi lóe lên tia chột dạ: “Ta vẫn không biết các người đang nói ai, người tìm nhầm người rồi, ta không có bất nam nhân nào tên Dạ Minh Hi cả.”

Gã tuyệt đối không thể thừa nhận, nếu như để gia chủ biết mấy năm qua gã đã làm gì thì gã nhất định không thoát khỏi cái chết, nếu như không thừa nhận không biết chừng còn chưa lại một đường sống, xem ra nam nhân kia không thể giữ lại được nữa, nguyên bản là vì muốn biết rõ lai lịch của hắn nên mới giữ lại đến ngày hôm nay, chờ đến khi thiếu nữ này rời khỏi gã nhất định phải giết chết hắn, mới có thể ngăn chặn được hậu họa về sau.

“Xem ra hỏi người cũng không được gì rồi.”

Thu hồi chân, Dạ Nhược Ly phủ tay, Đại trưởng lão liền thở hắt ra, nàng đột nhiên hét to một tiếng: “Thiên Hoàng, giúp ta san bằng cả gia tộc Đông Phương, coi như phải đào ba tấc đất ta cũng muốn tìm cho ra Minh Hi.”

Vốn tâm tình đã buông lỏng ngay lập tức bị nhắc lên lại, chỉ là trong lòng Đại trưởng lão vẫn đang ôm hy vọng...

“Được, ta sẽ làm theo lời người.”

Dứt lời, Thiên Hoàng bay lên trên không, đôi mắt ôn nhu lóe lên hàn ý, sừng trên đầu lóe sáng, cánh chim vỗ mạnh, cuồng phong hiện lên, vòi rồng xuất hiện, từ phía xa xa đã cảm nhận được cường đại áp bách. Tất cả mọi người đều bởi khí thế ngất trời của Thiên Hoàng mà ngây ngẩn cả người, trong nội tâm chỉ có một cảm giác...

Cường, đại cường đại rồi, Huyền thú cường đại bực hãn đến bậc này, tại sao lại là thuộc hộ của nàng? Cho dù thực lực của nàng không kém nhưng Huyền thú này có thể đánh đồng với Huyền thú bình thường sao?

“Ầm ầm!”

Cuồng phong thổi qua, cây cối nhà cửa đổ ầm ầm, trong phút chốc toàn bộ gia tộc Đông Phương đều trở thành bình định.

Thiên Hoàng chui vào đám phế tích, sau đó lại bay lên không trung, bay đến trước mặt Dạ Nhược Ly, chỉ là trên lưng lại có thêm một nam tử thương tích đầy mình, nhưng mà nhìn thấy nam tử đang mặc trường bào màu nâu sẫm kia sắc mặt Đại trưởng lão xám như tro tàn, tràn đầy khiếp sợ.

“Người muốn tìm là nam nhân này? Ta ở dưới phát hiện ra được.”

“Vất vả cho người rồi, Thiên Hoàng.”

Dạ Nhược Ly bước đến bên cạnh Dạ Minh Hi, xuất ra viên thuốc rồi nhét vào miệng Dạ Minh Hi, dung nhan trắng bệch dần dần khôi phục lại huyết sắc, một lát sau hãn mở mắt, nhìn thấy Dạ Nhược Ly nở nụ cười thật đáng đánh đòn.

“Chủ tử, người đã đến rồi...”

“Người cũng đừng nói nhiều quá, mọi người cần thiết sau khi trở về rồi nói sau.” Quét mắt nhìn vết thương chồng chất trên người Dạ Minh Hi, lông mày nàng không khỏi nhíu chặt lại, Dạ Nhược Ly ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào người Đông Phương Phi nói: “Đông Phương Phi, chuyện kế tiếp người cũng biết nên xử lý như thế nào rồi chứ? Nếu lần sau còn quản không tốt người trong tộc, ta muốn gia chủ người cũng nên chấm dứt luôn đi.”

Nhìn thấy một màn trước mặt Đông Phương Phi cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì, ánh mắt lạnh lẽo nhìn qua sắc mặt tái nhợt của Đại trưởng lão rồi lại nhìn qua Dạ Nhược Ly ôm quyền nói: “Nhược Ly đại nhân yên tâm, ta biết rõ nên xử lý như thế nào, sẽ không để đại nhân phải thất vọng.”

“Chuyện này giao cho người, ta không hi vọng lại gặp tên Đại trưởng lão dư thừa đó nữa.” Dạ Nhược Ly nhẹ gạt đầu, bỗng nhiên nghĩ ra chuyện gì đó trừng mắt nhìn: “Đông Phương Phi, ta làm hồng gia tộc Đông Phương, người không trách ta chứ?”

“Cái này...Cái này sao có thể?” Đông Phương Phi lau mồ hôi lạnh, cười lấy lòng: “Cho dù đại nhân có hủy mười cái gia tộc Đông Phương như thế này đều là chuyện nên làm. Ta làm sao có thể trách đại nhân được.”

Tất cả mọi người đều im lặng nhìn Đông Phương gia chủ, không nghĩ tới công phu nịnh hót của gia chủ bọn họ cũng không tệ.

“Được, Thiên Hoàng, chúng ta đi!” Nói xong, Dạ Nhược Ly cười lên Độc Giác thú biến mất lên trời xanh.

Mà đại bộ phận người trong thành Đông Phương đều nhìn về phía gia tộc Đông Phương tất nhiên cũng đã nhìn thấy một cảnh vừa rồi, vì vậy đều vội vàng chạy vào nhà đem Dạ Nhược Ly và những người bên cạnh vào danh sách không nên chọc vào, bằng không thì kết cục sẽ giống như gia tộc Đông Phương.

Chính là đường đường là Huyền lực gia tộc Đông Phương cũng thành ra như vậy, huống chi những võ giả bình thường như bọn hắn?

Dạ Nhược Ly di chuyển đến Bắc Sơn, sau đó nhảy từ trên lưng Độc Giác thú xuống, một thân hình trắng kiện nhanh chóng chạy tới, chỉ cần nhìn cũng biết được người tới là ai, không khỏi nhũu mày: “Huyền Ứng, người chạy nhanh như vậy làm gì? Chẳng lẽ đằng sau có người truy sát người?”

“Hà hà, hà hà” Huyền Ứng hỗn hển thở mấy hơi, lau mồ hôi trên mặt, lo lắng nói: “Nhược Ly đại nhân, Hoàng thú đại nhân, các người cuối cùng cũng đã về rồi, xảy ra chuyện lớn...”

“Cái gì?” Nghe vậy sắc mặt Dạ Nhược Ly biến sắc, ánh mắt âm trầm: “Xảy ra chuyện gì rồi? Là có người đến quấy phá? Bắc Sơn có hai Huyền Hoàng còn có tên yêu nghiệt Cung Vô Y thì còn ai là đối thủ nữa chứ? Chẳng lẽ là Huyền tôn? Huyền Ứng, cha mẹ ta có gì nguy hiểm không?”

“Cái gì?” Huyền Ứng cũng sờ tròng mắt, vội vàng lắc đầu: “Không, không phải, ngược lại Bắc Sơn không có chút vấn đề gì chỉ là lão đại của chúng ta, là Long vương đó, hắn.. hắn bị nam nhân của người buộc đi rồi, ô ô, lão đại đáng thương...”

Huyền Ứng dùng sức bức ra hai giọt nước mắt, dùng góc áo lau lau, tựa hồ như đang muốn tạo cảnh bi thương hào khí.

Gió lạnh thổi qua, yên ắng im lặng, Huyền Ứng cảm thấy có chút không thích hợp, chậm chạp ngẩng đầu lên, trước tầm mắt hắn chính là một dung nhan tuyệt sắc tràn đầy hắc tuyến.

“Huyền Ứng, người không có việc gì làm sao?” Dạ Nhược Ly im lặng quét mắt nhìn hắn, đẩy đẩy hắn đi, nói: “Người không có việc gì làm cũng đừng nên gây chuyện, Thiên Hoàng, Dạ Minh Hi, chúng ta đi, có lẽ thời gian trở về Ly Phong quốc vẫn nên bàn bạc với cha mẹ trước.”

Nhìn chăm chú Dạ Nhược Ly và Thiên Hoàng bước đi, Huyền Ứng vẫn đứng ngu ngơ tại chỗ, rất xa còn nghe thấy âm thanh của một người một thú đang nói chuyện.

“Thiên Hoàng, người bay nhanh hơn hay Long Vương bay nhanh hơn?”

“Long Vương là thuộc hạ của ta, cho nên bất kể là thực lực hay tốc độ hẳn đều không bằng ta.”

“À, thế thì ta yên tâm rồi.”

Trùng trùng nhìn, Huyền Ứng phục hồi tinh thần, nhếch miệng sau đó lệ rơi đầy mặt: “Ô ô, lão đại đáng thương, Nhược Ly đại nhân trọng sắc khinh bạn, Hoàng thú đại nhân cũng thiên vị lấy nàng, lão đại người cũng bị Hoàng thú đại nhân đánh đồng làm tọa kỵ rồi, bất quá lão đại người sao có thể xui xẻo như vậy? Đệ đệ là ta đây cũng thật sự không giúp được gì cho người rồi, cho nên người tự giải quyết cho tốt a.”

Lúc này ở đại sảnh của gia tộc Bắc Ảnh, Bắc Ảnh Lạc, Nam Y, Bắc Ảnh Thần đang ngồi trên ghế, Lâm Hinh ôm Bắc Ảnh Phong ngồi bên cạnh Bắc Ảnh Thần.

Nghe thấy quyết định của Dạ Nhược Ly, Bắc Ảnh Lạc cũng sốt một chút, bất đắc dĩ thở dài: “Tôn nữ bảo bối. không phải gia gia muốn ngăn cản cháu, với thực lực của cháu bây giờ cũng không có cách nào đối phó lại với đám người Vân gia, không biết cháu đã nghe qua thể lực thần tiên chưa? Thể lực này lớn hơn tất cả các thể lực khác, bọn hắn từng ra quy định huyền giả không được ra tay với gia tộc võ giả.”

“Thần tiên?” Dạ Nhược Ly nhũu mày, lắc đầu: “Thể lực đó ta chưa từng nghe qua.”

“Tiên nhân trong võ số cường giả, nghe nói bên trong còn có một Huyền Thánh, đương nhiên đây chỉ là nghe nói, tình huống thật thế nào ta cũng không biết, bất quá cháu yên tâm, cường giả Huyền Thánh sẽ không ra tay đâu, thế nhưng Huyền tôn có rất nhiều, với thực lực của cháu chắc chắn không khỏi là đối thủ của bọn họ rồi.”

Dạ Nhược Ly trầm mặc không nói, một lát sau nàng ngẩng đầu, khuôn mặt tuyệt sắc đầy kiên định: “Giúp cháu tìm một chỗ bế quan, cháu cần bế quan một năm, một năm sau mặc kệ tăng lên được bao nhiêu đều phải tiến vào Ly Phong quốc, Vân gia tiêu dao quá lâu rồi...”

Nắm chặt nắm đấm, sát ý chiếm trọn con mắt đen, giờ khắc này, thanh âm Dạ Nhược Ly âm trầm đến đáng sợ.

Vuốt ve râu dài, Bắc Ảnh Lạc khẽ gật đầu: “Như thế mới có thể thành đại sự, tôn nữ bảo bối cháu cứ yên tâm đi, ta sẽ tìm cho cháu một chỗ bế quan, ha ha, không biết một năm sau thực lực của cháu sẽ tăng đến mức nào đây?”

Dạ Nhược Ly tự tin nở nụ cười, hôm nay chỉ có một Bạch Hổ là cần nàng cung cấp huyền khí, chắc hẳn trong vòng một năm này thực lực của nàng sẽ có chuyển biến mới.

Trên tầng mây cao vút ở đỉnh Bạch Sơn, huyền khí nồng đặc nhất ngọn núi, sương mù dày đặc bao quanh, thời khắc này truyền đến một luồng khí cường đại, nhưng ai cũng biết chỗ này là nơi bế quan của Dạ Nhược Ly nên cũng không có ai dám đến làm phiền.

Trên đáy nguồn của ngọn núi, bé trai nhàm chán ngồi trên ghế đá, tay chống lên mặt, mắt to thủy chung nhìn chăm chăm về phía trước.

“Đại tỷ đến khi nào mới ra, một năm rồi Phong nhi không gặp tỷ, thật sự rất nhớ tỷ tỷ.”

Ngón tay tinh tế tỉ mỉ duỗi ra phía sau, rơi vào bả vai của bé trai, Lam Hình cất bước tiến tới, ôn nhu cười nói: “Tiểu Phong, yên tâm đi, lúc trước tiểu Ly nhi nói bế quan một năm, hôm nay vừa tròn một năm rồi, nàng nhất định sẽ rời khỏi núi Bạch Sơn này.”

Không lâu sau đó, Bắc Ảnh Lạc, Bắc Ảnh Thần, Nam Y cùng mọi người dần dần xuất hiện, ánh mắt đều nhìn chăm chú về núi Bạch Sơn.

Trong lúc mọi người đang tập trung liền nhìn thấy một bộ xiêm y màu trắng từ xa xa, chậm rãi bay tới mà khi nhìn thấy thiếu nữ áo trắng ấy Bắc Ảnh Phong từ trên ghế đá nhảy xuống, hưng hăng chạy về phía nàng, mắt to vẩy đuôi, phấn điêu ngọc mài lộ vẻ đáng yêu.

“Tỷ tỷ, Phong nhi rất nhớ tỷ.”

Rủ mắt xuống, Dạ Nhược Ly đứng trước mặt bé, bờ môi cong lên nụ cười vui vẻ: “Tiểu Phong, một năm không gặp đệ lại cao lên không ít, còn có cha dưỡng, mẫu thân, lão đầu, nãi nãi, các người đều đến hết sao?”

Nàng ngẩng đầu lên, con ngươi đảo quanh mọi người, trên khuôn mặt tán ra vẻ nhu hòa.

Bắc Ảnh Lạc nhìn thật sâu vào Dạ Nhược Ly, chẳng biết tại sao hắn cảm nhận được khí tức trên người nàng còn vượt qua hắn, có thể là do hắn ảo tưởng... Chẳng lẽ một năm ngắn ngủi thực lực của nàng đã vượt qua hắn? Cái này... Chắc không thể đâu.

“Cháu gái a, thực lực của cháu...” Xoa xoa bàn tay, Bắc Ảnh Lạc cười híp mí hỏi.

“A?” Dạ Nhược Ly nhún mày, vân thanh phong nhật mở miệng: “Trước đó vài ngày trùng hợp thắng đến Hoàng Huyền, bất quá có thể nhờ hiệu quả của đan dược mà thắng cấp từ Tinh Huyền sơ cao cấp lên đỉnh phong.”

“Phanh!”

Bắc Ảnh Lạc thiếu chút nữa ngã xuống đất. cho dù nàng đột phá đến Tinh Huyền sơ đỉnh phong là nhờ đan dược nhưng trong một năm có thể thắng cấp đến Hoàng Huyền trung cấp, làm sao có thể dùng từ thiên tài để hình dung? Quả thật đúng là đồ biến thái, biến thái đến mức không có thể dùng lời lẽ thường tình để giải thích được.

Những người còn lại cũng ngạc nhiên nhìn Dạ Nhược Ly, hiển nhiên không ngờ rằng thiên phú của nàng lại đạt đến trình độ cao siêu như vậy.

Mọi người đều không biết nếu không phải lúc đầu Dạ Nhược Ly còn phải cung cấp Huyền khí cho bốn thân thú đang ngủ say, ước chừng nàng đã sớm đột phá Hoàng Huyền trước khi đến gia tộc Bắc Ảnh rồi, bởi vì mỗi lần tu luyện công lực đều phải chia ra nên đột phá mới bị hạn chế như vậy.

“Xem ra, bốn vương tới chậm.”

Thanh âm yêu nghiệt vang lên, Dạ Nhược Ly quay đầu lại nhìn liền thấy trường bào màu đỏ Cung Vô Y đang bước tới, dung nhan yêu nghiệt nở nụ cười vui vẻ, mắt phượng nhìn nàng từ đầu đến cuối.

Không tự chủ nàng lại nhớ đến chuyện Nam Cung Thần nói lúc trước, đột nhiên phát giác Cung Vô Y này cũng có lúc nhìn thấy cũng thuận mắt.

Cung Vô Y cười âm hiểm, ánh mắt nhìn Bắc Ảnh Thần và Lam Hình, nói: “Gian phòng ở vương phủ đã chuẩn bị xong, nếu như các người có ý định tới Ly Phong quốc liền có thể ở tại vương phủ, không biết ý định của nhạc phụ nhạc mẫu như thế nào?”

Chỉ cần Tiểu Dạ theo hắn trở về vương phủ, cả đời này cũng đừng hòng chạy thoát khỏi bàn tay hắn.

“Ha ha, như thế rất tốt, vậy thì đành quấy rầy vương gia rồi.” Bắc Ảnh Thần mỉm cười, ánh mắt ôn nhu nhìn Lam Hình, nắm chặt tay nàng: “Hình Nhi, ta tin tưởng Tiểu Ly nhi có chừng mực chúng ta vẫn nên đi trước, nàng đã ẩn nhẫn nhiều năm như vậy huống chi giờ chỉ còn lại khoảng thời gian ngắn ngủi này, nếu như không chắc tiểu Ly nhi sẽ không xuất thủ.”

Nghe vậy Lam Hình gật đầu, nữ nhi của nàng, nàng đương nhiên có thể yên tâm, tiểu Ly nhi sẽ không để ý đến thời khắc nhất thời này đâu, vẫn nên đi trước thì hơn, nàng thật muốn biết nếu nhìn thấy mẹ con nàng tên cầu tặc Vân Lan kia sẽ có thái độ như thế nào.

Nhìn thấy Bắc Ảnh Thần đáp ứng Cung Vô Y, Dạ Nhược Ly cũng không phản đối, nhưng nhìn về phía Ly Phong quốc trong mắt lại xoẹt qua hàn ý sâu xa.

Vân Lan, từ biệt cũng gần mười năm, Dạ Nhược Ly ta rất nhanh sẽ trở về Ly Phong quốc, sẽ báo thù, những sai lầm trước kia của Vân gia các người chắc chắn phải chịu cái giá vô cùng thâm trọng.

70. Chương 70: Chương 1: Trở Về Ly Phong Quốc (q3)

editor: aries mai.

Kinh đô Ly Phong quốc ngựa xe như nước, nhộn nhịp hưng thịnh, bên đường ngẫu nhiên có tiếng bán hàng rong truyền tới, thanh âm người đi đường nói chuyện với nhau không ngắt, quán rượu trà tứ bên trong nghị luận nhao nhao, thời gian lật đổ bạo vương đã qua rất lâu rồi, năm năm sau khi tân hoàng đăng vị dường như thay đổi thành một nơi khác, dần dần hưng thịnh hơn.

Mà trong lúc này ở Ly Phong quốc truyền ra một tin tức lan truyền khắp cả nước...

“Này, các người có nghe chưa? Nam Vương thần bí kia chuẩn bị trở về rồi.”

“Cái gì? Nam Vương muốn về rồi sao?”

“Là thật đấy, ta nghe biểu ca trong Nam Vương phủ nói, nghe nói đoạn thời gian này toàn bộ Nam Vương phủ đều tu bổ lại, hơn nữa Nam Vương còn truyền tin về nói tất cả người trong Nam Vương phủ chuẩn bị nghênh đón Nam Vương phi.”

“Nam Vương phi? Người không phải đang kể chuyện cười đấy chứ? Ta nghe nói Nam Vương rất thích sạch sẽ, đã từng có nữ tử ái mộ hắn không cẩn thận đụng phải góc áo của hắn, kết quả bị Nam Vương chặt bỏ cả đầu cánh tay, hung ác thô bạo như thế lại chán ghét nữ nhân như thế sao có thể có Nam Vương phi được?”

“Ai, Nam Vương đã có Vương phi, không biết làm tan nát biết bao con tim thiếu nữ đây, phải biết Nam Vương kia không chỉ làm mỹ nam đệ nhất Ly Phong quốc mà còn vì hoàng đế cũng phải kính hắn ba phần, toàn bộ thiếu nữ Ly Phong quốc này đều muốn làm thiếp của Nam Vương, nhưng Nam Vương cũng chẳng thèm ngó ngang đến, hôm nay lại có Vương phi, người nói có phải là...bệnh sạch sẽ đã chữa được rồi? Kể từ đó nữ nhân trong thiên hạ có hy vọng rồi?”

“Điều này cũng đúng, tiến vào Nam Vương phủ cho dù có làm thiếp cũng tốt hơn gả cho Vương gia khác.”

Mọi người ở Ly Phong quốc nghị luận không ngừng, trong Nam Vương phủ lại là một mảnh rối ren, Hàn Phong chau mày, chỉ huy mọi người bố trí lại sân nhỏ: “Đem bồn hoa kia đặt trong các nhà, hương được

thư thần gì đó bỏ vào, đây chính là Vương gia tự mình nhấc nhủ đấy, Vương phi cả ngày đều bận rộn, nên để tâm tình thư giãn một chút, còn có cái kia nữa...”

Đúng lúc này, quần gia Lâm Thanh vội vàng hấp tấp chạy tới, không kịp thở nói: “Hàn Phong đại nhân, Vương gia trở về rồi.”

“Cái gì?” Sắc mặt Hàn Phong đại biến, khuôn mặt tuấn tú hiện lên tia hoảng sợ, hắn còn chưa học bay xong, chủ nhân sao lại nhanh trở về như thế? Bất quá hắn cũng không kịp nghĩ nhiều, vội vàng phất tay áo: “Tốt rồi, cứ như vậy đi, tất cả mọi người trong vương phủ mau nghênh đón Vương gia và Vương phi tương lai nào.”

Đã một năm trôi qua, cũng không biết chủ nhân đã theo đuổi được chủ mẫu chưa, cho dù thế nào chủ mẫu nhất định trốn không thoát lòng bàn tay của chủ nhân rồi.

Lập tức, mọi người dừng động tác lại, đều hướng về phía đại môn (cửa lớn, chính) của vương phủ.

Lúc này ngoài cửa vương phủ là hai cỗ kiệu hào hoa dừng lại, hai kiệu phu đều là người có tướng mạo xuất chúng. Chỉ thấy trong đó mỹ nam tử dung mạo mảnh mai, thân hình đơn bạc, cho dù là nam hay nữ nhìn thấy hắn cũng muốn bỏ nhào tới, nam tử còn lại cũng là một loại tuấn mỹ, một bộ trường bào màu nâu sẫm, trong miệng còn ngậm bông rơi, khoe môi nở nụ cười tà mị du côn, bộ dạng dường như rất giống du côn nhưng vẫn không ảnh hưởng đến khí chất của hắn.

“Cung nghênh Vương gia cùng Vương phi hồi phủ.”

Âm thanh chỉnh tề vang vọng, chỉ thấy mọi người trong vương phủ đều đứng đông đủ tại cửa lớn, thần sắc cung kính nhìn về hai cỗ kiệu xa hoa.

Cỗ kiệu bên trái chậm rãi xóc lên, áo đỏ kinh diễm xuất hiện, nam tử trên kiệu nhảy xuống, hắn cũng không vội tiến tới mà lại hướng vào trong kiệu đưa tay ra, dung nhan tuấn mỹ yêu nghiệt tươi cười, thấp giọng nói: “Tiểu Dạ, nhiều người nhìn xem như vậy, nàng sẽ không hi vọng ta bị mất mặt như thế này chứ?”

Mọi người trong vương phủ đưa hai mắt nhìn nhau, không cần nghĩ cũng biết người trong kiệu nhất định là Vương phi tương lai rồi, không thể nghi ngờ, xem ra Vương gia rất sủng ái Vương phi đây.

Một đôi tay ngọc từ trong kiệu duỗi ra, đặt vào trong lòng bàn tay Cung Vô Y, sau đó mọi người nhìn thấy thiếu nữ áo trắng từ trong kiệu bước ra, nhưng khi thấy nữ tử ấy tất cả mọi người đều ngừng hô hấp, nhìn chăm chú vào nàng,

Bọn hắn sống đến từng tuổi này cũng chưa từng gặp qua nữ tử nào có dung mạo xinh đẹp như thế cùng Vương gia đứng một chỗ thật sự rất xứng đôi, khó trách từ trước đến nay bọn hắn thấy Vương gia gần nữ sắc cũng không động tâm.

“Yêu nghiệt, người giải thích cho ta một chút, Vương phi từ đâu ra?” Dạ Nhược Ly hung hăng nhéo lòng bàn tay hắn, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Nàng như thế nào còn không biết chính mình trở thành vương phi của hắn?

“Ha ha,” mỹ yêu nghiệt nào đó cười nhẹ hai tiếng, mắt phượng chứa âm mưu đã được thực hiện cười thật vui vẻ: “Tiểu Dạ, vì để nàng có thể danh chính ngôn thuận bước vào vương phủ ta chỉ có thể tuyên bố như vậy, chuyện ta làm đều là vì danh dự của nàng mà cân nhắc.”

Vì danh dự của nàng, cho nên hắn mới tuyên bố nàng là vương phi của hắn?

Trán bắt đầu nổi gân xanh, Dạ Nhược Ly rút tay về, nắm thành quyền, đập thật mạnh vào lồng ngực Cung Vô Y, nàng cố ý đánh vào đó dùng thực lực của Cung Vô Y hoàn toàn có thể tránh được nhưng điều làm nàng khiếp sợ chính là Cung Vô Y không hề né tránh ngược lại còn nghênh đón quả đập của nàng.

Vốn Dạ Nhược Ly có thể kịp thời thu tay về nhưng một cử động kia của Cung Vô Y lại làm nàng không thể thu hồi công kích, nắm đấm rơi vào lồng ngực Cung Vô Y phát ra tiếng trầm đục.

“Tiểu Dạ, nàng cũng thật độc ác, muốn mưu sát phu quân.” Cung Vô Y lui về sau hai bước ôm lấy ngực, cả gương mặt tuấn tú đau đến run rẩy.

Hắn không giống như đang làm bộ, Dạ Nhược Ly cũng nhìn nắm đấm của mình, nàng sẽ không cẩn thận dùng nhiều lực hơn chứ? Nếu không phải tên yêu nghiệt này tự mình quyết định như vậy nàng làm sao có thể động thủ với hắn chứ?

“Yêu nghiệt, ngươi không sao chứ? Vừa rồi sao lại không tránh chứ?”

“Nếu nàng có thể nguôi giận thì đừng nói đến một quyền cho dù có mười quyền ta cũng sẽ đỡ.” Nói xong ánh mắt Cung Vô Y xoẹt qua tia trêu chọc, cười khê nói: “Bất quá nếu như Tiểu Dạ nhi nguyện ý hôn ta một cái, nói không chừng thương thể của ta sẽ nhanh hồi phục.”

Lông mày khê nhướng lên, Dạ Nhược Ly cất bước tiến tới, cầm vạt áo của hắn: “Cung Vô Y! Ngươi lại trêu ta? Đừng quên thân phận của ta, ngươi có bị thương hay không ta chỉ cần kiểm tra một chút có thể biết được, ngươi cho rằng ngươi có thể giấu giếm ta sao?”

Nghe vậy, Cung Vô Y cười đến ma mị, hắn tiến tới lỗ tai Dạ Nhược Ly, thổi khí rồi nói lời mờ ám: “Tiểu Dạ, nếu như nàng muốn kiểm tra toàn thân ta thì hãy đợi lúc không có người, ta sẽ để nàng tùy ý xử lý, nhưng bây giờ... Chẳng lẽ Tiểu Dạ nhi muốn trước mặt mọi người...”

“Cung Vô Y!” Dạ Nhược Ly nắm chặt vạt áo của hắn, cắn hàm răng, hung hăng trừng mắt nhìn hắn: “Ta chỉ nói muốn kiểm tra ngươi có bị thương hay không, cũng không nói sẽ kiểm tra toàn thân ngươi, ngươi đến cùng là nghĩ đến chuyện gì vậy?”

Mọi người sau lưng đều bị một màn trước mắt làm cho sợ choáng váng.

Vương gia cao quý của bọn họ lại bị một nữ nhân đánh, còn bị nàng ta đối xử như vậy, nhưng lại chẳng có chút bất mãn ngược lại còn vui vẻ như vậy, tựa hồ như bị ngược đãi thật sự rất vui...

Đây mới là tính cách của Vương gia tà ác của bọn họ sao? Không phải bị người ta giả mạo chứ? Hơn nữa lá gan của nàng kia thật quá lớn, ngay cả Vương gia cũng dám đánh, chẳng lẽ nàng ta không biết địa vị của Nam Vương ở Ly Phong quốc? Phải biết toàn bộ khuê nữ Ly Phong quốc không ai không ái mộ Vương gia của bọn họ, nhưng Vương gia chẳng thèm ngó ngang gì tới.

Mà trong kiệu chính là Vương gia và Vương phi, thế kiệu còn lại sẽ là người phương nào đây?

Không để mọi người nghi hoặc lâu, cửa kiệu bị gió thổi tung bay, một tướng mạo khí khái hào hùng tuấn lãng, nam nhân khí chất trác tuyệt bước xuống, rồi sau đó hướng bàn tay vào trong kiệu, theo sát sau đó là một nữ tử tuyệt sắc và một vị tiểu oa nhi phấn điêu ngọc mài đi xuống.

Bước sau cùng cỗ kiệu là một người tiểu nha hoàn tướng mạo vô cùng dễ thương.

Mắt to đánh giá chung quanh, khuôn mặt Gia Nhi che kín sự vui vẻ, đang định bước tới chỗ Dạ Nhược Ly lại bị Cung Vô Y quăng ánh mắt cảnh cáo, nàng chỉ có thể dừng bước chân, ủy khuất nói: “Tiểu thư, người nhìn hắn xem, hắn không cho ta đến gần tiểu thư.”

Nàng nhớ rõ lần trước còn chưa kịp chạy tới ôm tiểu thư đã bị nam nhân này chưởng một chưởng bay đi làm nàng không dám ôm tiểu thư thêm một lần nào nữa.

“Nhạc phụ, nhạc mẫu, đoạn đường này mọi người mệt nhọc rồi, ta sẽ sai người đưa mọi người về phòng nghỉ ngơi.” Cung Vô Y nở nụ cười, quay đầu nhìn Hàn Phong, bắt mắt cau mày: “Hàn Phong, ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không mau đi an bài?”

Ngư ngơ phục hồi tinh thần, Hàn Phong vội vàng ôm quyền: “Vâng, vương gia.”

Dứt lời, hắn không khỏi lau mồ hôi lạnh, trong lòng nhẹ nhàng thở ra một hơi, may mắn là Vương gia không có hỏi hắn đã học bay xong chưa, nếu không hắn xong đời rồi...

Đáng thương cho Hàn Phong, đến nay còn không biết Cung Vô Y bắt cóc được Long Vương sau đó uy hiếp dụ dỗ nó kí khế ước, đã có Long Vương tự nhiên sẽ không cần phải bắt Hàn Phong học bay nữa, nếu rắn cũng có thể bay thì heo mẹ cũng biết leo cây rồi.

Trong lúc ba người Bắc Ảnh Thần tiến vào trong phủ, Cung Vô Y cũng không để ý đến ánh mắt khiếp sợ của mọi người, nắm tay Dạ Nhược Ly, mị hoặc cười: “Tiểu Dạ, ta phải tiễn cung một chuyến, không bằng nàng theo ta tiễn cung luôn, thế nào?”

Trầm mặc một lát, Dạ Nhược Ly gật đầu, nàng cũng nên tiến cung một chuyến, mười năm không thấy mặt cũng đến lúc nên gặp mặt biểu huynh rồi.

“Dạ Phong, Dạ Minh Hi, hai người các người đến Âm Dạ các ở Ly Phong quốc đi, sau đó lại nói mấy người ấy đến đây gặp ta.”

Bởi vì nàng dùng ý niệm trao đổi nên ngoài Dạ Phong và Dạ Minh Hi ra không ai có thể nghe được, dù sao nàng cũng không muốn cho người khác biết Âm Dạ các là của nàng, về phần Cung Vô y, ba năm qua đã tường tận mọi hành tung của nàng, không thể không biết Âm Dạ các là của nàng chứ?

Lúc này trong ngự thư phòng hoàng cung, Cung Vô Hải thả tấu chương trong tay xuống, xoa xoa thái dương, nâng mắt, ngóng lên trời xanh, lầu bầu nói: “Thời gian biểu muội Vân Văn Ca và Hinh di mất cũng đã mười năm rồi, không nghĩ tới nhanh như vậy đã qua mười năm, nếu như biểu muội vẫn còn, có lẽ đã lớn thành một thiếu nữ tuyệt sắc rồi, đáng tiếc...”

Suy nghĩ trong chốc lát, trong đầu hiện ra một gương mặt vô cùng đáng yêu, dung nhan anh tuấn không khỏi hiện lên một niềm hoài niệm cùng yêu thương.

Thu hoài lại tâm tư, Cung Vô Hải đứng dậy, phỉ phỉ long bào sáng bóng, thần sắc nghiêm túc phân phó “Người đầu, trầm muốn đi xem người trong cung hoàng hậu, về sau sẽ để hoàng hậu đi thỉnh an mẫu hậu trầm.”

71. Chương 71: Chương 2: Người Thân Gặp Mặt

editor: aries mai.

Trời trong nắng ấm, không gợn chút mây.

Trong hậu hoa viên ở hoàng cung, trăm hoa đua nở, hương hoa lan tỏa khắp nơi, cả một hậu hoa viên đang huyền ảo bỗng chốc trở nên yên tĩnh lạ thường, tất cả cung nữ thái giám đều trốn mất há hốc miệng nhìn về bóng dáng một nam một nữ đứng đó không xa, ai cũng hoài nghi rằng phải chăng xuất hiện ảo giác.

Dưới ánh mặt trời, môi đỏ của người nam tử cong lên, khuôn mặt khô ngô mang ý cười nồng đượm, mắt phượng nhìn chăm chú vào thiếu nữ áo trắng đứng bên cạnh, một bộ xiêm y màu đỏ lướt qua, ngũ quan tinh xảo hoàn mỹ chứa tia ôn hòa mà trước giờ chưa từng có.

Nam tử này vô luận là dung mạo yêu nghiệt tuyệt thế hay một thân khí thế cường đại đều không ai sánh bằng, nhưng điều làm ọi người khiếp sợ là hẳn chẳng phải Nam Vương sao? Xưa nay Nam Vương cực kì ghét nữ tử, lần này trở về bên cạnh lại là một thiếu nữ tuyệt sắc?

Chẳng lẽ tin đồn là thực? Thật sự có Nam Vương phi sao?

Đúng lúc này, một dáng vẻ thướt tha mềm mại xinh đẹp rơi vào tầm mắt mọi người, cung nữ và thái giám đều thu hồi lại tầm nhìn, quét sân tiếp tục quét sân, tu bổ hoa cỏ tiếp tục tu bổ hoa cỏ, chỉ là ánh mắt đều tập trung về chỗ kia, ngóng trông chuyện tiếp diễn.

Phía trước đột nhiên lại có người cản trở, Cung Vô Y dừng chân, khóe môi đang vui vẻ cũng chậm rãi tan ra, lông mày bất mãn cau lên, lạnh nhạt nhìn người trước mặt: “Vân quý phi, không biết người cản trở ta là có chuyện gì?”

Vân quý phi?

Nghe cách gọi như thế thần sắc Dạ Nhược Ly trở nên lạnh lẽo, ngẩng đầu, ánh mắt ác liệt nhìn thẳng vào Vân Tâm Vũ.

Chỉ thấy Vân Tâm Vũ mặc cung trang màu vàng nhạt, trên cổ trắng nõn đeo một chiếc vòng vàng, mái tóc búi cao, trên đỉnh có một cây trâm phỉ thúy. Nếu không có Dạ Nhược Ly đứng bên cạnh chắc hẳn ả cũng là một mỹ nhân hiếm có, tiếc thay mọi hào quang lúc này của ả đều bị che lấp.

Dạ Nhược Ly hồi tưởng lại thiếu nữ ngang ngược càn rỡ, trang điểm đậm đến mấy lớp phấn, lại nhìn quý phi nương nương cao quý đoan trang trước mặt, thật sự không thể tin đây là con gái của Vân Lan, tỷ tỷ cùng cha khác mẹ với nàng – Vân Tâm Vũ.

“To gan!” Cung nữ bên cạnh nhìn thấy Dạ Nhược Ly nhìn thẳng vào Vân Tâm Vũ liền quát to một tiếng: “Người là ai? Vì sao thấy quý phi nương nương chẳng những không quý mà còn dám dùng ánh mắt bất kính như thế nhìn nương nương?”

Vân Tâm Vũ giơ tay, ngăn lời cung nữ đang nói.

Ả có chút nhú mày, ánh mắt nghi hoặc nhìn Dạ Nhược Ly, chẳng hiểu vì sao thiếu nữ áo trắng này lại mang đến cho ả cảm giác quen thuộc, cũng chẳng nhớ là đã gặp nơi nào nữa.

“Nam Vương, vị cô nương này là ai thế?” Vân Tâm Vũ thu hồi tầm mắt, nhìn Cung Vô Y, ánh mắt lộ vẻ si mê lóe lên rồi biến mất rất nhanh, nhanh đến mức không kịp nắm bắt: “Vị cô nương này ta chưa từng gặp qua, chắc hẳn không phải con gái đại thần trong triều, chẳng lẽ Nam Vương không biết quy củ trong cung? Cho dù là người của Nam Vương cũng không thể bỏ qua quy củ được, người tùy tiện mang người ngoài vào cung không sợ hoàng thượng sẽ trách phạt sao? Người có ý gì đây?”

Lời nói này thấu tình đạt lý, đoan trang ổn trọng, chắc hẳn Nam Vương sẽ tán thưởng ả, không giống như nữ tử bên cạnh, ý thể quen biết Nam Vương muốn thông qua Nam Vương mà vào cung. Thật không biết vì sao với thân phận là Nam Vương lại đáp ứng thỉnh cầu vô lễ này.

“Vân quý phi, Ly Phong quốc có cổ huấn nữ tử hậu cung không được tham gia vào chính sự, cũng không được quấy nhiễu thân vương đại thần, xem ra Vân quý phi đảm nhiệm cũng thật lớn, ngay cả chuyện của bốn vương cũng muốn xen vào!” Thần sắc trầm xuống, sau đó bắt lấy tay áo của Dạ Nhược Ly nắm lại rồi cười vui vẻ nói: “Huống chi, bốn vương muốn Vương phi của bốn vương vào thỉnh an thái hậu, người có ý kiến với bốn vương? Người đi hỏi hoàng đệ của bốn vương xem, hẳn có dám trách tội bốn vương?”

Như sét đánh giữa trời quang, Vân Tâm Vũ ngây người tức thì.

Wương phi? Nam Vương đúng là muốn thành thân sao?

Mười năm về trước lần đầu tiên ả nhìn thấy Nam Vương tâm hồn thiếu nữ cũng chỉ ngập tràn hình bóng hắn, có thể trước nay Nam Vương chưa từng ngó ngang gì đến ả mà ả cũng đã trở thành phi của đế vương, quý phi nương nương tôn quý, có thể là ả tham luyện quyền thế cao cao tại thượng này nhưng người ả yêu thủy chung cũng chỉ có Nam Vương.

Đã từng, mặc dù ả không thể trở thành Nam vương phi nhưng Nam vương vốn không có thê thiếp nên lòng ả tương đối thoải mái, nay hắn lại nói nữ tử này là thê tử của hắn?

“Nương nương, nương nương sao vậy?”

Âm thanh trầm thấp của cung nữ làm Vân Tâm Vũ hồi phục lại tinh thần, ả nhìn bóng dáng của hai người đã đi xa, ánh mắt ghen ghét nói: “Trân Châu, chúng ta đi thôi.”

Đôi tay trắng như phấn nắm chặt lại. Vân Tâm Vũ hít một hơi thật sâu, ổn định lại tâm trạng bức bối, sau đó ả nhớ tới muội muội Vân Tâm Diệp cũng si mê Nam Vương, âm hiểm cười lạnh một tiếng, coi như bản thân không chiếm được cũng không thể để bọn họ thoải mái như thế.

Nếu Nam Vương muốn lấy thê tử nhất định phải nạp thiếp, lúc đó bản thân ả có thể phá hỏng tình cảm của bọn họ rồi!

Bước trên con đường đá cuội nhỏ nhỏ, Cung Vô Y nở nụ cười nhẹ, dung nhan yêu nghiệt có tia sáng khác thường, hắn nhìn nữ tử bên cạnh dùng âm thanh mỉa mai hoặc nói ra: “Tiểu Dạ, nàng cứ thế mà buông tha cho nữ nhân Vân Tâm Vũ kia sao?”

“Người muốn thế nào?” Lòng mày ngả ngón, Dạ Nhược Ly giống như cười cũng giống như không cười nhìn yêu nghiệt bên cạnh: “Vừa rồi ta phát hiện ánh mắt Vân Tâm Vũ nhìn người không tầm thường, đối với nữ nhân ái mộ người, người cũng nhìn tâm như vậy sao?”

Khẽ cau mày, Cung Vô Y dừng bước chân, đột nhiên quay người lại nắm chặt bả vai Dạ Nhược Ly, mắt phượng nhìn thật sâu: “Nữ nhân, nữ tử ái mộ bốn vương có thể xếp thành hàng dài từ Thiên Vũ quốc đến Ly Phong quốc, chẳng lẽ ai ái mộ bốn vương đều phải tiếp nhận? Huống chi những nữ tử kia chỉ là đám vi khuẩn, đến liếc mắt một cái cũng làm bốn vương thấy buồn nôn!”

Toàn thân Dạ Nhược Ly khẽ giật mình, nàng chưa từng thấy qua bộ dạng nghiêm túc như thế của tên yêu nghiệt này, cũng không phát hiện ra trong lòng mình có một cảm giác nhận nhạo.

“Nữ nhân, bốn vương nói cho nàng biết, cả đời này bốn vương chỉ muốn một mình nàng!” Cung Vô Y nắm chặt bờ vai nàng, thanh âm không hề mỉa mai hoặc như lúc trước ngược lại lộ ra cường thế kiên định: “Đời này bốn vương không muốn buông tay nàng, cho nên nàng chỉ có thể trở thành thê tử của bốn vương.”

Yêu nghiệt này đang nghiêm túc...

Dạ Nhược Ly thủy chung cho rằng Cung Vô Y đối với nàng cũng chỉ là sự hiếu kì mà thôi, ai ngờ hẳn lại thật tâm như thế.

“Yêu nghiệt, ngươi cũng biết người hoàng gia đối với ta mà nói là một phiền toái.” Ngăn chặn cảm giác khác thường trong lòng, Dạ Nhược Ly ngẩng đầu nhìn thẳng Cung Vô Y, ánh mắt đen như bầu trời đêm làm cho người khác không thể đoán được những suy nghĩ của nàng.

Cung Vô Y cong môi, cười đến mỉa mai, lại trở thành bộ dạng yêu nghiệt phảng phất người kiên định vừa rồi không phải hẳn.

“Tiểu Dạ, nàng cho rằng nàng không chấp nhận bốn vương sẽ không có phiền toái? Không, bốn vương sẽ phiền nàng một đời một kiếp này.”

“Thế nhưng...” Có chút nhú mày, Dạ Nhược Ly trầm mặc nửa khắc, nói: “Ta muốn một đời một kiếp cũng chỉ có một người.”

Nghe vậy dáng vẻ tươi cười của Cung Vô Y càng đậm, mắt phượng vẫn nhìn chăm chú vào Dạ Nhược Ly: “Điểm này nàng có thể yên tâm, bốn vương không thể không thiếp, có thể tùy theo ý nàng hơn nữa bốn vương đã nói qua cả đời này bốn vương chỉ muốn nàng, chỉ mình nàng.”

“Nam nhân của ta phải cường đại vô cùng, ít nhất sau này có thể sánh bước cùng ta.”

“Trên đại lục này, ngoại trừ bốn vương còn ai có thể xứng với nàng?” Cung Vô Y cười lớn hơn, tiến tới bên tai Dạ Nhược Ly, thổi hơi, âm thanh mập mờ nói: “Tiểu Dạ, đừng tìm cớ nữa, vẫn là nên ngoan ngoãn theo bốn vương đi thôi! Nói không chừng tâm tình bốn vương tốt sẽ không quẫn lấy nàng nữa.”

Cảm nhận được hô hấp nóng ấm bên tai, Dạ Nhược Ly lùi về sau hai bước, bình ổn lại tâm tình nói: “Người quá mức thân cận rồi đấy, hơn nữa ta và di nhỏ cùng biểu ca đã lâu không gặp, lúc này vẫn là nên gặp họ trước đã.”

Dạ Nhược Ly cũng không hiểu, vì sao buổi nói chuyện với Cung Vô Y này lại làm cho tâm tình luôn tĩnh lặng của nàng dậy sóng. Nàng sống cũng hai đời rồi, tính thêm đời này nữa là ba đời, ngay cả cảm xúc khác thường này cũng chưa trải qua chứ đừng nói đến việc thân cận ở khoảng cách gần như vậy, hơn nữa nàng cũng không chán ghét Cung Vô Y tiếp cận mình, chỉ là có chút không quen mà thôi.

Từ Ninh cung, yên tĩnh an hòa.

Mùi hương an thần quanh quẩn khắp trong phòng, trong góc bày thường trúc, trên lá còn vương lại giọt sương, một phụ nhân có dung mạo xinh đẹp tôn quý được một cung nữ đỡ ngồi dậy, chậm rãi rửa mặt rồi từ từ đứng lên, mà ngũ quan của người này lại có vài phần giống Lam Hinh.

Chỉ có điều sơ với mỹ mạo trước sau như một thì bà lại có vẻ tang thương, tóc mai sớm đã trở thành hoa râm, hiển nhiên là do hậu quả của việc bị đày vào lãnh cung để lại.

“Đã sắp mười năm rồi sao?” Thở dài một tiếng, giữa lông mày không dấu được hờn ứ: “Phụ thân chết oan, Hinh tỷ và Vân Vân Ca táng thân trong biển lửa đã gần mười năm rồi sao? Hôm nay thiên hạ thái bình thịnh thế nhưng phụ thân cũng chẳng thể nhìn thấy được cảnh này...bất quá ta không tin Hinh tỷ và Vân Ca đã chết, ta có cảm giác các nàng vẫn còn sống.”

“Thái hậu,” Nghe vậy, cung nữ sao lưng bà cẩn thận phủ thêm một lớp áo choàng rồi nói: “Đã qua mười năm rồi, thái hậu vẫn còn nhớ chuyện đó sao? Lam thừa tướng, đại tiểu thư, còn có Văn Ca tiểu thư không hy vọng thái hậu như thế này đâu.”

“Lưu Ly, nhớ rõ từng lời ta nói lúc không có người thì đừng gọi ta là thái hậu, người cứ gọi ta như lúc còn ở Tướng phủ là Nhị tiểu thư là được rồi.” Nhân nhật cười, khuôn mặt Lam Ny lộ vẻ hoài niệm: “Thực nhớ khoảng thời gian lúc trước, phụ thân yêu thương, tỷ tỷ ôn nhu, đại ca anh tuấn còn có...”

“Thái hậu, Nam Vương cầu kiến.”

Còn chưa nói xong liền bị thanh âm thái giám đánh gãy, Lam Ny sững sốt một chút sau đó tươi cười: “Nam Vương? Hắn đã trở về rồi? Nhanh mời hắn vào đây, hoàng nhi và hoàng hậu cũng nên đến hỏi thăm chứ? Nam Vương trwor về rồi bọn hắn cũng nên sớm đấy cũng không thể để Nam Vương chờ lâu.”

“Vâng, thái hậu.”

Thái giám ôm quyền, bước ra khỏi cửa, không lâu sau đó hai bóng dáng đập vào mắt Lam Ny.

Tầm nhìn của bà xoẹt qua xiêm y màu đỏ của Cung Vô Y sau đó ngừng lại trên người Dạ Nhược Ly, một cảm giác quen thuộc thân thiết truyền đến, Lam Ny nghi hoặc nhíu mày: “Người là...”

Dạ Nhược Ly so với mười năm trước thật sự là có biến hóa vô cùng lớn, cũng khó trách Văn Tâm Vũ và Lam Ny đều không nhận ra.

Nhìn thấy Lam Ny, trong trí nhớ lúc nhỏ của Văn Văn Ca, Dạ Nhược Ly biết được từ nhỏ đến lớn dì nhỏ đều rất yêu thương nàng. Lúc trước dì nhỏ ở ngôi vị hoàng hậu cao quý nhưng trước mặt nàng thì bà vẫn luôn là dì nhỏ của nàng.

Căn bản nàng cũng chưa từng ở chung với Lam Ny nhưng lúc vừa thấy bà, hai chữ kia từ đại não trực tiếp nhảy ra khỏi miệng.

“Dì nhỏ...”

Lam Ny cứng cả người, bà sững sờ hỏi: “Người...Người vừa gọi ta là gì?”

Có chút buồn cười, Dạ Nhược Ly bước thẳng đến chỗ Lam Ny: “Chẳng lẽ từ biệt mười năm dì nhỏ đã quên Văn Ca rồi sao?”

“Người là Văn Ca? Ta không nghe lầm đấy chứ?” Thân thể Lam Ny không khỏi run rẩy, hốc mắt hiện ra tầng sương mù: “Thật là người, ta biết là mẹ con các người nhất định còn sống, Văn Ca sao có một mình cháu, mẹ cháu đâu? Nàng ở đâu rồi?”

Dạ Nhược Ly liếc mắt nhìn Cung Vô Y nói: “Mẫu thân hiện đang ở Nam Vương phủ, dì nhỏ yên tâm đi.”

“Thật sự? Vậy thì tốt quá, các người đều không có chuyện gì, ta có thể nói một tiếng với phụ thân rồi.” Lam Ny nhẹ nhàng thở ra một tiếng, lau hốc mắt, bước về phía trước nắm lấy tay Dạ Nhược Ly, dò xét cẩn thận một phen, trong mắt chứa sự vui vẻ: “Mười năm không gặp, lúc trước chỉ mới là tiểu hài tử nay đã là thiếu nữ tuyệt sắc như thế này rồi, lúc trẻ mẹ cháu đã được gọi là đệ nhất mỹ nữ Ly Phong quốc, hôm nay cháu so với mẹ càng đẹp hơn.”

Dạ Nhược Ly đang định trả lời thì âm thanh của thái giám lại vang lên: “Hoàng thượng giá lâm, hoàng hậu giá lâm.”

“Mẫu hậu, hoàng nhi đến thỉnh an người đây, ồ, tứ hoàng huynh cũng ở đây sao? Cũng không nói để hoàng đệ nghênh đón?” Cung Vô Hải bước vào bên trong, nhìn thấy Cung Vô Y thanh âm ngày càng thấp xuống, thậm chí trong lòng có chút chột dạ.

Mặc dù y là thân đế vương nhưng mỗi lần nhìn thấy hoàng huynh này đều không khắc chế được sợ hãi trong lòng, hơn nữa thực lực của hoàng huynh cao thâm mạt trắc, y không có lá gan trêu chọc ôn thần này.

Nhất là giờ phút này Cung Vô Y đang dùng thần sắc lạnh lùng nhìn y...

Y đã làm gì đắc tội với vị ôn thần này sao? Đám đại thần bức bách y hạ chỉ để hoàng huynh lấy phi nạp thiếp nhưng y cũng đã ngăn cản lại được rồi mà, bởi y biết hoàng huynh không hề có nửa điểm hứng thú

với đám sơn phấn tục tằng kia, nhưng trong tất cả các vương gia thì cũng chỉ có tứ hoàng huynh là không có Vương phi, phần đông các đại thần đều muốn gả con gái mình cho hắn.

Lại để y hạ chỉ? Xin nhờ, y còn chưa muốn chết sớm như thế đâu, cường bức tứ hoàng huynh lấy phi cùng với việc đi chết có gì khác nhau?

Người khác còn không biết tứ hoàng huynh chứ y là một thân đế vương thì cũng phải biết rõ hơn một ít, cho nên có cho y cả trăm lá gan y cũng không dám đắc tội với vị này đâu.

“Hoàng thượng, phi tử hậu cung của người tựa như rất rảnh rỗi, ngay cả chuyện của bốn vương cũng muốn quản, bình thường người đối với các nàng quá mức khoan hậu rồi hả?” Môi đỏ cong lên nụ cười lạnh, thần sắc bất thiện nhìn Cung Vô Hải.

Nghe những lời ấy Cung Vô Hải như nuốt phải hỏa dược, tức giận nói: “ai? Ai dám to gan như vậy? Dám quản cả chuyện của tứ hoàng huynh? Quả thật không đem trâm đặt vào mắt! Ha ha, tứ hoàng huynh yên tâm đi, hoàng đệ nhất định sẽ không dễ dàng tha thứ cho nàng.”

“Ngoại trừ nữ nhân Vân Tâm Vũ kia còn ai nữa.” mắt phượng âm lãnh xoẹt qua, Cung Vô Y lạnh giọng nói: “Nếu như người không giáo huấn được nữ nhân Vân Tâm Vũ kia thì để bốn vương giáo huấn cho, người tự biết mình nên làm gì, đừng để bốn vương phải nhắc nhở.”

“Được, được, hoàng đệ đã biết.”

Cung Vô Hải nuốt nước bọt, bỗng nhiên cảm thấy thân là hoàng đế thật vô cùng biệt khuất. Ai có thể nghĩ tới, trước mặt mười phần uy nghi như y nhưng sau lưng lại phải xem xét sắc mặt hoàng huynh để làm việc? Cái này thật sự quá biệt khuất rồi, quả thật có thực lực cường đại còn tốt hơn ngôi hoàng đế gấp trăm lần, nếu cho y lựa chọn, chắc chắn y không thềm ngôi lên ngôi vị hoàng đế này, y cũng muốn có thực lực cường đại a.

“Hoàng nhi, mẫu thân giới thiệu với con một người.” Lam Ny lôi kéo tay áo Dạ Nhược Ly, bước đến trước mặt Cung Vô Hải, trên mặt nồng nặc vui vẻ: “Con có đoán được nàng là ai không?”

Cung Vô Hải ngơ ngác một chút, ánh mắt chậm rãi nhìn Dạ Nhược Ly, trong mắt dần xuất hiện tia kinh diễm, sau đó y thu hồi tầm mắt nhìn Lam Ny, từ khi ông ngoại qua đời mẫu hậu bị nhốt vào lãnh cung, rất ít khi thấy người vui vẻ như vậy.

Cô nương này là ai? Vì sao mẫu hậu...

“Ha ha, mẫu hậu biết chắc con đoán không ra, nàng chính là biểu muội Vân Văn Ca, nàng và Hinh tỷ đều còn sống.” Lam Ny mấp máy môi, giữa lông mày có điểm chút vui cười, phảng phất như trẻ lại mười tuổi.

Ngơ ngác há to miệng, Cung Vô Hải ngơ ngẩn không dám tin thiếu nữ tuyệt sắc này lại là biểu muội của mình: “Vân Văn Ca? Người thật là biểu muội Vân Văn Ca.”

Lời của y mang theo vẻ không thể tin được, Cung Vô Y không khỏi nhăn mày, lạnh nhạt nhìn Cung Vô Hải, bất mãn nói: “Như thế nào? Người do bốn vương mang tới, còn có thể là giả sao?”

Toàn thân co giật một cái, Cung Vô Hải liều mạng lắc đầu, khuôn mặt tuần tú lộ vẻ tươi cười: “Ha ha, ta đây không phải là do quá kích động sao? Ta thật không nghĩ tới Văn Ca biểu muội còn sống, lúc trước Văn tướng quân đã nói qua các nàng đã táng thân trong biển lửa, mặc dù không muốn tin tưởng nhưng mười năm qua vẫn không tra được tin tức của các nàng, lúc trước thành thân với Vân Tâm Vũ cũng là muốn tìm kì tích trên người Vân Tâm Vũ nhưng...”

Nguyên nhân chính là không dò la được tin tức của các nàng nên y liền tin những lời Vân Lan nói.

“Vân Lan!” Dạ Nhược Ly nắm chặt tay, dung nhan tuyệt sắc chứa đầy hận ý: “Lần này ta và mẫu thân trở về thứ nhất là vì muốn gặp mọi người, thứ hai là muốn tìm tên cầu tặc Vân lan trả thù! Hắn đã từng vì bản thân tư lợi mà bán mẹ ruột của ta, hôm nay cũng là lúc hắn nên trả giá rồi!”

Mới đầu Lam Ny bị hàn ý lạnh thấu xương trên người Dạ Nhược Ly dọa sợ về sau đột nhiên tỉnh lại, bàn tay đập lên mặt bàn: “Cái gì? Tên cầu tặc Vân Lan muốn bán Hinh tỷ? Còn dám lừa ta, hoàng nhi, không thể tha thứ cho lão già này, lập tức hạ chỉ bắt giam cả nhà lão ta lại.”

Giờ phút này, Cung Vô Hải khiếp sợ nói không nên lời, y chưa từng nhìn thấy mẫu hậu luôn ôn nhu hiền lành lại có thể nổi giận đến mức này.

“Mẫu hậu, hoàng nhi sẽ đi ngay...”

“Chậm đã!” Dạ Nhược Ly nhàn nhạt lên tiếng, đánh gãy lời nói của Cung Vô Hải: “Mối thù này ta muốn tự tay báo, chỉ chính tay đâm kẻ thù mới có khoái cảm, cho nên sự việc này không cần nhờ bất kì ai rat ay, chỉ là hiện tại ta vẫn chưa thể rat ay, bất quá ngày đó không còn xa nữa.

“Mẫu hậu, biểu muội đã nói thế thì chúng ta cứ thuận theo ý nàng vậy?” Trầm mặc một lát, Cung Vô Hải ngẩng đầu, cười lạnh một tiếng: “Đôi khi đứng càng cao té càng đau, chúng ta có thể từ từ khai đao cho bọn hần một chút cũng không thoải mái.”

“Cái này...” Nhíu mày suy tư, cuối cùng Lam Ny thở dài nói: “Được rồi, cứ theo các người mà làm, nhưng có một chuyện ta muốn hỏi cho rõ cháu và Nam vương sao lại ở chung một chỗ? Chẳng lẽ các người...”

Con mắt đảo qua đảo lại giữa hai người sau đó nở nụ cười mờ ám, làm cho Cung Vô Hải và hoàng hậu Tần sở hai mặt nhìn nhau, không biết ý tứ của bà như thế nào.

“Có chuyện bốn vương muốn tuyên bố,” Cung Vô Y đến bên cạnh Dạ Nhược Ly, cường thế ôm lấy eo nàng, mắt phượng ngưng tụ tia tà mị bá đạo: “Nàng là Nam Vương phi tương lai của Vương phủ, cũng là nữ nhân duy nhất mà đời này kiếp này bốn vương muốn thành thân, cho nên nhóm vi khuẩn vọng tưởng vào cửa Vương phủ làm phiền hoàng đệ giải quyết giúp.”

“Phanh!” Dạ Nhược Ly nhấc chân, hung hăng dẫm nát chân Cung Vô Y, ác âm nói: “Yêu nghiệt, ta đáp ứng gả cho người lúc nào?”

“Tiểu Dạ, nàng thật độc ác!” Cung Vô T thấp con mắt nhìn nữ tử đang ôm trước ngực, mắt phượng đầy ủy khuất: “Ta là phu quân tương lai của nàng, chẳng lẽ nàng không thể ôn nhu một chút?”

Vừa dứt lời, đột nhiên phát hiện sắc mặt thay đổi của Dạ Nhược Ly, Cung Vô Y vội vàng đổi giọng: “Nhưng ta rất ưa thích tính cách không chút ôn nhu này, cho nên Tiểu Dạ xem như ta cuồng dại, đáp ứng ta đi.”

Ngôn ngữ cử chỉ của Cung Vô Y làm ọi người ở Từ Ninh cung trợn to hai mắt.

Cái này có thể nói là vô quyết dày có móng tay nhọn không? Ai có thể nghĩ đến người xem nữ tử như vi khuẩn Cung Vô Y lại có bộ mặt như thế này?

“Khục khục,” Lam Ny ho khan hai tiếng, cười tít mắt: “Nam Vương, trong khoảng thời gian này ta muốn rời hoàng cung tới phủ người một chuyến, không biết ý người như thế nào?”

Cung Vô Y mặc kệ sắc mặt bất thiện của Dạ Nhược Ly, vẫn ôm eo nàng như cũ, sau đó ngẩng đầu có chút cong môi: “Thái hậu đại giá quang lâm, bốn vương sao có thể cự tuyệt? Người yên tâm, vương phủ ta cái gì cũng không có chỉ có cái nhiều gian phòng, cho dù là hoàng thượng và hoàng hậu tới cũng đều được.”

“Thật sự?” Hai mắt Cung Vô Hải sáng ngời, vẻ mặt tươi cười: “Thật sự là tốt quá rồi, vậy thì làm phiền tứ hoàng huynh rồi, rất lâu rồi ta chưa gặp Hinh di và biểu muội, muốn trao đổi tình cảm thật tốt!”

“Không được!” Lam Ny trợn mắt nhìn Cung Vô Hải, sau đó nhìn Cung Vô Y: “Hắn cần phải xử lý quốc gia đại sự, không có thời gian, mà hoàng hậu còn phải lo sinh nhật của công chúa vào năm ngày sau nhất định cũng không có thời gian, chúng ta đi thôi.”

Cung Vô Hải thất vọng cúi đầu, bất mãn trừng mắt nhìn Lam Ny, chỉ có thể kháng nghị trong yên lặng.

“Muội muội.” Tần Sở giẫm bước hoa sen đến bên cạnh Dạ Nhược Ly, thân thiết nắm tay nàng, mỉm cười: “Năm ngày sau là sinh nhật của nữ nhi ta, lúc đó muội và Nam Vương cùng đến dự đi, bất quá muội phải cẩn thận với những nữ tử xem trọng Nam Vương.”

Trước mặt nữ tử dung mạo không tính là xinh đẹp, chỉ có thể xem là thanh tú này, nhưng trên người nàng ấy lại tỏa ra khí chất ôn nhu thân thiện làm cho Dạ Nhược Ly sinh lòng hảo cảm.

“Được, đến lúc đó ta nhất định sẽ tới.”

Hơn nữ sẽ cho nàng ấy một phần đại lễ.

Chủ yếu chính là để cho Vân Lan biết rõ mẹ con nàng trở về rồi...

Vì vậy mọi người vứt bỏ một bụng oán niệm Cung Vô Hải trở về vương phủ, vì Lam Ny vụng trộm xuất cung nên chỉ dẫn theo tỳ nữ là Lưu Ly, cũng không mang theo ai khác, toàn bộ hoàng cung ngoại trừ hoàng đế và thị vệ bên ngoài không ai biết thái hậu đã xuất cung.

Xa cách lâu năm mới gặp lại, tự nhiên có nhiều chuyện nói không hết, cho nên đêm nay Bắc Ảnh Thần và Bắc Ảnh Phong đều bị Lam Hình gạt qua một bên.

Những năm gần đây có thêm kinh nghiệm, Lam Hình cũng không nói hết tất cả cho Lam Ny, dù sao có một số việc liên quan đến tầng diện, không phải võ giả bình thường này cũng gặp phải, kể cả Dạ Nhược Ly là các chủ của Âm Dạ các nàng cũng không nói, nếu không sẽ dọa Lam Ny mất.

Vì vậy vẫn là nên tiết lộ từng chút từng chút một có thể dễ dàng chấp nhận hơn.

Mà trước sinh nhật của công chúa, Lam Ny liền yên tâm thoải mái ở lại Vương phủ, bà đã từng chứng kiến Bắc Ảnh Thần thuận theo Lam Hình như thế nào, yêu thương Dạ Nhược Ly ra sao nên hiển nhiên xem Bắc Ảnh Thần là người chồng tốt, người cha tốt, không khỏi buông lỏng toàn bộ tâm tình.

Vô luận theo phương diện nào so sánh giữa Vân Lan và Bắc Ảnh Thần đều chênh lệch quá xa, không biết Vân Lan nhìn thấy cảnh tượng này sẽ có cảm giác như thế nào?

Bà bỗng nhiên rất mong chờ ngày đó...

Ngày sinh nhật mà mọi người mong chờ cũng đã đến...

Trong hoàng cung, khắp nơi đều ngập tràn không khí hân hỷ vui sướng.

Ly Phong quốc chỉ có duy nhất một cô công chúa, lại là con của hoàng hậu tự nhiên đặc biệt long trọng, rất nhiều đại thần dẫn theo gia quyến đến ngồi chờ, tất nhiên là sợ người khác vượt mặt mình rồi. Nhưng điều đặc biệt là ở đây có rất nhiều nữ tử ăn mặc xinh đẹp tựa hồ như muốn đẽ bẽ những người còn lại để nâng mình lên.

Bọn họ nghe nói đệ nhất mỹ nam Ly Phong quốc quyền cao chức trọng Nam Vương đã trở về, vì muốn lọt vào mắt Nam Vương nên chúng nữ đều cố gắng ăn mặc xinh đẹp nhất có thể.

“Hoàng thượng giá lâm! Hoàng hậu giá lâm! Thái hậu nương nương đến! Lạc Vũ công chúa đến! Vân quý phi đến! Tinh quý phi đến!...”

Theo âm thanh của thái giám truyền vào, mọi người vội vàng đứng lên: “Tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương...”

“Chúng khanh gia bình thân, hôm nay là sinh nhật của Lạc Vũ các vị không cần đa lễ.” Uy nghiêm mười phần vang lên, một bóng dáng màu vàng đập vào tầm mắt mọi người, bên cạnh hắn là bóng dáng mặc phượng bào, đầu đội mũ phượng Tàn Sở, lúc này tay nàng ấy lấy một nữ hài tử vô cùng đáng yêu, dung nhan thanh tú nở nụ cười thản nhiên, đôi mắt thỉnh thoảng lại nhìn về bé gái, trong mắt ánh lên tình thương của mẹ không cần phải nói nên lời.

Trong lúc mọi người nhìn chăm chú vào Lam Ny thì đột nhiên phát hiện ra khuôn mặt luôn u sầu của thái hậu nay lại có biến hóa vô cùng lớn.

Vân Tâm Vũ nắm chặt tay, nhìn Tàn Sở với tia hung ác, ả không thể đoạt được tâm Nam Vương như vậy nhất định phải nắm cho được quyền lực, nếu có thể loại trừ được hoàng hậu thì với thủ đoạn của ả không ai có thể thích hợp hơn...

Mà ả tự cho tia hung ác trong mắt được ngụy trang vô cùng tốt nhưng lại không hề hay biết Tinh quý phi ở bên cạnh đều nhìn thấy nhất thanh nhị sở.

“Nam Vương gia đến...”

Đột nhiên, giọng thái giám vang lên ngoài cửa một lần nữa.

Nghe thấy câu thông báo chúng nữ lập tức quay đầu nhìn về phía cửa lớn, cũng không quên sửa sang lại dung mạo, để cho Nam Vương lưu lại ấn tượng khó quên.

Ít lâu sau một bộ xiêm y màu đỏ chậm rãi bước vào, nam tử tuyệt thế tuấn mỹ, ngũ quan tinh xảo khiến người xem qua khó mà quên được, mắt phượng dài hẹp, mũi cao thẳng tắp, môi đỏ mọng mê người, không thể không thán phục nam tử kia đúng là thập toàn thập mỹ, cũng không hổ danh là đệ nhất mỹ nam Ly Phong quốc, dung mạo như vậy đại khái chỉ có Nam vương mới có được.

Chỉ là bên cạnh Nam Vương còn có một thiếu nữ áo trắng, nàng là ai? Chẳng lẽ là Nam Vương phi trong truyền thuyết?

Nhìn thấy Dạ Nhược Ly, chúng nữ đều quăng cái nhìn ghen ghét lẫn căm phẫn, tại sao người bên cạnh Nam Vương lại không phải là bọn họ mà là nàng? Nam vương tuấn mỹ như vậy, thân phận tôn quý như vậy chỉ có thể xứng đôi với con cái trọng thần trong triều thôi.

Nữ nhân kia là ai? Có tư cách gì đứng bên cạnh Nam Vương?

72. Chương 72: Chương 3: Huyền Thú Cấp Mười Lăm

Ở yến hội điện huyền náo, từ khi Cung Vô Y bước vào lại trở nên vô cùng yên tĩnh.

Phần đông đều là ánh mắt ghen ghét nhìn Dạ Nhược Ly, trong đó không hề che giấu lửa giận và địch ý, nàng ta có tư cách gì mà đứng bên cạnh Nam Vương cao cao tại thượng kia? Cho dù có là giai nhân tuyệt sắc cũng không có cách nào sánh bước như vậy.

Mà tất cả thiếu niên nam tử trong điện đều dùng ánh mắt kinh diễm nhìn Dạ Nhược Ly, từ trước đến nay bọn họ chưa từng nhìn thấy nữ tử xinh đẹp đến vậy. khó trách đến Nam Vương cũng thần hồn điên đảo.

Cung Vô Y cảm nhận được điều đó, môi đỏ cong lên, trước mặt mọi người cầm tay Dạ Nhược Ly, khuôn mặt tuấn mỹ lộ rõ chí khí cuồng mị, mắt phượng lộ lộ ác liệt nhìn xung quanh, nhìn thấy ánh mắt của hân ai cũng phải cúi đầu xuống.

Chân mày cau lại, Dạ Nhược Ly ra sức rút tay lại nhưng mỗ yêu nghiệt nào đó thực sự dùng sức quá mạnh, thử mấy lần đều không có kết quả đành để mặc theo ý hân.

“Này, người tha tỷ tỷ của ta ra!”

Thanh âm non nớt vang lên giữa đại điện yên tĩnh, mọi người nhìn theo hướng phát ra giọng nói chỉ thấy trước mặt Cung Vô Y là một hải tử phần điêu ngọc mài chống hai tay lên hông, mắt to tựa hồ phun ra lửa giận, môi mím mê vô cùng đáng yêu, nhưng lại đầy địch ý nhìn Cung Vô Y.

Tất cả mọi người đều cảm thán một tiếng, bọn hân dường như đã tưởng tượng ra cảnh tượng thê thảm của tiểu oa nhi này, thật sự rất đáng tiếc cho tiểu oa nhi xinh xắn này...

Nhưng Cung Vô Y lại không hề tức giận, hân hồ hững ngẩng bé trai trước mặt, nở nụ cười cực kì âm hiểm: “Muốn tranh đoạt Tiểu Dạ cùng bốn vương? Chờ người trưởng thành rồi nói, với thực lực hôm nay của ngươi một chương của bốn vương cũng có thể tiễn ngươi về Tây Thiên đấy, còn dám cướp người với bốn vương? Nếu như có một ngày ngươi đánh thắng bốn vương bốn vương nhất định sẽ trả Tiểu Dạ cho ngươi.”

Nếu như đến tiểu oa nhi hân cũng đánh không lại thì có tư cách gì bảo vệ cho nàng? Bất quá ngày đó vĩnh viễn sẽ không đến...

“Tốt, đây là do ngươi nói đấy nhé, không được đổi ý.” Nghe vậy, khuôn mặt đáng yêu của bé trai lộ vẻ tươi cười, quay đầu nhìn Dạ Nhược Ly, trong mắt lóe tinh quang: “Tỷ tỷ. Phong nhi nhất định sẽ đánh thắng tên bại hoại này, tỷ đừng để ý đến hân, sau này tỷ làm thê tử của Phong nhi có được không?”

Trên trán nổi đầy hắc tuyến, Dạ Nhược Ly im lặng nhìn Bắc Ảnh Phong, nàng không hề nghĩ tới trong lòng Tiểu Phong nhi lại có ý định như vậy.

Ai chứng kiến cảnh này cũng đều khiếp sợ, không thể tưởng tượng được trên đời này có kẻ dám to gan giành nữ nhân với Nam Vương, huống hồ còn là một tiểu oa nhi, tuổi còn nhỏ như vậy có biết cái gì gọi là thê tử không?

“Các vị khanh gia, hôm nay trẫm muốn giới thiệu với các vị một người,” Đúng lúc này Cung Vô Hải đứng lên từ long ỷ, ánh mắt lạnh lùng đảo qua Vân Lan nói: “Không biết các vị còn nhớ Vân tướng quân có một vị Nhị tiểu thư? Vị này chính là biểu muội của trẫm – Vân Văn Ca.”

Cung Vô Hải cố ý nói ba chữ sau thật chậm, thật nhấn mạnh, mà ý tứ không còn nói cũng biết.

Trong phút chốc ai cũng vì tin tức này làm cho ngây ngẩn cả người, ngay sau đó tiếng nghị luận vang lên không dứt.

“Nhị tiểu thư Vân tướng quân? Là con gái của Lam Hình, Lam thừa tướng? Không phải nàng đã chết rồi sao?”

“Đúng vậy, tin tức này là do chính tướng quân truyền ra, nghe nói sau hôm Lam thừa tướng bị xử tử hình đêm đó phát sinh ra hỏa hoạn, phu nhân tướng quân và Vân gia Nhị tiểu thư đều táng thân trong biển lửa, lúc này sao lại xuất hiện ở đây?”

“Phanh!”

Một tiếng vang thanh thúy xẹt qua trong điện, cắt ngang tiếng xôn xao của mọi người.

Ngồi ở đó là Vân Lan, tay cầm chén sứ không cẩn thận để rơi xuống đất, gã đột nhiên đứng lên, hai mắt nhìn chăm chăm Dạ Nhược Ly: “Không, không có khả năng, rõ ràng đã qua đời rồi mà, không có khả năng còn sống, bệ hạ, người vạn lần đừng tin những người thủ đoạn nham hiểm như thế, chắc chắn người bị họ lừa gạt rồi, ai biết được bọn họ có quỷ kế gì muốn hãm hại bệ hạ.”

Rõ ràng trên đường trở về Thương gia đã gặp qua đám cướp, không một ai sống sót, Lam Hình và Vân Văn Ca khẳng định cũng đã chết rồi, đây nhất định không phải là sự thật.

“Như thế nào? Vân tướng quân đang nghi ngờ trẫm?” Cung Vô Hải cười lạnh một tiếng, ánh mắt ác liệt tựa như có thể xuyên tâm, dung nhan anh tuấn cũng theo lời Vân Lan nói mà lạnh đi vài phần.

Lau lau mồ hôi lạnh, Vân Lan vội vàng quỳ xuống đất, ôm quyền nói: “Vi thần không dám, vi thần vì sự an nguy của bệ hạ mà cân nhắc, bệ hạ sao có thể nghi ngờ tâm trung tâm này? Nếu như người nọ là giả mạo, vạn nhất làm tổn thương đến bệ hạ thật không dám tưởng tượng.”

“Hừ.” Cung Vô Hải hừ lạnh một tiếng, bàn tay vỗ mạnh vào bàn, vô cùng tức giận nói: “Không dám? Trẫm ngược lại không tin có cái gì mà tướng quân người không dám làm! Chuyện này trẫm và mẫu hậu đã xác nhận qua, thật đúng không thể nghi ngờ, sau này nếu như có ai hoài nghi chuyện này nhất định sẽ bị trừng trị theo luật.”

Nắm chặt bàn tay, Vân Lan không cam lòng ngồi xuống, hần càng nhìn càng kinh sợ, không, không có khả năng, Vân Văn Ca và Lam Hình đã chết trong tay bọn cướp rồi, người này nhất định không phải là nàng.

Mà dưới bàn tiệc cũng có một người run rẩy không thôi, y không nhận được đứng lên kích động nhìn Dạ Nhược Ly.

“Vân Ca, người thật sự là Vân Văn Ca? Ta là cậu của ngươi, Vân Ca, không ngờ ngươi vẫn còn sống...” Nam tử mặc áo xám, nhắc tay giang chân đều thể hiện được mười phần khí khái, vô cùng kích động, trong lúc nhất thời ngoài những lời ấy ra y cũng không biết nói gì khác.

Vì lúc trước Lam Lăng có rời khỏi Ly Phong quốc một thời gian sáng sớm nay về trở về nên Cung Vô Hải và Lam Nỵ chưa kịp nói cho y biết, hiển nhiên là y không có thời gian chuẩn bị tâm lý.

Dạ Nhược Ly nhìn người cậu xa cách nhiều năm, ngoại trừ nét mặt thêm vài phần tang thương còn lại không có gì thay đổi...

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Dạ Nhược Ly và Lam Lăng, xem tình huống này cô nương kia thật sự là Nhị tiểu thư Vân gia rồi, không ngờ nữ tử mà chúng nữ luôn khinh thường nháy mắt một cái đã trở

thành biểu muội của hoàng thượng, thân phận cao quý bậc này tất nhiên có thể xứng đôi cùng Nam Vương rồi.

Bất quá Nam Vương phủ chưa có trắc phi, nếu chính phi đã không thuộc về các nàng thế thì vị trí trắc phi kia vô luận ra sao cũng phải nhất định có được.

Đúng lúc chúng nữ hạ quyết tâm, âm thanh êm tai mềm mại vang lên: “Đại ca, đã lâu không gặp, còn có Vân tướng quân, nữ nhi của ta là thật hay là giả cũng không tới phiên ngươi lên tiếng, ngươi không có tư cách đó.”

Âm thanh quen thuộc từ mười năm trước Lam Lăng nhất định không quên, y kích động quay đầu nhìn về đại điện, màu cà phê trong mắt tựa hồ có chứa tình cảm của y...

Theo tiếng nói vang lên, một đôi tuấn nam mỹ nữ chậm rãi bước vào, chỉ thấy nam tử phong thần tuấn lãng, khí chất bất phàm, toàn bộ trong điện người có thể vượt qua hần cũng chỉ có Nam Vương Cung Vô Y, mà bên cạnh hắn còn có giai nhân tuyệt sắc, đúng là trời sinh một cặp.

“Sao...Sao lại là nàng?” Vân Lan nhìn thấy Lam Hình cứng ngắc cả thân người.

Vân Lan chưa từng nghĩ tới chuyện nữ nhân mình vứt bỏ lúc trước lại còn sống, hơn nữa đã qua mười năm mỹ mạo vẫn như trước, theo thần sắc của nàng có thể thấy mười năm qua nàng sống rất thoải mái, cái này làm cho thâm tâm Vân Lan nổi lên đầy dố kỵ.

“Hình nhi, muội và Vân Ca vẫn còn sống, thật sự là quá tốt, ta có thể an tâm nói với nghĩa phụ một tiếng rồi.” Thanh âm Lam Lăng nghẹn ngào đứt quãng, y tuy là một thân nam nhân lại là gia chủ của Lam gia nhưng lúc này không hề để ý đến hình tượng, lệ nóng quanh mắt nhìn Lam Hình và Vân Văn Ca.

“Đại ca!” Lam Hình bỗng nhiên gia tăng cước bộ nhào vào lòng Lam Lăng, hốc mắt ngập nước nói: “Đại ca, muội thật sự rất nhớ huynh, hiện tại một nhà chúng ta đoàn tụ rồi, nếu phụ thân còn tại thế thì thật sự là quá tốt rồi.”

Nói đến Lam thừa tướng bọn họ đều trầm mặc, đầy thương cảm.

Ánh mắt Vân Lan liếc nhìn Cung Vô Hải, nhìn thấy y không có ý trách tội gã không khỏi thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt vô thức nhìn Cung Vô Y và Dạ Nhược Ly, khuôn mặt hiện tia khốc liệt.

Xem ra bộ hạ còn chưa biết những chuyện mà mình đã làm, cũng đúng, biểu huynh và biểu cữu cũng không thân thiết, huống chi Nam vương và bộ hạ là anh em ruột, nếu như Vân Văn Ca vọng tưởng trèo vào Nam Vương phủ nhất định cần có người chống lưng vững chắc nếu không khó sống trong Nam vương phủ, các nàng nhất định chưa đem sự việc nói với bộ hạ.

Chỉ cần Vân Văn Ca còn cần gã là hậu thuẫn như vậy sẽ tùy ý cho gã sai khiến, đến lúc nàng trở thành Nam Vương phi thì nhờ nàng đem Điệp nhi đưa vào Nam Vương phủ trở thành trắc phi, cũng có thể giải quyết tâm sự của Điệp nhi.

Mà ngồi bên cạnh Vân Lan là thiếu nữ áo trắng, từ khi Nam Vương và Dạ Nhược Ly bước vào vẫn luôn ngập tràn địch ý. Vân Văn Ca bất quá chỉ là con gái của Vân gia, cũng chỉ xem là đồ rác rưởi có tư cách gì ở cạnh Nam Vương? Nam tử tôn quý tuấn mỹ như Nam Vương phải xứng đôi với Vân Tâm Điệp ả, thật không biết Nam Vương nghĩ gì lại hết lần này đến lần khác xem trọng đồ rác rưởi như vậy.

“Hoàng thượng lại nói tiếp Vân Ca là muội muội của nô tỳ, hiện tại nô tỳ có một thỉnh cầu không biết có được hay không?” Vân Tâm Vũ rũ mắt, che kín sự âm hiểm, mím môi tươi cười, nhanh nhẹn đứng lên bước đến trước mặt Cung Vô Hải cúi đầu đúng tiêu chuẩn cung đình: “Nô tỳ có một biểu đệ, cũng là thanh niên tài tuấn, tuổi còn trẻ nhưng đã là Võ sư cao cấp vừa hay lại xứng đôi với Vân Ca muội muội, cho nên nô tỳ thỉnh cầu mong bộ hạ tác thành, có thể khiến cho thân càng thêm thân, nếu hoàng thượng đã hạ chỉ biểu đệ nô tỳ chắc chắn không dám bất tuân.”

Cả đại điện đang huyền não lập tức trở nên im ắng, tất cả mọi người đều nhìn Vân Tâm Vũ.

“Vân quý phi, lời này ngươi nói sai rồi.” Tần Sở lạnh nhạt liếc nhìn Vân Tâm Vũ, giờ phút này tuy dung mạo không tính là xinh đẹp nhưng có phần tôn quý tự nhiên: “Ý tứ của ngươi là nếu không có ý chỉ của bộ hạ biểu đệ của ngươi có thể cự tuyệt? Bất quá bản cung nhớ Vân quý phi chỉ có một biểu đệ duy nhất,

hắn chẳng phải là thanh niên tài tuấn gì, ngược lại thường xuyên lưu luyến thanh lâu, tiểu thiếp đầy đàn, là dạng công tử ăn chơi khinh người có tiếng, người lại muốn biểu muội phong hoa tuyệt đại này gả cho biểu đệ người? Đây chẳng phải là một bông hoa lài cấm bãi phân trâu sao? Huống chi việc chung thân đại sự xưa nay đều là cho cha mẹ làm chủ không đến phiên Vân quý phi người quản đâu.”

Âm mang xoẹt qua đáy mắt, Vân Tâm Vũ cười một tiếng: “Nô tỳ là tỳ tỳ của Vân Ca, với tư cách là tỳ tỳ sao lại không được quyết định hôn sự của muội muội mình? Ngược lại hoàng hậu nương nương có tư cách gì xen vào chuyện của người khác?”

“Làm càn!” Thần sắc Tần Sở lạnh lẽo, bên môi nở nụ cười trào phúng: “Vân quý phi, người là đang chất vấn bổn cung? Đúng là bổn cung không có tư cách quản hôn sự của biểu muội, nhưng bổn cung là chủ của hậu cung hiển nhiên là có tư cách quản người, nếu như người không phục chúng ta nghe theo quyết định của bệ hạ.”

Nắm chặt bàn tay, trong nội tâm Vân Tâm Vũ tràn đầy không cam lòng. Ắ biết rõ lời Tần Sở nói là sự thật, thân là hoàng hậu tất nhiên phải thay hoàng thượng quản lý hậu cung, đúng là có tư cách quản lý tất cả các phi tần. Nhưng ả ta rất không cam lòng, luận mỹ mạo lẫn gia thế ả có chỗ nào thua kém Tần Sở? Vì sao bệ hạ lại lập nàng ta làm hậu, còn ả chỉ là một quý phi? Cho dù thế nào ả đều muốn cướp lấy vị trí đó của Tần Sở, nếu như thế ả muốn gả Vân Văn Ca cho ai liền có thể gả cho người đó.

Cung Vô Hải cẩn thận liếc nhìn gương mặt tối sầm của Cung Vô Y lập tức bị dọa đến mức chảy mồ hôi lạnh, đáy lòng thầm đem 18 đời tổ tông nhà Vân Tâm Vũ ra hỏi thăm một lượt.

Biểu muội của mình lại bị tứ hoàng huynh độc chiếm, nếu thật sự ra ý chỉ như thế đoán chừng với tính cách của hắn nhất định sẽ san bằng Ly Phong quốc, mà Vân Tâm Vũ khá may mắn biểu muội muốn tự mình đối phó với Vân gia bằng không tứ hoàng huynh tàn bạo kia đã sớm mặc kệ thân phận quý phi trực tiếp đại khai sát giới, huyết nhuộm hoàng cung rồi.

“Hoàng thượng, đừng quên ngày ấy bổn vương đã nói gì với người.” Nam tử tuấn tú trầm xuống, mắt phượng dài hẹp xoẹt qua tia huyết quang: “Nàng là vương phi của bổn vương, ai dám lấy nàng, bổn vương sẽ tru di cửu tộc nhà hắn, cửu tộc tất nhiên sẽ kể đến người thân, nếu như người muốn chết bổn vương sẽ thành toàn cho người!”

Đột nhiên trên người hắn phát ra luồng khí thể cường đại làm ọi người ở đây đều cảm thấy khó thở. Nhưng toàn cung điện chỉ có thiếu nữ áo trắng bên cạnh nam tử vẫn giữ được thần thái tự nhiên, tựa hồ như không bị khí tức của hắn ảnh hưởng.

Sắc mặt Vân Tâm Vũ đại biến, ả không nghĩ tới Cung Vô Y sẽ phát lửa giận lớn như thế, xem ra hắn thật sự coi trọng tiện nhân Vân Văn Ca kia rồi, bất quá ả tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ thoải mái, đại thần trong triều hiển nhiên sẽ không đồng ý Nam Vương chỉ có một vợ.

Một mình Vân Văn Ca muốn độc chiếm Nam Vương, tuyệt không có khả năng đó, ở Ly Phong quốc không có vương gia nào là không có trắc phi và tiểu thiếp, cho dù là Nam Vương cũng sẽ không ngoại lệ.

“Khục khục, tứ hoàng huynh, Văn Ca muội muội, Hinh di, dưỡng, Phong nhi biểu đệ, hôm nay là sinh nhật của Lạc Vũ, các người nên ngồi xuống trước đã.” Cung Vô Hải ho khan hai tiếng, nhìn Vân Tâm Vũ lạnh giọng nói: “Vân Tâm Vũ, người thật to gan, biểu đệ của người mà dám đòi xứng đôi với biểu muội của trẫm? Hơn nữa hoàng hậu còn chưa lên tiếng, ở đại điện này người có tư cách gì để nói chuyện? Trẫm nề tình người sai phạm lần đầu, sau khi yến hội tan chính mình đi lãnh 50 đại bản, giáng xuống làm phi.”

Nghe vậy lòng Vân Tâm Vũ căng thẳng, vội vàng quỳ xuống: “Hoàng thượng, nô tỳ chỉ là vô tình nói vậy thôi, cầu xin hoàng thượng tha cho nô tỳ một mạng!”

50 đại bản, đối với võ giả mà nói cũng không quá nặng nhưng vẫn đề là từ khi trở thành quý phi ả đều dùng thủ đoạn tranh thủ tình cảm, đâu còn luyện tập thân thể như ngày trước, nhận 50 đại bản còn vị giảm chức, thật là tổn hại lớn.

Đều do tiện nhân Vân Văn Ca kia hại, nếu không phải do nàng xuất hiện, chính mình sẽ không đắc tội với hoàng thượng.

“Vậy được rồi, 50 đại bản...”

Trong lòng vui vẻ, Vân Tâm Vũ cho rằng Cung Vô Hải không đành lòng trừng phạt mình, nhưng câu tiếp theo như muốn đánh Vân Tâm Vũ xuống địa ngục.

“Sẽ đổi thành 50 roi, đúng rồi, thông báo xuống mỗi khi đánh đều phải bôi nước tiêu lên trên, nếu như thiếu một roi nhất định sẽ hỏi tội các ngươi!”

Thân thể lạnh như băng, ả không khỏi hoài nghi hoàng thượng đã biết mười năm trước ả cũng từng làm vậy với Vân Văn Ca hay không mới đổi hình phạt như vậy, bất quá nếu hoàng thượng biết được chuyện đó nhất định không chỉ đơn giản là 50 roi như vậy.

“Hoàng thượng” Vân Lan đứng dậy chậm rãi tiến tới, quỳ xuống trước mặt Cung Vô Hải, than thở khóc lóc: “Hoàng thượng người làm như vậy thật không nên, quý phi nương nương tốt xấu gì cũng đã theo người nhiều năm, nàng đã làm sai chuyện gì sao người lại đối xử với nàng như thế? Thân thể nương nương mảnh mai, yếu đuối sao có thể chịu nổi 50 roi kia? Huống chi còn có nước tiêu nóng...”

“Cái gì? Vân tướng quân thấy 50 roi quá ít? Vân tướng quân không hổ danh là Đại tướng quân của Ly Phong quốc, dám vì đại nghĩa diệt thân như vậy, vậy thì 100 roi đi, nếu người còn chê ít ta có thể tăng thêm.” Cung Vô Hải tán thưởng gật đầu, phảng phất như những lời này đều là do Vân Lan nói ra: “Bất quá trăm chỉ muốn xử phạt nàng chứ không muốn lấy mạng nàng nên hình phạt sẽ phân ra hai ngày, Vân tướng quân có ý kiến gì không?”

Vân Tâm Vũ chết rồi chẳng phải sẽ mất phần thú vị sao? Ít nhất cũng phải đợi đến lúc ả nhận hết mọi hậu quả rồi lúc đó mới có thể chết được.

Nắm chặt quyền, thần sắc Vân Lan đại biến nhưng vẫn đề lửa giận trong lòng xuống: “Vi thần tuyệt đối không dị nghị, xin bệ hạ làm chủ.”

Dị nghị? Hắn dám có dị nghị? Nói bậy nói bạ đoán chừng 100 roi sẽ tăng lên 200 roi.

“Thật sự là ngu ngốc ngu ngốc, mã tầm mã, người dùng bày phân, không hổ danh là huynh đệ cùng cha khác mẹ.” Dạ Nhược Ly nhún vai, im lặng, nàng chưa từng nghĩ biểu ca của nàng lại có thể nói đối trắng trợn như thế, bất quá chứng kiến sắc mặt tái nhợt của ai đó tâm tình không khỏi vui lên.

Đây cũng chỉ mới là bắt đầu thôi, Vân Lan đã phạm sai lầm lớn chắc chắn phải trả cái giá vô cùng thê thảm.

“Nếu Vân tướng quân không còn gì để nói nữa thì cứ quyết định vậy đi, hiện tại trăm tuyên bố yến hội bắt đầu!”

Theo âm thanh lạnh lùng uy nghiêm vang xuống, mọi người đều đứng dậy bởi đây chính là lúc tặng lễ vật, so sánh ai tặng tốt hơn ai, phải biết hoàng thượng chỉ có duy nhất một cô công chúa, đương nhiên sẽ sủng như báu vật, vì vậy lễ vật cũng không thể tùy tiện được.

Trước tiên là một nam nhân bụng phệ, trong tay cầm một hộp gấm, nửa quỳ xuống đất nói: “Hoàng thượng, vi thần dâng lễ vật cho công chúa là Minh châu của Nam Hải Thất Thái, mong ước công chúa sẽ như viên minh châu này mãi mãi sáng chói.”

“Tốt, trăm thay mặt Lạc Vũ đa tạ Vương khanh gia.” Cung Vô Hải nhàn nhạt cười, vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Lạc Vũ, vẻ mặt vô cùng yêu thương: “Lạc Vũ, con xuống xem một chút đi, lựa chọn lễ vật mà con thích nhất.”

Mọi người đều vì lời nói của Cung Vô Hải mà sửng sốt, để công chúa tự chọn lễ vật? Xem ra hoàng thượng thật sự rất yêu thương công chúa.

“Vâng, phụ hoàng.” Lạc Vũ từ trên đùi Tần Sở nhảy xuống, tươi cười bước xuống bậc thang, bước đến trước mặt Vương đại nhân, mắt to chớp chớp hỏi: “Vương đại nhân ta có thể mở ra xem không?”

“Xin công chúa cứ tự nhiên!”

Dứt lời Vương đại nhân mỉm cười, mở hộp gấm ra, nhất thời viên minh châu chiếu sáng một góc trời. Mọi người đều cho rằng Lạc Vũ sẽ chọn Thất Thái minh châu này nhưng nàng cũng không có ý định thò tay ra lấy, chỉ là lắc đầu nói: “Thật chói mắt, phụ hoàng Lạc Vũ không thích thứ này, Lạc Vũ cho phụ hoàng nhé, Lạc Vũ có được nhìn cái thứ khác không?”

Cung Vô Hải nhẹ gật đầu, lập tức phần đông đại thần liên tiếp đưa lễ vật lên, nhưng lại không có lễ vật nào khiến nàng thích.

“Vân tướng quân, người cũng nên dâng lễ vật đi.”

Thanh âm bên cạnh nhắc nhở, Vân Lan phục hồi lại tâm trạng, tự tin cười: “Hoàng thượng, vì thần không mang theo lễ vật bên người chỉ là để bên ngoài, chắc hẳn công chúa sẽ rất thích. Người đâu, đem lễ vật của bản tướng quân lên cho công chúa.”

Âm thanh rần rở vang lên, ngoài điện có hai thị vệ đang cẩn thận bước vào.

Cái lồng sắt bị một khối đồ bao bọc cho nên không ai biết trong lồng sắt ấy có gì nhưng đại khái cũng đoán được chắc hẳn là một Huyền thú, xem ra Vân tướng quân vì sinh nhật của công chúa mà bỏ ra không ít công sức.

“Hoàng thượng, vì thần có một thỉnh cầu.” Vân Lan ôm quyền, trong mắt lóe lên tia âm hiểm: “Công chúa hãy tự mình nâng tám vài đồ này lên, vì thần tin tưởng không có lễ vật nào có thể qua được lễ vật của vi thần.”

Hắn đưa phần lễ vật này tới tất nhiên không phải vì Lạc Vũ công chúa. Vô luận thế nào Lạc Vũ công chúa và hoàng hậu đều là nữ tử, mà hắn tiêu hao một cái giá lớn để bắt được Huyền thú làm người ta tin phục, lúc đó nó có thể làm gian tế cho gã, sau đó Vũ nhi làm việc nhất định sẽ dễ dàng hơn.

Lạc Vũ chớp chớp mắt, hiểu kì tiến về phía trước, ngay lúc đó ánh mắt mọi người đổ về lồng sắt.

“Xoạt!”

Bàn tay bé nhỏ kéo một cái, cái đồ rơi xuống, thân thể to lớn trong lồng sắt đập vào mắt mọi người.

“Là Phong Huyền hổ, trời ạ, là Phong huyền hổ đã trưởng thành.”

“Phong Huyền hổ lúc trưởng thành cấp thấp nhất cũng là cấp mười, chẳng lẽ đây là Huyền thú cấp mười?”

“Lần này Vân tướng quân đúng là tiêu hao quá nhiều, cho dù hắn là đại tướng quân nhưng muốn bắt được Huyền thú cũng không phải chuyện dễ dàng, chứ đừng nói đến huyền thú trứ danh Phong Huyền hổ.”

Nhìn thấy ánh mắt sợ hãi thán phục của mọi người, Vân Lan đắc ý ngẩng đầu, gã chắc chắn Lạc Vũ công chúa nhất định sẽ chọn lễ vật của gã, dù sao cũng không ai có lễ vật siêu việt như gã, tầm mắt gã liếc nhìn Dạ Nhược Ly không khỏi cười lạnh: “Hoàng thượng, các đại thần đã dâng lễ vật nhưng Nam Vương dường như không có trình lên.”

“Cái này tới đây thôi, tứ hoàng huynh đã bớt chút thời gian tới đây là đủ rồi.” Cung Vô Hải lau mồ hôi lạnh, đều tại tên cầu tặc Vân Lan, dám yêu cầu lễ vật với vị ôn thần này? Y còn chưa có lá gan lớn như vậy.

Chúng đại thần nhìn nhau, lúc này dường như bọn họ nhìn thấy bộ đồ mồ hôi lạnh a?

“Cũng không cần phải thế.” Cung Vô Y liếc mắt lạnh nhạt nhìn Vân Lan, mắt phượng lộ tia khát máu, song khi hắn nhìn qua Dạ Nhược Ly đột nhiên đổi thành dáng vẻ yêu nghiệt tươi cười lấy lòng: “Vương phi của bốn vương đã chuẩn bị lễ vật xong rồi, chỉ là lễ vật này là do một tay nàng chuẩn bị cho nên bốn vương cũng không biết là vật gì.”

Dạ Nhược Ly trừng mắt nhìn Cung Vô Y, nhưng rất nhiều người như vậy không không tiện sửa lại cách gọi của hắn.

“Hạ lễ đúng là đã chuẩn bị xong, bất quá cũng là một Huyền thú.” Dạ Nhược Ly liếc nhìn Vân Lan, lạnh nhạt nói.

“Ha ha.” Nghe vậy Vân Lan không khỏi cười lạnh hai tiếng, trào phúng nói: “Không phải huyền thú cấp hai chứ? Người cho rằng Huyền thú bản tướng quân thu thập được và Huyền thú của người có cùng đẳng cấp sao?”

Dạ Nhược Ly không nói tiếng nào, bỗng nhiên nàng biến sắc nói: “Đến rồi...”

Lúc này ngoài đại diện tối đen như mực, một hắc ưng đột nhiên lao xuống, hung hăng đụng vào tường trong điện, sau đó nó bò dậy, run rẩy phủ bụi bặm trên người, nhả hồ ly màu đỏ đang ngậm trong miệng ra, thở hổn hển, hiển nhiên là Huyền Ưng phải bay hết tốc lực mới có thể đến hoàng cung đến lúc, cho nên mặt mũi đến mức không nói được gì.

Ánh mắt mọi người đều nhìn tiểu hồ ly màu đỏ dưới đất, ánh mắt mỉa mai không cần nói cũng biết rõ.

“Thú con nhỏ như vậy? Đoán không chừng là Huyền thú cấp hai, ha ha.”

“Cấp hai? Thật quá dễ mất đến nó rồi, với độ này dường như là mới sinh ra chưa được bao lâu, nhiều lắm cũng chỉ là cấp một.”

“Chỉ bằng tiểu hồ ly này lại muốn so sánh với Phong Huyền hổ của Vân tướng quân? Thật quá mức buồn cười rồi.”

“Đừng nói so sánh với Phong Huyền hổ, đoán chừng đến Thất Thái minh châu cũng không bằng? Chẳng lẽ đường đường là Nam Vương phủ ngay cả tiền mua lễ vật cũng không có?”

Nghe tiếng nghị luận của mọi người, sắc mặt Vân Lan càng đặc ý, mọi người cũng không để ý Phong Huyền hổ nhìn Hồng hồ trong nháy mắt lộ vẻ hoảng sợ, đây là thần sắc của Huyền thú cấp thấp nhìn thấy Huyền thú cấp cao hơn mình mà có. Nếu như mọi người nhìn thấy cảnh này đoán chừng không dám xem thường tiểu hồ ly này...

Sắc mặt Hồng Hồ ngày càng bất thiện, trong mắt lóe lửa giận, hung ác trừng mắt nhìn đám người đang cười nhạo: “Này, đám phàm phu tục tử các ngươi đang nói ai là tiểu hồ ly? Ta đường đường là một Hỏa Hồ, nhìn thấy ta phải kính ta một điểm đấy.”

Tĩnh, mọi âm thanh trở nên tĩnh lặng...

Mọi người há to mồm, không thể tin nhìn tiểu hồ ly.

“Vừa rồi có phải nó nói chuyện? Ta không nghe lầm đó chứ?”

“Ta cũng nghe được, có thể nói tiếng người cũng là Huyền thú cấp mười lăm?”

“Chẳng lẽ nó...”

“Các ngươi đoán không sai.” Dạ Nhược Ly lạnh lùng nhìn đám người Vân Lan, đôi mắt cuồng ngạo nói: “Hỏa Hồ vừa mới ra đời đã là Huyền thú cấp 15, đợi đến lúc nó trưởng thành có thể đạt đến cấp 25, thực lực tương đương với Tinh Huyền sư cấp thấp, cũng có thể hóa thành người, Vân Lan, ngươi còn dám nói Hỏa Hồ của ta không bằng người? Chỉ bằng huyền thú Phong Huyền hổ đang run rẩy kia cũng muốn so sánh với Hỏa Hồ của ta?”

Nhưng cấp bậc cao nhất của Hỏa Hồ cũng chỉ ở mức 25, cũng thuộc vào hạng Huyền thú siêu việt của rừng rậm Huyền thú nên đây sự lựa chọn của Dạ Nhược Ly.

“Ầm ầm!”

Trong lúc Dạ Nhược Ly đang nói, mọi người lập tức xông vào, kích thích từng đợt.

Huyền thú cấp 15, cái này đối với mọi người mà nói quả thực là cao không với tới được. hôm nay huyền thú truyền thuyết này lại xuất hiện trước mặt bọn họ...

Mà Phong Huyền hổ đúng là không có cách nào so sánh được, vừa mới nhìn thấy thôi thân thể khổng lồ đã co lại thành một đống lầy dầu ra sức mà chiến đấu? đoán chừng một ngụm lửa của tiểu hồ ly cũng đủ nướng chín nó rồi.

“Phụ hoàng, ta thích nó.” Lạc Vũ vọt chạy đến chỗ tiểu hồ ly, một tay ôm tiểu hồ ly trước ngực, vuốt ve đám lông mềm mại, dung nhan đáng yêu vô cùng vui vẻ, hiển nhiên đối với vật trong ngực yêu thích không buông tay.

Hỏa hồ liếc mắt nhìn Dạ Nhược Ly, nhận được cái gật đầu mới dịu dàng để mặc Lạc Vũ ôm lấy.

Thu hồi ánh mắt, Dạ Nhược Ly nhìn Lam Ny, mỉm cười: “Thừa dịp sinh nhật công chúa Lạc Vũ, ta cũng có lễ vật muốn tặng cho dì nhỏ.”

Nói xong móc từ trong vạt áo một bình sứ, chậm rãi đưa tới trước mặt Lam Ny...

Toàn bộ mọi người ở đại điện đều tập trung nhìn bình sứ trên tay Dạ Nhược Ly, đều suy đoán trong bình sứ chứa gì, chẳng lẽ còn trân quý hơn huyền thú cấp 15?

Suy nghĩ trong giây lát, mọi người lắc đầu, tựa hồ như bị chính suy nghĩ của mình làm cho buồn cười.

Huyền thú cấp 15 dĩ nhiên vô cùng quý hiếm, còn có lễ vật nào qua mặt được? Bình sứ kia chẳng qua cũng chỉ là bình sứ bình thường mà thôi, tuyệt đối không thể trân quý bằng huyền thú cấp 15 được.

73. Chương 73: Chương 4: Âm Mưu Phủ Tướng Quân

“Vân Ca, đây là...?” Ánh mắt Lam Ny nghi hoặc nhìn bình sứ trên tay Dạ Nhược Ly, nhìn thiếu nữ áo trắng trước mặt, ôn nhu tươi cười: “Các người có thể trở về đã là chuyện vô cùng may mắn, cho nên không cần phải chuẩn bị đại lễ đâu.”

Dừng bước chân, Dạ Nhược Ly nở nụ cười vô cùng tự tin, tỏa ra ánh sáng chói lòa: “Cái này chỉ là tâm ý của cháu thôi không đáng nhắc tới, mà cháu tin tưởng dì nhất định sẽ thích lễ vật này.”

Dạ Nhược Ly đã nói thế Lam Ny cũng không từ chối nữa, bà mỉm cười rồi tự mình đứng dậy tiếp nhận bình sứ trên tay Dạ Nhược Ly: “Vậy được rồi, tâm ý của Vân Ca ta nhất định sẽ không cô phụ, mặc kệ là gì dì nhỏ cũng sẽ thích.”

Lúc Lam Ny nhét bình sứ vào ống tay áo một âm thanh chạm chọc vang lên: “Thái hậu nương nương, vì thần thật muốn biết nữ nhi của vi thần đã dâng lên thái hậu lễ vật gì, không biết thái hậu có thể để các vị ở đây được mở rộng tầm mắt?”

Thần sắc trầm xuống lộ vẻ lạnh lùng, nhưng còn chưa kịp lên tiếng một bóng dáng áo trắng bên cạnh vọt đến bên cạnh Vân Lan, sau đó nhắc vạt áo của gã, thanh âm cuồng vọng vang khắp đại điện rồi ngay lập tức yên tĩnh lại.

“Vân Lan, người nên nhớ rõ một điều Dạ Nhược Ly ta không còn là Vân Vân Ca nữa, phụ thân ta chỉ có một đó là Bắc Ảnh Thần, người là cái gì? Cũng xứng gọi ta là nữ nhi? Người thật quá mức coi trọng bản thân rồi, ta cho người biết muốn trở thành phụ thân ta cả đời Vân Lan người cũng không có tư cách này!”

Dáng người nữ tử ngạo nghễ, đôi mắt trong suốt, mọi người ở đây đều không ai có thể ngờ được nàng lại đại nghịch bất đạo như thế, nói cho cùng Vân Lan cũng là phụ thân của nàng, ngay đến cả phụ thân mình mà cũng dám mắng, thật sự quá mức bất hiếu rồi, loại nữ nhân này sao có thể được Nam Vương chú ý cơ chứ? Chắc hẳn là sự việc lần này, Nam Vương sẽ nhận ra bản chất của nàng ta, lúc đó nàng ta nhất định sẽ mất đi sự sủng ái của Nam Vương.

“Người...” Khuôn mặt Vân Lan đỏ bừng, trong mắt xoẹt qua tia lạnh khốc, nhìn Cung Vô Y nói: “Nam Vương, người thân là vương gia, việc chọn vương phi cũng dựa vào nhân phẩm chứ không phải chỉ trông mặt mà bắt hình dong, nữ tử như vậy sao có thể trở thành vương phi?”

Cung Vô Y không thèm quan tâm, nâng ly rượu trong tay lên, môi đỏ cười mỉm, mắt phượng lóe lên huyết quang: “Bổn vương không cho rằng vương phi bổn vương làm vậy là có gì sai, cho dù nàng có tàn sát hết tất cả mọi người trong thiên hạ thì có làm sao? Chỉ cần vương phi vui vẻ thì hy sinh một tướng quân nhỏ bé như người bổn vương cảm thấy rất có lợi.”

Đây rõ ràng là thiên vị trắng trợn, Vân Lan nghe vậy có chút nản lòng, đến hoàng thượng cũng phải nể mặt hán ba phần gã thật không dám đắc tội chỉ có thể đem lửa giận cùng không cam lòng áp chế xuống, hai mắt lạnh khốc trừng Dạ Nhược Ly.

Mất đi hậu thuẫn là phủ tướng quân xem nữ nhân này dùng cách gì để làm mưa làm gió ở Nam Vương phủ, mà Nam Vương sủng ái nàng chẳng qua là nhất thời thôi, không bao lâu nữa nhất định sẽ nhàm chán, đến lúc đó xem nàng tìm ai mà than khóc đây.

Dạ Nhược Ly buông lỏng tay ra, phỉ phỉ tay áo sau đó quay người, mắt đen nhìn Lam Ny, cười lạnh một tiếng: “Dì, nếu Vân tướng quân đã muốn mở rộng tầm mắt thì dì cứ lấy ra cho hắn nhìn một cái đi, để khai sáng cho đám ếch ngồi đáy giếng này.” (ta chém! =.=)

Nắm chặt quyền, thần sắc Vân Lan ngày càng lạnh lẽo, màu đen lãnh khốc chứa đầy mỉa mai. Nhất định nàng cũng không dâng được lễ vật nào tốt lại trân quý, cũng sẽ không vượt qua Huyền thú cấp mười lăm, lễ vật này chẳng lẽ có thể làm ọi người khiếp sợ thần phục sao?

Những người còn lại cũng có suy nghĩ như Vân Lan, nhất là khi nàng là nữ tử mà Cung Vô Y sủng ái, thật sự muốn thấy nàng mất mặt a, nếu như lễ vật này không bằng Huyền thú kia nhất định sẽ làm người khác cảm thấy buồn cười.

Trong ánh mắt của mọi người Lam Ny lấy bình sứ ra, mở nắp bình, trong chốc lát một mùi thơm của đan được bay thoang thoảng.

“Cái này...Đây là cái gì?”

“Chẳng lẽ là đan được hay sao?”

Vân Lan trừng to mắt, tập trung nhìn bình sứ trên tay Lam Ny.

Đan được? Điều này sao có thể? Tiệp nhân Vân Văn Ca kia xuất ra Huyền thú cấp 15 đã làm gã ngạc nhiên lắm rồi lúc này lại có thể đưa ra đan được trân quý như vậy? Phải biết ngoại trừ gia tộc Nam Cung có Luyện đan sư ra thì chỉ có Ấm Dạ các mới có được đan được.

Nhưng đan được của Ấm Dạ các đều bán với giá trên trời, gã đã từng chấp vạ tung lung để mua một viên, với năng lực của Vân Văn Ca sao có thể có đan được?

Lam Ny ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Dạ Nhược Ly, nhận được cái gật đầu của nàng mới ở trước mặt mọi người đổ đan được trong bình sứ ra rồi cho vào miệng, trong phút chốc toàn khoang miệng đều sinh hương, một luồng khí tức ôn hòa tiêu trừ hết mệt mỏi trong người bà, phẳng phất như trở lại ngày còn trẻ.

“Thái hậu, người, người...”

Lam Ny cử động bả vai, bỗng nhiên phát hiện mọi người đều khiếp sợ nhìn bà.

“Ta làm sao?” Lam Ny nghi hoặc chớp mắt, tiện tay nhận lấy gương đồng mà cung nữ đem đến, nhìn thấy khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp kia đột nhiên ngẩn người, rồi run rẩy vươn tay xoa lên da thịt bóng loáng không tì vết kia: “Cái này...Đây là ta sao? Sao ta lại trở nên trẻ thế này?”

Chúng thần nhìn nhau, đồng thừa nửa quỳ trên đất, ôm quyền nói: “Chúc mừng thái hậu, chúc mừng thái hậu.”

Vừa nói những lời này, ai cũng nhìn chăm chăm vào Dạ Nhược Ly, có thể biến bà lão trở nên trẻ trung xinh đẹp như vậy nhất định là Phản Lão Hoàn Đồng đan, mặc dù Ấm Dạ các không có bán nhưng nếu có thể dựa vào cô nương trước mắt nói không chừng chính mình cũng có thể trẻ lại như thái hậu.

Không chỉ nữ tử mà ngay cả nam nhân cũng có ý nghĩ này, dù sao thì trên đời này ai lại không hy vọng mình mãi mãi trẻ trung, xinh đẹp?

“Đây là Phản Lão Hoàn Đồng đan, mà ta còn có một viên tặng cho hoàng hậu,” Dạ Nhược Ly cười nhạt, sau đó lại lấy ra một bình sứ, đưa cho cung nữ dâng lên Tần Sở. Với tình huống vừa rồi không ai dám xem thường Dạ Nhược Ly nữa, chỉ là không biết đan được này có công dụng gì?

Tần Sở nao nao, tươi cười đón lấy bình sứ từ tay cung nữ, ánh mắt ôn nhu nhìn Dạ Nhược Ly, khẽ nói: “Chị dâu cảm tạ biểu muội đã có lòng, ha ha, thật không nghĩ tới ta cũng có phần.”

Mọi người ai cũng muốn biết công dụng của đan được nên Tần Sở cũng không do dự, đổ đan được vào lòng bàn tay sau đó đưa vào miệng...

Hiệu quả lần này xảy ra rất nhanh, chỉ một lát sau, chân lông trên mặt Tần Sở chậm rãi nở ra rồi từng bọt nước màu đen rơi xuống, bọt nước màu đen kia không hề có mùi tanh tưởi như mọi người nghĩ, ngược lại lại có mùi thuốc nhàn nhạt. Ít lâu sau đã bài trừ hết vết bẩn, lỗ chân lông bắt đầu co rút lại tựa hồ như chưa có chuyện gì xảy ra...

Mọi người mở to mắt, trong mắt không giấu được tia kinh diễm.

Chỉ thấy nữ tử trên ghế da thịt hoàn mỹ không chút tỳ vết tựa hồ làn da của em bé vô cùng mịn màng, đôi má vừa vắn tôn lên thêm chỗ nên thêm, giảm chỗ nên giảm lại đang mặc một thân phượng bào càng làm tăng thêm khí chất mẫu nghi thiên hạ.

Bọn hắn chưa bao giờ nghĩ tới cũng có thời điểm hoàng hậu xinh đẹp như vậy. Chẳng lẽ đây chính là Trú Nhan đan do Âm Dạ các bán? Nhưng công dụng của Trú Nhan đan hình như không lợi hại như vậy, cũng không thể có thay đổi lớn như thế. Vì sao trong tay vị cô nương này toàn là trân phẩm? Lại đều là những bảo vật mà bọn hắn chưa từng thấy qua.

Những người này đương nhiên không biết những thứ Âm Dạ các kia bán ra đều là những vật phẩm có chút thiếu hụt, trong nội tâm Dạ Nhược Ly chính là những đan dược kém chất lượng nhưng những đan dược đó cũng đủ làm người ta sứt đầu mẻ trán mới tranh được.

Phần đông các phi tần đều hâm mộ nhìn hoàng hậu nhưng Tần Sở là chị dâu nên mới được nhận lễ vật, các nàng có tư cách gì mà đòi lễ vật của người ta đây?

“Ha ha, Văn Ca, muội đã đưa lễ vật ầu hậu mà hoàng hậu rồi, không biết có phần của biểu ca không?” Cung Vô Hải xoa tay, dung nhan tuấn tú tươi cười, không chút xấu hổ đòi lễ vật, tựa hồ như đó là chuyện đương nhiên. Chỉ là tâm tư của y chưa kịp nói rõ đã nhận được ánh mắt cảnh cáo của Cung Vô Y rồi, lúc này không khỏi lạnh cả đáy lòng rồi rùng mình một cái.

Tên này đúng là bảo vệ thê tử quá rồi, bản thân chỉ là muốn hỏi biểu muội có lễ vật hay không, hắn lại nhìn mình như vậy? Thật không biết tứ hoàng huynh yêu thích Văn Ca là phúc hay họa nữa...

“Biểu ca yên tâm, trước khi tới muội đã chuẩn bị xong hết rồi, đương nhiên không thể thiếu phần của biểu ca và cậu rồi.” Nói xong, Dạ Nhược Ly lại lấy ra hai bình sứ, phân biệt một lúc rồi đưa cho Cung Vô Hải và Lam Lăng, dung nhan tuyệt sắc nở nụ cười nhạt.

Cung Vô Hải sững sờ nhìn bình sứ trong tay, y cũng chỉ nói chơi mà thôi, không nghĩ tới Văn Ca lại chuẩn bị lễ vật cho y, làm cho y có cảm giác mình không bị lãng quên, mặc kệ đan dược này có công dụng gì y đều thích.

Cùng lúc này Lam Lăng đưa đan dược vào miệng, ngay lập tức một luồng nội lực cường đại chảy qua kinh mạch của hắn, cứ như thế mà lưu thông kinh mạch cho hắn, không lâu sau, nội lực đã thông kinh mạch hoàn tất, trong lúc mọi người đang nghi hoặc thì bỗng nhiên một luồng ánh sáng tấn chức bao quanh hắn, ánh sáng này không có mất đi mà ngược lại càng sáng chói, thẳng đến khi có một luồng ánh sáng khác xuất hiện cả hai luồng ánh sáng mới chậm rãi tan ra.

“Lam gia chủ tấn cấp rồi, hơn nữa còn là hai cấp, cái này...sao có thể xảy ra?”

“Âm Dạ các cũng có bán loại đan dược tấn cấp cho võ giả nhưng cũng chỉ có thể thăng một cấp, chẳng lẽ đan dược Lam gia chủ dùng còn cao cấp hơn đan dược trân quý của Âm Dạ các?”

“Trời ạ, rốt cuộc nàng kia là ai, lại có thể tùy tiện lấy đan dược trân quý như thế làm quà tặng?”

Một lần nữa mọi ánh mắt lại nhìn về phía Dạ Nhược Ly, hôm nay Dạ Nhược Ly hiển nhiên đã trở thành miếng thịt mỡ trong mắt mọi người, ai cũng đang nghĩ cách để có thể tạo quan hệ với nàng, nói không chừng gặp may có thể được đan dược tấn hai cấp.

Thấy vậy Cung Vô Hải vội vàng vàng đem đan dược nhét vào ngực, cũng cảnh giác nhìn xung quanh, sợ đột nhiên có người lao đến cướp đan dược của y.

Không nên suy nghĩ nhiều, đan dược Dạ Nhược Ly cho y và Lam Lăng không hề khác nhau, có thể khiến võ giả tấn lên hai cấp sao y không thể xem đan dược này như tâm can bảo bối chứ? Nếu có nó, thực lực có thể tăng nhanh ngay lập tức.

“Khục khục.” Cung Vô Hải ho khan hai tiếng, cắt đứt tiếng nghị luận của chúng thần: “Đêm nay các vị đến dự sinh nhật của công chúa Lạc Vũ quả thật là điều may mắn của trăm, kế tiếp không cần quá đa lễ, người đâu, truyền bữa tối, trăm tuyên bố bữa tiệc chính thức bắt đầu!”

Sau một tiếng ra lệnh ấy tất cả mọi người đều trở về ghế ngồi, lập tức các cung nữ mang các món ăn tinh xảo chậm rãi bước vào.

“Ha ha, Vân phu nhân không biết nàng còn nhớ ta không? Mười năm trước chúng ta thường nói chuyện phiếm, hôm nay đã qua mười năm mặt ta sớm đã có nếp nhăn, cũng chỉ có Vân phu nhân vẫn giữ được dung mạo như xưa.” Một nữ tử trung niên mặc kì bào*, ung dung nhã trung bước tới chỗ lam Hình, nhẹ nhàng cười nói.

*: một loại áo của dân tộc Trung quốc, ta cũng không biết là gì, nàng nào có hứng thú thì nhờ bác gút nha

“Lý phu nhân, ta không phải là Vân phu nhân, đó là chuyện của quá khứ rồi, hiện tại ta đã có phu quân, cho nên người nên gọi ta là Bắc Ảnh phu nhân mới đúng.” Lam Hình cười nhạt, nàng cảm nhận được ánh mắt phẫn nộ không xa truyền đến, nhưng sắc mặt cũng không có biến hóa gì, từ đầu đến cuối đều không hề liếc mắt nhìn gã.

“Đúng vậy, mười năm trước Vân phu nhân đã thay người rồi, vô luận thế nào hôm nay phu quân của Bắc Ảnh phu nhân so với Vân tướng quân không biết tốt hơn bao nhiêu lần.”

Nghe thấy âm thanh này, Lam Hình ngẩng đầu nhìn vị phu nhân áo đỏ: “Thì ra là Ninh vương phi, nhiều năm không gặp tính tình vẫn nóng nảy như xưa, nhanh mồm nhanh miệng, thật không biết Ninh thân vương sao có thể chịu nổi người?”

“Ha ha, ta có nên cảm tạ Bắc Ảnh phu nhân đã khích lệ không?” Ninh vương phi trừng mắt, vẻ mặt tươi cười nhìn Lam Hình: “Bắc Ảnh phu nhân, vừa rồi ta rất muốn nói chuyện với người, đáng tiếc lại không có dịp chen vào, trước kia nghe nói người táng thân trong biển lửa thật đúng là thấy đáng tiếc, lại không nghĩ tới người vẫn còn sống, mặc dù ta không biết lúc trước đã xảy ra chuyện gì nhưng cũng đoán được nửa phần.”

Dứt lời, Ninh vương phi nhàn nhạt liếc mắt nhìn Vân Lan, sự vui vẻ dần dần biến mất: “Thiện ác đến cuối cùng rồi cũng sẽ có báo, có người làm sai tất nhiên sẽ bị trả thù, chỉ là bây giờ chưa phải lúc thôi, cho nên đừng làm ác nhân, ác nhân vĩnh viễn không có kết cục tốt đẹp đâu!”

Vân Lan nắm chặt tay, khuôn mặt tuấn tú trở nên khốc liệt, tầm mắt của gã từ đầu đến cuối đều nhìn dung nhan tuyệt sắc của Lam Hình, trong mắt lóe lên cảm xúc khác thường...

Sau đó gã chuyển tầm mắt nhìn Vân Tâm Điệp, lạnh lùng nói: “Điệp nhi đi đến chào hỏi Nhị tỷ đi, phụ thân biết con không thích nàng nhưng có thể nàng ta sẽ trở thành Nam Vương phi, sớm muộn gì cũng phải dùng tỷ muội tương xứng.” (ý ổng là bà Điệp nhi này làm trắc phi, 2 chị em chung chồng ấy ạ)

Nam Vương chịu xúc với nữ tử nhất định bệnh sạch sẽ đã chữa được rồi, như vậy cơ hội Vân Tâm Điệp vào Nam vương phủ nắm chắc mười phần rồi.

Chỉ cần Vân Tâm Điệp trở thành trắc phi Nam Vương thì địa vị của gã nhất định càng ổn định hơn...

“Vâng, phụ thân.”

Vân Tâm Điệp chậm rãi đứng dậy, bước chân liên tục, bộ dạng nhu nhược, yếu đuối động lòng người, khiến đại bộ phận nam tử huyết khí phương cương hận không thể lập tức xông ra ôm lấy giai nhân vào lòng, nhưng Vân Tâm Điệp ngay cả liếc mắt cũng không thèm, ánh mắt của ả từ đầu đến cuối đều tập trung vào Cung Vô Y, dung nhan tuấn mỹ yêu nghiệt lại để cho người ta sợ hãi thán phục.

“Nhị tỷ.” Bước chân dừng lại, Vân Tâm Điệp nắm chặt khăn tay, bắt buộc bản thân thu hồi tầm mắt, nhìn Dạ Nhược Ly, khuôn mặt nhu nhược xoẹt qua tia âm u, nhanh đến mức khó nắm bắt được: “Những năm gần đây không biết nhị tỷ có khỏe không? Nếu không chúng ta hồi tưởng quân a, dù sao tỷ cũng là nh tỷ của muội, sao muội muội có thể nhẫn tâm để nhị tỷ lưu lại ở bên ngoài?”

Chỉ cần nữ nhân này nguyện ý bước vào phủ tướng quân, ả có rất nhiều cách tra tấn nàng ta!

Không chút kiên nhẫn nhíu mày lại, Dạ Nhược Ly giương mắt nhìn, lóe lên tia tức giận, nói: “Lỗi tại người bị điếc hay đã hỏng rồi? Những lời ta nói vừa rồi người không nghe thấy sao? Dạ Nhược Ly cùng phủ tướng quân của người nữa điểm cũng không có quan hệ, chỉ bằng đám củi mục các người cũng muốn làm người nhà của ta? Các người xứng sao? Cút ngay cho ta! Nhìn thấy bộ dạng giả tạo của người là ta lại thấy buồn nôn!”

Hiển nhiên Vân Tâm Điệp bị những lời này làm cho sợ hãi, không khỏi lùi về sau hai bước, vẻ mặt đầy hoảng sợ, diêm đạm đáng yêu nhìn Dạ Nhược Ly.

“Nhị tỷ, muội muội chỉ là đang quan tâm tỷ thôi. Vì sao tỷ lại đối xử với muội như vậy? Chẳng lẽ muội làm gì sai sao?” Hai mắt rưng rưng, Vân Tâm Điệp nhỏ giọng khóc thút thít: “Muội biết nhị tỷ sợ muội sẽ tranh đoạt Nam Vương với nhị tỷ, thế nhưng Nam vương cũng không phải của riêng mình nhị tỷ, hẳn là vương gia nhất định phải tam thê tứ thiếp, tỷ tỷ ghen tỵ như vậy không sợ vương gia chán ghét tỷ sao?”

Ả nói những lời này với dụng ý Cung Vô Y sẽ thấy rõ bản chất của nữ nhân này, chắc hẳn không ai nguyện ý lấy một nữ tử hay ghen tuông về làm thê tử, trái lại ả hiểu lòng người khéo léo đến cỡ nào, nếu như Nam Vương cưới ả, ả nhất định sẽ chủ động giúp Nam vương nạp thiếp. Mặc dù chuyện đó chưa xót đến cỡ nào thì cũng là việc mà một nữ tử phải làm.

Vân Lan nhíu mày, gã vừa rồi để Vân Tâm Điệp đi chào hỏi Dạ Nhược Ly hy vọng sẽ cải thiện được quan hệ tỷ muội của các nàng, đợi Vân Tâm Điệp trở thành trắc phi thì hai tỷ muội sẽ trợ giúp cho nhau, nhưng ả ngu ngốc này lại dám nói những lời như thế, trong cử chỉ của Nam Vương rõ ràng cho thấy rất yêu chiều Dạ Nhược Ly. Hơn nữa, quan trọng là những đan dược kia của Dạ Nhược Ly, nếu có thể khôi phục lại quan hệ phụ thân thì những đan dược kia chẳng phải đều là của gã đúng không?

“Người dám vũ nhục vương phi bốn vương?” Cung Vô Y nhíu mày, sắc mặt âm trầm, chậm rãi đứng dậy mắt phượng nhìn tứ phía: “Tốt, rất tốt, đêm nay bốn vương muốn tuyên bố một việc Nam vương phủ nhỏ bé không cung nghênh nổi các vị đại giá quang lâm cho nên chỉ có một nữ chủ nhân, cả đời này bốn vương chỉ có một vợ! Nếu như ai có dị nghị gì cũng có thể, bốn vương nhất định sẽ hảo tâm mà cung kính tiễn đưa các vị đến địa ngục.”

Thanh âm của hắn tựa như ngàn cân, đánh thật mạnh vào lòng người.

Rất nhiều người vọng tưởng vào Nam vương phủ là trắc phi hay thiếp thấp đều lộ vẻ thất vọng. bởi vì bị khí thế chung quanh Cung Vô Y làm cho hoảng sợ nên cũng không có ai dám phản đối, bởi bọn hắn biết Nam vương nói được chắc chắn sẽ làm được!

“Hoàng hậu, hoàng hậu, người làm gì vậy?”

Ngay lúc đó một giọng nói vang lên cắt đứt sự trầm tư của mọi người.

Dạ Nhược Ly phản ứng đầu tiên, thân hình lóe lên, trong chớp mắt đã đến bên cạnh Tần Sở, hai ngón tay khẽ bắt mạch, sau đó nàng thả lỏng mi tâm, khẽ cười nói: “Biểu ca, chúc mừng, chị dâu có tin vui.”

“Cái gì? Cái này là thật?” Cung Vô Hải nhìn người ngắt xỉu trong lòng y, vui vẻ nói: “Ha ha, trầm lại được làm phụ hoàng rồi? Không biết là nam hay nữ, nếu là hoàng tử nhất định sẽ phong làm thái tử.”

Lời Cung Vô Hải vừa nói ra lập tức tạo nên sóng to gió lớn. (=.=, anh vua này...)

Đôi tay trắng như phấn nắm chặt, Vân Tâm Vũ cúi đầu thật thấp, dung nhan đoan trang xinh đẹp lập tức vụn vỡ, đáng tiếc Cung Vô Hải đang chìm đắm trong niềm vui nên không hề phát hiện ra nét mặt của ả.

Không được! ả tuyệt đối không thể để hoàng hậu sinh hài tử bình an được, nếu không sẽ ảnh hưởng đến con của ả cũng chính là Nhị hoàng tử hiện tại, chỉ cần hoàng hậu không có con trai thì tất nhiên vua trong tương lai chính là Nhị hoàng tử, cho nên ả phải tìm mọi cách để loại bỏ đứa trẻ này.

Sát ý hiện lên trong mắt, rất nhanh bị che giấu đi.

Có tin vui bất ngờ nên yến hội cũng nhanh chóng tán đi, lúc đó trong phòng hành hình truyền ra từng tiếng kêu thảm thiết...

Chiếc roi dính nước tiêu nóng đánh vào da thịt nhẵn nhụi của Vân Tâm Vũ lập tức da tróc thịt bong, máu đỏ tươi theo da thịt chảy xuống nhưng hết lần này đến lần khác hai người kia cứ nhắm miệng vết thương mà đánh, nước tiêu nước thâm nhập vào làm ả ta đau đến mức chết đi sống lại.

“Vân Văn Ca, sớm muộn gì cũng có một ngày ta đưa ngươi bầm thây vụn đoạn!”

Thanh âm thống hận truyền khắp phòng hành hình, mà ở ngoài phòng hành hình một bóng dáng màu vàng sáng đứng thẳng dưới ánh trăng, cười lạnh: “Vân Tâm Vũ, ngươi cũng biết đau đớn? Lúc trước chẳng phải ngươi cũng dùng nước tiêu nóng, roi dài quất lên người biểu muội đó sao? Bất quá đây chỉ mới là bắt đầu, chỉ trừng phạt như vậy sao có thể phát tiết được lửa giận trong lòng trẫm? Trẫm nhất định sẽ khiến cho Vân gia các người trả giá thật đắt cho những sai lầm trước đây.”

Dứt lời, lạnh lùng xoay người, rất nhanh tan biến dưới ánh trăng...

Ngay lúc đó ở phủ đệ tướng quân, Vân Lan ngồi trên ghế bạch đàn, ngón tay nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn, lãnh khốc hiện qua tia tính toán: “Điệp nhi, ngày mai con đến Nam vương phủ đi, nhớ kĩ không được đắc tội với Vân Văn Ca, đan dược trong tay nàng ta, ta nhất định phải có được.”

“Tướng quân,” Liền sau đó, Vân phu nhân bước đến bên cạnh Vân Tâm Điệp, ánh mắt lóe lên tia âm hiểm: “Ai nói những vật kia là của tiện nhân Vân Văn Ca? Tướng quân cho rằng nàng ta có năng lực có được Huyền thú và đan dược trân quý sao? Những thứ kia tất nhiên đều là do Nam vương chuẩn bị giúp nàng ta thôi, chỉ cần Điệp nhi tiến được vào Nam vương phủ, tướng quân muốn gì mà không được?”

Vân Lan sững sờ, vừa rồi sao gã không nghĩ ra điểm này? Cũng đúng, với thực lực của Vân Văn Ca căn bản không thể có khả năng xuất ra những vật trân quý như thế.

“Vẫn là phu nhân thông thấu, chỉ là Nam vương nói chỉ cưới một vợ...”

“Tướng quân, ngài yên tâm đi!” Vân phu nhân tự tin cười, ánh mắt đảo qua Vân Tâm Điệp: “Nam vương cự tuyệt Điệp nhi là do hắn không biết ưu điểm của Điệp nhi, Điệp nhi của ta sao có thể không bằng tiện nhân kia chứ, chỉ cần Nam vương hiểu được Điệp nhi nhất định sẽ yêu mến nàng, cho nên chúng ta cứ mượn lý do gặp mặt Vân Văn Ca tiến vào vương phủ, sau đó tìm cơ hội cho bọn họ ở cùng một chỗ, dần dà Nam Vương sẽ hiểu rõ nàng.”

“Phu nhân, nàng không biết Vân Văn ca đối với chúng ta đã có thành kiến sao có thể gặp chúng ta?”

Cười lạnh một tiếng, âm mạng xoẹt qua: “Ngài chỉ cần thêm mắm thêm muối nói với thế nhân Vân Văn Ca leo lên được giường của Nam Vương liền vứt bỏ thân phận, vì tránh lời đồn nhất định sẽ gặp chúng ta, như thế kế hoạch của chúng ta đã được thực hiện rồi hay sao?”

Vân Văn Ca, Lam Hình, chỉ bằng các người mà muốn đối đầu với phủ tướng quân? Quá mức không biết tự lượng sức rồi!

74. Chương 74: Chương 5: Ai Dám Cướp Hồn Từ Trong Tay Ta?

Hương hoa từ hậu hoa viên Nam vương phủ bay thoang thoảng khắp nơi, vào thời gian này Dạ Nhược Ly tất nhiên không hề buông thả việc tu luyện nhưng hết lần này đến lần khác lại có một giọng nói cứ như con chim sẻ cứ líu ríu không ngừng bên tai nàng.

“Tiểu thư, người không tức giận sao? Nhưng mà muội bị tức sắp chết rồi, cả nhà Vân Lan thực sự quá vô sỉ rồi, rõ ràng là đang muốn vũ nhục tiểu thư mà, còn nói lẽ vật tiểu thư chuẩn bị cho mọi người đều là của Nam vương giúp người nữa chứ, cái đó là do tiểu thư...”

Dạ Nhược Ly không kiên nhẫn nhíu mày, chậm rãi mở mắt ra, liếc nhìn Gia Nhi một cái: “Những lời này muội đã nói đến 101 lần rồi, chẳng lẽ muội không thấy mệt sao?”

“Mệt mỗi? Tại sao muội lại mệt mỗi?” Gia Nhi hếch môi, khuôn mặt thanh tú động lòng người có tia tức giận, ánh mắt nhìn hai nam tử phía sau lưng Dạ Nhược Ly, chống nạnh, cả giận nói: “Này, Phong nhu nhược, Hi lưu manh, hai người các ngươi không thấy tức giận sao? Ta sắp bị tức chết rồi, ngay cả một chút hổ thẹn tên cầu tặc Vân Lan cũng không có.”

Dạ Phong cười một tiếng nhưng khuôn mặt, khuôn mặt tuấn tú chìm trong góc tối, hẩn chặt chẽ nắm chặt tay, thanh âm giòn vang vang lên.

“Tức giận? Sao có thể không tức giận? Tức đến nỗi muốn giết người! Chủ tử cho ta đi giết hẩn đi, không phải là do đám tiên nhân gì đó sao? Chúng ta cứ mặc kệ hết đi, đem chúng dồn lại một chỗ giết chết đi, tên cầu tặc Vân Lan và con gái của lão nên sớm chết đi mới phải...Chủ tử, ta không có chủ tử đâu, chủ tử tôn kính của ta nhất định không phải là con gái của tên cầu tặc kia.”

“Phong nhu nhược, ngươi yên lặng một chút đi, chủ tử có chủ ý của nàng.” Dạ Minh Hi lưu manh ôm gáy, trong miệng có ngậm một cọng rơm, lưỡi biếng ngáp một cái: “Người không nghe Bắc Ảnh gia chủ nói gì sao? Thế lực kia không chỉ có vô số Huyền Hoàng mà còn có rất nhiều Huyền tôn, hoặc giả còn có Huyền thánh tồn tại, lấy thực lực của chúng ta vẫn chưa có khả năng địch lại, chủ tử nhẫn nhịn nhiều năm như thế, chỉ là vài ba năm nữa thôi, chẳng lẽ không nhẫn được? Với thiên phú của chủ tử, rất nhanh có thể vượt qua đám tiên nhân chó má kia.”

Dạ Phong không cam lòng cong môi lên tựa hồ như muốn nói điều gì đó nhưng lúc này Dạ Nhược Ly lại đứng lên, ánh mắt đen láy nhìn không thấy đáy: “Dạ Minh Hi nói không sai, nếu không chắc được mười phần, ta nhất định sẽ không ra tay.” Quay người lại vỗ vai Dạ Phong, sắc mặt ngưng trọng: “Dạ Phong, người quên nói lời ta từng nói? Mặc kệ có xảy ra chuyện gì đều phải sống, nếu như ngay cả tánh mạng cũng mất thì sao có thể báo thù? Bất quá người không cần không cam lòng, Vân Lan tiêu dao cũng không được lâu đâu, ta có dự cảm sắp có cơ hội cho chúng ta ra tay rồi.”

Đã qua mười năm rồi, tên tiểu tử Bạch Hổ cũng nên tỉnh dậy đi thôi...

“Vương phi,” một âm thanh hùng hậu bên ngoài truyền vào sau đó tổng quản vương phủ - Lý Thanh đẩy cửa bước vào, ôm quyền nói: “Bẩm báo Vương phi, Vân tướng quân cùng Vân phu nhân và Vân tiểu thư đến nhà phỏng bái, không biết Vương phi có gặp mặt hay không?”

Dạ Nhược Ly thở dài, dung nhan tuyệt sắc lộ vẻ bất đắc dĩ: “Ta đã nói rồi ta không phải Vương phi, các người gọi ta là Dạ tiểu thư là được.”

“Đây là do Vương gia phân phó, lão nô không dám không theo.”

Khóe môi có chút co giật, Dạ Nhược Ly lập tức im lặng, nàng rất muốn hỏi tên yêu nghiệt kia đến cùng là muốn làm gì? Hẩn còn chiêu gì nữa không? Bất quá mấy ngày này nghe nhiều cũng thành quen, vì vậy cũng không kịch liệt phản đối như lúc đầu nữa.”

“Người Vân gia đến? Như vậy quá tốt.” Gia Nhi lập tức nhảy dựng lên, khuôn mặt giận dữ lúc trước biến mất không chút dấu vết, mà trở nên âm hiểm vui vẻ: “Tiểu thư để cho bọn hẩn tới đi, muội còn đang lo không có biện pháp trêu chọc bọn hẩn, là do bọn hẩn tự tìm đến cửa thôi!”

Lý Thanh nhượng mày, ánh mắt dò hỏi nhìn Dạ Nhược Ly, nàng đành gật đầu đồng ý mới chậm rãi bước ra khỏi phòng.

Bên ngoài Nam vương phủ là Vân Lan mặc hắc y đứng dưới ánh mặt trời, hai mắt lãnh khốc nhìn chăm chăm vào vương phủ to lớn, trong mắt dần lộ vẻ không kiên nhẫn. Mà bên cạnh gã còn có hai người, trong đó nữ tử trung niên cũng được coi là xinh đẹp, một thân dày đặc phấn son lại theo một sợi dây xích vàng trên cổ, ngón tay đeo rất nhiều nhẫn, thoạt nhìn bớt đi vài phần đẹp đẽ lại thêm mấy phần dung tục.

Thiếu nữ còn lại mặc áo hồng đào, quần lụa mỏng, dung mạo mỹ lệ làm cho người đi đường bất giác ngại người, không biết từ đâu nghe được tin Nam vương không thích son phấn tục tằng vì vậy ả chỉ thoa thêm một lớp phấn mỏng, che đi những khuyết điểm nhỏ nhặt, bỗng nhiên Vân Tâm Diệp nhớ đến Dạ Nhược Ly, khuôn mặt không chút trang điểm cũng không hề có chút tỷ vết, không khỏi nắm chặt bàn tay trắng như phấn. Nhưng vô luận thế nào thì ả cũng phải đạt được mong muốn được Nam vương chú ý, chỉ có như vậy mới có thể đả kích được tiên nhân kia!

“Vân tướng quân, Vân phu nhân, Vân tiểu thư, Vương phi ời!”

Trong lúc mọi người đang lo lắng chờ đợi thì Lý Thanh cuối cùng cũng khoan khoái bước ra, thế nhưng vừa nghe cách xưng hô sắc mặt Vân Tâm Điệp xoẹt qua tia ghen tỵ, giận dữ hét: “Nàng là gì chứ? Nam vương chưa từng cưới thê tử, nàng ta dựa vào đâu để các người xưng là Vương phi? Cái bát úp còn chưa lật lên đâu(*), ai biết Vương gia có thật lòng thích nàng ta hay không? Nói không chừng...”

(*): cái này chắc là một câu nói của người Tung Cù, đại loại giống câu “Đêm 30 chưa phải là Tết” ấy.

“Điệp nhi!” Vân lan quát lạnh một tiếng, ngăn lời nói không chút chừng mực của Vân Tâm Điệp, sau đó chấp tay nói với Lý Thanh: “Lý tổng quản, tiểu nữ quân giáo không nghiêm còn đắc tội, kính mong Lý tổng quản đại nhân đại lượng, đừng so đo với tiểu nữ.”

Phất tay áo, Lý Thanh hừ lạnh một tiếng, dung nhan già nua u ám, lạnh giọng nói: “Vân tiểu thư, ta nói cho tiểu thư biết một chuyện, gọi nàng là Vương phi đều là do Vương gia phân phó, chúng ta chỉ là phụng mệnh hành sự, mặt khác Vương gia có thật lòng yêu thích Vương phi hay không cũng không tới phiên tiểu thư phí tâm, hạ nhân như chúng ta đều rõ tình cảm Vương gia đối với Vương phi rất tốt, mà những nữ nhân vọng tưởng trèo vào Nam vương phủ vĩnh viễn không thể sánh được với Vương phi.”

Lời hằn vừa nói ra lại làm cho đám người Vân Lan thay đổi sắc mặt.

Nắm chặt tay, bề ngoài Vân Lan cười nhưng trong lòng không cười nói: “Lý tổng quản, kì thật tiểu nữ không có ý như vậy, nàng chỉ là...”

“Nói nhảm cũng đừng nhiều lời, các người không phải muốn gặp Vương phi sao? Ta liền đưa các người đi, bản tổng quản có rất nhiều chuyện phải làm, không có thời gian nói chuyện phiếm với các người!” Lý Thanh lạnh lùng nhìn bọn hần, quay lưng bước về khoảng sân chính giữa.

Đám người Vân Lan đi theo sau lưng Lý Thanh về phía trước, vì đây là lần đầu tiên bọn hần đến Nam vương phủ nên lập tức bị phủ khí làm kinh sợ, mặc dù Nam vương phủ không tráng lệ bằng hoàng cung vàng son lộng lẫy, nhưng cũng có đủ hoa thơm quả quý, hơn nữa ở Nam vương phủ, gã sai vặt thấp nhất cũng là Đại vũ sư.

Đánh giá sơ qua Nam vương phủ, trong mắt Vân Tâm Điệp càng hiện rõ quyết tâm phải vào đây cho bằng được...

“Các người cứ chờ ở đây, ta đi thỉnh Vương phi ra.” Lý Thanh đột nhiên dừng bước, quay người, lạnh lùng nói: “Mặt khác đừng trách ta không nhắc nhở các người nhìn thấy Vương phi nên tôn trọng một chút, nếu không hậu quả của việc Vương gia tức giận các người gánh không nổi đâu.”

Nhìn thấy bóng lưng ngày càng xa của Lý Thanh, Vân phu nhân nhỏ nước bọt nói: “Phi, hần cho bản thân hần là ai, bất quá chỉ là con chó của Nam vương phủ mà thôi, Điệp nhi, sau này con trở thành trắc phi Nam vương, nhất định không được bỏ qua cho lão già này.”

“Mẫu thân, con gái biết rõ, thế nhưng cha à hần bất quá chỉ là một tên tổng quản nho nhỏ, nói cho cùng cũng là hạ nhân, sao cha lại sợ hần như vậy?” Vân Tâm Điệp hướng mắt nhìn bóng dáng đã biến mất từ lâu của Lý Thanh bất mãn nói.

“Điệp nhi, về sau con đừng nói những lời như thế,” Vân Lan nhíu mày, lạnh lùng quét mắt nhìn ả: “Hần đúng là hạ nhân nhưng còn phải xem hần là hạ nhân của ai. Chỉ cần hần ở trước mặt Nam vương nói bậy một câu thì ấn tượng của Nam vương đối với con sẽ xấu hơn một phần, nếu như con muốn vào Nam vương phủ thì tuyệt đối không được đắc tội với Lý tổng quản.”

“Vâng, phụ thân, con gái đã minh bạch.” Vân Tâm Điệp cúi thấp đầu, lắng nghe lời dạy bảo của Vân Lan, chỉ là trong mắt vẫn còn chút tia âm lãnh: “Mẫu thân, phụ thân yên tâm đi, con gái nhất định sẽ không để hai người phải thất vọng, hần chỉ là một tên tổng quản nhỏ bé mà thôi, đợi đến khi con gái làm Trắc phi, người đầu tiên chịu tội chính là hần, để trả thù những vũ nhục ngày hôm nay.”

Vân Lan thỏa mãn gật đầu, đây mới là nữ nhi tốt của gã, không giống như xú nha đầu Vân Văn Ca kia.

Nhưng mà một nén nhang trôi qua Dạ Nhược Ly cũng chưa xuất hiện, bọn hần đợi đến sắp mất hết kiên nhẫn thì một nhà bốn người mới chậm rãi bước ra.

Mắt đen lãnh khốc tập trung vào Lam Hinh mặc quần lụa mỏng cùng áo xanh da trời, trong mắt xoẹt qua tia kinh diễm, chẳng qua khi nhìn thấy Bắc Ảnh Thần tuần lãng bên cạnh Lam Hinh, một cảm giác phần nộ lan khắp cơ thể. Gã cũng chỉ có thể nhịn xuống, nhìn chằm chằm vào một nhà bốn người trước mắt.

Gã còn chưa viết hưu thư thế mà tiện nhân này đã ra ngoài tìm dã nam nhân, lại còn có con hoang, gã tuyệt không cho phép bản thân mình đội nón xanh (cắm sừng)! Huống chi lai lịch dã nam nhân này lại không rõ ràng, sao có thể so sánh với Đại tướng quân đường đường chính chính là gã đây? Không quyền không thể cũng muốn đấu với gã?

Nếu Vân Lan biết được Bắc Ảnh Thần là thiếu chủ của gia tộc Bắc Ảnh không biết sẽ có cảm xúc như thế nào...

Vân phu nhân phát giác ánh mắt Vân Lan nhìn Lam Hinh liền biến sắc, hừ lạnh nói: “Vân Văn Ca, người cũng thật to gan, phụ thân cùng tỷ muội đến thăm người mà người lại để bọn ta chờ lâu như vậy? Xem ra không giáo huấn thì người cũng không biết cái gì gọi là đạo hiếu!”

Ngẩng cao đầu kiêu căng, Vân phu nhân che kín lãnh ý, bà ta cho rằng Dạ Nhược Ly nguyên ý tiếp đãi bọn hần cũng là do tin đồn bà ta tung ra có hiệu quả, nghĩ đó là thanh danh của nàng, nàng nhất định sẽ ngoan ngoãn xin lỗi, lúc đó muốn nàng làm gì thì tất nhiên nàng sẽ làm cái đó.

Trên đời này không có ai không quan tâm đến thanh danh, Nam vương phi tương lai là nàng cũng không ngoại lệ...

“Người tính cũng hay thật.” Ôn nhuận vui vẻ trên mặt biển mặt, thần sắc Bắc Ảnh thần lập tức trầm xuống, nở nụ cười lạnh: “Nữ nhi của Bắc Ảnh Thần phải được nâng trong lòng bàn tay mà yêu thương, ta chưa nói nàng, các người lấy tư cách gì giáo huấn?”

Trải qua sự việc tối qua, với tính cách của Vân Lan nhất định sẽ không đối nghịch với Dạ Nhược Ly tới cùng, nhưng nhìn thấy Bắc Ảnh Thần và Lam Hinh thân mật với nhau, lửa giận trong lòng lập tức bốc lên, lãnh khốc nói: “Người nói người là phụ thân của nàng, thì ta đây là gì? Vân Lan ta mới chính là phụ thân của nàng, Lam Hinh là phu nhân chính thức của ta, ta cũng chưa viết hưu thư (thư bỏ vợ) thì Lam Hinh dù sống hay chết cũng là người của ta, hiện tại hai người các người lập tức trở về phủ tướng quân cho ta!”

Lúc này Vân Lan sớm đã quên mục đích ban đầu đến đây, gã chỉ nghĩ tới chuyện quyết không để tiện nhân Lam Hinh kia inh đội nón xanh nữa.

Thần sắc lạnh lẽo, Bắc Ảnh Thần nhìn hai nữ tử bên cạnh, khuôn mặt tuần tú lại toát lên vẻ ôn nhuận: “Tiểu Ly nhi, Hinh nhi, hai người có nghe tiếng chó điên đang gầm loạn xạ lên không?”

Nhàn nhạt liếc mắt nhìn đám người kia, Dạ Nhược Ly nhún mày: “Cha dưỡng nói đúng, chẳng lẽ với thân phận của chúng ta lại xuất hiện cùng đám chó điên kia sao? Bất quá lá gan của mấy con chó điên này cũng to lắm, cho dù Huyền thú Cửu vương của rừng rậm Huyền thú cũng không dám ở đây gầm hú đâu.”

Điều Dạ Nhược Ly nói đều là sự thật, thú vương trong rừng rậm Huyền thú có ai không cung kính? Trong lòng đám Vân Lan, nàng đúng là cuồng vọng quá mức. Nàng còn không coi ai ra gì, Thú vương tôn quý trong rừng rậm Huyền thú lại bị coi như lũ tiểu nhân, còn nói Cửu vương trước mặt nàng không dám gầm rú? Nếu Cửu vương biết được chuyện này nhất định nàng ta chết chắc rồi!

“Lam Hinh, ta lệnh cho người lập tức trở về phủ tướng quân cho ta, nếu người còn muốn vị trí phu nhân tướng quân ta có thể cho người, nhưng không cho người quan hệ dây dưa không dứt với tên nam nhân này.”

“Tướng quân...” Vân phu nhân nao nao, không dám tin nói: “Tướng quân, còn ta thì sao?”

Vân Lan cũng không thêm để ý đến Vân phu nhân, ánh mắt gã từ đầu đến cuối đều gắn chặt vào dung nhan tuyệt mỹ của Lam Hinh. Không nghĩ tới mười năm không gặp nàng vẫn còn đẹp như vậy, không, so với trước kia còn đẹp hơn, nữ nhân này gã nhất định sẽ không buông tay, nếu không phải cần tiền để mua đan dược, gã cũng không bán nàng đi, người của Thương gia cũng còn chưa đưa đủ ngân phiếu tới cho nên nữ nhân này vẫn là của gã.

Về phần nam nhân bên cạnh nàng, bất quá cũng chỉ là nhân vật nhỏ bé mà thôi, có gì đáng sợ chứ? Bởi vì quyền thế nam nhân chú ý nhất là môn đăng hộ đối, có tư cách gì lấy nàng làm vợ? Huống chi nếu nàng trở

về phủ tướng quân, Vân Văn Ca cũng sẽ trở về, lúc đó gã chính là nhạc phụ của Nam vương a. Đại thần trong triều còn ai dám xem thường gã?

Nắm chặt tay, ánh mắt Vân phu nhân hung hăng trừng Lam Hinh, nếu ánh mắt có thể giết người, đoán chừng Lam Hinh đã chết mấy lần rồi.

“Vân tướng quân, người cho rằng người có tư cách ra lệnh với ta?” Lam Hinh lạnh lùng cười, ánh mắt ôn nhu lúc này lại bị hận ý che kín, lời nói không chút khách khí: “Mặt khác, làm phiền người xưng hô ta là Bắc Ảnh phu nhân, tên của ta không phải con chó nào cũng có tư cách gọi.”

Bắc Ảnh Phong cười trộm một tiếng, đáng yêu trừng mắt nhìn, phần điều mày ngọc đầy ngây thơ: “Cầu đại thúc, Cầu đại thẩm, còn có vị Cầu tỷ tỷ này, các người thật sự là cầu sao? Thì ra cầu sau khi lớn lên đều khó coi như vậy, Phong nhi vẫn cho rằng chó nhỏ đều rất đáng yêu chứ.”

Bốn người này một người lại một câu gọi cầu, làm cho đám người Vân Lan giận đến đỏ bừng cả mặt, phần nộ trừng mắt nhìn họ.

Trong lòng tức giận, suy nghĩ còn chưa kịp chạy qua não, Vân Tâm Điệp đã nhanh miệng nói: “Con hoang, người đang mắng ai là cầu? Có tin hay không bốn tiểu thư nói phụ thân cho người bắt giam cả nhà người, tru di cửu tộc không?”

Lời ả nói vừa xong dọa Vân lan đứng cạnh đỏ mồ hôi lạnh, cái đồ ngu ngốc này thật không thể so sánh với Vũ nhi, còn dám nói thế, muốn tru di cửu tộc thì mối quan hệ Lam Hinh với Hoàng thái hậu và Hoàng thượng có liên quan với nhau, tru sát hoàng thượng? Cho gã trăm lá gan gã cũng không dám.

“Con hoang?” Gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu lập tức trầm xuống, bé trai cong môi, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm Vân Tâm Điệp, khuôn mặt ngây thơ vì lời nói của Vân Tâm Điệp mà biến mất: “Người mắng ta là con hoang?”

“Ta mắng người đấy, người có thể...”

Lời còn chưa nói xong liền im bặt, Vân Tâm Điệp hoảng sợ trừng lớn hai mắt, khiếp sợ nhìn bé trai xuất hiện trước mặt ả từ lúc nào.

Bắc Ảnh Phong nâng bàn tay nhỏ bé lên, hung hăng đánh vào má Vân Tâm Điệp, tiếng bạt tai vang lên giờ ngọc tĩnh lặng đặc biệt thanh thúy rõ ràng, ngay sau đó trên má Vân Tâm Vũ xuất hiện dấu năm ngón tay nho nhỏ, mà trong lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, bé trai đã nhanh chóng trốn sau lưng Dạ Nhược Ly.

Ngơ ngác vuốt gò má đỏ bừng rồi mới hồi phục tinh thần, ngón tay run run chỉ bé, phần nộ nói: “Người...Người dám đánh ta?”

Bé trai lè lưỡi nhìn Vân Tâm Điệp, rồi vội vàng núp sau lưng Dạ Nhược Ly: “Tỷ tỷ bảo hộ Phong nhi, Phong nhi có tỷ tỷ bảo hộ mới không sợ lũ cầu ngu ngốc các người, tỷ tỷ chính là một tay đánh chó thiện nghệ đó nha!”

Dạ Nhược Ly xoa đầu bé trai, ánh mắt lạnh lùng ngạo nghễ nhìn ba người trước mặt, trong mắt tràn ra sát khí mãnh liệt. Đám người này đã xúc phạm điểm mấu chốt, đừng trách nàng tâm ngoan thủ lạt!

“Ở đây có chuyện gì sao? Vì sao nhiều người như vậy tới quấy rầy vương phi bốn vương?” trong lúc đó, âm thanh âm trầm vang lên, lộ khí tức lạnh lùng.

Dung nhan nam tử tuần mỹ tuyệt luân, ngũ quan cực kì tinh xảo hoàn mỹ, mắt phương vô cùng linh động, môi đỏ căng mọng đầy hấp dẫn khiến Vân Tâm Điệp không khỏi ngây người, dung mạo của Nam vương tuy đã nhìn trộm nhiều lần nhưng cũng không làm mất đi phần kinh diễm trong lòng.

Mà bên cạnh Cung Vô Y lại có thêm một nam tử áo đen, nam tử kia cũng thuộc dạng tuần nam hiếm có, nhưng vì đứng cạnh Cung Vô Y nên kém đi vài phần.

“Nam vương, người phải làm chủ cho ta.” Vân Tâm Điệp nâng mắt, diêm dâm đáng yêu nhìn nam tử áo đỏ, ả tin tưởng lần này Nam vương nhất định sẽ làm chủ cho ả.

Đáng tiếc trong ánh mắt Cung Vô Y chưa từng tồn tại hình bóng của ả.

Mắt to lạng yên nháy mắt, khuôn mặt đáng yêu xoẹt qua tia tức giận, Bắc Ảnh Phong từ sau lưng Dạ Nhược Ly chạy rất nhanh đến trước mặt Cung Vô Y, kéo tay hắn nói: “Tỷ phu, người phải làm chủ cho Phong nhi, nữ nhân xấu đánh Phong nhi!”

“Người...” Vân Tâm Điệp không ngờ Bắc Ảnh Phong sẽ nói như vậy, liền hung ác trừng bé một cái lại nhìn Cung Vô Y đổi thành bộ dạng điềm đạm đáng yêu: “Nam vương, rõ ràng là hắn đánh ta, người làm chủ cho ta đi.”

Nhưng Cung Vô Y sớm đã bị một câu tỷ phu làm cho nội tâm phát ngọt, cho dù biết rõ tên tiểu tử Bắc Ảnh Phong lợi dụng hắn nhưng vì tiếng tỷ phu kia hắn tình nguyện để bé lợi dụng.

“Phong nhi, nói cho tỷ phu biết ai đánh đệ?” Ngồi xổm xuống, Cung Vô Y đặt tay lên vai bé, khuôn mặt yêu nghiệt nở nụ cười nhu hòa đến chói mắt.

Hàn Phong dụi dụi mắt, không dám tin mở miệng thật to, không phải từ trước đến nay chủ nhân ghét tiểu hài tử nhất sao? Tại sao lại có thể nói chuyện ôn nhu với tên hài tử này như vậy? Xem ra chủ mẫu đúng là lợi hại, biến chủ nhân thành ra thế này, tình yêu đúng là có thể làm thay đổi một con người, ày...

Không tự chủ được, trong đầu Hàn Phong hiện ra một dung nhan yêu mị...

Hỏa Vũ Sa? Hắn tin tưởng một ngày nào đó hắn sẽ gặp lại nàng, mà ngày đó cũng sẽ không xa...

“Tỷ phu...” Bắc Ảnh Phong mân mê bờ môi đỏ mọng, đưa bàn tay ra ngoài, trong mắt rưng rưng nói: “Nữ nhân xấu kia dùng mặt đánh tay Phong nhi, người xem tay Phong nhi đỏ hết lên rồi!”

Dùng mặt đánh tay bé? Không nói những người còn lại, ngay cả Bắc Ảnh Thần và Lam Hình cũng tròn mắt, mà đám người Gia Nhi, Dạ Phong, Dạ Minh Hi nghe lời vô sỉ của Bắc Ảnh Phong rồi nhìn qua khuôn mặt có in năm ngón tay nho nhỏ đều không nhịn được cười ra tiếng.

Cung Vô Y nhìn bàn tay đỏ bừng của Bắc Ảnh Phong, lông mi cong hơi nhú, khuôn mặt tuần tú trầm xuống, âm lãnh nói: “Hàn Phong đem ba người này kéo ra đại môn, đánh cho bốn vương, không cần lưu tình, mặt khác truyền khẩu dụ của bốn vương nếu người của phủ tướng quân dám tới quấy rầy vương phi thì trực tiếp đẩy ra ngoài, không cho bọn hắn bước vào vương phủ dù là nửa bước.”

“Vâng, vương gia!” Hàn Phong ôm quyền, ánh mắt liếc qua ba người Vân Lan, mày kiếm nhẹ nhặn: “Dạ Phong, Dạ Minh Hi, hai người qua đây giúp ta, một mình ta sao đánh ba người bọn hắn? Chính là lúc đánh vạn nhất có người chạy mất thì phải làm sao?”

Ánh mắt Gia Nhi sáng ngời, vội vàng chen vào, cười cực kì âm hiểm: “Ta cũng giúp, ha ha, Vân tướng quân, Vân phu nhân, Vân tam tiểu thư, đã lâu không gặp, lúc trước các người đối với chúng ta như thế nào chúng ta đều biết chun chút nhường trả cho các người!”

Dạ Phong và Dạ Minh Hi nhìn nhau rồi nâng từng người bước ra khỏi cửa.

Không lâu sau, ngoài cửa truyền tới âm thanh thăm thiết, âm thanh ấy lại hấp dẫn nhìn người tới xem, cho nên thanh danh ngày hôm nay của Vân Lan đã đi tong...

“Tiểu Phong, vừa rồi tát có thoải mái?” Dạ Nhược Ly nắm lấy tay Bắc Ảnh Phong tinh tế quan sát hồi lâu, có chút nhú mày, nói: “Còn có về sau đừng có dùng lực mạnh như vậy, đệ nhìn tay đệ kia, đã thành ra dạng gì rồi?”

Nghe vậy Cung Vô Y ngơ ngác một chút, mắt phượng dài hẹp nhìn Bắc Ảnh Phong: “Nàng nói là tay hắn là do hắn gây ra sao?”

Hàn Phong im lặng xoa trán, vì sao chủ nhân bình thường rất nhạy cảm của hắn gặp phải chủ mẫu lại có bộ dạng như thế này? Ngay cả tên tiểu tử giở trò mờ ám cũng nhìn không ra? Cái này thật sự là chủ nhân của hắn sao?

“Này,” Bắc Ảnh Phong hai tay chống nạnh, nâng gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu lên, mắt to tập trung nhìn Cung Vô Y: “Hôm nay người giúp Phong nhi, Phong nhi cũng kêu người một tiếng tỷ phu rồi, bắt qua đợi sau này có lúc Phong nhi đánh bại người thì người nhất định phải đem tỷ tỷ trả lại cho Phong nhi.”

Đã có câu nói kia của Bắc Ảnh Phong thì cái gì cũng đáng giá, Cung Vô Y bỗng có cảm giác tiền đồ của mình bừng sáng...

Về phần câu nói cuối cùng hẳn trực tiếp bỏ qua, bởi vì Bắc Ảnh Phong hoàn toàn không có khả năng đánh thắng hẳn.

“Nhưng Phong nhi còn chưa đánh đủ đầu, rất không thoải mái.” Mân mê môi đỏ, phần điều mây ngọc âm hiểm cười: “Phụ thân, mẫu thân, tỷ tỷ, hoàng đế ca ca nói lúc rảnh Phong nhi có thể vào cung tìm Lạc Vũ công chúa cùng chơi, hiện tại Phong nhi muốn tìm nàng có được hay không?”

Bé sao lại quên mất trong hoàng cung cũng có một xấu nữ nhân, trêu chọc nàng ta có lẽ sẽ thích hơn.

Hừ, ai bảo lúc trước đám người xấu kia khi dễ tỷ tỷ và mẫu thân, Bắc Ảnh Phong hẳn tuyệt sẽ không bỏ qua cho bọn bại hoại này.

Dạ Nhược Ly bắt được tia hung ác trong mắt bé, cũng không ngăn cản, chỉ mỉm cười nói: “Tiểu Phong, đệ muốn thì cứ đi, cho dù có phá tan hoàng cung cũng không thành vấn đề, có tỷ ở sau lưng làm chủ cho đệ, mặc khác...”

Gương mặt đen, Dạ Nhược Ly thu hồi sự vui vẻ, xoẹt qua tia ác liệt: “Tuyệt Hồ, người cũng đi một chuyến, đi đến Âm Dạ các rồi dùng danh nghĩa Âm Dạ các liệt Vân gia vào danh sách đen, nếu ai còn lui tới thì cho dù là một viên đan dược cũng không bán, hơn nữa đan dược trong Âm Dạ các hạ giá xuống một nửa.”

Bởi đan dược trong Âm Dạ các rất đắt đỏ nên có rất ít người mua nổi, nếu như hạ giá xuống một nửa các đại thần trong triều cũng có thể mua được, vì đan dược bọn hắn quyết sẽ không lui tới nhà Vân gia.

“Thanh Long, người cũng đi ra, đi thông báo với Tứ đại huyền lực gia tộc, gia tộc Bắc Ảnh, Niệm Khê cùng tới Ly Phong quốc đi, hơn nữa để Huyền thú vào rừng rậm huyền thú tìm chút dược liệu, sau khi tìm được ngoài những Huyền thú cấp 15 trở xuống đều rời khỏi rừng rậm tới gặp ta.”

Nàng không biết có bao nhiêu người vì vậy phải làm tốt việc chuẩn bị...

Kế tiếp việc cần làm chính là an tâm tu luyện, làm thức tỉnh Bạch Hổ và đột phá thêm thực lực, chính thức thảo phạt Vân gia.

Sau khi an bài mọi chuyện xong, trong lòng Dạ Nhược Ly không biết sao lại có cảm giác bất an, sau đó nàng cảm nhận được cái gì không đúng, thần sắc không khỏi lạnh lẽo: “Chẳng lẽ Thiên Hoàng xảy ra chuyện? Cha dưỡng, mẫu thân, các người ở đây chờ con, con đi rồi sẽ trở về ngay.”

Dứt lời, thân hình lóe lên, liền biến mất trong sân...

Ngoài cửa thành trên núi Ly Phong quốc, Thiên Hoàng lạnh lùng đứng nhìn đám người vây quanh mình, dung nhan như trích tiên che kín hàn ý, cuồng phong nổi lên, tóc trắng bay nhẹ trong gió, toàn thân hẳn tản mát ra một khí tràng cường đại, vô số lá rụng phiêu du trên trời.

Đầu lĩnh đám người kia là một thiếu nữ áo trắng, khuôn mặt nàng ta lạnh như băng, tay cầm trường kiếm, mặt không biểu tình nói: “Phi Thiên Độc Giác thú, lần trước để người chạy thoát, lần này người không có cách nào thoát được đâu, ta là cháu gái của tiên nhân, chỉ có ta mới xứng đáng có được người, cho nên người hãy ngoan ngoãn làm tọa kỵ của ta đi, miễn cho da thịt phải chịu khổ.”

Cười lạnh một tiếng, Thiên Hoàng cong môi, nguyên bản ôn nhu trong mắt lại chứa đầy mỉa mai: “Bổn hoàng đường đường là Hoàng thú trong rừng rậm Huyền thú, cho dù có chết cũng không không thuận phục đám tiên nhân hư tình giả ý các người!”

Hai người theo sau nữ tử áo trắng đều là Hoàng Huyền, trong lòng Thiên Hoàng dần hiện lên tia lo lắng, nhưng sắc mặt không hề biến hóa.

Người ngàn vạn lần đừng đến, nếu không ta...

Ai ngờ, lòng nói trong lòng hắn còn chưa nói xong, sau lưng bỗng truyền tới âm thanh cuồng ngạo: “Hắn là người của ta, ta ngược lại muốn nhìn xem, các người ai dám cướp hắn từ trong tay ta!”

Thân hình thon dài cứng ngắc thả lỏng, Thiên Hoàng chậm rãi thở ra một hơi, cuối cùng nàng cũng đến rồi...

75. Chương 75: Chương 7: Tìm Tới Tận Của Rồi...

“BA~”

Hỏa Viêm đập bàn, nhắc Hồng Phi lên, lúc này dung nhan tuần tú đen hơn đáy nồi, trong mắt có tia bá khí cuồng vọng: “Người lập lại những lời vừa rồi xem?”

Mọi người đều bị Hỏa Viêm dọa sợ đến mức không cử động được, phải biết rằng người kia chính là biểu đệ của Vân quý phi nương nương, đặc tội với gã chỉ có một kết cục là chết! Lá gan của người này cũng quá lớn đi, lại dám làm như vậy...

“Ta...Biểu tỷ của ta chính quý phi nương nương đương triều, người dám đối xử với ta như thế nhất định sẽ phải chết, đợi bốn công tử trở về sẽ nói với biểu tỷ giết cả nhà người!”

“Phanh!”

Hồng Phi vừa dứt lời, Hỏa Viêm đã thả gã xuống, ra phía sau lưng đập lên đầu gối gã, bất ngờ không chút đề phòng, Hồng Phi trùng trùng điệp điệp quỳ rạp xuống đất, phát ra âm thanh trầm đục.

Lần này Hồng Phi đã hoàn toàn tỉnh rượu, trước mắt bao người lại bị buộc quỳ xuống làm gã cảm thấy nhục nhã vô cùng, ánh mắt hung ác trừng Hỏa Viêm.

“Người chờ đó cho ta, biểu tỷ ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người, thứ Hồng Phi ta muốn có thì không gì là không chiếm được, hai nữ nhân này sớm muộn gì cũng là tiểu thiếp của ta.”

Nhìn sự việc đang xảy ra, mọi người không khỏi thương tiếc cho hai nữ tử kia, ở kinh thành không ai không biết Hồng gia quân là áo lượt ý vào việc có biểu tỷ là Quý phi nên ra sức ăn hiếp người, cưỡng đoạt dân nữ, việc ác đêm nhiều không kể xiết, hai cô nương tuyệt sắc này cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của gã.

“Thật sao?” Lúc mọi người đang thở dài tiếc hận thì một âm thanh âm trầm vang lên: “Bốn vương cũng không biết còn có người cuồng vọng muốn tranh vương phi của bốn vương như thế.”

Trong tửu lâu, ánh mắt đồng loạt ngừng thở, kinh diễm nhìn bóng dáng đỏ rực xuống cửa. Áo đỏ xoẹt qua, nam tử bước nhanh vào trong, khuôn mặt tuyệt thế che kín ngoan lệ, mắt phượng âm lãnh đến cực điểm, nhưng khi hắn đến trước mặt Dạ Nhược Ly thì lại lộ dáng vẻ tươi cười.

“Tiểu Dạ, lần sau nếu nàng muốn xuất phủ cũng nên nói cho ta biết một tiếng a, ta cũng muốn đi cùng nàng.” Dứt lời, mắt phượng hơi liếm, âm lãnh lướt qua Hồng Phi: “Miễn cho đồ không có mắt, dám trên chọc nàng!”

Mọi người đều kinh ngạc nhìn Cung Vô Y, nếu bọn họ không nghe nhầm thì lúc này hắn tự xưng mình là – bốn vương?

Trường bào áo đỏ, mắt phượng dài hẹp, dung mạo yêu nghiệt, khí thế cường đại, nếu như đoán không sai thì hắn chính là người mà nữ tử trong kinh đều nhiều mộng – Nam Vương?

Mà bạch y thiếu nữ chính là người trong lời đồn truyền thuyết – Nam vương phi?

Nghe nói nàng là nữ nhi của Vân tướng quân cũng là tôn nữ của Lam thừa tướng đã qua đời... Hôm nay nhìn nàng đúng là có vài phần giống đệ nhất mỹ nữ Lam Hình, mà so với Lam Hình lại càng thêm tuyệt sắc.

“Phù phù!”

Hồng Phi vừa đứng người lên, đột nhiên Cung Vô Y xuất hiện làm cho hoảng sợ, hai chân mềm nhũn lại một lần nữa quỳ rạp xuống đất, toàn thân run rẩy trước nam nhân yêu nghiệt kia.

“Nam...Nam Vương...”

Trời ạ, gã dám cuồng vọng nạp Nam vương phi làm tiểu thiếp nhưng ai có thể ngờ Nam vương phi lại xuất hiện ở chỗ này? Huống cho tất cả hành động của gã đều bị nhìn thấy.

“Nam Vương, tiểu nhân không biết nàng là Nam vương phi, hơn nữa nàng cũng không nói nàng là Nam vương phi, vì vậy tiểu nhân...”

Không chịu nổi ánh mắt âm lãnh của Cung Vô Y, Hồng Phi đang nói bỗng chốc im bật, hoảng sợ nhìn hắn.

“Hàn Phong, bắt hắn về vương phủ, dùng tất cả các cực hình, cho hắn nếm qua một lần!” Cung Vô Y dương môi đỏ, mắt phượng tàn khốc nhìn thanh niên đang run rẩy bầy, lạnh giọng phân phó.

Nữ nhân của hắn, hắn yêu thương còn không kịp, tên hỗn đản chết tiệt này dám vọng tưởng nạp nữ nhân của hắn làm thiếp?

Nếu như tha cho tên hỗn đản này hắn không phải là Cung Vô Y!

“Người...Tuy người là vương gia cũng không được phép đối với ta như vậy.” Hồng Phi sợ hãi lui về sau hai bước, hung hăng nuốt nước bọt, thanh âm run rẩy: “Biểu tỳ của ta chính là quý phi nương nương, theo lý mà nói người nên gọi tỳ ấy một tiếng Hoàng tẩu, cho nên người không được phép đối với ta như vậy, nếu không...”

“Nếu không thì như thế nào?” Tàn khốc trong mắt phượng ngày càng lớn, Cung Vô Y bước từng bước đến, thanh âm âm trầm trùng trùng điệp điệp vang vào lòng mọi người: “Cho dù bốn vương giết chết Vân Tâm Vũ thì ai dám nói một tiếng không? Nếu người đã có gan trêu chọc vương phi bốn vương thì nhất định phải trả giá thật lớn, Hàn Phong, người còn đứng ngây ra đó làm gì? Bắt hắn về vương phủ, nghiêm hình tra tấn!”

Từ lúc Hàn Phong tiến vào tửu lâu, ánh mắt của hắn liền tập trung vào Hỏa Vũ Sa, lúc này nghe Cung Vô Y phân phó mới vội vàng ôm quyền, cung kính nói: “Vâng, Vương gia.”

Hắn nắm Hồng Phi lên như điều hâu bắt gà con rồi rời đi trước, Hàn Phong lại nhìn qua Hỏa Vũ Sa lần nữa, dung mạo anh tuấn nở nụ cười sáng lạn. Vì thế Hỏa Vũ Sa cảm thấy khó hiểu: “Nhược Ly, nam nhân kia có phải bị bệnh hay không? Ta lại không quen biết hắn, vì sao hắn lại nhìn ta? Lại còn cười sáng lạn như vậy, không nghĩ hắn lớn lên anh tuấn suốt khí thế nhưng lại có vấn đề về đầu óc, thật là đáng tiếc.”

Khóe miệng co rút mãnh liệt, Dạ Nhược Ly im lặng xoa trán, nếu biết được Hỏa Vũ Sa nói hắn như thế, không biết Hàn Phong sẽ có cảm tưởng gì?

“Tiểu Dạ,” Cung Vô Y tới trước mặt Dạ Nhược Ly, mắt phượng nhìn thẳng vào nàng, môi đỏ dương lên lộ mười phần mỉa mai: “Người, ta đã bắt về cho nàng tùy ý xử lý, không biết nàng có thỏa mãn với cách làm của vi phu không?”

Trong tửu lâu, lạnh ngắt như tờ.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn Cung Vô Y đang lấy lòng Dạ Nhược Ly, lại hồi tưởng lại khí chất lạnh lùng tàn khốc của nam nhân vừa rồi, không khỏi hoài nghi bọn hắn là một người sao?

Xem ra lời đồn đúng là sự thật, Nam vương đối với Nam vương phi thật vô vàn sủng ái...

Dạ Nhược Ly ngẩng đầu nhìn Cung Vô Y, có chút cười nói: “Ân, cũng không tệ, ta rất hài lòng, bất quá ta không muốn nhúng tay vào, người tự giải quyết là được rồi!”

Cung Vô Y ngây ngẩn cả người, nửa ngày sau mới hồi phục tinh thần, mặt mũi vô cùng kích động. Không phải vì Dạ Nhược Ly thỏa mãn, mà là vì lúc hắn tự xưng mình là vi phu nàng rõ ràng không hề phản bác, cho dù hai chữ kia có phải là do nàng không để ý hay không nhưng đối với hắn mà nói cũng là có tiến triển.

Ánh mắt Hỏa Viêm đảo qua giữa hai người, chẳng biết vì sao trong lòng hắn lại có cảm giác thất vọng, buồn bã.

“Nhược Ly,” Hỏa Vũ Sa giơ tay ôm lấy cổ Dạ Nhược Ly, dung nhan yêu mị tươi cười: “Trong khoảng thời gian này, ta và đại ca có thể tới chỗ người quấy rầy chút không?”

“Cái này đương nhiên là không vấn đề.” Dạ Nhược Ly mỉm cười, quàng mắt nhìn Cung Vô Y: “Người không có ý kiến?”

Lời cự tuyệt vừa định trên môi lại bị nuốt vào, ánh mắt nhàn nhạt liếc Hỏa Viêm lại nhìn qua Dạ Nhược Ly, mắt phượng ánh tia vui vẻ: “Tiểu Dạ, nàng là nữ chủ nhân vương phủ, những việc này nàng nói được là được, không cần hỏi ý ta.”

Lời Cung Vô Y vừa nói làm mọi người đưa mắt nhìn nhau, ý của Vương gia là hẳn đưa sự tình trong vương phủ giao toàn quyền cho Vương phi? Xem ra muốn đưa nữ nhi, tỷ muội gì đó vào vương phủ nhất định phải thông qua Vương phi rồi. Chỉ cần Vương phi đồng ý thì Vương gia cũng sẽ đáp ứng.

Nhất thời, trong lòng mọi người đều tuôn ra ý này...

Hoàng cung lộng lẫy vàng son, trong ngự thư phòng trang trọng tĩnh lặng, một bóng dáng minh hoàng ngồi ngay ngắn trên long ỷ (ghế rồng), y nhấc bút tập trung tinh thần phê duyệt tấu chương lại nghe thái giám đẩy cửa vào, ôm quyền nói: “Bệ hạ, Vân phi nương nương ở ngoài cầu kiến.”

Đặt bút xuống, thần sắc Cung Vô Hải âm trầm, thanh âm uy nghiêm trầm thấp vang lên: “Cho nàng ta vào!”

“Vâng, bệ hạ.”

Thái giám chậm rãi lui ra, không lâu sau, Vân Tâm Vũ bước từng bước chân hoa sen ưu nhã tiến tới Cung Vô Hải, thấp thỏm bất an quỳ xuống: “Nô tỳ tham kiến bệ hạ, không biết bệ hạ tìm nô tỳ đến đây là có chuyện gì?”

“Vân phi, trầm nghe nói người có một biểu đệ gọi là Hồng Phi?” Cung Vô Hải không chút biểu tình nhìn chăm chú vào nữ tử đang quỳ bên dưới, trong mắt có tia sáng không rõ: “Không biết Hồng Phi kia là người như thế nào?”

Nghe vậy, Vân Tâm Vũ không nhịn được thở hắt ra, nói: “Bệ hạ, biểu đệ của nô tỳ là một trang thiếu niên thiên phú trác tuyệt, thấu tình đạt lý, biết lễ nghĩa đúng sai, là thanh niên tài俊...”

“Phanh!”

Bỗng nhiên nghe thấy âm thanh vỗ án làm cho Vân Tâm Vũ vô cùng hoảng sợ, run rẩy ngẩng đầu, bối rối nói: “Không biết nô tỳ đã nói gì sai làm bệ hạ tức giận như vậy?”

“Hừ, Vân quý phi, người cũng thật to gan, nói dối với trẫm cũng không hề biến sắc.” thần sắc lãnh liệt liếc Vân Tâm Vũ, thanh âm lạnh đến thấu xương: “Thanh niên tài俊? Cái tên quần là áo lượt kia cũng đáng được xưng là thanh niên tài俊? Ở Ly Phong quốc chẳng lẽ hết người rồi? Hơn nữa tên quần là áo lượt kia lại lớn mật muốn cướp biểu muội của trẫm làm thiếp, lại còn dám uy hiếp Nam vương, người có biết hần uy hiếp như thế nào không?”

Vân Tâm Vũ vội vàng cúi đầu, thân thể mềm nhũn run rẩy không thôi: “Nô tỳ không biết.”

“Hắn nói cho dù là Nam vương cũng không có tư cách bắt hần, bởi vì hần có biểu tỷ là quý phi, Nam vương còn phải gọi một tiếng Hoàng tẩu.” Cung Vô Hải cười lạnh một tiếng, ánh mắt sắc bén nhìn thân thể mềm mại kia đang run rẩy: “Quý phi? Trẫm nhớ đã giáng người xuống thành phi, sao lại còn gọi là Quý phi? Nhưng như vậy vẫn có người mượn danh người ăn hiếp người khác cho nên từ nay về sau người sẽ làm tần, nếu như người nhà người không an phận thì lãnh cung vẫn luôn chào đón người.”

Hai chân mềm nhũn, Vân Tâm Vũ co quắp ngã xuống mặt đất, đầy vẻ thất vọng: “Hoàng thượng, từ lúc người đăng cơ nô tỳ đã theo người rồi, chưa bao giờ phạm phải sai lầm, một lòng một dạ vì người, sao người lại đối xử với nô tỳ như thế?”

Trong mắt Cung Vô Hải đầy mỉa mai, nữ nhân này cho đến lúc này cũng dám nói mình không sai? Năm năm trước ả gây biết bao sóng gió trong hậu cung nhưng vì muốn biết tin tức của biểu muội nên y liền nhịn.

Hôm nay biểu muội đã trở về y rốt cuộc cũng không cần ả nữa.

Huống chi Vân gia đã phạm phải sai lầm lớn đó chính là dám làm tổn thương Vân Văn Ca biểu muội và Hinh di! Chỉ điểm này là y cũng đã không thể tha thứ cho ả được rồi.

“Người đâu, dẫn Vân tần ra ngoài cho trẫm!” Cung Vô Hải phất tay áo, lạnh lùng phân phó.

Những người này thật sự là không biết tốt xấu, ngay cả y cũng không có gan trêu vào tứ hoàng huynh nhưng bọn hắn cũng thật to gan, với tính tình yêu thế như mạng của tứ hoàng huynh mà dám có vọng tưởng cướp đi biểu muội, tứ hoàng huynh không tức giận mới là chuyện lạ a.

Cũng coi như Hồng Phi xui xẻo, đùa ai không đùa lại nhằm đúng nàng mà đùa, bị tứ hoàng huynh đem về phủ ắt hẳn lành ít dữ nhiều.

Ngay lúc đó, ở Vân phủ tướng quân, một vị phu nhân trung niên mập mạp bế nhào ôm chân Vân phu nhân, mặt mũi tràn lan nói: “Muội muội, muội nhất định phải cứu Phi nhi, hắn là cháu của muội, muội không thể thấy chết không cứu!”

Vân phu nhân đau đầu xoa huyết thái dương, bắt đắc dĩ thở dài: “Tẩu tẩu, tẩu cũng không phải không biết Nam Vương, muội làm sao đoạt được người từ trong tay hắn?”

“Muội muội, ta biết rõ muội nhất định có cách, muội có thể tìm quý phi nương nương, ý chỉ của quý phi nương nương chẳng lẽ hắn dám không tuân?”

Nhìn vị phu nhân trung niên đem nước mắt nước mũi cọ vào chân bà, Vân phu nhân chán ghét nói: “Tẩu cũng không phải không biết Vũ nhi vì đắc tội với Nam vương và tiện nhân kia đã bị giáng xuống thành phi, tẩu nói thử xem ý chỉ của Vũ nhi hắn sẽ tuân theo sao?”

“Cái kia... Vậy các ngươi tìm Vân Văn Ca.” Trầm tư một lúc, Hồng phu nhân ngẩng đầu cắn răng nói: “Vân Văn Ca không phải là người của Vân gia sao? Con ta cũng chỉ đùa giỡn với nàng ta hai câu, Nam vương tất sẽ không làm gì quá đáng chứ? Dù sao ta mặc kệ, muội phải giúp ta cứu Phi nhi, nếu không ta sẽ đem thân thể của hai nữ nhi nhà người nói cho Vân tướng quân, đến lúc đó...”

Sắc mặt Vân phu nhân đại biến, ánh mắt nhìn Hồng phu nhân lộ sát ý nhưng sau đó biến mất rất nhanh, hòa ái tươi cười: “Tẩu tẩu, tẩu yên tâm đi, muội nhất định sẽ cứu Phi nhi.”

“Thật sự?” Ánh mắt Hồng phu nhân sáng ngời, bò đứng lên: “Muội muội, đa tạ muội, ta đây liền trở về chờ tin tốt của muội, hy vọng muội sẽ không để cho tẩu chờ lâu.”

Nắm chặt tay, nhìn theo bóng dáng một xa của Hồng phu nhân, trong mắt Vân phu nhân bắn ra sát khí cực kì mạnh. Dám đem chuyện này ra uy hiếp bà? Xem ra phải tìm cơ hội để diệt trừ tai họa bằng không cũng có ngày Vân Lan biết được hai nữ nhi do mình sinh ra lại không phải là con của gã thì chờ đợi bà chính là sự trừng trị đau đớn nhất.

Bà tuyệt đối không thể để Vân tướng quân biết chuyện này!

Vân Tâm Diệp bước vào cửa, vừa vặn nhìn thấy Hồng phu nhân cất bước đi xa, nao nao: “Mẫu thân, sao dì lại vội vàng rời phủ như vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Thời khắc này, khuôn mặt Vân phu nhân thật âm trầm cũng không có tâm tình trả lời câu hỏi của Vân Tâm Diệp, phất tay nói: “Con đi xuống trước đi, ta muốn yên tĩnh một mình,”

Vân Tâm Diệp cắn môi, đáy lòng dù không cam tâm nhưng cũng chỉ có thể lui xuống.

Vân Tâm Diệp vừa đi xuống lại có người đẩy cửa vào, dường như phát hiện được thần sắc dị thường của Vân phu nhân liền bước tới, ôm lấy eo bà, thanh âm nhẹ nhàng vang lên: “Phu nhân làm sao vậy? Có chuyện gì không vui sao?”

Vân phu nhân hơi sững sờ, ngẩng đầu nhìn nam tử trung niên trước mặt rồi vội vàng đẩy gã ra, bước tới cửa xác định không có người nào ở sân nhỏ mới cẩn thận đóng cửa phòng.

Quay người, liếc mắt oán trách nhìn nam tử, nói: “Giữa ban ngày ban mặt mà ngươi lại dám tới đây? Không sợ bị người ta thấy sao? Vạn nhất để tướng quân biết được cái đầu của chúng ta giữ không nổi đâu.”

“Ha ha, phu nhân, nàng yên tâm đi, nếu người khác thấy thì chỉ cho rằng ta tới tìm nàng để báo cáo sự việc trong phủ, không ai biết được quan hệ giữa hai chúng ta đâu.” Nam tử trung niên đi tới lại ôm lấy eo Vân phu nhân, có chút dương môi: “Hơn nữa, tướng quân đã tới chỗ Tam phu nhân rồi, tạm thời sẽ không tới đây đâu.”

“Cho dù thế nào chúng ta cũng nên cẩn thận một chút, nếu để tướng quân biết được Vũ nhi và Điệp nhi là nữ nhi của người thì chúng ta đều không giữ nổi mạng đâu.” Vân phu nhân trách cứ nói, chợt nhớ ra chuyện gì đó, thần sắc u ám: “Đúng rồi, đại tẩu ta dường như cũng biết chuyện này, cho nên...”

Sát ý trong mắt lại hiện lên, thanh âm Vân phu nhân lại trầm trầm thêm vài phần.

“Ha ha, phu nhân, chuyện này cứ giao cho ta xử lý, nàng có thể yên tâm hòa hợp với tướng quân của nàng.” Nam tử trung niên âm hiểm cười, khuôn mặt đầy vẻ khắc nghiệt: “Bất quá trước đó phu nhân cũng phải ban thưởng cho ta mới được.”

Vừa nói xong, gã không chờ Vân phu nhân lên tiếng đã ôm bà về phía giường trong...

Vì muốn gã ám sát Hồng phu nhân nên lần này Vân phu nhân để mặc gã tùy ý...

Nam vương phú phồn vinh mạnh mẽ, ở trong thư phòng có một nam nhân mặc áo bào màu vàng, tóc vàng, hình dáng khuôn mặt rõ ràng, mười phần mạnh mẽ, khí thế hùng vĩ nhưng đứng trước mặt Cung Vô Y lại lộ vẻ cung kính.

Nếu như Ứng vương (là Huyền Ứng) ở đây khẳng định có thể nhận ra nam nhân này chính là người bị Cung Vô Y bắt cóc – Long vương.

Cung Vô Y chấp tay sau lưng, dung nhan yêu nghiệt có nét ngưng trọng trước nay chưa từng có: “Long vương, bổn vương nói người đi điều tra những người kia, đã tới đâu rồi?”

Long vương nhẹ gật đầu, đem hết những chuyện điều tra được cáo tri cho Cung Vô Y, một chữ cũng không sót. Nghe thấy Long vương nói, hắn chậm rãi thu hồi cảm xúc, ho khan hai tiếng, mắt thiểm nhấp nháy nói: “Những chuyện vừa rồi người mới là thực? Vân Tâm Vũ và Vân Tâm Điệp không phải con gái của Vân Lan? Mà là con hoang của Vân phu nhân và nam nhân khác? Vân Lan không thể làm nữ nhân mang thai được? Như vậy tiểu Dạ nhi...”

“Đúng vậy, đây là tin tức ta đã điều tra trong một tháng, bất quá sự việc này có nên nói cho chủ mẫu biết?”

“Không cần,” Cung Vô Y lắc đầu, hiển nhiên tâm tình đang rất tốt, khuôn mặt tuấn tú giờ nụ cười thích ý: “Đợi tới lúc giải quyết Vân Lan, ta sẽ cho nàng một kinh hỉ, thuận tiện cho Vân Lan một đả kích.”

Không nghĩ tới Tiểu Dạ nhi không phải là con gái của Vân Lan, chắc hẳn nếu nàng biết tin này nhất định sẽ rất hưng phấn. Mà hắn cũng sớm đoán ra được Tiểu Dạ nhi không thể nào là con gái của Vân Lan, chỉ bằng Vân Lan sao có thể sinh ra nữ nhi hoàn hảo như thế?

Không biết Vân Lan sẽ như thế nào khi gã biết được người ta cho đội nón xanh, càng kì lạ hơn là mấy chục năm qua cũng không hề phát hiện ra, chắc hẳn rất đặc sắc đây.

Khóe môi Cung Vô Y dương lên càng cao, hắn bỗng nhiên rất mong chờ đến ngày đó...

Lúc này trong cung xảy ra chuyện đại sự...

Một đám người bỗng nhiên chạy vào hoàng cung, uy hiếp Cung Vô Hải thay bọn hắn tìm người, đầu lĩnh là một lão giả, đạo thương bất nhập, chỉ dùng một chút sức đã đánh bay đệ nhất cao thủ của hoàng cung.

Lúc này mọi người trong hoàng cung mới biết những người này là cao thủ thâm tàng bất lộ.

Rơi vào đường cùng, Cung Vô Hải cũng chỉ có thể tạm thời nghe theo mệnh lệnh của gã, giúp gã tập trung đại bộ phận người đến hoàng cung, theo lời cao thủ kia nói thì người bọn hắn muốn tìm đang ở kinh thành Ly Phong quốc.

Chỉ là Cung Vô Hải không biết những người này muốn tìm tung tích của Cung Vô Y và Dạ Nhược Ly, nếu không cho dù uy hiếp như thế này y nhất quyết không giúp bọn hắn tụ tập những người này.

Trước mặt quan đạo hoàng cung tụ tập rất nhiều người, bọn họ đều hiếu kì đánh giá lão giả đứng trước mặt.

“Tiên nhân?” Nhìn chăm chú vào quần áo trên người bọn hắn, Dạ Nhược Ly liền đoán ra thân phận những người này, không nghĩ tới bọn hắn lại tìm tới đây nhưng nếu cho nàng cơ hội lần nữa nàng cũng sẽ quyết định vào cung.

Biểu ca và biểu di của nàng ở chỗ này, sao nàng có thể yên tâm?

Huống chi tiên nhân cũng không biết là nàng giết những người kia.

“Tiểu Dạ.” Cung Vô Y chấp tay đi đến chỗ Dạ Nhược Ly, mắt phượng dài hẹp ngưng tụ vẻ chân thành tha thiết: “Tất cả đã có ta, ta nhất định sẽ không để bọn hắc độn vào nàng.”

Tâm khê động, Dạ Nhược Ly nâng mắt nhìn Cung Vô Y, sâu trong đáy lòng có một vòng cảm xúc khác thường.

Mà trong khoảng thời gian phát sinh sự tình, nàng không cần chống cự sự tiếp cận của hắc độn như ngày trước nữa.

“Khục khục.” Lão giả tóc trắng bạc phơ ho khan hai tiếng, cắt đứt mọi âm thanh nghị luận ở dưới, ác liệt trong mắt đảo qua đám người ở dưới, nghiêm khắc nói: “Đoạn thời gian trước cháu gái bản trưởng lão cùng Thất tiên Huyền Hoàng táng thân ở đây, hung thủ chính là Phi Thiên Độc Giác thú, trong các người ai là người đã giết cháu gái bản trưởng lão, lập tức bước ra đây! Nếu không bản trưởng lão sẽ cho các người thấy hối hận khi đã sống trên đời này.”

Thanh âm tàn nhẫn vô tình vang thật lâu trong không trung, toàn bộ quan đạo lập ngắt như tờ, tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn nhau, tựa hồ như muốn biết là ai đã giết Huyền Hoàng cường giả.

Thấy không có ai trả lời, sắc mặt Lâm lão càng trở nên âm trầm, lúc gã định nói thêm lần nữa thì một âm thanh mềm mại bỗng nhiên truyền tới: “Ta biết rõ, là nàng, chính là nàng đã giết đám người kia.”

Vân Tâm Diệp chỉ tay về hướng Dạ Nhược Ly, ánh mắt hung ác nhìn nàng, dung nhan mềm mại xinh đẹp nở nụ cười âm hiểm.

Cái này cũng không thể trách ả hãm hại nàng, tiên nhân chết tiết kia dám cướp Nam vương của ả, hừ, lần này là cường giả chắc chắn Nam vương sẽ không thể bảo vệ cho nàng ta được nữa, xem nàng ta có trách được kiếp nạn này không.

Nghe vậy, sắc mặt mọi người đều đồng loạt thay đổi.

Nhưng nhân vật được nói tới lại không chút biểu tình, thần sắc lạnh nhạt liếc Vân Tâm Diệp: “Đừng quên năm nay ta mới 20 tuổi, những người kia là Huyền Hoàng cường giả, người cho rằng bằng thực lực của ta có thể giết được 7 người Huyền Hoàng?”

Mặc dù thần sắc Dạ Nhược Ly không thay đổi nhưng bàn tay không khỏi nắm chặt lại.

Bọn hắc độn sao có thể phát hiện ra Thiên Hoàng? Xem ra trong thời gian tới không thể để cho Thiên Hoàng xuất hiện, dù sao với thực lực hiện nay của nàng cũng không phải là đối thủ của đám tiên nhân này.

Lúc này Cung Vô Y đột nhiên nắm tay Dạ Nhược Ly, độ ẩm từ tay hắc độn lan tỏa vào lòng nàng, tâm tình chậm rãi ổn định lại.

Lâm lão lạnh lùng quét mắt nhìn Dạ Nhược Ly, khẽ gật đầu: “20 tuổi, xác thực chưa đủ để đánh bại 7 Huyền Hoàng, nhưng để đạt được mục đích thì phải nhờ đến Phong lão rồi, mong người đi điều tra thử xem trên người ai có khí tức của hoàng thú.”

Dạ Nhược Ly vừa mới buông lỏng tâm tinh nay lại “lộp bộp” rơi xuống, nhưng dung nhan tuyệt sắc lại không nhìn ra chút biểu tình nào.

Thực sự trong tiên nhân có kỳ nhân như vậy, có thể thông qua khí tức mà phân biệt được? Đáng lẽ nàng phải hủy thi diệt tích, không nên lưu lại đám thi thể đó, bằng không nhất định sẽ bị đám tiên nhân này tìm ra...

76. Chương 76: Chương 8: Nàng Ta Là Người Sao? Quá Biến Thái!

Bước chân của Phong lão ngày càng đến gần, Dạ Nhược Ly càng nắm chặt tay, âm thầm vận dụng tất cả sức mạnh, nếu như thấy không ổn nhất định phải một chiêu đánh chết lão giả này. Cho dù gã là Huyền tôn nhưng trong lúc không phòng bị nàng vẫn có 60% cơ hội.

“Chậm đã!”

Lúc Phong lão sắp đến gần Dạ Nhược Ly thì Cung Vô Y buông tay nàng ra, cất bước tiến lên ngăn chặn giữa nàng và Phong lão, dung nhan tuấn mỹ âm trầm, thanh âm âm lãnh chậm chạp tuôn ra từ môi đỏ có chứa cường thế bá đạo.

“Bốn vương ngược lại muốn nhìn xem ai dám tiếp cận nàng!”

Bị ép phải dừng chân, Phong lão khẽ cau mày, thần sắc bất thiện nói: “Người không cho ta tiếp cận nàng? Chẳng lẽ thật sự là tiên nhân trong tộc ta thực sự bị nàng ta giết chết?”

Lập tức vô số ánh mắt nhìn Dạ Nhược Ly.

Cung Vô Hải đỏ mặt hôi lạnh thay cho hai người bọn họ, sớm biết sẽ làm liên lụy đến họ, cho dù có bị cường giả áp bách y cũng nhất quyết không giúp bọn hắn tìm người rồi.

Có chút hả hê nhìn Dạ Nhược Ly, Vân Tâm Điệp nở nụ cười âm hiểm: “Vân Văn Ca, chỉ bằng tiện nhân người cũng xứng tranh giành nam nhân với Vân Tâm Điệp ta sao? Đợi thêm chút nữa ngay cả chết thể nào người cũng không biết đâu.”

Như vậy Nam Vương tuấn mỹ yêu nghiệt chỉ có thể xứng đôi với Vân Tâm Điệp ả, Vân Văn Ca là gì cơ chứ? Có tư cách gì mà trở thành Nam vương phi? Nếu nàng ta chết rồi nhất định cái ghế Nam vương phi là của ả.

“Nguyên lai đây là cách đối nhân xử thế của đám tiên nhân các người,” Đột nhiên Cung Vô Y cười lại một tiếng, nhưng sắc mặt ngày càng ngưng trọng, thanh âm âm trầm tựa như địa ngục vang lên: “Thê tử của bốn vương không cho người ngoài tiếp cận, nếu muốn lại gần nàng cũng có thể, trừ phi người không cần cái mũi của mình nữa!”

“Người...”

Sắc mặt Phong lão đại biến, khuôn mặt tái nhợt nhìn Cung Vô Y nhưng chưa đợi gã lên tiếng thì sau lưng một âm đạo vang lên: “Nếu lão phu đoán không sai thì người chính là truyền nhân của Thương Khung giới...”

Thương Khung giới?

Lần đầu mọi người nghe tên thế lực này. Vì vậy mọi ánh mắt nghi vấn đều nhìn trường bào áo đỏ.

“Không nghĩ tới truyền nhân Thương Khung giới thần bí sẽ xuất hiện ở đây.” Lâm lão cười lạnh một tiếng, vuốt bộ râu trắng dài, ánh mắt ác liệt nhìn Cung Vô Y, âm thanh lạnh lùng nói: “Hôm nay lão phu muốn xem người Thương Khung phân xử việc này, thế nhưng người cho rằng nếu ta buông tha nàng thì Thương Khung giới sẽ bỏ qua cho nàng sao?”

Câu môi cười lạnh, ánh mắt Cung Vô Y xoẹt qua tia sáng khác thường: “Vậy thì không cần các người quan tâm, các người vẫn là nên lo ình trước đi, ngàn vạn lần đừng để phế vật tiên nhân chạy loạn bên ngoài, nếu không bị người ta giết cũng không tìm thấy thủ phạm!”

Nắm chặt đại quyền, sắc mặt Lâm lão thay đổi, gã cực lực khống chế nội tâm phẫn nộ, lạnh lùng trừng mắt nhìn Cung Vô Y.

Tiên nhân và Thương Khung giới vốn là hai thế lực đối lập nhau, nếu như có thể gã thật sự rất muốn giết truyền nhân này, cho Thương Khung giới một đả kích thật lớn nhưng cường giả tiên nhân ở đây thì ai có thể biết người của Thương Khung giới có ở đây hay không.

Nếu không nắm chắc mười phần, gã sẽ không tùy tiện động thủ.

“Chúng ta đi!” Phất tay áo thật mạnh, Lâm lão không nhìn Cung Vô Y, cũng không quay đầu lại mà rời đi, sắc mặt âm trầm tựa như trước phong ba bão táp. Chưa từng được hung thủ giết cháu gái gã, gã nhất định không trở về...

Vân Tâm Điệp cắn môi, oán hận trừng mắt nhìn hai bóng dáng hài hòa như một kia, sắc mặt dữ tợn đáng sợ nhưng trong mắt lại không chút che giấu ghen ghét cùng không cam lòng.

Đến thế mà cũng không hại chết được nàng ta, mạng của nàng cũng thật lớn!

Thế lực Thương Khung giới là gì? Có thể khiến cường giả kiên kị nhất định không tầm thường! Bất kể thế nào ả cũng phải dành được sự sủng ái của Nam vương, có như vậy thì cả đại lục này còn ai dám khinh thường Vân Tâm Diệp?

“Vân Tâm Diệp, người thật to gan!”

Đột nhiên xuất hiện tiếng quát to, làm cho Vân Tâm Diệp tỉnh khỏi mộng đẹp.

Trong lòng khẽ run lên, hoảng sợ nhìn thần sắc uy nghiêm của Cung Vô Hải, hung hăng nuốt nước bọt: “Hoàng...Hoàng thượng, tiểu nữ không phải cố ý, tiểu nữ chỉ là...”

“Đến lúc này người còn muốn ngụy biện?” Long bào khẽ lay động trong gió. Cung Vô Hải lạnh lùng nhìn nữ tử ôn nhu đang run run rẩy rẩy: “Đã có gan vu hại biểu muội của trẫm thì phải có gan nhận phạt! Người đâu, lôi Vân Tâm Diệp ra đánh 100 trượng cho trẫm! Cũng đặt trên người nàng ta tấm bảng tiện nhân đi trong thành một vòng, ai cũng không được cầu tình.”

Vân Tâm Diệp chết tiệt này làm y sợ đến mức đổ mồ hôi lạnh toàn thân, cho dù thế nào cũng không thể dễ dàng tha thứ được!

Nghe vậy, trong lòng Vân Tâm Diệp cả kinh, “Bịch” một tiếng quỳ rạp xuống đất, liều mạng dập đầu, hoa lê vũ đài thút thút nỉ non: “Hoàng thượng, Hoàng thượng tha cho tiểu nữ một mạng a!”

Không nói đến 100 trượng chỉ vền vện đi quanh thành một vòng thì còn gì là hình tượng của ả? Sao ả có thể chịu được đây?

Lời cầu tình vừa mới tới miệng đã bị Vân Lan nuốt lại, có kinh nghiệm của Vân Tâm Vũ lần trước gã cũng không dám thay con gái cầu tình, sợ càng cầu thì hình phạt càng nặng hơn.

“Vương gia, Vương gia giúp ta cầu tình với Hoàng thượng đi, Vương gia...”

Nhìn thấy Cung Vô Hải thờ ơ, Vân Tâm Diệp vội vàng khẩn cầu nhìn Cung Vô Y, nhưng ánh mắt Cung Vô Y từ đầu đến cuối đều không nhìn ả một lần, chính là ngay cả ánh mắt xéo qua cũng không có. Tâm Vân Tâm Diệp nguội lạnh một nửa nhìn Dạ Nhược Ly, thù hận ngày càng chồng chất.

Ả ta nghĩ đều do lỗi của tiện nhân kia hấp dẫn sự chú ý của Nam vương, cũng là tại tiện nhân kia mà hoàng thượng mới trách phạt ả, chỉ là Vân Tâm Diệp lại không tự nhìn lại bản thân một chút.

Nếu như không phải tại ả sinh lòng ác muốn hãm hại Dạ Nhược Ly thì sao có thể bị Cung Vô Hải trừng phạt? Rất nhanh có hai thị vệ bước vào, đem Vân Tâm Diệp đang khóc hoa lê vũ đài kéo xuống, không lâu sau vang lên âm thanh thảm thiết.

Thanh âm kia quá mức thống khổ lẫn bi thảm làm ọi người không khỏi rung mình một cái. Đột nhiên Cung Vô Y dường như cảm nhận được điều gì đó, biến sắc, lông mi cong nhú chặt, mắt phượng có tia ngưng trọng: “Ta có việc phải rời khỏi đây một lúc, nàng về phủ trước đi.”

“Có việc?” Dạ Nhược Ly nhíu nhíu mày, nhìn thần sắc Cung Vô Y, đáy lòng hiện lên tia bất an: “Xảy ra chuyện gì rồi? Nếu không ta đi cùng người.”

Chính là Dạ Nhược Ly cũng không biết bản thân nàng sao lại lo lắng cho tên yêu nghiệt này, chỉ vì hắn đem lại cho nàng cảm giác ôn hòa và an tâm sao?

“Nàng đang lo lắng cho ta sao?” Môi đỏ cong lên, Cung Vô Y nhìn thẳng vào dung nhan tuyệt sắc, lộ nụ cười bông đùa: “Tiểu Dạ yên tâm đi, với thực lực phụ quân tương lai nhất định sẽ không có chuyện gì, nếu không ta có tư cách gì trở thành tướng công của nàng?”

Khóe mắt Dạ Nhược Ly co rút, cái tên yêu nghiệt này, được một tác lại đòi một thước, há miệng vương phi, ngậm miệng phụ quân, nàng chưa từng đáp ứng là sẽ gả cho hắn nha? Hơn nữa, nàng rất ít khi thấy ánh mắt nghiêm túc của Cung Vô Y, không biết là có chuyện gì?

Ôm thấp thỏm trong lòng không yên, Dạ Nhược Ly trở về vương phủ, vừa vào đại môn đã nhìn thấy Hàn Phong đang từ trong chạy ra, Hàn Phong nhìn Dạ Nhược Ly thì sững sờ một chút rồi hỏi: “Chủ mẫu, sao chỉ có mình người? Chủ nhân đâu?”

“Hàn Phong? Người đến thật đúng lúc, ta có một số việc muốn hỏi người.”

Thương Khung giới? Thế lực này cũng là lần đầu tiên nàng nghe thấy, không biết Thương Khung giới ở đâu? Hơn nữa nàng cảm thấy chuyện về Cung Vô Y rất đặc sắc.

“Chủ mẫu muốn biết chuyện của chủ nhân?” Hàn Phong thu hồi bước chân, khuôn mặt anh tuấn nở nụ cười thản nhiên, trong miệng phát ra tiếng than nhẹ: “Từ lúc mới sinh ra chủ nhân đã có mắt phượng yêu nghiệt, dung nhan cũng cực kì yêu nghiệt, càng quá hơn là trên trời có ánh sáng màu đỏ giáng xuống, cho nên bị phán là yêu nghiệt không nên tồn tại, mẫu thân chủ nhân cũng vì vậy mà bị tiên hoàng xử tử...”

Trời giáng ánh sáng màu đỏ?

Dạ Nhược Ly cười lạnh, trời giáng ánh sáng màu đỏ chính là tuyệt thể thiên tài, có thể nói chính là thiên tài trời sinh chứ không phải như Bắc Ảnh Phong là do được dưỡng thành.

Trong lịch sử cũng có ghi chép qua, buồn cười là võ giả lại không biết chút gì về huyền giả vì vậy mới nói tốt thành xấu, khó trách Thương Khung giới lại biết đến Cung Vô Y còn thu nhận làm truyền nhân.

Về phần nàng vì sao trời không giáng ánh sáng màu đỏ ước chừng là do nàng xuyên không qua làm cho thiên phú của Vân Văn Ca thay đổi, bản thân Vân Văn Ca không hề có thiên phú mạnh mẽ như vậy...

Hàn Phong cười lạnh một tiếng, mắt đen đầy hàn ý: “Từ nhỏ chủ nhân đã nhìn sắc mặt người trong cung mà sống, nếu không phải vì Lam thừa tướng cầu tình chắc hẳn cũng đã bị tiên hoàng xử tử từ lâu...”

Ngơ ngác một chút, Dạ Nhược Ly mới hiểu được với tính cách của Cung Vô Y vì sao mười năm trước lại cùng Cung Vân Phi đến Vân phủ tướng quân để thăm nàng, thì ra là do ông ngoại qua đời.

“Chủ nhân được người Thương Khung giới nhìn trúng, thu làm đệ tử, mọi chuyện cũng chuyển biến từ đó, bên trong Thương Khung giới là nơi ngọa hổ tàng long, vô số cường giả, mọi người đều cho rằng chủ nhân có thể trở thành truyền nhân Thương Khung giới là do vận may có được thiên phú trời sinh nên mới có thể trở thành đệ tử của Giới chủ mà không biết rằng chủ nhân càng hao tâm tổn sức tập luyện hơn người bình thường rất nhiều, trên người thường xuyên có thương tích...Nhưng hết lần này đến lần khác lại làm người ta ganh ghét, vọng tưởng sát hại chủ nhân, đoạt lấy vị trí của người...”

Hàn mang ngập tràn toàn bộ mắt đen, Hàn Phong ngẩng đầu nhìn trời sau đó mới nhìn Dạ Nhược Ly: “Chủ mẫu, ta đã nói hết chuyện ta biết rồi...Àch, chủ mẫu muốn đi đâu?”

Dạ Nhược Ly cũng không để ý đến Hàn Phong nữa, quay người chạy về phía lúc này nhưng chính nàng cũng không biết mình nên đi đâu.

Yêu nghiệt, người ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì, bằng không thì cho dù là Thương Khung giới hay tiên nhân, cũng sẽ có một ngày Dạ Nhược Ly ta sẽ san bằng nơi ấy.

“Ầm ầm!”

Đột nhiên rừng cây bên ngoài cửa thành vang lên một luồng khí thể cường đại.

Dạ Nhược Ly dừng chân, nhìn một trời bụi bay mù mịt, thần sắc lạnh lẽo, nắm chặt quyền, nói: “Yêu nghiệt, người đã cứu ta nhiều lần rồi, cho nên mặc dù người không muốn ta nhúng tay vào nhưng ta không có khả năng mặc kệ chuyện này.”

Dứt lời, bóng dáng lóe lên, bay vút đến chỗ bụi bay đầy trời kia.

Trong rừng cây rậm rạp, trường bào áo đỏ tiêu diêu trong gió. Nam tử tuyệt thế đứng thẳng trong đám cây, bình tĩnh không chút gợn sóng, thế nhưng trong mắt phượng vẫn lộ ra tia tàn khốc vô tình.

“Hắn đúng là để mắt đến ta.” Nhìn người trước mặt, sắc mặt Cung Vô Y âm trầm: “Vậy mà lại cam tâm phá hủy tôn tột đây, thật không hổ là...”

Đầu lĩnh là một lão giả che mặt, con ngươi bén nhọn nhìn Cung Vô Y, lạnh giọng: “Nếu như người đã nhìn ra lai lịch của chúng ta thì chết chắc cũng thoải mái hơn?”

“Nếu như bốn vương nói bốn vương không muốn?” Câu dẫn môi đỏ, mắt phượng chứa tia kiên định: “Vương phi bốn vương còn đang chờ, cho nên bốn vương tuyệt sẽ không chết trong tay các người.”

Thần sắc lão giả phát lạnh, chỉ huy đám người còn lại bao vây Cung Vô Y.

“Cung Vô Y công tử, tuy người đoán ra được thân phận của chúng ta nhưng có chuyện ta vẫn muốn nói cho người biết, không phải hấn sai khiến ta đến mà là vì lợi ích của chúng ta, chỉ có người chết thì vị trí truyền nhân Thương Khung giới mới là của hấn, chúng ta cũng có thể dựa vào, muốn trách cũng là trách người không nên rời khỏi Thương Khung giới, nếu như người còn ở đó tất nhiên sẽ có rất nhiều cường giả bảo hộ, ta cũng không thể giết người được.”

Khóe môi cười lạnh, thanh âm lão giả che mặt khắc nghiệt lạnh như băng. Lão rời khỏi Thương Khung giới liền đi điều tra tin tức của Cung Vô Y, những tin tức này đều cho biết một năm qua hấn và một nữ nhân ở cùng chỗ, chắc hấn vì nữ nhân này mà hấn mới ra ngoài.

Không nghĩ tới đường đường là truyền nhân Thương Khung giới, thủ đoạn ngoan độc trứ danh Cung Vô Y công tử lại vì một nữ nhân mà không trở về Thương Khung giới trong thời gian dài như vậy, bọn hấn cũng nên cảm tạ nữ nhân kia, bằng không sao có được cơ hội giết hấn?

Rút trường kiếm ra, cuồng phong nổi lên, Cung Vô Y cầm chuôi kiếm, đứng thẳng trong cuồng phong, lộ rõ một thân phong hoa tuyết đại. Tóc đen bay theo cuồng phong, thời khắc này, nam nhân tuấn mỹ yêu nghiệt này lại làm cho người ta có cảm giác không bắt kịp, mặc kệ thực lực hấn như thế nào nhưng phần khí thế bá đạo tàn nhẫn này không khỏi khiến đối phương phải thay đổi sắc mặt.

“Hừ, người là Huyền Hoàng đỉnh phong thì sao? Đừng quên ta chính là Huyền tôn, người cho rằng chỉ dựa vào thực lực của người có thể rung chuyển được trời đất?” Hừ lạnh một tiếng, lão giả cũng bộc phát khí thế cường hãn, hung hăng bay tới chỗ Cung Vô Y...

“Ầm ầm!”

Hai đạo khí chạm vào nhau, phát ra thanh âm kinh thiên động địa.

Nhất thời bụi bay tứ tung che đi tầm mắt của mọi người.

Ít lâu sau, bụi mù chậm rãi tan ra, lão giả mới phát hiện Cung Vô Y không chút bị khí thế của lão làm ảnh hưởng, hấn vẫn đứng nguyên một chỗ, chỉ là chân hấn lún sâu trong mặt đất.

Nhìn mắt phượng Cung Vô Y chứa vẻ đùa cợt, lòng lão giả trầm xuống: “Không hổ danh là Cung Vô Y công tử, với thực lực Huyền Hoàng đỉnh phong lại có thể đấu ngang với ta, thế nhưng chân người đã lún sâu trong đất, cái này chứng minh người vẫn thua ta một bậc.”

Cung Vô Y âm lãnh cười, cũng không trả lời lão giả kia, vèn vèn chỉ nâng chân lên bước tới chỗ lão giả. Lão giả nhướn mày, lạnh lùng nhìn hấn, đang muốn mở miệng nói thì một thanh âm khinh thường vang vọng khắp rừng rậm: “Nhiều người như vậy lại không biết xấu hổ mà đánh một mình hấn?”

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, bước chân Cung Vô Y dừng lại, kinh ngạc quay đầu nhìn thấy người đang bước tới, sát ý trong mắt dần tan mà chuyển thành một vòng kích động: “Tiểu Dạ, sao nàng lại ở đây?”

Chẳng lẽ là Tiểu Dạ nhi lo lắng cho hấn nên mới đi tìm? Xem ra những cố gắng của mình có hiệu quả, trong lòng nàng quả nhiên có hấn, nhưng...

“Tiểu Dạ, bốn vương biết nàng lo lắng, bất quá nàng cho rằng chỉ dựa vào bọn hấn có thể tổn thương phu quân tương lai của nàng sao? Cho nên nàng không cần tới đây.”

“Yêu nghiệt.” Dạ Nhược Ly im lặng nhìn hấn, ánh mắt của không nhìn qua người bên cạnh: “Người đã cứu ta nhiều lần, bởi vậy ta tuyệt đối sẽ không để người đối mặt với cường địch một mình.”

“Cái gì?” Nghe vậy, Cung Vô Y kích động nhảy dựng lên, dè vai Dạ Nhược Ly, bắt buộc ánh mắt nàng phải nhìn hấn, cả giận nói: “Nói như vậy không phải là vì nàng lo lắng cho ta? Mà là muốn báo ân? Không được, nàng phải lo lắng cho bốn vương, nữ nhân, nàng thật sự không lo lắng cho bốn vương sao?”

Cung Vô Y trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, khuôn mặt tuấn tú đầy ủy khuất, nếu như người ngoài không biết còn tưởng Dạ Nhược Ly đang ruồng bỏ phu quân của nàng.

“Hai người các người nói xong chưa? Đừng lãng phí thời gian của ta!” Ánh mắt lão giả lạnh như băng nhìn Dạ Nhược Ly, khe cau mày, nếu như đoán không sai thì nữ nhân này chính là nguyên nhân Cung Vô Y ở lại đây lâu như thế. Nếu hai người đã có tình có nghĩa như vậy thì lão sẽ làm người tốt tiên bọn họ cùng đi Minh giới, thành toàn cho bọn họ.

“Lão đầu, người đường đường là Huyền tôn, chẳng những lấy lớn hiếp nhỏ mà còn lấy nhiều hiếp ít.” Dạ Nhược Ly đẩy Cung Vô Y, cười lạnh nhìn lão giả che mặt: “Tuy yêu nghiệt này rất phiền phức, càng lúc càng dây dưa, nhưng không có biện pháp, ai bảo hấn cứu ta nhiều lần như vậy, huống chi trừ ta ra không ai được phép khi dễ hấn!”

Cung Vô Y lại một lần nữa kích động, Tiểu Dạ nhi nói như thế phải chăng trong lòng đã dần chấp nhận hấn? Chỉ cần nàng nguyện ý gả cho hấn, đừng nói là bị nàng khi dễ mỗi ngày, cho dù có trở thành nô bộc cũng cam tâm tình nguyện. (thê nô =.)

Nếu mọi người biết trong lòng Cung Vô Y nghĩ gì đoán chừng sẽ phun ra một búng máu...

“Hai người các người muốn cùng chết, sao ta có thể không thành toàn?” Thần sắc lạnh lẽo, lão giả phát tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cung Vô Y giao cho ra, các người giải quyết nữ nhân kia đi!”

Dứt lời, những người còn lại tiến tới Dạ Nhược Ly, kiểm trong tay lóe lên tia sáng lạnh thấu xương...

“Yêu nghiệt, người yên tâm đi, những người này không thể gây tổn thương cho ta!” Dạ Nhược Ly nắm chặt chuôi kiếm, ánh mắt đầy sát ý.

Nghe thấy lời cam đoan của Dạ Nhược Ly, Cung Vô Y nhẹ nhàng gật đầu, nhìn lão giả trước mắt, dù sao đối mặt với Huyền tôn cho dù là Cung Vô Y cũng không dám phân tâm.

Chiến đấu hết sức căng thẳng!

Dạ Nhược Ly cầm trường kiếm đánh với đám người kia, vì có Huyền tôn cho nên đám người này chỉ ở mức Huyền Hoàng, lại chỉ có trung cấp và cấp thấp, với thực lực của Dạ Nhược Ly cũng không có vấn đề gì.

Cung Vô Y dần yên tâm, toàn tâm toàn ý đối phó với lão giả.

“Đáng chết, nàng kia sao lại biến thái như vậy?” Lão giả cắn răng thật chặt, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn qua bên Dạ Nhược Ly, khi thấy đám người kia đánh nhau với nàng, sắc mặt không khỏi đại biến: “Nàng so với Cung Vô Y còn trẻ tuổi hơn, vì sao lại có được thực lực như vậy? Khó trách Cung Vô Y lại động tâm!”

Hơn nữa thực lực của Cung Vô Y cũng làm lão khiếp sợ, xem ra muốn Cung Vô Y phân tâm nhất định phải giết nữ nhân kia trước.

Trong mắt lóe lên tia ngoan độc, lão giả đánh một chiêu về phía Cung Vô Y, trong lúc Cung Vô Y né tránh, bóng dáng của lão liền biến mất trong hư không.

“Nguy rồi!”

Trong nháy mắt, đầu óc Cung Vô Y trống rỗng, hấn chưa kịp có suy nghĩ gì nhưng thân thể lại tự giác hành động...

“Phốc!”

Thanh âm trường kiếm cắm phập vào cơ thể nghe thấy thật rõ ràng, mùi máu phảng phất trong gió bay đi.

Vốn dĩ với thực lực của Cung Vô Y, lão giả không có cách nào làm hấn bị trọng thương, nhưng khi hấn không kịp suy nghĩ đã hành động, huống chi động tác của lão giả lại quá nhanh, trừ cách dùng thân thể để ngăn công kích, không có biện pháp khác.

Nhìn Cung Vô Y ở trước mặt ngã xuống, sắc mặt Dạ Nhược Ly trong thoáng chốc đã tái nhợt, bị thương, phần nộ, tự trách, vô số cảm xúc trong lòng nàng sinh sôi, cuối cùng hóa thành cừ hận.

Sự xuất hiện của nàng, chỉ vì muốn trợ giúp Cung Vô Y lại không nghĩ tới cũng là nàng đã hại hấn.

“Oanh!”

Đúng lúc này, trên bầu trời huyền khí hóa thành cuồng phong, đồng loạt hướng tới chỗ Dạ Nhược Ly.

Tất cả mọi người đều bị cảnh tượng này dọa cho sợ ngây người, hoảng sợ nhìn gió lốc huyền khí hướng tới Dạ Nhược Ly, cũng vì phong bạo quá cường đại nên mọi người không dám tới gần.

Nâng mắt lên nhìn, mắt đen chứa đầy huyết quang (tia máu) gắt gao nhìn chăm chăm vào lão giả.

Phần nộ cùng bị thương cường đại kích thích nam thần quyết trong người nàng phát huy đến mức cực đại, phong bạo huyền khí cuốn quanh thân Dạ Nhược Ly cuối cùng biến thành thực lực của nàng.

“Oanh!”

“Ầm ầm!”

Phong bạo huyền khí còn chưa dừng lại hẳn đã sinh ra phong bạo huyền khí khác...

Mọi người trừng to mắt nhìn, không thể tin được nhìn Dạ Nhược Ly, cho dù là ai cũng không nghĩ tới có thể biến thái đến mức độ này, hấp thu một đồng huyền khí cường đại kết quả liền đột phá...

Thiếu nữ này có còn là người hay không? Đại khái là yêu nghiệt a? Vì sao trên đại lục này lại có kẻ biến thái như thế?

Lại để cho loại người biến thái này tồn tại thật sự là đã kích người a.

Lão giả sống lâu như vậy cũng bị thực lực biến thái này dọa sợ, sau đó lão mới hoàn hồn, cười lạnh một tiếng: “Cho dù người có đột phá cũng chỉ là Huyền Hoàng cao cấp, người cho rằng với thực lực của người sẽ là đối thủ của ta sao?”

Dạ Nhược Ly lạnh lùng nhìn lão giả, quay người đến trước mặt Cung Vô Y, giang hai tay chống tới, trong lòng bàn tay nàng hiển nhiên là có một viên đan được óng ánh.

Nàng cầm đan dược muốn cho Cung Vô Y ăn vào nhưng cặp môi đỏ mọng của hắn đóng chặt, mặc kệ nàng dùng cách gì cũng không thể tiến vào họng.

“Yêu nghiệt, lần này tiện nghi cho người rồi.”

Dạ Nhược Ly ngậm đan dược, quyết định quên thân nhắm mắt lại, hạ thân xuống, hướng tới dung nhan điên đảo chúng sinh của Cung Vô Y, lấy đan dược đang ngậm trong miệng đẩy qua cho hắn.

Không lâu sau sắc mặt trắng bệch của Cung Vô Y dần dần khôi phục khí sắc, hắn chớp chớp mắt liên nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, mắt phượng dài hẹp ánh lên tia vui vẻ.

Dạ Nhược Ly đang muốn đứng dậy, ai ngờ Cung Vô Y lại đưa tay ôm nàng vào lòng, làm nụ hôn càng sâu thêm...

Sắc mặt trầm xuống, Dạ Nhược Ly nâng chân, hung hăng đạp Cung Vô Y một cái, Cung Vô Y cũng không tránh không né, ý cười đầy mặt nhìn Dạ Nhược Ly, thậm chí bị đá thêm cái nữa hắn cũng không buông tay.

“Tiểu Dạ.” Thật lâu sau Cung Vô Y mới buông Dạ Nhược Ly ra, môi đỏ cong lên tiến tới tai nàng, thổi hơi, mập mờ nói: “Nàng đã chiếm được tiện nghi rồi, lần này không muốn phụ trách cũng không được.”

Thương thể của Cung Vô Y dần khôi phục lại làm cho những người kia không khỏi há hốc mồm.

Toàn thân lão giả run rẩy, trừng to con mắt, gắt gao nhìn chăm chăm hai người: “Không, không có khả năng, rõ ràng ta đã đâm trúng chỗ yếu hại của hắn, vì sao hắn có thể bình yên vô sự, vừa rồi nữ nhân kia cho hắn ăn đan dược gì? Nếu ta có được đan dược này...”

Tham lam liếm láp môi dưới, trong mắt lão giả chứa tia mưu mô xảo quyệt.

Cho dù Cung Vô y khôi phục lại thương thể thì sao? Lão vẫn có thể giết được hai người kia.

“Yêu nghiệt, người cứ chờ ở đây, chuyện tiếp theo cứ giao cho ta,” Chậm rãi quay người, Dạ Nhược Ly cất bước đi tới lão giả, theo cước bộ nàng di chuyển, khí thế cường hãn ngày càng đậm.

Cách lão giả không xa, Dạ Nhược Ly dừng lại, giữa lông mày tràn ngập chi khí cuồng ngạo: “Bạch Hổ, người đã thức tỉnh rồi vậy thì đám người này giao cho người, nhớ kỹ, ta muốn bọn hắn một tên cũng không thoát!”

Chương 8: Nàng ta là người sao? Quá biến thái!

editor: aries mai.

Bước chân của Phong lão ngày càng đến gần, Dạ Nhược Ly càng nắm chặt tay, âm thầm vận dụng tất cả sức mạnh, nếu như thấy không ổn nhất định phải một chiêu đánh chết lão giả này. Cho dù gã là Huyền tôn nhưng trong lúc không phòng bị nàng vẫn có 60% cơ hội.

“Chậm đã!”

Lúc Phong lão sắp đến gần Dạ Nhược Ly thì Cung Vô Y buông tay nàng ra, cất bước tiến lên ngăn chặn giữa nàng và Phong lão, dung nhan tuấn mỹ âm trầm, thanh âm âm lãnh chậm chạp tuôn ra từ môi đỏ có chứa cường thế bá đạo.

“Bốn vương ngược lại muốn nhìn xem ai dám tiếp cận nàng!”

Bị ép phải dừng chân, Phong lão khẽ cau mày, thần sắc bất thiện nói: “Người không cho ta tiếp cận nàng? Chẳng lẽ thật sự là tiên nhân trong tộc ta thực sự bị nàng ta giết chết?”

Lập tức vô số ánh mắt nhìn Dạ Nhược Ly.

Cung Vô Hải đổ mồ hôi lạnh thay cho hai người bọn họ, sớm biết sẽ làm liên lụy đến họ, cho dù có bị cường giả áp bách y cũng nhất quyết không giúp bọn hắn tìm người rồi.

Có chút hả hê nhìn Dạ Nhược Ly, Vân Tâm Điệp nở nụ cười âm hiểm: “Vân Văn Ca, chỉ bằng tiện nhân người cũng xứng tranh giành nam nhân với Vân Tâm Điệp ta sao? Đợi thêm chút nữa ngay cả chết thể nào người cũng không biết đâu.”

Như vậy Nam Vương tuấn mỹ yêu nghiệt chỉ có thể xứng đôi với Vân Tâm Điệp ả, Vân Văn Ca là gì cơ chứ? Có tư cách gì mà trở thành Nam vương phi? Nếu nàng ta chết rồi nhất định cái ghế Nam vương phi là của ả.

“Nguyên lai đây là cách đối nhân xử thế của đám tiên nhân các người,” Đột nhiên Cung Vô Y cười lại một tiếng, nhưng sắc mặt ngày càng ngưng trọng, thanh âm âm trầm tựa như địa ngục vang lên: “Thê tử của bốn vương không cho người ngoài tiếp cận, nếu muốn lại gần nàng cũng có thể, trừ phi người không cần cái mũi của mình nữa!”

“Người...”

Sắc mặt Phong lão đại biến, khuôn mặt tái nhợt nhìn Cung Vô Y nhưng chưa đợi gã lên tiếng thì sau lưng một âm đạo vang lên: “Nếu lão phu đoán không sai thì người chính là truyền nhân của Thương Khung giới...”

Thương Khung giới?

Lần đầu mọi người nghe tên thế lực này. Vì vậy mọi ánh mắt nghi vấn đều nhìn trường bào áo đỏ.

“Không nghĩ tới truyền nhân Thương Khung giới thần bí sẽ xuất hiện ở đây.” Lâm lão cười lạnh một tiếng, vuốt bộ râu trắng dài, ánh mắt ác liệt nhìn Cung Vô Y, âm thanh lạnh lùng nói: “Hôm nay lão phu muốn xem người Thương Khung phân xử việc này, thế nhưng người cho rằng nếu ta buông tha nàng thì Thương Khung giới sẽ bỏ qua cho nàng sao?”

Câu môi cười lạnh, ánh mắt Cung Vô Y xoẹt qua tia sáng khác thường: “Vậy thì không cần các người quan tâm, các người vẫn là nên lo mình trước đi, ngàn vạn lần đừng để phế vật tiên nhân chạy loạn bên ngoài, nếu không bị người ta giết cũng không tìm thấy thủ phạm!”

Nắm chặt đại quyền, sắc mặt Lâm lão thay đổi, gã cực lực khống chế nội tâm phẫn nộ, lạnh lùng trừng mắt nhìn Cung Vô Y.

Tiên nhân và Thương Khung giới vốn là hai thế lực đối lập nhau, nếu như có thể gã thật sự rất muốn giết truyền nhân này, cho Thương Khung giới một đả kích thật lớn nhưng cường giả tiên nhân ở đây thì ai có thể biết người của Thương Khung giới có ở đây hay không.

Nếu không nắm chắc mười phần, gã sẽ không tùy tiện động thủ.

“Chúng ta đi!” Phất tay áo thật mạnh, Lâm lão không nhìn Cung Vô Y, cũng không quay đầu lại mà rời đi, sắc mặt âm trầm tựa như trước phong ba bão táp. Chưa từng được hung thủ giết cháu gái gã, gã nhất định không trở về...

Vân Tâm Diệp cắn môi, oán hận trừng mắt nhìn hai bóng dáng hài hòa như một kia, sắc mặt dữ tợn đáng sợ nhưng trong mắt lại không chút che giấu ghen ghét cùng không cam lòng.

Đến thế mà cũng không hại chết được nàng ta, mạng của nàng cũng thật lớn!

Thế lực Thương Khung giới là gì? Có thể khiến cường giả kiêng kị nhất định không tầm thường! Bất kể thế nào ả cũng phải dành được sự sủng ái của Nam vương, có như vậy thì cả đại lục này còn ai dám khinh thường Vân Tâm Diệp?

“Vân Tâm Diệp, ngươi thật to gan!”

Đột nhiên xuất hiện tiếng quát to, làm cho Vân Tâm Diệp tỉnh khỏi mộng đẹp.

Trong lòng khẽ run lên, hoảng sợ nhìn thần sắc uy nghiêm của Cung Vô Hải, hung hăng nuốt nước bọt: “Hoàng...Hoàng thượng, tiểu nữ không phải cố ý, tiểu nữ chỉ là...”

“Đến lúc này ngươi còn muốn ngụy biện?” Long bào khẽ lay động trong gió. Cung Vô Hải lạnh lùng nhìn nữ tử ôn nhu đang run run rẩy rẩy: “Đã có gan vu hại biểu muội của trẫm thì phải có gan nhận phạt! Người đâu, lôi Vân Tâm Diệp ra đánh 100 trượng cho trẫm! Cũng đặt trên người nàng ta tám bảng tiện nhân đi trong thành một vòng, ai cũng không được cầu tình.”

Vân Tâm Diệp chết tiệt này làm y sợ đến mức đổ mồ hôi lạnh toàn thân, cho dù thế nào cũng không thể dễ dàng tha thứ được!

Nghe vậy, trong lòng Vân Tâm Diệp cả kinh, “Bịch” một tiếng quỳ rạp xuống đất, liều mạng dập đầu, hoa lê vũ đài thút thít nỉ non: “Hoàng thượng, Hoàng thượng tha cho tiểu nữ một mạng a!”

Không nói đến 100 trượng chỉ vền vẹn đi quanh thành một vòng thì còn gì là hình tượng của ả? Sao ả có thể chịu được đây?

Lời cầu tình vừa mới tới miệng đã bị Vân Lan nuốt lại, có kinh nghiệm của Vân Tâm Vũ lần trước gã cũng không dám thay con gái cầu tình, sợ càng cầu thì hình phạt càng nặng hơn.

“Vương gia, Vương gia giúp ta cầu tình với Hoàng thượng đi, Vương gia...”

Nhìn thấy Cung Vô Hải thờ ơ, Vân Tâm Diệp vội vàng khẩn cầu nhìn Cung Vô Y, nhưng ánh mắt Cung Vô Y từ đầu đến cuối đều không nhìn ả một lần, chính là ngay cả ánh mắt xéo qua cũng không có. Tâm Vân Tâm Diệp nguội lạnh một nửa nhìn Dạ Nhược Ly, thù hận ngày càng chồng chất.

Ả ta nghĩ đều do lỗi của tiện nhân kia hấp dẫn sự chú ý của Nam vương, cũng là tại tiện nhân kia mà hoàng thượng mới trách phạt ả, chỉ là Vân Tâm Diệp lại không tự nhìn lại bản thân một chút.

Nếu như không phải tại ả sinh lòng ác muốn hãm hại Dạ Nhược Ly thì sao có thể bị Cung Vô Hải trừng phạt? Rất nhanh có hai thị vệ bước vào, đem Vân Tâm Diệp đang khóc hoa lê vũ đài kéo xuống, không lâu sau vang lên âm thanh thảm thiết.

Thanh âm kia quá mức thống khổ lẫn bi thảm làm ọi người không khỏi rung mình một cái. Đột nhiên Cung Vô Y dường như cảm nhận được điều gì đó, biến sắc, lông mi cong nhú chặt, mắt phượng có tia ngưng trọng: “Ta có việc phải rời khỏi đây một lúc, nàng về phủ trước đi.”

“Có việc?” Dạ Nhược Ly nhíu nhíu mày, nhìn thần sắc Cung Vô Y, đáy lòng hiện lên tia bất an: “Xảy ra chuyện gì rồi? Nếu không ta đi cùng ngươi.”

Chính là Dạ Nhược Ly cũng không biết bản thân nàng sao lại lo lắng cho tên yêu nghiệt này, chỉ vì hắn đem lại cho nàng cảm giác ôn hòa và an tâm sao?

“Nàng đang lo lắng cho ta sao?” Môi đỏ cong lên, Cung Vô Y nhìn thẳng vào dung nhan tuyệt sắc, lộ nụ cười bông đùa: “Tiểu Dạ yên tâm đi, với thực lực phu quân tương lai nhất định sẽ không có chuyện gì, nếu không ta có tư cách gì trở thành tướng công của nàng?”

Khóe mắt Dạ Nhược Ly co rút, cái tên yêu nghiệt này, được một tác lại đòi một thước, há miệng vương phi, ngậm miệng phu quân, nàng chưa từng đáp ứng là sẽ gả cho hắn nha? Hơn nữa, nàng rất ít khi thấy ánh mắt nghiêm túc của Cung Vô Y, không biết là có chuyện gì?

Ôm thấp thỏm trong lòng không yên, Dạ Nhược Ly trở về vương phủ, vừa vào đại môn đã nhìn thấy Hàn Phong đang từ trong chạy ra, Hàn Phong nhìn Dạ Nhược Ly thì dừng một chút rồi hỏi: “Chủ mẫu, sao chỉ có mình người? Chủ nhân đâu?”

“Hàn Phong? Người đến thật đúng lúc, ta có một số việc muốn hỏi người.”

Thương Khung giới? Thế lực này cũng là lần đầu tiên nàng nghe thấy, không biết Thương Khung giới ở đâu? Hơn nữa nàng cảm thấy chuyện về Cung Vô Y rất đặc sắc.

“Chủ mẫu muốn biết chuyện của chủ nhân?” Hàn Phong thu hồi bước chân, khuôn mặt anh tuấn nở nụ cười thản nhiên, trong miệng phát ra tiếng than nhẹ: “Từ lúc mới sinh ra chủ nhân đã có mắt phượng yêu nghiệt, dung nhan cũng cực kì yêu nghiệt, càng quá hơn là trên trời có ánh sáng màu đỏ giáng xuống, cho nên bị phán là yêu nghiệt không nên tồn tại, mẫu thân chủ nhân cũng vì vậy mà bị tiên hoàng xử tử...”

Trời giáng ánh sáng màu đỏ?

Dạ Nhược Ly cười lạnh, trời giáng ánh sáng màu đỏ chính là tuyệt thể thiên tài, có thể nói chính là thiên tài trời sinh chứ không phải như Bắc Ảnh Phong là do được dưỡng thành.

Trong lịch sử cũng có ghi chép qua, buồn cười là vô giả lại không biết chút gì về huyền giả vì vậy mới nói tốt thành xấu, khó trách Thương Khung giới lại biết đến Cung Vô Y còn thu nhận làm truyền nhân.

Về phần nàng vì sao trời không giáng ánh sáng màu đỏ ước chừng là do nàng xuyên không qua làm cho thiên phú của Vân Văn Ca thay đổi, bản thân Vân Văn Ca không hề có thiên phú mạnh mẽ như vậy...

Hàn Phong cười lạnh một tiếng, mắt đen đầy hàn ý: “Từ nhỏ chủ nhân đã nhìn sắc mặt người trong cung mà sống, nếu không phải vì Lam thừa tướng cầu tình chắc hẳn cũng đã bị tiên hoàng xử tử từ lâu...”

Ngơ ngác một chút, Dạ Nhược Ly mới hiểu được với tính cách của Cung Vô Y vì sao mười năm trước lại cùng Cung Vân Phi đến Vân phủ tướng quân để thăm nàng, thì ra là do ông ngoại qua đời.

“Chủ nhân được người Thương Khung giới nhìn trúng, thu làm đệ tử, mọi chuyện cũng chuyển biến từ đó, bên trong Thương Khung giới là nơi ngọa hổ tàng long, vô số cường giả, mọi người đều cho rằng chủ nhân có thể trở thành truyền nhân Thương Khung giới là do vận may có được thiên phú trời sinh nên mới có thể trở thành đệ tử của Giới chủ mà không biết rằng chủ nhân càng hao tâm tổn sức tập luyện hơn người bình thường rất nhiều, trên người thường xuyên có thương tích...Nhưng hết lần này đến lần khác lại làm người ta ganh ghét, vọng tưởng sát hại chủ nhân, đoạt lấy vị trí của người...”

Hàn mang ngập tràn toàn bộ mắt đen, Hàn Phong ngẩng đầu nhìn trời sau đó mới nhìn Dạ Nhược Ly: “Chủ mẫu, ta đã nói hết chuyện ta biết rồi...Ách, chủ mẫu muốn đi đâu?”

Dạ Nhược Ly cũng không để ý đến Hàn Phong nữa, quay người chạy về phía lúc nãy nhưng chính nàng cũng không biết mình nên đi đâu.

Yêu nghiệt, người ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì, bằng không thì cho dù là Thương Khung giới hay tiên nhân, cũng sẽ có một ngày Dạ Nhược Ly ta sẽ san bằng nơi ấy.

“Ầm ầm!”

Đột nhiên rừng cây bên ngoài cửa thành vang lên một luồng khí thể cường đại.

Dạ Nhược Ly dừng chân, nhìn một trời bụi bay mù mịt, thần sắc lạnh lẽo, nắm chặt quyền, nói: “Yêu nghiệt, ngươi đã cứu ta nhiều lần rồi, cho nên mặc dù ngươi không muốn ta nhúng tay vào nhưng ta không có khả năng mặc kệ chuyện này.”

Dứt lời, bóng dáng lóe lên, bay vút đến chỗ bụi bay đầy trời kia.

Trong rừng cây rậm rạp, trường bào áo đỏ tiêu diêu trong gió. Nam tử tuyệt thế đứng thẳng trong đám cây, bình tĩnh không chút gợn sóng, thế nhưng trong mắt phượng vẫn lộ ra tia tàn khốc vô tình.

“Hắn đúng là để mắt đến ta.” Nhìn người trước mặt, sắc mặt Cung Vô Y âm trầm: “Vậy mà lại cam tâm phái Huyền tôn tới đây, thật không hổ là...”

Đầu lĩnh là một lão giả che mặt, con ngươi bén nhọn nhìn Cung Vô Y, lạnh giọng: “Nếu như ngươi đã nhìn ra lai lịch của chúng ta thì chết chắc cũng thoải mái hơn?”

“Nếu như bốn vương nói bốn vương không muốn?” Câu dẫn môi đỏ, mắt phượng chứa tia kiên định: “Vương phi bốn vương còn đang chờ, cho nên bốn vương tuyệt sẽ không chết trong tay các ngươi.”

Thần sắc lão giả phát lạnh, chỉ huy đám người còn lại bao vây Cung Vô Y.

“Cung Vô Y công tử, tuy ngươi đoán ra được thân phận của chúng ta nhưng có chuyện ta vẫn muốn nói cho ngươi biết, không phải hấn sai khiến ta đến mà là vì lợi ích của chúng ta, chỉ có ngươi chết thì vị trí truyền nhân Thương Khung giới mới là của hấn, chúng ta cũng có thể dựa vào, muốn trách cũng là trách ngươi không nên rời khỏi Thương Khung giới, nếu như ngươi còn ở đó tất nhiên sẽ có rất nhiều cường giả bảo hộ, ta cũng không thể giết ngươi được.”

Khóe môi cười lạnh, thanh âm lão giả che mặt khắc nghiệt lạnh như băng. Lão rời khỏi Thương Khung giới liền đi điều tra tin tức của Cung Vô Y, những tin tức này đều cho biết một năm qua hấn và một nữ nhân ở cùng chỗ, chắc hấn vì nữ nhân này mà hấn mới ra ngoài.

Không nghĩ tới đường đường là truyền nhân Thương Khung giới, thủ đoạn ngoan độc trứ danh Cung Vô Y công tử lại vì một nữ nhân mà không trở về Thương Khung giới trong thời gian dài như vậy, bọn hấn cũng nên cảm tạ nữ nhân kia, bằng không sao có được cơ hội giết hấn?

Rút trường kiếm ra, cuồng phong nổi lên, Cung Vô y cầm chuôi kiếm, đứng thẳng trong cuồng phong, lộ rõ một thân phong hoa tuyết đại. Tóc đen bay theo cuồng phong, thời khắc này, nam nhân tuấn mỹ yêu nghiệt này lại làm cho người ta có cảm giác không bắt kịp, mặc kệ thực lực hấn như thế nào nhưng phần khí thế bá đạo tàn nhẫn này không khỏi khiến đối phương phải thay đổi sắc mặt.

“Hừ, ngươi là Huyền Hoàng đỉnh phong thì sao? Đừng quên ta chính là Huyền tôn, ngươi cho rằng chỉ dựa vào thực lực của ngươi có thể rung chuyển được trời đất?” Hừ lạnh một tiếng, lão giả cũng bộc phát khí thế cường hãn, hung hăng bay tới chỗ Cung Vô Y...

“Ầm ầm!”

Hai đạo khí chạm vào nhau, phát ra thanh âm kinh thiên động địa.

Nhất thời bụi bay tứ tung che đi tầm mắt của mọi người.

Ít lâu sau, bụi mù chậm rãi tan ra, lão giả mới phát hiện Cung Vô Y không chút bị khí thế của lão làm ảnh hưởng, hấn vẫn đứng nguyên một chỗ, chỉ là chân hấn lún sâu trong mặt đất.

Nhìn mắt phượng Cung Vô Y chứa vẻ đùa cợt, lòng lão giả trầm xuống: “Không hổ danh là Cung Vô Y công tử, với thực lực Huyền Hoàng đỉnh phong lại có thể đấu ngang với ta, thế nhưng chân ngươi đã lún sâu trong đất, cái này chứng minh ngươi vẫn thua ta một bậc.”

Cung Vô Y âm lãnh cười, cũng không trả lời lão giả kia, vền vền chỉ nâng chân lên bước tới chỗ lão giả. Lão giả nhướn mày, lạnh lùng nhìn hấn, đang muốn mở miệng nói thì một thanh âm khinh thường vang vọng khắp rừng rậm: “Nhiều người như vậy lại không biết xấu hổ mà đánh một mình hấn?”

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, bước chân Cung Vô Y dừng lại, kinh ngạc quay đầu nhìn thấy người đang bước tới, sát ý trong mắt dần tan mà chuyển thành một vòng kích động: “Tiểu Dạ, sao nàng lại ở đây?”

Chẳng lẽ là Tiểu Dạ nhi lo lắng cho hấn nên mới đi tìm? Xem ra những cố gắng của mình có hiệu quả, trong lòng nàng quả nhiên có hấn, nhưng...

“Tiểu Dạ, bốn vương biết nàng lo lắng, bắt quá nàng cho rằng chỉ dựa vào bọn hấn có thể tổn thương phụ quân tương lai của nàng sao? Cho nên nàng không cần tới đây.”

“Yêu nghiệt.” Dạ Nhược Ly im lặng nhìn hấn, ánh mắt của không nhìn qua người bên cạnh: “Người đã cứu ta nhiều lần, bởi vậy ta tuyệt đối sẽ không để người đối mặt với cường địch một mình.”

“Cái gì?” Nghe vậy, Cung Vô Y kích động nhảy dựng lên, đè vai Dạ Nhược Ly, bắt buộc ánh mắt nàng phải nhìn hấn, cả giận nói: “Nói như vậy không phải là vì nàng lo lắng cho ta? Mà là muốn báo ân? Không được, nàng phải lo lắng cho bốn vương, nữ nhân, nàng thật sự không lo lắng cho bốn vương sao?”

Cung Vô Y trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, khuôn mặt tuấn tú đầy ủy khuất, nếu như người ngoài không biết còn tưởng Dạ Nhược Ly đang ruồng bỏ phụ quân của nàng.

“Hai người các người nói xong chưa? Đừng lãng phí thời gian của ta!” Ánh mắt lão giả lạnh như băng nhìn Dạ Nhược Ly, khe cau mày, nếu như đoán không sai thì nữ nhân này chính là nguyên nhân Cung Vô Y ở lại đây lâu như thế. Nếu hai người đã có tình có nghĩa như vậy thì lão sẽ làm người tốt tiền bọn họ cùng đi Minh giới, thành toàn cho bọn họ.

“Lão đầu, người đường đường là Huyền tôn, chẳng những lấy lớn hiếp nhỏ mà còn lấy nhiều hiếp ít.” Dạ Nhược Ly đẩy Cung Vô Y, cười lạnh nhìn lão giả che mặt: “Tuy yêu nghiệt này rất phiền phức, càng lúc càng dây dưa, nhưng không có biện pháp, ai bảo hấn cứu ta nhiều lần như vậy, huống chi trừ ta ra không ai được phép khi dễ hấn!”

Cung Vô Y lại một lần nữa kích động, Tiểu Dạ nhi nói như thế phải chăng trong lòng đã dần chấp nhận hấn? Chỉ cần nàng nguyện ý gả cho hấn, đừng nói là bị nàng khi dễ mỗi ngày, cho dù có trở thành nô bộc cũng cam tâm tình nguyện. (thê nô =.)

Nếu mọi người biết trong lòng Cung Vô Y nghĩ gì đoán chừng sẽ phun ra một búng máu...

“Hai người các người muốn cùng chết, sao ta có thể không thành toàn?” Thần sắc lạnh lẽo, lão giả phát tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cung Vô Y giao cho ra, các người giải quyết nữ nhân kia đi!”

Dứt lời, những người còn lại tiến tới Dạ Nhược Ly, kiểm trong tay lóe lên tia sáng lạnh thấu xương...

“Yêu nghiệt, người yên tâm đi, những người này không thể gây tổn thương cho ta!” Dạ Nhược Ly nắm chặt chuôi kiếm, ánh mắt đầy sát ý.

Nghe thấy lời cam đoan của Dạ Nhược Ly, Cung Vô Y nhẹ nhàng gật đầu, nhìn lão giả trước mắt, dù sao đối mặt với Huyền tôn cho dù là Cung Vô Y cũng không dám phân tâm.

Chiến đấu hết sức căng thẳng!

Dạ Nhược Ly cầm trường kiếm đánh với đám người kia, vì có Huyền tôn cho nên đám người này chỉ ở mức Huyền Hoàng, lại chỉ có trung cấp và cấp thấp, với thực lực của Dạ Nhược Ly cũng không có vấn đề gì.

Cung Vô Y dần yên tâm, toàn tâm toàn ý đối phó với lão giả.

“Đáng chết, nàng kia sao lại biến thái như vậy?” Lão giả cắn răng thật chặt, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn qua bên Dạ Nhược Ly, khi thấy đám người kia đánh nhau với nàng, sắc mặt không khỏi đại biến: “Nàng so với Cung Vô Y còn trẻ tuổi hơn, vì sao lại có được thực lực như vậy? Khó trách Cung Vô Y lại động tâm!”

Hơn nữa thực lực của Cung Vô Y cũng làm lão khiếp sợ, xem ra muốn Cung Vô Y phân tâm nhất định phải giết nữ nhân kia trước.

Trong mắt lóe lên tia ngoan độc, lão giả đánh một chiêu về phía Cung Vô Y, trong lúc Cung Vô Y né tránh, bóng dáng của lão liền biến mất trong hư không.

“Nguy rồi!”

Trong nháy mắt, đầu óc Cung Vô Y trống rỗng, hấn chưa kịp có suy nghĩ gì nhưng thân thể lại tự giác hành động...

“Phốc!”

Thanh âm trường kiếm cắm phập vào cơ thể nghe thấy thật rõ ràng, mùi máu phảng phất trong gió bay đi. Vốn dĩ với thực lực của Cung Vô Y, lão giả không có cách nào làm hắn bị trọng thương, nhưng khi hắn không kịp suy nghĩ đã hành động, hướng chi động tác của lão giả lại quá nhanh, trừ cách dùng thân thể để ngăn công kích, không có biện pháp khác.

Nhìn Cung Vô Y ở trước mặt ngã xuống, sắc mặt Dạ Nhược Ly trong thoáng chốc đã tái nhợt, bị thương, phần nộ, tự trách, vô số cảm xúc trong lòng nàng sinh sôi, cuối cùng hóa thành cừu hận.

Sự xuất hiện của nàng, chỉ vì muốn trợ giúp Cung Vô Y lại không nghĩ tới cũng là nàng đã hại hắn.

“Oanh!”

Đúng lúc này, trên bầu trời huyền khí hóa thành cuồng phong, đồng loạt hướng tới chỗ Dạ Nhược Ly.

Tất cả mọi người đều bị cảnh tượng này dọa cho sợ ngây người, hoảng sợ nhìn gió lốc huyền khí hướng tới Dạ Nhược Ly, cũng vì phong bạo quá cường đại nên mọi người không dám tới gần.

Nàng mất lên nhìn, mắt đen chứa đầy huyết quang (tia máu) gắt gao nhìn chăm chăm vào lão giả.

Phần nộ cùng bị thương cường đại kích thích nam thần quyết trong người nàng phát huy đến mức cực đại, phong bạo huyền khí cuốn quanh thân Dạ Nhược Ly cuối cùng biến thành thực lực của nàng.

“Oanh!”

“Ầm ầm!”

Phong bạo huyền khí còn chưa dừng lại hắn đã sinh ra phong bạo huyền khí khác...

Mọi người trừng to mắt nhìn, không thể tin được nhìn Dạ Nhược Ly, cho dù là ai cũng không nghĩ tới có thể biến thái đến mức độ này, hấp thu một đồng huyền khí cường đại kết quả liền đột phá...

Thiếu nữ này có còn là người hay không? Đại khái là yêu nghiệt a? Vì sao trên đại lục này lại có kẻ biến thái như thế?

Lại để cho loại người biến thái này tồn tại thật sự là đã kích người a.

Lão giả sống lâu như vậy cũng bị thực lực biến thái này dọa sợ, sau đó lão mới hoàn hồn, cười lạnh một tiếng: “Cho dù ngươi có đột phá cũng chỉ là Huyền Hoàng cao cấp, ngươi cho rằng với thực lực của ngươi sẽ là đối thủ của ta sao?”

Dạ Nhược Ly lạnh lùng nhìn lão giả, quay người đến trước mặt Cung Vô Y, giang hai tay chống tới, trong lòng bàn tay nàng hiển nhiên là có một viên đan dược óng ánh.

Nàng cầm đan dược muốn cho Cung Vô Y ăn vào nhưng cặp môi đỏ mọng của hắn đóng chặt, mặc kệ nàng dùng cách gì cũng không thể tiến vào họng.

“Yêu nghiệt, lần này tiện nghi cho ngươi rồi.”

Dạ Nhược Ly ngậm đan dược, quyết định quên thân nhắm mắt lại, hạ thân xuống, hướng tới dung nhan điêu đảo chúng sinh của Cung Vô Y, lấy đan dược đang ngậm trong miệng đẩy qua cho hắn.

Không lâu sau sắc mặt trắng bệch của Cung Vô Y dần dần khôi phục khí sắc, hắn chớp chớp mắt liên nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, mắt phượng dài hẹp ánh lên tia vui vẻ.

Dạ Nhược Ly đang muốn đứng dậy, ai ngờ Cung Vô Y lại đưa tay ôm nàng vào lòng, làm nụ hôn càng sâu thêm...

Sắc mặt trầm xuống, Dạ Nhược Ly nâng chân, hung hăng đạp Cung Vô Y một cái, Cung Vô Y cũng không tránh không né, ý cười đầy mặt nhìn Dạ Nhược Ly, thậm chí bị đá thêm cái nữa hắn cũng không buông tay.

“Tiểu Dạ.” Thật lâu sau Cung Vô Y mới buông Dạ Nhược Ly ra, môi đỏ cong lên tiến tới tai nàng, thổi hơi, mập mờ nói: “Nàng đã chiếm được tiện nghi rồi, lần này không muốn phụ trách cũng không được.”

Thương thể của Cung Vô Y dần khôi phục lại làm cho những người kia không khỏi há hốc mồm.

Toàn thân lão giả run rẩy, trừng to con mắt, gắt gao nhìn chăm chăm hai người: “Không, không có khả năng, rõ ràng ta đã đâm trúng chỗ yếu hại của hân, vì sao hân có thể bình yên vô sự, vừa rồi nữ nhân kia cho hân ăn đan dược gì? Nếu ta có được đan dược này...”

Tham lam liếm láp môi dưới, trong mắt lão giả chứa tia mưu mô xảo quyệt.

Cho dù Cung Vô y khôi phục lại thương thể thì sao? Lão vẫn có thể giết được hai người kia.

“Yêu nghiệt, ngươi cứ chờ ở đây, chuyện tiếp theo cứ giao cho ta,” Chậm rãi quay người, Dạ Nhược Ly cất bước đi tới lão giả, theo cước bộ nàng di chuyển, khí thế cường hãn ngày càng đậm.

Cách lão giả không xa, Dạ Nhược Ly dừng lại, giữa lông mày tràn ngập chi khí cuồng ngạo: “Bạch Hổ, ngươi đã thức tỉnh rồi vậy thì đám người này giao cho ngươi, nhớ kỹ, ta muốn bọn hân một tên cũng không thoát!”

77. Chương 77: Chương 9: Cung Vô Y Cảm Giác Nguy Cơ

editor: aries mai.

Bầu trời u ám, cuồng phong xung quanh Dạ Nhược Ly, dung nhan không chút biểu tình, tóc đen bay tứ tung trong gió, trong cảnh cuồng phong mây đen như thể nhưng cũng làm người nhìn thấy kinh diễm khó quên.

Một ánh sáng màu trắng trên nhãn Huyền Linh bay ra, khí thế cường đại bao phủ cả một góc trời, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người Bạch Hổ đột nhiên xuất hiện, đáp bên cạnh Dạ Nhược Ly.

Toàn thân Bạch Hổ tỏa sáng, đôi mắt hổ phách xen lẫn chút lạnh lùng lẫn bệ ngễ thiên hạ.

“Chính là bọn hân, vọng tưởng muốn tổn thương chủ nhân ta?”

“cái này...Đây là gì?” Lão giả trừng to mắt kinh ngạc: “Làm sao có thể? So với Huyền thú trong rừng rậm Huyền thú còn cường đại hơn? Thực lực này rõ ràng là...”

Thú tôn!

Mặc dù lão giả không muốn tin đây là sự thật nhưng lão cảm nhận được thực lực của Bạch Hổ còn lớn hơn lão.

Trời ạ, sao không ai nói cho lão biết nữ nhân này lại có Huyền thú cường đại như thế?

Hung hăng nuốt nước miếng, lão giả không giữ được thần thái tự nhiên như lúc nãy nữa, khuôn mặt dưới lớp vải che trần đầy kinh hãi: “Ngươi...Ngươi muốn làm gì?”

“Làm gì?” đôi mắt màu hổ phách lạnh lùng xoẹt qua tia trào phúng, Bạch Hổ khẽ nâng chân trước, nện bước ưu nhã chậm rãi đến chỗ lão giả: “Chủ nhân của ta, há để đám phàm phu tục tử các ngươi coi thường? Xem thường chủ nhân ta chỉ có hai kết cục, một là chết, hai là sống không bằng chết, các ngươi chọn cái nào?”

Bạch Hổ đi tới, toàn thân lão giả toát mồ hôi lạnh, lão biết Bạch Hổ này không phải mạnh bình thường, cả đám người bọn hân chưa chắc là đối thủ của nó.

“Ngươi...”

Lão giả vừa mở miệng, lời còn chưa nói xong, liền bị âm thanh lạnh lùng đánh gãy: “Bản thú cho các ngươi thời gian suy nghĩ, nếu các ngươi không cho bản thú một đáp án, vậy để bản thú quyết định thay các ngươi!”

Căn bản lão giả kia còn chưa kịp chạy đã bị cuồng phong đánh úp vào trong, chiêu nào cũng lộ sát ý, bên trong cuồng phong cất giấu vô số lưỡi dao gió, hiển nhiên là muốn dồn bọn hân vào tử địa.

Mà đứng ngoài cuồng phong là Bạch hổ, ánh sáng thần thánh bao phủ cả người, con người hổ phách lạnh lùng nhìn lão giả, mỉa mai cười: “Chỉ bằng bọn rác rưởi các người cũng dám đối địch với chủ nhân ta? Cái này với việc tự tìm đường chết có gì khác nhau?”

Đối mặt với vô số lưỡi dao gió, chúng Huyền Hoàng đều đã tử trận chỉ có lão giả kia vẫn kiên cường chống đối. Nhưng lão lại sống không bằng chết, thân hình không có chỗ nào nguyên vẹn, khắp cả người đều là máu chảy đầm đìa đặc biệt kinh người, tuy nhiên lão vẫn ương ngạnh chống cự.

Cơn cuồng phong vẫn tiếp diễn vô cùng lâu, nhưng cũng tới lúc phải tiêu tán...

“Phanh!”

Lão giả cảm thấy lực bất tòng tâm, hai chân mềm nhũn, ầm ầm quỵ rạp xuống đất, lão thở hổn hển, hai mắt nhìn chằm chằm vào Bạch Hổ: “Ta có thành quả cũng không bỏ qua cho người!”

“Còn chờ xem bản lĩnh của người!” Bạch Hổ khinh thường cười lạnh một tiếng, ngưng tụ một ngọn gió, chấm dứt sinh mệnh của lão.

“Lão giả này đúng là không may,” Dạ Nhược Ly lắc đầu, giữa lông mày tràn lãnh ý: “Bạch Hổ có thể không chế gió, nếu như chiến đấu trong môi trường đầy gió thì tất cả gió đều là vũ khí của nó, lực chiến đấu cũng tăng gấp bội.”

Ưu nhã xoay người, một ánh sáng trắng bao quanh Bạch Hổ, hào quang dần biến mất, xuất hiện trước mắt chính là một nam nhân áo trắng. Người nam nhân này vừa lạnh lùng lại vừa ưu nhã, nhưng lại hài hòa đến mức không thể hài hòa hơn.

Chỉ thấy dung mạo nam tử cực kỳ tuấn mỹ, mày kiếm vểnh lên, con người hổ phách chứa tia lạnh lùng, lại xinh đẹp đến mức người nhìn khó quên, đại khái chính là trên trời dưới đất khó có ai có thể bì được dung nhan của y.

Nguy cơ!

Từ trước đến nay Cung Vô Y chưa từng có cảm giác nguy cơ đến mức này.

Cho dù là ôn nhu tuấn mỹ như Thiên Hoàng cũng chỉ làm hấn cảnh giác một chút, duy chỉ có đứng trước nam tử này làm lại cho hắn cảm thấy mười phần nguy hiểm, nhất là ánh mắt y nhìn Dạ Nhược Ly, làm cho hắn cực kỳ không thoải mái.

Hơn nữa hắn cũng sẽ không quên, thực lực nam nhân này cường hấn đến mức hắn cũng khó lòng bì kịp.

“Chủ nhân, cuối cùng ta cũng đã thức tỉnh, có thể lại là cánh tay phải của người, giúp người leo lên đỉnh vinh quang.” Bạch Hổ bước đến, ưu nhã nửa quỳ trước mặt Dạ Nhược Ly, nắm lấy tay nàng, hôn lên.

Bỗng nhiên trên tay trống rỗng, Cung Vô Y đã chặt chẽ ôm lấy Dạ Nhược Ly, hai mắt như phun ra lửa giận: “Bốn vương không quản trước kia các người như thế nào, nhưng hiện tại nàng là vương phi bốn vương.”

Cái tên hỗn đản này, dám trước mặt hắn khinh bạc nữ nhân của hắn, chẳng lẽ đầu y dùng để trang trí sao?

Nhướng mày, Bạch Hổ chậm rãi đứng dậy, con người hổ phách càng lạnh lùng nhìn Cung Vô Y: “Chủ nhân chưa từng nói với người, người nàng ghét nhất chính là đám người không học vấn không nghề nghiệp hoàng thất sao?”

“Không học vấn? Không nghề nghiệp?” Cung Vô Y trầm mặc, nhìn Bạch Hổ: “Người xác thực đang nói bốn vương? Huống chi Tiểu Dạ nhi đã ăn sạch bốn vương rồi, nàng không chịu trách nhiệm là không được.”

Lạnh lùng liếc Cung Vô Y, Bạch Hổ không chút biểu tình nói: “Ta và chủ nhân từ nhỏ đã nằm chung một giường, nếu muốn nói có quan hệ với nàng thì không phải không thể.”

Nhìn Cung Vô Y lại nhìn Bạch hổ, Dạ Nhược Ly cảm thấy im lặng chính là vạn năng.

Bản thân nàng vừa rồi chỉ dùng miệng cho Cung Vô Y ăn được, cái tên yêu nghiệt này lại nói nàng đem hắn ăn sạch sành sanh, còn đòi nàng chịu trách nhiệm? Về phần Bạch Hổ...lúc đó y chưa thành người, nàng chỉ xem y như tiểu động vật mà thôi, hơn nữa cũng là do Bạch Hổ đêm hôm khuya khoắt bò lên giường nàng.

Vì Bạch Hổ là động vật nên nàng cũng không so đo với nó, nhưng từ ngày Bạch Hổ biến hóa thành người thì lúc nó trèo lên nàng tất nhiên phải đạp xuống rồi.

Nhưng trong lời hai người này, sao lại biến thành tư vị khác rồi?

Sắc mặt Cung Vô Y đại biến, chậm rãi cười lạnh một tiếng: “Người cho rằng nói những lời này có thể chia rẽ tình cảm của bốn vương và Tiểu Dạ nhi sao? Bốn vương nói cho người biết người ở đó mà nằm mơ đi, cả đời này bốn vương sẽ không buông tay, huống chi những năm gần đây chuyện gì về nàng bốn vương cũng biết, nhưng lại không biết nàng cùng nam nhân khác ngủ chung một giường.”

Nghe vậy, thần sắc Bạch Hổ vẫn lạnh lùng như trước, cũng không vì lời nói của hắn mà thay đổi sắc mặt: “Người đối với chủ nhân ta có bao nhiêu thành ý? Thân phận của nàng, ta, Chu Tước, Thanh Long và Huyền Vũ? Thực lực của nàng người biết rõ không? Nếu như cái gì người cũng không biết thì có tư cách gì tuyên bố nàng là người của người?”

Cung Vô Y âm trầm, chặt chẽ nắm chặt tay, đến lúc này trong lòng hắn bất chợt nảy sinh cảm giác vô lực. Đã từng, hắn đã từng nói qua muốn biết tất cả các bí mật của nàng nhưng đến bây giờ vẫn chưa biết gì cả, mà lời Bạch Hổ nói không phải không có lý, hắn không biết nàng là ai thì có tư cách gì ở bên nàng?

Mắt phượng hiện lên tia đau đớn cùng vô lực, làm tâm Dạ Nhược Ly không khỏi run rẩy.

Từ khi nào Cung Vô Y lại có ảnh hưởng lớn như vậy tới nàng? Khiến nàng không muốn hắn biểu lộ thần sắc đó thêm một lần nào nữa, tựa hồ như yêu nghiệt vô lại mới đúng là người mà nàng quen thuộc.

“Có người đến!” Dạ Nhược Ly thu hồi tâm tình, nắm tay Cung Vô Y, quay người về phía Bạch Hổ phân phó: “Chúng ta rời khỏi đây trước, Bạch Hổ, đi thôi!”

Bạch Hổ nhướng mày, ánh mắt nhìn chằm chằm vào chỗ nắm tay của hai người nhưng cuối cùng cũng không nói gì, đi theo sau lưng hai người rời khỏi cánh rừng...

Lúc bọn họ rời đi không lâu thì mấy bóng dáng màu trắng đáp xuống.

Người dẫn đầu đương nhiên là Lâm lão, Phong lão, còn có một lão giả không biết tên. Nhưng người này có thể đứng ngang hàng với Phong lão, Lâm lão tất nhiên cũng là trưởng lão, Huyền tôn cường giả.

“Là người Thương Khung giới.” Phong lão tiến tới dò xét một phen sau đó đưa ra kết luận, quay đầu nhìn về phía hai người kia, nói: “Phong lão, Băng lão, xem ra đại lục sắp có biến rồi, vốn ta đang hoài nghi có phải hay không là tên tiểu tử Cung Vô Y có giết nha đầu Tiểu Tuyết nhưng xem ra không phải hắn.”

“Phong lão nói thế là có ý gì?” Lâm lão nhíu mày, lên tiếng.

“Với thực lực của Cung Vô Y chưa đủ để giết Huyền tôn, huống chi người này lại là người của Thương Khung giới, hơn nữa khí tức của người này cũng có trên người nha đầu Tiểu Tuyết, xem ra Ly Phong quốc đang cất giấu một cao thủ, thực lực ít nhất cũng là Huyền tôn cao cấp, có thể loại trừ Cung Vô Y và nữ nhân kia.”

Ánh mắt Lâm lão âm u nhìn thi thể trên mặt đất, khuôn mặt âm trầm đáng sợ, lão chỉ muốn biết rốt cuộc là tên hỗn đản nào đã giết chết cháu gái yêu quý của lão.

“Đã không phải do tên tiểu tử Cung Vô Y làm thì triệu hồi người trong vương phủ lại, toàn lực truy tìm hung thủ.” Nhất thời sát ý ngày càng đậm toát ra từ Lâm lão, thanh âm vang vọng cả rừng rậm: “Nhất định lão phu sẽ trả thù, hung thủ phải trả cái giá thật đắt!”

Cho dù là Dạ Nhược Ly hay Cung Vô Y cũng không ngờ đám người Thương Khung giới kia xuất hiện lại có thể tạm thời hóa giải nguy cơ, nếu như biết sớm hơn đại khái sẽ để cho bọn hắn chết thê diện hơn một chút.

Lúc này ở trong thành, một đám người tụ tập lại, hướng về phía đường chỉ trở, trong mắt không thiếu phần hả hê.

“Xem...Đây chính là Tam tiểu thư Vân phủ, Vân Tâm Điệp, ha ha, người nhà phủ tướng quân đều ngang ngược can rõ, không coi ai ra gì, hiện tại ông trời có mắt để nàng ta bị trừng phạt như vậy.”

“Kỳ thật cũng không phải là ông trời có mắt, là do thánh thượng anh minh, nghe nói tam tiểu thư vu oan giá họa cho tỷ tỷ cùng cha khác mẹ, mới bị trừng phạt như vậy.”

“Lúc ấy ta cũng có ở đó, thấy rõ ràng, không nghĩ tới tam tiểu thư bình thường yếu đuối lại có bụng dạ nhỏ mọn như thế, quả thật Vân gia không có người nào tốt cả.”

“Bất quá, Vân Tam tiểu thư bị đánh nặng như vậy còn phải đi quanh thành, chắc chắn, đúng là đáng thương.”

“Ha ha, các người có thấy bằng hiệu nàng ta đeo trước cổ hay không? Ta là tiện nhân? Ha ha, thậm chí còn tự chửi mình là tiện nhân, xem ra nàng ta chính là tiện nhân.”

Âm thanh khó nghe truyền vào tai Vân Tâm Điệp, ả nắm chặt đôi tay trắng như phấn, nâng cao toàn thân thương tích, con người ngoan độc đảo qua quần chúng, trong mắt xen lẫn sỉ nhục cùng phẫn nộ!

Thời khắc này sắc mặt ả trắng bệch, xiêm y lam lũ lại thêm một thân thương tích đầy mình, làm cho người ta không khỏi lạnh nhân tâm.

Mọi người vốn dĩ còn sững sờ, sau đó thấy Vân Tâm Điệp bị nhốt trong lồng sắt cũng không kiêng nể gì mà cười to, thậm chí còn có người lấy hoa quả ném vào người ả.

Kỳ thật coi như Vân Tâm Điệp không may, những năm gần đây ả có vụng trộm làm việc xấu nhưng bên ngoài lại có vẻ tri thức hiểu lễ nghĩa, là tiểu thư khuê các, dù sao cũng muốn bảo trì danh dự để xứng đôi với Nam vương, sao có thể tùy tiện can rở? Thế nhưng hạ nhân Vân tướng quân hoặc là thân thích luôn ý vào danh nghĩa Vân tướng quân mà ức hiếp dân lành, làm cho dân chúng khổ không kể xiết, hiếm khi có cơ hội tốt như thế, sao có thể dễ dàng buông tha?

Hơn nữa lúc trước hoàng thượng có truyền ra khẩu dụ có tùy tiện ra tay với Vân Tâm Điệp, không cần khách khí, không cần sợ Vân tướng quân trả thù. Đã có những lời này của hoàng thượng bọn hán tự nhiên không chút kiêng dè mà làm nhục Vân Tâm Điệp.

“Vân Văn Ca, đây là những gì người cho ta, cho dù sau này người có quỳ rạp xuống đất mà xin lỗi, ta nhất định cũng không bỏ qua!” Cắn chặt hàm răng, trong mắt Vân Tâm Điệp hiện sát ý bắn ra tứ phía.

Tiện nhân kia sớm muộn gì cũng có một ngày ả phải giết nàng mới hả được cơn giận này, không, giết nàng quá đơn giản, có lẽ phải tìm 100 tên ăn mày, hung hăng làm nhục nàng, cuối cùng đem nàng bán vào thanh lâu!

Tên phế vật này, nếu không phải có Nam vương bảo hộ căn bản chẳng là gì cả, mà Nam vương không có khả năng lúc nào cũng bảo hộ nàng được, đợi đến lúc đó ả sẽ cho nàng thấy đắc tội với phủ tướng quân sẽ phải trả giá như thế nào!

Đương nhiên Dạ Nhược Ly không hề biết được ý nghĩ trong lòng Vân Tâm Điệp, cho dù có biết cũng không thèm để vào mắt...

Dạ Nhược Ly bước vào Nam Vương phủ lại gặp Hỏa Vũ Sa bước ra, nhìn thấy ba người trước mặt, kinh ngạc dừng chân, mắt xéch đột nhiên trừng lớn: “Bạch Hổ, người thức tỉnh rồi?”

Cung Vô Y bỗng nhiên cảm thấy không thoải mái, ngay cả Hỏa Vũ Sa cũng biết được sự tồn tại của Bạch Hổ, chỉ có hán là chẳng biết gì, chẳng lẽ quan hệ giữa hán và nàng cũng không bằng một nữ nhân?

“Ah, đúng rồi,” Hỏa Vũ Sa trừng mắt nhìn: “Vừa rồi người trong hoàng cung có tới, nghe nói hoàng hậu bị thương, Hinh đi đã vào cung, người có đi hay không?”

Dạ Nhược Ly không khỏi run lên, trong đầu nghĩ tới tính cách dịu dàng, trang nhã, nụ cười chân thành của nữ nhân kia, tâm đã chìm xuống: “Bạch Hổ, người ở đây chờ ta, yêu nghiệt, chúng ta tiến cung một chuyến!”

Đối với chị dâu hoàng hậu này, Dạ Nhược Ly có chút hảo cảm, cho dù thế nào nàng cũng phải tiến cung một chuyến. Chắc hẳn có Tiểu Phong nhi ở đó sẽ không có nguy hiểm gì. Bởi trong tay tiểu Phong nhi có rất nhiều đan dược, có thể yên tâm nhưng nên tiến cung một chuyến vẫn hơn.

Lúc hai người chạy tới Cảnh Dương cung của hoàng hậu, trên giường lớn xa hoa là một nữ tử sắc mặt tái nhợt, bên cạnh này là Lam Nỵ đang nhẹ nhàng vỗ tay nàng, im lặng thở dài.

“Tiểu Phong, hài tử hoàng hậu không thể cứu được sao?” Lam Hình quay đầu nhìn bé trai, lông mày chau lại hỏi.

Bắc Ảnh Phong lắc đầu nho nhỏ, áy náy rủ đầu xuống: “Trước khi Phong nhi tới bảo bảo trong bụng tẩu tử đã chết rồi, nếu như Phong nhi ở bên cạnh tẩu tử có thể cứu kịp thời, đều là do Phong nhi không tốt.” Dứt lời, nước mắt hiện ra, phần điêu ngọc mài tràn về áy náy.

“Phong nhi, không thể trách con.” Tần Sở khó nhọc ngồi dậy, dung nhan tái nhợt, cười miễn cưỡng: “Nếu như không có con e là tới tính mạng ta cũng không giữ được, bất quá, vừa rồi con cho ta ăn đan dược gì? Rõ ràng ta bị thương rất nặng lại có thể hồi phục nhanh như thế?”

“Là đan dược của đại tỷ cho, Phong nhi còn có rất nhiều.” Nói xong, bé móc trong vạt áo ra một đồng bình sứ: “Có chữa thương này, cường thân kiện thể này, tẩy tẩy (?) này, còn có cung cấp cho việc tu luyện nữa...”

Lam Ny và hoàng hậu đưa mắt nhìn nhau, đều kinh ngạc há hốc miệng, hiển nhiên bị tiểu gia hỏa này làm cho hoảng sợ. Lạc Vũ công chúa nháy mắt đáng yêu, tay liếm môi, nước miếng thiếu chút nữa rơi xuống.

“Người có muốn không?” Tiểu gia hỏa nhú nhú mày, lấy đan dược trong tay đưa tới trước mặt Lạc Vũ: “Phong nhi là nam tử hán nên sẽ cho tiểu hài nữ, những đan dược này tặng cho người.”

Lam Hình và Bắc Ảnh Thần đều cảm thấy buồn cười, rõ ràng tuổi của tiểu gia hỏa này còn nhỏ hơn công chúa nhưng lại dùng giọng điệu như vậy nói chuyện.

“Phong nhi, không thể.” Tần Sở bị dọa cho hoảng sợ, gấp gáp nói.

Tiểu gia hỏa cũng không dừng lại, không cho là đúng: “Không có chuyện gì đâu, tẩu tử, nếu Phong nhi sẽ đi xin tỷ tỷ, vốn những đan dược này là tỷ tỷ cho Phong nhi để ăn vặt, tỷ tỷ còn rất nhiều đan dược.”

Tần Sở ngơ ngác một chút, khuôn mặt tái nhợt có vài phần tươi cười, chỉ là trong lòng quá đau đớn, phần vui vẻ này không là gì cả, trong mắt chỉ có một mảng thâm trầm đau đớn.

“Ở đây xảy ra chuyện gì?” Ngay lúc đó Dạ Nhược Ly vội vàng chạy đến: “Sao tẩu tử lại bị thương? Hỏa Hồ, người làm hộ vệ kiểu gì vậy?”

Ánh mắt lạnh như băng nhìn Hỏa Hồ, Hỏa Hồ đột nhiên bị dọa cho sợ, vô thức cuộn mình trốn sau lưng Lạc Vũ công chúa.

“Khi đó Hỏa Hồ đang chơi cùng ta.” Môi nhỏ đáng yêu nhếch lên, nước mắt không ngừng lăn xuống: “Nếu như lúc đó ta và Hỏa Hồ đều bên cạnh mẫu hậu thì sẽ không để cho thích khách tiếp cận mẫu hậu, mẫu hậu cũng sẽ không...”

Nói cho cùng đều là lỗi của bé.

“Hoàng hậu, hoàng hậu...” Ngoài Cảnh Dương cung, âm thanh lo lắng từ xa truyền tới.

Nghe thấy âm thanh này, sắc mặt Tần Sở ảm đạm, nàng nắm chặt tay Lam Ny, run rẩy: “Mẫu hậu, ta không muốn gặp hấn, hiện tại ta không muốn gặp hấn.”

Không cần nghĩ cũng biết thích khách kia chính là do phi tử trong hậu cung phái đến, mà nguyên nhân cũng vì hấn. Nếu không phải do hấn con của mình có lẽ sẽ không mất đi như vậy...

Tần Sở vuốt ve bụng bằng phẳng, khoe miệng hiện vẻ thê lương, từ đầu đến cuối chưa từng liếc nhìn Cung Vô Hải.

“Hoàng hậu, nàng nghe trầm nói đã.” Cung Vô Hải vọt tới giường, màu đen trong mắt có chứa lo lắng cùng thương tiếc: “Vừa rồi có chính sự không thể thoát ra, bất quá trầm đã chạy rất nhanh tới đây...”

“Hoàng nhi.” Lam Ny vỗ vỗ tay Tần Sở, đứng lên, ánh mắt nhìn Cung Vô Hải, bắt đắc dĩ thở dài: “Không phải vì chuyện này mà hoàng hậu tức giận với con, con nên rời khỏi đây trước đã, nàng vừa trải qua nỗi đau mất con, cảm xúc không ổn định, đợi nàng bình phục rồi hãy đến thăm.”

Toàn thân run lên, Cung Vô Hải nhìn Tần Sở, muốn nói gì đó lại thôi, Tần Sở nhắm mắt lại, y chỉ có thể nói: “Vậy được rồi, hoàng hậu, trầm sẽ thăm nàng sau.”

Vứt lời đó lại, y quay người ra khỏi Cành Dương cung, trong mắt hiện lên sát ý, cũng không quay đầu mà phân phó: “Anh, lập tức đi thăm dò, rốt cuộc là ai đã phất thích khách, hơn nữa thích khách kia sao lại xuất hiện ở hoàng cung mà không bị phát hiện ra? Tất cả đều phải tra ra cho rõ ràng!”

Theo thanh âm rơi xuống, một bóng dáng màu đen sau lưng Cung Vô Hải trong nháy mắt đã không thấy đâu...

“Mẫu hậu, các người có thể ra ngoài trước được không? Con có chuyện muốn nói với biểu muội.” Mở mắt, Tần Sở hừ nhướn cười cười, nhẹ giọng nói.

Lam Ny sững sốt một chút, liền gật đầu: “Được rồi, chúng ta ra ngoài.”

Tuy Cung Vô Y không muốn rời ra Dạ Nhược Ly nhưng cũng lựa chọn rời đi...

“Biểu muội.” Tần Sở khó khăn ngồi dậy, sắc mặt vẫn tái nhợt, nàng nhát nhán cười, nhìn Dạ Nhược Ly: “Muội biết không? Rõ ràng ta rất yêu hoàng thượng nhưng chẳng những tự mình tuyển phi cho hần còn trở mặt nhìn hần sủng hạnh nữ nhân khác, bởi vì ta là hoàng hậu nhưng phải rộng lượng khoan dung, nhưng trên đời này làm gì có nữ tử nào nguyện ý chia sẻ phu quân mình với nữ nhân khác?”

Dạ Nhược Ly nao nao, hiển nhiên không rõ dụng ý những lời này.

“Cho nên ta thật sự rất hâm mộ muội.” Tần Sở nhẹ nhàng câu môi, tiếp tục nói: “Nam Vương đối với muội một mảnh chân tình, muội vạn lần đừng phụ hần, trên đời này người có tình có nghĩa như Nam Vương thật sự rất ít, sự thâm tình của hần người ngoài còn nhìn thấy được. Chẳng lẽ biểu muội không cảm nhận ra sao?”

Không tự chủ nhớ lại thời gian gần đây, Cung Vô Y vì nàng mà làm không ít chuyện, trong nội tâm có chút khác thường.

Một người vì nàng mà nguyện ý vứt bỏ tất cả tôn nghiêm, hơn nữa còn có thể hy sinh cả mạng sống, nàng có thể hoài nghi tấm lòng hần sao? Bất quá, nếu không nhờ Tần Sở nói những lời này chỉ sợ nàng cũng không nghĩ sâu đến thế.

“Hoàng hậu, Vân tần cầu kiến.” Ngoài cửa truyền đến tiếng thông báo của cung nữ.

Tần Sở khẽ cau mày, xoa huyết thái dương, bất đắc dĩ thở dài: “Cho nàng ta vào!”

Không lâu sau Vân Tâm Vũ cất bước tiến vào, bên cạnh ả còn có một thiếu nữ ăn mặc xinh đẹp, ước chừng 15, 16 tuổi, tướng mạo ngọt ngào, cũng được xem là một mỹ nhân.

Nhìn thấy Tần Sở bình an vô sự, Vân Tâm Vũ khẽ nắm chặt tay, thu hồi ánh mắt ganh ghét, bước từng bước đến, hành lễ, nói: “Hoàng hậu nương nương, nô tỳ nghe nói hoàng hậu nương nương bị trọng thương liền dẫn biểu muội nô tỳ đến thăm nương nương.”

Kỳ thật ả nghe nói Cung Vô Y cũng ở đây nên mới dẫn theo biểu muội là Hồng Gia Hân mong được Nam vương chú ý, ai bảo Vân Tâm Điệp quá mức ngu ngốc, chỉ có thể tìm người khác mới có thể phá hư tình cảm của họ được.

“Hân nhi, còn không mau bái kiến nương nương cùng Nam vương phi? Đúng rồi người cũng nên gọi Vương phi một tiếng biểu tỷ.” Vân Tâm Vũ đẩy nữ tử bên cạnh, mi tâm hơi nhíu: “Hoàng hậu, Vương phi, đây là biểu muội Hồng Gia Hân.”

Dạ Nhược Ly ngạc nhiên nhìn Vân Tâm Vũ, không nghĩ tới mấy ngày không gặp tính cách Vân Tâm Vũ lại thay đổi như vậy.

Ả nhìn thấy nàng còn giữ được bình tĩnh như thế? Nhưng khi Dạ Nhược Ly nhìn sang Hồng Gia Hân, dường như phát hiện ra chuyện gì đó không khỏi cười lạnh một tiếng.

“Vân tần, Dạ Nhược Ly ta sớm đã nói qua ta và người Vân gia không có quan hệ gì cả, huống chi Hồng gia là thân thích nhà người, có liên hệ gì tới ta?”

Sắc mặt Vân Tâm Vũ đại biến, bề ngoài tươi cười nhưng trong không cười nói: “Vương phi có ý gì? Trên người chúng ta cùng chung dòng máu, người không muốn nhận cũng phải nhận.”

Dạ Nhược Ly cười trào phúng, không để ý tới Vân Tâm Vũ, ánh mắt nhìn Tần Sở: “Có người ta không muốn thấy mặt nên phải cáo từ trước, nếu như tẩu muốn tìm ta có thể đến Nam vương phủ.”

Sau đó nàng không để ý đến người khác, cất bước rời đi.

Nhìn bóng lưng Dạ Nhược Ly, Vân Tâm Vũ hận đến thấu xương, hướng Hồng Gia Hân liếc mắt một cái, Hồng Gia Hân hiểu ý ả, cũng cáo từ rời đi.

Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y trở về vương phủ, liền có người bẩm báo có Hồng tiểu thư cầu kiến Dạ Nhược Ly. Trầm mặc một lúc, Dạ Nhược Ly một mình đi gặp Hồng Gia Hân, nhìn thiếu nữ xinh đẹp trước mắt, nhú mày nói: “Nói đi, tìm ta có chuyện gì?”

“Vương phi, ta nói thẳng vậy.” Hồng Gia Hân ngẩng đầu, khuôn mặt ngọt ngào có tia cao ngạo: “Ta muốn hỏi vương phi một câu, người cho rằng người xứng với vương gia sao?”

“Sau đó?” Ánh mắt Dạ Nhược Ly chứa hàn ý, nhàn nhạt cười.

“Vương gia từng nói qua chỉ lấy một mình Vương phi, nhưng người cho rằng hắn sẽ làm được sao? Không có nam nhân nào cả đời này chỉ có một nữ nhân, về sau hắn chắc chắn sẽ nạp thiếp, mà nếu như ta có thể tiến vào vương phủ tất nhiên sẽ một lòng với Vương phi đánh đuổi những nữ nhân có tâm địa bất chính.”

Nghe vậy Dạ Nhược Ly không chút tức giận, trái lại, còn cười vui vẻ.

“Người muốn vào vương phủ? Cũng không phải không thể, chỉ là...”

Lời còn chưa nói xong, một bóng dáng màu đỏ đột nhiên vọt ra, ôm chặt lấy eo Dạ Nhược Ly, dung nhan tuấn mỹ đầy tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nữ nhân, vương phủ bổn vương chỉ cần có một người là được, những người khác, đến một người ta giết một người, đến một đôi ta giết một đôi, các nàng không sợ chết thì cứ đến thử xem!”

Dạ Nhược Ly nhún vai, bất đắc dĩ nói: “Người cũng thấy đấy, cho dù ta đồng ý, hắn cũng sẽ không đồng ý!”

Hai bóng dáng kia lại hài hòa như thế, làm đau cả mắt Hồng Gia Hân, còn chưa kịp nói gì, âm thanh âm trầm của Cung Vô Y đã vang lên: “Hàn Phong, đem nữ nhân tâm địa bất chính này ném ra khỏi vương phủ cho bổn vương!”

Bóng đen thoáng qua, chỉ nghe “Phanh” một tiếng, sau đó một tiếng hét vang lên, chỉ là không lâu sau nàng ta lại tiến vào phủ, hơn nữa bên cạnh còn có một nữ tử áo đỏ.

Nữ tử áo đỏ này là tiểu thư dòng chính của Mục gia Mục Tuyết Lâm. Hay bệnh vực kẻ yếu, người tốt, bởi vậy khi thấy Hồng Gia Hân bị ném ra khỏi vương phủ, nàng ta lại thêm mắm thêm muối vào làm cho tình thần trượng nghĩa của Mục tiểu thư bùng lên, muốn giúp nàng ta đòi lại công đạo.

Mục gia ở Ly Phong quốc chính là võ giả thế gia, cho dù là Vương gia nhìn thấy võ giả thế gia cũng phải cung kính vài phần cho nên Hồng Gia Hân mới có can đảm bước vào Nam vương phủ thêm một lần nữa.

Bởi vì ngày tiên nhân xuất hiện, Mục Tuyết Lâm và Hồng Gia Hân đều ở rất xa nên không nghe thấy lời nói của Cung Vô y nói với đám tiên nhân, cũng không biết kiêng kỵ cường giả. Cũng không có ai dám nói lung tung chuyện của vương gia nên các nàng đã phạm sai lầm hối hận cả đời.

“Hừ, người chính là Nam Vương phi trong lời đồn, bổn tiểu thư thấy cũng không có gì đặc biệt.” Mục Tuyết Lâm chống nạnh, ánh mắt khinh thường nhìn Dạ Nhược Ly: “Không nghĩ tới người lại ghen tỵ như vậy, thực lực đã thấp kém còn muốn đuổi nữ tử khác ra khỏi nhà, Nam vương muốn nạp ai làm thiếp là chuyện của hắn, người dựa vào cái gì mà xen vào? Loại người như người sao có thể trở thành Nam vương phi? Chỉ cần Mục gia ta không cho phép, người không thể trở thành Nam vương phi được!”

Hàn Phong trừng to hai mắt, cho tới bây giờ hắn cũng không ngờ tới có người lại cả gan dám nhục mạ chủ mẫu ngay trước mặt như thế.

Chủ mẫu ghen tỵ khi nào? Lại đưa người đuổi ra khỏi nhà? Rõ ràng là nói dối, hơn nữa thực lực chủ mẫu thấp kém? Đoán chừng mấy thủ hạ chủ mẫu chỉ cần búng một ngón tay cũng có thể nghiền nát nữ nhân này.

Lúc này, sắc mặt Cung Vô Y tái nhợt, mắt phượng âm trầm lạnh lùng nhìn nữ nhân không làm rõ tình thế...

78. Chương 78: Chương 10: Niệm Khê Tới Rồi

editor: aries mai.

Nhưng nữ tử nào đó lại không biết tai họa đang đến gần, thần sắc hung hăng càn quấy nhìn Dạ Nhược Ly, xì mũi coi thường: “Gia tộc Mục gia đến hoàng đế cũng phải kính ba phần, Vương gia kính bảy phần, mà ta chính là Đại tiểu thư Mục gia, Tinh quý phi chính là tỷ tỷ của bốn tiểu thư, chỉ cần bốn tiểu thư nói một câu, Nam vương chắc chắn sẽ bỏ người không chân chừ, lấy Hồng Gia Hân làm chính phi, người đừng tưởng rằng Nam vương phủ sẽ bảo vệ cho người làm loạn.”

Mà lời Mục Tuyết Lâm nói, sắc mặt Cung Vô Y lại âm lãnh thêm vài phần, rất có xu thế bộc phát.

Giờ phút này Hàn Phong có loại cảm khái muốn bội phục Mục Tuyết Lâm đến mức quỳ xuống cúi đầu lạy, nữ nhân này có biết rõ chủ nhân của hân là ai không? Đích thực hoàng đế kính Mục gia ba phần không phải giả, nhưng đứng trước mặt chủ nhân nhà mình, ngay cả câu nói nặng cũng không dám. Thậm chí còn cần thận từng chút một. Nàng ta là cái gì? Muốn ra lệnh cho Vương gia? Đến gia chủ Mục gia cũng không có là gan đó đâu.

Ngược lại Hồng Gia Hân nghe thấy Mục Tuyết Lâm nói rất khí phách, trong lòng vui vẻ, trên mặt sung sướng nhìn khuôn mặt tuấn mỹ Cung Vô Y, nghĩ đến nam nhân này sắp thuộc về ả, trong mắt không che giấu sự vui mừng.

“Hàn Phong!” Khuôn mặt tuấn tú của Cung Vô Y đen như đáy nồi, mắt phượng đầy hàn ý: “Đem nữ nhân này đánh thật mạnh cho bốn vương, ném về Mục gia, để gia chủ Mục gia quản giáo lại một phen.”

Với tính cách của Cung Vô Y, hình phạt như vậy cũng được xem là nhẹ nhàng rồi. Đương nhiên hân cũng có suy tính của mình, Mục gia dám đắc tội với nữ nhân của hân tất phải chịu hậu quả rồi...

“Người...Người dám?” Mục Tuyết Lâm biến sắc, nắm chặt tay phấn, chí khí ngút trời, cho dù là đối mặt với Nam vương thì loại chí khí ấy vẫn không đổi: “Bốn tiểu thư chính là Đại tiểu thư của Mục gia, nếu người dám đánh bốn tiểu thư thì Mục gia nhất định sẽ không tha cho người, đến lúc đó ngay cả hoàng đế cũng không thể thay người cầu tình đâu!”

“Không dám?” Cung Vô Y u ám cười nhạt, thanh âm vô tình tàn nhẫn: “Bốn vương sẽ cho người thấy, bốn vương có dám hay không! Hàn Phong, lập tức chấp hành! Mặt khác, Hồng gia cũng không được phép tồn tại...”

Hân buông tha cho Vân gia là vì Dạ Nhược Ly muốn tự mình xử lý, nhưng không có nghĩa là hân có thể nhẫn nhịn nữ nhân khác đánh chủ ý lên người khác.

Hồng gia, tất vong!

Cho dù là nữ tử hay gia tộc có chủ ý với hân thì cũng không thể sống, bây giờ là Hồng gia, không lâu sau sẽ là Vân gia.

“Nhớ kỹ, trên đời này không có chuyện gì bốn vương không dám làm, dưới gầm trời này cho dù bốn vương muốn giết người thì ai dám ngăn cản?” Lúc Cung Vô Y nói những lời này toàn thân toát ra khí thế bá đạo (nguyên gốc là lăng vân, tìm không ra nghĩa thích hợp nên ta để bá đạo). Trên đời này có ai mà hân không dám giết? Có chuyện gì mà hân không dám làm? Phải khí phách đến chừng nào mới có thể nói ra được những lời này? Thế nhưng khí thế bá đạo này lại vì một nữ tử mà ra, thế nhưng lúc đối mặt với nữ tử kia thì tất cả phong thái chỉ là phù du.

Bởi nữ nhân kia đáng giá để hân từ bỏ tất cả để nịnh nọt!

Nghe vậy, Hồng Gia Hân co quắp ngã xuống đất, lộ vẻ tuyệt vọng, cho dù có nghĩ như thế nào cũng không ngờ tới vì lòng tham của mình mà làm liên lụy đến gia tộc...

Vân Tâm Vũ, tất cả đều là do Vân Tâm Vũ. Nếu không phải ả nói nàng ta đi quyến rũ Nam vương thì Hồng gia sẽ không có kết cục ngày hôm nay, nếu như cho nàng ta một cơ hội tất nhiên sẽ không dám trên chọc vị Nam vương này.

Trước kia nàng ta thường xuyên nghe nói Nam vương tàn nhẫn vô tình, không chút thương hoa tiếc ngọc, nhưng nàng ta chưa từng thấy qua nên cứ nghĩ lời đồn chỉ là lời đồn, ai ngờ, Nam vương thật giống như lời đồn, ngoan độc, tàn ác!

“Ha ha.” Hồng Gia Hân ngửa đầu cười to, vẻ mặt thấy chết không sờn: “Bất quá ta chỉ vũ nhục Nam vương phi vài câu, lại dẫn tới tai họa bất ngờ, đây là báo ứng sao? Vương gia, Hồng Gia Hân ta tự làm tự chịu, hết thấy sai lầm đều là vì lòng tham của ta mà ra, cùng người nhà không chút quan hệ, kính xin Vương gia nể tình tha thứ cho người nhà ta.”

Hồng Gia Hân so với Vân Tâm Vũ, Vân Tâm Điệp có khí phách hơn rất nhiều, nếu là 2 ả kia, giờ phút này chỉ là không ngừng dập đầu cầu tình, mà không phải bảo vệ người nhà như thế. Chỉ tiếc, Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y không phải người dễ dàng dao động.

“Người cho rằng bốn vương sẽ đáp ứng yêu cầu của người?” Ánh mắt âm lãnh đảo qua, Cung Vô Y cười lạnh nói: “Hồng gia ở Ly Phong quốc phạm phải biết bao lỗi lầm? Gian dân vô độ, lạm sát vô tội, bao nhiêu người vô tội chết dưới tay người Hồng gia? Bốn vương làm thế cũng là vì dân trừ hại, vốn dĩ các người có làm Ly Phong quốc máu chảy thành sông, thầy ngang đây đồng cũng không quan hệ gì tới bốn vương, nhưng người không nên vũ nhục vương phi bốn vương! Đã làm sai tất cả trừng phạt!” nói xong câu cuối cùng, Cung Vô Y phất tay, không hề liếc mắt nhìn gương mặt đầy hối hận của Hồng Gia Hân.

“Chậm đã, vương gia, ta còn lời chưa nói xong.” Hồng Gia Hân giãy giụa đứng lên, quyết chọn cách đồng quy vu tận: “Ta đến tìm vương phi cũng là do Vân Tâm Vũ sai xử, là nàng hại ta, ta tuyệt sẽ không cho nàng sống ổn, ta nói cho người biết Vân phu nhân và Vân quân gia sớm đã có tư tình, bọn họ thường xuyên vụng trộm qua lại.” Nghe vậy, Cung Vô Y cũng không có phản ứng, tựa hồ như đã sớm biết chuyện này.

“Tốt, xem như người nói ra chuyện này, bốn vương sẽ cho người chết toàn thây, không để người chịu khổ.” Hồng Gia Hân thở dài một hơi, nàng ta sợ nhất chính là Nam vương dùng cực hình, nếu lời đồn là thật thì với thủ đoạn của Nam vương chắc chắn sẽ làm thế, có thể không phải chịu cực hình cũng có thể xem như an ủi. Đương nhiên, Hồng Gia Hân không hề biết Cung Vô Y cho nàng ta chết dễ dàng là vì nguyên nhân khác...

“Vân Tâm Vũ!” Nắm chặt tay, khuôn mặt tuấn mỹ của Cung Vô Y đầy sát ý: “Không nghĩ tới là do nàng ta, loại nữ nhân suốt ngày gây chuyện thị phi này nên giải quyết sớm đi thôi!” Mắt quét về phía sân nhỏ, lời vừa dứt, Hàn Phong đã đem hai nữ nhân kia rời đi...

“Yêu nghiệt” Dạ Nhược Ly đung phẩy nam nhân bên cạnh, nhìn hẩn, không đếm xỉa gì nói ra: “Kỳ thật, ta đã suy nghĩ rất lâu, đột nhiên cảm thấy...”

Hồi phục tinh thần lại, Cung Vô Y thấp mắt nhìn nữ tử trước mặt muốn nói lại thôi, mắt phượng mỉm cười: “Tiểu Dạ, nàng có gì muốn nói với ta sao?”

“Kỳ thật, người thật sự không tồi.” Bỗng nhiên Dạ Nhược Ly quyết định, ngẩng đầu nhìn dung nhan gần trong gang tấc, mắt đen lóe lên ánh mắt nhân nhật: “Cho nên, ta quyết định, sẽ thử tiếp nhận người.”

Dáng vẻ tươi cười cứng ngắc nơi khóe miệng, sau một khắc, dung nhan tuyệt thế tràn đầy kích động, đề vai Dạ Nhược Ly vội vàng nói, tựa hồ như không thể tin được: “Nàng nói thật? Có phải ta đang nằm mơ? Có thể nói lại lần nữa không?” (Thấy tội cho anh này ghê =,=)

Cung Vô Y giống như lọt vào trong sương mù, sợ đây là lời nói đùa của Dạ Nhược Ly, lại sợ đây chỉ là mộng đẹp, thức dậy liền trở lại như cũ.

Dạ Nhược Ly im lặng nhìn nam nhân trước mặt: “Không thật chẳng lẽ là giả sao? Như thế nào? Người không tin? Ta đây thu lại lời vừa nói.”

Lời nói này làm Cung Vô Y bừng tỉnh, vội vàng bắt lấy cánh tay Dạ Nhược Ly, kích động nói: “Tin tưởng, sao ta lại không tin Tiểu Dạ nhi được? Ha ha, rốt cuộc Tiểu Dạ nhi cũng tiếp nhận ta rồi, ha ha...”

Tiếng hưng phấn vang thật lâu trong vương phủ, vì vậy ai cũng biết được rốt cuộc Vương phi cũng tiếp nhận Vương gia rồi, mà Hàn Phong thấy tâm tình của Cung Vô Y vui vẻ làm hắn còn kích động không kém Cung Vô Y.

Cuối cùng chủ mẫu cũng tiếp nhận chủ nhân rồi, khoảng cách giữa mình và Sa Sa phải chăng đã gần hơn một bước?

“Vừa rồi ta chỉ nói thử tiếp nhận thôi.”

Đáng tiếc những lời này của Dạ Nhược Ly trực tiếp bị bỏ qua.

Nhìn dáng vẻ kích động của Cung Vô Y, Dạ Nhược Ly im lặng chẳng qua trong lòng lại có chút vui vẻ...

Thời gian ăn trưa, dưới tán cây lại xuất hiện cảnh Vương gia bưư hân.

“Tiểu Dạ, đây là nhân sâm ngàn năm trong rừng rậm Huyền thú, đại bổ chi vật, những năm gần đây nàng vất vả nhiều rồi, nên phải bồi bổ lại thôi.”

“Tầng tầng lớp lớp đan được của chủ nhân, há có thể để mất đến phạm vật này? Chủ nhân, thịt của Thiên Linh thú vẫn thích hợp với người hơn.”

Dạ Nhược Ly hết nhìn Cung Vô Y lại nhìn qua Bạch Hổ, sau đó lại quét mắt nhìn một bàn thức ăn chồng chất như ngọn núi nhỏ, trên trán lập tức xuất hiện ba hắc tuyến.

Hai người này rốt cuộc đang làm gì? Bọn hắn còn muốn gì nữa đây?

Nắm chặt nắm đấm, Cung Vô Y vỗ bàn đứng dậy, ánh mắt bất thiện nhìn Bạch Hổ.

“Tiểu Dạ nhi đã tiếp nhận bốn vương, người cho rằng giờ đây người có tư cách để tranh giành với bốn vương?”

“Thì sao chứ? Chủ nhân cũng chưa gả cho người, cho dù là ai cũng đều có cơ hội như nhau.” Ánh mắt lạnh lùng nhìn Cung Vô Y, Bạch Hổ không cho là đúng, bộ dạng không thèm để Cung Vô Y vào mắt.

Gả?

Trong mắt xoẹt qua tia sáng khác thường, Cung Vô Y khẽ cười môi cười.

Đúng vậy, cũng tới lúc nên cưới nàng rồi, tránh cho nam nhân khác ngày đêm mơ tưởng, đây cũng không phải là chuyện tốt.

Suy nghĩ trong chốc lát, Cung Vô Y đảo mắt nhìn Hàn Phong, trong mắt có tia âm hiểm: “Hàn Phong, người đi theo bốn vương, bốn vương có việc tìm người.”

Bị ánh mắt như vậy chiếu trúng, Hàn Phong sợ run, đáy lòng nảy lên một cảm giác bất an. Thấp thỏm không yên, Hàn Phong cẩn thận từng chút một đi sau lưng Cung Vô Y, sợ hãi liếc qua bóng lưng hắn, nói: “Cái kia, chủ nhân, Hàn Phong tuyệt đối không phản bội chủ nhân, cũng không có làm chuyện gì có lỗi với người, sự tình bên Hồng gia đã giải quyết xong, bên Mộc gia cũng đã cảnh cáo rồi, chủ nhân tìm ta có chuyện gì sao?” Nói đến đây, bộ dạng sắp khóc tới nơi.

Hắn nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra mình đã làm sai chuyện gì, lại để chủ nhân nhìn hắn âm hiểm như thế, khiến cho hắn có cảm giác cá nằm trong thớt.

“Bốn vương có việc muốn người đi làm.” Cảm nhận xung quanh không có người, Cung Vô Y dừng chân, quay người nhìn bộ dạng sắp khóc của Hàn Phong, không chút cảm xúc nói ra.

Hàn Phong thở nhẹ một hơi, vừa rồi thật sự là hù chết hắn, chủ nhân cũng không nên dọa người như thế a.

“Chủ nhân, người nói đi, chỉ cần chủ nhân giao phó, Hàn Phong sẽ vì người mà nghĩa bất dung từ.”

“Chuyện bốn vương muốn người làm rất đơn giản.” Nở nụ cười, ánh mắt lại hiện lên tia âm hiểm: “Bốn vương nhìn ra người có tình ý với Hỏa Vũ Sa, cho nên bốn vương sẽ cho người vài tháng đi theo đuổi nàng ta.”

Khuôn mặt tuần mỹ đỏ bừng, Hàn Phong không chút ý tứ gãi gãi đầu: “Cái kia, Vương gia, hôm trước ở vương phủ Sa Sa nhìn thấy ta mắng ta bệnh thần kinh, chỉ sợ rất khó.”

Chủ yếu chính là hắn muốn hỏi chủ nhân sao lại hào phóng cho hắn mấy tháng trời đi theo đuổi nữ nhân?

“Không có việc gì.” Cung Vô Y vỗ vỗ bả vai Hàn Phong, lời nói thâm thúy: “Lúc trước Tiểu Dạ nhi nhìn thấy bốn vương cũng chạy trốn, bốn vương cũng phải đuổi theo nàng sau đó mới có thể tiến vào lòng nàng, hơn nữa mỗi khắc Tiểu Dạ nhi lại mắng bốn vương là yêu nghiệt, đã mắng như thế thì bốn vương càng yêu nghiệt, cho nên Hỏa Vũ Sa mắng người thần kinh thì người có làm người thần kinh sớm tối theo đuổi nàng ta.”

Hàn Phong nháy nháy mắt, nửa tin nửa ngờ: “Nếu như ta làm giống người thần kinh, Sa Sa sẽ tiếp nhận ta?”

“Đúng vậy.” Cung Vô Y vô cùng khẳng định đáp: “Hơn nữa, mỗi ngày người đều phải kề cận nàng, quần quít lấy nàng, nàng mới có thể nhớ kỹ người, đợi một thời gian, mới có thể tiếp nhận được người.”

Trầm mặc nửa ngày, hai mắt Hàn Phong sáng ngời: “Ta hiểu rồi, đa tạ chủ nhân đã chỉ điểm, trước kia ta còn tưởng chủ nhân bất cần tình thân, không nghĩ tới chủ nhân lại thông tình đạt lý như thế.”

Đáng thương cho Hàn Phong, gặp phải chủ nhân vô lương tâm như thế, đại khái bị bán đi còn giúp hắn đếm tiền.

Mà Cung Vô Y cũng vì kế hoạch của mình mới đem Hàn Phong bán đi như thế, bởi hắn cần có Hỏa Vũ Sa hỗ trợ, nhưng Hỏa Vũ Sa lại có quen biết với Bạch Hổ, sợ sẽ không giúp hắn. Nếu như là người khác hắn đã trực tiếp trói lại, cưỡng ép nàng ta hỗ trợ, giống như Long vương trước kia, nhưng nàng ta lại là bạn thân của Tiểu Dạ, làm Tiểu Dạ tức giận, hắn gánh không nổi.

Vì vậy Hàn Phong chính là con rắn bị kích để hắn lợi dụng, để hắn có thể thuận lợi theo đuổi Tiểu Dạ nhi.

Bởi vì âm mưu của Cung Vô Y mà Hỏa Vũ Sa sinh hoạt vô cùng bực bội, cho dù nàng có đi đâu thì lúc nào cũng có cái đuôi sau lưng, còn lấy mỹ danh là muốn bảo vệ an toàn cho nàng. Hỏa Vũ Sa tức giận đập hắn một cước, người nào đó lại hoàn toàn không tức giận, vẫn tiếp tục theo đuổi nàng suốt ngày.

Vốn dĩ Cung Vô Y đang tính tới chuyện đối phó Vân Tâm Vũ và Mục gia, nhưng Dạ Nhược Ly lại nói nguyện ý tiếp nhận hắn làm tâm tình hắn rất tốt, không muốn phá hư tâm tình này tạm thời không nghĩ tới nữa,

Nhưng kết quả của Hồng gia lại khiến lòng người trong Ly Phong quốc càng thêm sợ hãi Vương phủ, không ai dám mạo hiểm tiến vào, bởi vậy thời gian này ở Nam vương phủ cực kỳ vắng vẻ, không ai dám đánh chủ ý lên người hắn nữa. Nhưng bên trong cũng có chút ít sóng gió, mỗi năm Mục gia mở đại tiệc, thân là Nam vương gia tự nhiên sẽ có thiệp mời.

Lúc này, Cung Vô Y cầm thiệp mời đứng trong vương phủ cười lạnh một tiếng: “Mục gia? Vừa vặn bốn vương cũng muốn tìm bọn họ tính sổ, bắt quá Tiểu Dạ, lần này chúng ta đi xem kịch vui đi.”

“Trò hay?” Dạ Nhược Ly khẽ giật mình, giống như không hiểu rõ ý tứ của Cung Vô Y.

“Mấy ngày trước hoàng thượng đã tra ra thích khách ám sát hoàng hậu, chính là Tinh quý phi mà Tinh quý phi lại là chỉ nữ Mục gia, tên là Mục Tuyết Tinh, che giấu rất sâu, nhìn bề ngoài có vẻ thân thiện, dễ gần, nhưng nội tâm cực kỳ gian trá, ít nhất là so với Vân Tâm Vũ háo thắng, mà Mục gia đều liên quan đến việc này, bọn hắn tự mình làm vô cùng bí mật nhưng lại quá coi thường Cung Vô Hải, hơn nữa Tinh quý phi còn muốn vu oan giá họa cho Vân Tâm Vũ.”

“Giá họa Vân Tâm Vũ?” Dạ Nhược Ly cười nhạt, mỉa mai: “Nàng ta cũng quá đề cao Vân Tâm Vũ rồi, Vân Tâm Vũ muốn diệt trừ tấu tử là thật, nhưng lại không có khả năng phái người vào hoàng cung ám sát, cùng lắm chỉ có thể hạ được, hoặc là không cẩn thận làm tấu tử trượt chân, nhưng nếu Mục Tuyết Tinh vọng tưởng muốn giá họa Vân Tâm Vũ thì cứ chiều theo ý nàng ta.”

“Ah?” Long mi cong gầy nhẹ, ánh mắt Cung Vô Y nhìn Dạ Nhược Ly.

“Tính toán thời gian, mấy thế lực kia cũng đã đến rồi, chính thức đối phó với Vân gia thì cần phải khai đao với Vân Tâm Vũ trước.” Cười lạnh, ánh mắt hiện sát cơ: “Việc này sẽ giao cho biểu huynh xử lý, bất quá để nàng ta giả họa Vân Tâm Vũ không có nghĩa là nàng ta sẽ thoát được tội, cho dù thế nào Mục Tuyết Tình hay Mục gia đều phải chết!”

Đứa con trong bụng Tần Sở chính là cháu của nàng, cho dù có thế nào Dạ Nhược Ly cũng không thể bỏ qua dễ dàng được.

Mục gia, mỗi năm đều dựng đài tỷ thí một lần, chính là muốn đệ tử trong tộc không xao lãng việc tu luyện, ngoại trừ hoàng tộc, chỉ có Lam gia mới có tư cách được mời.

Những năm gần đây Lam gia phát triển lớn mạnh, đã sớm có lời đồn đại Lam gia đã vượt lên Mục gia từ lâu, thay thế vị trí võ học thế gia, Mục gia sao có thể chịu được chuyện nào? Vì vậy muốn mượn cơ hội này để Lam gia nhìn thấy được đệ tử của Mục gia ưu tú biết chừng nào.

Nhưng đó chỉ là ý nguyện một bên của Mục gia mà thôi, Lam gia không hề có chút hứng thú, thứ bọn hắn muốn hưởng đến chính là vô đạo đỉnh phong.

Huống chi có Dạ Nhược Ly âm thầm hỗ trợ, từ mấy năm trước Lam gia đã vượt trội hơn Mục gia rất nhiều lần, chỉ là người của Lam gia rất ít xuất hiện lại có người của Âm Dạ che dấu nên không ai biết được thực lực chính thức của Lam gia.

“Vân Ca, Phong nhi, đến đây.” Lam Lăng nhìn thấy Dạ Nhược Ly và Bắc Ảnh Phong, vội vàng giơ tay tính ôm hai người vào lòng.

“Cậu.” Bắc Ảnh Phong chạy đến trước mặt Lam Lăng, khuôn mặt đáng yêu nháy mắt thật to: “Vì sao nhiều ngày như vậy cậu lại không gặp Phong nhi? Chẳng lẽ cậu không thích Phong nhi sao?”

“Sao có thể như vậy được?” Lam Lăng ôn nhu xoa đầu tiểu gia hỏa, ánh mắt lơ đãng đảo qua Lam Hình. Tựa hồ như nhìn thấy cảm xúc bên trong, lại để Dạ Nhược Ly nhìn rõ tình nghĩa chôn chặt trong lòng, chỉ có thể cười nói: “Cậu cũng nên thành thân đi thôi, không biết cậu đã vừa ý cô nương nhà nào rồi?”

Lam Lăng mỉm cười, trong mắt lộ vẻ phức tạp.

Dạ Nhược Ly cũng không lo lắng cho hôn sự của Lam Lăng, nàng nhớ rõ trong lịch sử Lam gia có ghi hơn 50 tuổi mới đón dâu, đời sau đều cho rằng y trầm mê tu luyện nên mới trì hoãn hôn sự, không nghĩ tới y vì...

Dùng nhiều năm như vậy mới có thể quên đi một người, xác thực được tấm lòng si tình.

“Bệ hạ giá lâm, Tinh quý phi đến!”

Một tiếng thông báo vang lên, mọi người đều quay người, ngoại trừ Cung Vô y và một nhà Dạ Nhược Ly thì tất cả ai cũng quỳ xuống hành lễ.

Sắc mặt Cung Vô Hải không được tốt lắm, hiển nhiên là vẫn đang lo lắng cho Tần Sở không tha thứ cho y, cho dù lần này có dẫn theo Tinh quý phi nhưng y vẫn tận lực giữ khoảng cách với nàng ta.

“Các vị bình thân, Mục gia chủ, người không cần để ý đến trẫm, tỷ thí có thể bắt đầu.”

Đây chính là lần tỷ thí cuối cùng của Mục gia, bởi vì về sau Mục gia ở Phong Ly quốc sẽ hoàn toàn biến mất.

Tinh quý phi cũng là người biết thời thế, thấy tâm tình của hoàng thượng không tốt cũng không phản ứng với nàng ta, nên chẳng màng dây dưa mà hướng đến người thân đi đến. Thời khắc này, trong lòng nàng ta thấp thỏm không yên, trên đường đi hoàng thượng đã có sắc mặt này, chẳng lẽ chuyện này đã bị phát hiện? Không, với thực lực của gia tộc, không có khả năng bị hoàng thượng phát giác.

Suy tư, sau đó nhìn Mục gia chủ, hai người đều không yên lòng ngồi xuống. Nếu để hoàng thượng biết được người của Mục gia ám sát hoàng hậu sẽ lại nổi lên một trận máu tanh, cho nên chỉ có thể tìm Vân Tâm Vũ chết thay...

“Khục khục.” Mục gia chủ đứng dậy, ho khan hai tiếng, nói ra: “Cảm tạ các vị đã có mặt ở đây để xem Mục gia tỷ thí, nhất là hoàng thượng, làm cho kẻ hèn này cảm thấy rất vẻ vang, ta cũng không nhiều lời nữa, tỷ thí lập tức bắt đầu!”

Lúc Mục gia chủ vừa nói xong, đệ tử Mục gia đã không nhịn được, nóng lòng muốn thử sức, trong đó một thân hình áo đỏ hung hăng càn quấy là thấy rõ ràng nhất.

Mục Tuyết Lâm cũng không quên, ngày đó nàng ta bị Hàn Phong đánh bại, cũng vì vậy mà phụ thân luôn yêu thương nàng ta trách cứ. Nam Vương bắt quả cũng chỉ là Nam vương mà thôi, há có thể qua mặt được hoàng thượng? Còn có nữ nhân bên cạnh Nam vương, trên người không có chút nội lực, thoát nhìn đã biết là phế vật rồi, nàng ta sẽ cho phế vật kia thấy rõ thực lực của bản thân. Để nàng hiểu rõ thiên tài như nàng ta, không phải là dạng mà nàng có thể chọc vào.

“Tiểu Dạ, nàng cảm thấy đệ tử Mục gia như thế nào?” Cung Vô Y tiến tới bên tai Dạ Nhược Ly, cười nói.

Trông thấy hai người thân mật, nữ tử trẻ tuổi của Mục gia đều oán hận trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly.

Ở Ly Phong quốc có rất nhiều quan lại quý tộc không dám đánh chủ ý trên người Cung Vô Y, nhưng lại tự mình là tài trí hơn người, có thể kiêu căng ngạo mạn.

Nhìn lướt qua phía dưới, mỗi người đều có mục đích riêng cần đạt được, Dạ Nhược Ly mỉm cười: “Đám người Mục gia này đều không có động tác võ thuật đẹp, không bằng gia tộc võ giả của những nước khác, ít nhất Hiên Viên quốc Niệm gia có Niệm Khê và A Tro, Thiên Vũ quốc Long gia có Long Phi Thanh, duy chỉ Ly Phong quốc Mục gia là không có ai.”

Âm thanh của Dạ Nhược Ly cũng không áp chế, bởi vậy lời của nàng truyền khắp Mục gia. Đám người trẻ tuổi ở Mục gia đều khí thịnh, phần nộ trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, mà Mục Tuyết Lâm tựa hồ như rất tức giận, lại bị Mục gia chủ kéo lại.

“Cha, đường đường là Mục gia, lại cho phép phế vật kia lấn áp?” Mục Tuyết Lâm hung hăng trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, không cam lòng nói.

“Người biết cái gì? Hiện tại tỷ thí mới là quan trọng, những chuyện khác để xử lý sau.”

Nàng có thể là phế vật nhưng phế vật này lại là biểu muội của hoàng thượng, nghe nói hoàng thượng rất thương yêu nàng, Mục gia là võ học thế gia nhưng cũng là hoàng tộc mà phục vụ.

Hoàng thượng, gã không dám đắc tội, huống chi Nam vương cũng không phải là cây đèn cạn dầu.

Chỉ là cô nương kia thật đáng hận, dám nói Mục gia không có ai kiệt xuất? Vậy gã sẽ cho nàng thấy thế nào là đệ tử kiệt xuất của Mục gia.

Tỷ thí bắt đầu, nhìn phía dưới chiến đấu, Dạ Nhược Ly không khỏi ngủ gục, lắc đầu, nói: “Cái này thật quá nhàm chán a. một điểm kích thích cũng không có, cùng với tiểu hài tử đánh có khác gì nhau?”

“Người nói cái gì?” Nghe vậy Mục Tuyết Lâm nổi trận lôi đình, chỉ tay vào mặt Dạ Nhược Ly gào thét: “Nói như vậy, thực lực của người rất mạnh? Người có dám đấu với ta hay không?”

“Đấu với người? Người xứng sao?” Dạ Nhược Ly cười kinh thường, ngáp một cái, lười biếng nói: “Nếu người đã muốn chơi, Tiểu Phong, đệ chơi cùng nàng ta đi, cũng có thể cho tỷ thấy thực lực của đệ đến đâu rồi.”

“Vâng, Phong nhi cũng muốn chơi đùa.” Tiểu gia hỏa nháy mắt dưới, trên người Lam Lăng nhảy xuống, cười tủm tỉm đến chỗ Mục Tuyết Lâm.

Mọi người đều há hốc mồm, tiểu gia hỏa này thoát nhìn mới có 5, 6 tuổi a? 5, 6 tuổi là độ tuổi mới bắt đầu tu luyện, lại để đứa nhỏ lên đấu, như vậy tìm tới cái chết có gì khác nhau?

Cung Vô Hải nhìn một nhà Dạ Nhược Ly, y cũng không rõ vì sao biểu muội lại để Phong nhi chiến đấu.

“Người muốn làm nhục bổn tiểu thư?” Khuôn mặt Mục Tuyết Lâm méo mó, xiết chặt roi dài trong tay, nghiến răng nghiến lợi nói.

Cho dù là người trầm ổn như Mục gia chủ cũng bởi vì hành động của Dạ Nhược Ly mà trở nên căm tức, thấy hoàng thượng cũng không có ý trách cứ Mục gia nên cũng để mặc Mục Tuyết Lâm làm càn. Tôn nghiêm của Mục gia không cho phép người khác bôi nhọ.

“Này, người quái dị, chẳng lẽ người không dám đấu với người nhà ta sao?” Tiểu gia hỏa cong môi đỏ mọng, hai tay chống nạnh, cũng học theo đám người Lam gia, chí khí cao ngạo không ai bì nổi.

“Tuy người lớn lên quá xấu, không có cách nào so sánh với tỷ tỷ, bất quá tỷ tỷ nói ta giáo huấn người, người cũng nên ngoan ngoãn để ta dạy dỗ đi.”

Dạ Nhược Ly khiêu mi, tiểu gia hỏa này lại còn biết dùng phép khích tướng rồi sao? Ai là người đã dạy hấn vậy?

“Người muốn chết, bỗ tiểu thư toàn thành cho người!” Lửa giận thiêu đốt, Mục Tuyết Lâm hất roi dài, hung hăng đánh về phía Bắc Ảnh Phong. Võ giả cũng chỉ là võ giả, công kích không hề mạnh, lộn xộn không chịu nổi, nhưng không ai có thể tin tiểu gia hỏa lại có thể chịu được đòn công kích của Mục Tuyết Lâm.

Mà Bắc Ảnh Phong cũng không chống cự, thân hình lóe lên liền thoát khỏi roi dài, còn hướng về phía nàng ta làm mặt quỷ, cười hì hì nói: “Ha ha, người quái dị, có bản lĩnh bắt ta đi.”

Vì vậy kế tiếp chính là mèo bắt chuột.

Ánh mắt của mọi người bắt đầu thay đổi, chỉ thấy roi dài đều không đánh trúng Bắc Ảnh Phong, trái lại nàng ta bị Bắc Ảnh Phong trêu đùa mấy lần, chặt vật không tả nổi.

Thân pháp!

Hai chữ này nhảy trong lòng mọi người, vừa vặn đây là huyền kỹ của huyền giả, chẳng lẽ tiểu gia hỏa này là huyền giả thâm tàng bất lộ? Cho dù là Huyền giả thì cũng phải là cấp Huyền sư mới có thể đấu ngang với Đại vũ sư Mục Tuyết Lâm, bất quá hấn mới có 6 tuổi, nhiều nhất cũng chỉ là Huyền trung cấp.

Huyền sư? Điều này sao có thể?

Không biết nếu mọi người biết Bắc Ảnh Phong mới có 3 tuổi sẽ có cảm tưởng gì.

Đang lúc trốn tránh roi dài đột nhiên Bắc Ảnh Phong dùng cước pháp, thấy vậy Mục Tuyết Lâm vô cùng vui vẻ, vung roi về phía dung mạo đáng yêu kia.

Mục gia chủ cảm thấy có gì đó không đúng, đang muốn gọi Mục Tuyết Lâm dừng lại, đáng tiếc đã không kịp rồi.

Một bàn tay bé nhỏ chẳng biết từ đâu đánh vào bên hông Mục Tuyết Lâm, nhất thời cả thân hình nàng ta bay khỏi lối đài, một ngụm máu tươi phun ra, như tiên nữ tán hoa.

Nhanh, quả thật rất nhanh!

Sự việc xảy ra quá đột ngột, làm mọi người đều không kịp phản ứng.

Bắc Ảnh Phong lợi dụng sơ hở phía dưới Mục Tuyết Lâm kết hợp với thân pháp Dạ Nhược Ly dạy hấn, đơn giản đánh lén thành công, ai có thể nghĩ tới thực lực của Bắc Ảnh Phong lại tới chừng này.

Mặc kệ là đánh lén hay không, hấn thắng là điều không thể nghi ngờ.

“Lâm nhi!” Trong tâm Mục gia chủ đau xót, vội vàng chạy đến chỗ Mục Tuyết Lâm, khuôn mặt thống khổ: “Tiểu hài tử tuổi còn nhỏ mà ra tay thật độc ác, hủy đi kinh mạch, phế toàn bộ võ công, sau này người lớn lên há chẳng phải là đại họa của Ly Phong quốc?”

Nói đến đây, Mục gia chủ hướng về phía Cung Vô Hải ôm quyền, thần sắc ngoan lệ nói: “Bệ hạ, vương tử phạm pháp tội như thứ dân, cho dù tiểu hài tử này là thân thích của bệ hạ, bệ hạ cũng không nên bao che, nhất định phải trả cho Mục gia một công đạo.”

“Công đạo?” Cung Vô Hải cười lạnh, trong mắt hàn quang lập lòe, nhưng y chưa kịp nói, bên ngoài đã có người chạy vào báo lại: “Gia chủ, người Âm Dạ các đến.”

“Ám Dạ các?” Mục gia chủ thu hồi sự tức giận, tỉnh táo hỏi: “Ám Dạ các đến đây làm gì? Mục gia không có quan hệ với bọn họ, hơn nữa đám người Ám Dạ các lãnh khốc vô tình, lại một thân sát ý, không dễ dàng lui tới bất kì gia tộc nào, không biết bọn hấn đến Mục gia có chuyện gì?”

“Cái này thuộc hạ cũng không rõ, hơn nữa đầu lĩnh chính là các chủ Ám Dạ các – Niệm Khê và hộ pháp A Tro.”

Niệm Khê? Thần sắc Dạ Nhược Ly khê động, tính toán thời gian, đây cũng là thời điểm bọn họ tới Ly Phong quốc, thật không nghĩ tới nàng ấy lại trực tiếp tới Mục gia như vậy.

“Người xác định?” Mục gia chủ khê nhú mày, bọn hấn tới đây, càng làm gã suy nghĩ.

“Thuộc hạ xác định, các thế gia võ học đã từng gặp nhau một lần, lúc đó thuộc hạ cũng có nhìn qua các chủ Ám Dạ các Niệm Khê và hộ pháp A Tro, đúng là bọn họ.”

“Chúng ta mau đi nghênh đón, Niệm gia gia nhập Ám Dạ các, Niệm Khê lại là các chủ trên danh nghĩa, cũng là người duy nhất có quan hệ đến Luyện đan sư thần bí, không nên chậm trễ.”

Nhưng gã vừa dứt lời, một đạo khí khái hào hùng mười phần truyền tới: “Không cần, chờ các người nghênh đón, biết tới khi nào, chúng ta đã tới rồi.” sau đó một đám bóng dáng trẻ tuổi xuất hiện trước tầm mắt mọi người.

Đi đầu chính là Niệm Khê và A Tro, phía sau chính là môn hạ của Ám Dạ các. Phải biết thế lực của Ám Dạ các đã mở rộng toàn bộ đại lục, cho dù là Cung Vô Hải cũng không dám chần chờ, vội vàng đứng lên biểu thị tôn kính.

Chỉ có Dạ Nhược Ly và mấy người kia là ngồi y như cũ, tựa hồ không để đám người kia vào mắt.

Mục gia chủ cười lạnh một tiếng, lần này cho dù không yêu cầu hoàng thượng làm chủ cho gã, chọc giận đám người Ám Dạ các này, các nàng cũng không chịu nổi.

79. Chương 79: Chương 11: Vân Gia Tận Thế, Đã Tới Chưa?

Trước mắt bao người, Niệm Khê đi về phía Dạ Nhược Ly.

Người Mục gia ai cũng vui sướng thầm nghĩ trong lòng lần này Dạ Nhược Ly nhất định không thoát khỏi kiếp nạn này rồi, ai bảo bọn hấn dám đắc tội với Ám Dạ các, chẳng lẽ bọn hấn không biết Ám Dạ các cường đại đến mức nào sao?

Chỉ là người Mục gia vui vẻ chưa được lâu thì đột nhiên cứng ngắc người...

Chỉ thấy Niệm Khê bước nhanh đến chỗ Dạ Nhược Ly, tỏ vẻ cung kính, nở nụ cười tươi sáng, nháy mắt nói: “Chủ tử, ta tới không muộn chứ?”

Sau đó trừ Niệm Khê và A Tro ra, tất cả thuộc hạ Ám Dạ các đều quỳ xuống hành lễ: “Thuộc hạ bái kiến chủ tử.”

Chủ tử???

Sau một khắc, ai cũng trừng to mắt, há hốc cả mồm nhìn bóng dáng áo trắng cao cao tại thượng kia.

Bọn hấn không nghe nhầm chứ? Các chủ Ám Dạ các Niệm Khê lại gọi nàng ta là chủ tử? Chẳng lẽ nàng ta chính là chủ nhân chân chính của Ám Dạ các, Luyện Đan sư thần bí, một mình sáng lập ra Ám Dạ các?

Lập tức sắc mặt xám như tro tàn, nhất là Mục gia chủ và Mục Tuyết Lâm. Ai có thể nghĩ đến chủ Ám Dạ các lại là một thiếu nữ trẻ tuổi như vậy, nữ tử này lại còn là Nam vương phi, buồn cười nhất là bọn hấn vẫn đánh chủ ý lên vị trí trắc phi Nam vương.

Chỗ ngồi của Vương gia không chỉ có một mình Cung Vô Y, còn có Đông vương, Tây vương, Bắc vương và Ninh vương, ngoại trừ Ninh vương đã ngoài 50 tuổi thì tất cả các vương gia còn lại đều nhìn Cung Vô Y với ánh mắt ngưỡng mộ.

Có được chỉ chủ Ấm Dạ các tương đương với việc đan được nhiều không kể xiết. Khó trách trước đây có xuất ra nhiều đan được như vậy mà nàng không chút đau lòng, thì ra nàng chính Luyện Đan sư thần bí kia.

“Điều này sao có thể?” Toàn thân Mục gia chủ run rẩy không thôi, ánh mắt ngạc nhiên vẫn chưa hoàn hồn, chỉ có thể lẩm bẩm không ngừng: “Chỉ chủ Ấm Dạ các, nàng ta sao có thể là chỉ chủ Ấm Dạ các được?”

Không có khả năng, đây tuyệt đối là không có khả năng, với một cô nương tuổi còn trẻ như thế sao có thể chếo chống được Ấm Dạ các?

Lúc này dĩ nhiên là Mục Tuyết Lâm đứng ngồi không yên, nàng ta chậm rãi đứng dậy, bước từng bước uyển chuyển đến Dạ Nhược Ly, biểu lộ vui vẻ: “Không nghĩ tới Vương phi là chỉ chủ Ấm Dạ các, ta cũng đã từng nghĩ sao Tướng quân phủ lại gây chuyện với Ấm Dạ các cơ chứ, ha ha, Vương gia thật có phúc khí, có thể có được nữ tử hoàn mỹ như vậy làm Vương phi.”

Mục Tuyết Lâm cũng đoán được Dạ Nhược Ly chắc có cừu oán với Vân Tâm Vũ, nàng ta chưa từng chọc qua nàng, cho nên nhân cơ hội này cùng nàng kết giao thật tốt, cái này cũng xem như có lợi rồi. Đáng tiếc, từ lúc nàng ta sai người ám sát Tần Sở, Dạ Nhược Ly đã xem nàng ta như kẻ thù rồi.

“Có được Tiểu Dạ tự nhiên là phúc khí của bốn vương.” Cung Vô Y ôm Dạ Nhược Ly vào lòng, mắt phượng âm trầm liếc qua mấy vị vương gia còn lại, cuối cùng dừng lại trước dung nhan tuyệt sắc của Dạ Nhược Ly, câu môi cười: “Tiểu Dạ, xem ra lần này danh tiếng nàng vang xa rồi, bất quá trên đời này có người có thể đoạt được nàng trên tay bốn vương ư, tuyệt sẽ không có!”

Lời này cũng là để cảnh cáo những người có mưu đồ bất chính, nữ nhân của hắn cho dù là ai cũng đừng hòng cướp được, bằng không thì đừng trách hắn đại khai sát giới, dù là vương gia hắn cũng sẽ không lưu tình!

Cung Vô Hải và Lam Lăng đều không biết chuyện này, hiển nhiên đã bị cách xưng hô của Niệm Khê làm cho hoảng sợ. Bỗng dưng cả hai đều nhớ tới nữ oa nhu nhược lương thiện của 10 năm trước, lại nhìn Dạ Nhược Ly đang được Cung Vô Y ôm vào lòng, chợt phát hiện thời gian có thể làm thay đổi một con người như vậy.

Mười năm này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mới làm nàng thay đổi cường đại?

Bọn hắn đều hiểu rõ những năm này kinh nghiệm của nàng quyết sẽ không...

“Khục khục,” Ho khan hai tiếng, Cung Vô Hải thu lại tâm tình, ánh mắt lãnh khốc lướt qua đám người Mục gia: “Hôm nay trẫm đến đây còn là vì một chuyện cần phải điều tra, sự việc kia có quan hệ đến người ám sát trong hoàng cung!”

Tâm Mục Tuyết Lâm lộp bộp, nàng ta cố gắng hồi phục lại nội tâm rối bời, làm cho bản thân mình như không có chuyện gì.

“Bệ hạ muốn tìm thích khách, sao lại đến Mục gia?” Mục gia chủ nhíu mày, lòng bắt đầu lo sợ, chẳng lẽ hoàng thượng đã biết Mục gia phái cao thủ ám sát hoàng hậu?

Không được, cho dù thế nào cũng không thể thừa nhận, dù sao hoàng thượng cũng không có bằng chứng, làm sao có thể vô cớ kết tội Mục gia được?

“Hoàng thượng,” Đột nhiên Mục Tuyết Lâm quỳ rạp xuống đất, cắn cắn môi, quyết tâm nói ra: “Về chuyện kia nô tì mạn phép nói ra suy nghĩ của mình, cách đây không lâu nô tì có thấy Vân tần và người ngoài cung hay qua lại với nhau, nếu như hoàng thượng muốn điều tra nhất định sẽ có dấu vết để lại, mà không phải Mục gia, Mục gia đối với hoàng thượng trung thành và tận tâm, sao có thể làm chuyện tổn thương hoàng hậu được?”

“Ah?” Cung Vô Hải cười lạnh một tiếng, mắt đen lãnh liệt: “Trước khi trẫm đến đây đã điều tra qua, chỗ Vân tần đã bị trẫm khống chế, theo lời nàng ta nói thì chuyện này cũng có phần của Mục gia, các người còn gì để nói không?” Âm thanh lãnh khốc vang lên làm cho thân thể Mục Tuyết Lâm không khỏi run lên.

Không được, nàng ta không thể để lộ ra sơ xuất nào, chỉ là Vân Tâm Vũ đúng là đáng hận, dám kéo Mục gia xuống nước.

Đương nhiên Vân Tâm Vũ không hề nói những lời kia, bởi lần này ả ta thật sự vô tội, ngay cả bản thân cũng không biết có chuyện gì đang xảy ra, bất quá nếu Mục Tuyết Lâm muốn hãm hại Vân Tâm Vũ thì Cung Vô Hải sẽ cho nàng ta cơ hội, nhưng không có nghĩa là sẽ tha cho Mục gia. Nếu không phải tại đám hỗn đản này sao hoàng hậu có thể không thể đến ỷ? Không giết bọn hần làm sao có thể thỏa hận được?

“Người đâu, lục soát cho trẫm!” Cung Vô Hải không hề đợi Mục Tuyết Lâm giải thích, trực tiếp hạ lệnh.

Bọn thị vệ nghe lệnh, tiến vào Mục gia, không lâu sau bên trong vang lên tiếng vỡ vụn của đồ sứ. làm cho lòng Mục gia chủ đau run rẩy không ngừng. Gã có sở thích sưu tầm đồ cổ, tất cả những thứ ấy đều là căn mệnh của gã, bây giờ đều đã tan tành, không biết thị vệ tìm chứng cứ hay cố ý muốn đập phá đây.

Bất quá cũng may bọn hần không lưu lại vật chứng, cho dù có tìm thế nào cũng không ra. Nhưng một lúc sau, thị vệ bước ra mang theo một tờ giấy đưa cho Cung Vô Hải, Cung Vô Hải liếc mắt lướt qua, sau đó ném vào mặt Mục gia chủ, thanh âm lạnh lùng: “Người còn gì để nói?”

Mục gia chủ run rẩy đón lấy tờ giấy, khi thấy nội dung trên tờ giấy, thân thể không khỏi cứng ngắc: “Hoàng thượng, hoàng thượng phải tin tưởng thảo dân, nhất định là có người muốn vu oan cho thảo dân.”

Trên tờ giấy chính là bút tích của Mục Tuyết Lâm muốn Mục gia phái cao thủ vào cung ám sát hoàng hậu, thế nhưng Mục gia chủ không hề nhớ Mục Tuyết Lâm đã ghi tờ giấy này khi nào. Lúc trước vì không muốn để chứng cứ nên ngay cả tâm phúc của nàng ta cũng đã bị nàng ta giải quyết rồi, sao lại có tờ giấy này?

Mục gia chủ tự nhiên sẽ không biết, tờ giấy này là do Cung Vô Hải sai người giả mạo bút tích Mục Tuyết Lâm sau đó vụng trộm nhét vào thư phòng Mục gia chủ, cho dù bọn hần không lưu lại chứng cứ không có nghĩa là không có cách xử lý bọn hần.

“Nhân chứng, vật chứng đều ở đây, các người còn muốn ngụy biện? Người đâu, bắt toàn bộ già trẻ lớn bé Mục gia lại, một tháng sau trẫm!” Cung Vô Hải phát tay, thanh âm lãnh khốc vô tình.

Hai chân mềm nhũn, Mục Tuyết Lâm co quắp ngã xuống đất, trên mặt biểu tình tuyệt vọng. Quả nhiên không thể làm việc trái lương tâm, một khi đã nhúng chàm sẽ nhận hậu quả thích đáng, nhưng nàng ta không cam lòng, cực kì không cam lòng bị xử trảm như thế.”

Toàn bộ đệ tử Mục gia đều lộ vẻ bi ai, ai có thể ngờ bản thân khí thế bừng bừng đi tham gia thi đấu, nháy mắt đợi bọn hần chính là cái chết! Đây hết thảy đều là lỗi lầm của Mục gia chủ, nếu không phải gã làm xằng làm bậy sao có thể làm liên lụy đến toàn bộ gia tộc?

Vì vậy một tháng trước khi xử trảm, cuộc sống của Mục gia chủ và hai nữ nhi của gã không khác gì súc vật, mà cái này đều là do tự làm tự chịu, không thể trách ai được.

Mục gia bị tịch thu toàn bộ tài sản, bị xử tội chém làm Ly Phong quốc chấn động, bởi vì bị tin tức làm cho choáng váng.

Thì ra Nam vương phi chính là chi chủ Âm Dạ các, đồng thời là Luyện Đan sư thần bí cường đại kia, khó trách Nam vương kiêu ngạo, mắt cao hơn đầu kia lại cuồng đại nàng, xem ra ở Ly Phong quốc tinh mắt nhất vẫn là Nam vương. Nhất thời người được cho là không xứng với Nam Vương – Dạ Nhược Ly lại trở thành người xứng đôi với Nam vương nhất.

Nếu như Dạ Nhược Ly chỉ có dung mạo tuyệt thế hơn người chỉ sợ đám nữ tử kia ganh ghét cùng không cam lòng, nhưng khi biết thân phận thật sự của nàng, phần ganh ghét kia lại trở thành ngưỡng mộ. Bởi vậy nếu có người còn nhòm ngó đến vị trí trắc phi thì đúng là làm oanh tạc cả Ly Phong quốc này.

Nam vương phi là ai chứ? Đệ nhất mỹ nhân Ly Phong quốc lại có thể lực cường đại đến không hợp lẽ thường, chỉ bằng người cũng muốn tranh nam nhân với nàng? Người xác thực không nằm mơ?

Mà lúc này tin tức về Dạ Nhược Ly lại làm mọi người thêm một trận kinh động.

Càng lớn hơn chính là Dạ Nhược Ly có quan hệ với Lam gia, cánh cửa Lam phủ xem chút nữa bị đập sập hư, tất cả các quan viên trong triều đều muốn giao hảo với Lam Lăng, kỳ vọng hần có thể ở trước mặt Dạ

Nhược Ly nói tốt cho bọn hắn mấy câu. Trái lại, Vân phủ tướng quân lại lãnh lãnh thanh thanh, cho dù là thủ vệ cũng không có chút tinh thần, sớm đã ngủ gục trước cửa từ lâu.

“Tướng quân nhất định phải cứu Vũ nhi a, Điệp nhi đã thành ra như vậy, tuyệt không thể không cứu Vũ nhi a.” Vân phu nhân bổ nhào ôm lấy chân Vân Lan, lớn tiếng thút thít nỉ non: “Nhất định là Vũ nhi bị oan, Vũ nhi lương thiện như thế sao có thể phải thích khách ám sát hoàng hậu nương nương?”

Lương thiện? Nếu để Dạ Nhược Ly nghe được những lời này nhất định sẽ xì mũi xem thường. Nếu Vân Tâm Vũ lương thiện thì trên đời này không có ai là ác nhân rồi.

“Cút!” Vân Lan đang buồn bực trực tiếp nhấc chân một cước đá văng Vân phu nhân, chau mày, không chút kiên nhẫn: “Bổn tướng quân không quản, đừng làm phiền bổn tướng quân!” Gã đang nghĩ tới xú nha đầu Vân Văn Ca cư nhiên lại là chi chủ Âm Dạ các.

Đan được trong Âm Dạ các đều thập phần trân quý, so với đan được Nam Cung thế gia đấu giá 10 năm trước lại càng trân quý hơn, sớm biết có ngày hôm nay, lúc trước đã không vì đan được mà bán Lam Hinh. Nếu không, đan được trong Âm Dạ các đều là của Vân Lan gã rồi, lúc đó còn có ai dám động vào gã?

Không được, gã phải đi Vương phủ một chuyến, xú nha đầu Vân Văn Ca kia cho dù không nhận gã là phụ thân thì ít nhất cũng hiếu kính gã đã nuôi nấng nhiều năm chứ.

Suy nghĩ chốc lát, Vân Lan không hề để ý đến Vân phu nhân đang tức giận, mở rộng bước chân, vội vàng đi tới Vương phủ.

“Tiểu thư, tên cầu tặc Vân Lan lại tới.” Dạ Nhược Ly vừa mới chuẩn bị tu luyện thì Gia Nhi nhanh chân đẩy cửa bước vào, vẻ mặt tức giận nói: “Không cần nghĩ cũng biết vì đan được Âm Dạ các, tên cầu tặc này thật vô sỉ, mặt dày mày dạn đứng tại cửa Vương phủ, em chưa từng thấy qua người nào mặt dày như thế.”

Mở mắt, hàn quang bắn ra, Dạ Nhược Ly chậm rãi nở nụ cười: “Gia Nhi, để gã vào đi, có một số chuyện cũng nên ngả bài rồi, Vân gia tiêu dao quá lâu rồi.”

Vân gia, Dạ Nhược Ly ta đã từng nói qua nếu như ta không chết sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ khiến các người chết không có chỗ chôn, bây giờ ta bắt đầu rat ay, các người đã chuẩn bị xong?

Đại sảnh vương phủ, Vân Lan chờ một nén nhang, Dạ Nhược Ly mới khoan khoái bước ra.

Chờ đợi lâu như thế, Vân Lan đã sớm mất kiên nhẫn, vốn định gỡ hết tôn nghiêm cùng nàng nói chuyện một phen, ai ngờ nàng để gã chờ lâu như thế, lập tức quyết định trở mặt.

“Hừ, Nam vương phi, thật sự rất kiêu ngạo a.” Khuôn mặt Vân Lan trầm xuống, sắc mặt lãnh khốc. Gã không như người khác sợ Dạ Nhược Ly, cho dù như thế nào thì gã cũng là phụ thân của nàng, dù xú nha đầu này không nhận gã nhưng cũng không làm gì được gã, hơn nữa gã lựa lúc Nam vương không có nhà mới đến, dù sao đối mặt với Cung Vô Y làm gã thấy rất áp lực.

“Vân tướng quân, nói đi, người đến đây có chuyện gì?” Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, nhưng không vì gã mà tức giận, vẫn giữ được vẻ bình tĩnh, ngay cả mắt đen cũng không chút gợn sóng. Nàng càng bình tĩnh thì Gia Nhi càng thương thay cho Vân Lan, rất nhanh thôi Vân Lan sẽ nhận được hậu quả thích đáng.

“Nghe nói Nam Vương phi là chi chủ Âm Dạ các?” Vân Lan cao ngạo ngẩng cao đầu, ánh mắt lãnh khốc nhìn Dạ Nhược Ly: “Mục đích ta tới đây rất đơn giản, người là chi chủ Âm Dạ các nhất định phải xuất ra ít đan được hiếu kính ta.”

Tuy sớm biết được ý đồ của gã khi tới đây nhưng nghe chính miệng gã nói, Dạ Nhược Ly không khỏi ngán người. Qua một lúc, Dạ Nhược Ly cười nhạt, bội phục mà nói: “Vân tướng quân, ta đã thấy qua người vô sỉ nhưng chưa thấy người nào lại vô sỉ như người, người vô sỉ đã đến mức cực hạn, làm bản thân ta không thể không bội phục.”

Biến sắc, ánh mắt lạnh thêm vài phần: “Vân Văn Ca, lời này là có ý gì? Ta nuôi người nhiều năm như vậy, những điều này đều là ta xứng đáng có được, ta cho người biết, hôm nay người không muốn cũng phải lấy ra cho ta.”

Nam vương không có trong phủ, một nữ nhân như nàng, Vân Lan gã sợ nàng sao?

Nghe vậy, Dạ Nhược Ly đứng lên, cao cao tại thượng nhìn Vân Lan, khoe môi quynh rũ ra độ cong cuồng ngạo: “Vân Lan, người đã quên những việc lúc trước người làm? Vì một viên đan được người đem bán mẫu thân ta? Hôm nay bọn ta đã không còn là người Vân gia nữa, cùng Vân Lan người không chút quan hệ, mặt khác thật xin lỗi cho người biết, đan được rác rưởi lúc trước người đầu giá được, ta chỉ cần luyện một chút có thể ra cả trăm viên. Đáng tiếc lại không có một viên nào cho tên mặt người dạ thú như người!”

Vân Lan khẽ giật mình, nắm chặt tay, gã biết xú nha đầu này không đưa đan được cho gã,

Từ lúc Vân Lan chào đời đến nay lần đầu tiên biết thế nào là hối hận, nếu như lúc trước gã không bán Lam Hinh, có phải kết quả đã khác?

Có lẽ, Vân gia và Lam gia có thể đứng cùng nhau, nhưng chính tay gã đã tự bóp chết hy vọng của mình.

“Vân Văn Ca, ta hỏi người một lần cuối, người không đưa đan được cho ta?” bàn tay Vân Lan nắm chặt, hiển nhiên vẫn còn ôm chút hy vọng.

“Vân Lan, người cũng biết ta bằng lòng gặp người vì chuyện gì?” Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, cũng không đợi gã trả lời mà nói: “Ta gặp người là vì muốn nói cho người biết sau nửa tháng chính là ngày vong của Vân gia!”

Chuẩn bị thời gian nửa tháng đã đủ, trận đấu này chỉ có thể thắng, không thể bại, nếu không sẽ vạn kiếp bất phục!

“Người nói cái gì?” Thần sắc Vân Lan đại biến, trong mắt có tia bối rối: “Người không thể làm như vậy được, ta là phụ thân của người, giết ta chính là tội lớn, nếu như người giết ta sẽ để lại tiếng xấu muôn đời!”

Cười mỉa mai, thanh âm Dạ Nhược Ly đầy cuồng ngạo, lại còn không để người trong thiên hạ vào mắt.

“Được làm vua, thua làm giặc, lịch sử vì người thắng mà lưu truyền, nếu như ta có thực lực cho dù cả thiên hạ này máu chảy thành sông ai dám không sửa theo ta? Mà đại lục này vốn thế, cường giả là tất cả, kẻ yếu vĩnh viễn không có tư cách tồn tại.”

Cường giả vi tôn, thực lực chí thượng!

Chỉ cần người có thực lực cường đại, cho dù tội ác có ngập trời thì trong mắt người khác cũng trở thành thần thánh kính sợ, nếu không có thực lực nhưng có luôn miệng nhắc tới chính nghĩa thì đúng là ngu ngốc.

Giống như Mục Tuyết Lâm vậy.

Nàng ta vì Hồng gia mà đắc tội với Cung Vô Y, có ai đồng tình với nàng ta? Chỉ sợ trong mắt người Ly Phong quốc nàng ta chỉ là ngựa non háu đá, mà đây chính là điểm khác nhau giữa thực lực và không thực lực.

“Ta đã nói xong, Gia Nhi, tiễn khách!” Dạ Nhược Ly lạnh giọng phân phó, nàng tựa hồ như nhớ đến chuyện gì đó cười lạnh: “Vân tướng quân, người cũng đừng nghĩ tới việc bỏ trốn. toàn bộ phủ tướng quân đã bị ta khống chế rồi, chỉ sợ ngay cả con ruồi cũng bay không lọt a.”

Vân Lan đầy tuyệt vọng, toàn thân run rẩy. Gã cuối cùng cũng biết rõ vì sao nàng không nói với hoàng thượng chuyện của 10 năm trước, thì ra nàng muốn tự mình khai đao với Vân tướng phủ.

“Ha ha, Vân Văn Ca, xem như người lợi hại! Nhưng Vân Lan ta cũng không phải là người ngồi chờ chết, ha ha ha, chúng ta cùng nhìn thử xem rốt cuộc là ai hơn ai!” Dứt lời, Vân Lan phát tay áo, cười lớn quay người bỏ đi.

Nếu nàng đã vô tình thì đừng trách gã không nghĩa! Vân Lan gã vẫn còn một lá bài chưa lật...

Trở về phủ tướng quân, Vân Lan đi thẳng về thiên viện xa hoa cực điểm, nơi đó là cấm địa của phủ tướng quân, mặc kệ là ai cũng không được tới gần, nghe nói đã từng có người hầu không cẩn thận lại gần chỗ đó, rốt cuộc không thấy trở về.

Ngừng trước cửa, Vân Lan do dự một chút, cuối cùng cũng gõ cửa.

Ít lâu sau, trong phòng truyền ra một tiếng u ám làm cho người ta sởn hết gai óc: “Có phải lại mang đến cho ta thì thể thơm ngon hay không? Mau vào đi!”

Đẩy cửa vào, liền nhìn thấy một bóng dáng toàn khí đen đang nằm lười biếng trên giường, liếm láp móng vuốt, Ma Hổ không thèm đếm xỉa tới gã, quét mắt, hai mắt nheo lại lộ ra tia độc ác.

“Như thế nào? Sao chỉ có mình ngươi? Ta muốn thi thể, chẳng lẽ ngươi muốn ta chết đói?”

“Cái này, Ma Hổ đại nhân,” Vân Lan cẩn thận lau mồ hôi lạnh trên trán, nói: “Ta có chuyện muốn cầu người tương trợ, không biết Ma Hổ đại nhân...”

“Tìm ta hỗ trợ?” Ma Hổ duỗi thân thể, hạ thấp thân xuống: “Ta đã nói rồi, ngươi giúp ta tìm 100 thi thể, ta sẽ đáp ứng một yêu cầu của ngươi, nhưng giờ vẫn chưa đủ, nếu không thương thể của ta sẽ không bình phục, không phải phải do ta bị thương, căn bản ngươi sẽ không có cơ hội này.” Thanh âm Ma Hổ âm trầm đáng sợ, mỗi lần đứng trước mặt nó, Vân Lan đều cảm thấy áp lực vô cùng.

“Cái này, Ma Hổ đại nhân, trước mắt có một cơ hội.” Vân Lan run run rẩy rẩy, đến hô hấp cũng cực kì để ý: “Sau nửa tháng, Vân gia sẽ có một trận đại chiến, nếu Ma Hổ nguyện ý xuất hiện những người kia chẳng phải tùy ý Ma Hổ chém giết sao? Đến lúc đó người muốn bao nhiêu thi thể thì có bấy nhiêu.”

Tuy Ma Hổ bị thương nặng nhưng cấp bậc vẫn như cũ là 25, cho dù Âm Dạ các có cường đại đến đâu sao có thể chống lại Huyền thú cấp 25?

Lúc trước nếu không phải Ma Hổ bị thương nặng gã cũng không có cơ hội thuận phục nó. Dù sao người Ly Phong quốc rất đông, có thiếu đi mấy người cũng không ai để ý, gã cũng không chút kiêng kị.

“Ah?” Đôi mắt Ma Hổ sáng lên, cười quái dị hai tiếng: “Khắc khắc, nửa tháng sau? Tốt, tới lúc đó bản hổ sẽ thỏa sức hưởng thụ, dù sao vết thương cũng sắp lành, không cần phải trốn nữa.”

Vân Lan thở phào một hơi, sau đó nở nụ cười lạnh. Có Ma Hổ đại nhân xuất hiện, xú nha đầu Vân Vân Ca lần này còn sống được không.

Đồng thời lúc này trong lãnh cung, ánh mắt Vân Tâm Vũ vô thần, ôm chặt thân hình, cả người ngồi trong góc, ngơ ngác nhìn cửa ra vào, ngoài cửa là một bóng dáng áo vàng đang đưa trước mắt ả.

Ả vội vàng đứng dậy, chạy về phía người trước cửa, nhưng khi thấy Tần Sở ở phía sau, không khỏi dừng bước chân, diêm dâm đáng yêu nhìn Cung Vô Hải.

“Hoàng thượng, người phải tin tưởng nô tì trong sạch, nô tì bị oan, tất cả chuyện này đều là do hoàng hậu vu oan cho nô tì.” Đột nhiên Vân Tâm Vũ như phát hiện ra chuyện gì đó, nhìn chằm chằm vào Tần Sở: “Đúng vậy, nhất định là nàng, nàng dùng khổ nhục kế, nô tì bị oan.”

Tần Sở lạnh nhạt đảo mắt qua Vân Tâm Vũ, giọng điệu hững hờ: “Không biết hoàng thượng đưa thần thiếp đến đây là có chuyện gì? Muốn nhìn Vân tần hay chỉ trách Vân tần?”

“Sở nhi, trẫm muốn nói cho nàng biết những chuyện cần thiết.”

Lần này y không gọi nàng là hoàng hậu mà là nữ danh Tần Sở. Thân thể Tần Sở run lên nhưng từ đầu đến cuối đều không hề liếc nhìn y một lần.

Cung Vô Hải cười khổ, ánh mắt rơi vào Vân Tâm Vũ lãnh khốc vô tình: “Vân tần, thời gian ở đây thế nào? Trẫm đến đây là có chuyện muốn cho ngươi biết.”

Vân Tâm Vũ ngơ ngác nhìn Cung Vô Hải, vì sao y vẫn không tin ả? Tuy ả muốn ám sát hoàng hậu là không sai nhưng chuyện lúc đó không hề liên quan đến ả, ả bị oan mà.

“Vân tần, ngươi cũng biết vì sao tiến cung nhiều năm như vậy nhưng ngươi không hề có con?” Cung Vô Hải vẫn nhìn Vân Tâm Vũ, giọng điệu ôn hòa.

Vân Tâm Vũ cắn môi, cúi thấp đầu: “Nô tì không biết.”

“Bởi vì trẫm quyết không cho phép hài tử không phải của trẫm được tồn tại trên đời này.”

“Hoàng thượng,” Vân Tâm Vũ kinh ngạc ngẩng đầu: “Hoàng thượng hoài nghi thanh bạch của nô tì? Tuy không biết ai đã nói những lời này với hoàng thượng nhưng nô tì tuyệt không có lòng như thế. (ta chém, đoạn này ta đọc không hiểu gì hết. TT^TT)

“Không cần ai nói với trẫm,” Cung Vô Hải lạnh lùng nói: “Bởi vì nam nhân cùng người mây mưa trước giờ không phải là trẫm, cho nên trẫm đã sớm cho thêm dục được vào canh để người phục dụng ở dưới, cả đời này người cũng đừng mong có con.”

Khuôn mặt tái nhợt không chút sắc, hai chân Vân Tâm Vũ mềm nhũn, co quắp ngã xuống đất, không thể tin được nói: “Hoàng thượng, người đang lừa gạt nô tì sao? Những năm gần đây...”

Tần Sở kinh ngạc nhìn Cung Vô Hải, nàng không ngờ Cung Vô Hải trước giờ chưa từng sủng hạnh qua Vân Tâm Vũ.

“Người cho rằng đến lúc này trẫm cần lừa người sao?” Một câu nói kia đã đánh Vân Tâm Vũ xuống 18 tầng địa ngục, vô cùng tuyệt vọng, ả chưa bao giờ nghĩ Cung Vô Hải sẽ đối xử như vậy với ả. Đến cùng là ả đã làm gì khiến y tuyệt tình như thế?

“Sở nhi,” Cung Vô Hải quay người, nắm lấy tay Tần Sở, ôn nhu thâm tình nói: “Lúc nàng không để ý đến trẫm, trẫm đã hiểu được trẫm không thể không có nàng, những năm gần đây đúng là đã làm khổ nàng rồi, cho nên trẫm quyết định học theo tứ hoàng huynh, hẳn cũng vì biểu muội mà...Nên trẫm cũng có thể vì nàng mà hủy bỏ hậu cung, như thế sẽ không còn ai dám tổn thương nàng và con của chúng ta nữa, Sở nhi, tha thứ cho trẫm, có được không?”

Tâm run lên bần bật, Tần Sở thở dài: “Hoàng thượng, người đây là đang làm gì? Dù sao người cũng không phải là Nam vương, không ai dám nói một lời, nhưng người là hoàng đế, nếu làm vậy sao có thể đối mặt với văn võ bá quan?”

“Trẫm là hoàng đế, trẫm muốn phế hậu cung, ai dám ngăn cản?” Cung Vô Hải nắm chặt lấy tay Tần Sở, kiên định chấp nhất nói: “Sở nhi, không có nàng thì ngôi vị hoàng đế này còn có nghĩa lý gì, ngay cả con chúng ta trẫm cũng không thể bảo vệ được, người làm phụ thân như trẫm thật đáng xấu hổ, mà chuyện này cũng do trẫm mà ra, vì không để chuyện này xảy ra một lần nào nữa trẫm quyết định phế hậu cung!”

Nghe vậy, tâm Tần Sở rung động kịch liệt, nàng chưa bao giờ nghĩ tới trong lòng hoàng thượng nàng lại có thể quan trọng như thế...

Nhưng nhìn thấy dung nhan kiên định anh tuấn của Cung Vô Hải, lời muốn nói lại không khỏi nuốt vào trong.

Nửa tháng trôi qua rất nhanh, ngay lúc đó tất cả thế lực lớn mạnh đều tới Ly Phong quốc, Huyền thú trong rừng rậm cũng tìm được liệu đem tới, lúc Dạ Nhược Ly luyện đan đã luyện được 10 viên Phá Hoàng đan.

Phá Hoàng đan có thể làm Huyền Hoàng tấn chức một cấp, đỉnh phong có thể tấn chức lên Huyền tôn, tất cả đều là do Dạ Nhược Ly trở thành Huyền Hoàng cao cấp mới có thể luyện thành. Bởi vì đan dược này không chỉ hữu dụng với con người mà ngay cả Huyền thú cũng có thể sử dụng...

Vì vậy mười viên thuốc này Dạ Nhược Ly chia cho Cung Vô Y một viên, sau đó liền phát cho Huyền Vũ, Thiên Hoàng, Hàn Phong, Nam Y và Bắc Ảnh Lạc, ngay sau đó thực lực của bọn họ tăng vọt.

Mà Cung Vô Y cũng nhờ vậy mà đột phá lên Huyền tôn.

Dạ Nhược Ly lên tới đỉnh phong, sức chiến đấu có thể ngang với Huyền tôn cấp thấp cùng với Bạch Hổ và Cung Vô Y đã có ba Huyền tôn, cũng đến lúc khai chiến với Vân gia.

“Ầm ầm!”

Ngày hôm đó, trên bầu trời ở Vân phủ tướng quân vang lên tiếng nổ oanh tạc.

Vô số người và Huyền thú phóng tới Vân phủ tướng quân, dọa sợ không ít người ở Ly Phong quốc.

Huyền thú thành họa, đi ngang qua nơi nào thì nơi đó cây cối ầm ầm đổ xuống, càng có nhiều Huyền thú hướng về Vân phủ tướng quân gầm rú, oanh đánh.

Thấy tình cảnh này, ai cũng cảm thán: “Vân gia tận thế rồi, không biết bọn hán đã chọc phải họa gì mà lại có nhiều Huyền thú đến đây như vậy, người bình thường chúng ta rất khó thấy những Huyền thú này nha.”

Vân Lan đương nhiên cũng bị cảnh tượng này dọa sợ, nhưng nghĩ tới sau lưng có Ma Hồ chống lưng nên cũng tăng thêm vài phần khí thế.

Huyền thú cấp 25 có thể hóa thành người đấy, mặc kệ những Huyền thú kia có cường đại như thế nào cũng không có khả năng biến hóa thành người, sao có thể là đối thủ của Ma Hồ chứ?

80. Chương 80: Chương 12: Trưởng Lão Tiên Nhân Phần Nộ

Bọn Huyền thú các ngươi không yên lặng mà sống trong rừng rậm đi, còn dám ra ngoài làm hại bách tính, Vân Lan ta hôm nay sẽ thay trời hành đạo, diệt trừ đám Huyền thú làm nhiễu loạn đại lục này.” Đối mặt với đám Huyền thú, Vân Lan không đổi sắc, bộ dạng hiên ngang lẫm liệt tựa hồ như đám Huyền thú này thật tội ác đầy trời, gã vì chính nghĩa mà lên tiếng vậy.

Lúc này bên ngoài phủ tướng quân sớm đã có rất nhiều người vây đến xem, nghe thấy lời Vân Lan nói ai cũng trợn mắt há hốc nhìn gã, hiển nhiên là bị lời đó dọa cho sợ.

Huyền thú bao vây phủ tướng quân, vì sao Vân Lan lại có bộ dạng như đã sớm có cách đối phó? Chẳng lẽ gã có chiêu chống đỡ? Nếu không với tính tình của Vân Lan, gã quyết không nói ra những lời này.

Mà Huyền thú trên trời hay dưới đất nghe thấy lời này không khỏi ngả ngửa, trợn mắt nhìn Vân Lan.

Nhược Ly đại nhân muốn bọn chúng đối phó với người ngu ngốc này sao? Gã tự mình là ai? Chỉ là một con người vô gia đình nhỏ bé mà dám nói thể với Huyền thú? Gã mình là Huyền thánh hay Huyền thần?

Những huyền thú này sống lâu như vậy cũng chưa từng nhìn thấy người nào ngu như thế.

“Được, nói hay lắm!”

Một tiếng vỗ tay vang lên, mọi người và chúng thú đều nhìn về phía phát ra âm thanh liền thấy một đoàn người đập vào mắt.

Đi phía trước gồm có 3 người, người ở giữa là một nữ tử tuyệt sắc, áo trắng như tuyết tung bay trong gió làm người ta thấy qua một lần sẽ không bao giờ quên, mà bên cạnh nàng là 2 mỹ nam tử, mỗi người một vẻ.

Nam tử bên trái mặc trường bào màu đỏ đẹp đến chói mắt, trong phút chốc đã hấp dẫn hầu hết ánh mắt của thiếu nữ đang ở đây, nét cười khuynh thành, tao nhã đầy người..

Nam tử khác lại mặc áo trắng, khuôn mặt lạnh lùng làm cho người ta không khỏi rùng mình, mặc dù cũng rất hút hồn nhưng hầu hết ánh mắt đều nhìn Cung Vô Y và Dạ Nhược Ly.

Mà tiếng vỗ tay trầm trồ lúc này chính là của thiếu nữ áo trắng kia.

“Vân Lan, ngươi còn có thể nói hay như thế sao?” Câu môi cười lạnh, ánh mắt Dạ Nhược Ly nhìn thẳng Vân Lan, giữa mày ngưng tụ lạnh lùng: “Có chuyện gì thì mau nói đi, nếu không sẽ không có cơ hội nữa đâu.”

Vân Lan cười lạnh một tiếng, khinh thường nhìn Dạ Nhược Ly: “Ngươi cho rằng ngươi là ai? Chỉ bằng ngươi cũng muốn đối phó với Vân Lan ta? Nếu như ngươi thích thì mau đem tất cả đan dược giao ra cho bốn tướng quân, nếu không...” Hai mắt nhắm lại, mở ra lộ vẻ lãnh khốc.

Người xung quanh đều sợ ngây người, tựa hồ như không tin được, trong thời điểm này Vân Lan lại có thể nói như thế. Gã có biết gã đang đối mặt với ai không? Đây chính là chỉ chủ Ám Dạ các, là Nam vương phi Ly Phong quốc, bao nhiêu người muốn tạo quan hệ với nàng cũng không được, gã lại dám nói năng như vậy.

Xem ra Vân phủ tướng quân tận thế đã xác thực rồi...

Mọi người lắc đầu thở dài, nhưng chẳng có phần tiếc hận, ngược lại có chút hả hê.

Vân Lan dùng người quá sức ngoan độc, nhìn thấy Vân gia gặp chuyện không may, làm sao không có chút hả hê cho được? Không đổ dầu vào lửa là may cho gã lắm rồi.

“Nếu không thì như thế nào?” Cung Vô Y phát phát tay áo, cất bước tiến tới, cặp môi đỏ mọng nhẹ nhàng nở nụ cười: “Bổn vương ngược lại muốn nhìn xem đến cùng người có chiêu trò gì?”

Cung Vô y vừa nói xong, Vân Lan đã ngửa đầu cười to hai tiếng, thanh âm lãnh khốc vô tình, ngập sát ý nồng đượm: “Vương gia, bổn tướng quân khuyên người chớ xen vào chuyện người khác, cho dù thế lực sau lưng người rất mạnh nhưng bọn họ sẽ để ý đến việc nhỏ nhặt này sao? Hôm nay thắng lợi đã nằm chắc trong tay ta, tuyệt không thể bại.”

Nói xong, Vân Lan lãnh khốc quay người, cung kính ôm quyền, dung nhan anh tuấn tràn đầy kính trọng: “Ma Hồ đại nhân, đám người này giao cho người đối phó rồi.”

Người xung quanh lại hai mắt nhìn nhau, không biết Ma Hồ đại nhân kia là ai? Vân Lan lại tự tin đến như thế?

Chẳng lẽ gã có thứ còn siêu việt hơn Huyền thú sao?

Ít lâu sau, một luồng khí đen bao phủ một quái nhân nhẹ nhàng mà ra, từng bước nó đi tới, khí tức lạnh thấu xương lại tràn ra khắp nơi làm mọi người lạnh cả đáy lòng.

Vân Lan gọi nó là Ma Hồ đại nhân chẳng lẽ là huyền thú hóa người?

Trời ạ, sống trên đời nhiều năm như vậy cuối cùng cũng có thể thấy thú hóa người, xem ra Vân Lan xác thực có đầy đủ để tự tin rồi, cho dù là cao thủ Âm Dạ các cũng không phải là đối thủ của thú hóa người được.

“Khắc khắc.” Ma Hồ cười hai tiếng quái dị, ánh mắt âm u nhìn Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y, liếm láp môi dưới: “Hai người này không sai, có thể để bản hồ no bụng, chỉ cần ăn hết bọn hần thì thương thể của bản hồ sẽ được phục hồi, lúc đó lại có thể hưởng thụ sản mồi thống khoái.”

Lúc trước nó giết người quá nhiều nên bị một đám người cao thủ đuổi bắt, mặc dù giết hết đám cao thủ kia nhưng bản thân nó cũng bị thương rất nặng, suốt năm tháng trời mới có thể khôi phục được một chút. Nếu muốn hồi phục hoàn toàn thì cần phải có thân thể cường đại của huyền giả. Ánh mắt âm trầm lướt qua hai người, sau đó dừng lại ở Bạch Hồ áo trắng, nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lùng kia, trong lòng Ma Hồ không khỏi run lên.

Còn không đợi nó biết xem thử sự sợ hãi từ đâu ra thì đám Huyền thú đã cười lớn.

“Ta còn tưởng gã có chiêu bài gì to tát, thì ra chỉ là ma Hồ cấp 25.”

“Ma Hồ cấp 25? A, ta thật sợ nha, chính là cấp 25 đó nha, ha ha ha!”

“Ma Hồ bản tính tà ác đã tàn sát vô số người, cần phải thông qua thi thể con người mới có thể trị thương hoặc thức ăn, nó ẩn núp tại phủ tướng quân, chắc hẳn tên cầu tặc Vân Lan giết không ít người a?”

“Này, đám người đang xem kia, trong các người nếu có người thân vô duyên vô cớ bị mất tích thì tìm tên cầu tặc kia a, bắt quá đám người mất tích kia nhất định đã bị tên Ma Hồ ăn sạch rồi.”

“Ai, loài sinh vật như Ma Hồ căn bản không nên tồn tại, Huyền thú tuy là động vật nhưng chưa bao giờ xem con người là thức ăn, chỉ duy Ma Hồ là ngoại lệ cho nên nhiều năm trước đã bị đuổi khỏi rừng rồi.”

Trong đám người, quả thật có rất nhiều người thân bằng hữu vô duyên vô cớ bị mất tích. Lúc ấy vô số ánh mắt căm phẫn nhìn chằm chằm Vân Lan, tựa hồ như muốn đem gã phanh thây ngàn đoạn.

Bị nhiều ánh mắt nhìn vào như thế, Vân Lan vô cùng sợ hãi, vừa muốn mở miệng giải thích đã bị thanh âm u ám của Bạch Hồ vang lên: “Đúng vậy, đám người kia quả thực do ta ăn, thì sao chứ? Muốn trách thì chỉ có trách thực lực của bọn hần quá yếu.” Bản tính Ma Hồ hung ác nhưng bắt nó nói dối, nó cũng cảm thấy kinh thường.

“Nữ nhi của ta vô duyên vô cớ bị mất tích, là nữ nhi duy nhất của ta a, không nghĩ tới tên đầu sỏ lại là tên cầu tặc Vân Lan và Ma Hồ, bọn hần đúng là đáng ghê tởm.”

“Cầu tặc Vân Lan, đó là con của ta, là mệnh căn của ta!”

“Vương gia, Vương phi, các người phải làm chủ cho thảo dân.”

“Giết chết tên cầu tặc Vân Lan, diệt trừ cả nhà cầu tặc.”

“Giết gã đi, giết gã đi...”

Âm thanh hô lên vô cùng nhịp nhàng, cho dù là có người thân gặp nạn hay bình yên vô sự, giờ phút này ai nấy đều vô cùng cảm phần, hận không thể đem tên cầu tặc ra chém 100 lần.

Bởi ai cũng biết nếu Vân Lan còn tiếp tục sống thì chẳng phải chính người thân, bằng hữu hay thậm chí là cả bản thân cũng gặp nguy hiểm.

Lúc này, sắc mặt Vân Lan chuyển từ xanh sang trắng, lại thì trắng qua xanh, gã há mồm nhưng biết có giải thích cũng vô dụng liền ngậm miệng lại.

Bất quá chỉ bằng bọn hần mà muốn giết gã? Quả thật đang nằm mơ, có Ma Hổ đại nhân ở đây gã liền không sợ, không ai có thể đả thương được Ma Hổ đại nhân.

Lúc Vân Lan đang đắc ý vạn phần thì Huyền thú trên trời dưới đất liền bạo phát ra khí tức cường đại, ép hô hấp gã trì trệ thiếu chút nữa thở không xong. Cảm nhận được khí thế áp bách toàn thân Ma Hổ run lên, ánh mắt u ám lộ vẻ hoảng sợ.

“Ta đánh người cái đồ con rùa!” Huyền Ưng từ trên trời bay xuống, trong chớp mắt hóa thành nam tử cao lớn, nâng chân lên hung hăng đạp vào mông Ma Hổ, cả giận nói: “Con mẹ ngươi tính toán thật hay, vừa mới hóa thành người chưa được bao lâu đã dám đứng trước Thú Vương là lão tử mà kêu gào? Chắc đã lâu rồi chưa ăn đòn chứ gì?”

Thú Vương? Ma Hổ trừng lớn, ngu ngơ nhìn nam nhân trắng kiện trước mặt.

Ưng Vương? Hần là Ưng Vương? Sao Ưng Vương lại có thể xuất hiện ở đây? Cũng trách nó vừa rồi chỉ chú ý đến con người, nếu biết Ưng Vương đến đây có cho nó trăm lá gan nó cũng không dám ra ngoài a.

Sau đó, Hổ Vương, Báo Vương, Cầu Vương, Hùng Vương, Hạc Vương đều xuất hiện trước mặt nó.

Nhìn những Thú Vương trong rừng rậm Huyền thú xuất hiện, lòng Ma Hổ không khỏi tuyệt vọng, nó thế nào cũng không nghĩ tới chờ đợi nó không phải là thứ để dưỡng thương mà lại là bọn hần.

Những người còn lại nhìn thấy nhiều Thú Vương xuất hiện, đồng loạt mở to mắt, cảm thiếu chút nữa rớt xuống đất. Bọn họ bị hoa mắt sao? Nhiều thú hóa người như thế? Không phải Huyền thú hóa người trong rừng đều đến đây hết chứ? Cái này cũng thật dọa người rồi...

“Nhược Ly đại nhân, Ma Hổ kia giao cho Ưng lão đệ là được rồi.” Hùng Vương chất phác vuốt vuốt đầu, thân hình to lớn so với Huyền Ưng còn lớn hơn. Chỉ là dáng vẻ tươi cười hiền lành kia làm người khác không thể chán ghét được. Nhưng lời hần nói lại làm đám người xung quanh lú lẫm trừng mắt.

Bọn họ thủy chung cho rằng Huyền thú là nghe theo lệnh Nam vương nên mới đến đây, không ngờ tới lại là nghe theo Nam vương phi, Nam vương phi kia rốt cuộc là thần thánh phương nào? (cái này nói là yêu nghiệt nhưng ta thấy để thần thánh hợp lý hơn nên tự ý sửa)? Chẳng những là chỉ chủ Ấm Dạ các mà còn có thể khiến chúng thú nghe theo.

“Ha ha ha, xem ra rất nhanh sẽ kết thúc.” Lời nói vừa vang lên liền có bốn bóng dáng dẫn theo một đám người bước tới, bốn người kia đương nhiên là gia chủ của Tứ đại Huyền lực gia tộc, Vân Lan cũng chẳng xa lạ gì với mấy người này.

Với địa vị của Vân Lan không xứng để biết đến gia chủ của Tứ đại huyền lực gia tộc nhưng không có nghĩa là gã không thể nhìn thấy từ xa. Bởi vậy khi nhìn thấy những người này gã bị dọa đến mức không thể nhúc nhích được, nhất là đám người kia lại đi về phía Dạ Nhược Ly, thậm chí trên gương mặt lại mang theo vẻ nịnh hót vui vẻ.

“Nhược Ly đại nhân, chúng ta đến trợ uy.”

Cái gì? Nhược Ly đại nhân?

Vốn tưởng rằng Dạ Nhược Ly chỉ quen biết sơ qua, hiện tại hình như không phải thế.

Mà theo sát Tứ đại Huyền lực gia tộc chính là gia tộc Bắc Ảnh, theo lý thuyết mà nói từ vương phủ đến phủ tướng quân chắc chắn sẽ đến sớm hơn Tứ đại Huyền lực gia tộc, nếu vậy nhất định đã làm chuyện gì đó trước khi đến đây...

Bắc Ảnh Thần tiến tới ném Vân Tâm Vũ xuống đất, phủi tay, cười lạnh: “Đối phó Vân gia thì một người cũng không thể thiếu, lúc trước bọn hắc đối xử với Hình nhi và Tiểu Ly nhi như thế nào thì phải chịu cái giá gấp trăm lần như thế ấy.”

Nhìn thấy gia tộc Bắc Ảnh xuất hiện, gia chủ tứ đại gia tộc đều đứng cạnh, thần sắc mang theo vài phần cẩn thận.

Cho đến thời khắc này Vân Lan mới biết gã hoàn toàn không thể sánh được với Bắc Ảnh Thần, nhưng gã vẫn ôm hy vọng trong lòng nhìn về phía Lam Hinh: “Điều nói vợ chồng nên nghĩa trăm năm, Lam Hinh, chúng ta làm vợ chồng cũng đã lâu, nàng có thể tuyệt tình như vậy sao? Chỉ cần nàng buông tha cho ta, ta cam đoan sẽ không xuất hiện trước mắt các người nữa.”

Một ngày vợ chồng nên nghĩa trăm năm?

Lam Hinh cười mỉa, giọng điệu đùa cợt nói: “Vân Lan, người cho rằng người xứng đáng nói câu đó? Người đã từng vì đàn được mà không tiếc bán mẹ con ta, cũng để mặc cho Vân Tâm Vũ tra tấn Ly nhi, nếu có thể tha thứ cho hành động đó Lam Hinh ta thật không xứng làm người.”

Việc này người xung quanh ai cũng biết rõ đều nhìn Vân Lan trào phúng. Khó trách Nam Vương phi không nhận phụ thân, thì ra lúc trước tên cầu tặc này lại làm chuyện táng tận lương tâm đến vậy, đổi lại là bọn hắc cũng quyết không tha thứ cho gã, huống chi là Nam vương phi.

“Hàn Phong.” Cung Vô Y liếc người phía sau, mặt không biểu tình nhưng ánh mắt lại xoẹt qua tia ngoan lệ: “Hai nữ nhân bên trong trốn cũng đủ lâu rồi, đem các nàng ra đây.”

“Vâng, Vương gia.”

Ném hai người xuống đất, Hàn Phong ôm quyền, lần nữa ra đứng sau lưng Cung Vô Y.

Ánh mắt xinh đẹp nhìn Cung Vô Y: “Vương...Vương gia...” Thân thể mềm mại của Vân Tâm Điệp không ngừng run lên, diêm dâm đáng yêu ngẩng mặt lên, cắn cắn làn môi, nói: “Xem như ta đối với Vương gia là một lòng si tình, Vương gia bỏ qua cho ta lần này đi. Hơn nữa những việc này đều là do phụ thân và tỷ tỷ ta làm, không liên quan đến ta, ta vô tội mà.”

“Người vô tội?” Cung Vô Y cười lạnh, mắt phượng thâm trầm: “Người vừa nói người vô tội? Đừng tưởng bốn vương không biết chuyện người đã làm những việc kia cũng không liên quan đến bốn vương nên bốn vương cũng không muốn so đo cùng người, bắt quá bốn vương bắt người ra đây là vì chuyện khác.”

Ánh mắt âm lãnh hướng về Vân phu nhân, khuôn mặt lại lạnh thêm vài phần: “Vân phu nhân, có một số việc có cần bốn vương nói ra?”

“Ta...Ta không biết Vương gia đang nói gì?” Vân phu nhân lùi về sau hai bước, lộ vẻ hoảng sợ.

Cười lạnh một tiếng, Cung Vô Y nói: “Cách đây không lâu bốn vương đã tra ra được phu nhân tướng quân và tổng quản trong phủ có tư tình, Vân Tâm Điệp và Vân Tâm Vũ không phải là con của Vân tướng quân.” Những lời này, như nặng ngàn cân, bên tai tất cả mọi người nổ ầm ầm.

Thân thể Vân Lan cứng đờ, quay đầu nhìn Vân phu nhân, mặc dù bà ta cực kì che dấu nhưng trong mắt vẫn lộ vẻ bối rối, ánh mắt gã lại nhìn tên tổng quản đang muốn thoát thân thì đã biết chuyện này là sự thật.

“Tiện nhân!” Vân Lan giơ tay hung hăng đánh vào má Vân phu nhân, nghiêng răng nói: “Tiện nhân, người phản bội ta!”

“Tướng quân,” Vân phu nhân không để ý đến bên má sưng đỏ, vội vàng chạy tới trước mặt Vân Lan, giữ tay áo gã nức nở nói: “Tướng quân phải tin tưởng thiếp, thiếp không có phản bội tướng quân.”

Vân Lan nhắm chặt đôi mắt, lúc trước sao gã lại cười tiện nhân này về làm thê?

Bà ta và Lam Hinh thật là một người trên trời, một người dưới lòng đất, nếu không phải gã bị ma quỷ sai khiến thì hôm nay gã vẫn là tướng công của Lam Hinh, Vân Vân Ca vẫn là nữ nhi của gã.

Vân Tâm Điệp và Vân Tâm Vũ đều ngây dại, các ả không hề nghĩ tới bản thân mình lại là con hoang do mẫu thân tư tình cùng nam nhân khác, tâm khí luôn cao ngạo từ trước đến nay sao có thể chịu được sự đả kích này?

Nhưng sau đó, điều làm Vân Lan đả kích vẫn còn ở phía sau...

“Mặt khác bốn vương cũng tra ra được, Vân Lan không có cách nào khiến nữ nhân mang thai.”

Không có cách nào mang thai? Dạ Nhược Ly nao nao, nếu đúng là thế thì nàg...

“Tiểu Dạ, nàg đoán không lầm,” Thấp con người, Cung Vô Y mỉm cười, lộ vẻ yêu nghiệt: “Nàng cũng không phải là nữ nhi của Vân Lan, ta đã tra ra được Vân Lan thiết kế bẫy qua đêm với nhạc mẫu nhưng không thực hiện được, cùng gã phát sinh quan hệ chính là nha hoàn bên cạnh nhạc mẫu.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Dạ Nhược Ly cầm chặt cánh tay Cung Vô Y, dung nhan tuyệt sắc không ngăn được kích động.

“Bị hạ được vào bánh ngọt, kỳ thật nhạc mẫu không hề ném qua, người ăn phải chính là nha hoàn bên cạnh nhạc mẫu, bởi vì trời quá tối nên Vân Lan cũng không biết trong phòng có hai nữ tử, bởi vì muốn người khác nhìn thấy nên sau khi kết thúc Vân Lan cũng không rời đi mà ngủ ở trong phòng, có thể nha hoàn bị Vân Lan mua chuộc trùng hợp phát hiện Vân Lan nhằm người, vì muốn có được tiền thưởng nên đã giết chết nha hoàn kia sau đó tạo chứng cứ chứng minh gã và nhạc mẫu đã mây mưa với nhau.

Lời nói này làm ai cũng há hốc mồm, thì ra Vân Lan không chỉ bị cấm sùng mà ba nữ nhi không ai là con của gã cả. Càng làm mọi người không thể tưởng tượng được là lúc trước Vân Lan lại vô sỉ như thế, vì muốn đạt được quyền lực cùng địa vị mà lại mưu tính hãm hại nữ nhi Lam thừa tướng, loại người vô sỉ như vậy chết trăm lần cũng không đủ.

Giờ phút này sắc mặt Vân Lan trắng như tờ giấy, gã căn bản không muốn tin những lời Cung Vô Y nói.

“Vân tướng quân không tin? Bốn vương sẽ cho người tâm phục khẩu phục!” Thần sắc Cung Vô Y âm trầm đáng sợ, trầm giọng nói: “Long vương, dẫn nha hoàn kia tới cho bốn vương.”

Nha hoàn bị Vân Lan mua chuộc sau khi thực hiện xong mọi chuyện sợ Lam thừa tướng sẽ trách phạt mình nên sau khi nhận được tiền đã nhanh chóng trốn đi, cũng vì vậy mà thoát khỏi một kiếp này bị đuổi cùng giết tận, nếu không cho dù Cung Vô Y muốn biết chuyện này quả thật không đơn giản.

Lập tức một bóng dáng vàng ánh xách theo một người, rất nhanh xoẹt qua đường chân trời xuất hiện trước mặt Cung Vô Y.

“Tướng quân?” Người bị nam tử áo vàng xách trên tay nhìn thấy sắc mặt trắng như tờ giấy của Vân Lan, thân thể đột nhiên run lên: “Tướng quân, lúc ấy ta không phải cố ý gạt người.”

Nghe câu nói đó Vân Lan liền biết những chuyện Cung Vô Y nói đều là sự thật.

Gã và Lam Hinh căn bản chưa từng phát sinh quan hệ, cho nên Vân Vân Ca cũng không phải là nữ nhi của gã...

Đột nhiên Vân Lan chịu sự đả kích, mặt xám như tro tàn không còn cách nào phục hồi, gã hiểu được lần này có chạy đằng trời cũng không thoát được, hy vọng duy nhất cũng đã bị Cung Vô y chặt đứt.

“Yêu nghiệt, ta không phải con gái của gã, đây là...”

Nói một nửa, Dạ Nhược Ly lướt mắt nhìn Bắc Ảnh Thần, nâng mắt đen đầy kích động.

“Đúng vậy, Tiểu Dạ, nhạc phụ chính là phụ thân của nàg.” Cung Vô Y cười thật tươi, nụ cười cực kỳ xinh đẹp: “Đây là do năm đó nhạc mẫu bị trọng thương hôn mê, nhạc phụ vì cứu nhạc mẫu đã dùng một phương pháp quá độ huyền khí trong cơ thể bà, đáng tiếc nhạc mẫu cũng không biết chuyện này đã bị đám cường quyền ý thể tách ra, thế cho nên nhạc mẫu cũng cho rằng nàg là con gái của Vân Lan.”

Khóe môi Dạ Nhược Ly có chút run rẩy, nếu như mẫu thân biết được bà và Bắc Ảnh Thần sớm có quan hệ, nói không chừng sẽ không cho rằng nàng là con gái của Vân Lan.

Bất quá cái này thật sự là kinh hi...

“Ha ha,” Vui vẻ nhất chính là Bắc Ảnh Lạc, lão đã không nhịn được mà cười ha ha, ngập tràn sung sướng nói: “Tiểu nha đầu, lần này ngươi không nhận ta là gia gia nữa đi, ha ha, Thần, tên tiểu tử này vậy mà thật tốt, sinh ra một nữ nhi biến thái như thế phụ thân ngươi cũng thật vẻ vang.”

Trong mắt Nam Y cũng chứa đầy ý cười, kết cục này ai cũng vui vẻ.

Nhưng khi nào vui vẻ cũng có người tới quấy rối, Lâm Hinh và Bắc Ảnh Thần chưa kịp dung hòa chuyện này thì một âm thanh vang lên: “Xem ra nơi này thật náo nhiệt, hơn nữa cũng không thêm để tiên nhân ta vào mắt, tiên nhân đã sớm đặt ra nguyên tắc không cho phép huyền giả ra tay với võ giả, chẳng lẽ các người đang khiêu khích uy nghiêm của tiên nhân?” Tiếng nói vừa xong, một đám bạch y nhân xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Sắc mặt Bắc Ảnh Lạc và Nam Y đại biến, cảnh giác nhìn người mới tới.

Tiên nhân? Cuối cùng cũng đến rồi...

“Lão phu còn tưởng là ai, thì ra là người Thương Khung giới!” Lâm lão cười lạnh một tiếng, ánh mắt u ám nhìn Cung Vô Y: “Tiên nhân sớm đã có quy tắc huyền giả không được ra tay với võ giả, các người dám cãi lời tiên nhân?”

Thần sắc Dạ Nhược Ly lạnh lẽo, khóe môi cười lạnh, giữa lông mày chứa cuồng ngạo: “Tiên nhân thì sao? Đến một người giết một người, đến một đôi giết một đôi, người khác sợ tiên nhân các người không có nghĩa là Dạ Nhược Ly ta cũng sợ.”

“Ha ha, lần đầu tiên lão phu nhìn thấy người dám chống lại tiên nhân đấy.” Lâm lão ngửa đầu cười to, tiếng cười đầy lãnh ý: “Trong đám các người cuồng đại nhất cũng là Huyền Hoàng mà chúng ta lại có ba Huyền tôn, người cho rằng người có thể là đối thủ của lão phu sao? Thật là chuyện nực cười.”

Huyền tôn? Nghe thấy hai từ này, mọi người lại há hốc một lần nữa.

Trong mắt Vân Lan xoẹt qua tia hy vọng, xem ra ông trời vẫn thương gã, lần này gã không phải chết nữa rồi...Tốt nhất mấy người cuồng giả này mau giết chết bọn hắn đi, cũng giúp gã loại bỏ một đối thủ.

Hừ, muốn trách thì nên trách bọn hắn, nếu không phải bọn hắn gây chuyện với Vân phủ tướng quân thì sao có thể gặp cường giả?

Cung Vô Y nhướng mày, hắn sớm biết tiên nhân sẽ đến đây quấy rối nhưng không nghĩ tới tên này lại không để Thương Khung giới vào mắt! Càng quá đáng hơn là trước mặt hắn lại dám uy hiếp nữ nhân của hắn.

Sắc mặt không khỏi âm trầm, trong mắt Cung Vô Y xoẹt qua tia lạnh: “Các người muốn đối địch với Thương Khung giới? Nếu như các người muốn thế bốn vương nhất định sẽ phụng bồi đến cùng!”

Tiên nhân? Thương Khung giới? Đây là thế lực gì? Người xung quanh mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau, không biết những cường giả kia từ đâu mà đến.

“Hừ!” Lâm lão hừ lạnh một tiếng, muốn mở miệng nhưng bên cạnh lại có người kéo tay lão, người nọ không chút biểu tình nhìn Cung Vô Y: “Xem xét người là người của Thương Khung giới, ta cũng không muốn đối địch, người hãy nhanh chóng rời đi, lão phu sẽ xem như chưa từng nhìn thấy người.”

“Nếu như bốn vương không đi?”

“Này nghiêm của tiên nhân không cho phép khiêu khích!” Lúc này gương mặt Bằng lão bao trùm một tầng sương, mắt đen lộ hàn quang, thanh âm lạnh lùng làm người nghe không khỏi lạnh run.

“Tiên nhân?” Câu dẫn cặp môi đỏ mọng, khuôn mặt Cung Vô Y lộ vẻ cười cợt: “Không phải là một đám người tự xưng là thanh cao, hư tình giả ý sao? Có bốn vương ở đây, ngược lại cũng muốn nhìn xem kẻ nào dám cả gan khi dễ nữ nhân bốn vương!”

Đang nói, khí thế cường giả linh tôn bạo phát ra làm ba người đối diện thay đổi sắc mặt.

Huyền tôn! Hắn cũng đã đến Huyền tôn...

Nếu như hắn chỉ là Huyền Hoàng, Huyền tôn sẽ dễ dàng đánh bại Huyền Hoàng dễ dàng...nhưng hắn lại là Huyền tôn cho dù là ba người tổng tấn công cũng chỉ có thể làm hắn bị thương, muốn giết hắn thực sự rất khó.”

Nhất là trời sinh Cung Vô Y tính tình giảo hoạt, nếu hắn toàn lực bỏ chạy thì không ai có thể ngăn cản được, vạn nhất hắn chạy về Thương Khung giới đưa cao thủ tới thì bọn hắn chết chắc.

Trừ phi trước khi cao thủ Thương Khung giới tới bọn hắn đã chạy về tiên nhân trước, hơn nữa nửa đời còn lại cũng không bao quay lại đây nữa.

Nhưng mối thù của cháu gái còn chưa báo sao có thể cam tâm?

Hai mắt Lâm lão chuyển động, mặc dù không cam lòng, nhưng lão vẫn quyết định lui một bước: “Được rồi, hôm nay lão phu sẽ để mặt mũi cho Thương Khung giới không quản chuyện này nữa, các ngươi tự tiện đi.”

“Cái gì?” Vân Lan ngây ngẩn cả người, gương mặt tái nhợt xoẹt qua tia bối rối, nếu bọn cường giả này đi, chính gã chẳng phải để mặc cho người ta chém giết?

Mà Dạ Nhược Ly lại nở nụ cười lạnh, nàng cũng không có ý định để đám tiên nhân này rời đi, đã đến đây rồi, không giết bọn chúng nàng không cam lòng!

Ngay lúc đó, một bóng dáng màu trắng lướt đến chỗ Dạ Nhược Ly, đến gần mới phát hiện ra đó là Phi Thiên Độc Giác thú, xung quang có tia ánh sáng thần thánh, mang theo một luồng khí thể cường đại làm người khác rung động.

Phi Thiên Độc Giác thú từ trên trời giáng xuống, đến trước mặt Dạ Nhược Ly, thân hình dần dần biến đổi hóa thành một nam tử tuấn mỹ tóc trắng.

Nam tử tuấn mỹ như tiên, cầm bào theo gió tung bay, khóe môi ôn nhu mỉm cười, chỉ một thoáng đã câu hồn không ít người ở đây.

Thanh âm Thiên Hoàng ôn nhu mềm mại, như gió nhẹ lướt qua tai mọi người: “Ta đã trở về, không muộn chứ?”

Đêm qua Thiên Hoàng cảm nhận được chúng thú trong rừng rời đi nên bị con người công kích, vì vậy phải dùng tốc độ nhanh nhất để chạy về rừng, đến giờ mới có thể trở về.

Không đợi Dạ Nhược Ly mở miệng, một âm thanh tức giận bên cạnh ầm ầm nổ vang: “Hoàng Thú? Xú nha đầu, thì ra tôn nữ ta là một bị người giết chết, hôm nay cho dù Thương Khung giới có bảo hộ người thì lão phu cũng phải giết người cho bằng được, vì cháu gái báo thù, người để lại mạng đi.”

81. Chương 81: Chương 13: Người Thương Khung Giới Tới.

Nắng gắt như đổ lửa chiếu vào phủ tướng quân, cho dù vậy vẫn có rất nhiều người đứng yên ở đấy không chịu đi, âm thanh già nua nhưng đầy tức giận ầm ầm vang lên bên tai mọi người.

Lúc này hai mắt Lâm lão đỏ bừng, khí tức bộc phát tựa như sư tử đang phẫn nộ, hận không thể đem nữ nhân ghê tởm này xé ra thành từng mảnh nhỏ.

“Đúng vậy, là ta, thì sao?” Dạ Nhược Ly nâng mi, không chút kiêng dè nhìn Lâm lão, thanh âm đùa cợt, phảng phất như muốn chọc giận Lâm lão đến cực điểm.

“Rống!” Một tiếng rống làm kinh thiên động địa, núi lở đá nứt.

Lâm lão nắm chặt quyền, phát ra tiếng xương cốt giòn tan, cắn chặt răng, cừu hận bắn ra tứ phía: “Thù giết người thân quyết không đội trời chung! Hôm nay bất kể là ai bảo hộ người, người cũng phải chôn cùng với cháu gái lão phu.”

“Người xác định có thể giết được ta?” Dạ Nhược Ly cười nhẹ, ánh mắt sắc như gươm nhìn thấy trời đất, cho dù là ai cũng không thể nào trốn thoát: “Nếu như ngày trước người có thể nhận ra ta là người đã giết cháu gái người thì có lẽ ta không có cách nào chống đỡ, đáng tiếc người đã bỏ qua thời cơ tốt nhất, hôm nay ta không hề sợ hãi đám người các người.”

“Hừ!” Phong lão và Bằng lão cũng đứng cùng chỗ với Lâm lão, thần sắc âm trầm nhìn Dạ Nhược Ly.

Thiếu nữ này chẳng những giết tiên nhân mà còn vũ nhục trưởng lão tiên nhân, đều là tiên nhân bọn hắn không cho phép có người dám tổn hại đến tôn nghiêm.

Cho nên thiếu nữ này, nhất định phải chết!

Bản mặt xám như tro tàn của Vân Lan thấy có biến cố, thần sắc dần dần thay đổi, ánh mắt ngoan độc khóa chặt Dạ Nhược Ly, trên mặt không giấu hả hê.

Ha ha, chết rồi, nàng ta rốt cuộc cũng sắp chết rồi...

Đắc tội với cường giả, cho dù nàng ta có bao nhiêu thực lực đều không thể thoát được.

“Nếu như người đã muốn chết, lão phu sẽ thành toàn cho người!” Thần sắc Lâm lão hiện lên tia ngoan lệ, giờ chuông đánh ầm ầm về phía Dạ Nhược Ly, một chuông này là toàn bộ sức lực của lão, chuông phong ác liệt thổi tới lại chứa thêm luồng sát khí mãnh liệt.

“Lão nhân này để tự ta giải quyết, mặt khác hai Huyền tôn kia do yêu nghiệt và Bạch Hổ đối phó, những người còn lại bao vây phủ tướng quân, tiên nhân không tên cũng không tha!”

Lúc này Lâm lão tuy đột phá lên Huyền tôn trung cấp nhưng vẫn còn ở mức độ thấp nên Dạ Nhược Ly cũng không sợ lão.

Nhưng dù sao đối thủ cũng là cường giả Huyền tôn nên Dạ Nhược Ly một chút cũng không dám lơ là, lúc này rút trường kiếm ra, một chiêu hành vân lưu thủy quét về phía Lâm lão.

Lâm lão cười lạnh một tiếng, không cho là đúng, nhưng lúc thấy cuồng phong do trường kiếm tạo ra mới biết uy lực của nó lớn như thế nào.

Sắc mặt đại biến, lão vội vàng thu nắm đấm, lách mình né tránh, thần sắc mang thêm vài phần ngưng trọng: “Lão phu quả thật đã xem thường người rồi, người có thể phát ra được công kích cường đại như thế, lão phu đoán công kích của người cường đại là do có huyền kỹ, nếu như người thức thời giao huyền kỹ ra, lão phu sẽ cho người chết toàn thân!”

Nếu như có được huyền kỹ bản thân lão cũng có thể đối phó được với Huyền tôn trung cấp, vì vậy lão chẳng những muốn giết nàng còn muốn đoạt lấy huyền kỹ trong tay nàng.

Chỉ là Phong lão và Bằng lão sao còn chưa giải quyết xong hai người kia?

Cung vô Y đột phá lên Huyền tôn cũng chỉ được mấy ngày, cảnh giới còn chưa củng cố, chỉ cần hắn không dốc sức chạy trốn thì Phong lão giải quyết thật dễ dàng, còn có Bằng lão đối phó với một nam tử phạm tục sao lại mất nhiều thời gian như thế?

Suy nghĩ trong chốc lát, lão không nhận được quay đầu lại nhìn, vừa mới nhìn qua đã bị làm cho sợ hãi đến choáng váng.

“Sao...Làm sao có thể? Thực lực của Phong lão và ta không cách biệt lắm, đối với một Huyền tôn vừa mới đột phá sao có thể là đối thủ của lão?”

Bi kịch nhất là Bằng lão, bị đánh đến thương tích đầy mình, không hề có chút phản kháng. Tựa hồ như trước mặt Bạch Hổ là người lớn còn lão chỉ là một đứa trẻ, mà trẻ con thì có thể sánh với người lớn sao? Căn bản vốn không cùng cấp độ.

Vốn tự mình thắng áp đảo nhưng không ngờ thực lực của đối phương lại cường hãn như vậy...

Lúc này bên tai lại nghe thấy tiếng động, Lâm lão vội vàng quay người nghênh chiến nhưng khi trường kiếm lóe sáng đánh tới thì lại vội vàng thu quyền, bỗng nhiên chui vào mặt đất.

Địa độn thuật!

Huyền giả hệ thổ cũng có thể tu luyện được huyền kỹ, bất quá việc tu luyện rất khó khăn, nhất định phải là Huyền tôn mới có thể tu luyện được.

Thân là dòng chính tông Dạ gia đến từ ngàn năm sau, bản thân nàng cũng có năng lực hệ thổ, tự nhiên sẽ biết rõ năng lực này.

Dạ Nhược Ly vội vàng nhắm hai mắt, khí tức Huyền Hoàng đỉnh phong phát ra, toàn lực tìm kiếm tin tức Lâm lão.

“Ân?”

Trong giây lát, nàng mở mắt ra, quay người lại, Lâm lão đột nhiên từ dưới đất nhảy lên, bàn tay chưởng một chưởng, trong chốc lát bụi bay ngập trời tựa như gió lốc tới.

Dạ Nhược Ly vội vàng vùng kiếm, kiếm khí như cầu vồng, hung hăng tập kích với đám bụi đất.

“Ầm ầm!”

Khí tức chạm vào nhau khuếch tán ra lan tỏa khắp phủ tướng quân, những võ giả bình thường không chịu được khí tức áp đảo, khuôn mặt bỏ bĩnh, hơi thở dồn dập.

Dạ Nhược Ly không hề cho đối thủ có cơ hội thở dốc, một lần nữa xông tới tung ra từng đạo kiếm khí ác liệt, bức Lâm lão cực kì chật vật, mà phủ tướng quân cũng bị hủy hoại trong chốc lát.

“Người không phải muốn có huyền kỹ? Vậy nếu có bản lĩnh thì cướp đi, hơn nữa ta nói cho người biết huyền kỹ của ta không những có kiếm pháp mà còn có chưởng pháp, đao pháp, quyền pháp, thậm chí Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ đều có, thế nhưng loại người phế vật như người có xứng để cướp đồ của ta hay không?” Dạ Nhược Ly cười lạnh, tay cầm trường kiếm. từng bước tới gần Lâm lão, con người màu đen lộ vẻ trào phúng.

Sắc mặt Lâm lão tái nhợt, hung hăng trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly: “Người cũng chỉ là Huyền Hoàng đỉnh phong mà thôi, dựa vào huyền kỹ mà đánh bại được ta, nếu có bản lĩnh thì cùng ta đơn đả độc đấu!” (ý nói là dùng sức mạnh, không dùng huyền kỹ đấy ạ)

“Ta khi nào không cùng người đơn đả độc đấu? Chẳng lẽ lúc ta đánh nhau với người có người đến chặn ngang một cước.” Phảng phất như chuyện Lâm lão nói thật nực cười, Dạ Nhược Ly cười càng lớn, trong mắt lại chứa hàn ý lập lòe như có như không.

“Sở dĩ Huyền giả đứng trên võ giả là do Huyền giả có huyền kỹ, huyền kỹ cũng là một loại thực lực của Huyền giả, chỉ có đồ ngu ngốc mới không vận dụng điều này, hoặc nói là đường đường là một trưởng lão tiên nhân lại có thể ngu ngốc đến thế?”

Nghe lời Dạ Nhược Ly nói, sắc mặt Lâm lão càng thêm tái nhợt, ánh mắt gắt gao nhìn nàng: “Người đắc tội với tiên nhân tuyệt sẽ không có kết cục tốt, phần lớn trưởng lão tiên nhân cũng không thiếu đại nhân vật đỉnh phong, càng lớn hơn chính là thực lực của chủ tiên nhân, sớm đã áp đảo chúng sinh, ha ha ha...”

Con mắt phát ý lạnh, Dạ Nhược Ly lạnh lùng nhìn Lâm lão: “Thì sao? Người nếu không phạm ta ta cũng sẽ không phạm người, người nếu phạm ta ta tất tru chi, Dạ Nhược Ly chưa từng biết nhường nhịn là gì, ta chỉ biết tuyệt không có kẻ nào có thể lấn áp ta! Người đến chỉ có con đường chết, cho dù là sau lưng hẳn có thể lực cường đại chống lưng.”

Kiếp trước hay kiếp này nàng đã giết chóc vô số, nhưng chưa từng lạm sát người vô tội, những kẻ nàng giết đều đáng tội chết!

Cho dù là tiên nhân thì sao?/ Kiếp trước nàng từng trải qua bao nhiêu sóng gió? Cường giả Huyền thánh vang danh đã lâu ở Thiên Tinh đế quốc cũng phải cung kính với nàng vài phần, nàng sao có thể sợ đám tiên nhân này?

Một ngày nào đó thực lực của nàng sẽ bao trùm cả đám tiên nhân này.

“Bạch Hổ, người chơi đủ chưa? Chơi chán rồi liền giết lão ta đi!” Lúc này Dạ Nhược Ly đón gió mà đứng, áo trắng như tuyết, thanh âm khắc nghiệt lạnh như băng, lại chứa cường thế không thể cự tuyệt.

“Được, ta hiểu rồi chủ nhân.” Bạch Hổ gật đầu, khuôn mặt lạnh lùng lộ sát ý, công kích mạnh thêm vài phần.

Chơi? Vừa rồi nam tử áo trắng lại chơi đùa? Hiện tại mới đánh thật?

Hơn nữa hẳn lại gọi Nam vương phi là chủ nhân, chẳng lẽ nam nhân này là Huyền thú? Có phải Huyền thú Nam vương phi? Trời ạ, một Huyền tôn lại bị một Huyền thú bức đến chật vật như vậy, có nằm mơ cũng không dám nghĩ tới a.

Không biết Nam vương phi lại có thân phận như thế nào mà lại có thể thần phục Huyền thú cường đại như thế?

“Hẳn là Huyền thú cấp bậc Huyền tôn?” Bắc Ảnh Lạc ngơ ngác há hốc mồm, không ngờ Huyền thú kia lại là Huyền tôn, lại càng không ngờ hơn nữa là Huyền thú đó lại là thuộc hạ của tôn nữ bảo bối. Nghĩ đến đây, Bắc Ảnh Lạc cười không ngậm miệng được, dù là ai cũng nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của lão.

Gia chủ tứ đại gia tộc cũng vô cùng kích động, nên biết Dạ Nhược Ly là chủ nhân của bọn họ, nàng lại còn có Huyền thú cường đại như thế, so với thực lực của tứ đại gia tộc không phải cao hơn một bậc sao?

Mà trong mắt bọn họ, Dạ Nhược Ly đã trở thành kí tích, tiên nhân trong tay nàng cũng chẳng mạnh hơn được bao nhiêu, nếu nói trên đời này có người nàng không dám giết, không dám đối địch, bọn họ nhất định sẽ không tin.

“Nhớ kỹ, về sau, ngàn vạn lần đừng vọng tưởng sẽ làm tổn thương đến ta!” Dạ Nhược Ly cảm trường kiếm không tranh phong, chỉ có ánh sáng lóe lên một chút, trường kiếm đã đâm thẳng vào người Lâm lão.

Nhanh, quả thật quá nhanh, ai cũng không nghĩ tới thực lực của Dạ Nhược Ly lại có thể phát ra uy lực và tốc độ cùng một lúc, kiếm kia nhanh đến nỗi không cho người ta có cơ hội phản ứng.

Kiếm đâm nhanh, công lực lại càng mạnh.

Cho dù thế nào Lâm lão cũng là Huyền tôn cường giả, nếu chống cự không được còn có thể né tránh, nhưng vừa rồi đã hao chiến một trận với Dạ Nhược Ly nên gã không còn sức để tránh nữa, cho nên tất nhiên sẽ không thoát được chiêu kiếm này.

“Không! Lâm lão!”

Phong lão ngửa cổ hét lớn một tiếng, lúc này bóng dáng Cung Vô Y đã vọt tới trước mặt gã giơ tay tung chưởng về phía cánh tay gã, lập tức cánh tay mang theo máu chảy đầm đìa rơi xuống đất.

Với thực lực của Cung Vô Y đối phó với Phong lão không khó khăn, nhưng lúc đầu lo lắng cho Dạ Nhược Ly nên không toàn tâm toàn lực chiến đấu được, nếu không Phong lão đã sớm bị hắn đánh gục rồi.

Mất thấy Dạ Nhược Ly đánh bại đối thủ thật đơn giản, Cung Vô Y cũng thu hồi lại tâm trạng lo lắng, trên khuôn mặt tuấn mỹ là một nụ cười sáng chói.

Vì vậy, lúc này đám người xung quanh nhìn thấy Cung Vô Y ngũ mã phanh thây đối phương cả đời đều không thể quên được, cũng xác định những lời đồn đại về Cung Vô Y là hoàn toàn chính xác.

“Chúng thú nghe lệnh!” Thiên Hoàng biến sắc, tóc trắng bay lên, dung nhan trích tiên trầm xuống, nhưng lại có loại khí thế làm người thường không thể nào địch nổi: “Lập tức bao vây Ly Phong quốc, giết chết đám tiên nhân kia, một tên cũng không sót, ai tìm được giết chết không tha!”

“Ngao!”

“Rống, rống, rống!”

“Ngao...ooo~”

Chúng thú ngửa đầu lên trời rống to, chúng đạp bụi mù mà đến, lúc đi cũng quay thêm một trận cuồng phong, cho đến khi Huyền thú hoàn toàn biến mất, mọi người cũng chưa hoàn hồn lại được.

Mà một trận chiến này nhất định sẽ làm cho danh tiếng Dạ Nhược Ly vang xa vạn dặm.

Cũng trong trận chiến này làm mọi người ai cũng biết thực lực cường đại của Cung Vô Y và Dạ Nhược Ly, thực lực này sớm đã mạnh hơn tất cả, có lẽ đám cường giả siêu việt kia cũng không thể địch nổi bọn họ.

Sắc mặt Vân Lan trắng bệch, toàn thân run rẩy không thôi, khuôn mặt tràn đầy tuyệt vọng.

Nếu không phải gã đã phạm sai lầm lớn thì Dạ Nhược Ly vẫn là người của Vân gia, thân thể của nàng cũng như thế mà chìm vào lãng quên, nếu thế Vân gia sẽ có một thiên tài siêu việt, Huyền Hoàng cường giả!

Nhưng tất cả đã quá muộn, cơ hội này là do chính tay Vân Lan bóp nát!

Mà từ khi Dạ Nhược Ly tuyên bố sẽ diệt Vân gia, tâm tình Vân Lan cũng không hề có biến động nào. Lúc ở Nam vương phủ bị khí thể của Dạ Nhược Ly làm sợ hãi nhưng nghĩ có Ma Hổ trợ giúp cũng không sợ nữa. Ai có thể ngờ Ma Hổ kia lại không chịu được một kích, gã lập tức vô cùng tuyệt vọng, sau tiên nhân lại xuất hiện làm cho gã từ địa ngục lên thiên đàng. Nhưng hi vọng cuối cùng cũng đã mất, lại trở về với tuyệt vọng vĩnh viễn.

Loại tâm tình phập phồng này của Vân Lan làm mọi người không thôi, nếu gặp người nhát gan một chút, đại khái đã trực tiếp thổ huyết mà chết.

“Không, đừng giết ta, các ngươi đừng giết ta!” Vân Tâm Vũ lui về sau hai bước, hoảng sợ nói: “Ta không phải là con gái Vân gia, các ngươi tìm người Vân gia mà tính sổ, không phải ta, đừng giết ta!”

Cung Vô Y cất bước đi tới chỗ Vân Tâm Vũ, dung nhan tuyệt thế âm trầm, mắt phượng chứa đầy lãnh ý: “Nói, 10 năm trước, ngươi dùng tay nào đánh Tiểu Dạ nhi?”

Đang lúc nói, khí thể cường đại bộc phát ra, Huyền tôn áp bách hơi thở, làm sao Vân Tâm Vũ có thể chống đỡ? Lúc này thần sắc trắng như tuyết, hô hấp vô cùng khó khăn.

“Không nói? Vậy hai cánh tay này bốn vương đều nhận! Hàn Phong, bẻ hai tay nàng ta cho bốn vương!”

Hàn Phong lĩnh mệnh tiến lên, mọi người chỉ nghe thấy tiếng xương cốt giòn tan vang lên, sau đó từ trong miệng Vân Tâm Vũ truyền ra tiếng thét thống khổ đến cực điểm, thanh âm kia cũng quá mức đau đớn làm mọi người không khỏi sởn gai ốc.

“Bốn vương thiếu chút nữa quên thu tiền lãi, Hàn Phong, bẻ gãy hai chân của nàng ta rồi lập tức cầm máu, bốn vương không muốn nữ nhân này chết nhanh như thế.”

Tất cả mọi người đều run rẩy kinh hoàng, năm đó Vân Tâm Vũ chỉ đánh Nam vương phi, Vương gia lại trực tiếp bẻ gãy hai tay nàng, lại còn bẻ gãy hai chân thu tiền lãi, ngoan độc!

Bất quá cũng không có người nào thương tiếc cho Vân Tâm Vũ ngược lại có chút hả hê.

Một nhà Vân gia cuối cùng cũng chấm dứt, kinh đô Ly Phong quốc cuối cùng cũng thanh tịnh rồi.

Mất đi hai tay hai chân, Vân Tâm Vũ nằm trên mặt đất không chút nhúc nhích, lúc này khuôn mặt tràn đầy thống khổ, bởi vì người đối đãi với ả là người mà ả đã yêu thầm 10 năm.

Vì sao Vân Tâm Vũ ả hết lần này đến lần khác lại yêu phải nam nhân tâm ngoan thủ lạt, vô tình vô tâm như thế?

Kỳ thật Cung Vô Y cũng không phải là người vô tình, hần tình so với bất cứ ai lại còn sâu hơn, nhưng hần chỉ tình với một người, những người khác không thể chia sẻ được tình của hần.

“Tiểu Dạ, kế tiếp giao cho nàng xử lý!”

Nhìn về phía Dạ Nhược Ly, Cung Vô Y nở nụ cười cực kỳ yêu nghiệt, mắt phượng đều là bóng dáng của nàng, rốt cuộc cũng không thể nào buông xuống.

Dạ Nhược Ly nhẹ nhàng gật đầu, liếc mắt qua đám người Vân Lan, mặt không biểu tình nói: “Bạch Hổ, phế tất cả tu vi của bọn hần, kể cả hộ vệ, nô bộc, cả Ma Hổ kia nữa.”

Phân phó xong, Dạ Nhược Ly quay người, mắt nhìn về phía quần chúng, âm thanh đậm bạc hòa vào gió nhập vào tai mọi người: “Ta biết rất nhiều người trong các ngươi có cừu thù với Vân phủ tướng quân, hôm

nay ta đã phế hết tất cả tu vi của bọn hần, nếu muốn đích thân báo thù thì cứ cầm đao kiếm chém tới, để đảm bảo ai cũng được chém thì những người phía trước không được chém trúng chỗ hiểm, nhất định phải làm bọn hần thống khổ đến chết!”

Dạ Nhược Ly nói lời nào trình độ không khác gì Cung Vô Y bẻ gãy hai tay hai chân của Vân Tâm Vũ.

Nếu để Vân Lan rơi vào tay đám người đang giận dữ này thì cũng không phải chuyện đùa, nếu không bị tra tấn thống khổ đến chết thì làm sao có thể làm dịu đi sự tức giận của họ?

Lúc này mọi người đều có kiếm rút kiếm, có đao rút đao, không kiếm không đao thì lao vào Vân phủ tướng quân lấy búa vọt ra.

Những người này đã chịu đựng quá nhiều rồi, nhất là chuyện những người vô duyên vô cớ mất tích, càng không có ý định buông tha ột nhà Vân Lan, cũng có những người không chút thù oán với Vân gia nhưng thấy náo nhiệt cũng tới đâm một cước.

Mọi người đều nhớ lời Dạ Nhược Ly nói, không đâm trúng chỗ hiểm, trái lại lại bấm thây từng chút một. Người này chặt ngón tay Vân Lan, người kia lại chặt cánh tay hoặc là bổ vào trước ngực, lại có người lấy ra thùng nước tiêu nóng đổ vào vết thương, khiến Vân Lan đang bất tỉnh cũng phải tỉnh lại.

Đau đớn như thế căn bản không phải là chuyện ai cũng có thể chịu được, giờ phút này Vân Lan thật hận không thể chết nhanh hơn một chút. Đáng tiếc, hôm nay ngay cả chết cũng đã trở thành nguyện vọng xa vời...

“Vũ nhục người khác sẽ bị vũ nhục lại, dẫu thương người khác sẽ phải chịu lại tổn thương, Vân Lan, đây hết thấy đều là do người gieo gió gặt bão, không thể trách ai được.” Dạ Nhược Ly lắc đầu, im ắng thờ dài, nếu không phải Vân Lan làm vô số chuyện xấu xa thì mọi người đâu phần nộ như thế?

Cho nên những chuyện này đều là do gã tự làm tự chịu, không liên quan đến bất kì ai.

“Tiểu Dạ.” Cánh tay duỗi ra, Cung Vô Y ôm nàng vào lòng, bên môi đầy vui vẻ: “Mọi chuyện đã xong, nàng đừng để chuyện này trong lòng nữa.”

“Đúng vậy, đã xong, bất quá có một số chuyện còn chưa chấm dứt.”

Tiên nhân!

Dạ Nhược Ly nắm chặt tay, ánh mắt phát ra tia kiên định.

Tiên nhân chính là mục tiêu kế tiếp, nếu không muốn bị uy hiếp chỉ có thể mạnh hơn tất cả, áp đảo chúng sinh. Chỉ có như thế thì nàng mới có thể ngao du đại lục vô biên này.

Cung Vô Y dường như cũng biết cách nghĩ của Dạ Nhược Ly, cũng không lên tiếng quấy rầy, chỉ là tiên nhân cũng là mục tiêu của hần, không phải là vì Thương Khung giới với tiên nhân là kẻ thù truyền kiếp mà là trưởng lão tiên nhân vọng tưởng tổn thương nữ nhân của hần, đã xúc phạm đến điểm mấu chốt của hần.

Khoản thù này hần nhớ kỹ, tin tưởng không lâu nữa hần sẽ có thực lực để san bằng tiên nhân!

Trận chiến thanh thế to lớn cứ như thế mà chấm dứt, thế nhưng lại đưa danh tiếng của Dạ Nhược Ly vang xa, lưu truyền trong Ly Phong quốc trở thành huyền thoại bất tử.

Không chỉ ở Ly Phong quốc mà các quốc gia lân cận cùng một ít thế lực cũng biết được chuyện này với tốc độ nhanh nhất.

Vì vậy đây chính là đề tài trò chuyện trong các tửu lầu, lại làm thêm vài phiên bản mới, đem Dạ Nhược Ly nói thành thần thánh không chuyện gì là không làm được. Ai cũng nghĩ chỉ có thần mới có thể điều động được Huyền thú trong rừng rậm huyền thú.

Lúc này trên triều Cung Vô Hải đang ngồi ngay ngắn ở long ỷ, thần sắc lạnh lùng đảo mắt nhìn đám đại thần đang quỳ ở dưới, thanh âm không khỏi lạnh thêm vài phần: “Trẫm đã quyết định hủy bỏ hậu cung, cho dù là ai cũng không được phép dị nghị!”

“Hoàng thượng, vạn lần không được a!”

Nói lời này chính là Lâm thừa tướng, gã cũng có con gái đang làm phi trong hậu cung nên mới lên tiếng ngăn cản, nếu bệ hạ phế bỏ hậu cung thì con gái của gã phải làm sao đây?

Lễ bộ thượng thư Tần đại nhân nhàn nhạp nhìn Lâm thừa tướng, vuốt cái cằm bóng loáng nói: “Quân mệnh không thể trái là đạo của thần tử, nếu bệ hạ đã quyết định như vậy thì chúng ta nên ủng hộ người mới phải.”

Bệ hạ hủy bỏ hậu cung vì nữ nhi Tần Sở của lão, Tần đại nhân tất nhiên sẽ ủng hộ rồi.

Huống chi, con gái vừa mới đi con yêu, làm cha cũng rất đau lòng, bệ hạ khó có được quyết định như thế lão vui vẻ còn không kịp, ít nhất sau này con gái lão cũng được đảm bảo an toàn.

“Tần đại nhân, lời này người nói sai rồi, con gái người độc chiếm hậu cung người đương nhiên là cực kì cam tâm tình nguyện, nhưng nữ tử hậu cung đã không còn trong sạch, ngày sau các nàng nên làm thế nào đây?”

“Đúng vậy, Tần đại nhân, người không nên nóng nảy, chúng ta từ từ thương lượng.”

“Hơn nữa, Ly Phong quốc có cổ huấn, người hoàng tộc phải cưới vợ nạp thiếp. nào có đạo lý chỉ một thê tử? Về phần Nam vương và Nam vương phi đều là cường giả siêu việt tự nhiên vô sự, nhưng...”

Lời nói người này thật rõ ràng, Cung Vô Hải là hoàng đế nhưng thực lực kém xa so với Cung Vô Y. Long mày nhũu chặt, Cung Vô Hải đang muốn nổi giận thì bên ngoài bỗng truyền vào một đạo âm thanh nhàn nhạp: “Biểu ca, xem ra gặp chút phiền phức.”

“Biểu muội?” Nội tâm vui vẻ, có biểu muội xuất hiện xem bọn đại thần có thể nói gì.

Lời nói vừa xong thì một đám người áo trắng từ ngoài bay vào, có khí tức lạnh liệt. Bọn đại thần nhìn thấy thiếu nữ áo trắng dẫn đầu đều đồng loạt im lặng, lúc này còn nhao nhao ồn ào, nay liền một câu cũng không dám nói.

Dạ Nhược Ly bước thẳng đến chỗ Cung Vô Hải, quay người lại, ánh mắt nhàn nhạp nhìn đám người phía dưới.

“Chúng phi trong hậu cung nếu nguyện ý về nhà thì Âm Dạ các sẽ tặng ba viên đan dược.”

Nghe vậy tất cả mọi người hô hấp dồn dập thêm mấy phần, trước khi mọi người hồi phục tinh thần Dạ Nhược Ly còn nói thêm: “Mặt khác Âm Dạ các sẽ tìm phu quân cho những cô gái này, ai lấy các nàng thì Âm Dạ các sẽ tặng ba viên đan dược tùy ý, cũng cam đoan các nàng sẽ làm chủ mẫu (Chính thất-vợ cả), thậm chí nếu có một ngày các nàng gặp nguy hiểm thì Âm Dạ các sẽ bảo vệ các nàng, ai dám khi dễ các nàng chính là địch nhân của Âm Dạ các, mà kết cục đối đầu với Âm Dạ các chắc các vị cũng biết rõ.”

Đại thần ở đây không phải con gái ai cũng được làm phi tử, cho nên những người mưu toan lập nghiệp cũng muốn tìm cho con gái một chỗ tốt nếu bỏ qua chuyện này thì đúng là đồ ngu ngốc!

Cung Vô Hải cảm kích nhìn Dạ Nhược Ly, y tự nhiên sẽ biết rõ thủ đoạn của Dạ Nhược Ly, nàng nguyện ý cùng họ ra điều kiện hấp dẫn hoàn toàn là vì cân nhắc ngôi vị hoàng đế của y.

“Nếu có người không muốn tái giá có thể đến Âm Dạ các làm việc, chẳng những được vinh hoa phú quý cả đời mà còn được Âm Dạ các bồi dưỡng, bất quá ta cũng có một điều kiện...”

Thanh âm dừng lại một chút, nhìn tứ phía, giữa long mày lộ khí tức lạnh lùng: “Sau này phải phục tùng vô điều kiện mệnh lệnh của biểu ca, không phản bội, không phản đối, có thể làm được hai điểm này lời nói của ta liền có hiệu lực, ai không làm được thì kết cục sẽ như Vân gia.”

Mọi người rung mình một cái, hai mắt nhìn nhau, sau đó đồng thời quỳ rạp xuống đất, cùng nói: “Chúng thần nguyện ý nghe theo lời Nam vương phi, phục tùng bệ hạ vô điều kiện, vĩnh viễn không phản bội, không phản đối.”

Nhìn thấy đôi ba câu của Dạ Nhược Ly đã giải quyết được vấn đề đau đầu này, Cung Vô Hải không khỏi cười khổ một tiếng, bất quá trong lòng vẫn rất cảm kích Dạ Nhược Ly, nếu không có nàng đoán chừng chính mình sẽ bị đám đại thần này làm phiền chết.

Giải quyết xong chuyện này, Dạ Nhược Ly và Cung Vô Hải chào hỏi sau đó đi vấn an Lam Ny và Tần Sở, liền trở về Nam vương phủ.

Lúc này trong Nam vương phủ Hỏa Vũ Sa bức bội vuốt tóc, dung nhan yêu mị cực kì không kiên nhẫn, thật lâu sau không nhìn được, hung ác trừng mắt nhìn Hàn Phong, cả giận nói: “Đến cùng là người muốn gì? Có phải muốn chơi đùa không? Vì sao ta đi đâu người cũng đi theo? Có phiền không hả?”

Hàn Phong dường như không biết Hỏa Vũ Sa đang mắng hắn, dung nhan anh tuấn nở nụ cười vui vẻ: “Sa Sa, chỉ cần nàng không trốn nữa ta cam đoan sẽ không theo nàng thường xuyên đâu.”

Mười ngày theo nàng tám ngày, hẳn là không thường xuyên đúng không?

“Bệnh tâm thần!” Hỏa Vũ Sa tức giận không thôi, trong giây lát phát hiện ra bóng dáng màu đỏ, con mắt lập tức sáng bừng lên: “Này, người bên kia, người mau tới quản thuộc hạ của người đi, đừng để hắn quần lấy ta nữa.”

Áo đỏ dừng lại, ánh mắt Cung Vô Y quét qua khuôn mặt tức giận tựa hồ như phun ra lửa của Hỏa Vũ Sa, môi nở nụ cười âm hiểm: “Muốn bốn vương giúp người không phải là không thể, chỉ cần người giúp bốn vương một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Đem Huyền thú bên cạnh Tiểu Dạ lừa đi hết cho bốn vương, bốn vương sẽ ra lệnh cho Hàn Phong không làm phiền người nữa.”

“Được, thành giao!”

Hàn Phong sững sờ, đến lúc này hắn muốn biết được vì sao Cung Vô Y lại cho phép hắn theo đuổi Hỏa Vũ Sa, thì ra là muốn trao đổi điều kiện với nàng.

Hắn từng nghĩ sao chủ nhân lại thay đổi tính tình rồi nguyên lai căn bản vẫn âm hiểm như xưa.

“Chủ nhân...” Thần sắc Hàn Phong đầy ủy khuất, trừng mắt lên án Cung Vô Y, phảng phất chỉ trích Cung Vô Y không có chút đạo đức.

Đội Hỏa Vũ Sa đi khuất, Cung Vô Y mới vỗ vai Hàn Phong, cười yếu ớt: “Người yên tâm đi, chỉ cần Tiểu Dạ chính thức trở thành thê tử của bốn vương, bốn vương sẽ nói nàng giúp người theo đuổi nữ nhân, cho nên người phải chịu ủy khuất rồi.”

“Thật sự?”

Hiển nhiên Hàn Phong đã bị gạt một lần nên không dám tin tưởng hoàn toàn lời nói này.

“Thật.” Cung Vô Y khẳng định nhẹ gật đầu, lần này hắn xác thực không có ý lừa Hàn Phong, cho dù thế nào Hàn Phong cũng là bạn từ nhỏ lớn lên cùng hắn, hắn đương nhiên hy vọng Hàn Phong có thể đạt được hạnh phúc.

Vài ngày sau, Dạ Nhược Ly vừa trở lại Nam vương phủ liền bị Lam Hinh kéo về phòng.

“Tiểu Ly nhi, mẫu thân giúp con làm một bộ y phục, con thử xem có hợp hay không?” Dứt lời Lam Hinh cầm một bộ trang phục màu đỏ đến trước mặt nàng.

Dạ Nhược Ly hơi sững sờ, rõ ràng mẫu thân biết nàng thích màu trắng vì sao lại may cho nàng y phục màu đỏ? Nhưng vì không muốn Lam Hinh buồn lòng, Dạ Nhược Ly vẫn mặc vào.

“Mẫu thân, cái này...”

“Nhanh, Tiểu Ly nhi, chúng ta đi nhanh thôi!”

Không đợi Dạ Nhược Ly lên tiếng, Lam Hinh liền kéo tay Dạ Nhược Ly vội vội vàng vàng chạy ra khỏi phòng.

Nam vương phủ trước nay thanh tịnh, lúc này lại náo nhiệt vô cùng, âm thanh vui mừng vang vọng khắp nơi trong phủ, chẳng biết từ khi nào khắp nơi đã dán chữ hỷ.

Đột nhiên, Dạ Nhược Ly có cảm giác bị tính kế...

Cảm giác chưa mất đi, không xa đó có một nam nhân yêu nghiệt cất bước tiến tới chỗ nàng, chỉ thấy nam nhân này cười thật vui vẻ, mắt phượng dài hẹp nhìn chằm chằm vào Dạ Nhược Ly. Sau đó ánh mắt không dời đi nữa!

“Yêu nghiệt!” Dù đã thấy thần thái yêu nghiệt của Cung Vô Y rất nhiều lần nhưng nàng vẫn không nhận được hít một ngụm khí lạnh, trong lòng thầm mắng một tiếng.

“Yêu nghiệt, rốt cuộc là có chuyện gì? Các người liên hợp lại tính kế với ta?” Chỉ cần nghĩ tới bị tên yêu nghiệt này tính kế Dạ Nhược Ly liền hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Tiểu Dạ, cái này cũng không nên trách ta.” Bước đến chỗ Dạ Nhược Ly, khoe môi Cung Vô Y lại càng cong, mắt phượng xoẹt qua tia trêu tức: “Ai bảo nam nhân nhìn nàng lại nhiều như vậy, không lấy nàng về nhà, ngay cả buổi tối ta cũng không thể an tâm ngủ được.”

Dạ Nhược Ly một thân áo đỏ, nhưng thật ra là do Cung Vô Y chuẩn bị giúp nàng. Nếu thành thân theo thông thường đội mũ phượng khăn quàng vai nhất định sẽ bị Dạ Nhược Ly phát hiện ra, âm mưu của hắn cũng không cách nào thực hiện được, cho nên chỉ là áo đỏ bình thường, dù sao hắn cũng không phải là người tuân thủ truyền thống.

Trông thấy Dạ Nhược Ly nghiến răng nghiến lợi, hận không thể cắn nuốt hắn vào bụng, Cung Vô Y tiến tới lỗ tai nàng mà nói: “Tiểu Dạ, khách đã tới rồi, nàng vẫn nên ngoan ngoãn theo ta đi.”

Hung hăng trừng mắt nhìn Cung Vô Y vô sỉ, Dạ Nhược Ly cắn răng: “Yêu nghiệt, xem như ngươi lợi hại! Khó trách ngày hôm nay nhóm Bạch Hổ không có ở Ly Phong quốc, thì ra là do ngươi bày trò.”

“Đám Huyền thú kia quá phiền phức, có bọn họ không biết tới khi nào mới có thể cưới được nàng.” Câu dẫn cặp môi đỏ mọng, Cung Vô y cười đến khuynh quốc khuynh thành, thanh âm mỉa mai hoặc đến cực điểm: “Tiểu Dạ, nàng sớm muộn gì cũng gả cho bốn vương, không bằng hôm nay chúng ta chính thức bái đường, huống chi nàng muốn phu quân nàng xấu hổ trước mặt mọi người sao?”

“Cung Vô Y!”

“Tiểu Dạ, cuối cùng nàng cũng gọi tên ta, bất quá nếu nàng có thể gọi một tiếng phu quân ta sẽ vui vẻ hơn nhiều, bằng không thì Vô Y hay Y Y cũng được, cho nàng lựa chọn, như thế nào?”

Dạ Nhược Ly nắm chặt tay, rất muốn đâm một đấm vào mặt Cung Vô Y.

“Cung Vô y, ngươi không biết hổ thẹn sao?”

“Nếu phu nhân đã muốn vi phu vô sỉ thêm chút nữa thì cũng được, nhưng vi phu thế nào cũng chưa đúng với tâm nguyện của phu nhân?”

Cung Vô Y theo lời nói vô sỉ chính là trực tiếp ôm lấy Dạ Nhược Ly bước tới đại sảnh, mặc kệ nữ tử trong lòng đang hung hăng đánh hắn, hắn cũng không muốn buông tay.

Với thực lực của Dạ Nhược Ly muốn thoát ra cũng không quá khó khăn, Cung Vô Y không chút đề phòng, nếu sử dụng Huyền Hoàng cường giả tất nhiên có thể dễ dàng thương được hắn. Thế nhưng mà nàng lại không sử dụng huyền lực, lại không có cách nào làm Cung Vô Y buông nàng ra.

Lúc Dạ Nhược Ly đang bối rối, hai người đã đi tới đại sảnh, Cung Vô Y tự mình lấy khăn hồng che mặt Dạ Nhược Ly, nắm lấy tay nàng bước về phía cao đường, dung nhan yêu nghiệt nở nụ cười thỏa mãn.

Có thể có được nàng, hắn đã rất thỏa mãn...

Kết cục đã định, Dạ Nhược Ly chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, nàng thật sự không nghĩ tới toàn bộ người lại hợp với Cung Vô Y tính kế với nàng, nếu không hắn làm sao có thể giữ được bí mật?

Hơn nữa mặc dù nàng bị tính kế nên lúc đầu có chút phẫn nộ nhưng sau đó lại không có chút mâu thuẫn, tựa hồ như trong lúc vô tình, yêu nghiệt thường xuyên chạy theo theo đuổi nàng đã có vị thế trong lòng nàng rồi.

“Hừ, tiện nghi cho tên tiểu tử này!”

Bắc Ảnh Lạc không chút khoái trá cong môi, lão thật vất vả mới có được tôn nữ bảo bối, lại phải chấp tay tặng người, ai thể hiểu được nội tâm lão không cam lòng biết bao nhiêu?

Chỉ là lời nói của Nam Y lão không thể không dám nghe, cho nên cũng không có chút phần lực để quản chuyện này.

Ánh mắt Hỏa Viêm thủy chung chỉ nhìn Dạ Nhược Ly, dung nhan tuấn mỹ như thiên tài xoẹt qua tia khác thường, mà ngay chính hắn cũng không biết thấy bọn họ thành thân thì trong lòng lại nổi lên chút hương vị đắng chát?

“Nhất bá thiên địa!”

“Nhị bá cao đường!”

“Tam nhập...”

Người kia còn chưa nói xong, ngoài cửa đã có một thanh âm truyền vào: “Chậm đã, truyền nhân Thương Khung giới sao có thể thành thân với nữ tử bên ngoài? May mắn là ta tới kịp lúc, nếu không sẽ phạm phải sai lầm nghiêm trọng.”

Thương Khung giới? Nghe những lời này tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn nhau, càng hiểu rõ người tới bất thiện.

Theo tiếng nói là một nữ tử áo phấn tựa như hồ điệp bay xuống, phía sau nàng ta là một đám cường giả, đám người kia thấp nhất cũng là Huyền Hoàng.

Khác với tiên nhân là có tới 30 Huyền Hoàng.

“Vô Y sư huynh.” Nữ tử áo phấn ôm quyền, dung nhan xinh đẹp hơi xấu hổ: “Sư muội vâng lời sư phụ đến đây mời sư huynh về Thương Khung giới, sư phụ nói sư huynh đi cũng đủ lâu rồi, cũng là thời điểm nên trở về Thương Khung giới để tu luyện, không nghĩ tới lại thấy cảnh sư huynh thành thân với người khác, thật không biết sư huynh nghĩ gì bên trong Thương Khung giới nữ nhân tài giỏi vô số nhưng sư huynh lại thành thân với nữ nhân thế tục, với tư cách là truyền nhân Thương Khung giới thế hệ đời sau phải cực kỳ tinh khiết là điều quan trọng, chỉ có thiên tài trong Thương Khung giới mới có thể hoài thai cho sư huynh sinh ra thiên tài tuyệt thế.”

Bị người đến phá hư chuyện tốt, tâm tình Cung Vô Y cực kỳ khó chịu, hơn nữa lời nói của nữ tử áo phấn làm sắc mặt Cung Vô Y càng thêm thâm trầm: “Chuyện của ta cần người quản sao? Ta sẽ trở về Thương Khung giới nhưng phải bá đường xong trước.”

“Sư huynh,” nữ tử áo phấn cắn răng, oán hận trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, sau đó lại chuyển ánh mắt nhìn Cung Vô Y, lại nói: “Sư huynh không để ý đến mệnh lệnh của sư phụ? Vì một nữ nhân thế tục, đáng giá? Hơn nữa sư phụ có lệnh nếu như sư huynh không muốn trở về liền cường hành bắt sư huynh, hy vọng sư huynh sẽ không để sư muội khó xử.”

“Ta nói một lần nữa!” Cung Vô Y cầm tay Dạ Nhược Ly thật chặt, mắt phượng nhìn đám cường giả sau lưng nữ tử áo phấn: “Ta sẽ trở về, nhưng phải bá đường xong!”

Bá đường xong? Như vậy sao được? Nàng ta tuyệt đối không để sư huynh thành thân với nữ nhân thế tục!

“Như thế sư huynh cũng đừng trách sư muội, người đâu, các người lên cho ta, bắt sư huynh lại!” Phất tay áo, nữ tử áo phấn lùi về sau, cười lạnh nhìn cuộc chiến.

Nheo mắt phượng Cung Vô Y âm lãnh cười, Huyền tôn khí thể không chút do dự phát ra.

“Huyền tôn?” sắc mặt nữ tử áo phấn đột nhiên biến sắc, nắm chặt tay, nói: “Sư huynh nhanh như vậy đã đột phá lên Huyền tôn? Không hổ danh là đệ nhất tuổi trẻ tài cao Thương Khung giới, thiên phú hồng phẩm, thật sự có thể biến thái đến mức này?”

Tuy từ nhỏ nữ tử áo phấn đã ái mộ Cung Vô Y nhưng vì ở đây đặc biệt chú trọng đến huyết mạch truyền thừa Thương Khung giới nên nàng ta hoàn toàn không có cơ hội, phóng mắt nhìn toàn Thương Khung giới xứng đôi với Cung Vô Y chỉ có một người.

Thương Khung giới trải qua ngàn vạn, chỉ có một mình Cung Vô Y là có thiên phú hồng phẩm, mà thiên phú gần hần nhất ngoại trừ người bên ngoài chính là tiểu thư Đan gia.

Đan gia ở Thương Khung giới chính là gia tộc luyện đan đệ nhất, nhất là tiểu thư Đan gia Đan Tuyệt Kỳ, chẳng những có thiên phú về luyện đan mà còn có thiên phú về tu luyện, cũng thuộc dạng biến thái, lúc trước khảo nghiệm thiên phú chính là ra một màu hồng xen cam.

So ra chỉ kém Cung Vô Y một chút, vì vậy nếu như Đan tiểu thư kết hợp với Cung Vô Y sẽ tạo ra hài tử có thiên phú tuyệt nhất.

Trái lại nếu sư huynh cưới nữ nhân thể tục sẽ làm huyết mạch không còn tinh khiết nữa.

Cho nên Thương Khung giới sẽ không để chuyện này xảy ra.

Bởi vì nữ tử áo phấn vôi vàng chạy đến không nghỉ ngơi nên tự nhiên sẽ không biết sự tình mà cả đại lục đang lưu truyền, đoán chừng cho dù có nghe được cũng không tin.

Không đầy 20 tuổi đã đạt đến Huyền Hoàng đỉnh phong? Là thiên phú đến bậc nào? Không thể nào gọi là thiên tài, phải nói là biến thái mới đúng, cho dù là ở Thương Khung giới hay tiên nhân cũng không có ai 20 tuổi đã đột phá lên Huyền Hoàng đỉnh phong.

“Cút cho ta!” Sắc mặt Cung Vô Y âm trầm, trong miệng phát ra tiếng gầm, nữ tử áo phấn phun ra một ngụm máu tươi, kinh ngạc nhìn Cung Vô Y: “Sư huynh, huynh...”

Sư huynh vì nữ nhân thể tục mà công kích nàng ta?

Giật mình, nữ tử áo phấn nhìn Dạ Nhược Ly lại thêm vài phần độc ác, nàng ta thật muốn nhìn xem dưới tấm khăn che mặt kia là người có dung mạo như thế nào lại có thể quyến rũ được sư huynh?

“Các người tới tham gia hôn lễ của bốn vương thì cứ đứng đó mà nhìn, sau khi hôn lễ kết thúc cho dù các người không mời ta cũng sẽ trở về Thương Khung giới, nếu có người vọng tưởng quấy rầy thì đừng trách bốn vương tâm ngoan thủ lạt!”

Nguyên nhân chính là hần muốn về Thương Khung giới để đẩy nhanh thực lực lên mới sớm bái đường, miễn ấy ngày không có hần ở đây sẽ có người đánh chủ ý lên nàng. Mà gặp mặt lần tiếp theo hần có đủ thực lực để bảo vệ nàng. Lúc đó cho dù là ai cũng không có khả năng ngăn cản bọn họ.

Nữ tử áo phấn cực kì không cam lòng, nhưng cũng biết bản thân không phải là đối thủ của Huyền tôn, mà nàng ta lại rất hiểu rõ Cung Vô Y, hần nói được sẽ làm được, vì vậy chỉ có thể trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly.

Âm thanh lại vang lên một lần nữa, rất nhanh kết thúc buổi lễ, nhưng Cung Vô Y và Dạ Nhược Ly sắp phải tách biệt.

“Tiểu Dạ.” Cánh tay duỗi ra, Cung Vô Y ôm chặt lấy Dạ Nhược Ly, thấp giọng nói: “Đừng trách ta, hôm nay tính kế với nàng là bất đắc dĩ, chỉ vì ta không muốn rời khỏi đây lại có người đánh chủ ý lên nàng, mới vội vàng nắm lấy nàng trong tay, lần sau ta nhất định sẽ bồi thường cho nàng một hôn lễ oanh động cả đại lục.”

Toàn thân Dạ Nhược Ly run lên, một cổ phiến muộn trào dâng.

“Dạ nhi, tin tưởng ta, đợi ta trở về ta lại ở bên cạnh nàng, đến lúc đó thần muốn ngăn cản liền giết thần, phật muốn ngăn ta thí phật, nàng muốn đối đầu với toàn thiên hạ ta sẽ đứng về phía nàng, cùng nàng đối địch với tất cả mọi người.”

Vẫn là bộ dạng yêu nghiệt nhưng lại nói ra những lời tâm tình thế này không khỏi làm Dạ Nhược Ly có cảm giác khác thường.

Với tính cách của Cung Vô Y nhất định sẽ không quan tâm đến việc Thương Khung giới uy hiếp, hần nguyện ý trở về là vì muốn tăng thực lực, chỉ để giúp nàng mà thôi.

“Được.” Dạ Nhược Ly nhẹ gật đầu, bên trong khăn choàng, khóe môi nở ra nụ cười nhàn nhạt: “Yêu nghiệt, ta chờ đến ngày gặp lại.”

Ngày đó ta sẽ nói tất cả mọi chuyện cho người biết.

Chỉ là câu nói kia nàng chưa từng nói ra khỏi miệng...

Rời đi trước lần này nữ tử áo phấn hồng hững hờ nhìn Dạ Nhược Ly, chỉ bằng nữ nhân thế tục cũng xứng với sư huynh Cung Vô Y? Nàng không xem thử chính nàng có xứng với Cung Vô Y hay không?

Nếu không phải lúc tới thế tục, sư phụ đã nhắc nhở nàng ta không được phép oanh động đại lục lại không được giết người bừa bãi, bằng không thì nàng ta đã sớm không khách khí với nữ nhân này, đối với nàng ta mà nói, bóp chết nàng không khác gì bóp chết một con kiến.

Vài ngày sau, Dạ Nhược Ly gọi phần đông thuộc hạ lại, phân phó xong xuôi, làm thuộc hạ rời đi, Dạ Nhược Ly bỗng ra quyết định.

Đi Thương Khung giới!

Những ngày này nàng đã cân nhắc rất kỹ, chẳng biết từ lúc nào Cung Vô Y đã chiếm một phần quan trọng trong lòng nàng, nếu như vậy nàng phải đi Thương Khung giới một chuyến.

Huống chi nàng cũng cảm thấy hết sức hứng thú với Thương Khung giới!

Sau đó Dạ Nhược Ly an bài xong xuôi sự tình ở Âm Dạ các, cáo biệt người thân, lên đường rời khỏi Ly Phong quốc.

Bởi vì chuyến đi này thật nguy hiểm, trừ khế ước của Huyền thú Dạ Nhược Ly cũng không mang theo bất cứ thứ gì.

Nhưng mà chỉ sợ ngay cả Dạ Nhược Ly cũng không biết nàng đi chuyến này lại gây ra sóng to gió lớn ở Thương Khung giới, khiến toàn bộ Thương Khung giới vì nàng mà xảy ra biến hóa vô cùng lớn...

82. Chương 82: Chương 1: Thiên Tài Tuyển Bạt Thi Đấu.

Phong Hòa thành là một thành trì có phong cảnh vô cùng xinh đẹp, tú lệ, toàn bộ thành trì dài mấy ngàn thước, địa lý vô cùng tốt vì được bao bọc bởi những dãy núi nên xung quanh có không ít kỳ trân dị vật.

Lúc này trong lầu nội thành, gần cửa sổ có một nữ tử áo trắng phong trác tuyệt mỹ đang ngồi đó.

Nữ tử áo trắng có dung mạo khuynh nước khuynh thành, mặt không biểu tình để trường kiếm xuống, áo trắng như tiên nữ hạ trần, nàng không để ý đến ai phát tay gọi một âm trà, im im lặng lặng nghe tiếng nói chuyện xung quanh.

“Thi đấu tuyển chọn thiên tài sắp tới? Các người nói người xuất sắc nhất sẽ là ai?”

“Đây còn phải hỏi nữa sao? Nhất định là Thiếu thành chủ Quân Huyền Lăng của chúng ta rồi, Thiếu chủ thiên phú trác tuyệt, hôm nay đã đột phá lên Thiên Huyền sư rồi, trừ hắn ra còn ai xuất sắc hơn?”

“Ha ha, cũng không hẳn vậy, Diệp tiểu thư Diệp gia cũng đồng dạng đột phá lên Thiên Huyền sư, so với Thiếu thành chủ cũng không kém hơn bao nhiêu, quán quân lần này nhất định thuộc về một trong hai người ấy.”

“Cuộc thi đấu tuyển chọn thiên tài lần này là vì Thương Khung giới muốn chọn thiên tài mà tổ chức, ta nghe nói chỉ cần đạt được chức quán quân chẳng những có được những phần thưởng mà cả đời còn không dám mơ tưởng còn có thể được Thương Khung giới nhìn trúng, được đi vào Thương Khung giới tự do, không biết là ai có được may mắn tột cùng này?”

Nghe tiếng cười nói xôn xao, nữ tử đột nhiên đứng dậy, nắm lấy trường kiếm bước đi không hề quay đầu lại.

Nữ tử này chính là Dạ Nhược Ly, từ khi rời khỏi Ly Phong quốc nàng đã quanh đi quẩn lại ở đây nửa tháng có thừa nhưng không có chút tin tức nào của Thương Khung giới, lần này đúng là cơ hội tốt.

Cuộc thi này tổ chức ở Phong Hòa thành, muốn báo danh phải đến phủ trước, lúc Dạ Nhược Ly tới nơi đã thấy người chật như nêm, liếc nhìn một cái đã thấy đầu người chằng chịt.

“Xem ra rất nhiều người muốn vào Thương Khung giới.”

Nhiều mây, Dạ Nhược Ly xếp hàng đăng kí, đứng suốt từ buổi trưa đến chạng vạng tối mới tới phiên nàng, mà sau lưng nàng lại có thêm một đoàn người, bởi vậy mới thấy trong lòng mọi người Thương Khung giới thần thánh như thế nào.

Lão giả chỗ ghi báo danh cũng không ngần ngại lên hỏi: “Danh tính, thực lực?”

“Dạ Nhược Ly, Địa Huyền sư cấp thấp.” Dạ Nhược Ly trầm tư một thoáng, cuối cùng cũng quyết định hạ thấp thực lực xuống Địa Huyền sư. Nếu đến thi đấu thiên tài nàng sẽ trở hết tài năng, không cần ở đây rêu rao, những người này nếu biết thực lực của nàng là Huyền Hoàng, chỉ sợ không thể tiến vào Thương Khung giới dễ dàng được.

Dạ Nhược Ly nhận lấy thẻ bài, nhìn một cái rồi quay lưng rời đi.

Thấy không còn sớm nữa, Dạ Nhược Ly định về khách điểm nghỉ ngơi, ngay sau đó trên con đường đang đi truyền tới tiếng vó ngựa, tiếp theo đó là tiếng quát lớn: “Tránh ra! Tránh ra hết cho ta! Công tử chúng ta đến rồi, các ngươi còn không mau nhường đường? Nếu giẫm phải người cũng không nên trách, đó là do các ngươi tự tìm đến cái chết.” Bụi tung lên cuộn cuộn, tuần mã liền xuất hiện trong tầm mắt Dạ Nhược Ly.

“Thật sự là ở đâu cũng đều có chuyện chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng.” Sắc mặt Dạ Nhược Ly trầm xuống, muốn nàng nhường bộ? Đừng nói đến một tên nô tài, cho dù là thần tiên cũng không được!

Mắt thấy xe ngựa sắp chạy về phía mình, Dạ Nhược Ly nâng tay, một luồng huyền khí hội tụ lại, lúc nàng sắp tung chưởng thì có một bóng dáng xanh đen bỗng nhiên lướt đến.

“Ầm ầm!”

Thanh niên giơ chưởng về phía xe ngựa, lập tức một luồng khí lực bắn ra tựa hồ như một cự thạch trùng trùng điệp điệp đâm vào xe ngựa, làm xe ngựa trực tiếp ngã xuống.

“Ai to gan như vậy? Dám ám toán xe ngựa thiếu gia?” Nam tử mặc hoa phục chật vật từ trong xe bò ra, khiến xung quanh cười vang không ngớt.

Gã phu xe há hốc mồm, lúc này tay cầm roi phát run, hoảng sợ đến cực điểm: “Công...Công tử...Là...Là...”

“Bà mẹ nó, người bị cà lăm à?” Thanh niên hoa phục không chút kiên nhẫn, nhấc chân đá thật mạnh gã phu xe một cước: “Ngay cả việc đánh xe ngựa cũng làm không xong, coi chừng bản thiếu gia xé xác người ra!”

Dứt lời mới quay đầu, gã ngược lại muốn nhìn xem là tên hỗn đản nào dám đánh vào xe ngựa của gã.

Nhưng nhìn thấy người trước mặt, thanh niên hoa phục trừng lớn hai mắt, có chút chột dạ, thiếu chút nữa co quắp ngã xuống đất: “Thiếu...Thiếu chủ, sao lại là người?”

Thiếu thành chủ? Dạ Nhược Ly sững sờ, hẳn chính là người mà đám người trong tửu lâu kia nhắc đến Thiếu thành chủ - Quân Huyền Lăng?

Quân Huyền Lăng nhiều mây, cũng không nhìn thanh niên hoa phục đang run run rẩy rẩy, hẳn quay đầu, ánh mắt màu cà phê rơi trên người Dạ Nhược Ly, dung nhan anh tuấn khẽ cười.

“Nàng không sao chứ?”

“Ta không sao, vừa rồi đa tạ người.” Dạ Nhược Ly lắc đầu, huyền lực trên tay sớm đã thu hồi lại.

“Nếu như ta đoán không sai, nàng cũng là người tham gia thi đấu tuyển chọn thiên tài, nếu nàng đã vì mục đích này mà đến đây ta cũng có trách nhiệm bảo hộ người ở Phong Hòa thành, vì biểu đạt sự áy náy của ta, mời nàng ăn cơm, như thế nào?”

“Được.” Dạ Nhược Ly mỉm cười, đối với Quân Huyền Lăng nàng cũng có chút hảo cảm, huống chi cuộc tuyển chọn thiên tài còn nhiều điều nàng không hiểu cũng cần có người giải đáp.

“Vậy thì tới tửu lâu Thuận Phong, ta mời khách.” Nói xong, Quân Huyền Lăng chậm rãi quay người, khẽ chau mày, ánh mắt lạnh lùng nhìn thanh niên hoa phục: “Đừng để ta lại nhìn thấy người ý thể hiếp người, bằng không thì lần sau sẽ không dễ dàng như vậy đâu, hiện tại còn không mau cúi cho ta!”

Nghe vậy, hai người kia như được đại xá, ngay một lời cũng không dám nói, nhanh chóng rời đi.

Có thể sắp đến cuộc thi tuyển chọn thiên tài nên bên trong tửu lâu cực kì đông khách, nhưng Quân Huyền Lăng cũng là thiếu thành chủ, tự nhiên sẽ có người chủ động nhường chỗ cho hắn.

Cũng vì thân phận Thiếu thành chủ, nên cũng hấp dẫn không ít ánh nhìn.

“Thiếu thành chủ, ta có vấn đề này muốn hỏi người.”

“Cô nương nếu không ngại cứ trực tiếp gọi tên ta, xưng hô Thiếu thành chủ thật không được tự nhiên, ha ha!” Quân Huyền Lăng cười to hai tiếng, không có chút vì thân phận mà kiêu căng.

Dạ Nhược Ly nhìn ra được Quân Huyền Lăng thật lòng muốn kết giao cùng nàng, cũng không nề hà nữa, ngược lại hào phóng nói: “Vậy người cũng đừng gọi ta là cô nương, tên ta là Dạ Nhược Ly.”

Nếu là lúc đầu mới xuyên qua, nàng tuyệt đối không dễ dàng tiếp nhận bạn bè, nhưng mấy năm nay người thân và bằng hữu vô tình đã cải biến tính cách của nàng, cho nên nàng cũng không còn lạnh lùng như trước nữa.

Huống chi nhiều hơn một người bạn vẫn tốt hơn nhiều hơn một kẻ thù, coi như cải thiện quan hệ. Bất quá mặc dù nguyện ý kết giao cùng Quân Huyền Lăng không có nghĩa nàng sẽ hoàn toàn thả lỏng, lòng người hiểm ác, đạo lý này nàng biết rõ hơn ai hết, trừ phi là người thân nàng cực kì tín nhiệm, bằng không nàng sẽ không bộc lộ thân phận của mình.

“Vậy thì tốt, Nhược Ly, nàng có chuyện gì muốn hỏi ta?”

Thần sắc Dạ Nhược Ly ngưng trọng: “Ta muốn hỏi một chút về quá trình tuyển chọn thiên tài, nếu như người không thể nói thì quên đi.”

“Ha ha, cái này có gì là không thể nói?” Quân Huyền Lăng nhún vai, khuôn mặt anh tuấn lộ vẻ tươi cười: “Quá trình rất đơn giản, gồm có 3 phần, phần 1 là đấu vòng loại, vòng 2 tranh cử thi đấu, vòng 3 chính là chung kết, chỉ là đề mục do Thương Khung giới đề ra nên ta cũng không biết là gì.”

Dạ Nhược Ly khẽ gật đầu, lông mày cau lại, lúc muốn hỏi thêm thì một đạo thanh âm khiêu khích thì ngoài truyền vào: “Đây không phải là Thiếu thành chủ sao? Sao lại ở đây nói chuyện với mỹ nhân thế này?”

Nghe vậy, Quân Huyền Lăng ngẩng đầu, ánh mắt lãnh khốc bắn thẳng ra phía ngoài cửa.

Đứng ngoài cửa là một mỹ nữ xinh đẹp, giữa lông mày lại có thần thái cao ngạo, thậm chí ngay cả Quân Huyền Lăng cũng không để vào mắt. Chứ đừng nói Dạ Nhược Ly không chút tiếng tăm đang ngồi cạnh Quân Huyền Lăng.

Nói lời khiêu khích lúc này là một thiếu niên đứng sau lưng nữ tử, gã nhìn thấy Dạ Nhược Ly thì hung hăng nuốt nước miếng, chỉ là rất nhanh sau đó thu hồi vẻ kinh diêm, bên môi lộ vẻ khinh thường.

Nữ nhân bên cạnh Quân Huyền Lăng thật sự quá đẹp, còn đẹp hơn Diệp Thu tiểu thư, nhưng mà Diệp Thu tiểu thư không những là hòn ngọc quý trên tay Diệp gia chủ mà còn là Luyện Đan sư, tuổi còn trẻ như vậy nhưng đã luyện được rất nhiều đan dược, thực lực cũng đã lên đến Thiên Huyền sư.

Thiên phú tu luyện đến thế, toàn bộ Phong Hòa thành này chỉ có Quân Huyền Lăng mới tương xứng.

Bởi vậy với tư cách là thuộc hạ của Diệp Thu tiểu thư, gã nhìn thấy thanh danh Quân Huyền Lăng không kém gì tiểu thư nên giọng điệu cũng không có mấy phần thiện cảm, nếu như Quân Huyền Lăng không phải là Thiếu thành chủ, gã đã không khách khí như vậy.

“Ta biết nữ nhân bên cạnh Quân Huyền Lăng, lúc này báo danh ta đứng sau nàng, thực lực chỉ là Huyền sư cấp thấp, thiên phú chỉ có chừng đó sao có thể so sánh với Diệp tiểu thư.” Nói lời này là tên còn lại, giọng điệu tràn đầy khinh thường, tựa hồ đã quên gã ngay cả Địa Huyền sư cấp thấp cũng không đạt được.

Nghe thấy lời này, khoe môi Diệp Thu có tia mĩ mai, thủy chung cũng không liếc nhìn qua Quân Huyền Lăng và Dạ Nhược Ly một cái, cao ngạo bước vào bên trong.

“Bọn Diệp gia lúc nào cũng tự cho mình là đúng!” Khuôn mặt Quân Huyền Lăng trầm xuống, màu mắt cà phê có tia hàn quang: “Nếu không phải sắp tới thi đấu tuyển chọn thiên tài ta cũng không muốn gây chuyện, không đã cho bọn hắn đẹp mặt.”

“Diệp gia? Là thế lực như thế nào?” Dạ Nhược Ly nhú mày, nàng mới tới Phong Hòa thanh nên rất nhiều thế lực nàng không biết.

“Ở Phong Hòa thành có hai thế lực lớn, một là thành chủ, 2 là Diệp gia, vốn trước kia Diệp gia so với thành chủ yếu hơn một chút thế nhưng...” Thở dài, giọng điệu Quân Huyền Lăng tràn đầy bất đắc dĩ cùng không cam lòng: “Mấy ngày trước đây, trưởng lão Thương Khung giới nhìn trúng thiên phú luyện đan của Diệp Thu, đã nhận nàng làm đồ đệ.”

“Thì ra là thế.” Giờ Dạ Nhược Ly mới biết vì sao người Diệp gia nhìn thấy Quân Huyền Lăng lại có thái độ ngạo mạn như vậy.

“Chuyện này cũng chỉ có thành chủ là biết được, trưởng lão kia muốn cho Diệp Thu lập uy nên truyền thụ cho nàng một ít huyền kỹ, làm nàng thắng lợi, huyền kỹ Thương Khung tất nhiên tốt hơn Phong Hòa thành gấp mấy lần, lần này phỏng chừng Diệp Thu sẽ đoạt ngôi quán quân.

Đang nói chuyện thì bên ngoài lại có người đi vào, hiển nhiên cũng vì mục đích tham gia thi đấu tuyển chọn thiên tài, nhưng nhìn thấy người này Dạ Nhược Ly biến sắc, một cảm giác nguy hiểm nhảy lên, chính bản thân nàng cũng không biết người này sao lại làm cho nàng có cảm giác như vậy.

Chẳng lẽ hắn là cao thủ thâm tàng bất lộ? Người nam nhân này chỉ chừng 25 tuổi, lại làm cho nàng thấy nguy cơ, ít nhất cấp độ cũng ở mức Huyền tôn!

Cảm nhận cái nhìn chăm chú của Dạ Nhược Ly, nam tử chuyển mắt, trong nháy mắt đó là một con người lạnh như băng, hung hăng đập vào lòng Dạ Nhược Ly.

Mặc dù dung mạo nam nhân này tuấn mỹ tuyệt luân nhưng trên người lại có khí tức lạnh lùng, người ngoài nên tránh xa ngàn dặm, tựa hồ như không có bất kì ai có thể đi vào lòng băng này.

Thu hồi ánh mắt, nam tử chậm rãi bước đi, không còn nhìn Dạ Nhược Ly nữa.

Hôm sau, ánh mặt trời chiếu rọi khắp quảng trường.

Lúc này ở quảng trường sớm đã chật kín người, ánh mắt những người này đều sùng bái nhìn mấy vị lão giả trên đài cao.

“Ha ha, Trương trưởng lão, các người cảm thấy thông qua cách này có thể tìm được thiên tài?” Ngô trưởng lão vuốt chòm râu trắng, cười tủm tỉm nhìn mọi người phía dưới.

“Người thế tục cho dù có mạnh như thế nào cũng kém rất xa so với người Thương Khung giới, hôm nay cũng không nên ôm nhiều hy vọng, bất quá ta nghe nói Đan trưởng lão nhìn trúng một người, người cũng đừng quên quy củ của Thương Khung giới.”

Nghe những lời này, ánh mắt đều tập trung nhìn Đan trưởng lão.

“Các người ghen ghét ta tìm được thiên tài?” Đan trưởng lão ngẩng đầu, sắc mặt mang vài phần đắc ý: “Nha đầu Diệp gia quả thật không tệ, cũng không phải là gian tế của tiên nhân phái tới, những quy củ kia tự nhiên không nhiều lời, phải biết thiên tài tu luyện rất dễ dàng có được nhưng thiên tài luyện đan chính là ngàn dặm khó chọn một a, tuy thiên phú của Đan Tuyết Kỳ không tồi nhưng có ai lại nhiều hơn một thiên tài?”

Ngô trưởng lão cười cười, ánh mắt đảo qua đám người phía dưới thở dài: “Cách đây rất lâu rồi chúng ta cũng có thời tuổi trẻ như vậy, tuổi trẻ thật tốt a, Trương trưởng lão, Hỏa trưởng lão, Lam trưởng lão, nếu Đan trưởng lão có thể cam đoan như vậy thì chúng ta cũng nên theo hắn vậy, hơn nữa ta cũng muốn thông qua cuộc tỷ thí này xem nha đầu Diệp gia kia có thiên phú đến mức nào.”

Bọn hắn đều biết được Đan trưởng lão vựng trộm truyền huyền kỹ cho nha đầu Diệp gia, cuộc tỷ thí này nàng ta thắng chắc rồi.

Sở dĩ Đan trưởng lão muốn nàng ta thông qua cuộc thi đấu tuyển chọn thiên tài này bước vào Thương Khung giới cũng có chút danh tiếng, thuận tiện cho việc làm ngày sau.

Cho nên không cần xem cũng biết, cái kết nhất định đã xong.

“Quân Huyền Lăng!” Diệp Thu đứng ở chỗ phần đông đệ tử Diệp gia túm năm tụm ba hướng về phía Quân Huyền Lăng, ánh mắt xinh đẹp đầy khinh thường, không chút biểu tình nói: “Trận thi đấu này Diệp Thu ta sẽ cho người xem khoảng cách chênh lệch giữa ta và người, cho dù người đột phá Thiên Huyền sư trước ta nhưng người cũng không phải là đối thủ của ta, ta mới chính là người mạnh nhất Phong Hòa thành!”

Sắc mặt tuấn tú trầm xuống, cười lạnh một tiếng: “Ta đây mỗi mắt mong chờ.”

“Đúng rồi, người cũng biết quá trình thi đấu vòng loại? Trận này tiến hành tổ đội, không biết Quân Huyền Lăng người chung đội với ai?” Diệp Thu lạnh lùng liếc mắt nhìn Dạ Nhược Ly, vẻ mặt càng thêm trào phúng: “Cùng nàng sao? Một phế vật Địa Huyền sư cấp thấp? Ta đây chính xác nói cho người biết người thua chắc rồi.”

Vứt bỏ lời nói sau lưng, Diệp Thu quay người rời đi, mà thuộc hạ sau lưng nàng ta cười dài một tiếng: “Ha ha...”

Nắm chặt tay, sắc mặt Quân Huyền Lăng tái nhợt, trán nổi gân xanh, cả giận nói: “Người Diệp ia thật sự là khinh người quá đáng! Nếu vòng thi đấu đúng là chọn đội như nàng ta nói thì Nhược Ly chúng ta hợp thành đội đi, ta không tin lại thua trong tay đám người này.”

Dạ Nhược Ly nhún vai, cười bất đắc dĩ.

Nếu muốn thắng cũng không quá khó khăn, đám người Diệp gia kia nàng cũng không thèm để vào mắt, cho dù nàng muốn diệt cả tộc Diệp gia cũng là chuyện dễ dàng.

“Khục khục, các vị, mời các vị yên lặng một chút...” Ngô trưởng lão ho khan hai tiếng, ánh mắt ác liệt nhìn đám người phía dưới, lập tức mọi âm thanh đều im bật, ánh mắt nhìn vị lão giả kia.

“Nhiệm vụ lần này của các vị là đến Vân Lĩnh Phong, lão phu đã ném Huyền thú vào đó, nhiệm vụ lần này cực kỳ nguy hiểm, trong đó càng không thiếu Huyền thú cấp 24, cho nên mọi người nên thành lập đội ngũ, hơn nữa ở Vân Lĩnh Phong có thể cướp Huyền thú của người khác nhưng không cho phép giết người nếu không sẽ hủy bỏ tư cách thi đấu!”

“Đương nhiên, nhiệm vụ của các vị không phải bắt Huyền thú.” Ánh mắt Ngô trưởng lão đảo quanh một lượt, thấy mọi người tràn đầy nghi hoặc nhìn lão, lão mới bắt đầu nói.

“Trong tay Huyền thú đều có một thẻ gỗ thủ hộ, các vị phải đánh bại được Huyền thú hơn nữa lấy được thẻ gỗ mà không giết chúng, thẻ gỗ được chia thành màu vàng, đen, xanh da trời, đỏ, xám trong đó màu xám được 10 điểm tích lũy, đỏ được 20 điểm, màu xanh da trời, đen và vàng được 30 điểm, 40 điểm và 50 điểm, chiến thắng này không chỉ dựa vào thực lực mà còn dựa vào vận khí, trong 7 ngày có thể tích lũy được 200 điểm thì được thông qua.”

Mọi người đều yên lặng lắng nghe bởi cuộc thi đấu này đối với họ mà nói là vô cùng quan trọng.

Thương Khung giới là nơi mà từ lâu bọn hắn đã muốn vào, chỉ cần thông qua cuộc thi đấu này liền có thể bước vào Thương Khung giới, bọn hắn sao có thể không khẩn trương?

Nhưng thần sắc Diệp Thu lại vô cùng thoải mái, bởi phần thắng nhất định sẽ là của nàng ta.

Đã có huyền kỹ Đan trưởng lão truyền cho tại đây còn ai là đối thủ của nàng ta? Người thắng trong trận chiến này chính là nàng, hơn nữa chuyện nàng ta tiến vào Thương Khung giới chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

“Được rồi, các vị, hiện tại mau xuất phát tới Vân Lĩnh Phong đi!”

Ngô trưởng lão vừa nói xong đại bộ phận đã rời đi.

Trước lúc rời đi Diệp Thu liếc mắt nhìn Quân Huyền Lăng một cái, như có lời muốn nói nhưng đều bao hàm trong cái liếc mắt ấy.

Vân Linh Phong kéo dài vạ dậm, địa thế hiểm ác, vì vậy trưởng lão Thương Khung giới mới lấy nơi này làm địa điểm khảo nghiệm, nếu không phải người ở đây tất sẽ chịu nhiều thua thiệt.

Lúc này bên ngoài Vân Linh Phong có một Huyền thú nhìn chăm chăm hai người, nghe rằng trốn mất, tựa hồ muốn tiến lên đem hai người nuốt vào bụng.

“Có làm không vậy vì sao chúng ta vừa đến nơi lại gặp ngay Huyền thú cấp 20?” Quân Huyền Lăng nhủ thầm, lách mình ngăn trước mặt Dạ Nhược Ly: “Nhược Ly, Huyền thú này để ta đối phó, nàng cứ trốn ở đằng sau đi.”

Dạ Nhược Ly nhẹ nhàng gật đầu, với cấp độ của Quân Huyền Lăng có thể tự mình đối phó với Huyền thú cấp 20, ngược lại nàng cũng muốn nhìn xem thực lực của hắn.

Quân Huyền Lăng không hổ danh là Thiên Huyền sư, mặc dù là Huyền thú cấp 20 cũng thua hắn một bậc, bất quá chế ngự Huyền thú làm hắn mất không ít tinh lực, cho nên cả người vô cùng chật vật.

Lùi về sau vài bước, thở hổn hển rồi chửi thề vài câu, Quân Huyền Lăng lau mồ hôi trên trán, cười nhìn Huyền thú bị đánh nằm sấp cách đó không xa: “Người thua, mau giao thẻ gỗ cho ta!”

Huyền thú run run đứng lên, ánh mắt hung tàn nhìn Quân Huyền Lăng, cười nhạo: “Ai nói ta thua nhất định phải giao cho người? Ta không đưa!”

Quân Huyền Lăng biến sắc, khó trách quy định không thể giết Huyền thú, thì ra Thương Khung giới muốn làm khó bọn hắn.

Không thể giết, đánh bại nó thì lại không cho, nên làm gì đây?

Thấy vậy Dạ Nhược Ly chậm rãi tiến tới, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Huyền thú, giọng điệu uy hiếp: “Thẻ gỗ kia người có cho hay không?”

“Ta không...”

Lời còn chưa nói xong, âm thanh đã im bật, trong mắt Huyền thú lập tức bày ra vẻ ngu ngơ, vội vàng lấy thẻ gỗ ra nói: “Thẻ gỗ ở chỗ này, người lấy đi.”

Nhìn thấy Huyền thú cung kính đưa thẻ gỗ cho Dạ Nhược Ly, Quân Huyền Lăng thực chấn động.

Vừa rồi cái tên Huyền thú này bày ra bộ dạng rồi rầm, vì sao lại có thể dễ dàng đưa thẻ gỗ ra, dường như không giống lúc trước? Chẳng lẽ cái này gọi là kỳ thị giới tính? (Ha ha, anh này nghĩ hay thật =))))))))))

Đối mặt với vẻ ngạc nhiên của Quân Huyền Lăng, Dạ Nhược Ly chỉ trả lời hắn 4 chữ.

“Vấn đề nhân phẩm!” =)))

Vấn đề nhân phẩm? Con mẹ nó vấn đề nhân phẩm, chẳng lẽ nhân phẩm của Quân Huyền Lăng hắn thật sự rất kém sao? Rõ ràng là tên Huyền thú háo sắc này kỳ thị phái nam, cái này thật không công bình.

Nhìn bóng lưng của Dạ Nhược Ly và Quân Huyền Lăng mỗi lúc một xa, mõ Huyền thú không khỏi thở phào nhẹ nhõm, lầm bầm thì thào: “Kỳ quái, giọng nói kia sao lại vang trong đầu ta? Hơn nữa lại còn có cả giọng nói của Hoàng thú? Ta và bạn đồng hành đã tới Thương Khung giới nhiều năm như vậy tuyệt đối không thể nghe lầm, Hoàng thú lại còn muốn ta giữ bí mật, cho nên những người Thương Khung giới có hỏi ta cũng không nói.”

83. Chương 83: Chương 2: Thương Khung Giới Cũng Gian Lận.

Thời gian từ khi thi đấu đến nay đã được 3 ngày.

Trong 3 ngày này, Dạ Nhược Ly và Quân Huyền Lăng đã dành được 150 điểm, mặc dù không biết thành tích người khác như thế nào nhưng cũng biết rõ được muốn lấy điểm tích lũy thật sự rất khó khăn.

Không phải ai cũng có cách làm giống Dạ Nhược Ly, có khả năng trấn áp Huyền thú trong tích tắc, nếu như bọn Huyền thú cố tình gây khó dễ thì cho dù qua 7 ngày cũng không đủ điểm tích lũy.

Ngay lúc đó từ trong bụi cỏ một đám thân hình khô ngô vọt ra, chỉ thấy trên những tay người này cầm một cái búa to, tuổi không lớn lắm, bộ dạng cực kì bưi hãn, nhất là tên thủ lĩnh, trên mặt có cái sẹo dài từ khóe mắt đến cằm, da thịt màu hồng phấn lồi lõm vô cùng đáng sợ, chỉ cần liếc qua một cái sẽ sợ đến run rẩy.

“Hai người các ngươi thức thời thì mau giao thẻ gỗ ra cho chúng ta, nếu không không khỏi chịu nỗi đau xác thịt đâu.” Tên mặt sẹo khiêng đại đao, cất bước tiến tới, cái sẹo kia không ngừng rung rung, nhìn thấy vô cùng dữ tợn.

Quân Huyền Lăng nhướng mày, ánh mắt nhàn nhạt nhìn tên mặt sẹo, thấp giọng nói: “Những người này không phải người Phong Hòa thành, có thể là người của thành khác, chỗ thương Khung giới quản lý không chỉ có một Phong Hòa thành, ta sẽ chế trụ bọn hần, nằng nhanh chóng chạy khỏi đây đi.”

“Không cần,” Dạ Nhược Ly lắc đầu, ánh mắt lạnh lùng đảo qua đám người kia: “Ta không cho rằng gặp phải hạng người này cần phải né tránh.”

Mày kiếm khe nhần lại, khuôn mặt tuần tú xoẹt qua tia lo lắng: “Người mạnh nhất là Địa Huyền sư đỉnh phong, với thực lực Huyền sư cấp thấp như nàng nhất định sẽ bị thương, nàng vẫn là nên đi trước, ta sẽ theo sau.”

Nhưng Dạ Nhược Ly vẫn lắc đầu như trước: “Không cần, yên tâm đi, không nắm chắc ta sẽ không làm như vậy.”

Tuy nàng không muốn bộc lộ thực lực Huyền Hoàng nhưng không có nghĩa là không có cách nào chế trụ bọn hần, nếu bọn hần không trêu chọc nàng nàng tất nhiên sẽ bỏ qua, còn nếu không chỉ sợ nàng phải ra tay một phen.

“Hừ, xem ra các ngươi không muốn giao, đã như vậy ta cũng không khách khí nữa, các huynh đệ, đoạt hết thẻ gỗ của bọn hần cho ta!” Tên mặt sẹo càng dữ tợn, hạ đại đao trên vai xuống bổ nhào về phía Quân Huyền Lăng.

Một trận hỏa hoa (hoa lửa) cực nóng đánh về phía Quân Huyền Lăng, chỉ là từ đầu đến cuối sắc mặt Quân Huyền Lăng không chút biểu tình, trong mắt hần đám người này chẳng qua chỉ là hạng tôm tép mà thôi. Trước khi đại đao chém tới, thân hình Quân Huyền Lăng thoát ẩn thoát hiện sau đó biến mất.

“Cái gì?” Tên mặt sẹo đột nhiên cả kinh, vừa rồi gã có cảm giác rất khác thường, sau lưng của gã là một trận cuồng phong đang cuốn tới.

Vội vàng quay người, nhưng trong chớp mắt một bàn tay xuất hiện trước mặt gã, trùng trùng điệp điệp vỗ vào ngực gã.

Tên mặt sẹo bị ép lùi xa mấy trượng, khóe môi hiện ra vết máu, vẻ mặt kinh ngạc nói: “Ngươi...Ngươi là Thiên Huyền sư? Bất quá thể này là thể nào? Nữ tử kia là đồng bọn của ngươi? Các huynh đệ, bắt nữ nhân kia lại, ta không tin sẽ bị thất thủ như thế này.”

Quân Huyền Lăng biến sắc, đang muốn đổi hướng bảo vệ Dạ Nhược Ly thì bị cảnh tượng kia làm cho há hốc cả mồm.

Trong núi, gió nhẹ lướt qua xiêm y màu trắng, Dạ Nhược Ly đón gió mà đứng, mặt không biểu tình nhìn đám người vây quanh. Một tia sáng từ trong tay nàng bắn ra, khi ánh sáng kia rơi xuống đất tình thế xoay thêm vài vòng, xoáy ra một trận cuồng phong, trong nháy mắt những người vây quanh nàng bị cuồng phong thổi ngã xuống đất, ôm bụng rên rĩ.

Hung hăng nuốt nước miếng, toàn thân tên mặt sẹo run rẩy không thôi, ngay cả một câu cũng nói không nên lời.

“Hò Thiên, thu thẻ gỗ của bọn hần cho ta!” Dạ Nhược Ly vừa dứt lời, bóng dáng Tuyết Hồ lóe lên, đứng trước mặt tên mặt sẹo, đem tên mặt sẹo đá ra xa.

“Tiểu tử, chủ nhân của ta muốn thẻ gỗ của các ngươi, các ngươi muốn tự mình nộp ra hay muốn ta giúp?” Tuyết Hồ vẩy vẩy cái đuôi, ngẩng đầu ưỡn ngực đứng mặt tên sẹo, ánh mắt xanh da trời đầy vẻ uy hiếp.

Tên mặt sẹo hoảng sợ nhìn tuyết hồ trước mặt, run run rẩy rẩy lấy thẻ gỗ trong lòng ra: “Cái này...Đây là tất cả thẻ gỗ của tiểu nhân, đại nhân tha mạng a!”

“Thật không có cốt khí, vừa uy hiếp một chút đã đầu hàng, như vậy mà cũng đòi ăn cướp?” Tuyết Hồ ôm hết số thẻ gỗ kia vào ngực, còn không quên quăng ánh mắt khinh bỉ nhìn đám người kia một cái.

“Ha ha, chủ nhân xinh đẹp, thấy chiêu thức của ta thế nào?” Đưa thẻ gỗ cho Dạ Nhược Ly, Tuyết Hồ sùng nịnh tươi cười.

“Phải chăng ngươi muốn cùng chu Tước một lần?” Dạ Nhược Ly nhận lấy thẻ gỗ, im lặng liếc nhìn Tuyết Hồ, sau đó tiến lên tìm kiếm khắp người đám người kia, xác định không còn thẻ gỗ mới thả họ đi.

Nghe thấy tên của Chu Tước, Tuyết Hồ sợ run cả người, vội vàng lui về sau hai bước: “Cái này, chủ nhân, không cần, ha ha, rất phiền tới hân, ha ha.”

Lúc này, Quân Huyền Lăng ngạc nhiên đến nỗi không nói nên lời. Khó trách nàng không sợ hãi, có Huyền thú cường đại như vậy cũng không kém hân bao nhiêu, thật không biết nàng chỉ có chừng đó thực lực sao có thể có được Huyền thú mạnh mẽ như thế?

“Quân Huyền Lăng, ta có chủ ý này, không biết có được không?” Nhìn điểm thẻ gỗ, Dạ Nhược Ly liền nảy ra một ý định. Những người này vốn có điểm, mặc dù không bằng nàng và Quân Huyền Lăng nhưng cũng được 80 điểm, hơn nữa nàng đã có 150 điểm, thêm vào nữa là 230 điểm, đã vượt qua số điểm tích lũy cần thiết. Xem ra lần cướp bóc này so với việc chiến đấu còn nhanh hơn.

“Nàng nói chúng ta đi cướp điểm tích lũy của người khác?” Ánh mắt Quân Huyền Lăng sáng ngời, ngón tay thon dài sờ cằm, khóe môi có chút cong lên: “Chủ ý không tồi, nếu không chúng ta cứ làm vậy đi.”

Rất nhanh sau đó còn cách thời gian quy định một ngày.

Dưới đỉnh Vân Lĩnh Phong, năm vị trưởng lão Thương Khung giới đã sớm chờ ở đây, bắt quá sắc mặt trầm tĩnh, tựa hồ như đã sớm có kết quả của việc tỷ thí này.

“Ha ha, không cần suy nghĩ nhiều, quán quân chắc chắn sẽ là của nha đầu Diệp gia kia.”

“Ngày hôm qua ta đã xem qua Vân Lĩnh Phong, nha đầu Diệp gia kia xác thực rất có thủ đoạn, đã thu được gần 700 điểm tích lũy, kết quả đến bậc này sớm đã hơn quy định của chúng ta gấp 3 lần.”

“Đó là đương nhiên, ta đã sớm nhắc nhở Huyền thú trong Vân Lĩnh Phong, không cho phép gây khó dễ với đồ nhi của ta, chỉ cần đồ nhi đánh bại được bọn chúng thì phải giao thẻ gỗ trong tay ra, cho nên nàng có ưu thế hơn người khác rất nhiều nha.”

Nghe vậy, chúng trưởng lão cười khổ một tiếng, nhưng sự việc này cho dù Đan trưởng lão không nói, bọn hân cũng biết.

Bất quá chỉ cần nha đầu Diệp gia kia thật có thực lực như vậy thì cho nàng đi cửa sau có sao đâu? Nhưng bọn hân cũng chỉ cần biết trong lòng, nếu có người khác biết bọn hân giúp người dự thi gian lận thì sự anh minh của Thương Khung giới sẽ bị hủy hoại trong chớp mắt.

Ngay lúc chúng trưởng lão đang nói chuyện thì tất cả người dự thi đều đi ra.

Trong đó có vui vẻ cũng có ủ rũ, theo nét mặt cũng có thể dự đoán được kết quả.

Quân Huyền Lăng vừa bước ra khỏi Vân Lĩnh Phong liền nhìn thấy vẻ mặt không chút biểu tình của Diệp Thu, nhưng trong mắt lại ánh lên sự tự tin vô cùng mạnh mẽ.

Dường như phát hiện được cái nhìn của Quân Huyền Lăng, Diệp Thu quay đầu nhìn lại, thấy tổ hợp hai người bọn họ, liền nở ra nụ cười khinh thường. Quân Huyền Lăng thực sự là tổ hợp với một Huyền sư cấp thấp, giống như кі sinh? Hân có thể có được thành tích gì? Quán quân lần này ngoại trừ Diệp Thu nàng ta còn ai xứng hơn?

Mà giữa đám người chỉ có một người lẳng lặng mà đứng, tựa hồ như người đó và khung cảnh ồn ào này là hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Người này toàn thân áo trắng, khuôn mặt tuấn mỹ chứa đầy hàn khí, con người như có tầng sương mỏng, cản trở tầm nhìn mọi người đồng thời cũng khiến cho người khác không thể nhìn rõ nội tâm của y.

Khí thế trên người y là khí thế độc nhất, nam tử tuyệt thế như vậy không nên ở nơi trần tục này. Có lẽ bởi hàn khí trên người y mà xung quanh không một bóng người, tựa hồ như đứng bên cạnh y sẽ không thể chịu nổi cái lạnh kia.

“Người này không đơn giản!” Dạ Nhược Ly có chút cau mày, nam tử áo trắng kia làm cho nàng có cảm giác bị uy hiếp, y tuyệt đối không đơn giản giống như người bình thường, nam nhân này là cường giả.

“Khục khục, thi đấu tuyển chọn đã kết thúc, ta sẽ công bố kết quả.” Thanh âm uy nghiêm vang lên giữa núi sông làm mọi người hoàn hồn lại, ánh mắt đều nhìn về Trương trưởng lão đang nói.

“Tổ đội 3 người Trương Phi, tổng được 50 điểm, đào thải.”

“Tổ đội 4 người Lý Lập, tổng được 100 điểm, đào thải.”

“Tổ đội 2 người Ngô Thanh Lâm, tổng 400 điểm, bình quân người được 200 điểm, vừa vặn thông qua.”

“Một người Diệp Thu...” Trương trưởng lão ngạc nhiên nhìn Diệp Thu, khẽ chau mày: “700 điểm, thông qua.”

“Oanh!”

Theo lời nói của Trương trưởng lão, đám người kia trở nên huyền ảo.

Một mình nàng ta được 700 điểm? Điều này sao có thể? Điểm này cao đến mức không hợp thói đời đi à nha? Xem ra quán quân lần này nhất định là của Diệp Thu tiểu thư rồi.

Hưởng thụ sự sùng bái của mọi người, Diệp Thu vẫn giữ vẻ mặt không chút biểu tình, nhưng trong mắt lại hiện lên tia đắc ý.

Chỉ là trừ Đan trưởng lão, mấy vị trưởng lão còn lại của Thương Khung giới chỉ còn có thể hai mắt nhìn nhau, lão tự nhiên biết rõ Diệp Thu không đi một người, nàng ta có tổ đội với đệ tử Diệp gia.

Trương trưởng lão vội vàng tìm điểm của đám đệ tử Diệp gia, quả nhiên đều là 0 điểm, cũng có thể nói đám đệ tử kia 1 điểm cũng không có.

Làm sao có thể? Thực lực của đệ tử Diệp gia cũng đã đạt đến Huyền sư đỉnh phong, không có khả năng ngay cả 1 điểm cũng không đạt được.

Bốn vị trưởng lão lắc đầu, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, đối với việc giúp Đan trưởng lão để Diệp Thu gian lận đã không có nhiều hảo cảm, nay lại càng có ác cảm hơn.

Nếu như vì hào quang của bản thân mà lại hy sinh lợi ích của những người trong gia tộc liệu có thể trở thành người có tài trong Thương Khung giới? Nếu không phải vì mặt mũi của Đan trưởng lão bọn hắn cũng không muốn cho Diệp Thu thông qua cuộc tỷ thí này. Bởi cuộc tỷ thí này có thể kết hợp với người khác, cho dù có tính tổng điểm, nhưng bình quân ra phải được 200 điểm 1 người mới có thể thông qua.

“Không được, trở về Thương Khung giới phải nói lại cho Giới chủ biết, không thể trọng dụng Diệp Thu.” Cùng lúc, trong lòng bốn vị trưởng lão thầm ra quyết định này.

“Ta nói Trương trưởng lão ngài còn không mau tuyên bố tiếp? Chắc hẳn nha đầu Diệp gia đứng đầu rồi, ha ha, một người đạt được 700 điểm, thành tích cao đến bậc nào, ai còn có khả năng cao hơn nữa chứ?” Đan trưởng lão cũng mặc kệ có gian lận hay không, với lão mà nói chỉ cần đồ nhi của lão có đạt được quán quân thì gian lận có làm sao, so với thắng lợi vẫn quan trọng hơn.

“Ha ha, Đan trưởng lão, không cần gấp, để ta tuyên bố tiếp.” Trương trưởng lão nhàn nhạt cười, đi đến chỗ nam tử áo trắng, sắc mặt lạnh yên biến đổi: “Thánh Dạ, 900 điểm.”

Cùng cùng một người một đội, lại hơn Diệp Thu 200 điểm.

Thánh Dạ này còn là người sao? Có thực lực bư hân như vậy? 900 điểm? Điểm này cho dù là đội ngũ 2, 3 người cũng không thể đạt được, huống chi chỉ có mình hân?

Sắc mặt Diệp Thu và Đan trưởng lão đều đại biến, bọn hân không thể ngờ được lại có một cường giả xuất hiện.

“Không có khả năng!” Đan trưởng lão nắm chặt tay, ánh mắt nhìn chăm chăm đám người: “Khẳng định không chỉ mình hân, nói không chừng là đội ngũ 5, 6 người, gian lận thế này không thể chấp nhận được, Thương Khung giới nhất định sẽ trừng trị không tha!”

Bốn vị trưởng lão nhìn nhau, đều cười khở, cuối cùng Trương trưởng lão lên tiếng: “Đan trưởng lão, mấy ngày nay chúng ta ở Vân Lĩnh Phong giám sát, đúng là một người.”

Dung nha gia nua của Đan trưởng lão lại biến đổi thêm một lần nữa, lão gia hỏa kia thật sự không khôn ngoan chút nào, chỉ cần lão nói gian lận thì cho dù không gian thì cũng phải xử trí theo gian lận sao? Nếu lão không phán tội thì vị trí đứng đầu kia chẳng phải đổi chủ rồi sao?

Ngô trưởng lão quét mắt nhìn Đan trưởng lão, sau đó lại nhìn Trương trưởng lão, ánh mắt như hồ ly nheo lại, cười tủm tỉm nói: “Trương trưởng lão, ngươi có báo điểm nữa không? Nếu không để ta thông báo đi.”

“Ha ha, không cần.” Trương trưởng lão cười hai tiếng, lập tức hướng đến tổ đội hai người Dạ Nhược Ly và Quân Huyền Lăng, giở thẻ gỗ ra xem, kinh ngạc trừng to hai mắt nhìn.

Một lát sau, mới phục hồi tinh thần, cười nói: “Quân Huyền Lăng, Dạ Nhược Ly, tổ đội 2 người, tổng điểm 2200 điểm, bình quân 1100 điểm, thông qua.”

“Xoạt!”

Nghe thấy Trương trưởng lão báo điểm, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Vốn tưởng Diệp Thu đã rất cao rồi, về sau lại thêm một tên Thánh Dạ xuất hiện nửa đường, vậy mà còn có người cao hơn 1000 điểm, đây có phải là người nữa không a?

Ngô trưởng lão cũng ngạc nhiên nhìn hai người, tựa hồ như bị mức điểm cao ngắt ngưỡng làm choáng váng.

“Làm sao có thể? Quân Huyền Lăng sao lại có thực lực này?” Diệp Thu nắm chặt đôi tay phẫn nộ, khuôn mặt tái nhợt, giữa hàng lông mày đã không còn thấy nét cao ngạo mà đổi lại thành không cam lòng.

Nàng ta cho rằng cho dù có thể nào cũng phải hơn được Quân Huyền Lăng kia, ai có thể ngờ điểm của hân lại cao như vậy?

Với thực lực của hân, sao có thể làm được?

Ánh mắt Diệp Thu chưa bao giờ liếc qua nhìn Dạ Nhược Ly đang đứng cạnh Quân Huyền Lăng, chỉ là một Huyền sư cấp thấp, chỉ biết cản trở mà thôi, căn bản không thể nào trợ giúp cho Quân Huyền Lăng.

Trương trưởng lão hồi phục tinh thần, tiếp tục đọc điểm của những người còn lại, nhưng cho dù điểm có cao bao nhiêu cũng không vượt quá 300 điểm, vì vậy danh sách 3 người cao nhất cũng được định đoạt.

Sau khi biết điểm, Trương trưởng lão trở về vị trí của mình, hắng giọng nói ra: “Các vị, vòng loại đã chấm dứt, có 50 người đạt tư cách thi tuyển, mà 3 người đứng đầu không cần ta nói các vị cũng đã biết? Mọi người phía dưới trở về chuẩn bị một chút, ngày mai bắt đầu tham gia thi đấu tranh cử.”

50 người có tư cách thi đấu vô cùng kích động, những người bị loại liền rời khỏi Vân Lĩnh Phong. Thất bại lần này, cả đời bọn hân cũng không có cơ hội tiến vào Thương Khung giới thần thánh.

“Bốn vị trưởng lão, hôm nay vì sao các vị lại không nghe theo lời ta nói?” Lúc này trong phòng, trong mắt Đan trưởng lão chứa đầy lửa giận, hiển nhiên kết quả tỷ thí hôm nay làm tâm tình lão rất tệ.

“Nếu như các ngươi tuyên bố nam tử tên Thánh Dạ kia gian lận, thì cho dù không gian lận cũng coi như gian lận.”

“Đan trưởng lão, lời này không đúng rồi,” Trương trưởng lão nhướn mày, không chừa chút mặt mũi nói: “Hân không gian lận thì sao chúng ta có thể phán xét bừa bãi? Đừng quên, chúng ta mở cuộc thi đấu tuyển

chọn thiên tài để tránh nguy cơ kia chứ không phải vì cá nhân, nếu người muốn nhận nha đầu Diệp gia kia làm đồ đệ chúng ta không ngăn cản bởi vì đó là chuyện của người, nhưng cuộc thi đấu này là chuyện của toàn bộ người Thương Khung giới, sao chúng ta có thể phán quyết lung tung?”

“Trưởng trưởng lão nói không sai,” Lam trưởng lão nhàn nhạt cười, ngón tay nhẹ nhàng ma sát với mặt bàn: “Giới chủ đã ra quy định, lần tuyển chọn thiên tài này trước hết là chọn thêm nhân tài, thông qua khảo sát đánh giá bồi dưỡng, hoặc là người có một không hai mới có thể được chọn, nhưng nếu người muốn thu nhận nha đầu Diệp gia chúng ta cũng không phản đối, mà Diệp nha đầu gian lận chúng ta cũng vì mặt mũi của người mà nhắm một mắt mở một mắt, thế nhưng chúng ta cũng có nguyên tắc của riêng mình.”

Ngô trưởng lão và Hỏa trưởng lão mặc dù không nói gì nhưng bọn hắn cũng cùng lập trường với hai vị trưởng lão này.

“Người...Các người được lắm!” Đan trưởng lão vỗ bàn, hung dữ trừng mắt nhìn 4 người: “Hừ, cho dù không có sự trợ giúp của các người, ta cũng có biện pháp để nha đầu kia chiến thắng trong vòng tỉ thí tiếp theo!”

Dứt lời, liền không quay đầu lại mà rời đi, cũng không thèm liếc mắt nhìn 4 người sau lưng.

“Thật là...cũng không phải là Luyện đan sư gia tộc trưởng lão, sao lại cố chấp thế?” Hỏa trưởng lão hừ lạnh một tiếng, lườm lườm, nói ra: “Nha đầu Diệp gia đó ta cũng không xem ra gì, nhân phẩm có vấn đề, loại người thấy lợi quên nghĩa kia ta thật không muốn cho nàng ta bước vào Thương Khung giới, nếu không không biết sẽ gây ra bao nhiêu tai họa.”

“Người nói thật đơn giản.” Trưởng trưởng lão thở dài, giọng điệu bất đắc dĩ: “Đan trưởng lão này là đệ nhất Luyện đan sư, cho dù thân phận chúng ta giống nhau nhưng tư cách của hắn cao hơn chúng ta 1 bậc, thân phận Luyện đan sư thật sự rất tôn quý, cho dù không phục cũng không có biện pháp, huống chi...”

Ngừng lại một chút, Trưởng trưởng lão tiếp tục nói: “Đan gia Đan Tuyết Kỳ thiên phú xuất chúng, cũng được xem là nữ chủ nhân tương lai của Thương Khung giới, chuyện này Giới chủ cũng đã đồng ý, người nói chúng ta có thể gây khó dễ với Đan gia sao? Bất quá làm người cũng có nguyên tắc làm người, loại việc đi hãm hại người khác, ta làm không được.”

Dứt lời, chúng trưởng lão đều gật đầu, hiển nhiên là đồng ý với lời nói của Trưởng trưởng lão.

Địa vị Đan gia ở Thương Khung giới, chỉ kém hơn Giới chủ một chút, không đơn giản là vì thân phận Luyện đan sư mà còn là vì Đan gia có thiên tài Đan Tuyết Kỳ.

“Vô Y công tử đã về Thương Khung giới.” Lam trưởng lão có chút liềm lông mày, động tác ma sát với mặt bàn dừng lại, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh, thở dài một tiếng: “Có thể nhìn thấy thái độ của Vô Y công tử sẽ không cưới Đan gia Đan Tuyết Kỳ làm thê tử, ta nghe nói Vô Y đã có nữ nhân yêu thương, cũng đã bái đường thành thân ở thế tục giới.”

“Ánh mắt Vô Y công tử sẽ không kém.” Ngô trưởng lão cười cười, trong mắt có tia linh quang: “Người hắn nhìn trúng nhất định không phải là nữ tử bình thường, không biết so với Đan gia Đan Tuyết Kỳ sẽ như thế nào? Bất quá Đan gia và Giới chủ cũng sẽ không cho phép Vô Y công tử và nữ nhân kia ở cùng nhau, chỉ là Vô Y công tử trở về Thương Khung giới nhất định sẽ đến đó tu luyện, chờ hắn bế quan ra, tất nhiên sẽ có biến hóa nghiêng trời lệch đất, đến lúc đó không biết còn có ai có thể ức chế được hắn?”

“Ha ha, ta ngược lại rất chờ mong...” Hỏa trưởng lão vuốt cằm râu, nhìn nụ cười có chút hả hê: “Vô Y công tử lấy ai cũng hơn lấy nữ tử Đan gia, Đan gia hôm nay cao ngạo không ai bì, nếu như Đan Tuyết Kỳ thành thê tử của Vô Y công tử, chỉ sợ toàn bộ Thương Khung giới đều bị khống chế trong tay Đan gia.”

Chúng trưởng lão lại gật đầu, rõ ràng ai cũng hy vọng địa vị Đan gia mau rút xuống. Dù sao, bọn hắn cũng đã đắc tội triệt để với Đan trưởng lão.

Sáng sớm hôm sau.

Ánh mắt trời trải dài khắp nơi, ở quảng trời sớm đã chật kín người, mà ở phía trước tất nhiên là mấy vị trưởng lão Thương Khung giới.

Bởi vì mâu thuẫn ngày hôm qua nên sắc mặt Đan trưởng lão nhìn ai cũng không tốt, thật giống như 4 người kia đang nợ bạc của lão.

Bốn vị trưởng lão nhìn nhau cười khỏ, thực sự bất đắc dĩ.

“Chư vị, cuộc thi đấu tranh cử ngày hôm nay bắt đầu.”

Nhìn thấy người đã đến đông đủ, Trương trưởng lão đứng lên, vuốt chòm râu bạc, thanh âm uy nghiêm truyền khắp toàn bộ quảng trường.

“Trận thi đấu tranh cử là chinh phục Huyền thú.” Ánh mắt uy nghiêm liếc nhìn đám người, Trương trưởng lão chậm rãi nói: “Ta sẽ chỉ định cho các vị mỗi người một gian phòng, trong đó có mười Huyền thú, trong thời gian một nén nhang, cho dù các vị dùng cách gì, hấp dẫn cũng được, uy hiếp cũng không sao, phục tùng cũng tốt, khiến cho bọn chúng nghe theo lời của các vị là được.”

“Mỗi một gian phòng đều là Huyền thú ngang cấp, cho nên ả này không thể dựa vào vận khí mà chinh phục Huyền thú, có thể đạt được 100 điểm tích lũy thì có thể thuận lợi thông qua thi đấu tranh cử, tiến vào vòng chung kết.”

Nghe thấy lời Trương trưởng lão, tất cả mọi người nhìn nhau.

Cửa ả này không chỉ một mình đối mặt với nhiều Huyền thú mà còn phải chinh phục được bọn chúng, độ khó rất cao nha.

Rất nhanh liền có người dẫn bọn hắn vào gian phòng, Dạ Nhược Ly vừa bước vào bên trong, đã cảm nhận được ánh mắt căm thù nhìn vào nàng, mà ánh mắt ấy không phải của Huyền thú.

Những Huyền thú đang nằm nghỉ ngơi trên mặt đất, nhìn thấy có người bước vào đều chậm rãi đứng lên, nhe răng nhếch miệng, nhìn chăm chăm vào nàng.

“Chỉ có như vậy?” Dạ Nhược Ly quét mắt nhìn chúng thú, không hề nhiều lời, trực tiếp giơ nhẫn Huyền Linh phóng Thiên Hoàng và Bạch Hổ ra.

Chúng thú nhìn thấy hai người từ đâu xuất hiện đều bị dọa sợ, cũng không đợi bọn chúng hoàn hồn, thì khí thế bức thú của hai người kia tản ra bao phủ khắp gian phòng.

“Các ngươi nguyện ý đầu hàng, hay đánh? Tự nói!” Lúc này khí thế áp xuống, chúng thú đừng nói là đánh, ngay cả đứng cũng không vững.

Bởi cũng không nói là không được dùng Huyền thú tác chiến cho nên cách làm này của Dạ Nhược Ly cũng được chấp nhận.

“Ta...Ta đầu hàng...” Hắc Hổ giơ móng vuốt, run run rẩy rẩy nói: “Ta nguyện ý tạm thời nghe theo lời người, cho người đạt được tư cách thi đấu.”

“Ta cũng nguyện ý đầu hàng.”

“Ta cũng thế.”

Dạ Nhược Ly phát tay, để Thiên Hoàng và Bạch Hổ thu hồi lại khí thế, ánh mắt rơi vào chúng thú: “Nếu các ngươi đã đầu hàng ta cũng không làm khó dễ các ngươi, nhưng nếu các ngươi dám thay đổi quyết định thì đừng trách ta không khách khí.”

Áp lực được thu về, chúng thú nhẹ nhàng thở ra.

Hắc Hổ liếc mắt nhìn Thiên Hoàng, hơi cảnh giác: “Tuy ta đã rời khỏi rừng rậm Huyền thú lúc còn nhỏ, nhưng sẽ không quên hình dạng của Hoàng thú, chắc hẳn nam tử tóc trắng này là Hoàng thú của rừng rậm Huyền thú?”

Nghe vậy, chúng thú mới để ý tới Thiên Hoàng, lúc này đều kinh ngạc.

Thiếu nữ này là ai, Hoàng thú lại ở bên cạnh nàng? Hơn nữa, nam tử áo trắng kia so với Hoàng thú còn mạnh hơn.

“Ta đúng là Huyền thú chi Hoàng.” Ánh mắt Thiên Hoàng quét về phía chúng thú, giọng điệu đậm bạc: “Sự việc vừa rồi nếu như Thương Khung giới có hỏi ai cũng không được nói, đã biết chưa?”

“Ha ha, Hoàng thú đã nói chúng ta sao có thể không tuân?” Hắc Hổ cười hai tiếng, gãi gãi cái ót, nói ra: “Đúng rồi, Hoàng thú, người chắc cũng biết Đan trưởng lão Thương Khung giới gian lận rồi.”

“Gian lận?” Dạ Nhược Ly nhú mày, Thương Khung giới gian lận?

“Đúng vậy, Đan trưởng lão phân phó cho chúng ta nếu gặp một nữ tử họ Diệp thì không được phép phản kháng, phải phục tùng nàng ta!”

Sắc mặt Dạ Nhược Ly phát lạnh, việc này vượt quá dự liệu của nàng, xem ra nước Thương Khung giới rất sâu, ngay cả gian lận cũng dám làm, đối với những người tham gia dự thi khác thật sự không công bằng.

Thoáng nhìn thấy dung nhan lạnh lùng của Dạ Nhược Ly, Hắc Hổ cẩn thận nói: “Kỳ thật không cần phải lo lắng, bên trong Huyền thú có một tên đầu bò, tính tình bướng bỉnh, căn bản không chịu phục tùng mệnh lệnh, mà những Huyền thú kia cũng không phải do Đan trưởng lão an bài, nếu nữ tử họ Diệp kia gặp phải tên đầu bò ấy chắc chắn cũng không chinh phục được.”

Dạ Nhược Ly nhẹ gật đầu, không nói gì thêm bởi thời gian còn sớm nên nàng ngồi xuống khoanh chân tu luyện.

ở bên trong ngoại trừ Dạ Nhược Ly, Thánh Dạ và Diệp Thu thì những người khác muốn bao nhiêu chật vật thì có bấy nhiêu chật vật.

“Các vị, thời gian đã hết, các vị nên gọi Huyền thú mình thu phục đi ra.”

Trưởng trưởng lão vừa dứt lời, mọi người đều gọi Huyền thú ra.

“Ha ha, trận thi đấu này không cần nhìn cũng biết nha đầu Diệp gia tất thắng không thể nghi ngờ.” Đan trưởng lão đắc ý cười to hai tiếng, dung nhan già nua không giấu được vẻ đắc ý.

Lão đã sớm nắm chắc, cho dù vận khí không tốt gặp phải tên đầu bò già kia thì cũng có thể đạt được quán quân, bởi ở đây ngoại trừ nàng ta ra, nhất định sẽ không có ai có thể chinh phục được 9 Huyền thú.

84. Chương 84: Chương 3: Đan Trưởng Lão Vô Sĩ.

Chúng thú liên tiếp bước ra, mọi người đều ngừng thở, nhìn không chớp mắt những Huyền thú kia.

“Một, hai, ba, những người kia thu phục được 3 Huyền thú, một nén nhang có thể thu phục được chừng đó cũng có thể xem là tốt rồi.”

“Các người nhìn xem Quân Thiếu thành chủ đã thu phục được 7 Huyền thú, không hổ danh là Thiếu thành chủ Phong Hòa thành.”

“Nhưng Diệp gia Diệp Thu tiểu thư vẫn còn Huyền thú đang ra, chẳng lẽ quán quân lần này là Diệp Thu tiểu thư sao? Ngoại trừ nàng, có lẽ không còn ai nữa.”

“Không, không nhất định, người xem 2 người kia...”

Men theo ánh mắt của người nói, mọi người đều phát hiện ngoại trừ Huyền thú của những người tham gia đã bước ra hết vẫn còn có Huyền thú của 2 người kia vẫn đang bước ra, tựa hồ như không dứt.

Hai tay Thánh Dạ chấp sau lưng, quanh thân tỏa ra khí tức lạnh lùng mà lại rất cường đại, con ngươi màu đen ánh lên tia hàn khí dày đặc, khuôn mặt tuấn mỹ từ đầu đến cuối cũng không chút biểu tình. Phảng phất như những người đứng ở đây không xứng để lọt vào tầm mắt y.

Đồng dạng Dạ Nhược Ly cũng chưa từng liếc mắt nhìn người khác, lúc này nàng áo trắng phiêu nhiên, phong hoa tuyết đại, mà khí tức quanh thân lại tương xứng với Thánh Dạ đứng bên cạnh.

Lại là người kia!

Đan trưởng lão nắm chặt tay, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nếu bọn hắn lại phá hỏng kế hoạch của lão thì...

Trong mắt ánh lên tia ngoan lệ, khóe môi Đan trưởng lão nở ra nụ cười nham hiểm.

Hành động của lão tự nhiên bị 4 vị trưởng lão nhìn thấy, lúc này trong lòng đã cảnh giác, bởi bọn họ đều biết Đan trưởng lão đang có quyền lực cùng uy vọng thì chuyện gì cũng dám làm.

“Đan trưởng lão,” Trương trưởng lão nhíu mày, ánh mắt nhìn Đan trưởng lão không rõ hàm ý: “Chúng ta đến đây vì muốn tuyển chọn nhân tài, nếu như 2 người kia có chuyện gì không may ta không thể không tìm Giới chủ một chuyện rồi, chắc hẳn Giới chủ cũng không cho phép ngài tự chủ trương.”

Khóe môi cười lạnh, Đan trưởng lão nhàn nhạt liếc nhìn Trương trưởng lão: “Người yên tâm, ta sẽ có chừng mực.” Mặc dù nói thế nhưng trong lòng đã sớm ghi hận.

Quyền lực của lão mặc dù lớn nhưng vẫn kém Giới chủ một bậc, sự việc này chắc hẳn Giới chủ cũng biết được, cho dù là lão cũng không tránh được bị trừng phạt.

“Mười Huyền thú? Cái gì? Lại có người có thể thu phục được 10 Huyền thú?”

Thanh âm thán phục sợ hãi vang lên làm Đan trưởng lão hồi phục lại tâm trạng, cũng làm lão nhìn thấy 10 huyền thú sau lưng Dạ Nhược Ly, thần sắc không khỏi đại biến, trừng lớn hai mắt, không dám tin nói: “Cái này...Điều này sao có thể?”

Mười Huyền thú? Thiếu nữ trẻ tuổi này lại có thể chinh phục được 10 Huyền thú?

Bốn vị trưởng lão kia đều hai mắt nhìn nhau, trong mắt ánh lên tia kinh hãi lẫn kích động.

Cho dù cuộc tỷ thí này không hạn chế, không nhất định phải dùng vũ lực, hấp dẫn cũng có công dụng như vậy, nhưng nếu có thể hấp dẫn được 10 Huyền thú thì năng lực của nàng cũng rất mạnh.

“Điều này không có khả năng!” Diệp Thu nắm chặt tay trắng như phấn, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy tức giận và không cam lòng: “Sao nàng ta có thể thu phục được 10 Huyền thú? Thực lực của nàng chỉ là Huyền sư cấp thấp căn bản không đủ để ra lệnh cho 10 Huyền thú.”

Cuộc tỷ thí này Diệp Thu chỉ thu phục được 9 Huyền thú nguyên nhân là do vận khí nàng ta quá kém, trùng hợp nàng ta lại gặp phải đầu bò bướng bỉnh kia. Thực lực của đầu bò cũng không kém, so với Diệp thu còn mạnh hơn nên nàng ta cũng chẳng thể thu phục được.

“Khục khục, đã có kết quả của cuộc tỷ thí,” Trương trưởng lão thu hồi lại tâm tình vui sướng, hắng giọng nói ra: “Cuộc tỷ thí lần này quán quân là Dạ Nhược Ly, Thành Dạ và Diệp Thu cùng chinh phục được 9 huyền thú nên đều là á quân, cuối cùng là Quân Huyền Lăng, sau đó ta sẽ đọc tên 20 người được vòng chung kết, chuẩn bị cho cuộc đấu tiếp theo...”

Ánh mắt Dạ Nhược Ly không tự chủ nhìn Thánh Dạ, lông mày có chút nhướng lên. Với thực lực của y không thể nào chỉ thu phục được 9 Huyền thú, xem ra y cố ý giấu thực lực.

Nàng đã có lòng cảm giác, người này là kình địch, nếu như ở đấu trường gặp phải quyết không thể buông tha, nếu không sẽ phải trả giá đắt...

Cuộc chung kết sẽ được cử hành vào 5 ngày sau, bất quá 20 người được tham gia vào chung kết cuối cùng cũng buông lỏng tâm tình, không còn lo lắng bị Thương Khung giới đào thải nữa.

Chỉ có 20 người chiến thắng này mới có thể vào Thương Khung giới, chung kết kia bất quá chỉ là thủ tục cần có mà thôi, dù sao thứ tự bao nhiêu cũng chỉ ảnh hưởng đến địa vị của bọn hắn khi vào Thương Khung giới mà thôi.

Vì muốn chúc mừng những người chiến thắng nên thành chủ tổ chức tiệc tối, mời những thế lực lớn ở Phong Hòa thành cùng 20 người kia tham gia.

Đương nhiên Dạ Nhược Ly cũng được mời...

Trong phủ thành chủ lúc này đèn đuốc sáng trưng, tất cả mọi người đều hưng phấn vui vẻ, về phần những người thất bại dường như đã bị lãng quên...

“Ha ha, Nhược Ly, chúc mừng nàng.” Quân Huyền Lăng tươi cười bước đến bên cạnh Dạ Nhược Ly, vỗ nhẹ vai nàng, nói: “Cuộc chung kết kế tiếp chắc hẳn nàng sẽ là quán quân, thế nhưng ta lại cảm thấy rất cam lòng.” Trong ánh mắt đặc biệt chân thành.

Đối mặt với sự chúc phúc của Quân Huyền Lăng, Dạ Nhược Ly khiêm tốn cười cười: “Cuộc tỷ thí kia là ngọa hổ tàng long, ai là người thắng sau cùng còn chưa nói trước được.”

Ý Dạ Nhược Ly ám chỉ là Thánh Dạ, nhưng vào tai người khác lại thành một chuyện khác.

“Hừ, coi như ngươi tự hiểu mình.” Bỗng nhiên một thanh âm khinh thường vang lên, Dạ Nhược Ly và Quân Huyền Lăng đều quay đầu lại, nhìn thấy Diệp Thu đang hướng về phía 2 người, người vừa nói chính là tùy tùng sau lưng Diệp Thu.

Nhướng mày, Quân Huyền Lăng muốn đáp trả thì âm thanh cao ngạo của tên tùy tùng kia lại vang lên lần nữa: “Có một số người, bất quá vận khí chỉ hơi tốt một chút liên tục đứng đầu hai cuộc tỷ thí, nhưng không phải ở đâu vận khí cũng tốt như vậy, trận chung kết kia đều dựa vào thực lực bản thân, người cho rằng chỉ bằng ngươi cũng muốn tranh ngôi quán quân? Ha ha, cái này đúng là chuyện cười, ta nói cho các ngươi biết quán quân lần này nhất định sẽ thuộc về Diệp Thu tiểu thư.”

Từ đầu đến cuối khuôn mặt của Diệp Thu vẫn không thay đổi, nhưng ánh mắt chưa từng liếc nhìn Dạ Nhược Ly, đoán chừng nàng ta chỉ nghĩ Dạ Nhược Ly chỉ được vẻ bề ngoài xinh đẹp không xứng nói chuyện với nàng ta, chỉ có Quân Huyền Lăng mới xứng để nàng ta mở miệng.

Cho dù như thế nào Dạ Nhược Ly cũng chỉ là một Huyền sư cấp thấp, thua kém nàng ta rất xa, thực lực chênh lệch như vậy không phải ngày một ngày hai là có thể đuổi kịp, chiến thắng hai trận trước chẳng qua là giảm phải cút chó mà thôi. (nghe nói giảm phải phân chó là hên =.)

Với thực lực như vậy trong trận chung kết không thể nào có khả năng chiến thắng được, nói không chừng cũng là ngày giỗ của nàng. Lúc đó mọi người sẽ biết chiến thắng của nàng chẳng qua là vận khí tốt mà thôi.

“Con mẹ nó ngươi cho rằng mình là ai?” Khuôn mặt tuấn tú của Quân Huyền Lăng biến sắc, không thể nhìn được liền thô tục xông lên: “Ta nói cho các ngươi biết quán quân lần này nhất định là Nhược Ly, ta rất có lòng tin với nàng.”

“Chỉ bằng nàng? Ha ha, một phế vật Huyền sư cấp thấp cũng xứng để so sánh với Diệp Thu tiểu thư?”

“Phế vật?” Nắm chặt nắm đấm đánh vào mặt đối phương, như thế còn chưa đủ Quân Huyền Lăng hung hăng nhắc chân đạp lên, còn mắng: “Ta cho ngươi mắng phế vật, lão tử không đạp chết ngươi thì không phải Thiếu thành chủ Phong Hòa thành Quân Huyền Lăng.”

Khóe môi có chút co rút, Dạ Nhược Ly không ngờ Quân Huyền Lăng lại có lúc bạo phát như vậy.

Đừng nói đến Dạ Nhược Ly, những người có mặt ở đây đều không ngờ đường đường là thiếu thành chủ Phong Hòa thành lại đột nhiên gây khó dễ đối phương yếu hơn hẳn rất nhiều.

“Lăng nhi, đã xảy ra chuyện gì?” Âm thanh uy nghiêm vang lên từ sau lưng Quân Huyền Lăng truyền tới.

Lúc này Quân Huyền Lăng mới thu chân, quay lại nhìn người mới tới, cung kính ôm quyền: “Phụ thân, không thể trách con, tên hỗn đản này dám mắng ta là phế vật!”

Ánh mắt lạnh lẽo ác liệt liếc nhìn thanh niên đang nằm trên mặt đất, rồi lại nhìn người đứng bên cạnh: “Diệp gia chủ, đây là đệ tử Diệp gia a? Ta còn nhớ rõ hẳn chỉ là một Đại Huyền sư, mà con ta lần này cũng đứng thứ 3, lại là một thân Thiên Huyền sư, không nghĩ tới một Đại Huyền sư dám mắng Thiên Huyền sư là phế vật, đây có còn là đạo lý nữa không?”

“Không, không phải, rõ ràng là ta mắng...” Nam tử tựa hồ muốn tranh luận, nhưng Quân Huyền Lăng sao có thể để gã nói, trực tiếp đạp vào miệng gã, mọi người chỉ có thể nghe tiếng xương cốt giòn tan, thanh niên liền ngất đi.

“Hừ,” Diệp gia chủ phát tay áo, sắc mặt rõ ràng không được tốt: “Cho dù đệ tử Diệp gia có làm sai thì cũng có người trong gia tộc trừng phạt, không đến phiên thành chủ ngươi phải quản!”

Cười lạnh một tiếng, ánh mắt thành chủ càng ác liệt: “Đệ tử Diệp gia phải sai lầm người tự nhiên muốn xử lý hần, nhưng người hần mắng lại là con ta, cách làm của Lăng nhi có gì không đúng?”

“Ai biết các người có tật giật mình hay không, vì sao lúc này không để hần nói hết lời?” Sắc mặt Diệp gia chủ lạnh lẽo, con người đen bưng lên tia lửa giận.

“Có phải có tật giật mình hay không cũng phải xem lại người Diệp gia, nếu không phải bản thân xấu hổ vì sao Diệp gia Diệp Thu thấy chết không cứu?”

Tất cả mọi người đều không ngờ một yến tiệc vui vẻ lại biến thành trận chiến giằng co giữa hai thế lực lớn ở Phong Hòa thành.

“Diệp Thu, người nói đã xảy ra chuyện gì?” Diệp gia chủ chuyển ánh mắt nhìn Diệp Thu, giọng điệu có chứa tức giận.

Lão tức giận đương nhiên không phải vì đệ tử Diệp gia bị đánh, dù sao người kia cũng là chi thứ, cho dù chết cũng không liên quan đến lão, điều lão tức giận là tên hỗn đản Quân Thiên Mặc này lại không để lại cho lão một chút mặt mũi, mà trước mặt lão Quân Huyền Lăng lại dám đánh đệ tử Diệp gia, cái này không phải là đánh vào mặt mũi lão sao?”

Hiển nhiên Diệp Thu bị câu hỏi vừa rồi của Diệp gia chủ làm ngậy ngẩn cả người. Một chi thứ thôi cũng muốn nài ta xuất thủ cứu sao? Người sùng bái nài ta nhiều như vậy đâu chỉ có mình gã?

“Cha.” Căn nhắc xong xuôi, Diệp Thu mới chậm rãi mở miệng: “Vừa rồi Diệp Phong mắng chính là vị cô nương bên cạnh Thiếu thành chủ chứ không phải Thiếu thành chủ, Quân Thiếu thành chủ chỉ là xen vào việc của người khác.”

Nghe vậy, Diệp gia liếc mắt nhìn thành chủ, cười lạnh nói: “Quân thành chủ, người nghe thấy chưa?”

“Đây chỉ là lời nói từ một phía của Diệp gia, sao có thể tin?” Thành chủ cười lạnh: “Diệp gia chủ, dùng người cũng không nên quá tin tưởng vào lời người khác nói như vậy.”

Cho dù đúng như lời nài ta nói thì sao? Con của lão tất nhiên lão phải bao che cho chứ, cùng lắm chỉ là một phế vật Diệp gia thôi, đánh thì cứ đánh, có gì phải lo ngại?

“Diệp gia cố ý giữ hai người này, xem ra ta không thể không mời Đan trưởng lão đến làm chủ.” Diệp gia chủ nắm chặt tay, hận đến nghiến răng nghiến lợi, hai mắt hung hăng trừng thành chủ.

“Được, bổn thành chủ chờ.” Nghe vậy, thành chủ lại cười lạnh, còn tỏ vẻ khinh thường: “Cho dù là Lăng nhi của ta hay vị cô nương này, nếu tiến vào Thương Khung giới thì chính là người Thương Khung giới, cho nên nếu vũ nhục người Thương Khung giới là phế vật, không thể không nói lá gan của các người cũng thật to nha, đang chính là hoài nghi tiêu chuẩn tuyển chọn nhân tài của các vị trưởng lão?”

Lời này cũng thật ngoan độc làm sắc mặt Diệp gia chủ biến đổi hoàn toàn.

“Xem như người lợi hại!” Diệp gia chủ hung hăng phất tay áo, thanh âm lạnh lùng: “Mọi người Diệp gia theo ta rời khỏi nơi đây.”

Nói đến đó lão quay đầu lại, trừng mắt nhìn thành chủ: “Quân Thiên Mặc, người chờ đó cho ta, sự sỉ nhục ngày hôm nay ta nhất định phải đòi lại gấp trăm ngàn lần.”

Nhìn bóng người Diệp gia rời đi, thành chủ cười lạnh, quay đầu lại cười mở nói: “Chư vị vừa rồi để các vị chê cười rồi, mọi người đừng để ý, tiếp tục thưởng thức yến tiệc đi nào, ha ha...”

Lời thành chủ vừa xong, mọi người cũng thu hồi tầm mắt, rất nhanh lại ồn ào náo nhiệt tựa hồ như đám người Diệp gia rời đi hoàn toàn không ảnh hưởng đến.

Trong lúc đó Dạ Nhược Ly vẫn cảm nhận được ánh mắt nhìn chằm chằm vào nàng, ánh mắt đó lạnh như băng lại chứa thêm tia tìm tòi, nghiến cứu, mà lúc nàng nhìn lại lại không hề cảm nhận được ánh mắt đó nữa.

Nhưng Dạ Nhược ly vẫn có thể đoán được ánh mắt ấy từ đâu...

Tiệc tối rất nhanh tàn, mọi người trong Phong Hòa thành ai cũng mong chờ trận chung kết vào 5 ngày sau cuối cùng cũng đến.

Trời trong xanh, nắng ấm, không mây.

Trước lôi đài là quần chúng cùng người tham gia dự thi, bất quá hai đối tượng này bị một sợi dây thừng màu đỏ chia cách, để mọi người nhìn thấy có thể hiểu ngay.

Trên ghế trọng tài là bốn vị trưởng lão Thương Khung giới, lúc này lại có thần sắc khác nhau nhưng lại có điểm chung là ánh mắt đều nhìn về những người thi đấu.

“Hai lần trước Diệp Thu đều thua, cho dù thế nào thì trận chung kết này không thể thua được!” Nắm chặt quyền, ánh mắt Đan trưởng lão tập trung vào Diệp Thu, trong lòng thầm nhủ: “Ta đã truyền cho nàng ta chút ít huyền kỹ và pháp bảo, chắc chắn sẽ thắng ở cuộc tỷ thí này, cho dù là thiếu nữ Dạ Nhược Ly kia hay nam tử Thánh Dạ đó có lợi hại hơn nữa cũng chỉ là Huyền sư cấp thấp và Huyền sư đỉnh phong mà thôi.”

Cuộc chung kết được phân làm mấy trận, mỗi trận đều quyết định bằng cách rút thăm, bây giờ trong lòng mọi người đều đang cầu nguyện đừng xui xẻo như vậy, ngay từ đầu đối thủ đã là Quân Huyền Lăng hay Diệp Thu.

Trưởng trưởng lão rút trong thùng gỗ ra một tờ giấy, nhìn lướt qua nói: “Quân Huyền Lăng, Lâm Mặc.”

Người bị gọi tên mặt xám hơn tro tàn, gã thật không ngờ bản thân mình lại xui xẻo như vậy.

Trận chiến này thắng thua đã sớm rõ ràng, Quân Huyền Lăng dùng 2, 3 cước đã đánh bại đối thủ, hăng hái đi tới trước mặt Dạ Nhược Ly: “Nhược Ly, cuộc tỷ thí này nếu như nàng cố gắng, ta tin tưởng vị trí quán quân sẽ thuộc về nàng.”

Cho dù Quân Huyền Lăng có hăng hái nhưng không hề có chút kiêu ngạo nào. Chỉ là nghe thấy lời hắn nói mọi người xung quanh đều xì mũi coi thường, chỉ có Thánh Dạ từ đầu đến cuối đều giữ thần sắc lạnh lùng, việc không liên quan đến mình rất ít làm y chấn động.

Cuộc tỷ thí phía sau, Dạ Nhược Ly không hề có hứng thú quan sát, chỉ là lúc Thánh Dạ xuất chiến nàng không khỏi nhìn một cái, trong đáy lòng đối với thanh niên này lại thêm vài phần kiêng kỵ.

“Kể tiếp, Dạ Nhược Ly và Chương Đỉnh.”

Người được gọi tên là một thanh niên, thần sắc vui vẻ bước lên.

“Xem ra lần này ta thắng dễ dàng rồi!” Hai trận trước nàng đều là quán quân bất quá chẳng qua là do vận khí tốt mà thôi, trừ phi đại lục này không có thực nếu không một Huyền sư cấp thấp sao có thể thắng được Huyền sư cao cấp như gã?

Ngẩng đầu uốn ngực đi lên lôi đài, Chương Đỉnh cao ngạo nhìn Dạ Nhược Ly: “Ta khuyên ngươi nên ngoan ngoãn nhận thua đi, miễn cho ở trước mặt mọi người mất hết mặt mũi, ha ha...”

“Nhận thua?” Dạ Nhược Ly cười nhẹ, khinh thường nói: “Ngươi có tư cách để ta nhận thua?”

Nàng...lời này nói làm quần chúng dậy sóng, mọi người nhìn nàng như nghe thấy một câu chuyện cười. Cuộc chiến này dựa vào thực lực, không hề dựa vào vận khí như hai trận trước, một Huyền sư cấp thấp có thể làm nên trò trống gì?

“Ha ha, ngươi muốn tìm cái chết, ta đây sẽ thỏa mãn cho ngươi.” Chương Đỉnh cười lớn hai tiếng, trong mắt có tia lãnh ý: “Đánh bại ngươi chắc hẳn Diệp Thu tiểu thư sẽ coi trọng ta thêm vài phần.”

Con người đen hiện ra hàn ý, nàng quyết định không nói nhảm, một đường chân cong quét lên người Chương Đỉnh mà đánh. Cũng không đợi Chương Đỉnh định thần lại đã bị Dạ Nhược Ly đá bay ra ngoài, chật vật rơi xuống lôi đài.

Cho dù Dạ Nhược Ly đã áp chế thực lực thành Huyền sư cấp thấp nhưng đối phó với một Huyền sư cao cấp cũng là chuyện dễ dàng, tuy nhiên ai có thể ngờ một người bị người khác khinh thường lại chỉ dùng một chiêu đã đánh bại được đối phương?

Tất cả đều há mồm, sững sờ nhìn người trên lôi đài, bóng dáng màu trắng phong hoa tuyết đại.

Điều này sao có thể?

Chẳng lẽ thói đời thay đổi rồi sao? Một Địa Huyền sư cấp thấp có thể đánh bại Địa huyền sư cao cấp?

“Cái gì?” Hỏa trưởng lão vội vàng đứng lên, trừng to mắt, không thể tin được, nỉ non nói: “Đúng vậy, ta cảm nhận được thực lực của nàng là cấp thấp nhưng...không nghĩ ra, thật sự không nghĩ ta.”

Ngoại trừ sắc mặt tái nhợt của Đan trưởng lão, mấy vị còn lại đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Nhân tài, đó là một nhân tài.” Chưa bao giờ khen ngợi người khác quá đáng, Trương trưởng lão lên tiếng, lúc này lão đặc biệt không hề keo kiệt khích lệ: “Không biết biểu hiện tiếp theo của nàng như thế nào? Ta thật mong chờ, ha ha.”

“Hừ.” Đan trưởng lão khinh thường hừ lạnh, nói: “Cho dù nàng có lợi hại như thế nào thì có thể đánh thắng được Diệp Thu sao? Đã không có thực lực thì nàng chính là một phế vật, cũng chỉ có người mới gọi phế vật là nhân tài.”

Bốn vị trưởng lão cũng không để ý đến Đan trưởng lão, bởi vì ngày đó trở mặt nên bọn hắn cũng không quan tâm đến loại người này nữa.

Trong đám trưởng lão, Đan trưởng lão tài trí hơn người rõ ràng đã bị cô lập, lão tự cho rằng vì bản thân thu nhận được đồ đệ tốt nên bốn lão gia hỏa kia ghen tỵ, mà bọn hắn có ganh ghét cũng vô dụng, Diệp Thu đã bị lão định trước rồi.

Cuộc tỷ thí của Dạ Nhược Ly cũng là trận đấu cuối cùng, từ 20 người xuống còn 10 người.

Trận đấu vòng loại thứ 2 tiếp tục mở ra, cuộc chiến này Dạ Nhược Ly cũng không đụng phải Quân Huyền Lăng, Diệp Thu và Thánh Dạ, bốn người bọn họ tự nhiên sẽ được đặt vào hàng xuất sắc.

Hôm nay chỉ còn 5 người...

“Còn lại 5 người, ta muốn nói tiếng chúc mừng.” Trương trưởng lão vuốt ve chòm râu trắng, nhàn nhạt cười nói: “Kế tiếp, chính là xếp top 3, hy vọng các vị sẽ dùng toàn lực để cạnh tranh, xếp được top 3 trở lên sẽ được nhận một phần đại lễ của Thương Khung giới.”

Nghe vậy hô hấp của Quân Huyền Lăng và Diệp Thu đều tăng theo vài phần, chỉ có Dạ Nhược Ly và Thánh Dạ là không đổi sắc mặt.

“Trận đấu tiếp theo Dạ Nhược Ly và Diệp Thu.”

Thanh âm Trương trưởng lão vang lên, tiếng vọng khắp quảng trường...

“Là Diệp Thu tiểu thư, xem ra nữ tử Dạ Nhược Ly kia thua chắc rồi, phải biết thực lực của Diệp Thu tiểu thư đã đạt đến Thiên Huyền sư, chắc chắn, thiên phú bậc này ở Phong Hòa thành đúng là cực hiếm thấy.”

“Đúng vậy, nói thật Dạ Nhược Ly kia cho dù là dung mạo khí chất đều đẹp hơn tốt hơn Diệp Thu tiểu thư, đáng tiếc Diệp Thu tiểu thư chính là người Diệp gia, lại là Thiên Huyền sư, nàng ta có thể thua sao?”

“Cuộc chiến này không cần nhìn cũng biết được thắng thua rõ ràng.”

Quân Huyền Lăng nhướng mày, nhìn đám người đang nghị luận khinh thường, vỗ nhẹ vai Dạ Nhược Ly: “Đi thôi Nhược Ly, ta tin tưởng nàng, có cảm giác nàng che giấu thực lực rất sâu.”

Mỉm cười, Dạ Nhược Ly cũng không nói nhiều, trực tiếp nhảy lên lôi đài.

Trong mắt Diệp Thu xoẹt qua tia mỉa mai, nàng ta cũng hướng về phía lôi đài nhảy lên, vững vàng đón gió. Khuôn mặt vẫn không chút biểu tình, nhưng giữa hàng lông mày lại lộ vẻ cao ngạo cùng đắc ý.

“Nha đầu Diệp gia quá mức khoe khoang rồi.” Lam trưởng lão lắc đầu, thở dài nói: “Nếu so sánh ta cảm thấy thích nữ tử Dạ Nhược Ly kia hơn.”

“Người chính là không ăn được nho thì chê nho xanh.” Đan trưởng lão cười lạnh một tiếng, thanh âm lại thêm vài phần trào phúng: “Một phế vật sao có thể so sánh với Diệp Thu? Ánh mắt lão phu sao có thể chệch lệch như thế? Người cứ chờ xem nàng tối đa chỉ tiếp được 3 chiêu, sau đó thua là chuyện không thể nghi ngờ, nói 3 chiêu là quá nể mặt nàng rồi.”

Lam trưởng lão nhíu mày, nhưng cũng không mở miệng giải thích. Nhưng trong mắt mắt lão lại chứa vẻ khinh thường, bộc lộ ra ngoài thể hiện tâm trạng.

“Hôm nay trên lôi đài này chính là nơi người táng thân (chết)!” Sắc mặt Diệp Thu bất thiện nhìn Dạ Nhược Ly, đây là lần đầu tiên nàng ta mở miệng ra nói, tựa hồ như có thể được nói chuyện với nàng ta, thậm chí chết trong tay nàng ta cũng là một loại phúc khí của nàng.”

Bất kể là nàng hay nam tử Thánh Dạ kia, nếu gặp phải nàng ta đều chết không thể nghi ngờ! Nếu không phải bọn hắn vượt mặt nàng ta trong 2 cuộc thi vòng loại kia làm tổn thương lòng tự ái của nàng ta, nàng ta nhất định sẽ không bỏ qua cho bọn hắn!

Khuôn mặt tuần tú của Quân Huyền Lăng biến sắc, hắn cảm nhận được Diệp Thu đang động sát ý.

Thánh Dạ nhìn hai bóng dáng trên lôi đài, ánh mắt lạnh lùng lại xoẹt qua ánh sáng mờ mịt, nhưng lại biến mất quá nhanh khiến người khác không thể nắm bắt được.

Ngay lúc này Diệp Thu xuất thủ...

Ngân kiếm (kiếm bạc) lập lòe, thiên biến vạn hóa, phẳng phất như xung quanh có vô số ảo ảnh, làm người nhìn phải hoa mắt.

Môi nàng ta dương lên cười lạnh, giống như sắp nhìn thấy cảnh một thân áo trắng Dạ Nhược Ly đang nằm trên đồng máu, bất quá nàng ta cũng chưa hết hận, phải đâm nàng thêm 100 lỗ thủng mới có thể làm tiêu tan nỗi hận bị cướp đi ánh hào quang của nàng ta.

Đối mặt với đường kiếm ảo diệu kia, thần sắc Dạ Nhược Ly vẫn lâm đậm như cũ, đón gió mà đứng, áo trắng tung bay, một thân tao nhã.

“Chẳng lẽ nàng bị dọa sợ đến choáng váng? Tại sao không cử động? Đoán chừng Thiên Huyền sư xuống chiêu làm nàng không thở nổi?”

“Ta xem hình như không phải vậy, nét mặt nàng rất đậm mạc, thật giống như không để Diệp Thu tiểu thư vào mắt.”

“Không để Diệp Thu tiểu thư vào mắt? Điều này sao có thể? Diệp Thu chính là Thiên Huyền sư đó nha, mặc dù nàng có thể đánh bại được cấp bậc lớn hơn nhưng nếu có thể đánh bại luôn cả Thiên Huyền sư thì vượt cấp bậc cũng quá lớn a?”

Mọi người đều lắc đầu, hiển nhiên không tin vào lời người kia vừa nói, chỉ có Quân Huyền Lăng đi cùng nàng từ vòng loại đến đây mới nhìn thấy được nàng không đơn giản như bề ngoài.

“Đi chết đi!” Trong mắt Diệp Thu đầy hàn quang, trên người toát ra sát cơ dày đặc.

“Đan trưởng lão, người dạy nàng ta Huyền Vân kiếm pháp?” Sắc mặt Trương trưởng lão biến đổi, vội vàng đứng lên: “Nhanh, mau ngăn cản nàng ta lại, đây đều là nhân tài tuyển chọn cho Thương Khung giới, không thể để bọn họ xảy ra chuyện được.”

Đan trưởng lão liếc nhìn Trương trưởng lão, khinh thường cười lạnh: “Nếu nàng có chết cũng nên trách nàng tài nghệ không bằng người, phế vật như vậy Thương Khung giới cần sao?” Vừa nói vừa nhìn chằm chằm vào cử động của 4 vị trưởng lão, lão nhất định phải ngăn cản đám gia hỏa này cứu viện.

Dạ Nhược Ly cầm chuôi kiếm, chậm rãi rút ra, giơ kiếm tay, trực tiếp nghênh chiến.

“Thật là đồ ngu ngốc!” Cười lạnh một tiếng, Diệp Thu không cho là đúng, mà trong nháy mắt hai kiếm chạm nhau sắc mặt nàng ta thay đổi, bước chân đột nhiên lùi lại phía sau, phun ra một ngụm máu tươi.

Mọi người ngạc nhiên, há mồm tròn mắt nhìn Dạ Nhược Ly.

Dáng vẻ tươi cười căng cứng lại, Đan trưởng lão tái nhợt, nắm chặt tay: “Điều này sao có thể? Diệp Thu đã sử dụng Huyền Vân kiếm pháp cũng không thể thắng được nàng?”

Biểu hiện của nữ tử này không giống như Địa Huyền sư.

Nếu muốn ẩn giấu thực lực, qua mắt Huyền tôn là bọn hắc thì nàng phải đạt đến Huyền thánh, nếu không căn bản không thể che giấu được.

Nhưng điều này sao có thể? Với tuổi của nàng, căn bản không có khả năng đạt đến Huyền thánh!

“Người muốn giết ta?” Dạ Nhược Ly chậm rãi bước tới chỗ Diệp Thu, trường kiếm chĩa vào dung nhan tái nhợt của nàng ta, cười lạnh lùng: “Đã có rất nhiều người đối địch với ta, bất quá bọn hắc đều có chung một kết cục...”

Dừng lại một chút, thanh âm khắc nghiệt vang vọng khắp quảng trường.

“Đó chính là, chết!”

Bắc Ảnh Đồi, gia tộc tương trợ, hoàng tộc Hiến Viên quốc, Vân gia hay Mộc gia...Hôm nay những người kia đã đi tới hoàng tuyến, nàng ta cũng không ngoại lệ.

Sắc khí dày đặc tỏa ra lan tỏa khắp quảng trường, dù sao Dạ Nhược Ly cũng đã trải qua 2 đời, sát khí sao có thể thua kém Diệp Thu? Cảm nhận được sát khí dày đặc, ai cũng biến sắc.

Bốn người trưởng lão chưa kịp hoàn hồn, thì đã thấy một bạch quang bắn ra, bọn hắc đều vội vàng quát lên: “Đan trưởng lão, người không thể nhúng tay vào!”

Đan trưởng lão có thể nghe lời bọn hắc nói sao?”

Ngay lúc Dạ Nhược Ly nâng trường kiếm đâm tới thì một luồng khí tức cường đại sau lưng ập tới, đồng thời là tiếng quát kinh thiên động địa: “Phế vật, dùng tay cho lão phu!”

“Ầm ầm!”

Dạ Nhược Ly chỉ cảm thấy dường như có một tảng đá lớn hung hăng đập vào lưng nàng, sau lưng truyền đến cơn đau đớn kịch liệt, dù máu tươi xông lên cổ họng nàng vẫn kiên quyết nuốt xuống.

Không thể để mọi người thấy được dáng vẻ chật vật của nàng!

Huyền tôn cao cấp, đây chính là thực lực Huyền tôn cao cấp!

Càng lên cao, thực lực chênh lệch càng lớn, cho dù là 100 Huyền tôn cấp thấp cũng không thể bằng 1 Huyền tôn cao cấp, những điều này không phải không có đạo lý, nàng bị Huyền tôn cao cấp đánh bị thương.

Có thể thấy được thực lực Huyền tôn cao cấp cường hãn bao nhiêu.

85. Chương 85: Chương 4: Không Giết Người Thì Làm Người Tức Chết!

editor: aries mai.

“Người muốn chết!” trong mắt Đan trưởng lão ngập tràn hàn khí, mà luồng khí tức cường đại bao phủ Dạ Nhược Ly, làm nàng cảm nhận rõ ràng cơn phẫn nộ của lão.

Thời khắc quyết định, bốn bóng dáng nhảy lên lôi đài, đứng trước mặt Dạ Nhược Ly ngăn cản Đan trưởng lão: “Đan trưởng lão người đã quên quy định của lôi đài?” Trương trưởng lão nhướng mày, trong lòng thâm mắng lão thất phu vô sỉ, lão ta sống gần 100 năm cũng chưa gặp ai vô sỉ hơn lão.

“Quy định?” Đan trưởng lão cười lạnh một tiếng, thanh âm bá đạo vang vọng khắp nơi: “Lời lão phu nói chính là quy định, ta nói một là một, ai dám nói hai? Huống chi xú nha đầu này dưới mí mắt ta còn muốn giết người, lão phu cũng là một trong những trọng tài, sao có thể để chuyện này xảy ra?”

“Hừ!” Hỏa trưởng lão dĩ nhiên nhìn không được động thân bước ra, đứng trước những người còn lại, khoe môi cong lên khinh thường: “Đan trưởng lão, bởi vì nể mặt đồng liêu nên chúng ta mới nhẫn nhịn người, dù người có giúp Diệp Thu gian lận chúng ta cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, ở vòng đấu vòng loại nếu không

phải người ra lệnh Huyền thú Vân Lĩnh Phong không được phép gây khó dễ cho Diệp Thu thì đội ngũ nàng ta có thể đạt được 700 điểm tích lũy? Nàng ta cướp điểm tích lũy của đồng đội rồi tự nhận là của mình, chúng ta cũng đã nhin đủ rồi.”

Lời lão nói khiến mọi người âm âm tiếng vang.

Sắc mặt Đan trưởng lão tái nhợt, nắm chặt nắm đấm, khí tức toàn thân lại bộc phát ra, so với vừa rồi còn mãnh liệt hơn.

“Lúc thi đấu tranh cử người cũng đã cảnh báo chư thú phải phục tùng mệnh lệnh của nàng ta, đáng tiếc vận khí của nàng ta thật không tốt, gặp thú nào không gặp lại gặp đúng thú đầu bò ngang bướng nên chỉ được 9 Huyền thú.” Hỏa trưởng lão dường như không thấy sắc mặt Đan trưởng lão thay đổi vẫn tiếp tục cười lạnh nói: “Vừa rồi, Diệp Thu toát ra sát khí, chúng ta muốn ngăn cản người lại nói nếu nàng chết thì do tài nghệ không bằng người, người Thương Khung giới không cần phể vật như thế, vì sao bây giờ Dạ Nhược Ly ra tay giết Diệp Thu người lại lấy thân phận trọng tài ra ngăn cản?”

Nói tới đây, Hỏa trưởng lão dừng lại một chút, trong lời nói lại thêm vài phần trào phúng: “Đồng liêu với người ta cảm thấy thật sỉ nhục, ta không ngờ người lại là người vô sỉ như thế.”

Lời nói kia của Hỏa trưởng lão làm mọi người nhìn về phía Diệp gia và Hỏa trưởng lão bằng ánh mắt đầy khinh thường.

Đường đường là người của Thương Khung giới, là một trong hai thế lực lớn nhất đại lục, là trưởng lão quyền cao chức trọng lại giúp người ta gian lận, như thế đối với những người tham gia thi đấu khác thật không công bằng.

Lời này nếu là người bình thường nói bọn hắn nhất định không tin, nhưng Hỏa trưởng lão cũng là trưởng lão Thương Khung giới, lời lão nói sao có thể là giả được?

Sắc mặt Diệp Thu tái nhợt, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy, nàng ta biết rõ nếu sự việc gian lận đã bị lộ thì nửa đời sau của nàng ta coi như xong rồi.

Là nàng, đều là tại nàng, nếu không có nàng thì những chuyện này sẽ không xảy ra, nàng mới chính là nguyên nhân gây nên mọi chuyện.

Ngẩng đầu lên, Diệp Thu hung hăng trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, nàng ta cứ nghĩ những điều này đều là do Dạ Nhược Ly làm sai, nếu không phải vì nàng, Hỏa trưởng lão sẽ không nói ra chuyện nàng ta gian lận.

Đến tận bây giờ Diệp Thu cũng không chịu nhận ra bản thân mình gian lận là điều hoàn toàn sai lầm.

“Xem ra người Thương Khung giới cũng chẳng ra gì,” Quân Huyền Lăng cười lạnh một tiếng, hắn đã sớm thấy chướng mắt Đan trưởng lão và người Diệp gia, huống chi lúc này bọn hắn lại có cuồng vọng làm tổn thương Dạ Nhược Ly.

Lời nói mở đầu liền có những lời sau vang lên.

“Đúng vậy, đường đường là người Thương Khung giới lại có loại người vô sỉ như vậy.”

“Trước kia ta còn ái mộ Diệp Thu, lại không ngờ rằng nàng ta dựa vào gian lận mà nhận được hai lần đứng thứ 3, thật sự buồn cười.”

“Vừa rồi nàng ta lại muốn giết vị cô nương kia, không phải là người so với nàng ta còn xuất chúng hơn sao? Lúc trước lão tử có mắt như mù mới ái mộ nữ nhân lòng dạ hẹp hòi, hơn nữa trưởng lão Thương Khung giới cũng quá thiên vị đi nha? Ngay cả quy định không thềm để ý, còn so sánh? Nếu thì cứ trực tiếp tuyên bố Diệp Thu là quán quân không phải khỏe hơn sao?”

Hiển nhiên cách làm của Đan trưởng lão làm toàn dân Phong Hòa thành chướng mắt.

“Khục khục,” Quân Huyền Lăng ho khan hai tiếng, con mắt chớp lên: “Chư vị, Thương Khung giới cũng không chỉ có Đan trưởng lão vô sỉ, những trưởng lão còn lại đứng đây đều là cao thủ chân chính, chỉ có thể nói Đan trưởng lão chính là một con sâu làm rầu nồi canh, bây giờ chúng ta sẽ để Thương Khung giới cho chúng ta một công đạo.”

“Đúng vậy, cho chúng ta một công đạo.”

“Là trưởng lão Thương Khung giới cũng không được gian lận nha, phải cho chúng ta một công đạo!”

Sắc mặt Đan trưởng lão giận dữ, liếc nhìn đám người, nhưng sau lời nói ấy bóng dáng Quân Huyền Lăng đã biến mất trong đám người kia.

Đáng giận!

Nắm chặt quyền, hàm răng cắn “Khanh khách!”, trong mắt đều là sát cơ.

Nếu Quân Huyền Lăng không nhanh chân chạy trước, có lẽ đã bị lão hạ độc thủ.

“Ah!”

Đan trưởng lão còn chưa thu hồi ánh mắt, một thanh âm đau đớn bén nhọn vang lên khắp chân trời, nổi thẳng đến mây xanh, làm đám chim đang nghỉ ngơi trên cây sợ hãi vỗ cánh bay lên không trung.

Quay đầu nhìn lại, cả cuộc đời này của Đan trưởng lão không thể nào quên được ngày hôm nay...

Diệp Thu nằm trong vũng máu, tay chân đều bị chặt đứt, trên yết hầu còn cắm một thanh trường kiếm, cặp mắt trũng lớn, tựa hồ như đến chết cũng không nhắm mắt.

Lửa giận nổi lên, từ trước đến giờ lão chưa từng phần nộ như thế.

Nữ nhân này rõ ràng trước mặt lão lại dám giết đồ đệ của lão, loại sỉ nhục này sao lão có thể chịu được? Hôm nay không giết được nàng, lão thề không làm người.

Chúng trưởng lão chỉ còn biết lắc đầu thở dài, nha đầu này một chút thiệt thòi cũng không muốn. Người khác muốn giết nàng, nàng nhất định phải giết chết người đó, không biết tính cách này là tốt hay xấu nữa.

“Xú nha đầu, lão phu muốn giết ngươi!” Con người Đan trưởng lão đỏ bừng, lửa giận thiêu đốt toàn thân, lúc này khí tức cũng không thể thu lại, âm âm phát ra.

Uy lực của Huyền tôn áp đảo toàn bộ quảng trường, những người có tu vi thấp thật sự rất khó thở.

“Không hay!” Quân Huyền Lăng biến sắc, mở rộng bước chân chạy về phía lối đi, nhưng dưới khí thế áp đảo của Huyền tôn, ngay cả bước đi đối với hắn cũng là một loại khó khăn.

“Đan trưởng lão, không được!” Ngô trưởng lão tránh bước lên trước, ngăn cản uy lực của Đan trưởng lão, khuôn mặt luôn tươi cười biến mất, thay vào đó là một vòng nghiêm túc.

“Nàng là người Thương Khung giới, còn là nhân tài, cho nên ngươi không thể giết nàng.”

“Nàng giết chết đồ nhi lão phu nhìn trúng, lão phu muốn giết nàng để báo thù là đương nhiên,” Đan trưởng lão vẫn toát ra sát khí, ngày càng nồng đậm: “Bất quá nể mặt mũi các người, lão phu có thể không động thủ, chỉ cần nàng dùng toàn bộ thực lực của mình để chống cự lại khí thế của lão phu thì lão phu sẽ tha cho nàng một con đường sống, hơn nữa sẽ không truy cứu việc này nữa!”

Chống cự lại khí thế của lão? Nếu không bốn người bọn họ đứng chắn trước mặt thì nàng đã là vũng máu tươi rồi.

Bốn trưởng lão đều bắt đầu thở dài, xem ra Đan trưởng lão muốn giết chết nàng là điều không thể nghi ngờ, chỉ là nếu bọn hắn để mặc Đan trưởng lão tự ý lộng hành thì Thương Khung giới sẽ mất một nhân tài, còn có, uy danh sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Nhưng bọn hắn có bất mãn với Đan trưởng lão đến đâu đi chăng nữa thì cũng là đồng liêu, đồng liêu tương tàn là điều tối kỵ nhất của Thương Khung giới.

Lúc bốn vị trưởng lão đang khó xử thì một thanh âm lạnh nhạt kiên định vang lên: “Bốn vị trưởng lão, việc hôm nay các vị bảo vệ ta, ta nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng, bất quá ai làm thì người ấy chịu, ta đã giết Diệp Thu thì nhất định sẽ chịu trả giá cho chuyện này, cho dù cho ta làm lại, ta cũng sẽ không bỏ qua cho nàng ta.”

Huyền tôn cao cấp thì sao? Nếu nàng muốn chạy trốn, lão có thể làm được gì?

Mà nàng cũng không muốn thông qua chuyện này mới có thể tiến nhập vào Thương Khung giới, trời không tuyệt đường người, nhất định sẽ có đường khác, cho nên căn bản nàng không muốn buông tha cho Diệp Thu.

Nghe vậy, bốn vị trưởng lão quay đầu nhìn lại, trong mắt ánh lên vẻ tán thưởng.

Thiên phú như nàng ở Thương Khung giới có rất nhiều nhưng dũng khí nữ nhi như nàng thì thật không có nhiều.

Đại khái có rất nhiều đàn ông thấy hổ thẹn a?

Bước đến trước mặt Đan trưởng lão, Dạ Nhược Ly dừng cước bộ, cười lạnh lùng: “Người muốn khí thể đối phó ta? Vậy người thì triển đi, nhưng đừng quên lời người vừa nói.”

Nhìn dung nhan lạnh lùng tuyệt thế của Dạ Nhược Ly, trong lòng Đan trưởng lão bỗng có cảm giác không lành, sao nàng lại bình tĩnh như vậy? Chẳng lẽ nàng chắc chắn có thể chống cự lại khí tức của lão?

Suy nghĩ, Đan trưởng lão lắc đầu, trào phúng cười, thầm nghĩ: “Cho dù nàng có dùng toàn thực lực cũng chỉ là Địa Huyền sư, ngay cả Thiên Huyền sư cũng khó có thể chống cự được khí thể Huyền tôn, nàng bình tĩnh như vậy là muốn lừa lão phu thôi, muốn lão phu bỏ cuộc, nàng cho rằng lão phu ngu ngốc sao?”

Lam trưởng lão há hốc mồm, định nói gì đó nhưng nhìn thấy Dạ Nhược Ly bình tĩnh như vậy. cuối cùng cũng nuốt lời định nói xuống.

“Hừ, người muốn chết, lão phu sẽ thành toàn cho người!” Khuôn mặt Đan trưởng lão âm trầm đáng sợ, lập tức khí thể cường hãn bộc phát ra, hiển nhiên muốn dùng khí thể này đè chết Dạ Nhược Ly.

“Nhược Ly, chạy đi!” Quân Huyền Lăng cắn răng thật chặt, khuôn mặt tuần tú đầy vẻ lo lắng.

Tuy khí thể Đan trưởng lão phát ra chỉ nhằm vào Dạ Nhược Ly nhưng tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy khó thở.

Đây là Huyền tôn cường giả? Quả thật quá cường hãn.

Từ đầu đến cuối sắc mặt Thách Dạ không hề biến đổi, con ngươi lạnh như băng tập trung nhìn bóng dáng áo trắng đón gió mà đứng đó, nhưng ngay cả y cũng không phát giác ra con người bị tầng sương bao phủ đang dần dần tản ra. Bất quá chỉ là trong phút chốc, ngay lập tức liền phục hồi lại ánh mắt lạnh lùng kia.

“Ầm ầm!”

Khí thể cường đại đè xuống đầu, Đan trưởng lão vô cùng tự tin, thiếu nữ kia nhất định đã bị khí thể của mình đè nát bấy.

Nhưng lão chưa kịp vui vẻ bao lâu thì khóe môi liền cứng nhắc...

Chỉ thấy trên lôi đài, thiếu nữ kia vẫn đứng vững vàng, sắc mặt không hề thay đổi, dưới khí thể áp bức của Đan trưởng lão nàng vẫn không hề tổn hại chút nào.

Lười biếng ngáp một cái, Dạ Nhược Ly xấu hổ cười: “Đây là khí thể Huyền tôn? Ta nghĩ là người chưa ăn cơm hay khí lực cũng chỉ có chừng đó?”

Dung nhan già nua biến sắc, Đan trưởng lão nắm chặt tay, dùng toàn bộ khí lực áp về phía Dạ Nhược Ly.

Tất cả ai cũng kinh ngạc mở to mắt, ai có thể ngờ được Dạ Nhược Ly dưới khí thể Huyền tôn lại có thể thoải mái như thế, Địa Huyền sư sao có thể làm được điều này?

Lúc này, trên người nàng hiện lên hào quang tấn cấp.

Đúng vậy, nàng tấn cấp rồi, hôm nay khí thể trên người nàng chính là Địa huyền sư trung cấp.

Không chỉ những người ở đây, ngay cả mấy vị trưởng lão Thương Khung giới cũng bị sự việc này làm cho choáng váng, loại kết quả này thật sự vượt qua suy nghĩ của mọi người.

Không ai biết được, hào quang tấn cấp này là do Dạ Nhược Ly mượn 5 thần quyết thi triển, nàng đem khí thể ở mức Địa Huyền sư trung cấp, chính là muốn làm Đan trưởng lão tức chết!

Ta giết không được người thì cũng muốn làm người tức chết!

Đây chính là suy nghĩ trong lòng Dạ Nhược Ly.

“Cuối cùng cũng đột phá!” Dạ Nhược Ly chậm rãi nở nụ cười, khẽ nói: “Bất quá cũng nhờ Đan trưởng lão, nếu không phải người tương trợ chắc ta chẳng có cách nào đột phá được.”

Nghe vậy, mặt mo của Đan trưởng lão đỏ bừng, con ngươi lóe lên tia độc ác, một ngụm máu thiếu chút nữa phun ra, hung dữ trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly.

Lão muốn giết nàng không ngờ lại giúp nàng tấn cấp, loại cảm thụ này không phải ai cũng chấp nhận được.

“Đan trưởng lão, chẳng lẽ ngươi còn muốn giúp ta đột phá Địa Huyền sư cao cấp? Như vậy, ta liền cảm tạ trước.” Dạ Nhược Ly khiêu mi nhìn Đan trưởng lão, giọng điệu vô cùng trào phúng.

Đan trưởng lão vội vàng thu khí tức, ánh mắt ngoan độc nhìn chằm chằm Dạ Nhược Ly.

Nếu Dạ Nhược Ly muốn giả bộ tấn cấp lên cao cấp kỳ thật rất dễ dàng, nhưng làm thế quá giả tạo nên nàng cũng không làm vậy.

Thánh Dạ nhìn thật sâu vào Dạ Nhược Ly, đôi mắt lạnh như băng dường như đã nhìn thấu tất cả nhưng cũng không lên tiếng.

“Đan trưởng lão, khí thể của ngươi không giết được nàng, như vậy thì chuyện này về sau cũng không nên nhắc tới nữa.” Ngô trưởng lão nhẹ nhàng thở ra, cười tủm tỉm đến trước mặt Đan trưởng lão, nói ra.

Lần này cho dù Đan trưởng lão cực kỳ không cam tâm nhưng chỉ có thể tha cho nàng một mạng.

Trước khi đi, lão quay đầu nhìn Dạ Nhược Ly, phát mạnh tay áo đi thẳng.

Hiện tại cứ tạm tha cho nàng, chờ nàng tiến vào Thương Khung giới lão sẽ có nhiều cơ hội để đối phó với nàng, chẳng lẽ mấy lão gia hỏa Thương Khung giới lúc nào cũng ở bên cạnh nàng?

Chỉ sợ nàng không có đủ tư cách này, được đường đường là trưởng lão Thương Khung giới bảo hộ.

Lúc đó, lão muốn giết nàng, ai có thể cứu được?

“Khục khục.” Ngô trưởng lão ho khan hai tiếng, ánh mắt nhìn đám người phía dưới, chậm rãi nói: “Bởi vì xảy ra chuyện đột ngột nên xếp loại 3 người đứng đầu tạm thời ngừng lại, ngày mai tiếp tục, các vị, tan cuộc a.”

Phất phất tay áo, Ngô trưởng lão và mấy vị trưởng lão còn lại lần lượt rời khỏi nơi này.

Ngày hôm nay uy danh Dạ Nhược Ly đã lan truyền khắp Phong Hòa thành, không ai dám khinh thường nàng nữa.

Có thể dùng thực lực Địa Huyền sư giết chết Thiên Huyền sư? Trên đời này mấy ai có thể làm được? Chứ đừng nói đối mặt với khí thể Huyền tôn vẫn bình yên, thế nhưng hết lần này đến lần khác nàng đều làm được.

Ban đêm, trong khách điểm, Dạ Nhược Ly vừa bước vào phòng trọ liền cảm nhận được khí tức lạnh như băng từ phòng bên cạnh. Vốn, Dạ Nhược Ly cũng không có lòng hiếu kỳ bất quá bây giờ là thời điểm mấu chốt, cho nên nàng càng phải cẩn thận hơn. Nuốt một viên đan dược che giấu khí tức toàn thân, nàng mới cẩn thận bước ra ngoài.

Càng tiếp cận khí tức truyền ra từ gian phòng, hơi lạnh càng cường hãn, nếu không phải Dạ Nhược Ly tu luyện 5 thân quyết lại có nhãn Huyền Linh bảo hộ, chỉ sợ cũng khó lòng chịu được.

Duỗi ngón tay chọc thủng một lỗ trên cửa sổ, Dạ Nhược Ly đưa mắt vào nhìn, khi thấy cảnh tượng trong phòng không khỏi sửng sốt: “Là y? Nếu ta đoán không nhầm, y tu luyện chính là Băng hệ công pháp!”

Hàn khí ngập tràn trong phòng, nam tử ngồi trên giường, toàn thân y đều bao phủ một tầng sương mỏng. Dung nhan tuấn tú tái nhợt nhưng không có chút suy yếu, đôi môi bị lạnh đến phát tím, áo trắng bao phủ toàn thân run rẩy không thôi, bất quá y vẫn tiếp tục vận hành công pháp.

Vào lúc này, nam tử tóc đen mắt đen dần dần biến thành băng, hàn khí trên người ngày càng đậm đặc.

“Phốc!”

Bỗng nhiên nam tử phun ra một ngụm máu tươi, máu rơi vãi trên mặt đất, mà thân thể của y ngã xuống giường, bất tỉnh nhân sự.

“Chẳng biết tại sao ta cảm nhận được thực lực của y mạnh đến mức không hợp lý!” Dạ Nhược Ly dừng lại trong cửa phòng nam tử, khước môi cong lên: “Nếu như ta cứu được y, y tất nhiên nợ ta một món nợ ân tình, như vậy lúc làm việc ở Thương Khung giới cũng thuận lợi hơn.”

Con người khê chớp, Dạ Nhược Ly không lo lắng trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Bước nhanh đến bên cạnh Thánh Dạ, nàng lấy ra một viên đan dược đưa vào miệng y.

Ít lâu sau lớp băng màu xanh dần tan ra thành màu đen, mà cặp mắt kia cũng chậm rãi mở ra.

Đập vào trong mắt chính là hình ảnh thiếu nữ tuyệt sắc, hiển nhiên Thánh Dạ không ngờ Dạ Nhược Ly sẽ xuất hiện ở đây, sững sốt một chút, sau đó phục hồi tinh thần, thanh âm không chút cảm xúc: “Người nhìn thấy?”

Dạ Nhược Ly khê gật đầu, liếc nhìn Thánh Dạ: “Người yên tâm, chuyện này ta sẽ không nói với ai đâu.”

“Hôm nay người đã cứu ta.” Trầm mặc một chút, Dạ Nhược Ly khê ngẩng đầu, đồng tử lạnh như băng nhìn thẳng Dạ Nhược Ly: “Cho nên ta thiếu người một món nợ ân tình.”

Dạ Nhược Ly muốn là những lời này, bằng không nàng tuyệt đối không cứu cái người xa lạ này.

“Nếu người đã không có chuyện gì, ta cũng nên về nghỉ ngơi đây.” Dứt lời, nàng quay người muốn rời khỏi đây, lúc sắp đến cửa thì một thanh âm lạnh lùng truyền đến: “Người không hỏi ta tu luyện công pháp gì?”

Bước chân dừng lại, Dạ Nhược Ly không quay đầu lại nói: “Người tu luyện công pháp gì thì có liên quan gì tới ta? Thật có lỗi, đối với chuyện của người, ta thật không có hứng thú.”

Nàng cứu y vì muốn y nợ nàng, về phần chuyện của y, nàng cũng không muốn biết. Bởi nàng biết rõ đôi khi biết nhiều quá cũng không hẳn là chuyện tốt...

Ánh mắt Thánh Dạ nhìn chăm chú vào Dạ Nhược Ly, cho đến khi nàng hoàn toàn khuất khỏi tầm mắt, y cũng chưa thu hồi lại, chỉ là tăng sương mỏng trong mắt tản ra thật lâu cũng chưa khôi phục.

Hôm sau, ánh nắng mặt trời lên cao, quần chúng lại tập trung xung quanh lôi đài, so với ngày hôm qua còn đông hơn.

Trận chung kết cuối cùng cũng tới...

“Các vị, bởi vì chuyện hôm qua nên trận chung kết bị trì hoãn, ta thật áy náy,” Ngô trưởng lão mỉm cười, ánh mắt như hồ ly nheo lại: “Đêm qua ta và mấy vị trưởng lão đã thức trắng đêm bàn bạc với nhau, cảm thấy chuyện Diệp Thu đều là tự làm tự chịu, nàng ta muốn giết người trước nên người khác muốn giết lại nàng, cho nên không thể trách ai được, mà cuộc tỷ thí của nàng ta lại thiếu đi sự công bằng cho nên không có hiệu lực, về phần Diệp gia tộc sẽ bị trục xuất ra khỏi Phong Hòa thành.”

Bởi Phong Hòa thành nằm trong quyền cai quản của Thương Khung giới nên Ngô trưởng lão tự nhiên có đặc quyền này.

Sự việc ngày hôm qua dĩ nhiên đã làm nhiều người tức giận, cho dù một mình Đan trưởng lão làm sai nhưng lại ảnh hưởng đến Thương Khung giới nên Diệp gia phải bị trừng trị.

Loại kết quả này đúng là hả lòng hả dạ, nhất là những gia tộc bị Diệp gia lấn áp đều không nhận được hả hê.

“Tốt rồi, ta chỉ nói đến đây thôi, tiếp đó luận võ là Quân Huyền Lăng và Phùng Lăng.”

Thanh niên tên Phùng Lăng chỉ là trùng hợp được xếp vào 5 người đứng đầu, lúc này nhìn thấy đối thủ của mình là Quân Huyền Lăng, vội vàng giơ tay lên, nói: “Ta...Ta nhận thua.”

Ai cũng ngạc nhiên nhìn gã, không ngờ lại có người chưa chiến đã hàng.

“Khục khục, nếu đối phương đã nhận thua, người thắng chính là Quân Huyền Lăng.” Ngô trưởng lão ho khan hai tiếng, lại rút một tờ giấy trong thùng gỗ ra: “Tỷ thí tiếp theo là Dạ Nhược Ly và Quân Huyền Lăng.”

Nghe vậy, Quân Huyền Lăng hơi sững sốt, khoe môi hiện ra nụ cười khổ: “Trưởng lão, ta cũng nhận thua!”

Mọi người lại thêm một phen há mồm tròn mắt, ngay cả Thiếu thành chủ cũng nhận thua?

Lập tức nghĩ ngay đến Diệp Thu đã bị đánh bại ngày hôm qua, bọn hắn lại bình thường trở lại...

Phóng mắt nhìn hai người còn lại, Ngô trưởng lão cười nói: “Xem ra không cần phải rút thăm nữa, Dạ Nhược Ly, Thánh Dạ, quán quân hôm nay hai người cùng tới tranh đoạt đi.”

Dạ Nhược Ly ngẩng đầu, ánh mắt chặt chẽ nhìn Thánh Dạ, trong lòng không hề thả lỏng một giây một phút nào.

Đồng thời Thánh Dạ cũng nhìn Dạ Nhược Ly, hai mắt đụng nhau đều xác định mục tiêu của mình, cho dù Dạ Nhược Ly có cứu y, y cũng không vì thế mà nhẹ tay với nàng.

Cái này không phải vì vị trí quán quân mà là vì cuộc giao phong (trận chiến) của bọn họ.

Thánh Dạ gơ tay lên chưởng, không khí xung quanh hội tụ trong lòng bàn tay y dần dần ngưng tụ lại thành một thanh trường kiếm bằng băng màu xanh, thân kiếm toát ra hàn khí, mà loại hàn khí này lại làm cho người ta sợ hãi không thôi.

Ánh mắt xiết chặt, thần sắc Dạ Nhược Ly ngưng trọng, rút trường kiếm ra.

“Lúc này hắn thi triển công pháp gì? Có thể biến không khí thành kiếm?”

“Xem ra tên này đúng là mạnh nha, các người nghĩ xem quán quân lần này sẽ thuộc về ai?”

“Cái này thật khó đoán, ai cũng có thể cả.”

Lúc mọi người còn đang xôn xao, trận chiến trên lôi đài đã diễn ra...

Trường kiếm màu xanh da trời xoẹt qua bầu trời, ngay lúc đó không khí cũng ngưng kết lại, giờ phút này ai cũng cảm nhận được hàn khí phát ra từ trường kiếm bằng ấy.

Mấy vị trưởng lão đều đứng dậy, ngưng thở, khẩn trương nhìn trên lôi đài: “Xem ra Thánh Dạ rất mạnh, hơn nữa so với vẻ bề ngoài còn mạnh hơn, ta cảm nhận được y vẫn còn che dấu thực lực, nếu như y toàn lực tấn công chỉ sợ ngay cả ta cũng khó mà chống đỡ.”

Tâm Dạ Nhược Ly trầm xuống, nghiêng người né tránh, thanh trường kiếm bằng trùng hợp lướt qua quần áo nàng. Mặc dù như vậy, Dạ Nhược Ly cũng cảm nhận được hàn khí đáng sợ.

“Không được, cứ tiếp tục như vậy không phải là biện pháp tốt.” Con người nháy nháy, Dạ Nhược Ly lại một lần nữa nghiêng người tránh trường kiếm bằng đang chém tới.

“Nếu như có thể tiêu trừ vũ khí của y, nhất định sẽ đối phó dễ dàng hơn.”

Bằng sợ nhất là gì? Đương nhiên là hỏa, có lẽ phải dùng huyền lực Hỏa hệ mới có thể tiêu trừ bằng kiếm.

Dạ Nhược Ly nắm chặt trường kiếm trong tay, không ngừng đưa huyền lực Hỏa hệ vào. Không lâu sau toàn kiếm đỏ lên, chiếu rọi cả khuôn mặt Dạ Nhược Ly.

Thánh Dạ sao có thể để Dạ Nhược Ly có cơ hội? Bằng kiếm xoẹt qua chân trời, nhắm đến trường kiếm trên tay Dạ Nhược Ly.

Y không có ý định tổn thương nàng, mà chỉ muốn ngăn cản hành vi của nàng...

Mắt thấy Dạ Nhược Ly không tránh không né, tất cả mọi người vì nàng mà toát mồ hôi lạnh, lúc bằng kiếm sắp đâm trúng nàng thì Dạ Nhược Ly chậm rãi ngẩng đầu, nở nụ cười vui vẻ.

“Rốt cuộc cũng xong rồi, như thế, người liền có thể ném thử tư vị của Hỏa diễm kiếm.”

“Phanh!”

Giơ kiếm lên, ngăn cản bằng kiếm đang đánh tới, hỏa diễm từ thanh hỏa diễm kiếm tràn ra bao quanh bằng kiếm, lập tức bị bằng kiếm phản hệ, một lúc sau hỏa diễm tán đi, mà bằng kiếm của Thánh Dạ cũng bốc hơi sạch sẽ.

Đồng tử co rút lại, Thánh Dạ nhìn chăm chú vào Dạ Nhược Ly, lần này y không ngừng tụ bằng kiếm nữa, trái lại bóng dáng lóe lên, tốc độ nhanh như gió xông về phía lưng Dạ Nhược Ly.

Cảm nhận được sau lưng nguy hiểm, Dạ Nhược Ly quay người, giơ kiếm ngăn cản công kích của Thánh Dạ.

“Phanh!”

Lòng bàn tay và hỏa diễm kiếm chạm vào nhau, hai người đều lùi về sau mấy bước, đều ngưng trọng nhìn đối phương.

“Thực lực ngang nhau, hai người họ lại có thực lực ngang nhau.”

“Với thực lực này cho dù đánh tới ngày mai cũng bất phân thắng bại a.”

“Không nghĩ tới trận chiến của hai Địa Huyền sư cấp thấp lại đặc sắc như vậy, ha ha ha...”

Nhìn thấy cuộc công kích trên lôi đài, ai cũng nhao nhao nghị luận, chỉ có Quân Huyền Lăng vì Dạ Nhược Ly mà toàn thân đều ướt đầm mồ hôi, khuôn mặt tuấn tú vẫn tràn đầy lo lắng.

“Phanh!”

“Ầm ầm!”

“Ầm ầm!”

Trong lúc mọi người còn đang huyền não, trên lôi đài vẫn tiếp tục chiến đấu.

Đêm qua Dạ Nhược Ly cứu Thánh Dạ một mạng, Thánh Dạ hứa sẽ trả món nợ ân tình này, nhưng cuộc tỷ thí này y sẽ không nhượng bộ, đồng thời Dạ Nhược Ly cũng không cần y phải nhượng bộ.

Nàng đã rất lâu rồi chưa gặp đối thủ ngang tầm, trận chiến này có lẽ rất khó khăn nhưng vô cùng thống khoái.

Thân ảnh Dạ Nhược Ly lóe lên, thả người nhảy, lập tức phóng tới chỗ Thánh Dạ.

Giờ phút này hai người đều vô cùng chật vật, thực sự không còn dáng vẻ phong hoa tuyết đại như trước,

Hỏa diễm kiếm trong tay biến thành một trường đao hỏa diễm, hung hăng đánh về phía Thánh Dạ, hỏa diễm xinh đẹp thấp thoáng trong mắt mọi người, bọn hắn không khỏi kiễng mũi chân khấn trương nhìn cảnh tượng đang xảy ra.

Từ đầu đến cuối sắc mặt Thánh Dạ vẫn lạnh lùng như băng ngàn năm không đổi, y giơ tay lên, một hào quang băng lam bắn ra, thẳng tới chỗ Dạ Nhược Ly.

“Ầm ầm!”

Lôi đài rốt cuộc cũng không chịu nổi hai khí tức mãnh liệt va chạm vào nhau, ầm ầm sụp đổ, bụi bay đầy trời che kín cả lôi đài cùng hai bóng dáng màu trắng kia.

“Khục khục!”

Quần chúng bị tro bụi làm sặc đến mức ho khan, lùi về sau mấy bước, con mắt vẫn nhìn chăm chú về lôi đài.

Mấy vị trưởng lão cũng nhìn khoảng đất bụi mịt mờ kia, trong lòng đều tràn đầy mong chờ.

Trận chiến này, rốt cuộc là ai thắng, ai thua?

86. Chương 86: Chương 5: Vương Gia, Thương Khung Giới.

Tro tàn bay ngập trời, một bầu trời trong xanh cũng vì vậy mà trở nên mịt mù, âm u.

Đan trưởng lão cười lạnh một tiếng, lão ngược lại muốn xú nha đầu táng thân ở đây, mặc dù đối phó với xú nha đầu thì lão cũng chỉ cần một hơi nhưng nếu không phải tự thân động thủ thì vẫn tốt hơn.

Bầu trời vẫn còn đang mịt mờ, bụi chậm rãi tan ra.

“Các người nói xem ai sẽ thắng?”

“Cái này cũng thật khó nói, thực lực hai người không hơn kém nhau bao nhiêu.”

“Chắc chắn, hai bên chiến nhau đã phá hủy cả lôi đài, cho dù Thiên Huyền sư đỉnh phong cũng chưa chắc được như vậy, các người nói xem không phải bọn họ che giấu thực lực chứ? Thực ra bọn họ đã là Thiên Huyền sư đỉnh phong?”

“Giấu thực lực? Điều này sao có thể? Mấy vị trưởng lão Thương Khung giới đều là Huyền tôn, muốn giấu thực lực dưới mí mắt bọn hắn trừ phi là Huyền thánh, nhưng nếu đã là Huyền thánh thì cần gì tiến vào Thương Khung giới, các người nói đúng không?”

Nhất thời xung quanh mọi người xôn xao nghị luận đủ điều, tất cả đều quan tâm quán quân trận này sẽ là ai.

Bụi bay đầy trời cuối cùng cũng tan đi hết, mọi người nhìn đồng hồ nổ nát của lôi đài trước mặt không khỏi líu lưỡi, lộ vẻ không tin được.

Lôi đài cứ nhiên lại bị phá thành đồng phế tích như thế này, loại thực lực cường đại này cho dù là trưởng lão Thương Khung giới cũng chỉ biết trố mắt nhìn nhau.

Áo trắng tung bay trong gió, nữ tử lau trường kiếm trong tay, thần sắc đậm bạc, tuy chặt vật cực kì nhưng vẫn không mất đi phong thái phong hoa tuyết đại, so sánh ra thì Thánh Dạ càng chặt vật hơn.

Bàn tay dùng sức chống mặt đất, chân sâu quỳ dưới đất, khoe môi tràn ra một vết máu, thanh âm lạnh như băng vang lên giữa bầu trời im ả.

“Ta thua!”

Dạ Nhược Ly nhàn nhạt nhìn y, nàng biết Thánh Dạ chưa xuất hết toàn lực, thậm chí còn chưa dùng đến nửa phần, dù nàng cũng đồng dạng không xuất toàn lực, nhưng nàng có cảm giác nam nhân này mạnh đến mức không hợp thói thường.

Mặc kệ y tiến vào Thương Khung giới có mục đích gì nàng cũng không vạch trần y, hướng chỉ nàng cũng đã từng gặp qua người Thương Khung giới cũng không có quá nhiều hảo cảm.

Chỉ cần mục tiêu của Thánh Dạ không phải nàng và Cung Vô Y, y muốn làm gì thì có quan hệ gì đến nàng?

“Xâm xì!”

Lời Thánh Dạ nhận thua làm mọi người nổi lên tràng xôn xao.

“Không nghĩ tới quán quân lại là nàng.”

“Vị nữ tử này là thần thánh phương nào? Cái này cũng quá sức tưởng tượng đi?”

“Quán quân, quán quân...”

Trong đám người truyền tới tiếng hoan hô, trong lòng đều khắc sâu hình tượng huy hoàng này, cho dù nhiều năm sau nhớ lại bọn hắn cũng không thể quên được nữ tử phong hoa tuyết đại sáng chói này.

Một khắc này, những người lúc trước vốn ái mộ Diệp Thu đều đồng loạt sang nữ thần Dạ Nhược Ly.

Bởi vì cho dù là thực lực hay dung mạo Dạ Nhược Ly đều hơn gấp mấy lần Diệp Thu.

Ánh mắt mấy vị trưởng lão Thương Khung giới giao nhau, cuối cùng Trương trưởng lão đứng lên, hắng giọng nói: “Chư vị, thắng bại đã phân, mời chư vị quay về trước, ngày mai sau giờ Ngọ đến quảng trường

nhận phần thưởng, lần này Diệp Thu tử vong nên tất cả vị trí sau Diệp Thu đều tăng lên một bậc, người thứ 21 cũng có thể trở thành 20, ngày mai liền tiến vào Thương Khung giới, mời chư vị về chuẩn bị.”

Những người may mắn được chọn đều vui mừng phấn khích, nhất là tên thứ 21 vốn tưởng bản thân đã hết hy vọng, ai ngờ Diệp Thu chết lại cho hắn một duyên kì ngộ, đây chính là duyên kì ngộ cầu cũng không được đấy, cho nên đối với Dạ Nhược Ly lại thêm một phần cảm kích.

Sau khi mọi người hưng phấn rồi đi, mấy vị trưởng lão Thương Khung giới tụ lại một phòng, sắc mặt không còn tự nhiên mà tràn đầy nghiêm túc.

“Các người xem Dạ Nhược Ly và Thánh Dạ như thế nào?”

Lam trưởng lão là người trầm ổn nhất chúng trưởng lão, lão nhìn qua 3 người còn lại, giọng điệu giống như xem nhẹ nhưng trong lòng 3 người kia đều biết rõ sự ngưng trọng của lão.

Về phần Đan trưởng lão hiển nhiên đã bị chúng trưởng lão bài trừ tự nhiên sẽ không tham gia.

“Mức độ phá hủy đến chừng đó, thật là Địa Huyền sư trung cấp có thể làm được?” Ngô trưởng lão nhắm chặt mắt, mặt mày cũng mang vẻ ngưng trọng: “Dạ Nhược Ly dùng thực lực Địa Huyền sư cấp thấp giết chết Thiên Huyền sư, mà Thiên Huyền sư lại không hề đỡ được một chiêu, mà Thánh Dạ lại có thực lực tương đương với nàng, cũng có thể đập Thiên Huyền sư một phát chết luôn. (vâng, nguyên văn là thế ạ, đập 1 phát chết luôn!)”

“Kỳ thật, ta nghĩ chúng ta suy nghĩ quá nhiều rồi,” Hỏa trưởng lão lười biếng đưa tay sau ót, tựa vào ghế, không cho là đúng nói: “Chúng ta là Huyền tôn, bọn hắn sao có thể ẩn giấu thực lực dưới mí mắt chúng ta được? Hơn nữa nha đầu Dạ Nhược Ly cũng đã tấn chức trước mặt mọi người, cho dù nàng ta có che giấu thực lực nhưng hào quang tấn chức không thể giả được chứ?”

Hỏa trưởng lão hoàn toàn ngược lại với Lam trưởng lão, tính cách bộp chộp, nhanh nhẹn nhanh miệng, lại không tinh tế cho nên mới không chút do dự cùng kiêu kị mà vạch trần Đan trưởng lão và Diệp Thu gian lận trước mặt mọi người.

Bất quá, lời này của lão đều làm chúng trưởng lão gật đầu.

“Đúng vậy, con người hay Huyền thú tấn chức là nguyên tắc thiên đạo từ xưa đến nay, chuyện này không thể làm giả được, đừng nói là Giới chủ Thương Khung giới hiện tại, cho dù là Giới chủ thần bí đời trước, đệ nhất cao thủ Thương Khung giới cũng khó có khả năng có năng lực này, huống chi một nữ tử phàm tục? Ta tin thực lực của nàng đúng là Địa Huyền sư trung cấp.”

Lúc trước Dạ Nhược Ly làm giả việc tấn chức cũng là muốn làm Đan trưởng lão tức chết, không ngờ chuyện này còn có thể đem hiểm nghi về nàng rũ bỏ sạch sẽ, đây đúng là chuyện ngoài ý muốn.

“Về phần Thánh Dạ...” Trương trưởng lão nhướng mày, nhìn 3 người: “Nếu là các người muốn lẫn vào Thương Khung giới thì nên chọn cách bình thường trong đám người, không hiển sơn thủy lộ (ý nói không bộc lộ tài năng) làm người khác không chú ý tới hay bộc lộ thực lực thỏa đáng?”

Mọi người nhìn nhau, cảm thấy lời nói Trương trưởng lão có lý.

Nếu bọn hắn có ý đồ với Thương Khung giới, tất nhiên sẽ chọn cách im im lặng lặng mà tiến vào, chứ không phải bộc lộ năng lực để cao thủ Thương Khung giới chú ý.

“Cho dù như thế nào chúng ta chỉ có thể dựa vào quy củ Thương Khung giới mà làm việc.” Lam trưởng lão thả lỏng người, hiền hòa cười cười: “Tiến vào Thương Khung giới chính là thiên tài, nếu là người của thế lực khác tiến vào chúng ta cũng chỉ có thể quan sát, một là xem tiềm lực và cố gắng, chỉ có nghị lực và thiên phú mới có thể được xem là thiên tài và được chọn, hai là xem thử bọn họ có mưu đồ gì khác không.”

Dù sao Thương Khung giới cũng là một trong hai thế lực lớn nhất Huyền Vũ đại lục, sao có thể không chút cảnh giác, cho người ngoài lẫn vào phần chủ chốt của Thương Khung giới? Vì vậy quy củ Thương Khung giới đã truyền qua rất nhiều thế hệ.

Đương nhiên chuyện mở cuộc thi đấu tuyển chọn thiên tài ở Thương Khung giới mới có, những thế lực còn lại không cần khảo sát.

Hôm sau, mặt trời lên cao, vạn dặm không mây.

Trên quảng trường vẫn chật kín người đứng, đứng nơi cao nhất đương nhiên là 20 người được tuyển chọn, theo thứ tự xếp hạng mà đứng lên bực chờ nhận giải thưởng.

“Ở đây lão phu chúc mừng các vị.” Hai tay Ngô trưởng lão chấp sau lưng, ý cười mở đầy mặt: “Các vị chính là 20 người có thể bước vào Thương Khung giới, bất quá 3 người đứng đầu sẽ được nhận lễ vật trân quý của Thương Khung giới, lễ vật này ngay cả lão phu cũng thêm nhỏ dãi a.”

Nghe vậy, trong mắt mọi người hiện lên tia nghi hoặc, lễ vật ngay cả trưởng lão Thương Khung giới cũng thêm thường thì trân quý đến cỡ nào?

Từ đầu đến cuối chỉ có thần sắc Dạ Nhược Ly và Thánh Dạ là không đổi, tính cách trầm ổn này ngay cả Ngô trưởng lão cũng không thể không bội phục.

“Đệ nhất danh có thể nhận được 5 khối huyền tinh thạch và 2 viên đan dược phụ trợ tu luyện, đệ nhị danh nhận được 3 khối huyền tinh thạch và 1 viên đan dược phụ trợ, đệ tam danh nhận được 2 khối huyền tinh thạch.

Huyền tinh thạch? Là gì?

Người không biết châu đầu ghé tai nhao nhao nghị luận, muốn từ dân chúng có được tin tức hữu dụng nhưng Phong Hòa thành không phải ai cũng có thể biết vật này chỉ có thành chủ là biết.

Huyền tinh thạch, chính là chí bảo tu luyện a.

Từng viên huyền tinh thạch đều ẩn chứa huyền lực phong phú, nếu trực tiếp hấp thu huyền tinh thạch đối với huyền giả mà nói như được một bữa tiệc ngon miệng vậy.

Huyền tinh thạch? Tâm Dạ Nhược Ly khẽ động, không phải chính là chi vật (vật quý hiếm) trong sách cổ sao? Vật này đã tuyệt chủng từ ngàn năm sau rồi, nàng cũng chưa từng nhìn thấy huyền tinh thạch, không nghĩ tới nó lại có ở Thương Khung giới.

Ánh mắt Ngô trưởng lão rơi vào người Dạ Nhược Ly, môi có chút cong lên: “Dạ Nhược Ly, ngươi là quán quân, ngươi lên nhận lễ vật trước đi, ha ha, ta rất coi trọng ngươi, những người khác thật làm những lão gia hỏa này thất vọng a.”

Nhẹ nhàng gật đầu, Dạ Nhược Ly chậm rãi tiến tới, tiếp nhận chi vật trong tay Ngô trưởng lão, đem huyền tinh thạch cho vào nhẫn Huyền linh, sau đó nhìn Quân Huyền Lăng nói: “Hai viên thuốc này cho ngươi.”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Dạ Nhược Ly, phải biết đây chính là đan dược phụ trợ a.

Mặc dù không thể đột phá được, cũng không cung cấp được huyền lực nhưng lại tu luyện theo kiểu làm chơi ăn thật (tức là luyện tập ít mà thực lực tăng lên nhiều), nàng ngay cả chớp mắt cũng không có mà đem cho người khác?

Nữ tử này thật quá hào phóng a.

Sắc mặt Đan trưởng lão tái nhợt, nắm chặt quyền, hung hăng trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly.

Đan dược này là do Đan gia cung cấp, lão tuy không cam lòng để nữ tử này đoạt được nhưng nàng chẳng thêm quá đã tặng cho người khác, tương đương với việc đánh vào thể diện Đan gia một tát.

Hôm nay người thế tục lại coi thường đan dược trân quý là do lão đã già hay thói đời thay đổi? Bất quá cũng không có gì đáng trách, thù hận của Đan trưởng lão đối với Dạ Nhược Ly lại sâu hơn một tầng.

Không người nào biết đan dược trân quý trong mắt họ với Dạ Nhược Ly mà nói không khác gì thứ vô dụng, để vào nhẫn Huyền linh còn phí chỗ.

“Cái này thật sự cho ta?” Quân Huyền Lăng kích động nhìn Dạ Nhược Ly, hẳn thật không nghĩ tới giao tình với nàng ngắn ngủi như vậy mà nàng đã tặng hắn đan dược trân quý thế.

Dạ Nhược Ly cười nhạt, từ chối cho ý kiến.

Đối với Quân Huyền Lăng, nàng rất có hảo cảm, huống chi lúc Đan trưởng lão gây khó dễ Quân Huyền Lăng cũng không để ý đến Đan trưởng lão quyền cao chức trọng mà là người đầu tiên khơi mào sự tức giận của mọi người, lúc cuối cùng còn nói nàng chạy mau. Tuy khí thế Đan trưởng lão áp đảo một câu kia cũng không nói ra rõ ràng nhưng Dạ Nhược Ly vẫn nghe thấy.

Quân Huyền Lăng cũng không từ chối, nhận lấy hai viên đan dược, dung mạo tuấn tú đầy kiên định: “Nhược Ly, những lời khác ta không nói nhiều, hôm nay ở đây nhận lấy phần ân tình này, ngày sau nhất định sẽ xông pha khói lửa không chối từ.”

Vỗ bả vai Quân Huyền Lăng, Dạ Nhược Ly cười: “Người nói những lời này cũng thật khách khí rồi, chúng ta là bằng hữu không phải sao? Huống chi những đan dược này với ta mà nói cũng chỉ là phụ trợ mà thôi.”

Nàng nói đúng sự thật nhưng vào tai Đan trưởng lão lại theo một nghĩa khác.

“Hừ, người làm như vậy không phải muốn giẫm lên mặt mũi Đan gia sao?” Đan trưởng lão hung dữ trừng mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hôm nay không chút nuối tiếc cho đi hai viên đan dược kia, ngày sau chắc chắn người sẽ hối hận!”

“Mặt mũi Đan gia?” Dạ Nhược Ly có chút khiêu mi, quay người nhìn Đan trưởng lão, giữa lông mày đầy cuồng ngạo: “Mặt mũi Đan gia là cái gì? Có tư cách gì để ta nể mặt?”

“Người...” Đan trưởng lão đột nhiên đứng dậy, hai mắt hung hăng nhìn Dạ Nhược Ly.

Lúc lão sắp rat ay, một thanh âm nhàn nhạt bên cạnh bay tới: “Được rồi, Đan trưởng lão, người là trưởng lão, vì sao lại gây khó dễ với tiểu bối? Hơn nữa danh sách 20 người này ta đã gửi về Thương Khung giới, chắc hẳn Giới chủ đã nhận được, nếu bọn họ có chút chuyện gì ai có thể chịu trách nhiệm? Đan trưởng lão sẽ chịu sao?”

Đan trưởng lão lập tức ngậm miệng, lão quyền lực nhất, đứng đầu chúng trưởng lão nhưng chủ nhân Thương Khung giới lại là Giới chủ, chính lão cũng phải nghe theo mệnh lệnh của Giới chủ.

“Thánh Dạ, Quân Huyền Lăng, các người cũng lên nhận lễ vật đi.” Ngô trưởng lão nhàn nhạt liếc mắt nhìn 2 người, giọng điệu hiền hòa.

Hai người lần lượt lên nhận, lúc trở về ánh mắt Quân Huyền Lăng vô thức rơi trên người Dạ Nhược Ly, dung nhan anh tuấn lại càng thêm kiên định.

“Được rồi, các vị, trao giải chấm dứt ở đây, mọi người cùng ta tiến vào Thương Khung giới thôi.”

Nghe thấy Ngô trưởng lão nói, mọi người đều khẩn trương, hô hấp dồn dập.

Thương Khung giới, thánh địa trong mắt mọi người, rút cuộc bọn hắn cũng có cơ hội tiến vào rồi sao? Phải biết nhập Thương Khung giới chẳng khác gì cơ hội tới rất nhanh.

Cái này cũng không có cách nào làm người ta thôi kích động.

Lập tức côi lòng đầy kích động theo mấy vị trưởng lão rời khỏi Phong Hòa thành.

Vân Linh Phong, lúc trước thi đấu vòng loại cũng chỉ đi ở khu vực bên ngoài, lần này lại đặt chân đến đây, vào chỗ sâu nhất, cho dù Vân Linh Phong không cần bóng dáng Huyền thú nhưng lại có rất nhiều bầy cùng đầm lầy.

“Chư vị chúng ta tới nơi rồi.”

Năm trưởng lão lần lượt dừng bước, thấy vậy, hai mắt nhìn nhau, khuôn mặt có tia nghi hoặc không che giấu.

Ở đây rõ ràng cái gì cũng không có, thế nhưng trưởng lão lại nói đến Thương Khung giới rồi?

Biết được sự nghi hoặc của mọi người, Trương trưởng lão cười nhẹ một tiếng, cũng không giải đáp nghi vấn của bọn hắn, mà xuất ra một chìa khóa từ không gian.

Lão đem chìa khóa tra vào không khí, quay 3 vòng bên trái, lúc mọi người còn không hiểu vì sao thì không gian đột nhiên biến hóa.

Không khí xung quanh cứng lại, ở trước mặt bọn hắn lại xuất hiện một đại môn (cửa lớn) trong suốt, từ từ mở ra, đập vào tầm mắt mọi người chính là một thế giới khác.

Tình cảnh này làm ai cũng phải lú lẫm.

Tâm Dạ Nhược Ly khê động, khó trách nàng tìm lâu như vậy cũng không tìm thấy, thì ra Thương Khung giới cách ngoại giới rất xa, tự tạo thành một không gian riêng.

“Ha ha, ta biết, các ngươi nhất định rất khiếp sợ.” Ngô trưởng lão nở nụ cười, vuốt ve chòm râu bạc trắng, nói: “Thương Khung giới có một vòng bảo hộ, cho nên trừ phi mở được vòng phòng hộ bằng chìa khóa mới có thể vào, bằng không thì ngoại nhân không có cách nào vào được, được rồi, các vị, ta nói một chút quy củ Thương Khung giới.”

Nói chừng đó, Ngô trưởng lão dừng lại một chút, mới tiếp tục: “Lần này các vị tiến vào Thương Khung giới chính là gia nhập vào Thương Khung giới, nếu muốn đạt được vị trí cao thì hãy cho chúng ta nhìn thấy sự cố gắng của các vị, có lẽ ở ngoài ai cũng là thiên chi kiêu tử, gia tộc kiêu ngạo, nhưng nhân tài tuổi trẻ ở Thương Khung giới nhiều vô số. cho dù là Tinh Huyền sư trẻ tuổi cũng có rất nhiều, không cố gắng thì chỉ có thể loại bỏ, muốn đạt được trọng dụng cũng không phải chuyện dễ dàng.”

Sau buổi nói chuyện, cảm xúc kiêu căng tự mãn đều biến mất sạch sẽ.

Bọn hắn tưởng rằng với thiên phú của bản thân tiến vào Thương Khung giới cũng là một nhân vật thiên tài, bây giờ mới biết Thương Khung giới quả thật biến thái, ngay cả Tinh Huyền sư, à người trẻ tuổi cũng có thể đạt được.

Sự tình này ở ngoài tuyệt đối không có a.

“Được rồi, chúng ta tiến vào Thương Khung giới, thủ lĩnh các thế lực đang chờ, ha ha, ta ngược lại rất mong chờ trong các ngươi có một người thật biến thái, giết hết uy phong của đám thiên tài kia.”

Dứt lời, phát tay áo, bước vào đại môn.

Đan trưởng lão cười lạnh một tiếng, tựa hồ như bị lời Ngô trưởng lão chọc cười. Trong nhóm này, mạnh nhất cũng là Thiên Huyền sư, so với thiên tài Thương Khung giới, đám phế vật này có là gì? Nếu không phải Thương Khung giới sắp có đại nạn sao bọn hắn có thể bụng đói ăn quà tuyển người ngoài lại còn tặng lễ vật trân quý như thế?

Huyền tinh thạch, cho dù là thiên tài của Thương Khung giới cũng có rất ít, cho những tên phế vật này thật sự rất đáng tiếc.

Năm vị trưởng lão biến mất, những người còn lại cũng lần lượt bước vào đại môn, nháy mắt đại môn đột nhiên biến mất, như chưa từng tồn tại.

Vân Linh Phong lại trở nên bình lặng, nhưng một trận cuồng phong không bao lâu nữa sẽ xảy ra ở Thương Khung giới...

“Đây chính là Thương Khung giới sao? Cũng không khác đại lục bao nhiêu a.”

“Ha ha, đây chính là một đại lục bí ẩn, cũng không nghĩ tới đây chính là Thương Khung giới.”

“Ở đây huyền khí nồng đậm, rất thích hợp cho huyền giả tu luyện, khó trách Thương Khung giới lại có nhiều thiên tài như vậy, nếu ta được tu luyện ở đây nói không chừng nửa năm sau có thể đột phá.”

Lần đầu nhìn thấy cảnh tượng ở Thương Khung giới, tất cả mọi người đều không ngừng thán phục sợ hãi lên tiếng, giống như hai lúa lên từ nông thôn lên kinh thành vậy.

Phần lớn các thế lực Thương Khung giới đến đông đủ, bất quá đám người này đều là thế lực hạng 2, hạng 3, nếu có thể trở thành đệ nhất nhất định phải ở chỗ quan trọng nhất Thương Khung giới, chính là chí cao chi địa – Thánh Thiên thành.

Mà Dạ Nhược Ly và đám người mới trúng tuyển tất nhiên sẽ không lọt vào mắt đám đệ nhất, nhưng đối với thế lực hạng 2, hạng 3 mà nói thì vô cùng tranh thủ. Vì vậy vừa nhìn thấy đám người Dạ Nhược Ly xuất hiện các thủ lĩnh đã nhanh chóng bước tới.

“Chư vị, Lý gia rất cần những người thiên tài như chư vị, không biết có người nào nguyện ý gia nhập Lý gia?”

“Người nằm mơ đi, thế lực hạng 3 cũng muốn tranh giành? Ta chính là thế lực hạng 2, cho nên gia nhập vào Tần gia là thỏa đáng nhất.”

“Hạng 2 thì sao? Người cùng lắm chỉ là hạng 2 kế cuối, Lý gia tuy hạng 3 nhưng lại là thế lực chí cường, bởi vậy hai gia tộc cũng không kém nhau quá lớn, rất nhanh có thể tăng lên hạng 2.”

Thương Khung giới có rất nhiều thế lực, đều cần người tài, vì vậy tranh giành đến đỏ mặt tía tai, không ai chịu nhường ai.

“Các vị, yên lặng một chút,” Lam trưởng lão nhượng mảy, thanh âm nhàn nhạt uy nghiêm vang lên, tựa hồ như chấn động trong lòng mọi người, khiến tất cả đều ngừng tranh chấp.

“Nguyện ý gia nhập vào thế lực nào là do bọn họ quyết định, nhớ kỹ, cho dù là ai cũng không được sử dụng thủ đoạn bắt buộc, tiếp theo ta sẽ nói tên bọn họ một lần.”

Lúc Lam trưởng lão đọc tên xong, ai cũng kinh ngạc nhìn Dạ Nhược Ly và Thánh Dạ.

Thực lực hai người này chỉ là Địa Huyền sư lại chính là người đứng nhất và đứng thứ hai, trái lại Thiên Huyền sư lại chỉ đạt vị trí thứ 3? Điều này sao có thể? Thế nhưng đây lại là do Lam trưởng lão nói ra, không thể không tin được.

Nếu như thế đại đa số thế lực hạng 2 đều chủ yếu tranh thủ một mục tiêu chính là Thiên Huyền sư Quân Huyền Lăng.

Thế lực hạng 3 biết mình không có cơ hội nhưng cũng không lãng phí thời gian, nhìn những nhân tài còn lại.

Cũng có số ít thế lực hạng 2 vây quanh Dạ Nhược Ly và Thánh Dạ, bọn họ tin tưởng có thể đứng trên Thiên Huyền sư nhất định có thực lực cho nên nguyện ý thử một lần.

“Nhược Ly.” Quân Huyền Lăng cuối cùng cũng thoát khỏi đám người kia, bước tới bên cạnh Dạ Nhược Ly, dung nhan anh tuấn nở nụ cười: “Nàng quyết định chưa? Muốn gia nhập thế lực nào?”

Dạ Nhược Ly trầm mặc nửa ngày, cuối cùng chọn vào thế lực hạng 2 gần cuối.

Về phần gia nhập thế lực nào với nàng không quan trọng, nàng chỉ muốn mượn cơ hội này dần dần bộc lộ mũi nhọn, chỉ có như thế mới có thể thuận lợi tiến vào chỗ quan trọng của Thương Khung giới.

Chỗ đó mới là mục tiêu của nàng.

“Nhược Ly muốn gia nhập thế lực nào Quân Huyền Lăng ta liền theo nàng, ha ha.” Quân Huyền Lăng khoác vai Dạ Nhược Ly, cao giọng nói.

Nghe vậy rất nhiều thế lực đều thở dài, trong lòng vô cùng tiếc nuối.

Vừa rồi sao lại không lôi kéo một chút nữ tử kia? Đáng tiếc lại bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

“Ta cũng gia nhập thế lực này.”

Ánh mắt xoẹt qua Dạ Nhược Ly, thanh âm lạnh như băng của Thánh Dạ vang lên, dung nhan tuấn mỹ luôn luôn phủ một tầng sương mỏng, cho đến giờ cũng chưa ai từng nhìn thấu suy nghĩ của y.

Quân Huyền Lăng quét mắt nhìn Thánh Dạ, lại nhìn Dạ Nhược Ly, có chút nhăn mày kiểm.

Là ảo giác của hắn sao? Có cảm giác Dạ Nhược Ly và Thánh Dạ như có quen biết, nhưng ngoại trừ trận chiến tranh giải quán quân ra bọn họ chưa từng giao tiếp, đây chỉ là cảm giác thôi sao?

Chỉ cần nghĩ tới cùng tên gia hỏa lạnh như băng này chung một thế lực, thậm chí thường xuyên chạm mặt, hắn không khỏi rung mình một cái, cảm giác lạnh cả người xâm nhập vào cơ thể.

Nếu là người bình thường chỉ cần đứng cạnh y chắc chắn không chịu đựng được.

“Tên này cũng quá lạnh đi, về sau khẳng định không tìm được thê tử rồi, trên đời này ai có thể chịu được hàn khí bốc ra từ tên gia hỏa này chứ?” Quân Huyền Lăng sờ mũi, oán thầm nói: “Bất quá, đại lực còn có người lạnh như vậy, cho dù là Huyền sư Băng hệ cũng không lạnh như thế.”

Tư điểm, lắc đầu, hẳn thật sự nghĩ không ra vì sao hàn khí từ người Thánh Dạ lại không ngừng tỏa ra, tên này cũng thật là cổ quái.

“Ha ha, hoan nghênh 3 vị gia nhập Vương gia, hiện tại chúng ta trở về Vương gia a.”

Người vừa mở lời chính là gia chủ Vương gia – Vương Tân, ở Thiên Tân thành, cũng có chút danh tiếng, đồng thời gã là người đầu tiên mời Dạ Nhược Ly nên nàng mới chọn Vương gia.

Điều làm Vương Tân kinh hỉ nhất là bởi vì có Dạ Nhược Ly nên Quân Huyền Lăng và Thánh Dạ cũng nguyện ý gia nhập Vương gia, đây chính là thu hoạch không ngờ tới được.

Phải biết Quân Huyền Lăng bất quá chỉ mới 20 tuổi đã là Thiên Huyền sư, hơn nữa gã cũng cảm nhận được thực lực của Quân Huyền Lăng chuẩn bị đột phá lên trung cấp.

Mà Vương gia cũng có mấy người Thiên Huyền sư, nhưng những người kia trẻ tuổi nhất cũng đã là 28, căn bản không thể so sánh với Quân Huyền Lăng.

Với thiên phú của Quân Huyền Lăng, tối đa 10 năm tất nhiên sẽ đột phá lên Huyền Hoàng, nếu thế Vương gia cũng có một Huyền Hoàng.

Quân Huyền Lăng xoa tay, ánh mắt màu cà phê chứa đầy ý cười, nói: “Nhược Ly, chúng ta đi thôi, ha ha, ta rất muốn biết thế lực Thương Khung giới có gì khác với thế lực thế tục?”

Hắn muốn cách xa Thánh Dạ hơn một chút, hẳn cảm giác đi bên cạnh Thánh Dạ giống như đang đi bên cạnh một tòa băng sơn (núi băng) vậy.

Không, thậm chí còn lạnh hơn băng.

Dạ Nhược Ly gật đầu, 3 người đi về Vương gia.

Đến Vương gia, Vương Tân mới không khỏi nhắc nhở vài câu, đơn giản là muốn tuân theo mệnh lệnh, có thể tỷ thí với đồng tộc (người trong gia tộc) nhưng không được chém giết lẫn nhau, mặt khác cũng chuẩn bị tinh thần thật tốt nếu có người đến khiêu chiến.

Người Thương Khung giới luôn ỉnh tài trí hơn người, xem thường tình lý chính nghĩa ở thế tục.

“Không nghĩ tới thế lực đối với đồng tộc lại thoải mái như vậy, tự do tu luyện, không thúc ép.” Đi lên hành lang, Quân Huyền Lăng duỗi lưng một cái, khoe môi giờ lên: “Nhược Ly, nàng muốn đi đâu? Là tới sân nhỏ luyện tập hay đi dạo chợ?”

Dạ Nhược Ly không trả lời, ngược lại quay về phía Thánh Dạ nói: “Người thì sao? Quyết định gì?”

Quân Huyền Lăng hơi sững sờ, không khỏi cảm thấy im lặng.

Nhược Ly hỏi tên này làm gì? Với tính cách của y nhất định không có khả năng cùng một chỗ với bọn họ, hỏi cũng như không, còn lãng phí khí lực.

Ánh mắt lạnh như băng nhìn Dạ Nhược Ly, Thánh Dạ chỉ lạnh lùng nói ra hai chữ: “Tùy người.”

Nghe vậy Quân Huyền Lăng lại ngăn người một lần nữa, tên này đồng ý đi còn bọn họ? Với tính cách của y nhất định sẽ không trả lời, nhưng thế mà lại nguyện ý trở thành bằng hữu của bọn họ?

Hay nói Nhược Ly và tên này có gian tình?

Lúc Quân Huyền Lăng vẫn còn đang mơ màng thì một thanh âm trào phúng truyền đến: “Ồ, đây chẳng phải là đám phế vật tuyển chọn từ bên ngoài vào Thương Khung giới chúng ta sao? Ha ha, mấy tên phế vật muốn mượn Thương Khung giới để thăng chức rất nhanh đây, quả thật là đang nằm mơ!”

Nhượng mày, Quân Huyền Lăng hồi phục tinh thần, mắt lửa nhìn nơi phát ra tiếng nói, hẳn muốn nhìn xem là ai dám mắng bọn hắn phế vật?

Chỉ thấy cách đó không xa, một đám người túm tụm xung quanh nam tử mặc thanh sam, diện mạo nam tử thanh sam kia trắng nõn, ước chừng 30 tuổi, giữa lông mày lộ vẻ xem thường người đời, bên môi trào phúng.

“Nghe nói các ngươi chính là 3 người đứng đầu trong cuộc thi đấu tuyển chọn thiên tài? Ha ha, thật sự là buồn cười, thế tục giới cũng chẳng có gì, hai Địa Huyền sư và một Thiên Huyền sư còn dám tự xưng là thiên tài? Một trong đó lại có Địa Huyền sư trung cấp. nếu bọn người này cũng có thể cho là thiên tài thì thiên tài chân chính đã chết hết rồi.”

Nam tử mở quạt xếp, vẻ trào phúng càng lúc càng lớn.

“Đúng vậy. đám người này sao có thể nhận là thiên tài? Công tử của chúng ta mới thật sự là thiên tài, Vương gia một đời nhân tài trẻ tuổi kiệt xuất, thực lực cũng lên đến Thiên Huyền sư đỉnh phong, ngay hôm đó cũng đã đột phá lên Tinh Huyền sư, chỉ bằng đám người thế tục các ngươi sao có thể so sánh với công tử được? Về sau nhìn thấy công tử nhà ta phải cung kính, bằng không thì, hừ hừ, ngươi cũng đừng nghĩ tới chuyện lấn lộn ở Vương gia này nữa.”

Lời nói vừa dứt, lập tức có người đi ra hát đệm, hoàn toàn không xem 3 người trước mặt vào mắt.

87. Chương 87: Chương 6: Lão Giả Thần Bí

Dạ Nhược Ly liếc mắt nhìn bọn hắn, cũng không vì lời nói kia mà tức giận, thế nhưng Quân Huyền Lăng lại không như thế, hắn không dễ dàng bỏ qua, lúc này sắc mặt hắn trầm xuống, bước về phía trước nói: “Các ngươi cho rằng mình là ai? Là người Thương Khung thì tự xưng tài trí hơn người? Không nghĩ tới ở Thương Khung giới lại gặp người tự xưng là nhất thế này, thật sự khiến ta quá thất vọng.”

“Tên tiểu tử thú nói gì đó? Dám dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với công tử nhà ta? Công tử nhà ta nói chuyện với đám người thế tục các ngươi chính là phúc khí của các ngươi, chỉ bằng thực lực Thiên Huyền sư cấp thấp thì chỉ cần một đầu ngón tay của công tử nhà ta cũng đủ nghiền nát ngươi.”

“Các ngươi cứ mở miệng ra là người thế tục, chẳng lẽ các ngươi không phải người? Ngoại trừ thần thì ai có tư cách gọi người khác là tục nhân? Chẳng lẽ các ngươi đều là thần hết sao? Ha ha, đây đúng là chuyện buồn cười.” Quân Huyền Lăng cũng không phải là người giỏi nhẫn nhịn, huống chi hắn ở bên ngoài chính là Thiếu thành chủ, nếu thời điểm này hắn nhượng bộ vậy hắn không phải là Quân Huyền Lăng.

“Con mẹ nó ngươi đánh rắm!” Người nọ giống như muốn nói gì đó, ngay lúc này Vương Phỉ Nhiên quơ quơ quạt xếp, ngăn lời người nọ.

Ánh mắt khinh thường nhìn Quân Huyền Lăng, gã nhẹ nhàng cong môi, giọng điệu trào phúng: “Người thế tục vĩnh viễn không bao giờ tự nhận mình là tục nhân, mà trên đời này không phải chỉ có thần mới được gọi như thế, Thương Khung giới bọn ta vốn là thánh địa của Huyền Vũ đại lục, có bao nhiêu người muốn vào đây bằng bất cứ giá nào? Vậy chứng minh địa vị bọn ta trong mắt đám tục nhân kia chính là vô thượng, cho dù ngươi có thừa nhận hay không trong mắt người Thương Khung giới các ngươi chính là tục nhân (người phạm tục, thế tục)!”

Sắc mặt biến đổi, Quân Huyền Lăng muốn động thủ đã có một bàn tay ngăn cản chỉ xúc động của hắn.

Quân Huyền Lăng hơi sững sờ, quay đầu lại nhìn, đập vào mắt chính là dung nhan tuyệt sắc toát vẻ lạnh lùng.

“Nhược Ly...”

Tựa hồ như không nghe thấy hắn gọi, Dạ Nhược Ly bước tới, con mắt màu đen nhìn Vương Phỉ Nhiên: “Người đã hơn 30 tuổi mới chỉ đạt được Thiên Huyền sư đỉnh phong mà thôi, Quân Huyền Lăng bắt quá chỉ mới 20 tuổi đã đến Thiên Huyền sư, ngươi cho rằng ngươi là thiên tài sao? Trình độ thương Khung giới cũng chỉ có vậy thôi?”

Chú ý tới nhan sắc của Dạ Nhược Ly, Vương Phỉ Nhiên nuốt nước bọt, nhưng nghe thấy lời nàng nói, khuôn mặt biến sắc, cười lạnh một tiếng: “Thì sao? Hắn là người thế tục, điểm này không bao giờ thay đổi được, tục nhân chính là tục nhân, tự cho rằng tiến vào Thương Khung giới thì sẽ giống như bọn ta sao? Đây quả thực là đang nằm mơ, bất quá...”

Ánh mắt đậm đàng đảo quanh thân thể Dạ Nhược Ly, gã cong môi, ngả ngón nói: “Tuy ngươi chỉ là nữ nhân thế tục nhưng với dung mạo thế này thật quá kinh diễm, nếu như ngươi nguyện ý làm tiểu thiếp của bốn công tử, bốn công tử sẽ bỏ qua cho hai người kia, thế nào? Đáng tiếc, nếu như ngươi là nữ nhân Thương Khung giới, bốn công tử rất muốn cưới ngươi làm thê tử, nhưng ai bảo ngươi lại tới từ tục giới, địa vị tiểu thiếp với một nữ tử thế tục mà nói thì đến nằm mơ vẫn nở nụ cười.”

Cười hai tiếng, Vương Phỉ Nhiên thò tay thô bỉ muốn sờ vào mặt Dạ Nhược Ly.

Bàn tay còn chưa chạm tới thì một thanh âm thanh thúy của tiếng vỗ tay vang lên, tất cả mọi người đều ngạc nhiên nhìn Dạ Nhược Ly.

Nàng...nàng dám đánh Phỉ Nhiên công tử?

Phải biết Phỉ Nhiên công tử chẳng những là nhân tài trẻ tuổi kiệt xuất của Vương gia mà còn là cháu ruột của Vương gia chủ, thế nhưng nàng lại dám đánh gã, nên nói nàng không biết nên không sợ hay là lá gan nàng quá lớn?

“Tiện nhân, ngươi dám đánh bốn công tử?” Vương Phỉ Nhiên nắm chặt tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Được, được lắm, ngươi là người đầu tiên dám đánh bốn công tử, bốn công tử sẽ cho ngươi biết hối hận là như thế nào.”

“Lưỡi khô!” [(?) , ta tìm trên mạng ko ra nghĩa từ này, có nàng nào biết chỉ giáo cho ta với, cảm ơn ạ]

Dạ Nhược Ly không kiên nhẫn cau mày, chân quét một đường đập bay Vương Phỉ Nhiên ra ngoài, giờ phút này Vương Phỉ Nhiên cũng không thêm nghĩ tới Dạ Nhược Ly sao có thể làm gã bị thương, gã chỉ muốn bắt tiện nhân này hung hăng tra tấn, để nàng biết được hậu quả của việc không thuận theo gã.

Vương Phỉ Nhiên tự nghĩ gã nguyện ý nạp nàng làm tiểu thiếp chính là phúc phận tu được mấy kiếp của nàng, nàng lại không biết tốt xấu, vậy thì đừng trách gã không khách khí!

Đáng tiếc, sự thật và suy nghĩ hoàn toàn khác nhau.

Vương Phỉ Nhiên còn chưa nghĩ được cách tra tấn Dạ Nhược Ly thì đã bị nàng đánh một trận nên thân, đây chính là hậu quả của việc tự biên tự diễn, hành hạ đến ngay cả khí lực cầu cứu cũng không có.

Đám người đi với gã sớm đã bị tình cảnh này dọa sợ choáng váng, còn ai nhớ đến việc cứu gã? Huống chi, thực lực Vương Phỉ Nhiên chính là Thiên Huyền sư đỉnh phong cũng không có sức phản kháng thì bọn hắn chẳng phải tự làm khổ mình hay sao?

Nữ tử này rốt cuộc là ai, vì sao lại có thực lực cường đại như thế? Hơn nữa nàng chỉ là Địa Huyền sư trung cấp, một Địa Huyền sư trung cấp đánh một Thiên Huyền sư đỉnh phong đến mức không có lực hoàn thủ, nói ra có ai tin?

“Chúng ta đi thôi!” Phủi phủi tay, Dạ Nhược Ly cũng không thêm liếc nhìn một lần, quay người rời đi.

Vương Phỉ Nhiên không giống như Diệp Thu, gã là Thiên Huyền sư đỉnh phong lại là người Thương Khung giới, cho nên Dạ Nhược Ly biết rõ thực lực của mình sớm muộn gì cũng sẽ bị cao thủ Thương Khung giới hoài nghi, mà nàng muốn chính là điều này.

Cuộc thi đấu tuyển chọn thiên tài nàng vẫn còn giấu giếm thực lực nhưng hôm nay đã vào Thương Khung giới nàng phải để người khác chú ý thì mới có thể tiến vào địa phận quan trọng được, bằng không thì cả đời này cũng không có cách nào tiếp cận được Thánh Thiên thành.

“Ha ha, Nhược Ly, chúng ta đi đâu?”

Lúc này trên đường phố Thiên Lâm thành, Quân Huyền Lăng sờ sờ cằm, quay đầu nhìn nữ tử bên cạnh, khóe môi có chút cong lên, giọng điệu bại hoại nói.

Dạ Nhược Ly bỗng dừng bước chân, ánh mắt nhìn vào chỗ đang ẩm ỉ kia.

Quân Huyền Lăng men theo ánh mắt của nàng, chú ý đến chỗ lộn xộn kia, mày kiếm nhăn lại: “Nếu ta đoán không sai thì đây chính là chợ đêm? Nhược Ly, nàng có hứng thú?”

Vừa nói xong những lời này, Dạ Nhược Ly liền bước về hướng chợ đêm, hần hơi sững sờ, vội vàng đuổi theo: “Nhược Ly, nàng chờ ta với, chúng ta cùng đi!”

Thánh dạ nhìn bóng lưng dần khuất của hai người, đồng tử lạnh như băng xoẹt qua tia mờ mịt, lập tức bước theo hai bóng dáng vừa biến mất kia.

Vừa vào chợ đêm, tiếng trả giá không ngừng vang bên tai.

“Tối tối tối, chỗ chúng ta có thứ tốt, các vị đừng bỏ qua a, đồ vật của chúng ta cam đoan sẽ làm các vị thỏa mãn, ha ha, đây đều là những thứ ta lấy được bên trong di tích đó.”

“Di tích? Ha ha, chỉ bằng thực lực của người, cũng có thể vào di tích?”

“Như thế nào? Người xem thường lão tử sao? Bảo bối của ta đều là hàng thật giá thật, không lừa già gạt trẻ.”

“Vậy người nói xem khối thạch đầu màu đen này bao nhiêu tiền?”

“Người nói đến hắc thiên thạch? Ha ha, nếu người muốn mua thì 500 lượng bạc a.”

“500 lượng? Bà mẹ nó, người ăn cướp sao?”

Những thanh âm mắng nhau này trong chợ đêm là chuyện hết sức bình thường bất quá những lời này cũng không ảnh hưởng đến Dạ Nhược Ly, nàng đi tới quầy hàng trước mặt, không hề dừng bước ngo nghiêng xung quanh.

“Àn?”

Đột nhiên Dạ Nhược Ly nhắm mắt lại, ánh mắt nàng rơi vào một góc tối.

“Nhược Ly, nàng nhìn trúng vật?” Quân Huyền Lăng phát hiện Dạ Nhược Ly đang chăm chú, liền vỗ ngực đảm bảo, nói: “Nếu nàng muốn đồ vật gì ta cũng sẽ mua cho nàng.”

Thời khắc này Dạ Nhược Ly cũng không rảnh để ý đến Quân Huyền Lăng, nàng cứ thẳng bước tiến vào chỗ hẻo lánh kia.

Trong góc tối là một lão giả lôi thôi nhìn như tên ăn mày, toàn thân dơ dáy bẩn thỉu không chịu nổi, mà chung quanh lão không hề có quầy hàng nào, hiển nhiên là không ai nguyện ý ở gần lão.

Trước mặt lão giả chỉ đặt duy nhất một hộp gỗ màu xanh, thoạt nhìn hết sức bình thường, thế nên không ai hỏi mua.

“Lão tiên sinh, không biết người có bán hộp gỗ này?”

Nghe thấy câu hỏi, lão giả gương mặt liếc nhìn Dạ Nhược Ly, không chút khách khí nói: “Đây chỉ là hộp gỗ bình thường, các người thực sự muốn mua? Nếu không muốn thì đừng quấy rầy lão phu.”

“Lão nhân này buôn bán kì quái thật.” Sát theo sau, Quân Huyền Lăng nhìn thấy lão giả không chút khách khí nói chuyện với Dạ Nhược Ly, lập tức trừng mắt nhìn lão một cái: “Một hộp gỗ bình thường thôi mà, có cho ta, ta cũng không cần.”

Hộp gỗ bình thường?

Dạ Nhược Ly nhướng mày, nàng rõ ràng cảm nhận được trong hộp gỗ có tia chấn động.

“Ta muốn hộp gỗ này, người ra giá đi!”

“Người xác định?” Lão giả kinh ngạc nhìn Dạ Nhược Ly, thần sắc rời rạc nói: “Ha ha, lão phu chờ ở đây đã bao nhiêu năm đều không ai mua hộp gỗ này, nếu như người thực sự muốn có nó đợi sau này công thành danh toại, trở thành chúa tể về sau thì giúp lão phu một chuyện.”

Dạ Nhược Ly sững sờ, vì sao lão biết được nàng sẽ trở thành chúa tể địa lục?

“Được, ta đáp ứng người.”

Nói xong, Dạ Nhược Ly cầm lấy hộp gỗ trước mặt lão giả, đang lúc muốn thu hồi thì sau lưng đột nhiên truyền tới một thanh âm khê kêu: “Chậm đã, hộp gỗ kia bốn tiểu thư cũng muốn!”

Theo sau đó là một hoa y diễm lệ đập vào mắt mọi người.

“Là Hoa gia Hoa Tinh Lan, sao nàng ta lại xuất hiện ở đây?”

“Hoa gia ở Thiên Lân thành chính là gia tộc luyện đan, mặc dù kém hơn Thánh Thiên thành nhưng ở Thiên Lân thành vẫn có chút tiếng tăm, cho dù là thành chủ Thiên Lân thành cũng phải nể Hoa gia vài phần.”

“Đồ vật Hoa tiểu thư nhìn trúng, không ai có thể tranh đoạt với nàng ta.”

Từ khi Hoa Tinh Lan xuất hiện, ánh mắt nàng ta liền tập trung trên người Thánh Dạ, trong mắt không che giấu được tia kinh diễm, thậm chí ánh mắt ấy chưa từng nhìn qua 2 người còn lại, thấy vậy mọi người đều biết nàng ta có dụng ý khác.

Hoa Tinh Lan này có thể nói là Hoa gia bại hoại, mê trai háo sắc, nam tử kiệt xuất ở Thiên Lân thành đều bị nàng ta dây dưa không dứt, thời gian trước còn quần lấy thiếu gia thành chủ không tha, đáng tiếc người kia chưa bao giờ cho nàng ta một tia hy vọng.

Nhưng Hoa Tinh Lan lại là nữ nhi duy nhất của Hoa gia chủ, lại là sinh lúc tuổi già, đương nhiên vô cùng sủng ái, thế nên Hoa Tinh Lan ở Thiên Lân thành coi trời bằng vung, nam tử anh tài kiệt xuất thấy nàng ta cũng phải đi đường vòng.

Thánh Dạ chấp tay sau lưng, mặt không biểu tình, từ đầu đến cuối không hề liếc nhìn Hoa Tinh Lan, tựa hồ như nàng ta chính là không khí, không hơn không kém.

“Thật có lỗi, hộp gỗ này đã có chủ rồi.” Lão giả quét mắt nhìn Hoa Tinh Lan, giọng điệu lạnh nhạt, thay đổi tư thái bại hoại lúc này.

Hoa Tinh Lan biến sắc, nàng ta không nghĩ tới tên ăn mày này lại không thêm để ý đến mặt mũi Hoa gia.

“Hừ, lão ăn mày, bốn tiểu thư muốn đồ của người đó chính là để mắt đến người, đừng không biết tốt xấu, người không phải muốn nàng giúp người một việc sao? Bốn tiểu thư cũng có thể giúp người, cho người cuộc sống giàu sang phú quý.”

Ở trong mắt nàng ta, lão ăn mày này chỉ muốn điều này, Hoa gia nàng ta tất nhiên có thể dư sức đáp ứng điều này.

“Ha ha, lão phu cũng không ăn thịt người gian khố lửa (? , hiểu được cười liền TT~TT), những vật tầm thường kia sao có thể thỏa mãn lão phu?” Lão giả cười to 2 tiếng, tóc rối che khuất khuôn mặt tảo ra, lộ ánh mắt sắc bén.

“Người...”

Lời Hoa Tinh Lan còn chưa nói hết, liền trùng to mắt, bộ dạng vô cùng kinh hãi, mà toàn bộ người trong chợ đêm đều ngạc nhiên há hốc mồm, ngốc trệ nhìn theo.

Chỉ thấy bóng dáng lão giả kia nhanh như gió, nháy mắt đã biến mất ngay tại chỗ, chỉ còn tiếng cười kia vẫn vang vọng khắp đất trời, truyền vào tai mọi người, thật lâu sau vẫn chưa tan hết.

“Ha ha, tiểu nha đầu, đừng quên lời hứa của người, nếu có duyên tương lai tất nhiên sẽ gặp lại, lúc đó có lẽ chúng ta đều không ở đây nữa, ha ha ha...”

Dạ Nhược Ly nhú mày, ánh mắt tập trung nhìn vào phương hướng lão giả biến mất.

Đến lúc đó bọn họ đều không ở đây? Câu nói kia có ý gì? Phải chăng đang nhắc nhở chuyện gì? Xem ra chẳng những hộp gỗ này không tầm thường mà ngay cả lão giả kia cũng là một cường giả lãnh đời.

“Nhược Ly, lão nhân kia là ai?” Quân Huyền Lăng sững sờ hỏi, hiển nhiên vẫn chưa hoàn hồn sau chuyện vừa rồi.

“Ta không biết.” Dạ Nhược Ly lắc đầu, ngừng trọng nhìn bầu trời đến xuất thần: “Nhưng ta có thể xác định lão chính là cường giả, so với tất cả những người ta đã từng gặp còn mạnh hơn, lão mạnh giống như vượt qua lẽ thường, không hề tồn tại trên đại lục này.”

“Vượt qua lẽ thường? Không tồn tại ở đại lục này?” Quân Huyền Lăng trừng mắt nhìn, dung nhan anh tuấn lộ vẻ nghi hoặc khó hiểu.

Dạ Nhược Ly không hề giải thích, nàng chỉ muốn biết chỗ kia phải chăng là có thật?

Bên trong Huyền Vũ đại lục, cường giả có thực lực cao nhất chính là Huyền thánh, Huyền thần căn bản không thể nào tồn tại, nhưng khi xuyên qua tới đây nàng cũng nghe nói cấm địa khai quật di tích mới mạo hiểm cùng Hỏa Vũ Sa tiến vào tìm kiếm, ai ngờ lại gặp phải thời không phong bạo với xuyên qua chỗ này.

Phải chăng thần thật sự có trên đời này? Hoặc nói là có địa phương còn áp đảo hơn Huyền Vũ đại lục, là nơi thần ngự trị?

“Hừ, giả thần giả quỷ,” Hoa Tinh Lan vỗ vỗ ngực, hồi phục thần sắc liền hướng về phía lồng ngực Thánh Dạ cọt lên: “Vị tiểu ca này, không biết tiểu nữ có thể biết danh tính của huynh không?”

Chỉ là, nàng ta còn chưa lại gần Thánh Dạ đã bị hàn khí xung quanh y làm cho run rẩy, lại hướng mắt nhưng dung mạo tuấn tú làm nàng ta thêm thuồng, lại cắn răng, hướng về ngực y cọt thêm lần nữa.

Lúc nàng ta sắp tới, Thánh Dạ bỗng nhiên đi về phía Dạ Nhược Ly, phảng phất như chưa từng chú ý đến Hoa Tinh Lan.

“Chúng ta phải chăng nên rời khỏi đây?” Ánh mắt lạnh như băng nhìn Dạ Nhược Ly, thanh âm cũng lạnh lùng như thế.

Dạ Nhược Ly nhìn Hoa Tinh Lan, lại nhìn kẻ làm như mọi việc không hề liên quan đến mình Thánh Dạ, không khỏi bất đắc dĩ thở dài, bất quá nàng cũng biết tính cách của Thánh Dạ vốn thế.

Hoa tinh Lan không hề trong mắt y, y đương nhiên không nhìn tới nàng ta.

“Này, các người đứng lại!” Mắt thấy nam tử tuấn mỹ muốn rời đi, Hoa Tinh lan gấp lên, khẽ kêu một tiếng, hung ác trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, lỗ mũi còn phát ra tiếng hừ lạnh.

Nữ tử này là ai? Nàng có tư cách gì đứng bên cạnh nam tử tuấn mỹ kia?

“Các người...” Nhìn thấy người phía trước không hề để ý đến nàng ta, Hoa Tinh Lan vô cùng tức giận, hung hăng đạp chân lên đất: “Các người chờ đó cho ta, ta sẽ cho phụ thân đi tra rõ thân phận của các người, hừ, người mà Hoa Tinh Lan ta nhìn trúng chỉ có thể ngoan ngoãn phục tùng ta!”

Nói xong, như khổng tước kiêu ngạo bỏ đi.

Lúc Hoa Tinh Lan rời đi, mọi người trong chợ đêm thở dài, mà những nam tử ẩn núp trong chỗ khuất đi ra, thần sắc đều nhẹ nhõm.

Nàng ta cuối cùng cũng đi rồi, an toàn rồi...

Lúc này ở đại sảnh Vương gia, Vương Phỉ Nhiên bày ra đủ loại sắc mặt, nước mắt nước mũi chảy dài kể lể: “Thức thức phải làm chủ cho chất nhi a, những người mới tới kia thật quá đáng, rõ ràng lại đánh chất nhi thành ra thế này chính là không để thức thức vào mắt.”

“Nhưng người là Thiên Huyền sư đỉnh phong, vì sao lại đánh không lại bọn hắn?” Con mắt chớp lên, Vương Tân nhìn Vương Phỉ Nhiên rồi nhàn nhạt mở miệng.

Wương Phỉ Nhiên sững sờ, rất không cam lòng nói: “Thức thức, nhất định là do yêu nữ kia thi triển yêu pháp nên chất nhi mới không có sức hoàn thủ, bằng không nàng sao có thể đánh được chất nhi? Thức thức nhất định phải làm chủ cho ta.”

Wương Tân cũng không phải hạng người ngu ngốc, tính cách của chất nhi hắn sao hắn lại không biết? Đích thị là do khiêu khích nên mới đi đánh.

“Được rồi, nhưng người nhện trước đi, hiện tại tình thế của Vương gia rất không ổn, không phải thời điểm để nội bộ mâu thuẫn, đây là thiên tài mà Vương gia đang rất cần, người nhện chút đi a.”

“Cái gì mà thiên tài? Thúc thúc đừng để bọn hắc lừa gạt.” Chỉ cần nghĩ tới tiện nhân đánh gã ra như thế này, Vương Phỉ Nhiên lập tức nổi máu xung thiên, hận không thể băm thây vạn đoạn: “Một đám phế vật tục giới cũng xứng được gọi là thiên tài? Về phần tiện nhân kia hoàn toàn là yêu nữ, thúc thúc nhất định phải diệt trừ nàng, bằng không thì nàng nhất định sẽ gây họa cho Thương Khung giới.”

“Đã đủ rồi, Nhiên nhi!” Nhượng mảy, giọng nói Vương Tân lạnh lẽo ác liệt vạn phần: “Người đi tu luyện ngay lập tức cho ta, đừng cho là ta không biết những chuyện tốt của người, nếu như có thời gian tìm người khác gây phiền toái không bằng tu luyện nhiều hơn, củng cố tu vi, hôm nay coi như nàng thay ta quản giáo người, còn không mau đi!”

Nghe vậy, Vương Phỉ Nhiên không dám nói nữa, vội vội vàng vàng chạy ra ngoài.

Hiển nhiên, gã bị thúc thúc của mình dọa sợ.

Hoa Tinh Lan trở về Hoa gia, gặp phải khách, nàng ta đi thẳng đến chỗ Hoa gia chủ Hoa Lạc Vũ, túm lấy tay lão, dịu dàng nói: “Phụ thân, hôm nay có khách?”

“Ha ha, Lan nhi, ta giới thiệu cho con biết đây chính là người ở Thánh Thiên thánh tới.” Hoa Lạc Vũ mỉm cười, sủng nịch xoa đầu Hoa Tinh Lan.

“Chắc hẳn đây là lệnh thiên kim?” Lão giả áo xám vuốt chòm râu, mắt hí cười nói: “Hoa gia chủ đúng là có phúc a, lệnh thiên kia có tướng mạo xuất chúng nhất định sẽ tìm thấy chàng rể tốt, chuyện ta nói lúc này với Hoa gia chủ không biết có nguyên ý đáp ứng?”

“Đại nhân tự mình tới đây, sao ta có thể không đáp ứng?” Hoa Lạc Vũ ôm quyền, trên khuôn mặt vẫn là nụ cười thản nhiên: “Chuyện này Hoa gia đáp ứng.”

“Tốt!” Lão giả áo xám đứng lên, âm lãnh cười cười: “Ta đi trước báo lại với Đan trưởng lão để Hoa gia chuyển vào Thánh Thiên thành, thậm chí trở thành chi dưới của Đan gia, nhưng người vạn lần không thể nói ra Đan gia, nếu để người khác biết, người chắc biết rõ thủ đoạn của Đan gia ta chứ?”

“Đại nhân, ngài yên tâm đi, Hoa Lạc Vũ ta có chết cũng không nói ra, không phải là đám phế vật của tục giới thôi sao, cũng không xứng để vào mắt Hoa gia ta.”

“Ha ha, hy vọng Hoa gia chủ nói được làm được.” Lão giả áo xám âm hiểm cười hai tiếng, hai tay chấp sau lưng nói: “Đã có được lời này, ta liền cáo từ, nếu như chuyện này có thể xử lý khiến Đan trưởng lão vừa ý thì Hoa gia rất nhanh sẽ được thăng tiến.”

Nói xong, lão giả áo xám quay người rời đi, trong nháy mắt đã biến mất dưới ánh mặt trời.

“Phụ thân, vừa rồi nói chuyện gì vậy?” Hoa Tinh Lan trừng mắt, nghi hoặc hỏi.

“Là cuộc thi đấu tuyển chọn thiên tài,” Hoa Lạc Vũ thở dài, ánh mắt lộ tia phức tạp: “Nghe nói ở cuộc thi đấu tuyển chọn thiên tài có một nữ tử đắc tội với Đan trưởng lão, Đan trưởng lão quyền cao chức trọng sao có thể cho phép người khác mạo phạm đến mình? Bởi vậy Đan trưởng lão muốn ta trừ khử nàng.”

“Đắc tội với Đan trưởng lão? Nữ nhân kia thực là ngu ngốc.” Hừ lạnh một tiếng, giọng điệu trào phúng: “Đan trưởng lão là người tôn quý đến chừng nào, có thể gặp ngài ấy một lần cũng phải cảm tạ trời đất rồi, cũng không nhìn lại chính mình là ai, ngay cả Đan trưởng lão cũng dám đắc tội, quả thật là muốn tìm cái chết, bất quá, Hoa gia có hy vọng ở Thánh Thiên thành rồi.”

“Ai, Lan nhi, con cho rằng mọi chuyện đơn giản như vậy sao?” Hoa Lạc Vũ lắc đầu, thở dài nói: “Cường giả Đan gia đã nói tuyệt đối không được nói là do Đan gia gây ra, nếu như có tiếng gió (ý nói là lộ ra), Hoa gia nhất định sẽ bị Đan gia diệt tộc.”

“Không thể nào? Phụ thân, Đan gia là thế gia luyện đan, so với Hoa gia còn mạnh hơn biết bao nhiêu lần, người Đan gia làm chuyện như vậy, con không tin.”

“Lan nhi a, con còn nhỏ, quá mức đơn thuần, nào biết được lòng dạ độc ác của con người?” Hoa Lạc Vũ nhìn cửa sổ, giữa lòng mây lo lắng: “Ta lo nhất chính là sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ, đợi chờ chúng ta chính là họa diệt môn.”

Hoa Tinh Lan sưng sờ, trong lòng vẫn không tin Đan gia mà mình sùng bái nhất lại có bộ mặt như thế.

Hơn nữa nếu có thể vào Thánh Thiên thành nhất định sẽ có cơ hội gặp được nhiều thanh niên tài hơn.

Nghe nói truyền nhân thần bí của Thương Khung giới có tướng mạo vô cùng yêu nghiệt, là đệ nhất mỹ nam của Thương Khung giới, thực hy vọng có thể nhìn thấy hắn, không biết so với vị công tử hôm nay nhìn thấy, ai tuấn mỹ hơn?

Đáng tiếc truyền nhân Thương Khung giới đã có vị hôn thê rồi, việc này là do Giới chủ quyết định, hai người bọn họ trai tài gái sắc, trời sinh một đôi, không ai có thể xứng hơn được nữa.

Bất quá, ở Thương Khung giới có rất nhiều nữ tử muốn làm tiểu thiếp của hắn...

“Phụ thân, vậy cha muốn đối phó như thế nào với nữ nhân kia?” Thu hồi suy nghĩ, Hoa Tinh Lan nháy mắt hỏi.

“Đoạn thời gian trước bệnh cũ của lão thành chủ tái phát, có người đưa tới phương thuốc, trong đó có rất nhiều dược liệu ở Thanh Linh sơn, nhưng Thanh Linh sơn quá mức nguy hiểm, có rất nhiều người vào đó tìm được liệu, trong đó có Vương gia, tới lúc đó chúng ta hãy ra tay.”

Ngừng lại một chút, trong mắt Hoa Lạc Vũ hiện tia âm hiểm: “Ở Thiên Lân thành chỉ có ta mới có thể luyện chế được đan dược, tuy có 5 thành nhưng không ai có thể luyện chế thỏa đáng, cho nên cho dù thành chủ phát hiện cũng không sao, nếu được chúng ta còn có thể mượn sức của thành chủ...”

Cho dù sau này Đan gia đối phó với bọn hắn như thế nào lúc này phải nghĩ cách giải quyết nữ nhân kia, bằng không thì chỉ sợ cường giả Đan gia tuyệt sẽ không để lão sống đến ngày mai.

Đây đều là do nàng sai, sao lại không thức thời, thế lực của Đan trưởng lão há có thể trêu chọc? Nàng trêu chọc thì thôi đi, còn kéo Hoa gia xuống nước.

Chỉ vì điều này, lão sẽ khiến nàng chết cực kì tàn nhẫn!

88. Chương 88: Chương 7: Hoa Lạc Vũ Âm Hiểm.

Biệt viện Vương gia cực kì yên tĩnh.

Làm cho Quân Huyền Lăng kì quái chính là Dạ Nhược Ly lại dám đánh Vương Phỉ Nhiên nhưng Vương Tân lại không có chút động tĩnh gì, giống như chưa từng có gì xảy ra làm cho hắn không khỏi nghi hoặc.

Nhưng Dạ Nhược Ly và Thánh Dạ lại không chút để ý, đi về phòng mà Vương gia đã an bài để tu luyện.

“Hộp gỗ này cũng chưa có thời gian xem qua, không biết nó có gì, nếu như ta đoán không lầm thì hộp gỗ này có một cấm chế, không phải ai mở ra cũng được.”

Dạ Nhược Ly lật qua lật lại hộp gỗ xanh trong tay, thở sâu một cái, một luồng huyền lực truyền vào hộp gỗ, muốn mượn sức lực phá bỏ cấm chế nhưng hộp gỗ vẫn không chút sụt mẻ nào, vẫn nguyên vẹn như trước.

“Không tác dụng?” Chân mày hơi nhíu, sắc mặt Dạ Nhược Ly ngày càng ngưng trọng: “Xem ra năng lực của ta không đủ để phá bỏ cấm chế, không biết người hạ cấm chế mạnh như thế nào?”

Lúc này Dạ Nhược Ly có cảm giác hộp gỗ màu xanh này nhất định có liên quan đến vận mệnh của nàng, bằng không lúc đó cũng sẽ không dẫn nàng đến quầy hàng đó. Và cũng vì nhận được sự chấn động trong hộp gỗ mà nàng mới muốn đặt lấy nó.

“Lão giả giữ hộp gỗ cũng không phải người bình thường, lão nói chúng ta hữu duyên năng tương ngộ, không biết có thực là duyên phận hay không, lúc đó ta rất muốn hỏi một chút tin tức hộp gỗ này.”

Chỉ có lão gia thôi lời kia mới có thể trả lời được câu hỏi của nàng.

Đem hộp gỗ cất vào nhĩn Huyền linh, Dạ Nhược Ly cũng không nghĩ tới chuyện này nữa, trong lúc không có ai quấy rầy nàng bắt đầu tu luyện.

Thương Khung giới không hổ danh là thánh địa trong mắt thế nhân, ở đây huyền khí nồng đượm, so với bên ngoài không biết nồng hơn bao nhiêu, nếu như nàng sinh ra ở Thương Khung giới thì nhiều lắm là 5 6 năm đã đột phá lên Huyền tôn rồi.

Chớp mắt đã qua 5 ngày, Dạ Nhược Ly và Thánh Dạ chưa từng bước ra khỏi phòng, khiến Quân Huyền Lăng không khỏi bi ai, hai người này đúng là cuồng tu luyện.

Vì vậy dưới sự kích thích của 2 người này, Quân Huyền Lăng cũng ngày ngốc tu luyện trong phòng.

Năm ngày sau Vương Tân tập hợp tất cả người Vương gia ở đại sảnh, bởi vậy 3 người tạm thời ngừng tu luyện cũng tiến vào đại sảnh.

Lúc này ở hành lang Vương gia chính là một đám cao tử, trong đó không ít đệ tử kiệt xuất.

Vương gia không hổ danh là thế lực hạng 2 của Thương Khung giới, Thánh Hoàng đã có 3 người, trong đó mạnh nhất là Vương gia chủ Vương Tân, thực lực là Huyền Hoàng trung cấp. Tinh Huyền thủ lại có tới 40, 50 người, thế lực này nếu như ở bên ngoài cũng đủ tàn sát khắp đại lục, nhưng ở Thương Khung giới lại đứng thứ 2, cũng có thể thấy được cao thủ ở Thương Khung giới đông như kiến.

Mà Thiên Huyền sư và Địa Huyền sư cũng không thiếu, đều là những người trẻ tuổi, về quy tắc không được đứng đây nhưng Vương gia chủ tập hợp tất cả người Vương gia nên đám người này cũng có phần, rất hiển nhiên ở Vương gia đã xảy ra chuyện lớn.

“Chư vị, lão thành chủ bị bệnh đã lâu, chắc hẳn chư vị cũng đã biết,” Vương Tân vỗ tay sau lưng, con mắt uy nghiêm quét qua đám người đứng trong đại sảnh, nói: “Mấy ngày trước thành chủ phát thiệp anh hùng, muốn cao thủ tiến vào Thanh Linh sơn tìm được, đây chính cơ hội cho Vương gia chúng ta, nếu có thể trợ giúp được thành chủ tìm được chính là tiền đồ bất khả hạn lượng (tiền đồ rộng mở, thăng tiến không ngừng) cho nên các người lập tức chuẩn bị sẵn sàng, sau đó cùng ta tiến vào phủ thành chủ.”

Vương Tân vừa dứt lời, tất cả mọi người đều biết bệnh tình của lão thành chủ đều trở nặng, nếu như có thể nhân lúc này bỏ dỡ được đầu thuyền lớn này chắc hẳn về sau Vương gia sẽ có chỗ dựa vững chắc, hơn nữa cũng có thể nhờ thành chủ chuyển chỗ qua Thánh Thiên thành.

Cho nên mới nói thành chủ của một thành trì, thật sự có địa vị rất cao.

Mặt trời đã lên cao, trước phủ thành chủ Thiên Lâm thành đã có rất nhiều thế lực, mà trước phủ lại có 2 người gác phủ, cho dù là thế lực cường giả như Hoa gia cũng không dám làm càn.

Hai người ở bên trong, bên trái là một lão giả có vẻ gần đất xa trời, nhưng cho dù sắc mặt có suy yếu nhưng vẫn có thể thần thái ngông nghênh cùng một cỗ uy nghiêm, đứng cạnh lão giả là một nam tử trung niên nghiêm túc, gờ tay nhắc chân đều không che giấu được khí quý, đáng coi trọng nhất là mặc dù cử chỉ cao quý nhưng lại không có thái độ kiêu căng, ngược lại lại là người khiến người đối diện thấy an tâm.

Vị lão giả kia chính là lão thành chủ Lam Tùy Lạc, cũng là đệ nhất cao thủ Thiên Lâm thành, Huyền Hoàng đỉnh phong.

Về phần nam tử tất nhiên là thành chủ hiện tại Lam Thiên Ninh.

“Khục khục.” Tay run rẩy bịt miệng, Lam Tùy Lạc ho khan hai tiếng, giữa lông mày không che giấu được sự suy yếu, lão mệt mỏi quét mắt nhìn đám người trước mặt, giọng điệu nhẹ như gió thoảng: “Các vị cũng vì lão thành chủ ta mà tới, lão phu vô cùng cảm kích, các vị theo chúng ta tiến vào Thanh Linh sơn, Hoa gia chủ kế tiếp chuyện luyện đan phải phiền người rồi.”

Hoa Lạc Vũ cất bước đi lên, cung kính ôm quyền, nhận lời nói: “Thỉnh lão thành chủ yên tâm, Hoa mỗ nhất định sẽ không phụ.”

“Nếu như Hoa gia chủ có thể cứu được phụ thân ta, Lam Thiên Ninh ta sẽ đáp ứng người một ân tình.” Hai tay Lam Thiên Ninh chấp sau lưng, chậm rãi tiến tới, khéo môi nở nụ cười khê.

Con mắt khê chớp, Hoa Lạc Vũ mỉm cười: “Hoa mẫu đa tạ thành chủ, Hoa mẫu nhất định sẽ dốc toàn sức để luyện chế đan dược, có Hoa mẫu ở đây thành chủ cứ yên tâm.”

Nói xong lời này, Hoa Lạc Vũ lùi về chỗ cũ, không khỏi liếc mắt nhìn thoáng qua Hoa Tinh Lan đang ngăn người, sững sốt một chút, men theo ánh mắt nàng ta nhìn theo.

Trong đội ngũ Vương gia có một nam tử áo trắng đón gió mà đứng, tuấn mỹ tuyệt luân, thần sắc lạnh như băng, toàn thân toát ra hàn khí làm người ngoài không dám đứng gần. Dù là kiến thức rộng rãi như Hoa Lạc Vũ cũng chưa từng thấy nam tử nào tuấn mỹ như thế, chỉ sợ chỉ có truyền nhân thần bí Thương Khung giới mới có thể so sánh được.

“Khó trách mấy ngày này Lan nhi luôn không yên lòng, thì ra là vì nam nhân này, hắc và người Đan gia muốn diệt ở cùng một chỗ, chắc hẳn là người bên ngoài tiến vào Thương Khung giới, chỉ là một nam tử thế tục mà thôi, nếu Lan nhi yêu thích có thể đợi loại trừ xong nàng, có thể bắt hắn về cho Lan nhi.”

Tâm tư luân chuyển, Hoa Lạc Vũ quay đầu nhìn Hoa Tinh Lan, trong mắt rõ ràng có tia sùng nịnh.

“Các vị lời đã nói xong, tất cả mọi người theo ta, mục tiêu chính là Thanh Linh sơn...”

Sau lời nói của Lam Thiên Ninh, đội ngũ khổng lồ ở Thiên Lân thành xuất phát, chỉ là trên đường đi Dạ Nhược Ly không khỏi cảm nhận được một luồng sát ý đang quần lay nàng.

Mặc dù sát ý này đã thu liễm, nhưng thân nàng là thực lực Huyền Hoàng đỉnh phong, thần thức đã vượt xa người bình thường, vì vậy cho dù có che giấu sát ý đến mức nào nàng cũng có thể dễ dàng nhận ra.

Quay đầu nhìn, ánh mắt Dạ Nhược Ly rơi vào đội ngũ Hoa gia.

Nhìn thấy tầm mắt của nàng, trong lòng Hoa Lạc Vũ cả kinh: “Chẳng lẽ nàng phát hiện ra mình? Không, tuyệt đối không thể, nàng chỉ là một Huyền sư mà thôi, làm sao có thể phát hiện được?”

Lắc đầu, Hoa Lạc Vũ cười một tiếng, xem ra mình quá để mắt đến nàng, Địa Huyền sư trung cấp cho dù có thể nào cũng không thể nào phát hiện ra Huyền Hoàng nhìn chăm chú, vừa rồi chẳng qua là trùng hợp mà thôi.

Tuy Địa Huyền sư đã từng đánh bại Thiên Huyền sư nhưng chắc hẳn đã nhờ vũ khí hay huyền kỹ đặc biệt nào đó, nên mới không thể đánh bại được Địa Huyền sư là nàng.

Thiên Lân thành cách Thanh Linh sơn chừng một buổi đi. Vì lý do không thể thoát được đội ngũ của mình, Hoa Tinh Lan mấy lần muốn đi dây dưa với Thánh Dạ nhưng đều bị Hoa Lạc Vũ ngăn cản, mặc dù Hoa Lạc Vũ rất thương con gái nhưng cũng không để nàng ta tùy hứng được.

Vì vậy trên đường đi Hoa Tinh Lan đều bắt mắt vênh môi, ghen ghét trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly.

“Khục khục, các vị, chúng ta đã đến Thanh Linh sơn rồi...”

Lam Tùy Lạc dừng chân, nhìn ngọn núi cao lớn hùng vĩ phía trước, nghiêm túc nói: “Luyện đan đương nhiên cần được liệu, ở đỉnh núi này nghe nói có Hung thú Thú Tôn cấp thấp thủ hộ, hi vọng mọi người đều đã chuẩn bị tâm lý, nếu như không muốn đi có thể dừng lại ở đây, lão phu tuyệt không ngăn cản.”

Hung thú Thú Tôn cấp thấp? Tin tức này làm mọi người sợ choáng váng.

Thực lực của Hung thú mạnh hơn rất nhiều so với Huyền thú, bởi vậy mới gọi là Hung thú, hơn nữa chúng và huyền thú cũng không giống nhau, Huyền thú giỏi hóa hình người, Hung thú mặc dù cũng có thể hóa thành người nhưng vẫn thích ở lột thú hơn, vì vậy rất ít Hung thú sẽ hóa thành con người.

Lần này, thứ bọn hắn muốn chính là dược liệu chính sự phòng hộ của thú hoàng đỉnh phong. Ngay cả lão thành chủ là Huyền Hoàng đỉnh phong cũng không có khả năng đánh thắng Hung thú, huống chi là bọn hắn?

Mọi người nhìn nhau, khéo miệng bồng đắng chát.

Đường lui? Bọn hán đã đến đây, liệu có đường lui?

Lần này cho dù có như thế nào cũng phải tiến vào Thanh Linh sơn, huống hồ bọn hán đều mang rất nhiều trong tộc, thời điểm mấu chốt cũng có thể dùng bọn họ là khiên chắn, lại dùng cách đánh lén, cũng không tin không thể đối phó được con Hung thú đó.

“Tốt, rất tốt, không ai lùi bước.” Lam Tùy Lạc gật nhẹ đầu, dung nhan già nua lộ nụ cười hài lòng: “Các vị cứ yên tâm, lão phu là lão thành chủ Thiên Lâm thành thì sao có thể đẩy mọi người vào hổ lửa? Thất thủ hộ linh thảo Hung thú đã bị lão phu làm tổn thương, hơn nữa lúc lão phu xuất chiến chúng ta cùng tập trung sức lực, bắt giữ Hung thú cũng không phải không hề có hy vọng.”

Nghe vậy, mọi người âm thầm có chút may mắn, may mắn không lùi bước, bằng không chính là chọc giận người của thành chủ.

“Các vị, vậy ta lên trước.”

“Vâng, chúng ta sẽ nghe theo phân phó của thành chủ.”

Địa thế Thanh Linh sơn vô cùng phức tạp, đường núi dốc đứng, loáng thoáng có thể cảm nhận được khí tức của Huyền thú, bất quá Huyền thú cũng không phải ngu ngốc, bọn chúng cũng biết đám người này không dễ trêu chọc vì vậy chặng đường đi vô cùng thuận lợi.

Mặt trời đã xuống núi, sắc trời dần dần tối, bởi vì trời tối nên không thể đi tiếp được, cho nên Lam Thiên Ninh ra lên dựng chỗ nghỉ tạm.

Trong lòng Hoa Lạc Vũ vô cùng vui vẻ, đây chính là thời cơ tốt nhất.

“Ha ha, thành chủ, lão thành chủ, ở đây dựng chỗ nghỉ rất nguy hiểm, Hoa mỗ có một đề nghị để người Vương gia đi tuần tra bên ngoài, để chắc chắn không có Huyền thú đánh lén.”

Vương Tân biến sắc, Vương gia và Hoa gia vốn không hữu hảo (quan hệ tốt), Hoa gia ý vào địa vị hơn Vương gia một bậc nên ra sức áp chế Vương gia, hôm nay không biết lão lại nghĩ ra quỷ kế gì.

Hán há hốc miệng định nói, nhưng lời của Lam Thiên Ninh làm hán hoàn toàn tuyệt vọng.

“Hoa gia chủ nói có lý, việc này cứ quyết định như vậy đi, Vương gia chủ, đêm này phiền người rồi.”

Khuôn mặt biến sắc, Vương Tân miễn cưỡng cố nặn vẻ tươi cười: “Vì thành chủ đại nhân làm việc có gì đầu mà phiền? Đây chính là vinh hạnh của Vương gia, thành chủ cứ yên tâm.”

“Ha ha, việc ở đây giao cho Vương gia chủ rồi.”

Lam Thiên Ninh sao có thể không biết Hoa Lạc Vũ cố ý gây khó dễ với Vương gia? Nếu là lúc trước với tính cách chính trực, Lam Thiên Ninh nhất định sẽ không đáp ứng nhưng lúc này y cần Hoa Lạc Vũ điều chế đan dược, nên chỉ có thể chiều theo ý lão.

“Đừng lo, đợi về phủ thành chủ, ta sẽ đền bù cho Vương gia.” Hạ quyết tâm, Lam Thiên Ninh liền để việc này xuống, mỉm cười tiến vào bố trí việc dựng lều.

Lúc mọi người rời đi, Vương Tân quay đầu nhìn mọi người Vương gia, nghiêm túc nói: “Ít nhất phải có 3 người tuần tra, có ai nguyện ý đi không, tất nhiên cũng có thể để cử giúp nhau.”

“Thúc thúc.” Vương Phỉ Nhiên đột nhiên giơ tay, âm lãnh nhìn mấy người Dạ Nhược Ly: “Chắc hẳn có mấy người muốn đề cử, bọn hán đều là người tục giớ, 3 người này cũng chưa có gì cống hiến cho Vương gia, việc này để bọn hán làm là tốt nhất.”

“Đúng vậy, ta cũng đề cử bọn hán.”

“Ta cũng thế.”

Ở Vương gia địa vị của Vương Phỉ Nhiên cũng không nhỏ, cho nên lời gã vừa dứt rất nhiều người phụ họa theo, mà việc này cũng nằm trong dự đoán của Hoa Lạc Vũ. Với tính cách có thù tất báo của Vương Phỉ Nhiên nhất định sẽ làm theo lời lão.

Vương Tân khẽ cau mày, cuối cùng cũng thở dài nói: “Nếu tất cả mọi người đã đề cử 3 người thì tạm thời 3 người các người đi tuần tra vậy, những người khác theo ta về dựng lều.”

“Vâng, gia chủ.”

Nhìn thấy bóng lưng đám người Vương Tân dần biến mất, Quân Huyền Lăng tức giận bất bình nói: “Cái này cũng thật quá đáng, dựa vào cái gì mà bắt chúng ta đi tuần tra? Ta nói này, Nhược Ly, chúng ta nên rời khỏi Vương gia đi thôi.”

Khỏe môi nở nụ cười trào phúng, Dạ Nhược Ly lắc đầu: “Thế lực của Thương Khung giới cơ bản đều có thể xảy ra những chuyện như thế này, ở nơi nào lại không giống nhau? Chỉ có điều ta cảm nhận được Hoa gia muốn gây khó dễ không phải là Vương gia mà là ta, nhưng ta cũng không biết đã quen Hoa gia từ lúc nào? Ngoại trừ...”

Quân Huyền Lăng dường như cũng nghĩ tới chuyện gì đó, vỗ một cái vào đùi: “Ta biết rồi, là nữ nhân Hoa gia nhìn trúng Thánh Dạ, bởi vậy Hoa gia mới gây khó dễ cho Nhược Ly.”

Dạ Nhược Ly không nói gì, nàng có một trực giác, mọi chuyện không hề đơn giản như vậy.

Trong lều vải, Hoa Lạc Vũ ngồi khoanh chân, tinh quang trong mắt lập lòe, cười lạnh nói: “Tất cả đều nằm đúng trong kế hoạch của ta, nữ nhân kia đã tách khỏi người vương gia, cũng đã đến lúc ra tay với nàng rồi, Ngân Xà, ngươi có biết Huyền thú ở Thanh Linh sơn này không?”

Bên cạnh lão là một nam tử áo bạc đang đứng, nam tử này chính là thú khế ước với Hoa Lạc Vũ – Ngân Quang xà vương.

“Chủ nhân, thế lực của ta là thú hoàng cấp thấp, chỉ cần ta ra lệnh một tiếng thì tất cả loài rắn ở Thanh Linh sơn không Huyền thú nào không dám không nghe theo lời ta.”

“Tốt, rất tốt.” Hoa Lạc Vũ cười hai tiếng, con mắt khẽ chớp: “Chuyện này ta sẽ giao cho người xử lý, nhớ kỹ, không phải vạn bất đắc dĩ không được phép tự mình ra tay, tránh để lộ sơ hở.”

“Vâng, chủ nhân.”

Lúc ngân xà sắp rời đi, sau lưng truyền tới một thanh âm dịu dàng: “Chậm đã, tên nam tử tuần mỹ lạnh như băng kia, không được phép tổn thương, hẳn là nam nhân bốn tiểu thư nhìn trúng.”

“Ha ha, Lan nhi, con yên tâm đi.” Hoa Lạc Vũ vuốt tóc Hoa Tinh Lan, sủng nịnh cười: “Ngân xà tự có chừng mực, sẽ không dễ dàng 2 nam nhân kia, đợi chuyện này kết thúc phụ thân sẽ bắt nam nhân kia cho con, như thế nào?”

Hai mắt Hoa Tinh Lan sáng ngời, nghĩ tới nam tử tuần mỹ kia, hung hăng nuốt nước miếng, tựa vào cánh tay Hoa Lạc Vũ làm nũng: “Con gái biết rõ phụ thân đối với con gái là tốt nhất, nam tử kia con gái nhất định phải có.”

Cười cười, Hoa Lạc Vũ không cho là đúng, lão nghĩ rằng một nam tử đến từ tục giới không quyền không thế, chỉ có chỗ dựa là Vương gia, muốn bắt hẳn thật là chuyện quá dễ dàng.

Trời ban đêm tối đen như mực, gió đêm thét gào, bụi cỏ cách đó không xa lại phát ra âm thanh sột soạt.

Ánh mắt Quân Huyền Lăng tập trung vào bụi cỏ, cẩn thận hỏi: “Nhược Ly, Thánh Dạ, các người nói lúc này sẽ không có một nhóm Huyền thú lao tới chứ?”

Hắn vừa nói xong, phía trước bụi cỏ bỗng nhiên xuất hiện vô số đại xà to lớn.

Sắc mặt Quân Huyền Lăng biến đổi: “Rắn? Là rắn sao? Lại còn nhiều như vậy, Nhược Ly, nàng chạy mau đi, ta sẽ thay nàng ngăn cản bọn chúng, nàng đi trước cầu cứu.”

Nhìn Quân Huyền Lăng, Dạ Nhược Ly bước tới cạnh hắn, nhàn nhạt nhìn đám Huyền thú trước mặt nói: “Người ngăn cản sao? Hơn nữa chỗ đó lúc này chúng ta có tuần tra qua rồi, không hề có Huyền thú qua lại, không cần nghĩ cũng biết chúng ta bị người khác tính kế, đây chính là mưu tính của Hoa gia!”

Trên cây cỏ thụ không xa, áo bào màu bạc tung bay trong gió.

Nghe thấy lời Dạ Nhược Ly nói, ngân xà sững sốt, không đợi nó thu lại khí tức, ánh mắt lạnh liệt của Dạ Nhược Ly đã khóa chặt trên cây cổ thụ, tiếp theo đó là một thanh âm lạnh lùng khắc nghiệt.

“Xuất hiện đi, có trốn cũng vô dụng.”

Nội tâm run lên, khuôn mặt ngân xà hoàn toàn ngạc nhiên: “Nàng phát hiện ra ta sao? Nàng chỉ là một Địa Huyền sư mà thôi, làm sao có thể phát hiện ra ta đang ẩn thân? Đây tuyệt đối là thăm dò.”

“Không nghĩ tới đường đường là Ngân Quang xà vương lại thích giấu đầu hở đuôi như vậy.”

Cái gì?

Ngân xà thiếu chút nữa rơi từ trên cây xuống đất, khuôn mặt khiếp sợ không nói nên lời.

Chẳng lẽ Hoa gia có gian tế? Đúng vậy, nhất định là như vậy, bằng không sao nàng lại biết? Hành tung đã bị phát hiện, có ẩn nấp cũng vô dụng.

“Ha ha, tiểu nha đầu nhãn lực tốt lắm, có thể phát hiện ra bốn tọa.” Theo tiếng nói rơi xuống là một ánh sáng màu bạc, nhảy xuống trước mặt Dạ Nhược Ly.

Đối diện với Dạ Nhược Ly là một nam tử áo bào màu bạc kì lạ, một bên gò má của gã bao trùm lấy một tầng ánh sáng bạc lấp lánh như vẩy rắn, nếu như không có vẩy rắn kì lạ làm người khác rợn tóc gáy kia gã cũng được coi như nam tử tuấn mỹ trác tuyệt.

Nhưng chính vẩy rắn kia đã hủy đi dung mạo của gã.

“Ngân Quang xà vương?” Dạ Nhược Ly dừng lại trước mặt ngân xà, mặt không biểu tình nói: “Nếu như ta đoán không sai thì người chính là người Hoa gia phái đến hãm hại ta?”

“Hừ, người đã biết, vậy chỉ có con đường chết.”

Ngân xà cũng không phủ nhận, gã nghĩ Dạ Nhược Ly cũng sắp chết, thừa nhận cũng không sao, hai người kia nghe được cũng không thể sống, cho dù nam tử áo trắng kia là người tiểu thư nhìn trúng.

“Ha ha.” Dạ Nhược Ly không giận mà cười: “Người thực sự cho rằng thực lực của người là thú hoàng cấp thấp thì muốn làm gì cũng được sao? Vậy người cũng biết đã từng có một Huyền tôn chết trong tay ta?”

Lời nói này đừng nói là ngân xà, ngay cả Quân Huyền Lăng cũng ngạc nhiên nhìn nàng.

“Ha ha,” Tựa hồ như nghe được một câu chuyện cười, ngân xà cười to hai tiếng, mỉa mai nói: “Chỉ bằng người cũng có thể giết được Thú Tôn? Đây đúng là chuyện lớn đấy...”

Lời còn chưa nói xong liền im bất lại, ngân xà trừng to mắt, không thể tin nhìn vào bàn tay đang nắm lấy cổ tay mình, gã còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra thì Dạ Nhược Ly đã đến trước mặt.

Nhanh, tốc độ quá nhanh, Địa Huyền sư sao lại có tốc độ này?

“Ngân Quang xà vương, nghe nói là trong Huyền thú độc nhất chính là cự xà, vừa vặn ta cũng đang thiếu một độc tố của Huyền thú, tuy nhiên thực lực hơi thấp một chút, nhưng không sao, ta muốn dùng độc của người.”

Dạ Nhược Ly toát ra uy áp của Huyền Hoàng, cảm nhận được thực lực mạnh hơn cả gã, ngân xà biến sắc: “Huyền...Huyền Hoàng đỉnh phong, người là Huyền Hoàng đỉnh phong? Hừ, coi như là Huyền Hoàng đỉnh phong thì sao? Muốn ta trở thành thú khế ước của người, đừng nằm mơ!”

Huyền Hoàng đỉnh phong?

Quân Huyền Lăng sững người nhìn Dạ Nhược Ly, khó trách nàng mạnh mẽ như vậy, thì ra là Huyền Hoàng đỉnh phong.

Vừa mới 20 tuổi đã là Huyền Hoàng đỉnh phong, cái này cũng con mẹ nó biến thái quá đi? Nàng là người sao? Quả thật không thể so sánh được, bằng không sẽ điên người mất.

Quân Huyền Lăng không khỏi đầy bụng ury khuất, trời cao lại có loại người biến thái như vậy vào nhân thế, đúng là đả kích người khác quá đi mà.

“Ngân Quang xà vương, người phải chăng đang vọng tưởng?” Dạ Nhược Ly lạnh lùng cười, ngón tay lại dùng sức, bấm vào cổ tay gã, nói: “Làm thú khế ước của ta, người có tư cách đó sao? Ta muốn người trở thành bộc lệ (nô lệ) của ta, cả đời cống hiến cho ta, cung cấp độc cho ta sử dụng.”

“Người...” Ngân xà cắn răng, oán hận nhìn Dạ Nhược Ly: “Ngân xà ta tuy là Huyền thú, nhưng ta cũng có tôn nghiêm của mình, tuyệt đối không làm nô dịch cho con người, người đừng mơ tưởng!”

“Người cho rằng người có quyền cự tuyệt?” Sắc mặt Dạ Nhược Ly lạnh như băng, giọng điệu tàn nhẫn khắc nghiệt: “Người chỉ có 2 lựa chọn, một là trở thành nô lệ của ta, cái khác chính là chết! Ta không có nhiều thời gian đây, người mau chóng lựa chọn đi.”

Nếu thời gian quá lâu khó tránh được việc bị người khác chú ý, cho nên phải xử lý trước khi người khác đến.

Con mắt chớp lên, ngân xà cuối cùng cũng cắn răng một cái nói: “Được rồi, ta đáp ứng người.”

Dù sao nàng cũng không muốn khế ước với gã, thì đáp ứng này có làm sao? Sau này cũng có thể thừa cơ chạy trốn, chỉ cần có thể rời khỏi, nàng có thể làm gì được ga chứ?

Trong mắt ngân xà hiện lên tia xảo quyệt, Dạ Nhược Ly không khỏi cười lạnh, lấy ra một viên thuốc, hung hăng nhét vào miệng gã. Lập tức, ngân xà rùng mình một cái, hoảng sợ nói: “Người...Người cho ta ăn cái gì?”

Dạ Nhược Ly nhìn gã một cái, thần sắc lạnh lùng: “Độc được, hơn nữa trong đó ta có bỏ thêm một ít huyền lực, chỉ cần ta niệm ý niệm trong đầu người sẽ tan thành mây khói, trọn đời cũng không được siêu sinh!”

Nghe vậy, sắc mặt ngân xà trắng bệch, lúc sau lại đổi sang xanh, sau đó, ánh mắt màu bạc ánh lên tia tuyệt vọng.

Cả đời này gã sẽ bị nữ nhân này khống chế trong tay sao?

Trong giây lát, ngân xà cảm nhận được một luồng khí tức cường đại nhảy vào trong óc, khế ước từng ký với Hoa Lạc Vũ đã bị xóa đi, lúc này, ngân xà ngạc nhiên nhìn Dạ Nhược Ly.

Đây là gì? Ngay cả khế ước cũng xóa được?

“Có người đến!” Biến sắc, Dạ Nhược Ly vung tay, đem ngân xà ném vào nhẫn Huyền linh.

Thần thông như vậy làm Quân Huyền Lăng ngây dại tại chỗ.

Tay nàng vung lên, người nọ biến mất tiêu, thần thông cỡ này sao con người có thể làm được?

Hai tay Thánh Dạ chấp sau lưng, ánh mắt đảo qua khuôn mặt Dạ Nhược Ly, giọng điệu vẫn lạnh lùng như trước: “Người yên tâm, chuyện vừa rồi cái gì ta cũng không thấy.”

Lúc này Quân Huyền Lăng mới phục hồi tinh thần, ý cười đầy mặt bước tới chỗ Dạ Nhược Ly: “Ha ha, Nhược Ly, ta cũng sẽ không nói ra, bất quá nàng thật là...”

Lời còn chưa dứt, đã thấy đám người xa xa bước tới.

Hoa Lạc Vũ đứng giữa đám đông, sắc mặt thật sự không tốt, khi nhìn thấy Dạ Nhược Ly vẫn bình yên vô sự, ánh mắt kinh ngạc, thần sắc cũng tái nhợt.

“Khế ước ngân xà trong đầu ta đã biến mất, bọn răn kia cũng không vây cản nữ nhân này, đã xảy ra chuyện gì? Ngân xà đi đâu rồi? Hơn nữa, khế ước cũng biến mất, thật sự rất kì quái.”

Có nằm mơ lão cũng không ngờ được khế ước của ngân xà lại biến mất không chút tung tích.

“Ở đây đã xảy ra chuyện gì?” Lam Thiên Ninh bước nhanh về phía Dạ Nhược Ly, ánh mắt xoẹt qua chúng xà, hỏi: “Chẳng lẽ chúng ta bị bầy Huyền thú này vây cản?”

“Thành chủ, người hiểu lắm rồi.” Dạ Nhược Ly cười nhẹ, ánh mắt cảnh cáo bầy răn: “Đám răn này và Hung thu có cừ oán, biết được chúng ta mới đối phó với thú dữ kia nên mới giúp chúng ta thâm nhập vào lãnh địa của hung thú.”

Bị tầm mắt Dạ Nhược Ly nhìn qua, lại phát hiện ra thực lực của nàng, chúng xà đồng loạt rùng mình một cái.

“Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta dẫn các người tới.”

“Gia viên (nhà) của chúng ta bị Hung thú phá hủy, bởi vậy chúng ta có mối thù không đội trời chung, hy vọng các người có thể giết được nó.”

“Ở Thanh Linh sơn này không có ai quen thuộc hơn chúng ta, để chúng ta dẫn đường các người có thể tránh được những đường quanh co, Hung thú kia thật quá ghê tởm, các vị đại nhân nhất định phải giúp chúng ta giết chết nó.”

Màn kịch này đương nhiên là do đám rắn tự biên tự diễn, nhưng giọng điệu tức giận không phải đang làm bộ, làm người khác không chút nghi ngờ.

“Ha ha, nếu các vị đã có lòng như vậy thì chuyến đi này sẽ do các vị dẫn đường, trước giữa trưa ngày mai là có thể tới nơi.” Lam Thiên Ninh cười to hai tiếng, tâm tình thật tốt, võ vai Vương Tân: “Vương gia chủ, lần này hẳn phải cảm tạ Vương gia chủ rồi, ha ha.”

Đáy lòng Hoa Lạc Vũ run lên, bởi vì lão biết đám rắn kia là do ngân xà gọi mà tới, thế nhưng chúng lại nói ra những lời như vậy, chỉ có thể đánh rớt hàm răng ngậm vào bụng nuốt xuống (không nói nên lời ==)

Lần này lão xác định ngân xà mắt tích nhất định có liên quan đến nữ nhân này.

“Hừ, bất kể thế nào người dám trêu chọc Đan gia phải chết, bởi vì không giết được người người chết sẽ là ta, những chuyện này đều là do người tự chuốc lấy, không thể trách ai được!” Trong lúc nhất thời, sát tâm Hoa Lạc Vũ nổi lên, dung nhan già nua không bộc lộ chút biểu tình.

Hôm sau, mọi người chuẩn bị đầy đủ, một lần nữa hướng đến đỉnh núi Thanh Linh mà đi.

Có Huyền thú dẫn đường hiệu quả đương nhiên không giống như lúc trước, đội ngũ rất nhanh đã có thể lên đỉnh núi.

“Các vị, chúng ta chỉ có thể đưa các vị tới đây, đây chính là hang ổ của Hung thú, cho nên chúng ta cũng nên rời đi.”

Dứt lời, chúng xà vô thức liếc nhìn Dạ Nhược Ly, thấy nàng không ngăn cản lập tức như mũi tên rời cung, chạy vội về phía chân núi, sợ chậm một giây thì ngay cả tính mạng cũng không còn.

Trừ Hoa Lạc Vũ, những người còn lại không ai nhìn thấy được ánh mắt chúng xà nhìn Dạ Nhược Ly.

“Đám rắn này quả nhiên có vấn đề, chẳng lẽ ngân xà phản bội ta? Nhưng còn có khế ước hạn chế, gã căn bản không thể phản bội lại, huống chi với thực lực của gã chưa đủ để giải trừ khế ước.”

Hoa Lạc Vũ còn chưa suy nghĩ kỹ lưỡng thì một luồng khí tức mạnh mẽ đánh tới, làm ai cũng biến sắc.

“Là ai? Dám xâm nhập vào lãnh địa của ta?”

Thanh âm này giống như vạn mã lao nhanh, dờn sóng lấp biển, những thế lực có thực lực tương đối thấp trực tiếp phun một ngụm máu chết tươi.

Thú Tôn Hung thú, cho dù có bị thương thì thực lực vẫn cường đại như vậy.

“Các vị không cần sợ, chúng ta liên thủ vây đánh nó.”

Lam Tùy Lạc phát phát tay, động thân trên xuống, tay áo bùng bùng, như một cao nhân lánh đời.

“Oanh!”

Khí thế cường đại, bụi bay đầy trời, sau đó một mãnh thú từ trên trời giáng xuống, mắt bắn hung quang chăm chăm nhìn đám người hèn mọn.

Chỉ thấy trên đầu thú có hai sừng, trên người có vẩy lân màu đen, đầu như thần lân, cái đuôi lay động trên không, hai mắt lộ ánh sáng hung tàn màu đỏ: “Dám xâm nhập vào địa bàn của ta, giết không tha!”

Khi thấy bộ dạng hung mãnh của con thú này, khí thế mọi người giảm xuống rất nhiều, lại có người sợ run người.

“mọi người không cần lo lắng, con thú này đã bị thương, thực lực chỉ là Huyền Hoàng đỉnh phong, hiện tại tất cả các Huyền Hoàng cùng ta vây nó lại, những người còn lại có đứng nhìn đi.”

Thời điểm này, huyền giả dưới Huyền Hoàng dĩ nhiên không có chút tác dụng nào, cho dù có muốn làm khiên thịt cũng không được, bởi thực lực của Hung thú thật sự quá cường đại.

“Rống, con người hèn mọn, các ngươi phải trả giá rất nhiều vì dám khiêu khích ta!”

Hung thú ngẩng đầu hét lên một tiếng, ánh mắt càng hung tàn, chưa đợi đám người kia hành động đã nhảy vào giữa đám người, lè lưỡi ra liền cuốn trúng hai Tinh Huyền sư Hoa gia vào miệng, sau đó nuốt vào bụng.

Hoa Lạc Vũ biến sắc, vội vàng quát: “Lùi lại, đám người Huyền Hoàng trở xuống lùi lại hết cho ta!”

Vốn muốn để kẻ yếu làm khiên thịt xem ra thật thất sách, nếu như nuốt phải Địa Huyền sư hay Thiên Huyền sư lão sẽ không đau lòng, nhưng lần này lại là Tinh Huyền sư.

Phần đông Huyền Hoàng đã đứng vào vị trí vây bắt Hung thú, cho dù là Huyền Hoàng đỉnh phong Lam Tùy Lạc cũng không dám thả lỏng. Mặc dù thực lực ngang với Hung thú nhưng ngoại trừ Huyền tôn, không ai có thể gây tổn thương cho nó.

“Rống, đều chết hết cho ta!”

Đầu lưỡi lại lè ra, cuốn về phía Huyền Hoàng cường giả, may mắn mọi người đều có chuẩn bị nên tránh né kịp thời.

Chúng Huyền Hoàng đồng thời rút vũ khí, dùng hết khả năng đánh úp về phía Hung thú, thế nhưng Hung thú lại có thể chế ngự đơn giản như vậy? Nếu thế thì thực hổ thẹn với danh Hung thú rồi.

Dạ Nhược Ly sờ cằm, nhìn cảnh tượng chiến đấu trước mắt, con mắt lóe lên: “Nếu Hoa gia đã muốn đối phó với ta, ta sao không nhân cơ hội này trả thù?”

Tư điểm, Dạ Nhược Ly đuổi lưng một cái, không ai chú ý đến nàng, lúc nàng đuổi người ra thì có một viên đá bắn từ trong tay nàng trúng thật mạnh vào lưng Hoa Lạc Vũ.

Thân thể Hoa Lạc Vũ bị đẩy lên phía trước, đúng lúc đuôi ba quét tới, quét lão bay ra ngoài. Lúc này lại có một viên đá đánh tới, mục tiêu lại là Hung thú.

Trên lưng truyền tới cảm giác nóng đau, Hung thú tức giận ngửa đầu rống to: “Là ai? Là ai dám đánh lên ta? Là người phải không? Hay là tên hỗn đản nhà ngươi?”

Ánh mắt của nó chính là đối diện với Hoa Lạc Vũ.

Cử động của những người kia đều lọt vào tầm mắt của nó, chỉ có Hoa Lạc Vũ bị bay ra ngoài, đương nhiên sẽ trở thành người hiềm nghi lớn nhất.

Hoa Lạc Vũ sững sờ, còn không biết đã xảy ra chuyện gì thì Hung thú đã vọt tới trước mặt, biểu lộ kia tựa hồ như Hoa Lạc Vũ và nó chính là kẻ thù không đội trời chung, rất muốn đem đối phương nghiền nát thành tro.

“Hỗn đản, dám ám toán bốn sự? Ngươi cũng có lá gan ám toán ta? Hẳn nên lấy cái chết để tạ tội?”

Ám sát? Lão ám toán nó khi nào?

Hoa Lạc Vũ đầy bụng ủy khuất, muốn nói ám toán cũng là Hung thú ám toán lão, bằng không vì sao vừa rồi lại có vật gì đó đánh vào lưng lão? Nếu như không phải tại vì thế, sao lão lại bị đuôi ba quét trúng?

Từ đầu đến cuối Hoa Lạc Vũ không hề hoài nghi người khác, ở trong mắt lão đám kia cũng chỉ là con sâu con kiến, làm sao có năng lực ám toán lão? Vì vậy nhất định là Hung thú đã giở trò.

“Đi chết đi!”

Hung thú hét lớn một tiếng, muốn dẫm chết Hoa Lạc Vũ.

Nhưng lúc chân của nó sắp giẫm lên người Hoa Lạc vũ, thì đột nhiên dừng lại...

“Ầm ầm!”

Thân thể cực lớn lão đảo ngã xuống đất, trực tiếp đè lên người Hoa Lạc Vũ, mà trên thân thể to lớn kia lại có máu chảy ròng ròng, toàn bộ đỉnh núi đều nghe thấy mùi máu.

Sau lưng, thân thể Lam Tùy Lạc mềm nhũn, té xuống đất, sắc mặt tái nhợt nói: “Nhanh, mau cứu Hoa gia chủ!”

“Phụ thân, cha không sao chứ?” Lam Thiên Ninh vội vàng đỡ Lam Tùy Lạc, trong mắt không che giấu được tia lo lắng.

Hắn biết phụ thân đã sử dụng tuyệt kỹ cấm chế của Lâm gia, tuyệt kỹ này tuy lợi hại nhưng lại tiêu hao sinh mệnh, vì vậy lúc ban đầu Lam Tùy Lạc mới không dùng. Nếu như Hoa Lạc Vũ chết sẽ không còn ai có khả năng luyện đan giúp nên bất đắc dĩ mới sử dụng tuyệt kỹ.

Không lâu sau, Hoa Lạc Vũ được đào lên, lúc này lão thập phần chật vật, trong miệng còn ngậm đầy máu tươi của Hung thú, dung nhan già nua cũng đỏ lên.

Chậm thêm chút nữa, lão sẽ tắc thở mà chết.

Dạ Nhược Ly lắc đầu, có chút đáng tiếc, nếu như không giết được Hoa Lạc Vũ thì lão đúng là mạng lớn.

“Ta không sao, Ninh nhi, đi hái Thôi Linh Thảo cho phụ thân đi!” Lam Tùy Lạc lắc đầu, không muốn để Lam Thiên Ninh lo lắng, khuôn mặt suy yếu tái nhợt miễn cưỡng cười nhẹ.

“Được, con đi!” Lam Thiên Ninh gật đầu, đi đến giáp đỉnh núi, thấy linh thảo chập chờn trong gió, nội tâm lập tức kích động.

Nếu có được nó, phụ thân nhất định sẽ được cứu...

“Phụ thân, thật tốt quá, phế đi sức của 9 trâu 2 hổ (ý nói vô cùng cực khổ, tốn sức) chúng ta cũng có được linh thảo rồi.”

Cẩn thận từng chút một hái linh thảo xuống, Lam Thiên Ninh vô cùng vui sướng đi đến trước mặt Lam Tùy Lạc, dung nhan anh tuấn nở nụ cười vui vẻ, tất cả đều biết hiện giờ hắn thật sự kích động.

Lam Tùy Lạc cũng kích động theo, nếu như đan dược này được luyện chế thành công lão không cần phải chịu nỗi khổ của phản hệ nữa, tu vi cũng không chỉ dừng lại ở Huyền Hoàng nữa.

Giờ phút này, ánh mắt mọi người đều nhìn linh thảo, cũng không ai chú ý đến Hoa Lạc Vũ đang đi về phía Dạ Nhược Ly.

“Hoa gia chủ...” Lam Thiên Ninh vừa muốn mở miệng, ai ngờ một thanh âm đã chặn đứt lời hắn định nói.

“Cái gì? Người xem thường Hoa Lạc Vũ ta? Người cũng có thể luyện chế được đan dược? Còn lấy đầu ra để đảm bảo?” Hoa Lạc Vũ tức giận bất bình quay đầu, ánh mắt nhìn Lam Thiên Ninh, giống như đang nghe thấy chuyện lạ trên đời: “Thành chủ, nếu nữ tử này đã tự xưng là Luyện đan sư hơn nữa còn vượt qua Hoa Lạc Vũ ta, thì sao không để nàng thử?”

Mọi người đều nhìn Dạ Nhược Ly, lúc không ai chú ý tới, khóe môi Hoa Lạc Vũ nở nụ cười âm hiểm.

“Người nói vậy?” Quân Huyền Lăng hung hăng trợn mắt nhìn Hoa Lạc Vũ, cả giận nói: “Ta vừa rồi rõ ràng không nghe thấy Nhược Ly nói chuyện, người dựa vào gì mà dám hăm hại nàng?”

Đệ tử Vương gia bên cạnh Dạ Nhược Ly đưa mắt nhìn nhau, bọn hắn vừa rồi chỉ tập trung nhìn linh thảo, đương nhiên không chú ý đến chuyện xảy ra bên cạnh.

Nhưng nhìn biểu lộ của Hoa Lạc Vũ cũng không giống giả bộ.

“Hừ, đã nói rồi mà lại không dám thừa nhận,” Hoa Lạc Vũ hừ lạnh một tiếng, trong mắt hiện tia âm tàn: “Nàng tự xưng là chính mình biết luyện đan không ngót, cũng vũ nhục Hoa Lạc Vũ ta, bất kể như thế nào thành chủ cũng phải để nàng thử xem, nếu nàng không thể luyện được liền giao tính mạng nàng cho ta, ta muốn nàng biết rõ Hoa Lạc Vũ ta không phải là người dễ loại người ngu ngốc như nàng vũ nhục.”

89. Chương 89: Chương 8: Đan Chủ Đan Gia.

Lúc này, trong mắt mọi người đều chứa tia cười lạnh, nữ tử này hình như là người của Vương gia? Dám nói càn như vậy, còn dám nhận là biết luyện đan được, nàng cũng nhìn lại chính mình, có tư cách gì mà đòi so sánh với Hoa gia?

Hoa gia chủ chính là Luyện đan sư chân chính, nếu lão cũng không nắm chắc 10 phần chế thành đan được thì một nữ tử không hiểu thế sự như nàng dám dùng cái đầu để đảm bảo?

Đây đúng là chuyện nực cười nhất mà bọn hắn từng nghe.

“Cái này...” Lam Thiên Ninh nhướng mày, ánh mắt nhìn Dạ Nhược Ly: “Vị cô nương này, những lời kia là do người nói? Nếu như người có thể luyện chế được đan được thành công, ta nguyện ý cho cô nương một cơ hội, nếu không nắm chắc cũng không cần phải miễn cưỡng.”

Cho dù thế nào Lam Thiên Ninh cũng là thành chủ của một thành, cũng không phải thứ nào tàn ngu ngốc, sao có thể tin tưởng lời nói từ một phía của Hoa Lạc Vũ? Huống chi hắn đã sớm biết Hoa Lạc Vũ đã có thù với Vương gia từ lâu.

Hoa Lạc Vũ biến sắc, lão không ngờ rằng Lam Thiên Ninh lại cho nàng cơ hội lựa chọn, nếu thế mưu kế của lão sao có thể thực hiện được?

Con mắt chớp lên, Hoa Lạc Vũ muốn mở miệng thì sau lưng đã vang lên thanh âm lạnh nhạt: “Nếu Hoa gia chủ đã để mắt đến ta, sao ta có thể không đáp ứng chứ? Chẳng phải sẽ phụ tấm lòng của lão sao?” Khóe môi nở nụ cười lạnh, Dạ Nhược Ly chậm rãi tiến tới, một thân tự tin mà cuồng ngạo toát ra tạo nên một phong cảnh độc lập tuyệt vời.

Sau đó Dạ Nhược Ly bước nhanh đến trước mặt Hoa Lạc Vũ, túm lấy vạt áo lão, thanh âm lạnh lùng: “Hoa gia chủ, người cho rằng người là Luyện đan sư thì rất giỏi? Trong mắt ta, người so với củi mục cũng không bằng, ta đã từng gặp qua không ít Luyện đan sư nhưng cũng không có ai phế vật như người, nếu nói ta vũ nhục người, ta lại nói không có, chẳng phải uống phí tâm cơ của người sao?”

Sắc mặt Hoa Lạc Vũ đại biến, lúc trắng rồi lại xanh, trong nhất thời cũng không nói nên lời.

Thật lâu sau, lão mới hoàn hồn, giận dữ hét lớn: “Phế vật, nếu không phải lão phu bị Hung thú đã thương người đã sớm bị lão phu chặt thành 8 khúc, chỉ bằng người cũng dám nhận là Luyện đan sư? Đây đúng là nói dối không đổi sắc mặt, những người Luyện đan sư tôn quý như thế loại người phế vật như người sao có thể gặp được? Ha ha, từ lúc nào thân phận Luyện đan sư lại không đáng giá như thế?”

Những người còn lại cũng khinh thường nhìn Dạ Nhược Ly, nữ nhân này quá không biết lượng sức mình, lại dám nói chuyện như thế với Hoa gia chủ.

Sắc mặt Vương Tân trầm xuống, không đợi hắn lên tiếng, Dạ Nhược Ly đã buông tay, chậm rãi bước về phía Lam Thiên Ninh: “Đưa được liệu tới đây, ta sẽ cho lão thấy ai mới là củi mục.”

Sắc mặt tái nhợt nhìn Dạ Nhược Ly, trong lòng Hoa Lạc Vũ phát tiếng cười lạnh.

Nàng ỉnh là ai? Là Luyện đan sư sao? Vậy thì cũng thật buồn cười, chỉ bằng nàng cũng có thể điều chế ra đan được? Cho dù là lão cũng chỉ nắm chắc được 5 phần, huống chi là nữ tử trẻ tuổi như nàng.

“Nhược Ly...” Quân Huyền Lăng nhìn Dạ Nhược Ly, ánh mắt tràn đầy lo lắng.

Ngược lại bên cạnh hắn là Thánh Dạ, vẫn giữ thần sắc lạnh lùng, bộ dạng không hề lo lắng, sợ hãi nhưng nếu cẩn thận quan sát sẽ thấy trong đồng tử lạnh như băng kia chợt lóe lên tia sáng kì lạ.

“Được rồi, ta tin người một lần.”

Dù sao được liệu cũng dùng được mấy lần, vì vậy Lam Thiên Ninh cũng không lo lắng sẽ hết được liệu.

“Đây là phương pháp luyện đan...”

Lúc hắn đưa được liệu còn kèm theo một phương pháp luyện đan cổ xưa đưa cho nàng, Dạ Nhược Ly cũng không hề liếc qua một chút, lắc đầu nói: “Không cần, lấy lại đi.”

Lúc vừa mới nhìn thấy Lam Tùy Lạc, nàng đã biết thương thế của lão, tự nhiên biết rõ cần chế đan được gì. Nếu như đoán không sai, Lam Tùy Lạc trúng độc mãn tính, độc kia đã lan tràn trong kinh mạch, chẳng những thường xuyên chịu nỗi khổ phê tâm mà độc tố làm kinh mạch bị bế tắc cho nên đan điền bị bão hòa, không cách nào đột phá được.

Vì vậy nàng quyết định luyện chế là Hóa độc đan, độc bình thường có thể hóa giải được hết.

“Hừ, ngay cả phương pháp cũng không thèm nhìn, xem ra nàng hoàn toàn không biết gì về luyện đan,” Hoa Tinh Lan cười lạnh một tiếng, trong mắt bắn ra tia ngoan độc: “Nam nhân Hoa Tinh Lan ta nhìn trúng, người khác không có tư cách chiếm giữ, xem ngươi có chết hay không?”

Tựa hồ như thấy được cảnh tượng Dạ Nhược Ly đầu rơi máu chảy, Hoa Tinh Lan cười càng thêm sáng lạn. Nhặt mấy cọng dược liệu, Dạ Nhược Ly vung tay lên, một ngọn lửa xanh luyện đan xuất hiện trước mắt mọi người.

“Lò đan? Sao nàng lại có lò đan? Chẳng lẽ là Luyện đan sư thật sao?” Hoa Lạc Vũ biến sắc, lắc đầu thật mạnh nói: “Không, cái này nhất định chỉ là trùng hợp, hơn nữa cho dù nàng là Luyện đan sư cũng không có khả năng chế tạo ra đan dược này.”

Vạn chúng đều nhìn trừng trừng hỏa diễm trong tay Dạ Nhược Ly, nàng đang đưa một gốc cây dược liệu vào lò đan.

Hỏa diễm đỏ tươi, chiếu rọi dung nhan tuyệt sắc, lúc này vẻ mặt nàng đặc biệt chăm chú, tựa hồ như thời khắc này bóng dáng cuồng ngạo kia hoàn toàn biến mất.

Quân Huyền Lăng không khỏi nhìn đến ngây người, hần bỗng có cảm giác bộ dạng nghiêm túc của Dạ Nhược Ly thật sự rất mê người, thậm chí so với vẻ phong hoa tuyệt đại lại càng hấp dẫn người khác hơn.

Gió khẽ lướt qua, thổi bay bộ áo trắng, trên đỉnh núi yên tĩnh tiếng động nghe rõ ràng nhất chính là tiếng hít thở của đám người xung quanh.

Mặc kệ thực lực của nàng như thế nào, giờ phút này không thể nghi ngờ chính là tuyệt sắc.

“Hừ, người cũng chỉ là bình hoa (đẹp mà không có đầu óc) mà thôi.” Hoa Lạc Vũ không cho là đúng, hừ lạnh một tiếng, nhìn lướt qua đám đệ tử còn đang kinh diễm, trong nội tâm lại càng khinh thường: “Chẳng những là bình hoa mà còn dám mượn mỹ mạo để quyến rũ người khác, người cho rằng người có thể thoát khỏi cái chết? Bọn hắn cũng không làm chủ được đâu.”

Hoa Lạc Vũ luôn nghĩ Dạ Nhược Ly căn bản không có khả năng luyện chế được đan dược.

“Đây là...” Con mắt Lam Tùy Lạc sáng ngời, dung nhan tiêu tụy xuất hiện một tia hồng nhuận, kiềm chế nội tâm đang kích động, nhìn thật lâu lò luyện đan kia.

“Loại khí tức này nhất định có thể khôi phục lại thân thể của ta, nếu như nuốt được viên đan dược này...” Nghĩ đến đây, Lam Tùy Lạc không ngăn được kích động, ánh mắt nhìn Dạ Nhược Ly cũng thay đổi.

“Vị cô nương này thoát nhìn chỉ chừng 20 tuổi, mới 20 tuổi đã là Luyện đan sư, cái này cũng quá biến thái rồi, hơn nữa nàng cũng chưa nhìn qua phương pháp luyện đan cũng không điều chế theo phương pháp ấy, phải biết rằng phương pháp đó là lão tốn rất nhiều sức lực mới có được, thế nhưng...”

Chuyện xảy ra trước mắt hoàn toàn vượt qua sức tưởng tượng của Lam Tùy Lạc, cũng không trách lão được, Dạ Nhược Ly quả thật đã mang lại cho lão sự khiếp sợ quá lớn.

Qua một lúc sau, Dạ Nhược Ly thu hồi hỏa diễm, bàn tay trắng nõn xóc lên đỉnh lò, đan dược óng ánh bích ngọc rơi vào tay nàng, cầm lấy đan dược, đưa tới trước mặt Lam Tùy Lạc, nhàn nhạt nói: “Lão thành chủ, đây chính là đan dược ngươi cần.”

“Tốt, tốt, tốt.”

Lam Tùy Lạc nói liền ba tiếng tốt, muốn cầm lấy đan dược trên tay Dạ Nhược Ly, nhưng ngay lúc đó lại có một thanh âm không thức thời vang lên: “Lão thành chủ, ai biết được đan dược kia là thật hay giả, vạn nhất là độc dược thì phải làm sao? Loại người không có thân phận như nàng, tuyệt đối không nên tin tưởng.”

Mặt mo trầm xuống, Lam Tùy Lạc nâng mắt, lạnh lùng liếc Hoa Lạc Vũ, thanh âm ôn hòa nhưng tràn đầy xa cách: “Hoa gia chủ, người có ý gì? Là người nói nàng biết luyện đan, thế nhưng lại hoài nghi nàng, đừng tưởng lão phu không biết người luôn đối địch với nàng, không rõ nàng đắc tội với người như thế nào nhưng người cũng không nên dồn nàng vào con đường chết!”

Hoa Lạc Vũ cũng không phải dạng người ngu ngốc, tất nhiên phát hiện ra Lam Tùy Lạc đang nổi giận.

Vì cái gì? Vì cái gì mà lão thành chủ lại thiên vị nữ nhân này, nàng có địa vị gì mà khiến lão thành chủ thiên vị như thế?

Dù sao, Hoa Lạc Vũ cũng không phải Lam Tùy Lạc, Lam Tùy Lạc cảm nhận được mùi thuốc, khiến cơ thể sinh ra biến hóa làm lão thập phần khẳng định đan dược này có thể chữa được thương thể của lão.

“Phụ thân, ta cảm thấy Hoa gia chủ nói có lý.” Lam Thiên Ninh khẽ chau mày, mặc dù hần bắt mẫn với hành động của Hoa Lạc Vũ nhưng nếu đan dược kia không có tác dụng, tất nhiên phải nhờ Hoa Lạc Vũ luyện đan lại rồi.

Vì vậy cũng không nên đắc tội với Hoa Lạc Vũ.

“Đủ rồi, các người không cần nói nữa.” sắc mặt Lam Tùy Lạc lại càng trầm, giọng điệu không kiên nhẫn: “Nếu có sai lầm thì lão phu sẽ chịu trách nhiệm, các người đừng nhiều lời.”

Dứt lời, Lam Tùy Lạc nhìn Dạ Nhược Ly, cười hiền hòa: “Vị cô nương này, mặc kệ kết quả có như thế nào, lão phu cũng muốn cảm ơn cô nương, hơn nữa lão phu tin tưởng người.”

Không để ý đến ánh mắt lo lắng của Lam Thiên Ninh, Lam Tùy Lạc ngửa cổ nuốt đan dược, dược tính phát huy tác dụng trong nháy mắt, thân thể của lão lập tức co lại, sắc mặt tối sầm, mở to miệng phun ra một ngụm máu đen.

“Phụ thân, phụ thân thế nào rồi?” thấy vậy, Lam Thiên Ninh cả kinh, vội vàng chạy tới đỡ lấy thân thể Lam Tùy Lạc.

Lam Tùy Lạc giờ giờ tay, như kì tích xuất hiện, sắc mặt lão dần dần khôi phục hồng nhuận, trong thân thể tản mát ra một luồng khí tức mát lạnh, cho dù là ai cũng có thể cảm nhận được bệnh quần thân lão thành chủ đã biến mất.

Cái này...Sao có thể?

Nàng thật sự chữa được bệnh cho lão thành chủ? Phải biết, cho dù là Hoa gia chủ, cũng chỉ chắc 5 phần mà thôi.

Mọi người không khỏi nhớ lại cuộc nói chuyện vừa rồi, đồng thời gương mặt nhìn Hoa Lạc Vũ, chỉ thấy người kia lúc trước còn hăng hái không ai sánh kịp nay thần sắc đã tái nhợt, thân thể khẽ run, trông to mắt thật giống như quỷ hiện hồn.

“Không đúng, điều này sao có khả năng? Chỉ bằng nàng làm sao có thể chữa hết bệnh của lão thành chủ? Lão thành chủ tổn thương đã nhiều năm, rất nhiều Luyện đan sư thúc thủ vô sách (không cứu được), chỉ có Luyện đan sư Đan gia ở Thánh Thiên thành mới nắm chắc được 10 phần, nhưng những Luyện đan sư kia tuổi đời cũng phải hơn 100, nàng bất quá cũng chỉ là nữ tử 20 tuổi mà thôi...”

Lam Tùy Lạc cười cười, mở miệng muốn nói gì đó, nhưng thân thể đột nhiên chấn động, một luồng khí thể cường đại quanh thân phát ra, xông thẳng lên trời, trong phút chốc như mây mù khuếch tán ra.

Cho dù là người không có kinh nghiệm cũng biết đây là dấu hiệu tấn chức Huyền tôn.

Lão thành chủ đột phá được Huyền tôn, còn điều gì khiến bọn hắn kinh ngạc hơn?

Thoáng chốc, mọi ánh mắt đều nhìn về mấy viên đan dược trên tay Dạ Nhược Ly, nếu có thể đoạt được một viên phải chăng bọn hắn cũng sẽ tấn chức?

“Ha ha, Nhược Ly, nàng được lắm.” Quân Huyền Lăng thở dài nhẹ nhõm, bước đến bên cạnh Dạ Nhược Ly, vỗ vỗ vai nàng, cất cao giọng nói: “Không hổ danh là bằng hữu của Quân Huyền Lăng ta, nàng có thể thể tên chó chết kia và nữ nhân mê trai kia thế nào? Sắc mặt của bọn hắn thật sự rất dễ nhìn, ha ha...”

Quân Huyền Lăng không hề hạ giọng, mọi người ai cũng nghe thấy lời hần nói.

“Ha ha, Nhược Ly cô nương, hôm nay tính mạng lão phu là do người cứu, sau này chỉ cần Lam Tùy Lạc ta còn sống một ngày thì nhất định không cho phép kẻ nào đụng đến một sợi tóc của người.”

Nói đến đó, ánh mắt Lam Tùy Lạc lơ đãng đảo qua Hoa Lạc Vũ, trong mắt có chứa tia cảnh cáo hàm ý không cần nói cũng biết.

Hoa Lạc Vũ rung mình một cái, sắc mặt lại càng khó coi hơn, có lão thành chủ là Huyền tôn bảo hộ, gã muốn giết nữ nhân này không dễ dàng rồi.

Xem ra phải tìm cách khác, cho dù thế nào nữ nhân này phải chết!

“Vương gia chủ, lần này công lao của Vương gia chủ cũng không nhỏ.” Lam Thiên Ninh cười cười, ánh mắt nhìn Vương Tân, nói: “Hôm nay vị cô nương này đã được thành chủ phủ bảo hộ, ta hy vọng nàng ở Vương phủ sẽ không phải chịu bất cứ tổn hại nào.”

“Lão thành chủ, thành chủ, các vị cứ yên tâm, Vương mẫu biết rõ nên làm thế nào.”

Wương Tân chính là người hưng phấn nhất ngày hôm nay.

Lần này, hần xem như nhất được bảo vật rồi, đương nhiên Vương Tân sẽ không bức ép Dạ Nhược Ly luyện đan cho hần, dù sao não hần cũng chưa tàn, hần hiểu được Luyện đan sư cao ngạo không chịu được người khác ép buộc, huống chi nàng còn là người thành chủ phủ bảo hộ. cho dù Vương Tân ăn gan hùm mật gấu cũng không dám nảy sinh tà niệm với Dạ Nhược Ly.

“Lão thành chủ, người không cần phải cảm tạ ta.” Dạ Nhược Ly lắc đầu, giữa lông mày là một thế khí thoát tục lạnh nhạt: “Người có thể đột phá là do người đáng được vậy, bệnh trong thời gian dài làm kinh mạch bị tắc nghẽn nên không có cách nào tấn chức được, vì vậy người đột phá cũng nằm trong dự liệu, không hề có liên quan đến đan được này.”

Lam Tùy Lạc tán thưởng nhìn Dạ Nhược Ly, nàng chẳng những có tài nghệ luyện đan siêu quần, mà tâm tình lại không nóng nảy, kiêu căng, đúng là nhân tài hiếm có.

Chẳng biết vì sao lão có cảm giác nữ nhân này sớm muộn cũng có một ngày đứng trên cao, ngạo nghễ quan sát chúng sinh.

“Ha ha, các vị, mục đích của chuyến đi đã đạt được, cũng là lúc nên trở về,” Lam Tùy Lạc cười hai tiếng, nghiêm nhiên tâm tình vô cùng tốt: “Lần này lão phu có thể khỏi bệnh tất nhiên đều là nhờ công lao của các vị, lúc trở về nhất định sẽ hậu tạ xứng đáng, đương nhiên công lao lớn nhất chính là Nhược Ly cô nương, ta sẽ không quên phần đại ơn này.”

Rời đi trước, Dạ Nhược Ly quét mắt nhìn Hoa Lạc Vũ, sát cơ trong mắt lộ lên rồi biến mất nhanh chóng.

Người này, bị liệt vào phải chết!

Trở về Thiên Lân thành, vì muốn cảm tạ Dạ Nhược Ly, Lam Tùy Lạc tổ chức yến tiệc chiêu đãi mọi người, Vương gia có một Luyện đan sư tự nhiên nước lên thì thuyền lên, ở Thiên Lân thành dần dần có thanh danh áp chế Hoa gia.

Đối với chuyện này, mọi người trong Vương gia đều cảm tạ Dạ Nhược Ly vạn phần, dù là Vương Phỉ Nhiên cùng đám công tử quần là áo lượt cũng bị Vương Tân cảnh cáo vài lần, từ nay về sau nếu nhìn thấy Dạ Nhược Ly thì phải đi đường vòng, cũng không dám trêu chọc nàng.

Sự tình trôi qua nửa tháng, trong nửa tháng này, Dạ Nhược Ly mơ hồ cảm nhận được sắp sửa đột phá lên Huyền tôn, bởi vậy tạm thời buông tha cho đám người Hoa gia, toàn lực tập trung tu luyện.

Nhưng chưa đợi nàng đột phá, Hoa gia đã nghênh đón vị khách không mời mà tới...

— editor: aries mai. —

Trong hành lang, Hoa Lạc Vũ cẩn thận đứng hầu bên cạnh, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía lão giả áo xanh đang tĩnh tọa, do dự trong giây lát, yếu ớt hỏi: “Đan gia chủ, không biết ngài tới đây có chuyện gì?”

Lão giả áo xanh kia chính là Đan gia chủ - Đan Minh, thực lực bằng Đan trưởng lão, là Huyền tôn trung cấp.

“Sự việc xảy ra ở Thanh Linh sơn, lão phu cũng có nghe qua.” Lòng mi trắng nhú lại, khuôn mặt Đan Minh xoẹt qua tia lãnh ý: “Hoa gia chủ, người làm lão phu thật thất vọng, Đan trưởng lão rất coi trọng chuyện này, thế nhưng người lại quá vô dụng, ngay có một nữ tử cũng không xử lý được, người nói giữ người lại có lợi ích gì?”

Hoa Lạc Vũ biến sắc, mồ hôi lạnh toát ra đầy người: “Đan trưởng lão, ngài hãy nghe ta nói, việc này...”

“Đã đủ rồi, không cần nhiều lời.” Đan Minh đứng dậy, lạnh lùng đánh gãy lời Hoa Lạc Vũ: “Chuyện hôm đó lão phu cũng đã biết, bằng không thì sẽ không đích thân tới đây, nhiệm vụ của người bị thất bại, lưu người lại cũng không có tác dụng gì.”

Nói xong, Đan Minh duỗi ngón tay, ngón giữa bắn ra một ánh sáng màu bạc, ánh sáng ấy đâm thẳng vào óc Hoa Lạc Vũ, trong phút chốc, đầu gã nát ra, trực tiếp ngã xuống, mất mạng tại chỗ.

Hoa Tinh Lan sợ đến choáng váng, sắc mặt trắng bệch, thân thể mềm mại mãnh liệt run rẩy, đôi mắt đẹp tràn đầy sợ hãi.

“Tiểu cô nương, đừng sợ, lão phu sẽ không đả thương người.” Đan Minh chậm rãi bước tới chỗ Hoa Tinh Lan, dung nhan già nua lộ vẻ tươi cười ôn hòa, nhưng nụ cười ấy trong mắt Hoa Tinh Lan lại vô cùng đáng sợ, dọa nạt ta thiếu chút nữa hồn phi phách tán.

“Tiểu cô nương.” Dừng bước chân, Đan Minh cười híp mắt: “Lão phu hỏi người, người có nguyện ý giúp lão phu một chuyện không? Nếu như người nguyện ý, chờ Đan Tuyết Kỳ gả cho Vô Y công tử, lão phu sẽ cho người làm tiểu thiếp.”

Con mắt sáng ngời, Hoa Tinh Lan lập tức ném cái chết của Hoa Lạc Vũ ra sau đầu, cẩn thận hỏi: “Ngài nói thật? Ta thật sự có thể...”

Trong mắt xoẹt qua tia khinh thường, Đan Minh mỉm cười gạt đầu: “Ta là gia gia của Đan Tuyết Kỳ, lời nói của ta đương nhiên là thật, chỉ cần người giúp ta một việc, ta có thể hứa điều này, như thế nào?”

Lúc tới đây, Đan Minh hiểu rất rõ bản tính của Hoa Tinh Lan.

Hoa gia Hoa Tinh Lan bản tính cực kỳ mê trai, trong lòng nàng ta tuấn nam lớn hơn phụ thân, muốn không chế nàng ta thật dễ dàng, không lợi dụng cũng thật đáng tiếc.

Bất quá lời mới nói cũng là lừa gạt nàng ta thôi, đừng nói đến Cung Vô Y công tử không đáp ứng thành thân với Đan Tuyết Kỳ, cho dù Tuyết Kỳ thật sự trở thành nữ chủ nhân của Thương Khung giới, với tính cách của nàng sao có thể để nữ nhân khác nhúng chàm nam nhân mà nàng chọn.

“Được, ngài nói đi, muốn ta giúp gì?”

Nghĩ đến sau này mình có thể ở cùng với đệ nhất mỹ nam Thương Khung giới ngày đêm hoan lạc, Hoa Tinh Lan thèm thuồng nhỏ nước miếng, sớm đã quên người trước mặt có mối cừu thù giết cha.

Hoa Lạc Vũ thật sự rất đáng thương, vì đứa con gái này mà đắc tội với không ít người, thế nhưng kết quả nữ nhi gã yêu thương nhất lại vì tư lợi của bản thân mà từ bỏ phụ thân là gã.

Nếu Hoa Lạc Vũ sống lại, đại khái cũng bị Hoa Tinh Lan làm cho tức chết.

Tinh quang trong mắt xoẹt qua, Đan Minh khẽ cười lạnh: “Ta muốn người làm chứng, nói nữ nhân Dạ Nhược Ly vô duyên vô cớ xông vào Hoa gia, giết chết Hoa gia chủ.”

Như thế lão mới có thể danh chính ngôn thuận ra tay.

Tiền viện Vương gia vẫn yên tĩnh như ngày thường, phân đông đệ tử đều ở trong phòng tu luyện, chỉ có một ít người đi qua tiền viện.

Sắc trời về chiều, Vương gia đang yên ắng bỗng một thanh âm cường đại vang lên, vang vọng từng đợt: “Vương gia chủ, người của Thánh Thiên thành đến phỏng bái, còn không mau ra đây cho lão phu?”

“Thánh Thiên thành?”

Nghe tên, trong lòng mọi người Vương gia cả kinh, Vương Tân dẫn dắt đám người ra ngoài cửa.

Người đến phỏng bái loại tôm tép như Vương gia, trong thanh âm lại không có chút hảo ý, ai nghe cũng hiểu được, từ khi nào mà người Vương gia lại trêu chọc người Thánh Thiên thành? Nếu không vì sao cường giả Thánh Thiên thành lại tới đây?

Vương Tân dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra ngoài cửa lớn, nhìn thấy Đan Minh đứng bên cạnh Hoa Tinh LAN, kinh ngạc xoẹt qua trong mắt, ôm quyền nói: “Vị đại nhân này, không biết Vương gia có chỗ nào đắc tội với ngài? Kính mong đại nhân nói rõ.”

“Hừ,” Đan Minh phất tay, con mắt ác liệt: “Đám Vương gia các người phải chăng có một nữ tử tên Dạ Nhược Ly? Nữ nhân kia mau lăn ra cho lão phu!”

Ba chữ cuối cùng như sấm chớp rền vang, vang vọng khắp sân Vương gia, đồng thời khí tức lan ra bao phủ Vương gia, làm mọi người đều khó thở.

Sắc mặt Vương Tân đại biến, quay đầu phân phó hạ nhân bên cạnh: “Dạ Nhược Ly, Quân Huyền Lăng sao chưa tới? Nhanh, nhanh gọi bọn họ tới đây.”

“Không cần, chúng ta tới rồi...” thời khắc đó một thanh âm nhàn nhạt vang lên.

Mọi người quay đầu lại liền thấy đám người Dạ Nhược Ly đang chậm rãi bước tới, mà ở Vương gia hơn 20 người, 3 người này cũng trở thành bằng hữu không rời nhau nửa bước.

Cho dù lúc đầu Quân Huyền Lăng không thích cái người im lặng, cả ngày, toàn thân lại bốc ra hàn khí là Thánh Dạ nhưng cũng chậm chậm tiếp nhận coi y như bằng hữu.

“Huyền tôn trung cấp?” Ánh mắt Dạ Nhược Ly rơi trên người Đan Minh, cũng không bị khí tức của lão lay động.

Chỉ là một Huyền tôn trung cấp mà thôi, Bạch Hổ cũng có thể tiêu diệt dễ dàng huống chi là nàng ngang tay lão, hơn nữa ngay cả Đan trưởng lão nàng còn sợ sao có thể e ngại một Huyền tôn trung cấp?

Nhưng nàng cũng không hành động gì, chỉ là quan sát phản ứng của đám người bên ngoài.

“Đúng vậy, chính là nàng, là nàng giết cha ta!” Đây cũng gọi là cừ thù gặp mặt hết sức đỏ mắt, chỉ nghĩ tới vị trí bên cạnh Thánh Dạ là Dạ Nhược Ly, hai mắt Hoa Tinh Lan liền bốc hỏa.

Bộ dạng như thế trong mắt người khác thật đáng tin cậy.

“Vương gia chủ, người có nghe thấy không?” Đan Minh cười lạnh hai tiếng, trong mắt dần hiện tia sát cơ: “Hoa Tinh Lan thiên phú xuất chúng, đã được lão phu thu làm môn hạ, hôm nay phụ thân đồ đệ lão phu qua đời, là sư phó như ta sao có thể không ra mặt báo thù cho ái đồ?”

Danh chính ngôn thuận ra tay cũng cần phải có một lý do.

Vì vậy, Đan Minh cũng không ngại nói dối.

Vương Tân chuyển đổi tâm tư, cắn răng nói: “Vị đại nhân này, nếu chuyện này là do nàng trêu chọc tới thì Vương Tân ta nguyện ý giao nàng ra, tùy ý đại nhân xử lý, hy vọng đại nhân đại lượng, đừng giận chó đánh mèo.”

“Vương gia chủ, người đại nghĩa như vậy, tiền đồ chắc chắn vô lượng.” Đan Minh vuốt râu, cười hài lòng.

Hành động của Vương Tân cũng nằm trong dự liệu của lão.

“Vương Tân, người vô sỉ!” Quân Huyền Lăng nắm chặt tay, hung hăng trừng mắt nhìn Vương Tân: “Người đã quên địa vị của Vương gia ngày hôm nay vì sao mà có? Với thực lực của Vương gia các người có thể làm được sao? Nếu không phải mọi người ở Thiên Lân thành nể mặt Nhược Ly, người có đáng được mọi người để vào mắt? Hôm nay người lại vong ân phụ nghĩa, sợ chết, người xứng đáng làm gia chủ sao?”

Sắc mặt đại biến, Vương Tân lạnh lùng liếc nhìn Quân Huyền Lăng: “Thiện hữu thiện báo, ác hữu ác báo, nếu như nàng không giết người sao có thể bị báo ứng?”

“Ha ha, Vương Tân, những lời này là do ngươi nói.” Quân Huyền Lăng cười to hau tiếng, vẻ mặt khinh thường: “Huống chi, những ngày này Dạ Nhược Ly đều ở cùng chỗ với bọn ta, sao ta lại không thấy nàng đi giết người? Hơn nữa, cậu tặc Hoa gia hãm hại Nhược Ly nhiều lần như vậy, theo ta thấy hẳn chết thật sự rất tốt a.”

“Làm càn!” Vương Tân hét lớn một tiếng, lo lắng nhìn Đan Minh, thấy lão cũng không vì vậy mà tức giận, mới thở nhẹ nhõm, nhìn qua Quân Huyền Lăng, thanh âm lạnh lùng nói: “Vị đại nhân cường giả tôn quý sao có thể vu oan giá họa cho nàng? Mà nàng giết ai lại không giết, dám giết trúng người đại nhân muốn che chở? Bất quá chết trong tay Huyền tôn cường giả cũng không oan!”

“Ngươi...” Khuôn mặt tuấn tú của Quân Huyền Lăng tái nhợt, làm việc nghĩa không chùn bước, đứng bên cạnh Dạ Nhược Ly: “Các ngươi muốn động thủ với Nhược Ly, trước tiên phải bước qua xác ta.”

Thánh Dạ trước sau lạnh lùng như băng, lúc này cũng tiến lên một bước, cùng Quân Huyền Lăng đứng một trái một phải bên cạnh Dạ Nhược Ly.

“Động thủ? Động thủ với ai? Ở Thiên Lân thành, ta ngược lại muốn nhìn xem ai có lá gan lớn như vậy, dám đụng đến ân nhân của Lam Tùy Lạc ta.”

Lời nói vừa xong, ở không xa, phụ tử Lam Tùy Lạc đang bước tới chỗ Dạ Nhược Ly, chỉ thấy trong mắt Lam Tùy Lạc tóe lên lửa giận, lạnh lùng không ai bì nhìn Đan Minh.

“Ta còn tưởng là ai, hóa ra là Đan gia chủ, đã từ xa tới đây sao lại không vào thành chủ phủ làm khách lại đi khó dễ hậu bối?”

Bị nói toạc ra thân phận, sắc mặt Đan Minh bất thiện: “Lam thành chủ, như thế nào? Ngươi muốn ngăn ta? Cho dù ngươi đột phá lên Huyền tôn cũng không phải là đối thủ của ta!”

Đan gia? Thần sắc Dạ Nhược Ly trầm xuống, không nghĩ tới là người của Đan gia, Đan gia mấy lần muốn tru sát nàng, cũng không thể bỏ mặc Đan gia tiêu dao được nữa.

“Ha ha, Đan gia chủ, ngươi là Đan gia gia chủ, Huyền tôn trung cấp thì đã sao? Ngươi thật sự rất mạnh, nhưng Lam mô cũng không phải là hạng người tham sống sợ chết. làm sao có thể vứt bỏ ân nhân không để ý đến, hơn nữa ngươi đừng quên ta là nhất mạch Lam trưởng lão đấy. những chuyện như thế này ta sẽ truyền tin cho Lam trưởng lão, nhờ Giới chủ làm chủ.”

Nắm chặt tay, thần sắc Đan Minh lóe tia độc ác, cái tên hỗn đản chết tiệt này, dám ngăn cản Đan Minh lão làm việc!

“Được, nếu ngươi đã nói như vậy thì ta sẽ để Giới chủ làm chủ, nữ tử này tạm thời ta sẽ không giết nàng, chỉ đem nàng đến Thánh Thiên thành, nhưng thời gian sống của nàng cũng không còn nhiều.”

Tuy không cam lòng nhưng lão cũng biết rõ chỉ còn cách này.

“Nhược Ly...” Quân Huyền Lăng nắm lấy cánh tay Dạ Nhược Ly, giữa lông mày không che giấu sự lo lắng.

Dạ Nhược Ly mỉm cười, ra hiệu cho hắn yên tâm, sau đó nhìn Đan Minh, thản nhiên nói: “Ta đi cùng ngươi.”

Ý của nàng là tiến vào Thánh Thiên thành, nhưng vào Thánh Thiên thành cũng cần có người dẫn đường, nếu không không thể tiến vào được, cho nên nàng luôn đợi cơ hội, hôm nay có cơ hội tốt như vậy, sao nàng có thể bỏ qua?”

Nếu không chỉ bằng Huyền tôn trung cấp có thực lực gì mà đòi mang nàng đi?

“Lão thành chủ, sự tình ngày hôm nay Nhược Ly sẽ ghi nhớ trong lòng, bất quá hai vị bằng hữu này của ta làm phiền thành chủ chiếu cố.” ánh mắt Dạ Nhược Ly nhìn Lam Tùy Lạc cười, với thực lực của Thánh Dạ nàng không lo lắng y sẽ gặp chuyện ở đây, cho nên người nên lo lắng chỉ có mình Quân Huyền Lăng.

Đối mặt với cường địch, Quân Huyền Lăng không hề chùn bước đứng bên cạnh nàng, làm nàng tiếp nhận hẳn là bằng hữu của nàng, mà biểu hiện của Lam Tùy Lạc làm nàng rất hài lòng.

Lúc này Lam Tùy Lạc còn không biết vì chuyện hôm nay mà về sau lão gặp không ít kì ngộ, về phần Vương gia, tất nhiên là ân hận cả đời.

Ánh mắt nhìn Hoa Tinh Lan, Dạ Nhược Ly cười lạnh.

Đáng tiếc Đan Minh cũng biết rõ tính cách có thù tất báo của Dạ Nhược Ly nên mới đem Hoa Tinh Lan làm nhân chứng.

Vì muốn tiến vào Thánh Thiên thành, Dạ Nhược Ly thu liễm sát ý.

Hoa Tinh Lan hẳn phải chết, chỉ là nàng không vội...

Quân Huyền Lăng nhìn qua bóng dáng Dạ Nhược Ly, lòng càng căng thẳng, vội vàng muốn ngăn cản, ngay lúc đó lại truyền tới một thanh âm lạnh như băng: “Nàng không có việc gì.”

Thánh Dạ chấp hai tay sau lưng, áo trắng phiêu nhiên, trong mắt hiện lên tia sáng mờ mịt.

Trực giác nói cho y biết Dạ Nhược Ly phải đi, không ai có thể ngăn cản được, nhưng là nàng nguyện ý tới vào Thánh Thiên thành, chỗ đó khẳng định có lý do để nàng làm thế.

Lúc bóng dáng Dạ Nhược Ly dần biến mất, Thánh dạ cũng lạnh lùng xoay người đi, hướng về phía ngược lại.

“Này, người muốn đi đâu?” Quân Huyền Lăng nao nao, khó hiểu hỏi.

Thánh Dạ không trả lời, trong chớp mắt, bóng dáng màu trắng biến mất trước mặt Quân Huyền Lăng...

“Thiên Ninh, nhanh, truyền tin cho Lam Trưởng lão, đến Thánh Thiên thành chỉ có Lam trưởng lão mới giúp nàng.” Phục hồi tinh thần, Lam Tùy Lạc vội vàng phân phó, ánh mắt nhìn Quân Huyền Lăng, thở dài, vỗ vai hắn: “Tiểu tử, người yên tâm đi, Thánh Thiên thành có người của lão phu, Đan gia ỉnh nhưng Lam trưởng lão cũng rất lợi hại, tuyệt không để nàng chịu thiệt, hiện tại người cứ theo ta trở về thành chủ phủ, đừng đứng ngây người nữa.”

Nói xong, ánh mắt ác liệt nhìn Vương Tân.

Bị ánh mắt như vậy nhìn tới, Vương Tân run mình một cái, vô ý thức né tránh.

Đã có được lời cam đoan của Lam Tùy Lạc, Quân Huyền Lăng thở nhẹ nhõm, nói: “Được, ta tin tưởng Nhược Ly phúc lớn mạng lớn, không có việc gì, nàng sẽ không có chuyện gì...”

Hắn sẽ giấu tài, đợi sau này có thực lực tất nhiên sẽ vì nàng mà diệt Đan gia!

90. Chương 90: Chương 9: Đột Phá, Huyền Tôn

Thánh Thiên thành, trong Thánh Huyền sơn.

Một tòa nhà xa hoa lặng yên đứng trong dãy núi, sương mù dày đặc tỏa ra khắp nơi, nếu có thể ở đây tu luyện thì đúng là làm chơi ăn thật.

Lúc này, ở trong phòng nghị sự là mấy lão giả tóc bạc phơ, nếp nhăn mọc tràn lan ngồi vây quanh bàn gỗ, thần sắc ngưng trọng hơn bao giờ hết.

“Mấy vị, thành chủ Lam gia ở Thiên Lâm thành truyền tin tới, người lúc trước không để ý đến lời cảnh cáo của Đan trưởng lão ra tay giết chết nha đầu Diệp Thu bị tên khốn kiếp Đan Minh gây khó dễ.”

Giọng điệu Lam trưởng lão cứng rắn vang lên, Trương trưởng lão, Ngô trưởng lão, Hỏa trưởng lão hai mắt nhìn nhau.

“Tiểu gia hỏa thật biết gây rắc rối, không biết lần này lại làm gì đây?”

“Hừ, còn phải nói sao? Nhất định là lão cầu Đan gia ý thể hiếp người, khi dễ tiểu bối, lão ta có được một điểm uy phong của cao thủ? Thật không biết loại người như thế sao có thể làm Đan chủ Đan gia?”

“Các vị, trước tiên nghe ta nói hết đã.” Lam trưởng lão đánh mặt bàn, nhướng mày, nói ra chuyện xảy ra ở Thiên Lân thành, sau đó lại nói: “Trong thư Lam Tùy Lạc có viết rằng là bị vu oan hãm hại, mà cho dù có bị oan hay không chúng ta cũng không thể bỏ qua.”

Ngô trưởng lão và Trương trưởng lão sững sờ, nếu như nói ra lời này là Hỏa trưởng lão, bọn hắn cũng không chút ngạc nhiên, nhưng lời này lại là người có tính cách trầm ổn, tâm tư nhanh nhẹn Lam trưởng lão nói ra.

Làm cho bọn hắn không khỏi nghĩ sâu xa.

“Lam trưởng lão, cho dù là tiểu gia hỏa kia có thể đánh bại được Thiên Huyền sư, nhưng thật sự có đáng để chúng ta ra mặt không? Nếu là bình thường ta sẽ không để ý mà bảo vệ tiểu gia hỏa này, nhưng lúc này Thương Khung giới chúng ta đang gặp nguy cơ, nếu như có nội chiến, chỉ sợ kẻ thù bên ngoài sẽ thừa cơ hưởng lợi.”

Lam trưởng lão gật nhẹ đầu, nhàn nhạt cười: “Ngô trưởng lão, người nói cũng có đạo lý, đúng rồi, người có biết bệnh tình của Lam Tùy Lạc?”

Mọi người nhìn nhau, không biết Lam trưởng lão nói vậy là có ý gì?

Lam Tùy Lạc là người của Lam gia, tự nhiên là chỗ bọn hắn hay lui tới, phương pháp đan dược kia cũng là do Lam trưởng lão tìm thấy, vốn muốn Đan gia hỗ trợ nhưng Đan gia không muốn cứu thứ chi Lam gia.

“Bệnh của Lam Tùy Lạc đã khỏi, hơn nữa đã đột phá lên Huyền tôn.”

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của bọn hắn, Lam trưởng lão chậm rãi mở miệng, thanh âm nhàn nhạt nhưng lại hung hăng đâm vào lòng mọi người, làm bọn hắn ai cũng ngây ngẩn.

Bệnh của Lam Tùy Lạc đã được chữa khỏi? Chẳng lẽ Đan gia xuất thủ? Không, tuyệt đối không thể, Đan gia sẽ không hạ thấp tư thái đi cứu một người bé nhỏ như thế trong Lam gia.

Như vậy, trên đời này ngoài Đan gia ra có người còn có thể luyện đan.

Chẳng lẽ là...

“Các người đoán không lầm, điều chế đan dược cho Lam Tùy Lạc đúng là nữ tử Dạ Nhược Ly kia.”

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc kia, Lam trưởng lão cười khổ một tiếng, lúc trước lão cũng trải qua cảm giác như vậy không phải sao? Chỉ là lão tin tưởng Lam Tùy Lạc sẽ không nói dối lão.

Xem ra tiểu gia hỏa này thật sự khiến bọn hắn tán thưởng a.

“Hơn nữa, ở bên trong Thanh Linh sơn có một đám xà nói sẽ dẫn Lam Tùy Lạc đi vào lãnh địa của Hung thú, mà tin tức ta vừa thu được sau khi điều tra chính là...”

“Như thế nào?” Mọi người sững sờ hỏi, bọn hắn dĩ nhiên bị lời nói của Lam trưởng lão làm cho choáng váng.

“Tiểu gia hỏa này, nàng thật ra là Huyền Hoàng đỉnh phong, ha ha, 20 tuổi đã là Huyền Hoàng đỉnh phong, thiên phú đến bậc nào? Cũng quá biến thái đi, Đan Tuyết Kỳ Đan gia thì sao? Năm nay đã 24 tuổi mới chỉ đột phá lên Huyền Hoàng, ở Thương Khung giới 24 tuổi đạt được Huyền Hoàng cũng có thể gần bằng Vô Y công tử, hôm nay lại có nữ tử 20 tuổi đạt đến Huyền Hoàng đỉnh phong, các người nói xem nàng không đáng để chúng ta lôi kéo sao?”

20 tuổi đã là Huyền Hoàng đỉnh phong... cái này, đây là chuyện mà con người có thể làm được sao?

“Biến thái, cái này cũng thật sự biến thái quá đi nha?” Hỏa trưởng lão tức giận bất bình, đầy bụng ủy khuất: “Nhớ năm đó, chúng ta 20 tuổi vẫn còn đang cố gắng đột phá lên Huyền Hoàng mà nàng đã là Huyền Hoàng đỉnh phong rồi, nhưng Thương Khung giới chúng ta cũng có Vô Y công tử, 22 tuổi là Huyền Hoàng đỉnh phong, 24 tuổi đã đến Huyền tôn rồi.”

“Lam trưởng lão.” Trương trưởng lão nhíu chặt mi tâm, giữa lông mày xoẹt qua tia hoài nghi: “Nếu nàng là Huyền Hoàng đỉnh phong, vì sao lại giấu giếm thực lực đi vào Thương Khung giới? chuyện này còn có ai biết nữa không?”

Hiển nhiên Trương trưởng lão so với người thường muốn biết nhiều hơn, chỉ là lão không có cách nào hiểu được vì sao Dạ Nhược Ly lại phải thâm nhập vào Thương Khung giới? Chẳng lẽ nàng là gian tế?

“Có lẽ nàng có mục đích của nàng, bất quá ta cảm giác được nữ tử này không có địch ý.” Lam trưởng lão hiền hòa cười, ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua trời xanh, lộ vẻ thâm thúy: “Thương Khung giới sắp gặp nạn, chẳng biết tại sao ta có cảm giác có lẽ nàng là người giác cứu cho Thương Khung giới...”

Ai cũng không thể ngờ Lam trưởng lão lại đánh giá cao tiểu gia hỏa này như vậy.

Nữ tử trẻ tuổi như thế có thể hóa giải được nguy cơ của Thương Khung giới sao? Điều này sao có thể được cơ chứ? Thế nhưng trực giác của Lam trưởng lão rất chuẩn, đều đoán chính xác được 8, 9 phần.

Cho dù như thế nào nữ tử này, không thể chết được!

Chúng trưởng lão nhìn nhau, đồng thời cùng đưa ra quyết định.

Nội thành Thánh Thiên thành đều là những gia tộc quyền thế ngút trời, đại gia tộc gồm có Đan gia, đồng sự, Trương gia và Ngô gia, những gia tộc này đều có người làm trưởng lão trong Thánh Huyền sơn, vì vậy cũng trở thành thế gia mạnh nhất Thánh Huyền sơn.

Nếu như nói Thánh Thiên thành ở Thương Khung giới có nhiều thế lực khác nhau thì ở Thánh Huyền sơn chỉ có duy nhất một phương hướng.

Có thể được tiến vào Thánh Huyền sơn tu luyện, tu vị tăng lên rất nhanh, hơn nữa Thánh Huyền sơn là nơi Giới chủ ở, tượng trưng cho quyền lực cao nhất Thương Khung giới, cho dù có cường đại như Đan gia cũng phải cúi đầu xưng thần.

Lúc này, trời chiều bao phủ cả Đan gia, một bóng dáng xinh đẹp dưới cây liễu chậm rãi bước về phía sân.

Quần áo màu xanh ôm trọn thân hình hoàn mỹ, bên hông buộc một cặp váy màu tím, tóc tùy ý xõa sau vai, gió nhẹ thổi qua lộ ra đôi vòng tai tinh xảo.

Dưới ánh mắt kinh diễm của mọi người, nữ tử thanh y đi thẳng về phía thư phòng, cũng không thông báo mà đẩy cửa bước vào.

Toàn bộ Đan gia cũng chỉ có nàng ta là cháu ruột của Đan gia chủ - Đan Tuyết kỳ, không cần thông báo cũng có thể tùy ý vào thư phòng.

“Tuyết Kỳ, có chuyện gì sao?” Đan Minh ngẩng đầu, nhìn nữ tử thanh y nháy mắt, dung nhan già nua hiện tia ôn hòa: “Ha ha, có việc tìm gia gia sao?”

“Ta nghe nói gia gia đã trở về, vì vậy tới vấn an.” Đan Tuyết Kỳ mỉm cười, chậm rãi bước tới trước mặt Đan Minh: “Gia gia, nghe nói người từ Thiên Lân thành đem về một nữ nhân?”

“Đúng vậy, nữ nhân kia trêu chọc Đan trưởng lão, ta phải tự thân ra trận đem nàng về.” Nói đến đây, Đan Minh thở dài, bất đắc dĩ nói: “Hết lần này đến lần khác chỉ thứ Lam gia kia quấy thật nhiều, nếu không ta đã đánh chết nữ nhân kia tại chỗ rồi, sau đó ta còn muốn đến Thánh Huyền sơn, nhờ Giới chủ làm chủ cho ta.”

Đan Tuyết Kỳ mấp máy môi, con mắt khẽ chớp, tóc mai rơi xuống, gió thổi qua nhẹ nhàng ma sát đôi gò má, mang lại loại hấp dẫn không thể nói nên lời.

“Gia gia, Vô Y công tử khi nào sẽ ra ngoài?”

Nói đến đây, hai gò má đỏ bừng, thẹn thùng cúi đầu.

Nhìn thấy bộ dạng của Đan Tuyết Kỳ, khó có được tư thái xấu hổ này, Đan Minh ý vị thâm trường cười nói: “Tuyết Kỳ, Vô Y công tử rất nhanh sẽ rời khỏi chỗ kia, ha ha, lúc đó Giới chủ sẽ đích thân làm chủ cho hôn sự của hai người, đây chính là lời hấn đáp ứng ta, ha ha, người cứ ngoan ngoãn chờ làm tân nương đi.”

Nghe vậy, trong lòng Đan Tuyết Kỳ cực kỳ vui vẻ nhưng cũng không bộc lộ ra ngoài: “Gia gia, thế nhưng Vô Y công tử chưa từng liếc mắt nhìn Tuyết Kỳ, Tuyết Kỳ cũng nghe nói hắn đã thành thành ở bên ngoài...”

“Tuyết Kỳ, người cứ yên tâm, chỉ là một nữ nhân thế tục sao có thể so sánh với con gái Đan gia? Trừ người của Đan gia ta còn ai có thể xứng đôi với Vô Y công tử? Cho dù Vô Y công tử không đáp ứng thì sao chứ? Giới chủ là sư phụ của Vô Y công tử, nếu như hắn không nghe lời thì chính là cãi lệnh sư phụ, chẳng những lưu lại tiếng xấu muôn đời mà cũng sẽ bỏ qua cơ hội tốt kể thừa Thương Khung giới, Vô Y công tử cũng không phải kẻ ngốc, tin tưởng hắn sẽ biết lựa chọn như thế nào.”

Có được lời cam đoan của Đan Minh, tâm tình Đan Tuyết Kỳ mới thả lỏng.

Đột nhiên Đan Tuyết Kỳ nhớ lại mười mấy năm trước, lần đầu tiên nhìn thấy Cung Vô Y, từ đó bắt đầu si mê, cho nên những năm sau đều rơi vào vực sâu thống khổ.

Cho dù mười mấy năm qua Cung Vô Y cũng không có nói với nàng ta một câu cũng không để cho nàng ta sắc mặt tốt, nhưng nàng ta vẫn có thể vui vẻ chịu đựng.

Mà nàng ta cũng cố gắng tu luyện, đều là vì nam nhân kia, chỉ vì một ngày nọ có thể xứng đôi đứng bên cạnh hắn, cuối cùng cũng thành công, gần 24 tuổi đã đạt được Huyền Hoàng, như thế đã đủ xứng đôi với hắn rồi. Hơn nữa, ở Thương Khung giới cũng chỉ có nàng ta và hắn là tài giỏi nhất, không có nữ nhân nào có thể so sánh với nàng ta.

“Tuyết Kỳ, lần này Vô Y công tử ra ngoài chắc chắn sẽ có thay đổi nghiêng trời lệch đất, người cũng đừng để thua xa quá, chờ người lên được Huyền tôn, ta sẽ nói Giới chủ sắp xếp cho người đi tới chỗ kia tu luyện.”

Đan Minh cổ vũ Đan Tuyết Kỳ, khẽ cười nói: “Gia gia cũng muốn đi một chuyến đến Thánh Huyền sơn, cũng không muốn nói nhiều, người đừng làm gia gia thất vọng, gia gia tin tưởng một ngày nào đó người sẽ đạt được thành tựu to lớn, có thể cùng Vô Y công tử quản lý Thương Khung giới.”

Nghĩ đến cảnh tượng đó, hai gò má Đan Tuyết Kỳ lại nhiễm hồng, trong mắt hướng đến mục tiêu kia...

— — editor: aries mai. — — —

Bên trong đại điện Thánh Huyền sơn, trên ghế màu vàng có một nam tử đoan chính đang ngồi, thân hình to lớn cao ngạo lộ ra một luồng khí thế cường đại, hai mắt uy nghiêm nhìn đám người phía dưới, thanh âm ôn hòa: “Mấy vị trưởng lão Thánh Huyền sơn và Đan gia chủ tìm bốn tọa có chuyện gì?”

Nói đến đây, ánh mắt dừng lại trên người Dạ Nhược Ly và Hoa Tinh Lan: “Mặt khác, các người đã quên quy củ Thánh Huyền sơn? Nơi này có thể để người ngoài vào sao? Các nàng là ai? Bốn tọa nhớ rõ Thánh Huyền sơn không có đệ tử này.”

“Bẩm Giới chủ.” Đan trưởng lão nhìn Dạ Nhược Ly, cười lạnh, tiến tới phía trước nói: “Thời gian trước, Đan gia chủ nhìn trúng một nữ tử muốn thu là đồ đệ, ai ngờ lại có người đồ kị nữ đệ tử của Đan Minh, thiết kế hãm hại, giết chết cả nhà, cầu Giới chủ làm chủ cho Đan gia chúng ta.”

“Ah?” Thương Quỳnh chớp mày kiếm, ánh mắt lại nhìn hai nữ tử, giọng điệu uy nghiêm lạnh lùng: “Hai người các người nói cho bốn tọa biết có chuyện này sao?”

Khí thế cường đại của Thương Quỳnh áp xuống làm Hoa Tinh Lan sớm lạnh run, sắc mặt tái nhợt, trái lại Dạ Nhược Ly không hề biến sắc, trên người lại tỏa ra một luồng khí thế kiêu ngạo bất tuân (cương quyết bướng bỉnh), thật khiến Thương Quỳnh nhìn nhiều hơn một chút.

“Giới chủ đại nhân.” Hoa Tinh Lan run rẩy quỳ rạp xuống đất, bộ dạng thật đáng thương nói: “Cầu xin đại nhân vào chủ cho tiểu nữ, nữ nhân chết tiết này dám chạy tới Hoa gia đại khai sát giới, giết chết phụ thân tiểu nữ, những điều này đều là tận mắt nhìn thấy, kính xin đại nhân trừng trị hung thủ thích đáng.”

Thương Quỳnh không nói gì, ánh mắt màu đen tựa hồ như nhìn thấu tất cả chăm chú nhìn Hoa Tinh Lan.

Hoa Tinh Lan không chịu nổi ánh mắt của hắn, thiếu chút nữa tiểu trong quần (ta chém =.), trên đỉnh đầu truyền tới tiếng cười khê: “Chuyện nhỏ như vậy các người tự giải quyết là được, tại sao lại đến Thánh Huyền sơn? Chẳng lẽ thấy bốn tọa rảnh rỗi nên đem chuyện nhỏ nhặt này phiền toái bốn tọa?”

Đan Minh lau mồ hôi lạnh, ngay cả ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng Thương Quỳnh: “Là như vậy, Giới chủ đại nhân, ta vốn tự mình xử trí nhưng người của Lam gia lại ngăn cản ta, hơn nữa còn uy hiếp ta, bắt đắc dĩ mới nhờ Giới chủ làm chủ.”

Ngừng lại một chút, ánh mắt xoẹt qua tia âm tàn, lại nói: “Hơn nữa, theo tin tức điều ta được thì thực lực nữ tử này là Huyền Hoàng đỉnh phong, một Huyền Hoàng đỉnh phong lại che giấu thực lực tiến vào Thương Khung giới, trời đất chứng giám nàng chính là gian tế, Giới chủ đại nhân loại gian tế này không thể tha được!”

“Con mẹ nó người nói láo!” Hỏa trưởng lão hung hăng trợn mắt nhìn Đan Minh, cất bước tiến lên, ôm quyền nói: “Giới chủ đại nhân, người ngàn vạn lần đừng nghe lời nói một phía của Đan gia chủ, có một số chuyện không chứng thực thì làm sao biết được?”

Một bên nói là gian tế, một bên lại nói không phải, cho dù Thương Quỳnh thiên về phía Đan gia chủ nhưng cũng không thể phán quyết tung lung, làm chúng trưởng lão thất vọng.

Mây kiếm nhú lại, ánh mắt Thương Quỳnh nhìn Dạ Nhược Ly, trong nội tâm không khỏi tán thưởng nàng gặp nguy mà không loạn, phần tâm tính này ở Thương Khung giới cũng được xem là hiếm có.

“Người là Huyền Hoàng đỉnh phong?”

Dạ Nhược Ly biết rõ chuyện này đã bị lộ hơn nữa đã đi vào Thánh Huyền sơn nàng cũng không có ý định giấu giếm nữa, cho nên, mắt trừng những người ở đây, khẽ gật đầu nói: “Đúng vậy, ta xác thực là Huyền Hoàng đỉnh phong.”

Tuy sớm biết chuyện này nhưng nghe chính miệng nàng nói ra, mọi người vẫn cảm thấy kinh ngạc.

Biến thái, mười phần biến thái, 20 tuổi là Huyền Hoàng đỉnh phong, thành tựu này ở Huyền Vũ đại lục quả thật là tiền vô hậu khoáng (chưa từng có), vượt qua sự tưởng tượng của mọi người.

Hoa Tinh Lan biến sắc, ả không thể ngờ rằng người Hoa gia trăm phương ngàn kế muốn đối phó lại là một Huyền Hoàng đỉnh phong, cho dù ả có ngang ngược càn rỡ, ngực to không nào cũng biết được 20 tuổi đạt đến Huyền Hoàng đỉnh phong là gì.

Đột nhiên trong lòng nổi lên tia hồi hận, nhưng nhớ lại lời hứa của Đan minh, cái hồi hận không nhiều ấy biến mất không chút dấu vết.

Thương Quỳnh nao nao, trong mắt xoẹt qua tinh quang khác thường, lại hỏi: “Người đến Thương Khung giới, phải chăng có mục đích?”

“Phải.”

Lần nữa, mọi người lại ngây ngẩn, dù sao thì cũng không ai ngờ nàng sẽ thừa nhận dứt khoát như thế, lập tức Thương Quỳnh cũng không biết hỏi cái gì.

Thực lâu sau, Thương Quỳnh hồi phục tinh thần, mặt không biểu tình nhưng trong mắt lại hiện tia mờ mịt: “Mục đích của ngươi là gì?”

Dạ Nhược Ly liếc nhìn Thương Quỳnh, chân mày cau lại, đối với tình hình ở Thương Khung giới nàng cũng không biết, vì vậy cũng không muốn nói ra mục đích của chuyến đi này.

“Ta thừa nhận, ta tới đây là có mục đích,” Sau đó ánh mắt Dạ Nhược Ly nhìn Đan Minh, cười lạnh một tiếng: “Nhưng nếu ta muốn gây hại cho Thương Khung giới, Đan gia đại khái đã không còn trên đời này rồi.”

Sắc mặt biến đổi, Đan Minh nắm chặt nắm đấm, hai mắt tóe lửa: “Người là Huyền Hoàng đỉnh phong thì sao? Nhưng thực lực của Huyền Hoàng và Huyền tôn cách nhau một trời một vực, người cho rằng chỉ bằng chút sức lực ít ỏi của ngươi có thể thắng được Huyền tôn sao?”

“Nếu ngươi không tin, chúng ta có thể thử.” Con ngươi sáng ngời, khóe môi cười tự tin.

Với thực lực của nàng nhất định có sự chênh lệch với Huyền Hoàng trung cấp, bất quá thời gian này nàng cảm nhận được giới hạn của Huyền Hoàng đỉnh phong, nhưng vẫn chậm chạp chưa đột phá.

Lúc tiến vào Thương Khung giới cũng chưa trải qua chiến đấu chân chính, bởi vậy Dạ Nhược Ly luôn muốn đưa mình vào nguy hiểm để có thể đột phá, bằng không thì muốn bước vào Huyền tôn chắc chắn sẽ mất rất nhiều thời gian.

“Ha ha!” Đan Minh ngửa đầu cười to hai tiếng, lộ vẻ trào phúng: “Người nói muốn tỷ thí cùng ta? Ta không nghe lắm chứ? Chỉ bằng người? Tiểu nha đầu, lão phu thừa nhận người là thiên tài nhưng người cũng chỉ là Huyền Hoàng, lão phu chính là Huyền tôn, chỉ cần một đầu ngón tay cũng có thể nghiền chết người, người có tin không?”

Tựa hồ như muốn làm nhục Dạ Nhược Ly, Đan Minh duỗi ngón tay quơ quơ trước mặt nàng, lại nhấn xuống làm động tác nghiền nát một con kiến, phẳng phất như con kiến kia chính là Dạ Nhược Ly.

Nhưng đối với sự khiêu khích của Đan Minh, Dạ Nhược Ly lại thờ ơ, cặp mắt màu đen lại hiện tia châm chọc.

Thương Quỳnh lắc đầu, trong mắt có tia thất vọng.

Hắn còn đang tán thưởng nữ tử này có tâm tính tốt, lại không ngờ tới tính khí nàng lại bất đồng như vậy, tuổi trẻ khí thịnh, một Huyền Hoàng đỉnh phong sao có thể đánh lại một Huyền tôn đã đột phá lên từ lâu cơ chứ?

Lúc này ngoài điện, một thanh âm lãnh khốc truyền vào tai mọi người: “Đan gia chủ, đây là Thánh Huyền sơn, sư phụ còn chưa nói, sao tới lượt người ầm ỉ?”

Ánh mắt mọi người đều nhìn theo hướng phát ra thanh âm, trong nháy mắt mọi người đều sững sờ, chẳng ai ngờ hắn sẽ xuất hiện ở đây.

Thân hình nam tử trắng kiện, vài bước đã tới trước mặt Thương Quỳnh.

Dung nhan rõ ràng anh tuấn, nhưng lại một bộ dạng lãnh khốc, thân hình dưới bộ hắc y cân đối hữu hình, ánh mắt xoẹt qua Dạ Nhược Ly, lại thâm thúy lóe lên tia u ám.

“Nàng là bằng hữu của ta, có thể nể mặt mũi ta mà tha thứ cho nàng?”

Dạ Nhược Ly nhướng mày, ý thức được nàng không muốn dây dưa với nam nhân này, nếu như Thánh Dạ đem đến cho nàng cảm giác nguy hiểm thì nam nhân này lại làm nàng thấy mâu thuẫn.

“Thương nhi, người nói nàng là bằng hữu của người?” Thương Quỳnh quét mắt nhìn Hoàng Viêm Thương, khuôn mặt xoẹt qua tia ngạc nhiên.

“Vâng.” Hoàng Viêm Thương khẽ gật đầu, giọng điệu lãnh khốc nói: “Lúc ta ở tục giới rèn luyện, có kết giao bằng hữu, lần này nàng đến đây cũng là do ta nhắc đến.”

“Nếu là bằng hữu của Thương nhi, như vậy...”

“Chậm đã.” Dạ Nhược Ly lạnh giọng đánh gãy lời Thương Quỳnh, chuyển hàn quang, nhìn khuôn mặt cao ngạo của Đan Minh, cười lạnh nói: “Đan gia chủ, chúng ta đấu một trận, người có nguyện ý ứng chiến không?”

Bị cắt đứt lời nói giữa chừng, Thương Quỳnh cực kì bất mãn, cho nên lúc này cũng không ngăn cản.

Cũng nên để Đan gia chủ giáo huấn nàng một trận, miễn cho nàng cường vọng, coi trời bằng vung.

“Hừ, nếu người muốn lão phu sẽ thành toàn cho người.” Đan Minh hừ lạnh một tiếng, giọng điệu khinh thường, nghiêm nhiên không để Dạ Nhược Ly vào mắt: “Lúc đó lão phu sẽ cho người biết cái gì là người giỏi thì có người giỏi hơn, thiên ngoại hữu thiên!”

Dạ Nhược Ly cười nhạt, dung nhan tuyệt sắc tràn đầy tự tin.

Hoàng Viêm Thương nhìn Dạ Nhược Ly thật lâu, con ngươi màu đen sâu không thấy đáy, không có cách nào nhìn thấu suy nghĩ của y.

Nữ tử này, thú vị...

20 tuổi đã đạt được Huyền Hoàng đỉnh phong, không biết năng lực chiến đấu của nàng như thế nào, hy vọng nàng đáng giá để y lôi kéo.

Trên ngọn núi ở Thánh Huyền sơn, gió thổi qua từng cơn, lá cây phát ra thanh âm thanh thúy.

Dạ Nhược Ly lẳng lặng đứng đó, áo trắng tung bay, hai tay chấp sau lưng, tóc đen bay toát loạn trong gió, biểu lộ đặc biệt ngưng trọng, con mắt màu đen tối như mực nhìn chăm chú vào lão giả đối diện.

“Trước khi đấu, ta muốn đặt cược.” Dạ Nhược Ly cười lạnh, ánh mắt liếc nhìn Hoa Tinh Lan, cũng không thêm che giấu sát cơ: “Nếu ta thắng mạng của nàng ta sẽ là của ta!”

Híp híp mắt, Đan Minh hừ lạnh: “Vậy nếu như ngươi thua?”

“Nếu thua mạng của ta sẽ giao cho ngươi!”

“Ha ha, đây là do ngươi nói, lúc đó ta sẽ cho ngươi biết ngươi ngu ngốc như thế nào!”

Ngửa đầu cười to hai tiếng, thân thể Đan Minh như tên rời cung, rất nhanh phóng tới chỗ Dạ Nhược Ly, ánh sáng màu vàng trên đầu ngón tay hiện lên, hấn đuổi ngón tay hướng vào đầu Dạ Nhược Ly.

Chung quanh, đám người Thương Quỳnh đứng trên ngọn núi, ánh mắt thủy chung gắt gao nhìn hai người.

“Hừ, một Huyền Hoàng cũng dám khiêu chiến với cao thủ Đan gia, muốn chết!” Đan trưởng lão lạnh nhạt nhìn, không che giấu chút trào phúng, tựa hồ như trong mắt lão Dạ Nhược Ly chính là chuyện cười.

Trong mắt Hoa Tinh Lan đầy vẻ vui mừng, ả xem ra chính là thấy nữ tử kia đang chết dần chết mòn.

“Ai, tiểu gia hỏa quá cuồng vọng rồi.” Lam trưởng lão lắc đầu, thở dài đáng tiếc: “Với thực lực của nàng không quá 10 năm có thể đột phá lên Huyền tôn, không cần phải xúc động nhất thời như vậy.”

Hiển nhiên không ai tin tưởng trận chiến này Dạ Nhược Ly có thể thắng.

Ánh mắt rùng mình, tinh quang xoẹt qua mắt đen, bóng dáng Dạ Nhược Ly lóe lên, rất nhanh lui về sau, mà Đan Minh lại đuổi theo sát nút, thế nhưng khoảng cách giữa nàng và lão vẫn duy trì được cự ly nhất định.

Không xuất hiện cảnh trong dự liệu, Đan trưởng lão trừng to mắt, không dám tin nói: “Không, không có khả năng, nàng đáng lẽ phải bị Đan Minh phá vỡ đầu mới đúng, vì sao có thể né tránh được?”

Mấy người Lam trưởng lão thở phào nhẹ nhõm, nhìn nhau, lộ vẻ cười khở.

Kim Cương chỉ chính là công kích yếu nhất của Đan Minh, không biết nàng có thể thoát khỏi những công kích khác của lão không?

“Xú nha đầu, ngươi chết chắc!”

Nha đầu chết tiệt này làm lão mất hết mặt mũi, về sao phải để nàng nhìn thấy sự lợi hại của lão.

Thân hình lóe lên, thân hình già nua của Đan gia chủ trước mặt Dạ Nhược Ly hóa thành cơn gió, chậm rãi tiêu tán, lưu lại một ảo ảnh, từ từ biến mất.

Thần sắc Dạ Nhược Ly ngưng trọng, vội vàng thu lại, lúc này một lực chưởng đánh vào lưng nàng, một luồng huyền lực cường đại xông vào cơ thể, “Phốc” một tiếng, nhổ ra ngụm máu tươi.

Nàng liều mạng, thân hình lao nhanh về phía trước, đến khoảng cách an toàn mới quay người lại.

“Cái này...Điều này sao có thể?” Đan Minh nao nao, nhìn bàn tay mình, nắm chặt lại: “Rõ ràng nàng đã trúng Kim sơn đại lực chưởng của ta, vì sao lại có tốc độ nhanh như vậy? Nàng thực sự chỉ là một Huyền Hoàng đỉnh phong?”

Phòng ngự của nàng vốn không phải là thực lực của Huyền Hoàng đỉnh phong.

“Có lẽ nàng thực sự có bản lĩnh để ta lôi kéo.” Hoàng Viêm Thương nhìn thật sâu vào Dạ Nhược Ly, khóe môi nở nụ cười, trong ánh mắt xoẹt qua tia hứng thú.

Đây chính là nữ tử duy nhất làm y thấy hứng thú, cho dù thế nào cũng phải đưa nàng về bên người y.

“Đan Minh, người còn ngây ra đó làm gì? Còn không mau ra tay?” Đan trưởng lão quát lên, làm thần trí Đan Minh hoàn hồn, nghĩ tới hai chiêu của mình không thể đánh bại được nữ tử này, sắc mặt xám ngắt, ánh mắt càng ngoan độc.

“Nàng chỉ mới 20 tuổi mà thôi, 20 tuổi đã có được thành tựu như vậy cũng có thể coi là đệ nhất thiên tài, như thế chẳng phải chiếm lấy vị trí của Đan Tuyệt Kỳ hay sao? Chuyện này ta không thể nói với Tuyệt Kỳ, với tính cách kia nhất định sẽ bị đả kích, chuyện duy nhất có thể thay đổi tình hình chính là, giết chết nàng!”

Giết nàng, phải giết nàng!

Trong nội tâm sát khí sinh sôi nảy nở, thân thể Đan Minh run rẩy, khí thể cường đại đột nhiên bộc phát ra. Chấp niệm từ sâu trong lòng mọc rễ, nảy mầm, sẽ khó có thể lắng xuống.

Thời khắc này, điều lão muốn làm chính là phải giết chết Dạ Nhược Ly, chỉ cần nàng chết rồi, trên đời này sẽ không còn thiên tài nào như vậy, hưởng chi tiềm lực của nàng quá lớn, vì sự trường tồn vĩnh cửu của Đan gia, trận chiến này lão chỉ được thắng, không thể bại!”

“Nguy rồi, chẳng lẽ Đan Minh muốn sử dụng chiêu thức kia?” Lam trưởng lão biến sắc, đầy khẩn trương nhìn Dạ Nhược Ly.

Bọn hắn vẫn rất coi trọng nàng, cũng không hy vọng nàng chết nhưng bọn hắn biết rõ có Giới chủ ở đây, bọn hắn căn bản không thể ngăn cản, cũng không có năng lực ngăn cản.

“Ha ha, chết đi, đi chết đi!” Đan minh cười ha hả, không lâu sau, trước mặt lão xuất hiện một Phật Như Lai chưởng.

Ánh sáng kim quang của Phật chưởng lập lòe, như một ngọn núi nhỏ, tất cả mọi người đều tin tưởng nếu bị một chưởng này giáng xuống, Dạ Nhược Ly chắc chắn sẽ thành bánh thịt, không có may mắn!

“Ầm ầm!”

Phật Như Lai chưởng chưởng xuống, trong chốc lát núi lở đất nứt, toàn bộ ngọn núi đều bị lay động, những ngọn núi nhỏ trực tiếp sụp đổ, nham thạch không ngừng phun ra.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Chẳng lẽ là các vị trưởng lão tỷ thí?”

Cả tòa Thánh Huyền Sơn, thậm chí là toàn bộ Thánh Thiên thành, đều vì núi sụp đổ mà chấn động.

Có thể tạo ra sức phá hủy đến chừng này cũng chỉ có thực lực Huyền tôn cường giả, chẳng lẽ trên Thánh Huyền sơn đang có Huyền tôn chiến đấu?

“Ha ha, chết rồi, rốt cuộc cũng chết rồi, ha ha...”

Đan Minh hưng phấn cười to, không chút để ý đến sắc mặt tái nhợt của Lam trưởng lão, chỉ phát tiết kích động trong lòng ra, không ai không biết lão đang hưng phấn đến cỡ nào.

Nữ nhân chết tiệt kia rốt cuộc cũng chết rồi, về sau sẽ không ai có thể vượt qua Tuyệt Kỳ nữa.

Nhưng tiếng cười của lão cũng không duy trì được bao lâu, liền im bất lại, mặt mo biến thành màu gan heo, bởi tiếng cười dừng lại đột ngột làm lão không hít thở được, thiếu chút nữa tự mình hại chết mình.

Cái gì gọi là vui quá hóa buồn? Bộ dạng Đan Minh chính là như vậy...

Nham thạch bao trùm cả ngọn núi, một luồng khí thể cường đại lao tới với tốc độ cực nhanh, thẳng lên trời xanh, khuếch tán ra, vô số huyền khí hướng về Dạ Nhược Ly mà hội tụ

Ai cũng từng trải qua chuyện này, hiển nhiên biết được đây chính là dấu hiệu đột phá Huyền tôn.

“Ầm ầm!”

Nham thạch bị nổ tung, một thân áo trắng đập vào trong mắt mọi người, cùng lúc đó thanh âm cường ngạo lạnh lùng vang lên: “Người có phải cao hứng quá sớm rồi không? Ta còn chưa chết, trận đấu này sẽ không

châm dứt! Thương thế của ta do người gây ra, ta cũng nên hồi báo lại cho người.”

91. Chương 91: Chương 10: Vận May Của Dạ Nhược Ly

Ánh mắt của mọi người đều nhìn chăm chăm vào thiếu nữ áo trắng đứng xuất trần ở đó.

Thời khắc này, trong nội tâm bọn hắn vô cùng kinh ngạc, không có ngôn ngữ nào có thể diễn tả nổi, cho dù là Thương Quỳnh hay Hoàng Viêm Thương trong mắt vẫn xoẹt qua tia ngạc nhiên, bất quá vụt qua quá nhanh, thực sự khó mà nắm bắt được.

“Không! Điều này không có khả năng!” Đan Minh lui về sau hai bước, hai tay siết chặt, sắc mặt tái nhợt nhìn Dạ Nhược Ly.

Nhắc đến người kinh hãi nhất trong chuyện này tất nhiên là người triển khai công kích Đan Minh, chỉ có lão mới biết được uy lực thật sự của công kích kia, ngay cả ngọn núi cũng bị san bằng huống chi là một Huyền Hoàng đỉnh phong?

Thế nhưng nàng lại không chết, càng mượn chuyện này mà đột phá lên Huyền tôn, cái này... quá biến thái đi!

“Nếu để nàng tiếp tục phát triển thì Đan gia sẽ gặp nguy mất, đã kết thâm thù rồi chỉ có không làm hoặc là phải làm cho xong, giết nàng, nhưng lúc nàng là Huyền Hoàng đỉnh phong cũng không giết được, nay nàng đã là Huyền tôn muốn giết nàng lại càng khó khăn hơn, trừ phi Đan trưởng lão đích thân ra tay...”

Tư điểm, ánh mắt Đan Minh quét về phía Đan trưởng lão, tựa hồ mong chờ Đan trưởng lão sẽ ra mặt giết chết nữ nhân này...

Nhưng Đan trưởng lão muốn ra tay cũng phải cân nhắc đến Thương Quỳnh và Hoàng Viêm Thương, mặc dù Thương Quỳnh thiên vị cho Đan gia, nhưng thời điểm này sẽ không vì thế mà cho phép lão phá hủy quy tắc tỷ thí ở đại lục. Vì vậy, dù trong lòng có nổi sát ý, lão chỉ có thể kiềm chế.

Tâm trầm mạnh xuống, Đan Minh biết rõ Đan trưởng lão sẽ không xuất thủ, chẳng lẽ để nàng tiếp tục tiêu dao sao? Nếu như sau này nàng mạnh lên một cách đáng sợ thì Đan gia sợ rằng phải gặp nạn rồi.

“Đan gia chủ, vừa rồi không phải người cười rất vui vẻ sao?”

Áo trắng tung bay, Dạ Nhược Ly dừng cước bộ, hướng tới Đan Minh, nở nụ cười lạnh lùng: “Sao bây giờ không cười nữa đi?”

Nhìn bóng dáng của Dạ Nhược Ly, mặt mo của Đan Minh lập tức run rẩy, nắm chặt tay, âm thầm nhìn nàng: “Người đột phá thì sao chứ? Chỉ là một Huyền tôn cấp thấp mà thôi, có thể đấu với Huyền tôn cao cấp như ta sao? Tuy ta không giết được người nhưng người cũng không có cách nào đối phó được với ta đâu.”

“Thật sao?”

Thanh âm rơi xuống, áo trắng xoẹt về phía chân trời, như mũi tên phóng ra khỏi cung, vút tới chỗ Đan Minh.

Đan Minh biến sắc, hướng về phía đối phương nhanh chóng đưa tay lên chưởng, nhưng Dạ Nhược Ly đã đến trước mặt lão, “Oanh” một tiếng, hai khí tức chạm nhau, bụi bay đầy trời.

“Phốc phốc!”

Đan Minh lùi về sau hai bước, phun ra ngụm máu tươi, bàn tay lão ôm ngực, ngạc nhiên nhìn Dạ Nhược Ly.

“Cái này...” Lam trưởng lão đột nhiên trừng lớn mắt, trong mắt bắn ra tinh quang, thật lâu sau mới phát ra tiếng cười: “Ha ha, tốt, tốt, tốt...”

Liên tiếp 3 chữ tốt, đủ biết Lam trưởng lão kích động đến mức nào.

Thiên tài bậc này, Thương Khung giới còn không thịnh vượng sao?

“hừ!” Đan trưởng lão hung hăng phất tay, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Lam trưởng lão, lại nhìn Đan Minh, cực kì bất mãn.

Đan Minh này thật sự thành công không có nhưng thất bại có thừa, chẳng nữa không giết được nữ nhân kia mà còn giúp nàng đột phá lên Huyền tôn, nếu không phải một chưởng phá núi kia thì nàng sẽ không có cách nào đạt được cảm ngộ mà đột phá như vậy.

“Không, không có khả năng, sao nàng có thể đánh thắng Đan trưởng lão?” Hoa Tinh Lan hoảng sợ, thân thể mềm mại run rẩy không thôi, nếu như Dạ Nhược Ly thắng, mạng của ả sẽ do nàng quyết định.

Nghĩ đến chuyện ả làm mấy ngày này, Hoa gia lại hăm hại nàng khắp nơi, tâm Hoa Tinh Lan càng thêm sợ hãi, từ khi sinh ra đến nay lần đầu tiên ả mới biết thế nào gọi là hối hận.

Ả làm gì thế này? Sao có vọng tưởng hăm hại được người biến thái như vậy? Nếu như trên đời này có thuốc hối hận ả tất nhiên sẽ không đối địch cùng nàng, kẻ thù này cũng thật quá khủng bố...

Rút trường kiếm ra, Dạ Nhược Ly tiến từng bước về phía Đan Minh, lập tức một luồng khí ý bộc phát ra, tản khắp ngọn núi.

Cuồng phong nổi lên, lá cây phiêu tán trong gió, tất cả mọi người đều có loại ảo giác nữ nhân này làm cho người khác có cảm giác không thể nào thắng nổi.

Cái này không phải là thực lực mà là khí thế của nàng quá cường đại...

Thương Quỳnh đứng gần chỗ Đan Minh, mày kiếm hơi nhíu, trầm mặc một lát, thả người nhảy lên chắn giữa hai người: “Đủ rồi, tỷ thí nên dừng lại thôi, cuộc chiến này coi như người thắng.”

“Coi như ta thắng? Ha ha...” Dạ Nhược Ly không khỏi cười ra hai tiếng, thanh âm trào phúng: “Người là người công chứng ở Thánh Huyền sơn? Lúc trước ở bên ngoài Diệp Thu muốn giết ta không ai ngăn cản, lúc ta giết nàng ta Đan trưởng lão Thương Khung giới lại xuất thủ, hôm nay tại đây, ở Thánh Huyền sơn này, cũng xảy ra chuyện như vậy...”

Thương Quỳnh biến sắc, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Dạ Nhược Ly: “Người đang chất vấn bổn tọa?”

Trước cái nhìn bức bách của Thương Quỳnh, Dạ Nhược Ly không hề đổi sắc: “Thì sao?”

Nghe vậy, sắc mặt Lam trưởng lão biến đổi, âm thầm vì Dạ Nhược Ly mà đổ mồ hôi lạnh, trái lại Đan trưởng lão và Hoa Tinh Lan lại có chút hả hê, kỳ vọng cơn giận dữ của Giới chủ Thương Khung giới sẽ giết chết nàng.

“Ha ha!” Thương Quỳnh giận quá hóa cười, đôi mắt màu đen ngạo nghễ bá khí thiên hạ: “Đã bao nhiêu năm, cũng không biết đã bao nhiêu này chưa có người nào dám chất vấn quyết định của bổn tọa, tiểu nha đầu, ta không thể không phục lá gan của ngươi.”

Sau đó Thương Quỳnh chậm rãi thu nụ cười, bá khí mười phần nhìn Dạ Nhược Ly: “Người cũng biết là do người bị dẫn vào Thánh Huyền sơn trước, Lam trưởng lão tìm bổn tọa cầu tình, nể mặt mũi bọn hắn bổn tọa mới cho người thêm cơ hội, lần này chỉ vậy thôi, như thế nào? Bổn tọa có thể cam đoan với người Đan gia tuyệt đối sẽ không làm phiền ngươi nữa.”

Con mắt chớp lên, cuối cùng Dạ Nhược Ly vẫn thu sát khí vào.

Nàng biết rõ dưới sự bảo vệ của Thương Quỳnh, nàng khó có thể giết chết được Đan minh, thậm chí có thể nguy hiểm đến tính mạng, cái này mất đi rồi cũng không thể lấy lại được nha, huống chi quân tử báo thù mười năm chưa muộn, có thể chịu đựng mới có thể làm đại sự, lần này cứ tha cho lão trước, về sau còn nhiều cơ hội

Mà lúc trước cho dù Đan trưởng lão muốn nhận Diệp Thu làm đồ đệ nàng cũng sẽ giết chết Diệp Thu là vì nàng nắm chắc phần thắng, nhưng thực lực Thương Quỳnh quá mạnh, nàng cũng không chắc khả năng có thể chạy trốn.

“Được, tạm thời ta sẽ tha cho lão, nhưng nếu...” Ngừng lại một chút con mắt lại hiện sát cơ: “Bất quá nếu người Đan gia tìm ta gây phiền toái, lần sau ta tuyệt đối sẽ không thủ hạ lưu tình.”

“Bổn tọa có thể đảm bảo người Đan gia sẽ không gây tổn thương cho ngươi, mà trong khoảng thời gian này ngươi cứ ở lại Thánh Huyền sơn đi.” Thương Quỳnh thỏa mãn gật đầu, quét mắt nhìn Hoàng Viêm Thương: “Thương nhi, nếu nàng là bằng hữu của ngươi, vậy ngươi phụ trách an bài cho nàng đi.”

“Vâng, sư phụ.” Ôm quyền, Hoàng Viêm Thương nhìn Dạ Nhược Ly, ánh mắt thâm thúy hiện lên tia mờ mịt.

Đan trưởng lão sững sốt, lão không ngờ Giới chủ lại để nàng ở lại Thánh Huyền sơn.

Chẳng lẽ Giới chủ nhìn trúng thiên phú của nàng? Không được, không thể để nàng được Giới chủ trọng dụng, bằng không thì với tính cách có thù tất báo kia nhất định sẽ gây nguy hiểm đến Đan gia.

Ánh mắt lạnh như băng liếc nhìn hai người Đan gia, Dạ Nhược Ly đi tới trước mặt Lam trưởng lão: “Các vị trưởng lão, sự việc hôm nay đa tạ các vị.”

Nếu như ở Thương Khung giới có điều gì làm nàng thấy hảo cảm ngoại trừ Cung Vô Y còn có Lam Tùy Lạc và mấy vị lão đầu này.

Lam trưởng lão và mấy vị trưởng lão khác nhìn nhau cười khở, lắc đầu nói: “Dạ cô nương, ngươi đừng cảm ơn chúng ta, chúng ta cũng chẳng giúp được gì cho ngươi, giúp ngươi chính là thiên phú và thực lực của ngươi.”

Cười nhạt, Dạ Nhược Ly cũng không nói gì, phần cảm kích này giữ sâu trong lòng là được rồi.

Sau đó, ánh mắt nàng chậm rãi chuyển qua Hoa Tinh Lan đang hoảng hốt kia, sát cơ trong mắt lóe lên, đứng lúc đó, trong đầu vang lên một âm thanh non nớt: “Chủ nhân, đưa Hoa Tinh Lan cho ngân xà dùng độc đi.”

Dạ Nhược Ly hơi sững sốt, nếu không phải Thanh Long nhắc nhở, nàng dường như đã quên mất tên ngân xà này.

“Ngươi...Ngươi muốn làm gì?” Nhìn Dạ Nhược Ly, Hoa Tinh Lan lùi về sau hai bước, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy, khuôn mặt tái nhợt che kín hoảng sợ.

“Ngươi yên tâm, ta sẽ không giết ngươi.”

Chỉ là...dùng ả thử độc mà thôi, có thể sống hay không còn tùy thuộc vào số mệnh a.

Bờ môi Hoa Tinh Lan khẽ run, vừa muốn mở miệng nói chuyện đã bị ánh mắt lạnh như băng của Dạ Nhược Ly dọa phát run, liền đem lời nói nuốt lại.

“Thời gian cũng không còn sớm nữa, bổn tọa đi trước.” Hai tay Thương Quỳnh chấp sau lưng, con mắt màu đen mang theo tia bá khí đảo qua mọi người, nói: “Các ngươi cũng nên giải tán đi.”

Nói xong, bóng dáng Thương Quỳnh lóe lên, biến mất trước mặt mọi người.

“Ha ha, chúng ta cũng nên đi thôi.” Lam trưởng lão ngáp một cái, ánh mắt không khỏi liếc nhìn Dạ Nhược Ly và Hoàng Viêm Thương, khóe môi nở ra nụ cười không rõ hàm ý.

Mấy vị trưởng lão kia cũng đồng dạng nhìn về 2 người cười cười, sau đó cùng Lam trưởng lão biến mất trên ngọn núi.

Mà hai người Đan gia cũng không còn mặt mũi nào ở lại, vì vậy hung hăng trợn mắt nhìn Dạ Nhược Ly rồi cũng rời núi, chỉ là sát ý trên người không hề tiêu tán.

Vì vậy toàn bộ ngọn núi chỉ còn hai người Dạ Nhược Ly và Hoàng Viêm Thương. (am: ta cũng không biết ả Hoa Tinh Lan kia đi đâu rồi =,,=)

Hắc y nhẹ bay, khuôn mặt anh tuấn của Hoàng Viêm Thương dưới ánh nắng phản chiếu trong tà chiều trở nên rõ ràng hơn, trầm mặc một lúc lâu, y mới chậm rãi mở miệng: “Ngươi cũng không tồi, có hứng thú hợp tác với ta không?”

“Thật có lỗi, ta không có hứng.” Dạ Nhược Ly cũng không thèm liếc một cái, liền lạnh giọng từ chối đề nghị của y.

Hoàng Viêm Thương không hề nghĩ rằng nàng sẽ từ chối dứt khoát như vậy, ánh mắt lãnh khốc xoẹt qua tia kinh ngạc, trong ánh mắt ấy lại hiện lên vài phần hào hứng: “Ta tin tưởng, người sẽ hợp tác cùng ta.”

Khẽ ngẩng đầu, Dạ Nhược Ly nhìn Hoàng Viêm Thương nói: “Người thật sự nghĩ như vậy? Nếu thế người có thể cho ta cái gì? Mua bán lỗ vốn là điều mà ta không bao giờ làm.”

“Toàn bộ Thương Khung giới, ta có thể cho người toàn bộ Thương Khung giới.” Thấp con mắt, khoe môi Hoàng Viêm Thương chậm rãi nở nụ cười lãnh khốc: “Ta cần thực lực của người, nếu như người giúp ta thì sau này người chính là nữ chủ nhân duy nhất của Thương Khung giới, người muốn giết ai thì cứ giết, không ai có thể ngăn cản được người.”

Vốn Dạ Nhược Ly vô cùng bình tĩnh khi nói chuyện cùng y nhưng nghe câu nói đó khuôn mặt lập tức lạnh xuống.

“Ta sẽ không giúp người.”

“vì sao? Chẳng lẽ điều kiện không đủ hấp dẫn?” Hoàng Viêm Thương sững sờ, mày kiếm nhẹ nhàng nhăn lại, thanh âm trầm thấp lại mang thêm tia khàn khàn: “Như vậy toàn bộ thiên hạ thì sao? Chỉ cần người giúp ta, cả phiên đại lục này ta sẽ dâng hai tay cho người.”

“Cả phiên đại lục?” Dạ Nhược Ly cười mỉa, trong mắt đựng đầy đùa cợt: “Nếu như ta muốn đại lục này thì sẽ dựa vào thực lực của mình để đoạt lấy, không cần người bố thí, vì sao ta không giúp người chỉ có một nguyên nhân chính là ta nhìn người không thuận mắt, không hơn.”

Nói xong, vươn tay nhắc Hoa Tinh Lan rồi biến mất khỏi tầm mắt Hoàng Viêm Thương.

Ánh mắt thâm thúy thủy chung nhìn về nơi nàng vừa biến mất, Hoàng Viêm Thương cũng không vì lời nàng nói mà tức giận, ngược lại còn lộ dáng vẻ tươi cười: “Như vậy ta sẽ đợi đến lúc người nhìn ta thuận mắt, dù sao ta cũng có rất nhiều thời gian.”

Gió mát thổi qua, Dạ Nhược Ly dừng lại trước một ngôi nhà nhỏ.

Hôm nay nàng cũng không biết mình nên ở chỗ nào của Thánh Huyền sơn, bất quá xem chỗ này không có người ở nên bước vào, ném Hoa Tinh Lan xuống đất.

Nhấn Huyền Linh lóe lên tia sáng màu bạc, một nam tử mặc áo bào màu bạc rơi xuống trước mặt Dạ Nhược Ly.

Hoa Tinh Lan nhìn thấy ngân xà trong nội tâm vô cùng vui vẻ: “Ngân xà, vì sao người lại ở đây? Còn không mau cứu bốn tiểu thư, bằng không thì bốn tiểu thư không tha cho người đâu.”

Màu bạc trong mắt không che giấu tia chán ghét, ngân xà lạnh lùng nhìn Hoa Tinh Lan: “Hoa Tinh Lan, vì người là con gái của chủ nhân nên ta vẫn luôn nhường nhịn người, nhưng người được một tác lại tiến thêm một bước, hôm nay ta gặp người một là dùng người để thử độc, hai là muốn biết vì sao chủ nhân lại chết?”

Đang nói, gã cũng không để ý đến sắc mặt tái nhợt của Hoa Tinh Lan, đã nhanh chóng vọt tới trước mặt ả, một luồng huyền lực chảy vào trong óc ả.

Đây chính là năng lực mà chỉ có Ngân Quang xà vương mới có, xem kí ức của người khác...

Sắc mặt trắng bệch, trên trán toát ra một tầng mồ hôi, ngay lúc ả không chịu nổi ngân xà đã rút huyền lực ra, nắm chặt nắm đấm, ánh mắt màu bạc dần hiện hoa lửa giận.

“Hoa Tinh Lan, lúc trước chủ nhân yêu thương người đến cỡ nào, thế nhưng người thì sao? Chẳng những không báo thù cho phụ thân mà còn cùng cừu nhân giết cha hợp tác đi hãm hại người khác, lúc trước, chủ nhân thật sự rất yêu thương người cơ mà.”

Mặc dù trong khoảng thời gian này ngân xà bị Dạ Nhược Ly khống chế, nhưng giữa gã và Hoa Lạc Vũ cũng có một đoạn tình nghĩa.

Chậm rãi quay người, ngân xà tới trước mặt Dạ Nhược Ly, bỗng nhiên quỳ xuống rồi đập mạnh đầu phát ra mấy tiếng vang mới nói: “Ngân xà ta cả đời này chưa từng cầu ai bất cứ điều gì, lúc trước nợ Hoa Lạc Vũ một mạng mới ký khế ước với lão, cho nên lần này ta cầu người giết Đan Minh, chỉ cần người giết được hãn mạng của ta sẽ giao cho người.”

Dạ Nhược Ly bất vị sở động (bình tĩnh, không hành động), mặt không biểu tình nhìn ngân xà: “Mạng của người vốn nằm trong tay ta, huống chi ta và Hoa Lạc Vũ là kẻ thù không đội trời chung, sao ta phải giúp người?”

“Đúng, mạng của ta nằm trong tay người nhưng bắt buộc thay người làm việc hay tự giác phục tùng, cái nào có lợi hơn tự người cũng hiểu rõ, hơn nữa người và Đan Minh cũng có thù, mà người chỉ cần mang xác hãn cho ta thì có thể đạt được lòng trung thành cả đời của ta.”

Cái này đối với Dạ Nhược Ly chỉ là tiện tay mà thôi, nàng không ngại dùng việc này để thuận phục ngân xà.

“Được, nhưng người phải nhớ kỹ, từ nay về sau ta là chủ nhân duy nhất của người, người phải quên Hoa Lạc Vũ cho ta, nếu không...”

Câu tiếp theo Dạ Nhược Ly cũng không nói ra nhưng ngân xà cũng đã biết được ý của nàng.

Đem Hoa Tinh Lan giao cho ngân xà, Dạ Nhược Ly khoanh chân ngồi xuống, không lãng phí một giây một phút cũng cố lại tu vi.

Màn đêm buông xuống, ánh mắt như nước, gió thổi chọc người.

Dạ Nhược Ly bỗng mở mắt, chậm rãi nhổ ra trọc khí (khí bẩn): “Không hổ danh là thánh địa Thương Khung giới, chỉ cần mấy canh giờ đã củng cố lại tu vi của Huyền tôn.”

Chậm rãi đứng dậy, áo trắng trong đêm khẽ lay động, Dạ Nhược Ly ngẩng đầu nhìn trời đêm, thì thầm lầm bầm: “Nếu như yêu nghiệt đang ở Thánh Huyền sơn sao có thể không cảm nhận được trận chiến lúc chiều? Chẳng lẽ hãn không có ở đây?”

Nhú nhú mây, Dạ Nhược Ly trầm mặc bước ra cửa.

Nàng đến Thương Khung giới mục đích chính là tìm Cung Vô Y, nhưng lúc này vội vàng củng cố lại tu vi mới tạm thời gác lại, lúc này thừa dịp ban đêm cũng nên điều tra tin tức của hãn.

“Ân? Hơi thở này...”

Bước chân dừng lại, Dạ Nhược Ly đưa mắt nhìn hướng bên cạnh...

Trong đình viện tĩnh mịch, ầm ầm truyền tới một luồng khí thể cường đại, mơ hồ trong đó còn có bạch quang (ánh sáng trắng), cuối cùng biến mất vô tung vô ảnh, một lát sau bạch quang lại xuất hiện, so với trước lại sáng hơn, trực tiếp chiếu sáng cả trời đêm.

Kỳ quái nhất là động tĩnh của luồng khí thể cường đại này dường như không gây sự chú ý của người Thánh Huyền sơn.

Không tự chủ được, Dạ Nhược Ly bước tới chỗ bạch quang kia...

Bạch quang bao trùm tầm mắt nàng, mơ mơ hồ hồ, Dạ Nhược Ly dường như nhìn thấy một tiểu đồng tây (cv nói thế, dịch ra là tiểu chút chút, ta nghĩ là con chuột :v) có đám lông mượt mà đang nằm trong bạch quang, nhưng tiểu đồng tây kia phẳng phất không phát hiện ra Dạ Nhược Ly, vẫn không nhúc nhích, động đậy.

Bỗng nhiên một tinh quang xoẹt qua bầu trời đêm hướng về phía Dạ Nhược Ly bay vụt qua, nàng chưa từng phản ứng thì một hạt châu đã bay thẳng vào miệng, chui xuống đan điền (rốn).

“Người nào?” Thanh âm non nớt vang lên giữa đêm tối yên tĩnh đặc biệt tĩnh lặng.

Lúc Dạ Nhược Ly nuốt hạt châu, bạch quang liền biến mất, lúc này nàng cũng không có tâm tình trả lời mà vội vàng kiểm tra thân thể mình.

Nhưng kì quái nhất là hạt châu kia yên tĩnh nằm ở đan điền, không hề có bất cứ điều dị thường gì, trái lại trong đầu nàng lại có một khế ước không rõ ràng...

Đây là...Chuyện gì đang xảy ra? Sao nàng lại không nhìn thấu khế ước Huyền thú này?

“Này, người đem thánh châu trị thương trả lại cho ta.”

Thanh âm non nớt ở dưới chân truyền lên, Dạ Nhược Ly men theo thanh âm cúi đầu xuống liền nhìn thấy một con mèo con (thì ra là mèo, tưởng chuột chứ :V), không khỏi ngây ngẩn người.

“Người là ai?”

“Hừ, người nuốt thánh châu trị thương của ta, còn dám hỏi ta là ai?” Mèo con phẫn nộ trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, màu xanh trong mắt lóe lên lãnh ý: “Người lập tức trả lại thánh châu trị thương cho ta!”

Nó khấn trương như thế là vì chẳng những nó phải dựa vào thánh châu để trị thương mà quan trọng hơn là thánh châu chính là nguyên thần của nó, ai nuốt phải thì người đó chính là chủ nhân.

Cho nên bằng bất cứ giá nào cũng phải lấy lại thánh châu trị thương.

“Ta cũng không muốn cái thứ ta không biết ở trong cơ thể của ta nhưng ta không lấy nó ra được.” Dạ Nhược Ly dò xét, một bộ dạng thật bất đắc dĩ.

“Đồ vật không biết?” Hai mắt mèo con bốc hỏa, ánh mắt hung ác trừng Dạ Nhược Ly: “Người thật không biết nhìn hàng, đây chính là thánh châu trị thương, cho dù là bị thương nặng đến đâu cũng chữa được hết, chỉ là vấn đề thời gian thôi, sao người có thể nói thánh châu trị thương của ta là đồ vật không rõ ràng?” (am: Mèo ngốc =,,=)

Lúc này một cơn gió mang theo mùi thuốc làm tâm trạng của mèo con ổn định lại.

“Trên người người có mùi thuốc, nhất định người thường xuyên tiếp xúc với dược liệu, chẳng lẽ người là Luyện đan sư?” Mắt mèo con sáng ngời, giọng điệu dần hòa hoãn: “Khứu giác của ta rất nhạy, sẽ không sai, người nhất định là Luyện đan sư, đúng không?”

Dạ Nhược Ly ngạc nhiên nhìn mèo con, nhẹ nhàng gật đầu: “Đúng vậy.”

“Cái này thật sự quá tốt rồi.” Hiển nhiên mèo con đã quên mất là ai đã nuốt thánh châu trị thương của nó, vươn móng vuốt hướng đến Dạ Nhược Ly, nháy đôi mắt to tròn, dùng thanh âm non nớt nói: “Nhanh lên, người đem đan dược cho ta ném thử, nếu ta thỏa mãn nhất định sẽ không so đo với người nữa.”

Xuất phát từ việc nuốt nhầm bảo vật của người khác nên Dạ Nhược Ly thấy áy náy vì vậy cũng không keo kiệt lấy ra một bình sứ đặt vào móng vuốt của mèo con.

Mèo con vắn nắp bình, đem đan dược đổ vào miệng cuối cùng còn liếm láp khóe môi, thỏa mãn gật đầu: “Mùi vị không tệ, so với đám phế vật Đan gia thì tốt hơn nhiều, có lẽ đi theo người cũng không tồi, chỉ ít còn có đan dược mà ăn, được rồi, thánh châu trị thương tặng cho người, dù sao người cũng không trả lại ta được.”

Muốn lấy lại thánh châu trị thương chỉ có một cách, đó chính là giết chết nữ nhân này.

Nhưng nếu thế nó lại phải ăn đan dược khó nuốt chỗ đám phế vật Đan gia sao? Cái này cũng không được, cân nhắc lợi hại, mèo con ra quyết định buông tha cho việc lấy lại thánh châu trị thương, đi bên cạnh nàng.

Dạ Nhược Ly ngưng trọng nhìn mèo con: “Nếu ra đoán không sai, linh hồn của người đang được chữa trị?”

“Nếu không phải linh hồn bị thương cần dùng đến thánh châu chữa trị, ta sao có thể lâu như vậy còn chưa khỏi?” Con mắt sáng tối sầm lại, mèo con chậm rãi thở dài: “Bất quá người nuốt phải thánh châu của ta, về sau không phải linh hồn bị thương cũng có thể nhanh chóng khôi phục, đan dược này còn hiệu quả hơn, chỉ là ta rất thích đan dược.”

Trầm mặc nửa ngày, Dạ Nhược Ly chậm rãi mở miệng: “Nếu như ta nói ta có thể chữa hết cho người?”

“Cái gì?” Mèo con cả kinh, trong nội tâm phát ra tia cuồng hí: “Người nói thật?”

“Đương nhiên, chỉ cần đầy đủ dược liệu.”

“Thật tốt quá,” Mèo con hưng phấn xoa xoa móng vuốt, mắt to mừng rỡ, vỗ vỗ lồng ngực: “Nếu người giúp ta trị hết thương thể thì tính mạng về sau của người sẽ do ta phụ trách, có ta bảo hộ ở Thương Khung giới này không ai dám tổn thương người.”

Nghe vậy, tâm Dạ Nhược Ly khẽ động: “Như vậy, Đan gia? Ta và Đan gia có cừ thù.”

“Đan gia?” Nghe thấy hai chữ này, mèo con không khỏi xì mũi coi thường: “Một gia tộc phế vật cộng thêm một lão phế vật mà thôi, người với đám chó má Đan gia có cừ thù thì có diệt đi a, cam đoan không ai ngăn cản người, có ta ở đây cho dù người có ngang ngược tới cỡ nào cũng không hề gì, Đan gia là cái khỉ gì?”

Khóe miệng có chút co rút, Dạ Nhược Ly lập tức im lặng. Vận khí hôm nay của nàng thật quá tốt nha, trong lúc vô tình ký khắc ước lại ký trúng một Huyền thú vô cùng cường hân a.

Không biết nó ở Thương Khung giới có thân phận gì, bắt quá hình như rất lợi hại...

“Đúng rồi,” Mèo con dường như nhớ đến điều gì đó, mắt to khẽ chớp: “Đi, ta đưa người tới một nơi, ha ha, người nhất định sẽ rất thích.”

Ở chỗ cao nhất của Thánh Huyền sơn phong cảnh vô cùng đẹp, mây mù tràn ngập, tựa hồ như tiên cảnh giữa chốn nhân gian, nhưng thứ hấp dẫn Dạ Nhược Ly lại không phải là những cái này mà là huyền khí ở đây nồng đậm, nàng cảm nhận được huyền khí ở đây so với bất kì ở đâu trên Thánh Huyền sơn là nồng nhất.

“Nơi này là...”

“Đây là chỗ trước đây ta hay tu luyện, từ sau khi bị thương cũng chưa tới đây lần nào.” Mèo nhỏ từ vai Dạ Nhược Ly nhảy xuống, lười biếng duỗi lưng: “Mà ở đây ngoại trừ ta ra không ai có tư cách đến đây, hiện tại ta tặng nó cho người.”

Quay thân mèo lại, mắt to chớp chớp vô cùng đáng yêu, trong đó lại xoẹt qua tia giảo hoạt.

“Xem ta đối tốt với người như vậy, về sau đan dược của ta phải do người rồi.”

“Được” Dạ Nhược Ly không chút do dự gật đầu, đan dược muốn bao nhiêu có bấy nhiêu nhưng chỗ này thật sự hiếm có.

“Người ở đây chờ ta, ta sẽ quay lại ngay.” Dứt lời, bóng dáng màu trắng thả người nhảy lên, trong giây lát đã biến mất.

Lúc mèo con rời đi, Dạ Nhược Ly thả Huyền thú trong nhẫn Huyền linh ra, nếu như ở chỗ này tu luyện nàng có dự cảm rất nhanh thực lực của chúng thú sẽ tăng lên không ít.

Không lâu sau, mèo nhỏ lại quay trở về, khi thấy đám thú bên cạnh Dạ Nhược Ly, trong mắt to xoẹt qua tia kinh ngạc, thoáng chốc liền bình tĩnh.

“Ừ, những linh quả này ta tặng người, chúng ta có qua có lại.”

Dạ Nhược Ly nhìn vào móng vuốt của nó liền thấy mấy quả màu xanh lá cây...

“Đây là...Mộc Linh quả?” Dạ Nhược Ly vui vẻ, vội vàng cầm lấy: “Thật sự là Mộc Linh quả, đây chính là dược liệu cần có để luyện chế Phá tôn đan, không ngờ lại tìm được ở đây.”

“Phá tôn đan?” Mèo con nghi hoặc trừng mắt: “Ta không biết cái gì gọi là Phá tôn đan, bất quá mùi vị quả này cũng không tệ nên đem đến cho người nếm thử, ta biết được quả này có thể tăng huyền khí.”

Dạ Nhược Ly ném Mộc Linh quả vào nhẫn Huyền kính, giơ lên trước mặt mèo con: “Người có bao nhiêu Mộc Linh quả? Ta sẽ dùng đan dược đổi với người.”

Con mắt sáng ngời, mèo con chớp lên tia linh quang: “Được, thành giao, ha ha, quả này thật sự rất ngon, nhưng đan dược còn ngon hơn, về sau ta không cần phải ăn đan dược khó nuốt của Đan gia nữa.”

Quả nhiên trong tay mèo con vẫn còn mười mấy Mộc Linh quả nữa, những Mộc Linh quả này có thể luyện chế rất nhiều Phá tôn đan, bất quá những dược liệu khác thật khó tìm.

Sau đó Dạ Nhược Ly và đám thú bước vào thời kì bế quan tu luyện.

—editor: aries mai.—

Thời gian nhanh như thoi đưa.

Thấm thoát đã trôi qua hai tháng, trong hai tháng này đám thú đều đã đột phá, thấp nhất là Tuyết Hồ đạt 28 cấp, cách thú hoàng một bước nữa.

Thanh Long đã bước vào thú hoàng hàng 5, ngân xà, Chu Tước và Huyền Vũ đều trở thành thú hoàng trung cấp, Thiên Hoàng đột phá một bậc, chỉ thiếu một chút đã lên Thú Tôn.

Thật đáng mừng là ngay cả Bạch Hổ cũng đột phá, là Huyền tôn cao cấp, hôm nay đối mặt với Đan trưởng lão, Bạch Hổ cũng có thể dễ dàng giết chết.

Dạ Nhược Ly mới đột phá lên Huyền tôn không được bao lâu, vì vậy cũng không tấn cấp, bắt quá huyền khí tăng lên không ít, chắc hẳn không lâu nữa sẽ đột phá.

“Hai tháng rồi, cũng nên rời khỏi đây thôi...”

Lần này vì chỗ này làm thực lực tăng lên không ít, đây chính là điểm Dạ Nhược Ly vui nhất.

“Người muốn xuống núi hả?” Mèo con nhảy ra, thả người trên vai Dạ Nhược Ly: “Vậy thì dẫn ta theo cùng a, ta và ngươi sẽ ở cùng một chỗ, ngươi không thể để ta ở đây.”

“Được, bắt quá trong thời gian này ngươi phải ở trong nhấn Huyền linh.”

Chỉ cần Dạ Nhược Ly nguyện ý mang nó đi, mặc kệ phải làm gì nó cũng đều làm, cho dù nó đã dùng một đồng Mộc Linh quả đổi lấy đan dược của Dạ Nhược Ly nhưng muốn có đan dược ăn mãi thì chỉ còn cách là đi theo nàng.

Lần này, mèo con đã quyết định khiến da mặt dày thêm, quần quýt lấy nàng không buông.

So với trước, Thánh Huyền sơn có vẻ quanh quẽ, Dạ Nhược Ly xuống núi ngay cả một bóng người cũng không thấy, cũng may không lâu sau nàng gặp Lam trưởng lão.

Lam trưởng lão nhìn Dạ Nhược Ly, chớp mắt một cái, không khỏi sửng sốt: “Tiểu nha đầu, ngươi không có đến Thánh Thiên thành tham gia giao dịch hội?”

Lão không khỏi hoài nghi, hai tháng nay Dạ Nhược Ly không hề xuất hiện, dù sao huyền giả tu luyện không hề để ý đến thời gian, hơn nữa nàng vừa đột phá lên Huyền tôn, chắc hẳn đã tìm nơi bế quan củng cố tu vi.

Nếu như Lam trưởng lão biết Dạ Nhược Ly chỉ cần mấy canh giờ để củng cố lại đại khái sẽ bị dọa chết khiếp.

“Giao dịch hội?” Dạ Nhược Ly nhú mày, nàng không biết giao dịch hội là gì.

“Ha ha, ta quên, ngươi vừa tới Thánh Huyền sơn, không biết giao dịch hội là gì cũng bình thường, nếu như ngươi có đồ vật muốn có thì có thể đến giao dịch hội xem qua, nói không chừng có thể thu hoạch được ngoài ý muốn.”

“Ta hiểu rồi, đa tạ Lam trưởng lão.” Dạ Nhược Ly ôm quyền, thân hình lóe lên, hướng về phía chân núi đi xuống.

“Ha ha, tiểu gia hỏa này...” Lam trưởng lão lắc đầu, cười khỏ một tiếng: “Ta cảm thấy khí tức của nàng đã ổn định rồi, hơn nữa còn tăng lên không ít, cũng đã là Huyền tôn trung cấp, quá nhanh a, thật không biết loại biến thái ở đâu ra a.”

Giao dịch hội ở Thánh Thiên thành được tổ chức ở quảng trường, nắng ban mai chiếu sớm mà ở đây đã tấp nập người qua lại.

Ở chính giữa quảng trường bày biện mấy gian hàng, nếu như nhìn trúng vật phẩm nào có thể lấy vật đổi vật, vì vậy hôm nay chính là ngày náo nhiệt nhất Thánh Thiên thành.

Ánh mắt Dạ Nhược Ly xoẹt qua một gian hàng, bỗng nhiên dừng lại ở một cây cỏ màu trắng bạc.

“Đây là...Ngân Quang thảo?”

Ngân Quang thảo chính là dược liệu để luyện chế đan dược trị thương ềo con, cũng rất khó kiếm được, người lấy nó làm vật trao đổi tất nhiên không biết Ngân Quang thảo.

Dạ Nhược Ly lấy ra một Mộc Linh quả đưa tới trước mặt chủ quầy: “Ta dùng Mộc Linh quả này trao đổi với người.”

Dùng nó để đổi dược liệu không gì tốt hơn, huống chi mèo con cho nàng rất nhiều Mộc Linh quả, lấy ra một quả cũng không tổn thất gì.

“Đây là cái gì? Có thể nói cho ta nghe một chút công dụng không?” Chủ quầy liếc mắt nhìn Mộc Linh quả, không chút hiểu biết chỉ hỏi thăm công dụng.

“Mộc Linh quả, dùng để gia tăng huyền khí.”

Nghe nói có thể gia tăng huyền khí, ánh mắt chủ quầy sáng ngời.

Gã bày ra cọng cỏ non màu bạc này kỳ thật cũng không biết tác dụng của nó, chỉ là vô tình có được muốn thử vận may mới đem ra bày biện, vì vậy sao có thể không nguyện ý trao đổi chứ?

Lúc chủ quầy chuẩn bị nhận lấy Mộc Linh quả thì một thanh âm thanh thúy động lòng người chậm rãi vang lên: “Chậm đã, ta muốn Mộc Linh quả này.”

Đan Tuyệt Kỳ bước từng bước nhu hòa, hướng về phía Dạ Nhược Ly.

Đan Tuyệt Kỳ là dòng chính của Đan gia sẽ không như người ngoài, không có mắt nhìn, nàng ta chỉ cần liếc qua cũng có thể biết được đây chính là Mộc Linh quả, cũng biết được Mộc Linh quả quý hiếm đến mức nào, mà nàng ta gần đây cũng đang luyện chế đan dược, dược liệu còn thiếu chính là Mộc Linh quả.

“Cô nương, không biết có thể trao đổi Mộc Linh quả với ta không? Ta có thể cho người đan dược, một đan dược so với dược liệu này còn trân quý hơn.” Đan Tuyệt Kỳ mỉm cười, nói ra.

“Ta muốn là Ngân Quang thảo.” Dạ Nhược Ly lắc đầu, cự tuyệt Đan Tuyệt Kỳ.

“Này, người có rằng người là ai? Tuyệt Kỳ tiểu thư có hảo tâm trao đổi cùng người, người lại không biết tốt xấu.”

Nghe vậy một tộc nhân (người trong tộc) chỉ thứ của Đan gia đứng cạnh Đan Tuyệt Kỳ lập tức lên tiếng, dung nhan xinh đẹp tràn đầy tức giận: “Hừ, Tuyệt Kỳ tiểu thư muốn dùng đan dược trao đổi với người, người lại không muốn, phải biết đan dược Đan gia chính là vật phẩm mà cường giả Thương Khung giới này muốn tranh nhau đến sứt đầu mẻ trán đấy, hơn nữa thân phận Tuyệt Kỳ tiểu thư vô cùng tôn quý, chẳng những là tiểu thư dòng chính của Đan gia mà còn là nữ chủ nhân tương lai của Thương Khung giới, là vị thê tử của Vô Y công tử, nhìn trúng đồ vật của người chính là phúc khí của người đấy!”

92. Chương 92: Chương 11: Quyết Không Phụ Nàng.

Vị hôn thê của yêu nghiệt?

Dạ Nhược Ly có chút đánh giá Đan Tuyệt Kỳ, đáy lòng phát ra tiếng cười lạnh.

Không thể trách được, Đan Tuyệt Kỳ đúng là rất đẹp, tính tình nhu hòa, nhưng trong vẻ nhu hòa ấy lại cất giấu một chút bén nhọn lẫn nịnh bợ, yêu nghiệt sẽ không tinh mắt mà nhìn trúng nữ nhân này.

Huống chi nàng tin tưởng yêu nghiệt.

Cho nên không cần phải suy nghĩ nhiều, chắc hẳn phong hào vị hôn thê này là do người Đan gia tự xưng rồi, dù sao có chuyện gì mà Đan gia vô sỉ không làm được chứ?

“Hừ, sợ rồi sao? Nếu như biết sợ thì mau giao Mộc Linh quả cho Tuyệt Kỳ tiểu thư, chúng ta có thể tha chết cho người, nếu không mặc kệ người là ai cũng không tránh được cái chết!”

“Đan Phỉ Phỉ!” Đan Tuyết Kỳ khẽ nhúm mày, nhìn Dạ Nhược Ly, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy bất mãn, ra vẻ hạo hữ: “Vị cô nương này, ta nói sẽ dùng đan dược trao đổi với ngươi, ngươi cũng nên cân nhắc một chút.”

Nàng ta cứ nghĩ với thân phận của nàng ta, nữ nhân này nhất định sẽ đáp ứng, hơn nữa một viên đan dược xác thực trân quý hơn rất nhiều, không ai có thể chống lại sự hấp dẫn đó, cho dù cô nương này thoát nhìn giống Luyện đan sư nếu không cũng không thay đổi mà lấy Ngân Quang thảo kia.

Nhưng bên trong Thương Khung giới, Đan gia chính là gia tộc Luyện đan sư cường đại nhất, vì vậy Đan Tuyết Kỳ mới có loại tự tin này.

Sắc mặt Dạ Nhược Ly trầm xuống, dùng giọng điệu ôn hòa nói ra: “Ta nói đổi với đan dược rác rưởi kia không hề có hứng thú, ta muốn chính là Ngân Quang thảo.”

Đan dược rác rưởi?

Trên quảng trường đông đúc, mọi ánh mắt đều nhìn về Dạ Nhược Ly.

Nàng là ai? Lại dám nói đan dược Đan gia là rác rưởi? Lá gan cũng quá lớn đi, ai mà không biết địa vị Đan gia ở Thương Khung giới chứ, hơn nữa nếu đan dược của Đan gia là rác rưởi thì làm gì có được đan dược nào hữu dụng chứ?

“Ngươi nói cái gì?” Đan Phỉ Phỉ giận tím mặt, dung nhan xinh đẹp vô cùng phẫn nộ: “Hừ, ta biết rồi, ngươi nhất định là rất ái mộ Vô Y công tử nên ao ước được như Tuyết Kỳ tiểu thư, ta cho ngươi biết ngươi đừng có mộng tưởng, Tuyết Kỳ tiểu thư chính là nữ nhân kiệt xuất nhất Thương Khung giới, chỉ có tiểu thư mới xứng đáng sánh đôi với Vô Y công tử, về phần ngươi...”

Đan Phỉ Phỉ liếc mắt xem thường: “Vô Y công tử chính là sẽ không thèm liếc mắt nhìn nữ nhân như ngươi, mà ngươi cũng chỉ có thể ao ước được như Tuyết Kỳ tiểu thư mà thôi.”

Dạ Nhược Ly không khỏi trợn tròn mắt, há hốc mồm, không ngờ rằng lại có ơ người tự mình thông minh như thế, dựa vào suy diễn của bản thân mà nói những lời tự cho là đúng, nàng ta không đi đến tởu lâu là hát đào thì thật là đáng tiếc.

Trên quảng trường mọi người đều thấy lời Đan Phỉ Phỉ nói vô cùng có lý, nhìn Dạ Nhược Ly với ánh mắt khinh thường.

Vị cô nương này, tướng mạo tuyệt sắc, so với Đan Tuyết Kỳ tuyệt đối không kém hơn, nếu xưng là đệ nhất mỹ nhân Thương Khung giới cũng không đủ, nhưng dù nàng có khuynh quốc khuynh thành tới đâu thì cũng không thể so sánh với Đan gia được, huống chi Đan Tuyết Kỳ còn là nhân tài kiệt xuất nhất Đan gia, tuổi còn nhỏ mà đã đạt đến Huyền Hoàng, ngoại trừ nàng ta còn ai có thể sánh bước cùng Vô Y công tử?

Nhưng nếu để những người biết được thực lực chân chính của Dạ Nhược Ly nghe được lời này nhất định sẽ xì mũi coi thường.

Đan Tuyết Kỳ 24 tuổi đột phá Huyền Hoàng đã là thiên tài tuyệt thế, Dạ Nhược Ly 20 tuổi đã là Huyền Hoàng đỉnh phong thì gọi là gì? Quan trọng nhất là Đan Tuyết Kỳ đã tu luyện từ nhỏ, lại ở thánh địa Thương Khung giới, huyền khí nồng đậm, Dạ Nhược Ly 10 tuổi mới bắt đầu tu luyện lại tu luyện trong tình cảnh huyền khí mỏng manh như đại lục Huyền Vũ nữa chứ.

Mặc dù Lam trưởng lão biết được thực lực Dạ Nhược Ly nhưng chỉ có thể chọn cách giữ bí mật, Đan Minh Đan gia chủ nể mũi thất bại đương nhiên cũng sẽ không nói ra, nên tất nhiên trong Thương Khung giới không ai biết có một thiên tài trên cả thiên tài như Dạ Nhược Ly.

“Thật sao?” Khóe môi chậm rãi cong lên, đồng tử lạnh như băng nhìn Đan Phỉ Phỉ.

Đan Phỉ Phỉ hừ lạnh một tiếng, hai tay chống nạnh, kiễng mũi chân, nhìn Dạ Nhược Ly từ trên xuống dưới lại từ dưới lên trên: “Thức thời thì mau giao Mộc Linh quả ra, rồi hướng đến bốn tiểu thư xin lỗi, nếu không gia tộc các ngươi chờ bị diệt môn đi!”

Dung nhan tuyệt sắc lập tức lạnh lẽo, Dạ Nhược Ly cười lạnh, không hề nhiều lời, chính là bóng dáng lóe lên lướt về phía Đan Phỉ Phỉ, đập một cước thật mạnh vào ngực nàng ta.

Đan Phỉ Phỉ không hề đề phòng, như mũi tên rời cung, trùng trùng điệp điệp ngã trên quảng trường.

Mọi người không khỏi ngây ngẩn, cho dù là ai cũng không thể ngờ thiếu nữ này lại to gan lớn mật như thế, ngay cả người của Đan gia cũng dám đánh thì trên đời này có chuyện gì mà nàng không dám làm?

Sau đó, mọi người chỉ thấy bóng dáng áo trắng hiện lên, trong chớp mắt đã đến bên cạnh Đan Phỉ Phỉ.

“Dừng tay!” Đan Tuyết Kỳ quá sợ hãi, vội vàng quát lên, cùng lúc đó thân hình nàng ta phóng nhanh đến chỗ Dạ Nhược Ly, nhưng lại chậm một nhịp.

“Phanh!”

Chân đạp vào ngực Đan Phỉ Phỉ, lập tức nghiền nát lục phủ ngũ tạng, phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt trừng to dần mất đi thần thái, sắc mặt như người chết.

Một cước này của Dạ Nhược Ly trực tiếp đánh chết Đan Phỉ Phỉ.

“Ta nói người dừng tay, chẳng lẽ người không nghe thấy? Dám giết người Đan gia ta, chết!”

Thần sắc Đan Tuyết Kỳ lạnh lẽo, bàn tay như ngọc hiện ra một ngọn lửa, hướng đến chỗ Dạ Nhược Ly phóng tới, không ai có thể tin Dạ Nhược Ly có thể đối địch với cường giả Huyền Hoàng.

“Oanh!”

Hai chưởng đụng nhau, hai luồng khí thể cường đại bộc phát ra, thời điểm Dạ Nhược Ly vẫn đứng vững như bàn thạch thì Đan Tuyết Kỳ lại như điều đứt dây, rất nhanh bay ra ngoài.

Phun ra một ngụm máu, Đan Tuyết Kỳ chật vật đứng dậy, nàng ta lau máu trên khóe môi, đầy ngạc nhiên nhìn thiếu nữ áo trắng ấy.

“Sao...Làm sao có thể?”

“Thân là Huyền Hoàng cấp thấp lại không phải là đối thủ của nàng? Thiếu nữ này thoát nhìn chỉ chừng 20 a?”

“Nằm mơ, nhất định là ta đang nằm mơ...”

Đột nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ai cũng ngạc nhiên vô cùng, không ai có thể ngờ Dạ Nhược Ly nhìn có vẻ vô hại kia lại có thể đánh bại Đan Tuyết Kỳ.

Chẳng lẽ nàng là Huyền Hoàng trung cấp, hay Huyền Hoàng cao cấp?

Cái này... không phải biến thái thể chứ?

“Lại là người, dám dă thương cháu gái Đan Minh, ta sẽ cho người chết cũng không yên!” một thanh âm tức giận xẹt qua trời cao, truyền vào tai mọi người, nghe thấy thanh âm này, những người vốn xem kịch vui đều tự giác lùi về sau mấy bước, đồng thời ánh mắt nhìn Dạ Nhược Ly.

Cho dù nàng thiên tài tới cỡ nào, trêu chọc Đan gia nhất định sẽ không có kết quả tốt.

“Gia gia, Đan trưởng lão.” Nhìn thấy hai người vừa tới, Đan Tuyết Kỳ vô cùng vui vẻ, dung nhan xinh đẹp bởi vì oán hận mà trở nên dữ tợn: “Gia gia, giúp ta giết nàng, giết nữ nhân này, nàng đáng chết!”

Là nàng, là nàng tổn hại tôn nghiêm của nàng ta, làm cho nàng ta mất đi sự kiêu ngạo, cho dù thế nào nàng cũng phải chết!

Áo trắng tung bay trong gió, Dạ Nhược Ly đứng chấp tay, sắc mặt vẫn bình thản: “Ta đã sớm nói qua nếu người Đan gia lại trêu chọc ta thì chỉ có con đường chết!”

“Hi!”

Mọi người như nuốt phải ngụm khí lạnh, trợn mắt nhìn Dạ Nhược Ly.

Nàng... Nàng nói gì?

Cái này cũng quá lớn mật rồi, đối mặt với hai cường giả Đan gia nàng còn dám nói thế, chẳng lẽ chê sống quá dài sao? Nên muốn đi tìm cái chết? Nhưng nàng cũng nên đổi chỗ, bởi cường giả Huyền tôn ra tay rất dễ liên lụy đến người khác a.

Chủ quầy đang giữ Ngân Quang thảo không ngờ lại xảy ra chuyện này, không khỏi cười khổ một tiếng, gã chỉ muốn đổi lấy ít vật phẩm hữu dụng, ai ngờ lại gặp tai họa.

“Ha ha ha,” Đan trưởng lão giận quá hóa cười, tay nắm chặt, vẻ mặt lại vô cùng dữ dằn: “Những người kia không có ở đây, ta ngược lại muốn nhìn xem hôm nay ai có thể bảo vệ người.”

Nữ nhân này giết chết người Đan gia, vì tộc nhân báo thù là lẽ đương nhiên, cho dù là Lam trưởng lão cũng không có quyền ngăn cản.

“Nếu như ta muốn bảo hộ nàng?”

Thanh âm từ tính vang lên, ai cũng men theo thanh âm mà nhìn lại, chỉ thấy nam tử áo đen, ngoại trừ Đan Minh và Đan trưởng lão, ai cũng lộ vẻ sững sờ.

“Thương công tử sao lại ở đây?” (am: ày, làm ta tưởng CVY chứ =()

“Xem ra có quen biết với nàng, khó trách nàng lại lớn mật như thế, thì ra có Thương công tử làm chỗ dựa.”

“Có Thương công tử làm chỗ dựa thì sao? Giới chủ mới chính là người cai quản Thương Khung giới, tiếp đó là Vô Y công tử, Đan Tuyết Kỳ chính là vị hôn thê của Vô Y công tử, ngay cả Thương công tử cũng nề Đan gia vài phần mặt mũi, chẳng lẽ y vì một nữ nhân mà mạo hiểm đắc tội với nữ chủ nhân tương lai của Thương Khung giới sao?”

“Cái kia cũng thật khó nói, nói không chừng Thương công tử chính là một mảnh tình si, vì hồng nhan mà giận dữ cũng không phải không có khả năng.”

Tiếng nghị luận nhao nhao truyền vào tai Hoàng Viêm Thương, khuôn mặt anh tuấn không chút biểu tình, thân hình khỏe đẹp cân đối được nắng sớm chiếu rọi lên, chậm rãi bước tới chỗ Dạ Nhược Ly.

“Người không sao chứ” Hoàng Viêm Thương dừng bước chân, quét mắt nhìn Dạ Nhược Ly, ánh mắt thâm thúy lóe lên tia mờ mịt: “Yên tâm đi, có ta ở đây, tuyệt đối sẽ không có ai dám đụng tới người.”

Lông mày khẽ nhíu, từ đầu đến cuối Dạ Nhược Ly không thém liếc mắt nhìn một cái.

“Ta không cần người hỗ trợ, người cũng không cần cố ý làm những việc này, nói không chừng sau này chúng ta chính là kẻ thù của nhau.”

Vốn gương mặt vẫn bình lặng như nước, nghe câu sau chậm rãi nở nụ cười thản nhiên, chỉ là tia vui vẻ kia xoẹt qua quá nhanh khiến người ta khó nắm bắt được.

Kẻ thù? Vì sao nàng có thể chắc chắn bọn họ sẽ trở thành kẻ thù?

Nữ nhân này thật sự rất thú vị, y tin với nghị lực của mình nhất định có thể chinh phục được nàng, để nàng trở thành trợ thủ đắc lực của y...

“Hừ, Thương công tử, nàng giết chết người Đan gia, hôm nay nàng nhất định phải chết, ai ngăn cản cũng vô dụng!” Đan trưởng lão rõ ràng không thém để ý đến mặt mũi, sau đó liền bộc phát ra khí thế cường hãn.

Dạ Nhược Ly cười lạnh, muốn triệu hồi Bạch Hổ ra...

Ngay lúc đó ở một chỗ không xa, một luồng khí cường đại và khí tức quen thuộc hung hăng xộc vào mũi, cảm nhận được khí thế ấy, thân thể Dạ Nhược Ly khẽ giật mình, không khỏi ngẩng đầu về phương hướng ấy.

Áo đỏ như lửa, mịn hoặc xinh đẹp. (chào mừng nam 9 lên sân nào, sau bao nhiêu ngày cuối cùng cũng thấy nam 9 roài (^o^)/)

Xuất hiện trước mắt mọi người chính là một nam tử tuấn mỹ.

Dung mạo nam tử kia khiến một người thất sắc âm đạm, chỉ là một đầu tóc đen như mực nhảy múa trong gió, khuôn mặt tinh xảo tuyệt luân lại có chứa tia kích động, sống mũi cao thẳng tắp, đôi môi đỏ mê người khẽ cong lên, mắt phượng dài hẹp chăm chú nhìn bóng dáng hòa trong đám đông làm hẩn nóng ruột ngứa gan, lúc nhìn thấy ánh mắt cũng không hề chuyển đi.

Hai mắt nhìn nhau, thời gian như ngừng lại, trong nháy mắt tưởng chừng như vĩnh hằng.

“Vô Y công tử, là Vô Y công tử...”

“Đúng là Vô Y công tử, sao hắn lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ là vì Đan gia?”

“Cũng có thể, dù sao Đan Tuyết Kỳ cũng là vị hôn thê của hắn, cho dù có lời đồn Vô Y công tử căn bản không hề thích tiểu thư Đan gia nhưng cho dù có thể nào tiểu thư Đan gia chính là vị hôn thê của hắn, vì mặt mũi của chính mình, Vô Y công tử cũng không thể ngồi không được.”

Hai gò má Đan Tuyết Kỳ ửng hồng, vụng trộm liếc mắt nhìn Cung Vô Y, trong đôi mắt dịu dàng xinh đẹp tràn ngập sự ái mộ.

Vô Y công tử không hổ danh là đệ nhất mỹ nam Thương Khung giới, phong hoa tuyệt đại đến bậc nào, đại khái chính là không ai có thể bì kịp, nếu có thể trở thành thê tử của hắn là hạnh phúc đến cỡ nào a?

Nhưng trong mắt Cung Vô Y, Đan Tuyết Kỳ chưa hề tồn tại, về sau ngay cả cái liếc xéo cũng không có.

Mắt phượng kia từ đầu đến cuối chỉ nhìn thấy một người...

Áo đỏ thối qua, Cung Vô Y đến trước mặt Dạ Nhược Ly, cuối cùng không nhịn được nổi tương tư, ở trước mặt mọi người duỗi tay ra ôm trọn nữ tử vào lòng. (tung hoa, tung hoa a)

Dạ Nhược Ly định đẩy hắn ra nhưng cảm nhận được Cung Vô Y đang ngập tràn tưởng niệm cùng thâm tình nên cuối cùng cũng thả lỏng tay xuống, bất đắc dĩ thở dài.

Được rồi, xem ra tiện nghi cho tên yêu nghiệt vậy...

Lúc này Dạ Nhược Ly biết được lòng nàng cũng đang mềm ra, ánh mắt có lóe lên chút vẻ nhu tình, quyết định đến Thương Khung giới tìm Cung Vô Y, nàng cũng biết được tình cảm của mình.

Khóe môi thẹn thùng vui vẻ cứng đờ, Đan Tuyết Kỳ sững sờ nhìn hai người đang ôm nhau, trái tim bỗng tê rần, ghen tuông tràn ngập trong trái tim.

Vì cái gì? Vì cái gì mà Vô Y công tử lại ôm nữ nhân này? Đan Tuyết Kỳ mới là vị hôn thê của hắn, không phải sao?

Những người còn lại cũng ngây ngẩn người, nữ tử này chẳng những có quan hệ với Thương công tử mà còn có quan hệ mập mờ với Vô Y công tử, không biết ánh mắt Vô Y công tử thế nào lại nhìn trúng nữ nhân dâm loạn này.

Ánh mắt Hoàng Viêm Thương nhìn hai người, mày kiếm khẽ nhíu, chính là y cũng không rõ vì sao thấy hai người ôm nhau trong lòng y lại cực kỳ không thoải mái...

Thật giống như vật thuộc về mình bị Cung Vô Y cưỡng hành cướp đi.

“Vô Y công tử...” Đan Tuyết Kỳ cắn chặt môi, hai mắt đầm lệ nhìn chăm chăm vào Cung Vô Y: “Vô Y công tử, chàng có thể nói ta biết nàng là ai không?”

Cung Vô Y không nghe thấy lời Đan Tuyết Kỳ hỏi, ôm thật chặt Dạ Nhược Ly, sống chết cũng không muốn buông tay, sợ rằng chỉ cần buông nhẹ ra nàng sẽ biến mất không thấy nữa.

“Này, yêu nghiệt...” Dạ Nhược Ly vỗ vỗ bả vai Cung Vô Y, liếc mắt nhìn Đan Tuyết Kỳ le hoa đái vũ (khóc mà vẫn xinh đẹp, điềm đạm đáng yêu), nói: “Vị hôn thê của người gọi người.”

“Vị hôn thê? Vị hôn thê nào? Ta chỉ có thê tử, không có vị hôn thê.” Cung Vô Y chậm rãi buông người trước ngực ra, khóe môi khẽ cong, thanh âm yêu nghiệt đầy vẻ bốn cột: “Chẳng lẽ nàng muốn đổi ý? Không được, chúng ta đã bãi đường rồi, nàng không thừa nhận cũng không được, Tiểu Dạ, cả đời này nàng đừng hòng chạy thoát khỏi bàn tay ta.”

Khóe môi Dạ Nhược Ly co lại, im lặng nhìn ngắm dung nhan của hắn.

“Nàng sẽ không đổi ý chứ?” Thấy Dạ Nhược Ly không nói lời nào, Cung Vô Y căng thẳng, vội vàng nắm chặt tay nàng nói: “Nữ nhân, ta sớm đã bị nàng ăn sạch, không muốn chịu trách nhiệm cũng phải chịu, huống chi trên đại lục này ngoài ta ra còn ai có thể xứng đáng với nàng?”

Nghe vậy Dạ Nhược Ly lại càng im lặng, lúc trước bắt đắc dĩ mới dứt đan dược cho hắn bằng miệng, kết quả hắn luôn lấy chuyện này ra uy hiếp nàng, hơn nữa trừ việc đó ra nàng cũng không làm gì nha.

“Vô Y công tử!”

Thần sắc Đan Minh trầm xuống, vỗ vỗ bả vai Đan Tuyết Kỳ, lại nhìn Cung Vô Y: “Vô Y công tử, nàng là nữ nhân tục giới mà ngươi đã lấy? Hừ, nữ tử này sao có thể so sánh với Đan gia? Hơn nữa Tuyết Kỳ mới là vị hôn thê của ngươi, vì nữ nhân này mà ngươi dám cãi lời của Giới chủ hay sao?”

Vốn gặp lại Dạ Nhược Ly rất vui vẻ nhưng nghe lời Đan Minh nói, tâm trạng lập tức biến mất.

Dung nhan tuấn mỹ tuyệt thế âm trầm đáng sợ, mắt phượng hiện lên tia lãnh ý, nếu như đối mặt với Dạ Nhược Ly là yêu nghiệt vô lại, thì lúc này hắn tựa như ác ma, khiến người khác không khỏi lạnh run trong lòng.

“Ngươi lập lại những lời vừa rồi cho ta nghe?”

Cuồng phong nổi lên, nam nhân yêu nghiệt đứng giữa gió, áo đỏ nhảy múa, hiện rõ một thân khí tức cuồng mị, khí tức cường đại vờn quanh, hoàn toàn áp đảo khí tức khác, làm cho Đan trưởng lão cùng Đan Minh thay đổi sắc mặt, lại mang tới cảm giác hít thở không thông.

“Huyền thánh!”

Điều này...Sao có thể?

Bọn hắn mặc dù biết rõ Vô Y công tử bé quan ra thực lực nhất định sẽ tăng mạnh, nhưng cũng không ai ngờ được hắn lại trực tiếp đột phá, tiến vào hàng ngũ Huyền thánh.

“Thê tử của ta, người khác dám nói?”

Mở rộng bước chân, Cung Vô Y chậm rãi đi về phía Đan Minh, hắn cũng không thu liễm khí tức Huyền thánh, vì vậy trước luồng khí thế áp chế đó mà hai người kia đều đỏ bừng mặt mo, ngay cả một câu cũng nói không ra.

“Cho dù là ai ngăn cản, nàng, Dạ Nhược Ly vĩnh viễn là thê tử duy nhất của Cung Vô Y ta, cũng là người mà ta muốn bảo hộ, nếu như ai muốn tổn thương nàng thì sẽ phải trả giá thật đắt!”

“Ầm ầm!”

Khí thế cường đại không địch nổi, không chừa đường thoát đánh về phía hai lão đầu Đan gia.

Lúc này hai người mới kinh hãi, nhưng công kích của Huyền thánh không cho bọn hắn né tránh, mà thực lực Huyền thánh và Huyền tôn chênh lệch thật lớn, thực lực Huyền tôn chỉ cần Huyền thánh thổi mạnh một cái cũng có thể tan thành mây khói.

“Phanh!”

“Bang bang!”

Quảng trường vô cùng yên ắng, hai thanh âm trầm đục vang lên vô cùng chói tay, tất cả mọi người đều nhìn Cung Vô Y, hung hăng nuốt nước miếng, bước chân không tự chủ lui về sau mấy bước.

Đan Tuyết Kỳ ngừng khóc nỉ non, cũng ngơ ngác nhìn Cung Vô Y, ánh mắt kia càng lộ vẻ si mê.

Thực lực của Cung Vô Y cũng thật cường đại, nàng ta lại càng mê luyến hắn, hơn nữa lại càng phát ra tính ganh ghét Dạ Nhược Ly, chỉ vì nàng mà Cung Vô Y mới chán ghét nàng ta nhưng về mặt lại không hiện ra, đáng tiếc dù nàng ta có thể nào, Cung Vô Y cũng chưa từng liếc nhìn một cái...

Trong mắt hắn, ngoại trừ Dạ Nhược Ly, không hề có bất kì nữ tử nào khác.

“Vô Y, ngươi đang làm gì vậy?” Một tiếng hét lớn, giống như sấm rền vang lên làm mọi người đình tai nhức óc.

Đan Minh và Đan trưởng lão nhìn nhau, trong lòng hết sức vui vẻ, thật tốt quá, Giới chủ đã đến rồi, cho dù Cung Vô Y có đột phá lên Huyền thánh nhưng Giới chủ vẫn là sư phụ của hắn, hắn không thể nào không nghe mệnh lệnh sư phụ mình được.

Cung Vô Y cười lạnh một tiếng, nhìn Thương Quỳnh, nét mặt âm trầm: “Ta nói lại lần thứ hai, Dạ Nhược Ly chính là thê tử duy nhất của Cung Vô Y, ai dám tổn thương nàng, ta tất nhiên sẽ diệt cả nhà hắn.”

“Làm càn!” Thương Quỳnh phất tay, sắc mặt lạnh như băng, ánh mắt lẫm liệt nhìn Cung Vô Y: “Thê tử kiếp này của ngươi chỉ có thể là Đan Tuyết Kỳ, đây là mệnh lệnh, chẳng lẽ ngươi không nghe lời sư phụ nữa?”

“Nếu như ngươi cứ khăng khăng làm theo ý mình, như vậy ta chỉ còn cách rời khỏi Thương Khung giới!”

“Ngươi...” Dung nhan Thương Quỳnh tái nhợt, nắm chặt tay, phần nộ quát: “Cung Vô Y, ta là sư phụ của ngươi, ngươi làm vậy chính là đại nghịch bất đạo, chắc chắn sẽ để lại tiếng xấu muôn đời!”

“Thì sao?” Cung Vô Y cười lạnh, mắt phượng hiện lên tia khát máu, thanh âm kiên định mà bá khí, vang lên giữa trời đất thật lâu cũng không tiêu tan: “Ta thà phụ người trong thiên hạ cũng quyết không phụ nàng.”

Người đời có nói hắn vô tình, bạc nghĩa cũng không sao, hắn cũng không để ý.

Đời này kiếp này hắn chỉ muốn một người, chính là nàng, cho dù phụ tất cả mọi người trong thiên hạ hắn cũng sẽ không phụ nàng.

Nếu như thiếu nàng thì tính mạng của hắn cũng như bị thiếu một nửa vậy.

Trên quảng trường, vô cùng im ắng.

Ánh mắt mọi người nhìn chăm chú Cung Vô Y, cho dù là ai cũng không ngờ người từ trước đến nay đều vô tâm vô tình, lãnh huyết tàn nhẫn như Vô Y công tử lại có tình sâu nghĩa nặng với một nữ tử.

Ở thời khắc này, một thanh âm không chút hài hòa bỗng nhiên vang lên: “Ha ha, Thương Quỳnh, bức người khác là hành vi không tốt, đúng rồi tiểu tử kia là Cung Vô Y có phải không? Truyền nhân Thương Khung giới? Không tệ không tệ, tiểu tử, ta coi trọng ngươi a.”

Thanh âm cực kì non nớt, nghe như giọng của trẻ con.

Mọi người men theo tiếng nói nhìn lại thì thấy nhẵn Huyền linh trong tay Dạ Nhược Ly phát ra ánh sáng màu bạc, sau đó bạch quang rơi xuống đất, xuất hiện trước mặt mọi người là một con mèo con màu trắng.

Đúng vậy, xác thực là một con mèo con, lông dài trắng như tuyết, mắt xanh như ngọc thạch, toàn thân đều lộ vẻ khả ái.

“Bà mẹ nó, ta còn tưởng là ai, hóa ra là một con mèo con, ha ha.”

“Tiểu miêu này cấp bao nhiêu? Ta đoán chắc cấp 15 a? Quá yếu, mèo con yếu ớt này làm gì? Tìm tai họa sao?”

“Thực lực thiếu nữ này cũng không kém, vì sao lại khế ước với một thú bình thường như vậy? Cho dù là ta, cũng có thể dễ dàng đánh bại nó.”

Nhìn thấy mèo con, ai cũng lộ vẻ trào phúng, nhất là nhóm nữ tử ái mộ Cung Vô Y, nhìn Dạ Nhược Ly, lại nhìn mèo con giống như đang xem một câu chuyện cười.

Ai cũng không để ý Thương Quỳnh và Đan trưởng lão đều biến sắc, mà Đan trưởng lão gần đây đang cao ngạo tự phụ lúc này cũng toàn thân run rẩy, trên mặt đầy vẻ hoảng hốt.

“Ha ha, sẽ không phải thấy mèo con yếu ớt nên mới ký khế ước chứ?”

Đan Minh không hề để ý đến sắc mặt Đan trưởng lão, tự nhiên không bỏ qua cơ hội trào phúng, ai bảo nữ tử chết tiệt này chẳng những không nể mặt lão còn cướp đi người Tuyết Kỳ yêu, nàng có chết cả trăm lần cũng không bù đắp được tổn thương nàng đã gây ra.

Hừ, bây giờ có Giới chủ ở đây, cho dù Vô Y công tử không đồng ý cũng không được, hắn chỉ có thể cưới Tuyệt Kỳ làm thê tử.

“Câm miệng!” Tâm run lên bần bật, Đan trưởng lão vội vàng trừng mắt nhìn Đan Minh.

“Đan trưởng lão, làm sao vậy? Không phải chỉ là một con mèo con thôi sao? Loại Huyền thú này ở Thương Khung giới có rất nhiều, chắc hẳn Giới chủ anh minh sẽ không sợ Huyền thú này chứ?”

Đan Minh rõ ràng không hiểu tình thế, lão thật không rõ vì sao Đan trưởng lão lại như vậy?

Nghe vậy, Đan trưởng lão đỏ mặt hơi lạnh, “Bịch” một cái quỳ rạp xuống đất, run run rẩy rẩy nói: “Thiên...Thiên Lưu đại nhân, ta không biết hắn, ta thật sự không biết hắn, hắn không phải là người Đan gia, ta có thể cam đoan.”

Ai cũng há hốc mồm, nhìn Đan trưởng lão.

“Thiên Lưu đại nhân? Thiên Lưu đại nhân...” Đan Minh căn nhắc cái tên này nửa ngày, tựa hồ như nhớ đến chuyện gì đó đột nhiên trống lớn hai mắt, thân thể già nua không khỏi run lên.

“Ngài là...Ngài là Giới chủ tiền nhiệm Thương Khung giới, đệ nhất cường giả, là người đã sáng lập ra Thương Khung giới – Thiên Lưu đại nhân?”

Trời ạ, không phải nói Thiên Lưu đại nhân ít nhất cũng 500, 600 tuổi sao? Vì sao thanh âm lại như đứa trẻ? Hơn nữa vừa rồi cũng không ai nói cho lão biết cường giả đệ nhất Thương Khung giới lại là một con mèo a.

Nghĩ tới lời mình vừa nói, Đan Minh lập tức ân hận muốn chết.

Lão trêu chọc ai a? Lại dám trêu chọc Giới chủ tiền nhiệm, nếu như lão sớm biết thân phận của nó, cho lão một trăm lá gan, lão cũng không dám.

“Mấy lão già khốn kiếp các ngươi, thật sự là càng sống lâu thì càng hồ đồ, ngay cả chủ nhân của ta cũng dám khi dễ, không để ta vào mắt nữa đúng không?” ánh mắt lảng liệng quét qua, nhìn Thương Quỳnh đang run rẩy, ánh mắt bảo thạch híp híp lại, phần nộ quát: “Thương Quỳnh, rút ra đây cho ta.”

Thương Quỳnh lau mồ hôi lạnh, cẩn thận từng chút một, vụng trộm nhìn Thiên Lưu, sợ hãi cúi thấp đầu: “Thiên Lưu đại nhân, ta...”

“Ta cái gì mà ta?” Thiên Lưu trừng mắt, đầy vẻ tức giận: “Ta rất tức giận, chính ngươi tự lý đi, nếu ngươi không làm ta nguôi giận thì ngày tháng yên ổn sau này của ngươi sẽ chấm dứt.”

Thương Quỳnh không khỏi rung mình, ai cũng biết lão là Giới chủ Thương Khung giới, lại có bao nhiêu người có thể hiểu được trên vai lão còn đè nặng một trọng trách không thể nào vượt qua. Có thể lão không làm gì sai, những gì lão đang làm cũng chỉ vì lợi ích Thương Khung giới.

Tư điểm, Thương Quỳnh đầy bụng ủy khuất, bất quá mặc kệ lão ủy khuất như thế nào cũng phải khiến Thiên Lưu đại nhân nguôi giận, nếu không sau này thật sự không tốt lành rồi.

Mà điều duy nhất có thể làm Thiên Lưu nguôi giận, chính là nài.

“Dạ cô nương, vừa rồi đều là lỗi của ta, ngươi có thể tha thứ cho ta?” Thương Quỳnh cúi đầu, ăn nói khép nép: “Chỉ cần ngươi tha thứ, ngươi có thể mắng ta hoặc đánh ta, ngươi...đừng tức giận.”

Kỳ thật Dạ Nhược Ly không hề tức giận chỉ là mặc kệ Thương Quỳnh làm gì, nàng cũng không có hảo cảm.

“Đánh ngươi, chửi ngươi thì miễn đi.” Thiên Lưu nhảy lên vai Dạ Nhược Ly, nheo mắt nhìn chăm chú Thương Quỳnh: “Ta sẽ thay nàng trừng phạt ngươi, trong 3 năm toàn bộ vệ sinh của Thánh Huyền sơn sẽ do ngươi quét dọn, hơn nữa không được phép dùng huyền lực, nếu ta thấy ngươi làm biếng thì ngươi xong đời rồi.”

Thương Quỳnh lập tức kêu khổ, lão đường đường là Giới chủ Thương Khung giới lại đi làm chuyện làm mặt này, không cho phép sử dụng huyền lực thì sau này mặt mũi của lão biết để đâu đây a.

Lại còn 3 năm...

Đây đều là do đám phé vật Đan gia gây họa, nếu không phải bọn hần sao lão có thể đắc tội với vị này? Nghĩ như vậy Thương Quỳnh lại hận Đan gia thêm một phần, hận không thể dùng một quyền đánh bọn hần một trận.

“Như thế nào? Người không hài lòng?” Con người nheo lại, Thiên Lưu ma sát móng vuốt, cười âm hiểm hỏi.

Thương Quỳnh quá sợ hãi, vội vàng cười lấy lòng: “Làm sao có thể như vậy? Thiên Lưu đại nhân là đang luyện tâm tính cho ta nha, ta sao có thể phụ tâm ý của Thiên Lưu đại nhân? Thiên Lưu đại nhân yên tâm, ta nhất định sẽ làm thật tốt!”

“Ân?” Nghe vậy Thiên Lưu mới thỏa mãn gật đầu, sau đó ánh mắt lại hướng về hai lão đầu Đan gia đang run rẩy: “Về phần các người...Ha ha, ta có một chủ ý thế này, chủ nhân của ta cũng là Luyện đan sư, Đan gia các người cử ra người luyện đan mạnh nhất khiêu chiến với nàng, nếu như người Đan gia thắng ta sẽ bỏ qua cho các người, nếu như thua thì sẽ tính sổ luôn một lượt.”

Thiên Lưu biết rõ Dạ Nhược Ly sẽ không thua.

Đan gia không phải tự cho là mình lợi hại sao? Còn đồng ý lấy người mạnh nhất gia tộc tỷ thí, giống như hung hăng giẫm đạp đồ vật mà bọn hần luôn tự hào dưới chân, lại để cho bọn hần biết rõ rằng kỳ thật Đan gia không là cái thá gì cả!

Chỉ bằng đám củi mục này lại dám so sánh với chủ nhân mà nó nhìn trúng? Lúc đó nó sẽ khiến đám người kia thua thật thê thảm.

“Được!” Hai mắt Đan trưởng lão sáng ngời, dường như đã quên mất sự khủng bố của Thiên Lưu: “Ta là Luyện đan sư mạnh nhất của Đan gia, trận chiến này sẽ đích thân do ta đảm nhiệm.”

Nữ nhân này cũng là Luyện đan sư thì sao chứ? Lão không tin ở Thương Khung giới này lại có Luyện đan sư vượt qua lão.

Trận chiến này lão nhất định sẽ toàn thắng, mà Thiên Lưu đại nhân cũng nói sẽ không tính toán gì cả, không nghĩ tới Đan gia có thể dễ dàng hóa giải nguy cơ đến thế, so với sự trừng phạt của Giới chủ đại nhân xem ra còn tốt hơn rất nhiều.

Đan Tuyệt Kỳ nắm chặt tay, trong mắt xoẹt qua tia ganh ghét.

Vì cái gì? Vì cái gì mà Vô Y công tử lại nhìn trúng nữ nhân này, ngay cả Thiên Lưu đại nhân cũng bảo hộ nàng? Nàng có gì tốt? Tự cho là có chút thiên phú lại có thể luyện đan nên muốn làm gì thì làm sao?

Hừ, có thể thiên phú của nàng thật lớn. nhưng luyện đan thì không thể nào so sánh với Đan gia được. Đến lúc đó Đan trưởng lão nhất định sẽ giành thắng lợi, Thiên Lưu đại nhân sẽ biết người mình nhìn trúng cũng không phải là Luyện đan sư tài giỏi gì, chỉ là một con gà mờ mà thôi.

Dù sao không ai có thể đồng thời vừa tu luyện lại vừa luyện đan, không cần suy nghĩ cũng biết thuật luyện đan của nàng nhiều lắm cũng chỉ biết chút bề ngoài mà thôi.

“Nữ nhân của ta vĩnh viễn ưu tú nhất.” Cung Vô Y ôm chặt Dạ Nhược Ly, môi đỏ nở nụ cười tự tin: “Tiểu Dạ, cho người kia xem ai mới thật sự là Luyện đan sư.”

Dù ai cũng ngạc nhiên thì thấy người sáng lập ra Thương Khung giới lại nhìn trúng nữ nhân trẻ tuổi này làm chủ nhân nhưng không ai tin tưởng thuật luyện đan của nàng có thể hơn Đan gia, cho dù là Thương Quỳnh hay Hoàng Viêm Thương cũng không tin.

Nữ tử này có tiếp nhận khiêu chiến hay không?

Lúc mọi người đang mong chờ, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc, Dạ Nhược Ly chậm rãi bước tới quầy hàng lấy Mộc Linh quả ra hỏi: “Ngân Quang thảo này, người đổi hay không?”

“Vị đại nhân này nếu ngài muốn Ngân Quang thảo, ta nguyện ý đưa cho ngài, kính mong đại nhân thu hồi lại đồ vật.” Chủ quầy không tự chủ nhìn Mộc Linh quả, hung hăng nuốt nước miếng, rồi bắt buộc bản thân thu hồi ánh mắt.

Cho gã một trăm lá gan gã cũng không dám đổi đồ vật với chủ nhân của Thiên Lưu đại nhân, ai biết được Thiên Lưu đại nhân có tức giận rồi đem mình ra làm bánh bao nhân thịt hay không a.

Dạ Nhược Ly cũng không nói nhiều, vứt Mộc Linh quả lại cho chủ quầy sau đó lấy Ngân Quang thảo, đi vào trung tâm quảng trường: “Ta muốn luyện chế đan dược cần một ít dược liệu, làm phiền các người giúp ta chuẩn bị một chút.”

“Cái này không thành vấn đề!”

Đan trưởng lão sợ nhất Dạ Nhược Ly không chịu đáp ứng, cũng không so đo dược liệu với nàng, nhưng khi nghe Dạ Nhược Ly nói đến một gốc cây quý hiếm, sắc mặt Đan trưởng lão không khỏi run rẩy.

Vì thắng thi tỷ, lão chỉ có thể nhịn đau bỏ ra thứ yêu thích, trời mới biết đây chính là những đồ vật mà Đan gia tích góp rất nhiều năm nay.

Không biết thiếu nữ này gặp phải vận khí cứt chó gì mà lại được Thiên Lưu đại nhân bảo hộ, nếu như không có Thiên Lưu đại nhân nàng căn bản không nổi sóng gió gì.

“Đan Minh, người trở về Đan gia, đem dược liệu tới đây.”

“Vâng.” Đan Minh hung hăng trợn mắt nhìn Dạ Nhược Ly, xoay người hướng về Đan gia phủ.

Lão biết tôn nghiêm của Đan gia đã bị tổn hại mà nguyên nhân lại là thiếu nữ này, bất kể như thế nào cuộc tỷ thí này phải chiến thắng, chỉ có như thế mới có thể cứu vãn lại tôn nghiêm.

“Đan trưởng lão, không phải người nói lão không phải là người của Đan gia sao?” thanh âm Thiên Lưu hơi mỉa mai làm Đan trưởng lão đỏ mặt, ho khan hai tiếng, che đi tia xấu hổ: “Cái này, Thiên Lưu đại nhân, ta...”

“Được rồi, người không cần giải thích.” Thiên Lưu lắc cái đuôi, đi một vòng cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Đan Tuyết Kỳ: “Đây là nữ tử Đan gia?”

Đan Tuyết Kỳ thấy Thiên Lưu nhìn mình, trong nội tâm vô cùng vui vẻ, trên mặt lại không chút biểu tình, nàng ta chậm rãi, cung kính nói: “Thiên Lưu đại nhân, ta là Đan gia Đan Tuyết Kỳ, ở đây có chút đan dược là tự tay ta luyện chế, muốn hiếu kính Thiên Lưu đại nhân.”

Nhìn thấy bình sứ trên tay Đan Tuyết Kỳ, trên quảng trường nổi lên âm thanh nuốt nước miếng liên tiếp.

“Ta không hỏi người, người lại dám chọc vào?” con mắt lạnh lẽo, thanh âm ngậy thơ mang theo vài phần lãnh ý: “Còn có đan dược của người chắc chắn rất khó ăn, loại đan dược rác rưởi này cũng muốn hiếu kính ta, người cho rằng ta là ăn mày sao?”

Lời của nó tuyệt đối không khách khí, cũng không vì Đan Tuyết Kỳ là nữ tử mà thương hại.

Thân hình Đan Tuyết Kỳ run lên, hốc mắt chứa đầy nước, nàng ta cũng không rõ mình đã làm sai chuyện gì mà Thiên Lưu đại nhân lại đối xử với nàng như vậy, chẳng lẽ là do nữ nhân kia sao?

Lúc này, trùng hợp Đan Minh đưa dược liệu tới, giải vây cho Đan Tuyết Kỳ.

“Tốc độ của lão cũng thật nhanh, xem ra Đan gia cũng không đến nỗi tệ, sớm biết như vậy nên yêu cầu nhiều dược liệu hơn.” Dạ Nhược Ly bất đắc dĩ lắc đầu, trước ánh mắt thâm độc của Đan Minh nhận lấy dược liệu cần thiết.

“Hừ, người tuyệt đối không thể so sánh với đan trưởng lão, đồng dạng không ai ở Thương Khung giới có thể vượt qua Đan trưởng lão.” Đan Minh lạnh lùng quét mắt nhìn Dạ Nhược Ly. Thanh âm cũng âm lãnh đến cực điểm.

Ở Thương Khung giới thiên phú của Đan trưởng lão không phải mạnh nhất, thực lực cũng không phải cao nhất nhưng thuật luyện đan đều không ai có thể vượt qua, thiếu nữ này cũng như thế.

Lúc vạn chúng nhìn vào, hai người đồng thời lấy ra lò đan, tỷ thí giữa Luyện đan sư, cũng chính thức bắt đầu.

— ———editor: aries mai.

Cung Vô Y quét mắt nhìn Hoàng Viêm Thương, nhướng mày, hẳn rõ ràng cảm nhận được Hoàng Viêm Thương có hứng thú với Dạ Nhược Ly. Nếu như lúc này Dạ Nhược Ly thắng nhất định sẽ càng bị chú ý nhiều hơn.

Chỉ là nữ nhân này đã thuộc về hắn, cho dù là ai cũng không thể cướp đi được.

“Xoẹt!”

Một ngọn lửa màu đỏ tươi nhem nhóm trên đầu ngón tay, chiếu rọi bên trong đồng tử Dạ Nhược Ly, ngón tay bắn ra ngọn lửa bay tới lò đan, cuối cùng một ngọn lửa được thắp lên.

Đan dược nàng muốn luyện chế là Phục hồi đan, đây cũng chính là đan dược chữa trị thương thể cho Thiên Lưu, mà đan dược này cũng có thể giúp nàng đột phá Huyền tôn, hơn nữa kiếp trước nàng chưa từng luyện qua nên muốn thử sức một lần.

“Không biết nàng muốn luyện chế đan dược gì?”

Thiên Lưu hưng phấn nhìn Dạ Nhược Ly, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng mong chờ.

Đan trưởng lão đem dược liệu ném vào lò đan, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn Dạ Nhược Ly, nghe thấy Dạ Nhược Ly nói ra dược liệu mặc dù đau lòng nhưng đối với cách luyện đan của nàng cũng không cho là đúng.

Lão không cho rằng Dạ Nhược Ly có thể thắng lão, trừ phi thế giới này huyền huyền rồi, nếu không là nghịch thiên?

“Các người nói ai thắng?”

“Cái này còn phải nói nữa sao? Nhất định là Đan trưởng lão rồi, vị cô nương kia thiên phú rất mạnh bất quá nàng còn trẻ như vậy làm sao có thể so sánh với Đan trưởng lão?”

“Nói cũng đúng, hôm nay may mắn được nhìn thấy Đan trưởng lão luyện đan, cũng không uổng công tới đây một chuyến, trở về còn có cái để khoác lác. Ha ha...”

Thanh âm nghị luận nhao nhao, vị thuốc tỏa ra từng đợt quanh quẩn trong không khí thật lâu không tiêu tan.

Dạ Nhược Ly không chế lửa, cũng không vì những thanh âm kia mà thay đổi sắc mặt, không lâu sau trên trán nàng lưu lại một giọt mồ hôi, theo gương mặt hoàn mỹ chảy xuống.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, thanh âm ầm ĩ cũng vì thời gian trôi qua mà chậm rãi biến mất.

Tất cả mọi người đều yên tĩnh nhìn hai người, cho dù không phải Luyện đan sư nhưng cũng biết được đan dược của 2 người sắp ra lò, thắng bại rất nhanh có thể biết được.

“Mở!” Đan trưởng lão thu hồi lại ngọn lửa, hét lớn một tiếng, lúc lão hét lên nóc lò bật ra 5 viên đan dược bay ra, rơi vào tay Đan trưởng lão.

Ngay lúc đó Dạ Nhược Ly cũng luyện chế xong, nhưng so sánh với Đan trưởng lão nàng chỉ có 2 viên.

“Ha ha, người thua.” Đan trưởng lão ngửa đầu cười to, tiếng cười của lão ngập tràn sung sướng: “Người chỉ luyện được 2 viên, ta có tới 5 viên.”

“Luyện đan không phải so số lượng mà là hiệu quả.”

Nếu như so số lượng nàng có thể luyện chế ra trên 100 viên đan dược, nhưng Phục Hồn đan cực kỳ trân quý, không thể so sánh số lượng được.

“Hừ, ta sẽ khiến người thua tâm phục khẩu phục.” Đan trưởng lão hừ lạnh một tiếng, không cjo là đúng, ánh mắt lão liếc qua đám người, chỉ vào nam tử trung niên, nói: “Người ra đây.”

Nam tử trung niên không ngờ Đan trưởng lão lại gọi hắn, lúc này cực kỳ kích động: “Đan trưởng lão, người gọi tiểu nhân sao?”

“Nếu như ta đoán không sai trên người ngươi có tổn thương không thể lành, mà đan dược của ta chỉ cần linh hồn không bị thương thì cho dù bị thương gì cũng có thể chữa khỏi.”

Nghe vậy nam tử trung niên kích động, run rẩy vươn hai tay, cung kính nhận đan dược.

Đan dược vào miệng, nam tử trung niên cảm nhận được thương thể đang dần hồi phục, sắc mặt càng thêm kích động: “Đa tạ Đan trưởng lão, tiểu nhân cảm nhận được không tới nửa canh giờ có thể khôi phục lại thân thể.”

Ánh mắt mọi người đều hâm mộ nhìn nam tử trung niên, vì sao vừa rồi Đan trưởng lão không gọi họ?

Đan trưởng lão đặc ý nhìn Dạ Nhược Ly: “Tới ngươi.”

Chậm rãi tiến lên, Dạ Nhược Ly nở nụ cười thản nhiên: “Đan dược của ta và Đan trưởng lão cùng một công hiệu nhưng trái ngược nhau, nó có thể khôi phục linh hồn vị thương ngay lập tức, hơn nữa vì Thiên Lưu mà ta mới chuyên tâm luyện chế.”

Thân thể Thiên Lưu run lên, tuy Dạ Nhược Ly sớm nói sẽ giúp nó khôi phục thương thể nhưng không ngờ lại nhanh như vậy, chỉ cần nghĩ tới tổn thương nhiều năm có thể khôi phục nó liền kích không không thôi.

“Ha ha,” Đan trưởng lão không khỏi cười ha hả, lộ ý trào phúng: “Khôi phục thương thể cho Thiên Lưu đại nhân? Chỉ bằng ngươi? Ha ha, đây chính là chuyện buồn cười nhất mà ta nghe được.”

Thương thể của Thiên Lưu đại nhân lão cũng biết, đương nhiên hiểu được hồi phục lại linh hồn đang bị thương khó khăn đến chừng nào, cho dù là lão cũng khó có khả năng luyện chế ra được đan dược này, nữ tử này thì càng không có khả năng.

Những người còn lại lắc đầu, không ai tin Dạ Nhược Ly có thể luyện chế ra được đan dược phục hồi linh hồn...

93. Chương 93: Thúc Ép Cung Vô Y.

Editor: aries mai.

Lúc vạn chúng đang trừng mắt nhìn, Dạ Nhược Ly bước tới chỗ Thiên Lưu.

Giờ khắc này ở quảng trường yên tĩnh vô cùng, ngay cả tiếng hít thở cũng nghe thấy rõ ràng, ánh mắt mọi người, đều chăm vào lòng bàn tay nàng, dưới ánh mặt trời lại phát ra ánh sáng vô cùng đẹp mắt.

Đan dược của nàng có thể chữa trị được cho linh hồn? Ngay cả Đan trưởng lão chưa chắc đã làm được a, huống chi nàng lại trẻ tuổi như vậy.

“Hừ, tự mình là đúng, nữ nhân!” ánh mắt Đan trưởng lão đầy vẻ khinh thường, dường như lão chuẩn bị nhìn thấy bộ dạng đáng xấu hổ của Dạ Nhược Ly nên khóe môi không khỏi cong lên.

Ánh mắt Thiên Lưu cũng nhìn chăm chăm vào bàn tay Dạ Nhược Ly, không chút phân tâm.

Chỉ là nghĩ thấy mùi thuốc thuần túy của viên đan dược này nó đã biết được mỹ vị của đan dược tuyệt vời đến mức nào, mà loại mỹ vị này lại là thứ nó thích nhất a. Bởi vậy cũng không thêm để ý đến ánh mắt của mọi người, trực tiếp nhảy lên, móng vuốt vươn ra cướp lấy viên đan dược.

Cũng không nói nhiều bỏ thẳng vào miệng, đan dược hóa thành một mùi thơm chi khí, lập tức khuyến tán ra toàn bộ kinh mạch.

Thân thể đột nhiên run lên, Thiên Lưu phát hiện linh hồn bị thương của nó đang hồi phục với tốc độ nhanh đáng ngạc nhiên, trong linh hồn lại có một cảm giác khoan khoái, dễ chịu.

Đã bao lâu rồi nó chưa có được cảm giác này? Từ sau khi linh hồn bị tổn thương, rất lâu rồi chưa từng được dễ chịu như thế này, không ngờ thương thể ngay cả thánh châu không chữa trị được cũng có thể hồi phục.

Tầm mắt mọi người đều chú ý vào Thiên Lưu, bọn hắn rất mong chờ bộ dạng xấu mặt của Dạ Nhược Ly.

Từ đầu đến cuối cũng chỉ có Cung Vô Y là vẫn tin tưởng nàng vô điều kiện, trong lòng Cung Vô Y không có đan dược nào mà Dạ Nhược Ly không luyện chế được, cũng như không có Luyện đan sư nào có thể giỏi hơn nàng.

“Ha ha ha...”

Một tiếng cười non nớt từ mèo con phát ra, sau đó, ai cũng khiếp sợ trước tình huống xảy ra trước mắt...

Một bạch quang thần thánh giáng xuống, bao phủ lấy thân thể nhỏ nhỏ của Thiên Lưu, mọi người đều thấy rõ ràng bên trong bạch quang ấy, bóng dáng nhỏ nhỏ kia dần dần kéo dài ra, thậm chí còn xuất hiện bóng dáng con người.

“Làm sao có thể?” Đan trưởng lão trừng to mắt, giật mình nhìn bạch quang.

Thiên Lưu đại nhân có thể hóa thành hình người cũng như chứng minh thương thế của nó đã hồi phục, hơn nữa khí tức này là khôi phục lại thời điểm huy hoàng nhất, phải biết, đan dược này lão không có cách nào luyện chế được, một nữ tử trẻ tuổi như vậy sao có bản lĩnh này?

Bạch quang dần dần tiêu tán, ánh mắt không khỏi lộ vẻ chấn kinh khi nhìn thấy bóng dáng kia.

“Cái gì? Thiên Lưu đại nhân hóa thành hình người, vậy là...”

“Không thể nào? Là ta hoa mắt sao? Điều này sao có thể?”

“Nhất định là đang nằm mơ, nhất định là như vậy...”

Dưới bầu trời, gió nhẹ lướt qua, quần lụa màu trắng theo gió dương nhẹ, ánh mắt Thiên Lưu như bảo thạch không che giấu được tia vui mừng, khuôn mặt phấn nộn cũng đầy vẻ hưng phấn.

Lông mày khẽ nhíu lên, Thiên Lưu nở nụ cười, lại lộ vẻ đáng yêu vô cùng, sau đó trước mặt mọi người hung hăng chạy về phía Dạ Nhược Ly, hung hăng nhào vào lòng nàng.

“Thật tốt quá, ta hồi phục rồi.”

Đầu nhỏ đáng yêu cọ xát ngực Dạ Nhược Ly, trong nội tâm Thiên Lưu vô cùng kích động, không ai có thể cảm nhận được tâm tình lúc này của nó.

“Thiên Lưu đại nhân đã khôi phục lại thương thế, cái này...”

Tất cả mọi người đều bị biến cố này làm cho ngây người.

Bọn hắn tuy không biết rõ thương thế của Thiên Lưu nhưng nhìn thấy biểu tình của Đan trưởng lão cũng hiểu được phần nửa, huống cho có thể trị hết một lần đây là đan dược con người có thể luyện chế ra sao?

Biến thái, quá biến thái rồi...

Chẳng những tu luyện là thiên tài ngay cả thuật luyện đan cũng biến thái như thế, nàng là người sao? Mọi người có thể đạt được trình độ biến thái như thế sao?

“Xem ra đệ nhất Luyện đan sư Thương Khung giới thật dễ dàng ah.”

Mọi người nhìn nhau, trong lòng toát ra suy nghĩ như vậy.

Dạ Nhược Ly thấp con người, nhìn Thiên Lưu ở trước ngực, trong lòng cực kỳ kinh ngạc, nàng không ngờ mèo con này lại là một tiểu loli đáng yêu như vậy.

Nhìn bề ngoài của nó tuyệt đối không ai tin tưởng tiểu loli này lại sống mấy trăm năm.

Thiên Lưu tham lam ôm sát Dạ Nhược Ly hít lấy mùi thuốc thơm lừng, nhưng không khỏi cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng đang tập trung nhìn nó, cong môi đáng yêu, lúc này mới không cam lòng tình nguyện buông Dạ Nhược Ly ra.

“Được rồi, ta không ôm ngươi nữa, bằng không nam nhân của ngươi sẽ tức giận.”

Thiệt là nó và Dạ Nhược Ly đều là nữ nhân (@@), nam nhân này nhỏ mọn làm gì? Nếu không phải hấn là nam nhân của Dạ Nhược Ly mà nó lại muốn nghĩ cách ăn thêm nhiều đan dược ngon thì còn lâu mới khách khí như vậy.

Không sao, so với đan dược quan trọng hơn.

Cũng may nam nhân này xứng đôi với nó, Thiên Lưu thậm đáng giá, tuổi còn trẻ mà đã đạt được Huyền thánh, tương lai bất khả hạn lượng (tiền đồ sáng lạng), lại là người Thương Khung giới, dù sao người kế ước với nó không phải ai cũng được.

Cung Vô Y thu hồi tầm mắt, chột nhìn Dạ Nhược Ly, mắt phượng chứa đầy nhu tình cùng kiều ngạo.

Nữ nhân này là thê tử của Cung Vô Y hấn, hấn không thể không kiều ngạo, đại khái trên đời này người may mắn nhất chính là hấn, bởi hấn đã có được nữ tử kiệt xuất nhất đại lục này.

Nghĩ đến những năm tháng đã qua, khuôn mặt tuần tú ngoại trừ kiều ngạo lại có thêm vài phần may mắn.

May mắn năm đó hấn tinh mắt, mặt dày mày dạn dây dưa với nàng, bằng không cứ như thế bỏ qua nàng? Nữ tử như nàng nếu bỏ lỡ thì chính là hối hận cả đời.

“Mấy tháng trước ta đã nói qua người của Đan gia nếu còn trêu chọc ta, ta tuyệt không nương tay, xem ra các ngươi không hề đem lời ta nói để trong lòng.”

Lúc này đám người Đan gia sớm đã tái nhợt, mà nghe lời Dạ Nhược Ly nói, thân thể không ngừng run lên.

“Dạ Nhược Ly ta chưa từng là người tốt. thực sự cũng không trêu chọc ai trước nhưng nếu có người đụng đến ta thì nhất định phải chết!”

Một câu nói kia hoàn toàn là bá khí lăng vân, ánh mắt của nàng lại có loại khí thế bệ ngễ thiên hạ.

Nếu là trước đây mọi người chỉ khinh thường lời nói của nàng nhưng khi thấy thiên phú của nàng cùng thuật luyện đan, tất cả mọi người đều tin tưởng, nàng nói được thì sẽ làm được.

Hơn nữa thủ đoạn nàng vừa giết Đan Phỉ Phỉ làm người ta nhìn rõ nữ nhân này là người tâm ngoan thủ lạt (độc ác), có chuyện gì mà nàng không làm được? Có người nào mà nàng không dám giết?

Hoàng Viêm Thương nhìn ngắm bóng dáng phong hoa tuyết đại, bất tri bất giác trong đáy lòng nảy lên một cảm giác thật khác thường.

Hiện tại ngay cả y cũng không biết bóng dáng kia sẽ vĩnh viễn lưu lại trong lòng, trở thành ma chướng mà cả đời này y chẳng thể vượt qua...

“Ha ha, Dạ cô nương, hôm nay ngươi toàn thắng, Đan gia tùy ngươi xử lý.” Thương Quỳnh cười to hai tiếng, nhìn thấy năng lực của Dạ Nhược Ly sớm đã đem Đan gia ném ra sau đầu.

Người Đan gia thì sao? Không phải ý vào Luyện đan sư đệ nhất Thương Khung giới sao? Hôm nay danh xưng đệ nhất Luyện đan sư đã bị người khác thay thế, lưu lại đám người này cũng vô dụng.

Cái thế giới này thật sự rất tàn khốc, người có thực lực, người khác sẽ tôn kính người, nếu như không có thực lực cường đại, thì sẽ bị xua đuổi như rác rưởi.

Lập tức đám người Đan gia biến sắc, bọn hấn biết thời khắc này không còn điều kiện để trao đổi với Giới chủ.

“Vô Y công tử, ta...”

Đan Tuyết Kỳ ôm theo tia hy vọng cuối cùng, tiến tới lôi kéo xiêm y Cung Vô Y, hy vọng Cung Vô Y sẽ nể tình nàng ta một lòng si mê hấn mà tha cho Đan gia một con đường sống.

“Oanh!”

Tay của nàng ta còn chưa đụng vào quần áo Cung Vô Y thì một luồng khí thể Huyền thánh cường đại ầm ầm bộc phát ra trùng trùng điệp điệp nện vào lồng ngực Đan Tuyết Kỳ, trong nháy mắt nàng ta như mũi tên rời cung, bay thẳng ra ngoài.

“Phốc phốc!”

Máu tươi phun ra, sắc mặt Đan Tuyết Kỳ tái nhợt, không thể tin nhìn Cung Vô Y.

“Vì..Vì cái gì...”

“Đừng có dùng bàn tay bẩn thỉu của người đụng vào ta!” Cung Vô Y không giống như lúc đối mặt với Dạ Nhược Ly yêu nghiệt, dung nhan tuyệt thế là một mảnh âm trầm, mắt phượng quét qua Đan Tuyết Kỳ: “Nếu như người không muốn tay của mình nữa, có thể thử xem!”

Đan Tuyết Kỳ ở Đan gia mà nữ nhân được nuông chiều nhất, chưa từng bị người nào khi dễ, nhưng hôm nay lại có người vũ nhục nàng ta, lại là người mà nàng ta yêu hơn mười năm qua.

“Vô Y còn tử, ta si mê chàng như thế sao chàng có thể đối xử với ta như vậy? Ta thua kém nữ nhân kia điểm gì?” ánh mắt Đan Tuyết Kỳ bắt đầu dữ tợn, duỗi ngón tay chỉ Dạ Nhược Ly: “Nàng ngoại trừ vận khí tốt một chút, còn có cái gì? Chỉ là một nữ nhân tục giới mà thôi, sao có thể so sánh với người Thương Khung giới?”

Ánh mắt lạnh lẽo, Cung Vô Y nở nụ cười âm lãnh: “Đúng, nàng là ngoại giới đến, thì sao? Nàng không phải là người Thương Khung giới thì sao? Không có chỗ tốt nhất để tu luyện, không có gia tộc cường đại để che chở, không có danh sư chỉ dẫn, đến nay mới thôi, thành tựu của nàng đều dựa vào chính bản thân mà bước đi từng bước, người cho rằng người có tư cách gì so sánh với nàng?”

Đây là lần đầu tiên Cung Vô Y nói chuyện với nàng ta, nhưng không nội tâm Đan Tuyết Kỳ không hề vui mừng mà lại là một mảnh tro tàn, đau đớn từ lồng ngực lan ra toàn thân.

“Nhưng...” Đan Tuyết Kỳ cắn môi, thanh âm hơi nghẹn ngào: “Không ai có thể yêu Vô Y công tử hơn ta, ta đợi chàng đã nhiều năm như vậy, chàng thực sự phụ lòng ta hay sao? Vô Y công tử, chỉ cần chàng cho phép ta ở cạnh người coi như là tiểu thiếp ta cũng cam lòng.”

Nâng con mắt, Đan Tuyết Kỳ tràn đầy hy vọng.

Coi như nàng ta cao ngạo nhưng có thể nói ra những lời này cũng đủ chứng minh mảnh tình si đối với Cung Vô Y.

Cung Vô Y quay đầu, ánh mắt nhìn Dạ Nhược Ly, mắt phượng chứa đầy tia vui vẻ, thanh âm mỉa mai hoặc đến cực điểm, vang vọng khắp bầu trời, làm rung động lòng người.

“Mặc kệ Tiểu Dạ có yêu ta hay không, chỉ cần ta yêu nàng, như vậy là đủ rồi...”

Đúng vậy cho dù trong lòng Dạ Nhược Ly ẩn chứa bao nhiêu phần quan trọng cũng không sẽ không ảnh hưởng đến quyết tâm của hắn – yêu thương. Còn có bao nhiêu thâm tình này sao có thể nói thành lời?

Dạ Nhược Ly nao nao, gương mặt nhìn nam nhân tuấn mỹ.

Nàng sớm biết Cung Vô Y nặng tình, như không ngờ lại sâu như thế...

“Bất quá Tiểu Dạ nhi nguyện ý vì ta tới Thương Khung giới, đã chứng minh ta có địa vị trong lòng Tiểu Dạ nhi.” Môi đỏ khẽ cười, Cung Vô Y nắm lấy cánh tay Dạ Nhược Ly, trên mặt chưa bao giờ hết nhu tình.

“Nữ nhân, nàng cũng biết khi thấy nàng xuất hiện ở Thương Khung giới, ta thật sự rất hưng phấn, đối với ta mà nói cuộc đời này có nàng làm bạn đã trọn vẹn rồi, nàng cũng là nữ nhân Cung Vô Y ta yêu nhất, cho dù có người dùng toàn bộ thế giới này đổi lấy nàng, ta cũng kiên quyết không đổi.”

Lời thổ lộ giữa ban ngày ban mặt này làm mọi người thật sự choáng váng.

Vô Y công tử Thương Khung giới có ai mà không biết? Ai mà không hiểu? Nghe nói người này tâm ngoan thủ lạt, lãnh huyết vô tình, hai mươi mấy năm chưa từng tiếp xúc với nữ tử nào, ai ngờ giây phút này lại tràn ngập nhu tình như thế.

Cái này...Hắn là Vô Y công tử sao?

Dạ Nhược Ly đồng dạng cũng bị lời thổ lộ của hắn làm ngây người, không đợi nàng khôi phục tinh thần Cung Vô Y đã duỗi tay ôm nàng vào ngực, sau đó dung nhan yêu nghiệt phóng đại trước mặt nàng.

Đôi môi mỏng nóng bỏng dán lên, cánh tay của hắn ôm Dạ Nhược Ly thật chặt, tựa hồ như muốn khảm nàng vào trong xương cốt của mình, một đời một kiếp không phân li.

Mọi người đều trừng to hai mắt, bọn hắn thật không ngờ Vô Y công tử lại lớn mật như thế, ở chỗ đông người nhiều ánh mắt như vậy...

Thời khắc này ai cũng không để ý tới Hoàng Viêm Thương yên lặng rời đi.

Nhìn qua hai bóng dáng đang hôn nhau, Đan Tuyết Kỳ siết chặt bàn tay trắng như phấn, con mắt chua xót khó nhìn, trái tim cũng không cách nào kiềm chế, trên đời này tổn thương nhất chính là nhìn thấy nam nhân mình yêu âu yếm với nữ nhân khác.

Đan Minh mặc dù đau lòng cho cháu gái nhưng cũng biết chuyện này lão không nên xen vào.

“Chắc chắn, người trẻ tuổi, thật là...”

Thiên Lưu lắc đầu làm vẻ người lớn nói ra, phối hợp với dáng vẻ tiểu loli 6, 7 tuổi thật buồn cười, nhưng lại không có ai dám cười nhạo nó, trừ khi không muốn sống nữa.

Thật lâu sau, Cung Vô Y mới buông lỏng, bên môi nở ra nụ cười yêu nghiệt thật vui vẻ: “Tiểu Dạ, tiếp đó chúng ta sẽ tiếp tục nhưng cần giải quyết sự việc này trước.”

Khóe miệng Dạ Nhược Ly co rút, vô thức lui về sau hai bước, muốn cách xa yêu nghiệt một chút.

Mồ yêu nghiệt cũng không để ý, câu môi cười cười, chậm rãi quay người, dung nhan yêu nghiệt vui vẻ nhìn thấy Đan Tuyết Kỳ ngay lập tức trầm xuống.

“Nếu người thiếu nam nhân như thế, ta liền thỏa mãn người.”

Tâm run lên bần bật, thời khắc này Đan Tuyết Kỳ không tin Cung Vô Y nói chuyện đó là muốn nạp nàng ta làm tiểu thiếp.

Cung Vô Y cười âm hiểm, con mắt xoẹt qua đám người kia, thanh âm trầm thấp chậm rãi vang vọng đến đường chân trời: “Chư vị, Đan Tuyết Kỳ giao ọi người, các người muốn làm gì thì cứ làm cái đó, không cần lo lắng bị Đan gia trả thù, bởi vì từ nay về sau Đan gia không hề tồn tại ở Thương Khung giới!”

Mọi người nghe ý tứ trong đó con mắt không khỏi sáng ngời, ánh mắt thêm thường nhìn sắc mặt tái nhợt của Đan Tuyết Kỳ.

Cho dù như thế nào mỹ mạo và thiên phú của Đan Tuyết Kỳ ở Thương Khung giới đều xếp hạng nhất, đương nhiên sự xuất hiện của Dạ Nhược Ly là ngoại lệ, bởi vì nàng biến thái không phải người, dung mạo lại càng độc nhất vô nhị.”

Nếu có thể cùng Đan Tuyết Kỳ trải qua một đêm xuân, cũng không uống phí công bọn hắn tới đây.

Nhưng nghĩ tới thực lực Huyền Hoàng của nàng ta, bọn hắn có chút e sợ...

Cung Vô Y sao có thể không hiểu điều bọn hắn đang kiêng kị? Lúc này phát ra một luồng khí thế cường đại đánh thẳng vào Đan Tuyết Kỳ.

Nao nao, Đan Tuyết Kỳ hoảng sợ giương mắt nhìn khí tức bá đạo xông vào cơ thể, sau đó nàng ta cảm giác được “BA~” một tiếng, đan điền bị vỡ vụn rồi.

Đan điền vỡ vụn tương đương với cả đời này chỉ có thể là phế vật.

“Không!”

Hai mắt Đan Minh đỏ bừng, tuyệt vọng hét lên, thấy lão và Đan trưởng lão sắp hành động thì khí tức Huyền thánh đã bao phủ trên đỉnh đầu hai người, bọn hắn không hề hoài nghi nếu khí tức này áp xuống, bọn hắn chắc chắn sẽ thành thịt nát.

Hối hận, thời khắc này bọn hắn chưa bao giờ hối hận như thế...

Nếu như có thể bắt đầu lại một lần nữa, bọn hắn quyết sẽ không đối địch với nữ nhân này.

— — — editor: aries mai — — —

Đồng thời, Đan gia Thánh Thiên thành, trong thư phòng xa hoa, nam nhân trung niên lật tin thư trong tay, không khỏi cau mày, càng cau càng chặt, cuối cùng bỏ thư tin lên bàn.

“Không nghĩ tới phụ thân lại nói ta tra thân phận của nữ tử này, nữ nhân Vô Y công tử thành thân ở bên ngoài, tuổi còn trẻ mà đã đạt được thực lực Huyền Hoàng đỉnh phong, lại giết chết trưởng lão tiên nhân, nàng đối với Đan Tuyết Kỳ uy hiếp quá lớn, ta phải đi bảo vệ với phụ thân.”

“Không xong rồi, việc lớn không xong rồi...”

Nam tử trung niên định cất bước thì người hầu vội vã chạy vào, gã cũng chẳng chờ nam tử trung niên mở lời răn dạy đã đem sự việc xảy ra ở quảng trường nói hết cho nam tử kia nghe.

Nghe người hầu nói hết, sắc mặt nam tử trung niên tái nhợt.

Người hầu này cực kì trung thành và tận tâm, gã không có lý do gì để hoài nghi.

“Nguy rồi, nếu thật sự như thế...” Con mắt khê chớp, nam tử trung niên siết chặt tay: “Không được, ta phải rời khỏi Thương Khung giới, hôm nay cũng chỉ ở tiên nhân mới có chỗ cho ta dung thân, huống chi nữ nhân kia cũng từng giết người tiên nhân, tiên nhân nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng, mà theo thư tin cho biết nữ nhân này coi trọng nhất là người thân, nếu như người thân của nàng gặp nguy hiểm, nàng nhất định sẽ rời khỏi Thương Khung giới, tới lúc đó...”

Trong mắt xoẹt qua tia âm hiểm, nam tử trung niên nhìn lại ngôi nhà nhiều năm sinh sống, nắm chặt tay nói: “Phụ thân, Tuyết Kỳ, các người yên tâm, nếu như các người chết, ta nhất định sẽ báo thù cho các người.”

Gã không kinh động tới ai, vụng trộm rời khỏi Đan gia.

Trước lúc rời đi, nam tử trung niên đi đến quảng trường, giấu mình trong rừng người chẳng chịt nhìn trộm một cái, nhìn thấy tình thế quả thật như thế liền âm thầm hạ quyết tâm, gã nhất định sẽ báo thù.

Chuyện ngày hôm nay xảy ra rất nhanh đã truyền đi khắp Thánh Thiên thành, thậm chí khu vực lân cận xung quanh cũng biết.

Thánh Huyền sơn, Lam trưởng lão đã đứng đợi từ lâu, nhìn thấy Dạ Nhược Ly liền nở nụ cười, nhiệt tình nghênh đón.

“Ha ha, chuyện xảy ra ở quảng trường đã đến chỗ Thánh Huyền sơn rồi, không ngờ người còn là Luyện đan sư, xem ra chúng ta phải gọi người là Nhược Ly đại sư rồi.”

“Nhược Ly đại sư, người muốn luyện đan cứ để cho ta hỗ trợ.”

“Hừ, Đan trưởng lão thật đáng chết, ta sớm đã không thuận mắt rồi, còn dám so đan dược với Nhược Ly đại sư, cái này với muốn tìm cái chết có khác gì nhau?”

“Nhược Ly đại sư...”

Chúng trưởng lão nhiệt tình, cho dù là Dạ Nhược Ly cũng chịu không được, nàng vươn tay ngăn lời bọn họ nói, có chút đau đầu vuốt thái dương.

“Nếu các người ta hỗ trợ luyện đan được thì tự chuẩn bị dược liệu tốt đi rồi tìm ta.”

Bọn họ chính là đợi câu nói này, nghe thấy Dạ Nhược Ly cam đoan lập tức tươi cười như hoa, hiển nhiên tâm tình đặc biệt tốt.

Lúc này bọn họ cảm thấy vô cùng may mắn, ngay từ đầu đã đứng về phía nàng, thành công chiếm được hảo cảm của nàng, bằng không với tính cách của nàng, muốn nàng hỗ trợ luyện đan, căn bản không có khả năng a.

Càng làm bọn họ không ngờ tới chính là nữ nhân Vô Y công tử thành thân ở bên ngoài, lại biến thái như thế.

Cũng đúng, ngoại trừ nàng, có ai xứng đôi với Vô Y công tử hơn nữa? Bọn họ đã sớm biết với ánh mắt của Vô Y công tử, bị hắn nhìn trúng nhất định không tầm thường.

“Ha ha, Nhược Ly đại sư, chúng ta không quấy rầy nữa, nếu như ngươi muốn tìm người trợ thủ có thể hoan nghênh đến tìm ta, ta cực kì cam tâm tình nguyện cực.

Ngô trưởng lão ngáp một cái, nhìn Dư trưởng lão, đều vui vẻ rời đi.

— ———editor: aries mai———

Màn đêm buông xuống, ánh trăng màu sữa chiếu rọi khắp nơi, xuyên vào khuê phòng chọc người.

“Có thể một chiêu đánh bại Tuyết Kỳ tiểu thư, ít nhất cũng là Huyền Hoàng, thậm chí luyện đan cũng vượt qua Đan trưởng lão, lại có vận may kì khế ước với Thiên Lưu đại nhân, thế nhưng, nàng chỉ mới 20 tuổi...”

Trong phòng, nữ tử áo phấn nắm chặt nắm đấm, dung nhan xinh đẹp là một mảnh không cam lòng.

“Sớm biết như thế, mấy tháng trước cho dù có đắc tội với Vô Y công tử cũng phải phải người trở lại giết nàng, bất quá nàng chỉ là nữ nhân tục giới mà thôi, dựa vào cái gì mà thiên tài? Lại dựa vào cái gì mà chiếm lấy Vô Y công tử?”

Nếu người Vô Y công tử thành thân là Tuyết Kỳ tiểu thư, cho dù nàng ta có đau lòng nhưng sẽ không tức giận như vậy, nữ nhân kia chỉ là nữ nhân tầm thường, nữ nhân tục giới dựa vào cái gì mà chiếm được sự sủng ái của Vô Y công tử?”

Chỉ là nữ tử áo phấn cho dù thế nào cũng không nghĩ tới nữ nhân mình xem thường sớm đã có thực lực cường đại, hôm nay muốn giết nàng căn bản không có khả năng.

“Ai?” Đột nhiên, nữ tử áo phấn như cảm nhận được điều gì đó, ánh mắt cảnh giác nhìn bên ngoài: “Ai ở đó? Đi ra cho ta!”

Dưới ánh trăng, áo đen xoẹt qua, nhìn thấy người đi tới, nữ tử áo phấn nao nao, trong mắt hiện lên tia bối rối: “Đại...Đại sư huynh, sao huynh lại ở chỗ này?”

Hoàng Viêm Thương nhìn nữ tử áo phấn, gương mặt anh tuấn lộ vẻ tàn khốc: “Ngươi muốn giết nàng? Nàng không phải là người người có thể động vào, đồng thời cũng không phải là người người có thể đả thương được, nếu như để ta nghe thấy lời kia thêm một lần nữa, như vậy, ngươi chỉ có con đường chết, Cung Vô Y không ghét ngươi, ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

“Đại...Đại sư huynh...” Thân thể mềm mại run lên, nữ tử áo phấn cúi đầu: “Đại sư huynh, từ nay ta sẽ không như thế nữa, van xin huynh, đừng nói chuyện này cho Vô Y sư huynh biết...”

“Đây là cơ hội cuối cùng!” trong mắt Hoàng Viêm Thương lóe lên tia lãnh khốc, thanh âm trầm thấp khàn khàn, chậm rãi vang lên trong màn đêm: “Ta tới tìm ngươi vì chuyện khác!”

Nao nao, nữ tử áo phấn ngẩng đầu: “Cái gì?”

“Ngươi thích Cung Vô Y.”

Một câu kia không phải là hỏi, mà là khẳng định, giống như đang nói sự thật.

“Ngươi không cần phủ nhận, chuyện này không ai không biết, lần này ta tới đây là để giúp ngươi.” Trong mắt lãnh khốc lướt qua một tia âm hiểm, Hoàng Viêm Thương vừa nghĩ đến chuyện xảy ra ngày hôm nay liền cảm thấy khó chịu.

Buông nắm tay ra, y lấy một viên thuốc từ trong vạt áo, nói: “Ngươi chỉ cần pha cái này vào trong nước trà cho Cung Vô Y uống thì mộng tưởng sẽ trở thành sự thật!”

Nữ tử áo phấn sáng ngời, sắc mặt lại hơi do dự: “Thế nhưng, Vô Y sư huynh là Huyền thánh, làm sao có thể lừa được huynh ấy?”

“Yên tâm, hiệu lực của đan dược này không mạnh, lại không màu không mùi, cho nên rất khó phát hiện ra, hơn nữa mặc dù là Luyện đan sư cũng không chế ra giải dược.”

Do dự một chút, nàng ta vẫn quyết định mạo hiểm, nếu như thành công, như vậy...

“Được, ta nguyện ý thử một lần.”

Tiếp nhận đan dược, nữ tử áo phấn kiêu chế nội tâm kích động, đi về phòng Cung Vô Y.

Nhìn nữ tử rời đi, Hoàng Viêm Thương cười lạnh, với tính cách của nàng, nếu phát hiện Cung Vô Y xảy ra quan hệ với nữ nhân khác thì cả đời này Cung Vô Y cũng khó có khả năng có được nàng.

Truyền nhân Thương Khung giới y cũng không muốn tranh giành nhưng mà nàng, y nhất định phải có được.

Chỉ có như vậy, mới là sự đả kích tốt nhất đối với Cung Vô Y.

Thế nhưng Hoàng Viêm Thương thực sự đã xem thường Cung Vô Y rồi, khúc giác của Huyền thánh cực kỳ nhạy cảm, sao có thể so sánh với cường giả bình thường?

Ánh trăng nghiêng nghiêng chiếu vào khuôn mặt tuấn mỹ yêu nghiệt, nam tử đang khoanh chân ngồi bỗng mở mắt, ngón tay thon dài khẽ xoa môi đỏ, bên môi nở ra nụ cười mỉa hoặc.

“Tiểu Dạ, lần này nàng trốn không thoát khỏi tay ta...”

Bỗng nhiên ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân, thần sắc Cung Vô Y lạnh lẽo, con ngươi âm lãnh hướng ra phía ngoài: “Ai?”

“Vô...Vô Y sư huynh, ta phụ mệnh sư phụ tới đây, ta có thể vào không?”

Nhướng mây, Cung Vô Y không để ý đến người ngoài cửa, nhắm mắt lại, những lúc này một hương vị như có như không xuyên qua khe cửa truyền vào.

Mở mắt, sắc mặt Cung Vô Y âm trầm, khí thế cường đại hướng về cửa thăm dò, đột nhiên hần đường như phát hiện ở chỗ không xa có một luồng khí tức không rõ ràng đang theo dõi hần, tâm đột nhiên khẽ động, vội vàng thu hồi khí tức.

Mắt phượng xoẹt qua tia tính toán, khóe môi Cung Vô Y chậm rãi mở ra: “Vào đi!”

Dưới ánh trăng, Hoàng Viêm Thương lạnh lùng nhìn đóng chặt cửa, khi thấy nữ tử áo phấn tiến vào cũng không có đi ra, trong lòng phát ra tiếng cười lạnh, quay người biến mất trong bóng tối.

Sau khi trở về, Dạ Nhược Ly lại tới chỗ ngôi nhà nhỏ hai tháng trước mà tới chỗ Thương Quỳnh an bài cho nàng.

Nàng đang muốn nghỉ ngơi thì lúc này cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra, một bộ hắc y nhân đập vào mắt.

Nhìn thấy người tới, Dạ Nhược Ly nhíu mày, có lẽ do Cung Vô Y nên nàng đối với Hoàng Viêm Thương có chút hảo cảm, vì vậy thanh âm cũng ôn hòa: “Có việc?”

Chẳng biết tại sao nhìn dáng vẻ xa cách ngàn dặm của nàng, Hoàng Viêm Thương cảm thấy vô cùng không thoải mái, thậm chí còn tức giận.

Nắm chặt tay, y ngăn chặn nội tâm không cam lòng cùng lửa giận, nói: “Vừa rồi, ta nhìn thấy có nữ nhân tiến vào phòng Cung Vô Y, chậm chạp vẫn chưa ra, ta chỉ hảo cảm nhắc người một câu.”

Ánh mắt lạnh nhạt lướt qua Hoàng Viêm Thương, Dạ Nhược Ly lạnh giọng nói: “Người vì chuyện này mà đến đây? Vậy người có thể đi rồi.”

Hoàng Viêm Thương sững sốt, mày kiêu hơi nhíu: “Người không nhìn qua?”

“Tại sao ta phải đi?” Lạnh lùng cười, Dạ Nhược Ly lộ giọng điệu kiên định: “Người không biết hần mới có thể nói ra những lời này, thế nhưng ta biết rõ, nguyên nhân chính là biết rõ cho nên ta tin tưởng hần.”

Dạ Nhược Ly tín nhiệm Cung Vô Y như thế lại làm Hoàng Viêm Thương đốt lên tia lửa giận, bất kể như thế nào y nhất định phải phá hư tình cảm của bọn họ, như thế mới khiến cho Cung Vô Y gượng dậy không nổi!

Từ đầu đến cuối, Hoàng Viêm Thương đều cho rằng y tức giận là vì phải tranh giành với Cung Vô Y, nhưng lại không hề phát hiện ra cảm giác của y đối với Dạ Nhược Ly đang dần thay đổi.

“Có lẽ Cung Vô Y sẽ không phản bội người, nhưng nữ nhân kia có cầm một viên đan dược, đan dược này hoàn toàn có khả năng làm Cung Vô Y mất đi sự khống chế, mà không nam nhân này ăn đan dược này lại có thể thờ ơ với nữ nhân ở trong phòng.”

Nghe vậy, thần sắc Dạ Nhược Ly lạnh lẽo, ánh mắt như băng nhìn Hoàng Viêm Thương: “Chuyện này có quan hệ tới người? Hoàng Viêm Thương, người sẽ vì hành động ngày hôm nay mà hối hận!”

Nhìn thấy bóng dáng dần xa của Dạ Nhược Ly, Hoàng Viêm Thương có cảm giác cả cuộc đời này nàng sẽ không bao giờ tha thứ cho y...

Nghe thấy Hoàng Viêm Thương nói, Dạ Nhược Ly biết rõ đan dược Cung Vô Y ăn vào có công dụng gì, nàng đương nhiên không lo lắng Cung Vô Y mất khống chế, cho dù có nữ nhân trong phòng, hắn cũng có thể khống chế rất tốt.”

Thế nhưng có một loại đan dược trong thời gian dài không có giải dược sẽ bị mất mạng.

Nếu như Cung Vô Y có chuyện gì, nàng nhất định sẽ khiến những người tham gia chuyện này phải trả giá thật thê thảm.

Áp chế lo lắng trong lòng, Dạ Nhược Ly dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía gian phòng Cung Vô Y, ngay lúc nàng đẩy cửa bước vào thì một thanh âm hấp dẫn truyền vào tai nàng.

“Tiểu Dạ, rốt cuộc nàng cũng tới, vi phu chính là chờ nàng tới cứu mạng.”

Cung Vô Y ngồi khoanh chân trên giường, vốn gương mặt đã cực kì tuấn mỹ yêu nghiệt nhưng vì do xuân dược nên lại càng mỉa mai hoặc, thậm chí lúc đang nói chuyện cũng chứa tia hỗn hển.

Trong góc phòng, nữ tử áo phấn hiển nhiên đã hôn mê từ lâu.

Xiêm y của nàng ta sạch sẽ như lúc ban đầu, người sáng suốt nhìn vào sẽ thấy hai người không hề xảy ra chuyện gì.

Dạ Nhược Ly cũng không thèm liếc mắt một cái, thân hình lóe lên đến bên cạnh Cung Vô Y, kiểm tra thân thể của hắn, nhẹ nhàng thở ra: “Người nhần nhịn cả đêm sẽ không có việc gì, nếu người không có gì đáng ngại, ta đi được rồi!”

Đi? Cứ như thế mà đi? Nàng đi rồi thì mưu kế của hắn chẳng phải không thực hiện được sao?

Thân hình Cung Vô Y lóe lên, ngăn trước mặt Dạ Nhược Ly, chặt chẽ xoa tay nàng, sắc mặt tràn đầy đau đớn: “Tiểu Dạ, nàng nhần tâm bỏ mặc ta như thế?”

Bộ dạng thống khổ của hắn, thật sự khiến Dạ Nhược Ly không đành lòng.

Thấy khổ nhục kế của mình có hiệu quả, Cung Vô Y nở nụ cười mỉa mai hoặc, tiến tới tai nàng, giọng điệu mập mờ đến cực điểm: “Tiểu Dạ, dù sao chúng ta cũng đã bái đường, thuận tiện qua ả này động phòng luôn nha.”

Hắn chờ đợi ngày này, đã đợi rất lâu, nếu như không phải tính kế với Dạ Nhược Ly, sao hắn có thể để nữ nhân kia vào phòng?

Dạ Nhược Ly nao nao, cuối cùng cũng gật đầu, dù sao nàng cũng đã đồng ý với hắn, lần này giúp hắn một lần a, miễn cho hắn thống khổ.

Có được sự đồng ý của Dạ Nhược Ly, trong lòng Cung Vô Y cũng thật vui vẻ, ôm lấy Dạ Nhược Ly nhẹ nhàng đặt lên giường, động tác cẩn thận từng chút một, tựa hồ như trong tay hắn là vật phẩm trân quý nhất.

Nhìn động tác của Cung Vô Y, tâm Dạ Nhược Ly đột nhiên khẩn trương.

Cho dù đối mặt với cường địch cũng chưa bao giờ khẩn trương như thế.

Cung Vô Y trực tiếp cúi người xuống, dán đôi môi mỏng lên người Dạ Nhược Ly, mắt phượng chứa đầy nhu tình, đang muốn cởi bỏ xiêm y...

Xuất phát từ bản năng, Dạ Nhược Ly nâng chân lên, đập Cung Vô Y một cái thật mạnh.

“Phanh!”

Một tiếng trầm đục, rõ ràng truyền vào tai hai người.

Dạ Nhược Ly cũng mặc kệ gương mặt tái nhợt của Cung Vô Y, trực tiếp nhảy dựng lên, ngay cả tóc tai cũng không kịp sửa sang, vội vàng hấp tấp chạy về phía cửa.

Lúc này, gương mặt tuần tú của Cung Vô Y đen kịt, khóe miệng đau co rút, bàn tay nắm chặt lại phát ra tiếng giòn tan.

“Nữ nhân! Nàng mưu sát chồng! Nếu như ta bị tuyệt tử tuyệt tôn thì nàng cũng không có con đâu.”

Ngoài cửa, ánh mắt Hoàng Viêm Thương rơi trên người Dạ Nhược Ly, khi nhìn thấy đầu tóc rối bời kia, một khí tức táo bạo bộc phát ra, hung hăng nện vào cây cổ thụ bên cạnh.

Không cần nghĩ cũng biết, bên trong đã xảy ra chuyện gì...

“Cung Vô Y!” Chặt chẽ siết tay, thời khắc này Hoàng Viêm Thương phát ra hận ý nồng đượm đối với Cung Vô Y, cặp mắt lạnh khốc tràn đầy ngoan lệ: “Toàn bộ những gì của ngươi, ta nhất định sẽ đoạt được.”

Tất cả, tự nhiên cũng có nàng.

94. Chương 94: Chương 13: Dạ Nhược Ly Phẫn Nộ.

Ngoài Thương Khung giới thì nơi này chính là nơi thần bí nhất Huyền Vũ đại lục

Hoàn cảnh hiểm ác, địa thế âm ỉ, nhưng huyền khí cực kì dồi dào, bất quá có rất ít huyền giả đến đây tu luyện, chỉ vì nơi này chính là một trong hai thế lực mạnh nhất – nơi ở của tiên nhân.

Thế nhưng hôm nay ở bên ngoài lại có một nam tử trung niên đứng đó.

“Ai?”

Nam tử trung niên vừa bước chân vào phạm vi, nhất thời một tiếng nói vang vọng truyền tới làm nam tử trung niên dừng bước chân.

“Vị đại nhân này, ta là Đan gia Đan Thanh Thiên của Thương Khung giới, có chuyện quan trọng cần bái kiến Tiên Đế bệ hạ.” Đan Thanh Thiên ôm quyền, sắc mặt cung kính, trong mắt lại chứa tia lo nghĩ.

“Chờ đó.”

Người cũng không xuất hiện, chỉ có tiếng nói vang lên, bỏ lại một câu xong biến mất.

Lúc này, ở trong Tiên Cung, ngồi trên băng Ngọc Long là một nam tử trung niên tuấn lãng uy nghiêm, thân hình khôi ngô, nam tử này mặc một bộ áo bào long văn trắng, ngồi ngay ngắn trên ghế rồng, toàn thân tản mát ra luồng khí phách cường đại.

“Thương Khung giới có tin tức truyền đến?”

Thanh âm lạnh lùng, phá vỡ cung điện yên tĩnh.

Nghe vậy, lão giả áo bào trắng chậm rãi tiến tới, ôm quyền, lộ vẻ cung kính: “Bệ hạ, điện hạ đột nhập vào Thương Khung giới, chắc hẳn không bao lâu nữa có thể mở được không gian thần bí kia, đánh vỡ phòng hộ của Thương Khung giới, lúc đó Thương Khung giới và không gian thần bí kia sẽ là của chúng ta.”

“Ân, với thực lực của y, chỉ cần không gặp những người trên Thánh Huyền sơn chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề gì.”

Tiên Đế nhẹ gật đầu, cho dù thế nào hẳn ta chỉ có mình y là đệ tử, đối với đệ tử này vẫn rất tin tưởng.

Đúng lúc này ngoài cung điện có một đệ tử tiên nhân vội vàng đi vào, ôm quyền nói: “Bệ hạ, có một người tự xưng là Đan gia của Thương Khung giới cầu kiến.”

“Đan gia Thương Khung giới?” mày kiếm hơi nhíu, uy nghiêm lãnh khốc xoẹt qua tia nghi hoặc: “Đan gia ở Thương Khung giới cũng được cho là danh môn vọng tộc, không biết vì sao hôm nay lại tới đây? Cho dù thế nào trước tiên cứ cho tiến vào đi, ta cũng muốn xem người Đan gia tới đây có chuyện gì, một con sâu con kiến mà thôi, có thể làm được gì cơ chứ?”

“Vâng, bệ hạ.”

Người nọ lại ôm quyền, nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Một lát sau, Đan Thanh Thiên dưới sự dẫn dắt của tên đệ tử tiến vào cung điện, lúc gã vừa bước vào liền bị một khí thể cường đại bao phủ làm gã toát mồ hôi lạnh.

“Người là ai?”

Ánh mắt uy nghiêm nhìn Đan Thanh Thiên, trong lúc nói chuyện khí thể cường đại lại càng gia tăng, bao phủ toàn bộ lên đỉnh đầu gã.

“Bịch!”

Không chịu nổi áp bách, Đan Thanh Thiên đột nhiên quỳ rạp xuống, run run rẩy rẩy mà nói: “Bẩm...Bẩm báo Tiên Đế bệ hạ, ta tới nơi này là có chuyện quan trọng muốn nói cho các người biết, sự việc kia lại đang thành kỳ ngộ...”

“Ah?” Nhíu mày, trong mắt Tiên Đế xoẹt qua ý tứ hàm xúc không rõ ràng: “Người nói nghe một chút.”

“Là như thế này, bệ hạ.” Hung hăng nuốt nước miếng, Đan Thanh Thiên kiềm chế nội tâm đang kinh hoàng, lại suy nghĩ đến lý do thoát thác nói ra: “Đoạn thời gian trước ở Thương Khung giới chúng ta xuất hiện một tên biến thái, nàng chưa được 20 tuổi đã đạt đến Huyền tôn, lại là người giỏi luyện đan, mà ngay cả Đan gia ta cũng chịu thiệt thòi từ tay nàng...”

Tiên Đế không nói gì, con ngươi ác liệt tập trung nhìn Đan Thanh Thiên.

“Ta nghe nói, nàng còn được Thần truyền thừa, như thế cũng thật biến thái.” Nói đến đây, trong mắt Đan Thanh Thiên lộ tia âm hiểm: “Ai có được Thần truyền thừa đại biểu cho việc người đó có thể thăng lên làm Thần, bằng không thì một chỗ huyền khí mỏng manh như vậy sao có thể có được tên biến thái như thế?”

Kỳ ngộ tấn chức Thần?

Tâm Tiên Đế khẽ động, nếu như, đúng như lời gã nói, như vậy...

Dù sao, thành Thần là mơ ước của tất cả mọi người, cho dù là tiên sư Tiên Đế cũng không có khả năng không kích động.

Hắn ta đang suy nghĩ, những lời nói kia, cũng không thể tin tưởng được.

“Bệ hạ, việc này không phải không có căn cứ.” Thấy Tiên Đế có biểu lộ buông lỏng, Đan Thanh Thiên khẽ động, tiếp tục nói: “Bệ hạ cũng biết Thiên Lưu đại nhân Thương Khung giới? Linh hồn của nàng ta bị tổn thương vô cùng nghiêm trọng lại được nữ nhân kia chữa khỏi, ngoại trừ Thần liệu có ai có thể luyện chế ra đan được chữa trị linh hồn? Cho nên ta khẳng định nàng có được Thần truyền thừa.”

“BA~”

Tiên Đế vỗ mạnh lên bàn, lão nắm chặt nắm đấm, sắc mặt tái nhợt nhìn Đan Thanh Thiên, dừng lại một chút rồi mới nói: “Người nói cái gì? Tổn thương của Thiên Lưu đã được hồi phục?”

Làm sao có thể? Năm đó hắn ta hạ thủ, sao không biết được thương thế nghiêm trọng đến mức nào?

Khi đó nếu không phải là đánh lén, sợ là khó làm nàng ta bị thương được, vài năm qua tu vi của hắn ta đã đạt đến giới hạn của Huyền thánh cao cấp, cách đỉnh phong một bước nhỏ nữa.

Nhưng lúc chính bản thân không thể đột phá lên đỉnh phong, muốn chính diện đánh thắng nàng ta cực kì khó khăn, mà đánh lén cũng không sử dụng được!

Đáng giận, nữ nhân kia lại phá hỏng chuyện tới của hần ta! Thương thể Thiên Lưu đã hồi phục muốn đoạt lấy Thương Khung giới lại thật phần khó khăn hơn.

“Nếu người đã tới đây chắc cũng đã nghĩ ra biện pháp đối phó với nàng? Không biết nàng đang ở Thương Khung giới thì làm sao ra tay?”

Hần ta hỏi chuyện đó tương đương với việc đồng ý tương trợ, đây không nghi ngờ gì chính là tin tức tốt nhất từ khi rời khỏi Thương Khung giới tới nay, nhưng Đan Thanh Thiên cũng không chút vui mừng, nhượng mảy.

“Bệ hạ, nữ tử kia trọng tình thân, chỉ cần bắt người nhà của nàng, nàng không thể không cúi đầu xưng thần, hơn nữa mấy vị trưởng lão tiên nhân cũng là do nàng giết.”

Mây kiếm hơi nhú, khuôn mặt Tiên Đế vô cùng tức giận.

Đan Thanh Thiên cũng ý thức được mình nói sai ở đâu, thân thể không nhịn được mà run rẩy, ánh mắt hoảng sợ nhìn Tiên Đế.

Với tính cách kiêu ngạo của Tiên Đế có khả năng cho phép người ngoài nói tới chuyện trưởng lão tiên nhân bị đánh bại sao? Hy vọng Tiên Đế nể tình gã mang theo tin tức quan trọng mà tha cho gã một mạng.

Khí thế cường đại chậm rãi thu lại, khuôn mặt cũng dần thu hồi, khoát tay áo, lãnh khốc nói: “Người lui xuống trước đi, chuyện này, trầm tự có chủ trương.”

Tin tức trưởng lão tiên nhân bị giết, hần ta cũng mới nghe được sau khi xuất quan, rồi bị chuyện ở đây quần lấy, cho nên lần này chính là tính nợ cũ lẫn nợ mới chung một lần.

Lúc Đan Thanh Thiên rời đi, lão giả bên cạnh Tiên Đế nghi hoặc cau mày: “Bệ hạ, ngài cho rằng người theo lời thần truyền nhân, là thật hay giả?”

“Mặc kệ là thật hay giả, nàng giúp Thiên Lưu là thật, chỉ dựa vào điểm này nhất định phải chết!” Sát ý mãnh liệt theo thân thể mà phát ra, Tiên Đế đứng dậy khỏi ghế băng Ngọc Long, sắc mặt uy nghiêm ngưng trọng: “Vì đảm bảo đạt được mục đích, lần này trầm sẽ đích thân ra tay.”

Lão giả kinh ngạc nhìn Tiên Đế, lão không ngờ Tiên Đế lại đặt tâm tư vào chuyện này, xem ra gia tộc nàng lần này xong rồi, ai bảo cứu ai không cứu lại đi cứu đại địch của Tiên Đế...

Trên phiên lục địa này chỉ có duy nhất Thiên Lưu Thương Khung giới mới có khả năng đối địch lại bệ hạ, vì muốn hoàn thành dã tâm thống trị đại lục nhất định bệ hạ sẽ không để nàng sống...

Huống chi mới từng ấy tuổi đã có thành tựu như vậy, nữ tử này so với Thiên Lưu còn nguy hiểm hơn.

Mấy ngày nay, Dạ Nhược Ly có cảm giác không yên trong lòng, giống như sắp có chuyện gì đó xảy ra, nhưng nàng cũng không biết rốt cuộc là vì nguyên nhân gì lại khiến nàng bất an như vậy.

“Chẳng lẽ, Đan Thanh Thiên?”

Dạ Nhược Ly nhíu mày, Đan Thanh Thiên là một khối u ác tính, phải mau chóng diệt trừ.

Một ánh sáng màu trắng lóe lên, Bạch Hổ bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh nàng, ánh sáng màu trắng bao phủ bóng dáng thon dài, áo trắng bông bành, trong mắt lạnh lùng lại lóe lên tia ôn nhu.

“Chủ tử, người không vui?”

Ngẩng đầu, nhìn đêm tối, Dạ Nhược Ly thở dài: “Bạch Hổ, ta cảm giác được có chuyện gì đó sắp xảy ra.”

“Mọi thứ đã có ta và bọn Thanh Long lo, cho dù phát sinh chuyện gì, chúng ta sẽ dùng cả tính mạng để bảo hộ người.”

Giờ phút này biểu lộ của Bạch Hổ đặc biệt chăm chú, dung nhan lạnh lùng ưu nhã, nhưng chưa bao giờ hết kiên định, mà lời hần cũng chính là tiếng lòng của đám Thanh Long.

“Bạch Hổ, đừng nói chuyện!” Biến sắc, Dạ Nhược Ly nhìn bầu trời đêm, con người phảng phất như nhìn thấu đêm tối, cứ như vậy cho tới sáng.

Trong bóng tối, bộ áo trắng hiện lên rõ ràng nhất, nam tử hai tay chấp sau lưng, dung nhan tuấn mỹ dưới ánh trăng lại toát lên tia lạnh lùng, mà quanh thân y cũng phát ra hàn khí làm người khác không dám lại gần.

“Thánh Dạ, sao ngươi lại ở đây?”

Dạ Nhược Ly sững sờ, tựa hồ như không ngờ được Thánh Dạ sẽ xuất hiện ở Thánh Huyền sơn.

“Ta tới đây để nói ngươi biết một chuyện.” Đồng tử lạnh như băng lặng yên xoẹt qua tia sáng kỳ lạ, Thánh Dạ trầm mặc một lát, thanh âm lạnh như băng vang lên: “Đan Thanh Thiên đã tới chỗ tiên nhân, muốn liên hợp với tiên nhân đối phó với ngươi.”

“Cái gì?” Sắc mặt Dạ Nhược Ly biến đổi, nắm chặt tay, một luồng sát khí cường đại khuếch tán ra ngoài: “Đan Thanh Thiên, gã quả nhiên đã rời khỏi Thánh Huyền sơn, khó trách lúc Đan gia bị diệt, chỉ có gã là biến mất, thì ra...”

Ngăn chặn nội tâm tức giận, Dạ Nhược Ly ngẩng đầu, nói: “Thánh Dạ, cho dù ngươi làm sao biết được tin tức này ta cũng phải cảm tạ ngươi, hôm nay Dạ Nhược Ly ta thiếu ngươi một món nợ ân tình.”

Nhìn Dạ Nhược Ly, Thánh Dạ xoay người rời đi, bóng dáng thon dài chậm rãi biến mất trong đêm tối, sau đó thanh âm lạnh như băng xoẹt ngang bầu trời, truyền vào tai Dạ Nhược Ly: “Không cần, lúc trước ngươi cũng đã cứu ta!”

Chỉ vì muốn trả món nợ ân tình lúc trước mà y mới tới đây báo tin.

Từ nay về sau bọn hắn không ai nợ ai nữa...

Thánh Dạ vừa đi không lâu thì Cung Vô Y đẩy cửa bước vào, rất nhanh vọt tới trước mặt Dạ Nhược Ly, dung nhan yêu nghiệt đầy lo lắng: “Tiểu Dạ, nàng không sao chứ? Ta vừa mới cảm nhận được...”

“Yêu nghiệt, ta phải về Ly Phong quốc một chuyến.”

Dạ Nhược Ly quay đầu, nắm chặt quyền, cắt đứt lời nói của Cung Vô Y.

“Tiểu Dạ, đã xảy ra chuyện gì rồi?” Mày mảnh hơi nhíu, mắt phượng dài hẹp nhìn chăm chú Dạ Nhược Ly, thanh âm lo lắng: “Ta và nàng cùng về.”

“Được, ta đi tìm Thiên Lưu, sau đó chúng ta cùng đi.”

Thời điểm màn đêm buông xuống Thiên Lưu đang ở cùng mấy vị trưởng lão, trong thời gian này Thiên Lưu chỉ điểm ấy vị trưởng lão kia, mặc dù chưa đột phá nhưng cách thời điểm đột phá không xa.

Nghe nói thân nhân Dạ Nhược Ly gặp nguy hiểm, chúng Lam trưởng lão lập tức xung phong đi trước, có cường giả Huyền tôn hỗ trợ Dạ Nhược Ly cũng yên tâm hơn.

Chỉ môn thông ra thế giới bên ngoài chính là Thiên Lân thành.

Vốn Dạ Nhược Ly nên đi chào hỏi Lam Tùy Lạc nên sự việc khẩn cấp đương nhiên không thể dừng lại được, giờ phút này nàng thầm ước có thể dùng tốc độ nhanh nhất chạy về Ly Phong quốc.

“Cha, mẹ, Phong nhi, còn có mọi người, các người vạn lần đừng xảy ra chuyện gì, nếu không ta chắc chắn sẽ nhuộm máu khắp tiên nhân.”

Ngẩng đầu nhìn trời xanh, Dạ Nhược Ly xiết chặt tay, sát ý ngập trời tràn đầy trong tim, lửa giận trong lòng không cách nào khống chế, nếu như thân nhân của nàng thiếu đi một sợi tóc nàng nhất định phải bắt đám người kia trả một cái giá thật thê thảm!

— ——editor: aries mai—— —

Trong Nam Vương phủ, tất cả mọi người đều không hề biết nguy hiểm đang gần kề, vẫn yên tĩnh an hòa như trước.

Hôm nay ở Nam Vương phủ tuy không có Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y nhưng không ai dám xem thường bởi ở đây có nhạc phụ cùng nhạc mẫu tương lai của Nam Vương Cung Vô Y còn có huyền lực trong gia tộc.

Bởi vậy đã định vị trí của bọn họ ở Ly Phong quốc thật sự rất lớn.

“Người ở bên trong mau lẩn hết ra đây!”

Ngày hôm đó sau giờ Ngọ, bên ngoài Nam Vương phủ bỗng vang lên một tiếng quát lớn, như tiếng sấm cuộn cuộn, trực tiếp làm mọi người ở Ly Phong quốc đều chạy tới trước cửa Nam Vương phủ, kinh ngạc nhìn.

“Chẳng lẽ đám người này không biết những người trong kia không nên chọc vào sao?”

“Nghe nói trong Nam Vương phủ có mấy Huyền Hoàng...”

Lúc này, cách đó Lam gia cách đó không xa, Lam Lăng bỗng nhiên gương đôi mắt, sắc mặt đại biến: “Khí thế cường đại, không biết những người này rốt cuộc là ai? Không được, ta phải qua Nam Vương phủ.”

Dứt lời, bóng dáng xoẹt qua, hần phóng nhanh ra ngoài cửa, trong giây lát biến mất dưới ánh mặt trời.

Trong hoàng cung, Cung Vô Hải cũng nghe thấy thanh âm la hét kia, lập tức tụ tập cao thủ hoàng cung hướng về phía Nam Vương phủ.

“Các người là tiên nhân?”

Bước nhanh ra khỏi cổng, Bắc Ảnh Lạc nhìn đám người bên ngoài, tâm run bần bật, không khỏi thở dài...

Người tiên nhân, đúng là vẫn tìm tới...

“Hừ, trong các người ai là cha, mẹ, đệ đệ của Dạ Nhược Ly? Phiên 3 người đi cùng chúng ta một chuyến, miễn cho chúng ta động thủ.”

“Chư vị, nếu như các người muốn đến đây làm khách thì Bắc Ảnh Lạc ta hoan nghênh, nếu như đến quấy rối như vậy...” Bắc Ảnh Lạc phất tay áo, kiên quyết nói: “Cho dù ta biết rõ trận chiến này phải chết nhưng Bắc Ảnh Lạc ta cũng muốn đấu với các người đến cùng!”

“Lão đầu tử, còn có ta.”

Nam Y mỉm cười, đứng bên cạnh Bắc Ảnh Lạc, bóng hình xinh đẹp tuyệt sắc, không khỏi hấp dẫn nhiều ánh nhìn. Bất quá rất nhiều người biết nữ tử thoát nhìn trẻ tuổi này kỳ thật đã trên 50 rồi.

“Muốn ta giao 3 người bọn họ, các người quả thật đang nằm mơ, trừ phi ta chết, nếu không sẽ không giao.”

“Hừ, các người rượu mời không uống lại uống rượu phạt!” Hộ pháp áo trắng hừ lạnh một tiếng, ánh mắt đầy kinh thường, ánh mắt kia nghiêm nhiên như đang nhìn con sâu con kiến đang ra sức vấy vùng: “Các người muốn chết thì ta sẽ thành toàn!”

“Ha ha ha...”

Đối mặt với hộ pháp, Nam Y chẳng những không sợ hãi ngược lại cười ha hả, đồng thời quăng ánh mắt lên người gã.

Hộ pháp áo trắng khẽ nhú mày, thanh âm lạnh lùng: “Người cười cái gì?”

“Ta đang cười...” Nam Y thu liễm ngưng cười, khóe môi quyền rũ vẻ trào phúng: “Cười các người sắp chết đến nơi còn không biết, hôm nay Nam Y ta nếu như bất hạnh chết dưới tay tiên nhân các người, ta tin tưởng Nhược Ly nhất định sẽ báo thù cho ta, về sau đám tiên nhân các người sẽ khắc sâu cảm giác sợ hãi trong lòng, sợ hãi nàng điên cuồng trả thù.”

Nghe thấy lời nói của Nam Y, sắc mặt hộ pháp đại biến, bởi gã biết lời nói của Nam Y là sự thật.

Sinh trưởng ở ngoại giới có huyền khí yếu nhất trong lục địa, nhưng 20 tuổi đã đột phá lên Huyền tôn, thiên phú của nàng kinh khủng đến bậc nào? Huống chi nàng còn tiến vào Thương Khung giới, nếu như nàng ở chỗ không gian thần bí nhất Thương Khung giới thì thực lực của nàng nhất định sẽ tăng lên rất nhiều.

Cho nên, loại địch nhân này xác thực phi thường khủng bố.

“Hừ, cũng phải xem nàng có cơ hội không đã.” Sắc mặt hộ pháp hơi đổi, rất nhanh hồi phục: “Không biết nếu chúng ta bắt cha mẹ cùng đệ đệ của nàng, nàng có lá gan tiến vào tiên nhân trả thù hay không?”

“Người yên tâm, chúng ta nhất định sẽ không để người uy hiếp tiểu Ly nhi.” Bắc Ảnh Thần lạnh lùng quét mắt nhìn hộ pháp, khi ánh mắt của hắn hướng về hai người bên cạnh, khí khái hào hùng tuần lãng hiện lên tia ôn nhu.

“Hình nhi, Tiểu Phong, các người có sợ chết không?”

Lam Hình mỉm cười lắc đầu, đôi mắt màu lam lóe lên tia kiên định.

“Chết có gì sợ? So với cái chết ta sợ bọn hắn sẽ dùng tính mạng của thiếp để uy hiếp tiểu Ly nhi, nếu như thế không bằng buông tay để tiểu Ly nhi không còn bận tâm, thiếp tin tưởng tiểu Ly nhi sẽ báo thù cho chúng ta!”

“Phong nhi cũng không sợ.” Bé trai nắm chặt tay Bắc Ảnh Thần, bàn tay bé nhỏ không ngừng run rẩy, nhưng dung nhan đáng yêu lại không hề có bất kỳ sự sợ hãi nào.

“Phong nhi có thể ở cùng với mẫu thân và phụ thân, thật sự một chút cũng không sợ.”

Bắc Ảnh Thần cảm nhận được sự run rẩy của bé trai, không tự chủ ôm bé vào lòng, áy náy nói: “Hình nhi, Tiểu Phong, là ta vô dụng, không thể bảo vệ cho các người thật tốt.”

Nếu như, nếu như thực lực của hắn cường đại thì hôm nay có thể bảo hộ được thế nhi? (thê tử + nhi tử)

Nói cho cùng, vẫn là thực lực không đủ, coi như chết hắn cũng không muốn kéo chân Dạ Nhược Ly.

Nam Y quyến rũ khoe môi, cười nhạo nhìn hộ pháp: “Người nghe thấy chưa? Người Bắc Ảnh chúng ta cũng không phải dạng người ham sống sợ chết, tính toán của đám tiên nhân các người xem như vô dụng, mà về sau các người sẽ bị đệ nhất biến thái điên cuồng trả thù, cho đến hủy diệt, ha ha ha...”

Hộ pháp xiết chặt tay, dung nhan tái nhợt, gã không nghĩ những người này lại quyết liệt như thế.

“Các người là người phương nào? Vì sao lại tới Ly Phong quốc nháo sự?”

Lúc này, Lam Lăng và Cung Vô Hải mang người chạy tới.

Lạnh lùng nhìn đám người vội vàng chạy tới kia, hộ pháp áo trắng cười lạnh một tiếng: “Một bầy kiến hôi cũng dám tới đây? Đúng rồi, các người hình như cũng là thân nhân của nữ nhân kia, ha ha, ta đây sẽ diệt cùng lúc a.”

“Tiên nhân các người không thấy quá phận sao?” Sắc mặt Bắc Ảnh Lạc biến đổi: “Huyền giả không được phép động thủ với võ giả, đây chính là quy củ của tiên nhân đặt ra, cũng muốn đổi ý?”

“Nếu như các người đã nói tới quy củ là của tiên nhân đặt ra thì chúng ta muốn phá vỡ có gì sai? Ai dám ngăn cản? Ai có thể ngăn cản? Trên phiên đại lục này, tiên nhân chính là trời, đắc tội với tiên nhân nhất định sẽ không có kết cục tốt đẹp.”

Cho dù mọi người Bắc Ảnh Lạc sớm biết được bản chất vô sỉ của tiên nhân nhưng lại không ngờ bọn hắn lại vô sỉ đến mức này.

“Trời?” Nam Y cười lạnh một tiếng: “Trời thì sao? Tiên nhân các người làm nhiều chuyện xấu như vậy nhất định sẽ gặp báo ứng, ha ha, mà rất nhanh, báo ứng sẽ tới, lúc đó tiên nhân chắc chắn sẽ bị diệt vong.”

“Muốn chết!”

Thần sắc hộ pháp áo trắng lạnh lẽo, nắm đám bao phủ một tầng băng dày đặc, thân thể như mũi tên rời cung giống như lướt tới chỗ Nam Y.

“Phu nhân, coi chừng!”

Trong lòng Bắc Ảnh Lạc cả kinh, thời khắc này lão căn bản không hề suy nghĩ, vươn tay đẩy Nam Y qua một bên, dung nhan già nua mang theo tia quyết liệt.

“Không được!”

Khuôn mặt tuyệt sắc tái nhợt, trong mắt Nam Y đầy vẻ tuyệt vọng.

“Oanh!”

Thời khắc máu chốt, áo đỏ xoẹt qua đường chân trời, rơi xuống trước mặt Bắc Ảnh Lạc, nắm đấm hỏa diễm hung hăng đánh vào hộ pháp áo trắng, trong chốc lát, hộ pháp áo trắng biến sắc, lui về sau mấy bước.

Hỏa Vũ Sa nhìn đám người phía trước, chỉ cần nghĩ nếu như nàng ấy trở về muộn một chút thì thân nhân của bằng hữu sẽ chết dưới quyền này, trong lòng liền bốc lên lửa giận.

Ngay lúc đó Hỏa Viêm và Hàn Phong đi đến trước mặt Hỏa Vũ Sa.

Mấy tháng trước Dạ Nhược Ly rời khỏi Ly Phong quốc huynh muội họ cũng ra ngoài tu luyện, mà Hàn Phong vì muốn theo đuổi Hỏa Vũ Sa nên cũng đi theo, không nghĩ tới lần này trở về Ly Phong quốc lại xảy ra chuyện này.

“Huyền Hoàng đỉnh phong? Thiếu nữ này thoát nhìn chỉ hơn 20 tuổi, nhưng thực lực đã đạt đến Huyền Hoàng đỉnh phong? Cái ngoại giới này rốt cuộc có bao nhiêu biến thái a?”

Hỏa Vũ Sa cất bước về phía hộ pháp áo trắng, trong lòng bàn tay nổi lên một ngọn lửa, dung nhan yêu mị tràn ngập hàn ý.

“Tổn thương đến người nhà Nhược Ly, các người muốn chết?”

Nàng (HVS) tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào làm bằng hữu tốt nhất của mình phải khổ sở, cho nên đám người này phải chết!

“Trưởng lão, cứu ta!” Hộ pháp áo trắng biết mình không phải là đối thủ của Hỏa Vũ Sa, vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía trời xanh, hô to.

Gã mới chỉ là Huyền Hoàng cao cấp, lúc này liệu mạng rõ ràng là quyết định không sáng suốt, mà mấy người hộ pháp như gã thực lực cũng chỉ ở Huyền Hoàng cấp thấp cùng trung cấp, cho dù có bao vây cũng khó có khả năng đánh thắng Huyền Hoàng đỉnh phong.

“Ai, thì ra mấy người chúng ta không muốn ra tay, thế nhưng xem ra không ra tay cũng không được.”

Theo tiếng nói, ba bóng trắng chậm rãi xuất hiện, mở miệng nói chuyện chính là lão giả chính giữa.

“Huyền tôn?” Hỏa Vũ Sa nao nao, nhẹ tay cầm chuôi kiếm bên hông, lông mày vẫn lóe lên kiên định: “Huyền tôn thì sao chứ? Hỏa Vũ Sa ta không chết thì đừng nghĩ tới chuyện tổn hại thân nhân Nhược Ly!”

“Ha ha, lão phu ngược lại muốn nhìn xem, các người có năng lực gì mà ngăn cản tiên nhân?”

Lão giả kinh thường cười to hai tiếng, bàn tay vung lên, một ánh sáng trắng với tốc độ sấm sét đánh về phía Hỏa Vũ Sa.

“Tiểu muội!”

“Tiểu Sa Sa!”

Hỏa Viêm và Hàn Phong biến sắc, dùng hết tốc lực chạy về phía Hỏa Vũ Sa, nhưng bọn họ so với Huyền tôn trung cấp vẫn là chậm hơn một bước...

“Oanh!”

Bạch quang đánh vào lồng ngực Hỏa Vũ Sa, trong nháy mắt nàng như điều đứt dây, bay một đường cong trên không trung rồi hung hăng ngã xuống mặt đất.

Đúng lúc này, một tiếng gầm gừ phản nộ xoẹt về phía chân trời, ngay lúc Hàn Phong tới chỗ Hỏa Vũ Sa, hình như hắn nhìn thấy hình dáng quen thuộc đang cấp tốc chạy tới...

“Nhược Ly, rốt cuộc cũng trở về rồi...”

95. Chương 95: Chương 14: Huyền Thánh Quyết Đấu

Editor: aries mai.

Thanh âm gào thét như dã thú rên rỉ lại có phần phần nộ.

Trong nháy mắt, toàn bộ người trong kinh thành Ly Phong quốc đều ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy một bóng trắng phong hoa tuyết đại đập vào mắt mọi người, trong lòng không khỏi kích động.

“Là Nhược Ly, Nhược Ly trở về rồi.”

Tâm Nam Y không khỏi run rẩy, bàn tay che đôi môi đỏ mọng, trong mắt dịu dàng ánh lên tia kích động.

Chẳng biết vì sao Nam Y lại có một cảm giác nằng trở về thì tất cả nguy hiểm đều được hóa giải dễ dàng.

Hào quang quanh người Độc Giác Thú bao phủ cả phiến đại lục, dưới ánh mắt kích động của mọi người dần dần đáp xuống, dường như cảm nhận được sự phần nộ của Dạ Nhược Ly nên đôi mắt ôn nhu lại hiện lên sát ý vô tận.

“Sa Sa!”

Dạ Nhược Ly thả người nhảy xuống, thân hình nhanh chóng chạy đến bên cạnh Hỏa Vũ Sa.

“Người đã về? Ta biết người nhất định sẽ trở về...” Hỏa Vũ Sa nở nụ cười thê mỹ (thê lương nhưng đẹp), thần kinh căng cứng nhìn nữ tử trước mặt, toàn bộ trầm tĩnh lại.

“Nhược Ly, rốt cuộc ta cũng có thể giúp người được chuyện gì đó.”

Mặc dù gia tộc tương trợ và gia tộc Bắc Ảnh là đối thủ một mất một còn nhưng Hỏa Vũ Sa và Hỏa Viêm lại chọn đứng về phía Dạ Nhược Ly, dù có mang tiếng là phản bội gia tộc, nhưng cách làm của bọn họ giống như dệt hoa trên gấm mà thôi, cho dù không có bọn họ Dạ Nhược Ly cũng sẽ không thua.

Mà hôm nay, trước khi Dạ Nhược Ly trở về, nàng (HVS) đã thay nàng (DNL) bảo hộ tốt thân nhân, cuối cùng cũng không còn gì hối tiếc nữa...

“Sa Sa, người yên tâm, ta sẽ không để cho người có chuyện gì, tuyệt đối không!”

Ánh mặt trời chiếu lên dung nhan kiên định, nhưng mà khi kiểm tra thân thể Hỏa Vũ Sa, bị thương mãnh liệt và phần nộ như thiêu đốt lòng nàng, màu đen trong mắt đã lấp đầy tức giận.

“Chủ mẫu, tiểu Sa Sa nàng...” Trái tim Hàn Phong xiết chặt, ôm nữ tử vào lòng, từ trước đến nay hấn chưa bao giờ khẩn trương như thế.

Nếu như chủ mẫu không thể cứu chữa được cho tiểu Sa Sa, như vậy...

Không, không thể, hấn sẽ không để nàng chết! Nếu không, cho dù giết hết tiên nhân cũng khó có thể tiêu hủy lửa giận trong lòng hấn!

“Nhược Ly, thương thế của tiểu muội như thế nào?” Hỏa Viêm nắm chặt nắm đấm, con ngươi nhìn Dạ Nhược Ly, dung nhan tuấn tú như thần xen kẽ nhiều sáng tối: “Cho dù như thế nào, ta tin tưởng người nhất định có biện pháp!”

Hấn tin tưởng, tin tưởng nữ nhân mà tiểu muội tín nhiệm, trên đời này không có chuyện gì mà nàng làm không được.

Những người còn lại cũng nhìn Dạ Nhược Ly, nội tâm vô cùng khẩn trương, bởi vì Hỏa Vũ Sa vì gia tộc Bắc Ảnh nên mới bị thương, bọn họ sao có thể không lo lắng cho sự an nguy của nàng?

“Tánh mạng không có gì đáng lo ngại, chỉ là...” Thanh âm có chút dừng lại, trong mắt xoẹt qua hàn ý: “Đan điền bị hủy, tuy ta có biện pháp cứu nàng hơn nữa còn giúp nàng hồi phục lại như trước nhưng được liệu cần thiết rất khó tìm.”

Lúc Dạ Nhược Ly nói Hỏa Vũ Sa bị hủy đan điền, Hàn Phong và Hỏa Viêm đều lộ vẻ tuyệt vọng nhưng nghe thấy lời sau, phần tuyệt vọng lại hóa thành kiên nghị.

Mặc kệ có khó khăn cỡ nào, có hy vọng còn hơn không.

“Hừ, hoang đường!” Trưởng lão tiên nhân hừ lạnh một tiếng, chính tay lão hạ thủ sao có thể không rõ? Muốn khôi phục lại đan điền bị hủy căn bản không có khả năng, cho dù là Thần cũng không làm được.”

Gương mặt, Dạ Nhược Ly bước từng bước chậm rãi về phía tiên nhân.

Cuồng phong nổi lên, lá rụng phiêu dạt theo bước chân nàng, khí thế cường hãn không chút nghi ngờ, tóc đen như nhảy múa trong gió, mị hoặc lòng người.

“Tiên nhân các ngươi đến đây cũng đừng mong có thể trở về, tổn thương bằng hữu của ta chính là kẻ thù không đội trời chung! Hôm nay các ngươi nhất định phải chết!”

Người bằng hữu hai kiếp vì bảo hộ thân nhân của nàng mà đan điền bị hủy, cho dù nàng có thể chữa trị nhưng...Nếu như nàng đến chậm một bước? Hỏa Vũ Sa liệu có khả năng sống sót?

Thân nhân của nàng cũng sẽ bị giết chết!

Bọn hán đã phạm vào điều mấu chốt của nàng, không giết bọn hán Dạ Nhược Ly nàng thề không làm người!

“Ha ha, chuyện cười, chỉ bằng một Huyền tôn cấp thấp cũng đòi đánh bại 3 Huyền tôn?” Lão giả cười lạnh một tiếng, có chút khinh thường, ánh mắt trào phúng nghiêm nhiên giống như nghe được câu chuyện cười.

Lần này tới đây chỉ có 3 Huyền tôn, trừ lão ta còn có 2 người Huyền tôn cấp thấp, nhưng đối phó với một Huyền tôn cấp thấp lão có chút cảm giác chuyện bé xé ra to, giết gà bằng dao mổ bò.

Đối mặt với sự châm chọc của lão giả, Dạ Nhược Ly cũng không nói một lời, nàng rút kiếm ra, mặt không biểu tình đi về phía 3 người.

“Hong lão, ngươi là Huyền tôn trung cấp không nên ra tay, nữ tử này do ta và Mân lão đối phó là đủ.”

Nói lời này là một trong hai người Huyền tôn cấp thấp, con ngươi âm hiểm nhìn chằm chằm Dạ Nhược Ly, âm lãnh cười: “Ngươi chỉ có 1, chúng ta có 3, ngươi cho rằng với sức của mình ngươi có thể thắng được chúng ta?”

Bên ngoài Nam Vương phủ sớm đã tụ tập vô số người tới xem, nghe thấy lời tiên nhân kinh ngạc mở to mắt.

“Huyền tôn? Nàng đã đột phá lên Huyền tôn? Một Huyền tôn 20 tuổi? Cái này cũng thật quá biến thái rồi, Huyền Vũ đại lục trải qua vạn năm cũng chưa có ai đến 20 tuổi đã đạt được Huyền tôn đầu.

“Ha ha, ai nói nàng chỉ có một, chẳng lẽ chúng ta không phải người sao?”

Trên bầu trời một tiếng cười sang sảng truyền tới, lúc mọi người gương mặt lên nhìn chỉ thấy 4 Huyền thú xoẹt qua phía chân trời, lướt qua cấp tốc bay tới.

“Huyền tôn?” Thần sắc Bắc Ảnh Lạc khẽ giật mình, thực lực của lão là Huyền Hoàng lại không nhìn ra, những người này là cường giả Huyền tôn? Nhưng làm lão ngạc nhiên hơn là những người này lại cùng phe với bọn họ.

Bốn người Lam trưởng lão ngay ngẩn nhảy xuống huyền thú, cung kính bước tới chỗ Dạ Nhược Ly.

“Nhược Ly đại sư, chúng ta tới muộn.”

“Ha ha, so tốc độ, chúng ta lại không sánh bằng Nhược Ly đại sư ngài, hy vọng Nhược Ly đại sư không tức giận.”

“Hừ, tiên nhân thật sự quá to gan, ngay cả Nhược Ly đại sư cũng dám động đến, cũng không hỏi một chút Nhược Ly đại sư của chúng ta là ai? Dám tổn hại đến thân nhân của nàng, các ngươi ngại mình sống quá lâu sao?”

Mọi người người một câu ta một câu quả trách tiên nhân, bọn hán quả trách cũng thật sảng khoái, những người khác thì hoàn toàn bị dọa sợ rồi.

Những...Những cường giả Huyền tôn này là người của nàng? Nàng rời khỏi đây mới có mấy tháng, đến cùng đã xảy ra chuyện gì? Vì sao ngay cả Huyền tôn cũng kính trọng nàng? Hơn nữa còn gọi nàng là Nhược Ly đại sư?

“Ha ha.” Nam Y khoan khoái dễ chịu cười to hai tiếng, tất cả bất an đều tan thành mây khói: “Ta sớm đã nói qua tiên nhân các người sắp chết đến nơi rồi cũng không biết, động thủ với bọn ta, các người sẽ bị đệ nhất biến thái nhất đại lục điên cuồng trả thù!”

Nhìn áo trắng phiêu nhiên, Hỏa Vũ Sa chậm rãi nở nụ cười, dung nhan tái nhợt lộ vẻ suy yếu.

“Những người này tự ta sẽ xử trí, các người giúp ta bao vây lại, hôm nay một người cũng không tha!” Dạ Nhược Ly cầm kiếm trong tay, chỉ vào đám người kia: “Các người, đã chuẩn bị cái chết ỉn chưa?”

Sắc mặt Hồng lão biến đổi, nếu những người này cùng nhau xông lên, bọn hắn nhất định không phải là đối thủ, nhưng một Huyền tôn cấp thấp lại dám hỏi một Huyền tôn trung cấp là đã chuẩn bị chết chưa?

Cái đó với việc một con kiến có thể giết chết một con voi có gì khác nhau?

“Người muốn chết lão phu sẽ thành toàn cho người.” Trong mắt bắn ra sát ý, Hồng lão thả mình nhảy lên, bạch quang trong tay lão bắn ra, với tốc độ sấm sét đánh về phía Dạ Nhược Ly.

Lão tin tưởng đan điền của nữ tử này nhất định cũng sẽ bị hủy.

Bởi vì thực lực Huyền tôn trung cấp và Huyền tôn cấp thấp tuy nói chỉ kém nhau một bậc nhưng cách biệt ấy lại như trời với đất, rõ ràng quá lớn.

“Oanh!”

Ngay lúc Hồng lão đang cười đắc ý thì bạch quang đột nhiên đánh về phía mặt đất, sau đó nụ cười của lão cứng lại...

“Cái này...Điều này sao có thể?” Hung hăng dụi mắt, ánh mắt Hồng lão nhìn chằm chằm vào cái hố sâu, ngơ ngác há to mồm, một bộ dạng không thể tin được.

Nàng chỉ là một Huyền tôn cấp thấp lại có thể tránh được công kích của mình? Chẳng lẽ công kích của lão chưa đủ mạnh?

Nhưng Hồng lão chưa kịp suy nghĩ kỹ thì lão vội vàng hoàn hồn, cách đó không xa Dạ Nhược Ly nâng kiếm trong tay lại có vô số kiếm bắn ra, mấy trăm cây kiếm toàn bộ đều nhắm vào Hồng lão.

Lau mồ hôi lạnh trên trán, Dạ Nhược Ly vung tay phải lên, mấy trăm thanh kiếm bay vút lên trời xanh, mọi người ai cũng có thể cảm nhận được khí thế bức người của mấy trăm thanh kiếm ấy.

Rung động, quá rung động, nàng lại có thể khống chế nhiều kiếm như vậy, đây là chuyện mà con người có thể làm được sao?

Lúc này, Dạ Nhược Ly sử dụng huyền kỹ là Vạn Kiếm Quy Tông, là một trong những chiêu thức mà kiếp trước nàng học được, bất quá trước đó không khống chế được nhiều kiếm, uy lực cũng không lớn cho nên chưa từng sử dụng qua.

Hôm nay thực lực của nàng đã lên Huyền tôn, có thể khống chế hơn trăm cây, hơn nữa dựa vào thực lực mà tăng lên, cuối cùng có thể khống chế hơn vạn cây, cho nên huyền kỹ này mới có tên gọi là Vạn Kiếm Quy Tông.

Ngẫm lại xem, vạn kiếm bay lơ lửng trên trời, thật sự làm người ta rung động đến cỡ nào? Bất quá Dạ Nhược Ly muốn đạt được trình độ này cũng vô cùng khó khăn, dù sao kiếp trước nàng cũng không khống chế được nhiều như thế.

“Ầm ầm!”

Kiếm ầm ầm rơi xuống, bụi bay đầy trời bao phủ 3 Huyền tôn kia cùng vài tiên nhân đứng cạnh.

Khả năng khống chế kiếm này đối đầu với Huyền tôn cao cấp cũng có cơ hội thắng, huống chi Hồng lão chỉ là Huyền tôn trung cấp, chứ đừng nói đến Huyền tôn cấp thấp và Huyền Hoàng.

Cái này căn bản là đập một phát chết luôn.

Mọi người đều nhìn 3 vị trưởng lão tiên nhân đang nằm trên mặt đất, lại hướng về phía thần sắc lạnh lùng, không chút biểu tình của Dạ Nhược Ly.

“Nếu như...những cây kiếm này tăng theo sức nặng không biết có thể đánh chết Huyền tôn cao cấp không?” Dạ Nhược Ly đáng tiếc lắc đầu, hiển nhiên không hài lòng với công kích vừa rồi.

“Đáng tiếc không có nhiều khoáng thạch có thể luyện sức nặng của kiếm, nếu không uy lực sẽ không yếu như vậy.”

Nghe thấy tiếng nàng lầm bầm, mọi người thiếu chút nữa ngã xuống đất, nàng tạo thành tựa oanh động như thế còn nói là không đủ, nàng có thể dừng đả kích bọn họ đến cực điểm như vậy không?”

Bắc Ảnh Lạc im lặng nhìn Dạ Nhược Ly, cũng may tiểu gia hỏa này là cháu gái của lão, bằng không thì lão sẽ bị nàng làm cho tức chết!

“Oanh!”

Đúng lúc này, ở chỗ không xa, một luồng khí thể cường đại đột nhiên đánh úp tới, sau đó một thanh âm lãnh khốc tựa như viên cổ (cổ xưa) truyền tới, làm sắc mặt mọi người đại biến.

“Thật lớn mật, dám giết tiên nhân, muốn chết?”

“Huyền thánh!” Dạ Nhược Ly siết chặt tay, ánh mắt lạnh như băng nhìn trời xanh.

Trong hư không, nam tử trung niên dần dần xuất hiện, nhẹ nhàng đáp xuống đất, hai tay chấp sau lưng, ánh mắt uy nghiêm lạnh lẽo nhìn 4 phía, cuối cùng dừng lại trên người Dạ Nhược Ly.

Cường, nam tử này rất cường (mạnh)!

Ngoại trừ lúc đầu gặp lão giả ăn mày ở chợ đêm thì đây chính là người mạnh nhất mà Dạ Nhược Ly từng thấy.

“Huyền thánh?”

Lúc nam tử trung niên hiện thân, đám người Bắc Ảnh Lạc cũng có thể đoán được thực lực của nam tử này.

Bình thường huyền giả có thể sử dụng khinh công nhưng chỉ có Huyền thánh mới có thể đứng giữa bầu trời hay có thể bay tới nơi trong thời gian ngắn nhất, không nghĩ tới Tiên Đế lại đích thân tới đây, chẳng lẽ hôm nay bọn hắn thật sự khó có thể tránh khỏi cái chết?

“Thánh Thiên, tên cầu tặc nhà ngươi rút cuộc cũng hiện thân rồi, cũng là lúc nên tính sổ sòng phẳng với nhau, ha ha...”

Bỗng nhiên, một tiếng cười non nớt đột ngột vang lên, mọi người đều tìm kiếm nơi phát ra thì thấy nhẵn trên tay Dạ Nhược Ly phát ra bạch quang, ngay lúc đó một cục trắng như tuyết xuất hiện trước mắt mọi người.

Con mèo con?

Tất cả mọi người đều sửng sốt nhìn con mèo nhỏ xuất hiện giữa chừng, hiển nhiên không rõ vì sao nó lại ở đây?

“Ta còn tưởng là ai, thì ra là Giới chủ Thiên Lưu.” Thánh Thiên cười lạnh một tiếng, ánh mắt lộ vẻ trào phúng: “Như thế nào, ngươi còn muốn chết phải không? Lúc trước linh hồn bị thương, loại tư vị này có lẽ không dễ chịu a?”

“Hừ!” Thiên Lưu rung rung lông trắng, trong lúc mọi người đang nhìn chăm chú thì thân hình bỗng kéo dài ra, không lâu sau một bé gái vô cùng đáng yêu rơi vào tầm mắt mọi người.

“Ngươi có thể hóa thành người xem ra thương thế của ngươi đã trị khỏi rồi.” Thánh Thiên híp con mắt, trong đó chứa đầy sát ý, sau đó chậm rãi cong khóe môi, thanh âm lạnh lùng: “Bất quá lần này sẽ không tốt như vậy đâu.”

“Người nói chuyện cười gì vậy? Năm đó nếu không phải người ám toán, ta sao có thể bị nội thương?” Thiên Lưu xem thường quét mắt nhìn Thánh Thiên, bộ dạng không coi ai ra gì thành công chọc giận Thánh Thiên.

“Người muốn chết!”

Dứt lời, chưởng phong lừng lẹ nổi lên đánh về phía Thiên Lưu.

Thiên Lưu cười lạnh một tiếng, thả người nhảy lên, đứng giữa không trung, từ trên cao nhìn xuống.

“Huyền...Huyền thánh? Nàng cũng là Huyền thánh?”

“Đúng vậy, có thể đứng giữa không trung, nàng nhất định là huyền thánh rồi...”

“Trời ạ, hai Huyền thánh quyết đấu, thật lợi hại.”

Mọi người đều kinh ngạc trừng mắt hai mắt, trong mắt không che giấu sự ngưỡng mộ nhìn về phía Dạ Nhược Ly.

Vận khí của nàng thật tốt, Huyền thú cấp bậc Huyền thánh, vì sao bọn hắn lại không có vận khí tốt như vậy? Quả nhiên người không thể so sánh với người a, nếu không sẽ tức chết mất.

Mà Huyền thánh chiến đấu hoàn toàn không còn liên quan đến Dạ Nhược Ly nữa.

“Cái này là thực lực Huyền thánh?” Dạ Nhược Ly ngẩng đầu, nhìn thật sâu xem cuộc chiến đấu trên không trung, không khỏi siết chặt tay âm thầm hạ quyết tâm: “Ta tin tưởng, rất nhanh, ta cũng có thể đạt tới Huyền thánh, chỉ có Huyền thánh mới có thể trở thành người đứng đầu Huyền Vũ đại lục, nếu ta đạt được Huyền thánh như vậy sẽ không phải không thực hiện được.”

Chiến đấu Huyền thánh phát ra khí thế cường đại làm không ít võ giả cấp thấp và huyền giả cảm thấy khó thở.

Chỉ là thời khắc này không ai rời đi, bọn hắn núp bên trong xem cuộc chiến đấu này.

Hai Huyền thánh chiến đấu, nhất cử nhất động đều khiến bọn hắn vô cùng kích động, cơ hội hiếm có không thể bỏ qua nếu không nhất định sẽ tiếc đến chết a.

“Oanh!”

“Ầm ầm!”

Hai chưởng đụng nhau, đất trời rung chuyển, hai người đồng thời lùi về sau 2 bước, thần sắc ngưng trọng nhìn đối phương.

“Ta nói.” Thật lâu sau, Thiên Lưu lười biếng ngáp một cái, cười tủm tỉm: “Dù sao thực lực của chúng ta cũng không hơn kém bao nhiêu, trận đấu này đến đây được rồi, người chỉ cần để thuộc hạ của người lại, chính người có thể rời đi nha.”

Ánh mắt Thánh Thiên xoẹt qua Dạ Nhược Ly, một luồng sát ý bắn ra.

Nữ tử này, quá kinh khủng, hôm nay nếu không giết nàng, đợi sau này nàng trở về Thương Khung giới vậy hắn ta cũng không có biện pháp chỉ có thể trở mặt ếch nhìn thực lực của nàng tăng lên, lại báo thù tiên nhân.

Hắn ta tuyệt đối sẽ không để chuyện này xảy ra.

“Ah, đúng rồi.” Thiên Lưu trừng mắt nhìn, mắt to màu lam như bảo thạch xoẹt qua tia vui vẻ: “Đã quên nói cho người biết, đã có người lên chỗ tiên nhân các người, ha ha, ta đoán hiện giờ cơ nghiệp ngàn năm của tiên nhân đã bị hủy trong chốc lát rồi.”

“Cái gì?” Nội tâm mãnh liệt run lên, Thánh Thiên hung ác trừng mắt nhìn Thiên Lưu: “Người dùng biện pháp này gạt ta rời đi? Quả nhiên là buồn cười, người cho rằng ta sẽ tin người?”

“Có tin hay không tùy người, ta chỉ hảo tâm nhắc nhở người thôi.”

Nắm chặt nắm đấm, Thánh Thiên muốn nói gì đó thì sau lưng vang lên thanh âm kinh hoàng: “Không tốt, không tốt, xảy ra chuyện lớn rồi bệ hạ, không tốt.”

Nghe thấy thanh âm này, tâm Thánh Thiên “Lộp bộp” rơi xuống, chẳng lẽ tiên nhân thật sự xảy ra chuyện?
“Bệ hạ, vừa rồi trưởng lão truyền tin nói chỗ ở của tiên nhân chúng ta bị người làm hỏng rồi.”

Hy vọng cuối cùng trong lòng cũng sụp đổ, Thánh Thiên nắm vạt áo trước ngực người nọ, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Người đem lời vừa rồi lặp lại một lần nữa cho trẫm nghe, tiên nhân đã xảy ra chuyện gì?”

“Dạ... Là một nam tử mặc y phục màu đỏ, có tướng mạo vô cùng yêu nghiệt, hắc cười Cự Long, trực tiếp phá hủy cung điện, trưởng lão và các đệ tử cũng bị hắc giết chết, cuối cùng trưởng lão mở cấm chế mới thoát được một mạng, nhưng tiên nhân kể cả đệ tử chỉ còn lại 10 người...”

“Nam tử mặc y phục màu đỏ? Cười Cự Long? Nam tử kia bao nhiêu tuổi? thực lực như thế nào?”

Nuốt nước bọt, nam tử trung niên run run rẩy rẩy nói: “Theo lời trưởng lão nói lại thì nam tử kia cỡ chừng 24 tuổi, thực lực thế nhưng lại là Huyền thánh, hắc cười Cự Long thực lực cũng không thấp, chỉ một hơi thở rồng đã phá nát cung điện rồi.”

Nghe tin dữ, bước chân Thánh Thiên lão đảo, thiếu chút nữa ngã xuống đất, nghiêm nhiên không thể giữ bình tĩnh trước biến cố này.

Hơn một vạn đệ tử, hôm nay chỉ còn lại 10 người, đây đúng là họa diệt môn.

“Thương Khung giới! Ha ha!” Thánh Thiên ngửa đầu cười to, tiếng cười của hắn ta ngập tràn chi ý điên cuồng, nửa ngày sau mới thu lại ý cười, ánh mắt lãnh khốc tỏa sát cơ mãnh liệt: “Thánh Thiên ta thề không diệt hết người Thương Khung giới, thề không làm người!”

Sau khi nói xong, nháy mắt Thánh Thiên đã nhảy lên, biến mất trong tầm mắt mọi người.

Lúc này hắn ta cũng không quản đến đám thuộc hạ, dù sao thì những người còn lại thực lực mạnh nhất cũng chỉ là Huyền Hoàng, mang theo bọn hắn tất nhiên sẽ chậm trễ.

Mà trưởng lão còn lại của tiên nhân muốn hắn ta cứu vãn tình thế, nếu như chậm trễ trong giây lát nói không chừng lại xảy ra biến hóa khó lường.

“Xem ra yêu nghiệt thành công rồi.”

Dạ Nhược Ly nhìn theo bóng dáng của Thánh Thiên, thần sắc cuối cùng cũng giãn ra.

“Những năm gần đây, Thánh Thiên không có đột phá, nhưng thực lực vẫn tăng lên.” Thiên Lưu lắc đầu, có chút tiếc hận thở dài: “Ta tuy rất muốn giết hắn, đáng tiếc ta cũng không có thực lực, bất quá ta tin tưởng hắn sẽ không sống được lâu đâu.”

Trầm mặc một lát, Dạ Nhược Ly ngẩng đầu, ánh mắt nhìn Thiên Lưu, hỏi: “Thiên Lưu, ngươi có biết chỗ của 3 dược liệu Hồi Linh thảo, Băng Linh thánh quả và Cự Âm thủy giá không?”

Thiên Lưu hơi sững sờ, nhíu nhíu mày: “Băng Linh thánh quả ở trên núi băng tuyết Thánh Sơn phương Bắc, Cự Âm thủy giá ở núi Huyền Âm phía Nam, bất quá hai nơi này đều cực kỳ nguy hiểm, ngươi muốn những thứ này làm gì?”

“Băng hữu của ta bị hủy đàn điền, ta cần 3 dược liệu kia để luyện chế đan dược.”

“Cái gì?” Thiên Lưu trừng mắt đáng yêu, giật mình nhìn chăm chú vào Dạ Nhược Ly: “Người có thể luyện chế ra đan dược kia? Đan điền bị hủy, nói như vậy vẫn cứu được?”

Dạ Nhược Ly nhàn nhạt cười, người khác không có biện pháp không có nghĩa là nàng cũng không có.

“Băng tuyết Thánh sơn, ta muốn đi xem.” Hỏa Viêm ngăn nội tâm đang kích động, sắc mặt kiên định nói: “Nhược Ly, Băng Linh thánh quả có hình dạng như thế nào, có thể miêu tả cho ta biết không? Ta nhất định sẽ mang nó trở về.”

Hàn Phong nhìn Hỏa Vũ Sa, trong mắt xoẹt qua tia ôn nhu khác thường: “Tiểu Sa Sa, nàng yên tâm, ta sẽ không để nàng có chuyện gì đâu, nếu Hỏa Viêm đại ca đã chọn Băng tuyết Thánh sơn thì Cự Âm kia ta sẽ đi.”

Tên này vì theo đuổi Hỏa Vũ Sa mà ngay cả xưng hô đại ca cũng nói rồi.

“Thiên Lưu, Hồi Linh thảo ở đâu?”

Nghe thấy câu hỏi của Dạ Nhược Ly, Thiên Lưu nao nao, cuối cùng thở dài, nói ra: “Ở bên trong Thương Khung giới có một mảnh đất tên là không gian thần bí Phong Huyền đại lục, chỗ đó huyền khí nồng đậm với thế giới này hoàn toàn khác biệt nhau, ở trong Phong Huyền đại lục một năm thì ở bên ngoài chỉ có một tháng, Hồi Linh thảo mà người nói cũng có trong Phong Huyền đại lục, nhưng muốn lấy được thì quá khó khăn rồi, cho nên chỗ đó so với Băng tuyết Thánh sơn hay Huyền Âm sơn đồ đều nguy hiểm hơn rất nhiều.”

“Bất kể như thế nào, ta cũng muốn thử một lần.”

Thiên Lưu hiển nhiên không ngờ tới nói đến mức này Dạ Nhược Ly vẫn muốn mạo hiểm.

Bất quá nàng vì bằng hữu mà dấn thân vào nguy hiểm thật khiến Thiên Lưu vô cùng tán thưởng.

“Được, vậy người cứ đi, chỉ là ở bên trong Phong Huyền đại lục có rất nhiều huyền giả, Huyền thánh cũng có rất nhiều, người phải chú ý an toàn, trong 3 năm nhất định phải trở về, bằng không thì người phải đợi đến lần sau cửa mới mở ra, bởi vì Phong Huyền đại lục vừa mới mở cách đây không lâu nên lần này cần phải dùng thực lực của ta để cưỡng chế mở thêm lần nữa nên ta không thể đi cùng người.”

Dạ Nhược Ly gật đầu, sắc mặt bình thản.

Lúc Cung Vô Y trở về Ly Phong quốc, Dạ Nhược Ly quyết định tiến vào Thương Khung giới, bởi lo lắng Thánh Thiên quay lại trả thù nên lần này dứt khoát đem tất cả mọi người cùng tiến vào.

Cung Vô Hải đem quốc sự ném cho người khác, mang theo hoàng hậu cũng chờ một chỗ để rời đi, ngay cả người nhà hoàng hậu cũng vì sợ uy hiếp nên cũng tiến vào Thương Khung giới.

Mà Âm Dạ các, Tứ đại Huyền lực gia tộc, gia tộc Bắc Ảnh hay Lam gia, chỉ cần có quan hệ với Dạ Nhược Ly đều xuất phát vào Thương Khung giới.

Đợi đến lúc Thánh Thiên quay lại trả thù thì sớm đã không còn bóng dáng một ai, cho dù có thế nào cũng không tìm được người nào có quan hệ với Dạ Nhược Ly.

——editor: aries mai——

Trở lại Thương Khung giới, Dạ Nhược Ly thuận đường đi một chuyến đến thành chủ Thiên Lân thành.

Đoạn thời gian này, công tích của Dạ Nhược Ly ở Thánh Thiên thành truyền vào tai mọi người ở Thiên Lân thành, người cảm thấy may mắn có, hối hận cũng có, Lam Tùy Lạc rất may mắn lựa chọn đúng.

Về phần Vương gia vứt bỏ Dạ Nhược Ly chẳng những hối hận mất đi quan hệ tốt với Dạ Nhược Ly mà còn sợ hãi nàng quay lại tìm bọn hắn tính sổ.

Không gian thần bí mở ra ngay bên trong Thánh Huyền sơn, Dạ Nhược Ly sắp xếp xong xuôi ọi người liền cùng Cung Vô Y, Thiên Lưu tiến vào không gian thần bí.

Cung Vô Y lo lắng cho sự an toàn của Dạ Nhược Ly vốn muốn đi theo nhưng hắn vừa bước chân vào một đạo ánh sáng bắn ra đẩy hắn ra ngoài.

“Đây là chuyện gì?” Khuôn mặt tuần tú biến đổi, Cung Vô Y siết chặt tay, sắc mặt u ám.

“Không có khả năng!” Thiên Lưu lắc đầu, ánh mắt nghiêm túc nhìn cửa không gian thần bí: “Cứ cách 10 năm sẽ có 3 người Thương Khung giới có thể tiến vào, 10 năm gần đây chỉ có người đi vào, nàng là thứ hai, vì sao lại không thể vào? Chẳng lẽ có người nào đó vụng trộm lên vào?”

Nghĩ đến đây thần sắc Thiên Lưu trầm xuống, nếu như có người tiến vào Phong Huyền đại lục, như vậy...

“Tiểu tử, người yên tâm đi, Nhược Ly phúc lớn mạng lớn, nhất định sẽ không có chuyện gì?” Vô vô bả vai Cung Vô Y, Thiên Lưu gật một cái, nói: “Chúng ta vẫn nên chờ 3 tháng sau, ta tin tưởng nàng nhất định sẽ bình an trở về.”

Cung Vô Y nhẹ gật đầu, nhưng bàn tay vẫn siết chặt, khuôn mặt tuần mỹ không cho giấu tia lo lắng.

Nữ nhân, ta tin tưởng nàng nhất định sẽ còn sống trở về...

96. Chương 96: Chương 15: Họa Thủy Đông Dẫn

Editor: aries mai.

Phong Lâm thành, chính là tiểu thành hẻo lánh nhất của Phong Huyền đại lục, nơi đây bốn phía đều là núi, phong cảnh tuyệt đẹp, bởi có sơn mạch tinh huyền nên cho dù ở đây diện tích nhỏ, địa lý hiểm trở nhưng vẫn không ít người qua lại.

Nhưng hôm nay ở Phong Lâm thành xảy ra một chuyện...

“Người có nghe chưa? Thời gian trước sơn mạch huyền tinh có dị tượng, đoán chừng tâm huyền tinh đã xảy ra chuyện.”

“Đúng vậy, Mặc gia cũng vì chuyện này mà dẫn người về phía sơn mạch huyền tinh, nghe nói là do gia chủ của Mặc gia dẫn đầu, ngay cả 2 vị trưởng lão Mặc gia cũng đi theo, hơn nữa nguyện ý trả 100 khối huyền tinh thạch làm thù lao.”

“Cái gì? Gia chủ Mặc gia dẫn đầu? Hẳn chính là cường giả Huyền tôn đỉnh phong nha, lần này đám người vào sơn mạch huyền tinh cũng an toàn hơn nhiều.”

“Vậy người đi báo danh sao?”

“Đương nhiên đi, không đi chính là ngu ngốc, ha ha, đi, chúng ta cùng đi.”

Nguyên bản là một tiểu thành yên tĩnh, thời điểm xảy ra dị tượng thì thường xuyên có tiếng nghị luận xôn xao, mà hiển nhiên trong số đó đều nói đến Mặc gia ở Phong Lâm thành, nếu như không phải thế cũng sẽ không có nhiều người hướng đến Mặc gia đứng mãnh đi tới như vậy.

“Sơn mạch huyền tinh? Tâm huyền tinh?”

Lúc này, trên đường phố nhộn nhịp, thiếu nữ áo trắng dừng cước bộ, nghe tiếng nghị luận chung quanh, khóe môi nhẹ nhàng giương lên, con mắt màu đen hiện tia sáng khác thường.

“Nếu như có thể đạt được tâm huyền tinh, như vậy tu vi của ta nhất định sẽ tăng lên 1 tầng, hơn nữa vào Mặc gia có thể tìm hiểu thêm tin tức quý giá...”

Tư điểm, Dạ Nhược Ly không chút do dự hướng về phía Mặc gia.

Trên trời không gợn một chút mây, ở ngoài cửa Mặc gia bày một cái bàn gỗ, trước bàn gỗ là một lão giả đang chấp bút viết tên người tới báo danh, bất quá người tới báo danh có hay không quá nhiều đi?

“Phong Huyền đại lục cùng Huyền Vũ đại lục, quả nhiên không cùng một cấp bậc.”

Dạ Nhược Ly sờ cằm, ánh mắt đảo qua từng người.

Dùng nhãn lực của nàng cũng không thể nhìn ra thực lực của những người tới báo danh, rất nhiều người tuổi còn trẻ cũng đã đi vào hàng ngũ Huyền Hoàng, cũng có Huyền tôn, chuyện nào ở Huyền Vũ đại lục căn bản không thể có được.

Cũng may người Phong Huyền đại lục không tiến vào Huyền Vũ đại lục, nếu không chắc chắn Huyền Vũ đại lục nhất định sẽ rơi vào họa diệt môn.

Từ sáng sớm đến xế chiều, người xếp hàng phía trước cuối cùng cũng vơi bớt, thật vất vả mới tới lượt Dạ Nhược Ly, ngay lúc đó một thanh âm như làn gió nhẹ thoảng vào tai Dạ Nhược Ly.

“Vị cô nương này, người cũng tới báo danh sao? Ha ha, một nữ tử như người cần gì phải mạo hiểm như vậy? Chỉ cần người đi theo bốn thiếu gia, bốn thiếu gia cam đoan sẽ cho người cuộc sống giàu sang, như thế nào?”

Dạ Nhược Ly nhú mày, lạnh nhạt đảo mắt nhìn nam tử cầm y.

Nam tử cảm y thêm thường ngóng nhìn Dạ Nhược Ly, hung hăng nuốt nước miếng, khoe miệng nở nụ cười tự cho là anh tuấn, ra vẻ phong độ nhẹ nhàng loạng choạng mở quạt xấp trong tay.

“Là Mặc đại thiếu gia, Mặc Lăng, xem ra gã nhìn trúng cô nương này rồi.”

“Ở Phong Lâm thành, nữ tử Mặc thiếu nhìn trúng không ai có thể tránh được bàn tay gã, ai, thật đáng tiếc, một nữ tử tuyệt sắc như thế...”

Nghe vậy Dạ Nhược Ly thu hồi ánh nhìn, nhàn nhạt đảo qua lão giả chấp bút, nói: “Ta muốn ghi danh.”

Khóe môi Mặc Lăng cứng đờ, gã không nghĩ thiếu nữ này trực tiếp xem thường gã như vậy, khuôn mặt xoẹt qua tia tức giận, chỉ là gã vẫn ngăn chặn nội tâm bất mãn, lách người đứng trước mặt Dạ Nhược Ly, khoe môi lại nở nụ cười vui vẻ.

“Ha ha, không thể không thừa nhận chiêu lật mềm buộc chặt này rất có hiệu quả, bổn thiếu gia rất có hứng thú đối với người, nếu người đã muốn đi sơn mạch huyền tinh thì bổn thiếu gia sẽ bảo hộ cho người, phải biết bổn thiếu gia chính là Huyền Hoàng cấp thấp.”

30 tuổi đột phá đến Huyền Hoàng, ở Phong Huyền đại lục chưa tính là giỏi, dù sao với điều kiện ở Huyền Phong đại lục có nguồn huyền khí dồi dào tất nhiên thiên tài có vô số.

Nhưng dù sao 30 tuổi đã đạt đến Huyền Hoàng cũng có thể gọi là thiên tài rồi.

“Tránh ra!” Dạ Nhược Ly nhướn mày, lạnh giọng nói.

Mọi người giật mình, sững sờ nhìn thần sắc lạnh lùng của nữ tử.

Nàng biết rõ nàng đang nói chuyện với ai không? Mặc thiếu không chỉ là một cường giả Huyền Hoàng mà còn là Mặc đại thiếu gia, mà nữ tử này thoát nhìn chỉ hơn 20 tuổi, với thực lực của Mặc thiếu dùng đầu ngón tay cũng có thể nghiền chết nàng.

Một nữ tử 20 tuổi có bao nhiêu thực lực? Nhiều lắm cũng chỉ là tinh Huyền sư đỉnh phong mà thôi.

“Người nói cái gì?” Thần sắc Mặc Lăng trầm xuống, cũng không còn thái độ nhẹ nhàng, con người âm lãnh nhìn Dạ Nhược Ly, lạnh lùng nói.

“Ta lập lại một lần nữa, chó ngoan không cản đường, người tránh ra cho ta!”

Mọi người đều thích thú nhìn chuyện trước mắt, có vài người tiếc hận thở dài, bọn hắn cho rằng nữ tử dám đắc tội với Mặc đại thiếu gia sẽ không thể sống đến một khắc sau.

“Tiện nhân, bổn thiếu gia nhìn trúng người chính là phúc khí của người, người lại không biết tốt xấu? Người cho rằng người giỏi lắm sao? Thân là nữ nhân, chức trách của người là phục vụ nam nhân, đây chính là số mệnh của nữ nhân!”

Sắc mặt Dạ Nhược Ly trầm xuống, con mắt lạnh như băng nhìn dung nhan đầy cao ngạo của Mặc Lăng.

Bị nàng trừng mắt, Mặc Lăng rung mình một cái, chẳng biết tại sao trong lòng lại nổi lên tia sợ hãi, nhưng nghĩ tới mình cư nhiên lại sợ một nữ tử càng làm gã tức giận.

“Mặc thiếu, người sao lại gây khó dễ ột nữ tử như vậy?”

Ngay lúc Mặc Lăng muốn nổi đóa, một thanh âm trong trẻo lạnh lùng vang lên.

Mọi người cùng nhìn lại, thấy nam tử vừa cất giọng nói, kinh ngạc nheo mắt, ai cũng không ngờ hắn lại xuất hiện ở đây.

“Vu Lạc Kỳ? Người dám quấy chuyện của Mặc gia?” Mặc Lăng nhìn thấy người kia, sắc mặt hơi đổi, con mắt phát ra tia âm tàn, giống như muốn xé người ta ra từng miếng nhỏ.

Ánh mắt trong suốt nhưng lạnh lùng nhìn Mặc Lăng, Vu Lạc Kỳ cũng không sợ hãi, dung nhan tuấn mỹ thủy chung không biến sắc: “Mặc thiếu, làm gì phải ép buộc? Ta xem vị cô nương này cũng không muốn đáp ứng người, có một số việc không nên cưỡng cầu.”

“Người...”

Mặc Lăng khẽ siết tay, gã biết bản thân là Huyền Hoàng cấp thấp không phải đối thủ của Vu Lạc Kỳ, nhưng nếu như cứ nhượng bộ chẳng phải nói ọi người biết Mặc Lăng gã dễ ỨC HIẾP?

Vu Lạc Kỳ bình thường không hay can thiệp vào chuyện người khác, cũng không biết hôm nay hắn uống nhầm thuốc gì lại lên tiếng bênh vực kẻ yếu như thế.

Nếu như không phải lần này Mặc gia cần cao thủ đi làm bia đỡ đạn thì một Huyền Hoàng trung cấp như hắn lại dám ẦM Ỉ trước mặt gã? Sớm đã chết từ lâu rồi.

“Lăng nhi.” Đột nhiên sau lưng Mặc Lăng vang lên thanh âm uy nghiêm, làm đứt suy nghĩ của gã.

Mặc Lăng khẽ chấn động, hung hăng trừng mắt nhìn Vu Lạc Kỳ, quay người về phía phát ra âm thanh: “Phụ thân, người đến cũng không sai biệt lắm, chúng ta nên xuất phát chứ ạ?”

“Ừ.” Mặc gia chủ nhẹ gật đầu, ánh mắt ác liệt nhìn Vu Lạc Kỳ và Dạ Nhược Ly, nhàn nhạt nói: “Vu công tử, còn vị cô nương này, tiểu nhi thất lễ mong hai vị chớ trách, hôm nay người đến cũng không sai biệt lắm, vậy chúng ta xuất phát đến sơn mạch huyền tinh.”

Nghe vậy, người phía sau Dạ Nhược Ly có chút thất vọng vì hết trò hay để xem.

Dạ Nhược Ly thu lại sát ý trong lòng, theo người Mặc gia tiến vào sơn mạch huyền tinh, dọc đường đi nàng cảm nhận được một ánh mắt âm lãnh luôn nhìn nàng chằm chằm, nhưng cũng không để ý.

Nàng nghĩ Mặc Lăng chỉ là hạng tôm tép mà thôi, người khiến nàng kiêng kị chính là Mặc gia chủ, Huyền tôn đỉnh phong.

“Phụ thân, Vu Lạc Kỳ thật quá đáng, còn nữ nhân kia nữa, quả thật không biết tốt xấu, hai người kia con đều không muốn bỏ qua.” Thanh âm Mặc Lăng đầy ngoan lệ, thật giống như hai người kia có mối thù không đội trời chung, cừu thù giết cha.

Mặc gia chủ nhìn nhi tử mà mình yêu thương nhất, khe khẽ thở dài: “Lăng nhi, con đừng quên mục đích chúng ta tới đây, Vu Lạc Kỳ là Huyền Hoàng, một Huyền Hoàng tất nhiên Mặc gia sẽ không để vào mắt, bất quá Huyền Hoàng làm bia đỡ đạn không biết hơn tình Huyền sư hết bao nhiêu lần, nếu như con muốn trả thù thì có thể phái bọn hắn đi vào sơn động dò xét, như vậy không phải tận dụng rất tốt sao? Nhi tử, con phải nhớ kỹ, làm gia chủ phải biết tính toán xa hơn, có thể lợi dụng được tuyệt đối không nên lãng phí.”

“Vâng, phụ thân, nhi tử hiểu rồi.”

Con mắt Mặc Lăng sáng lên, khóe môi nở nụ cười âm hiểm.

Bởi vì hai người này và đội ngũ duy trì một khoảng cách nhất định vì vậy không nghe thấy lời này, nếu không tất cả mọi người sẽ không cùng Mặc gia tiến vào sơn động.

Mục đích của Mặc gia khi chiêu mộ nhân tài chính là đem bọn hắn làm bia đỡ đạn...

Dị tượng xảy ra ở nơi u tối nhất của sơn động, đám người Dạ Nhược Ly vừa đến đã cảm nhận được huyền khí chấn động mạnh mẽ bên trong sơn động, chỉ là huyền khí chấn động kia làm tu vi của họ tăng vọt.

“Chính là nơi này.” Nội tâm Mặc Lăng vui vẻ, con mắt âm lãnh nhìn Dạ Nhược Ly và Vu Lạc Kỳ: “Vì đảm bảo sự an toàn, hai người vào trong dò đường đi.”

Vu Lạc Kỳ và Dạ Nhược Ly sao lại không biết Mặc Lăng chính là muốn mượn chuyện công trả thù riêng, đừng nói bọn họ, có ai không biết được tâm địa bất lương của gã chứ? Bất quá, không có ai dám đứng ra lên tiếng.

Muốn hại nàng?

Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, im lặng bước về phía sơn động, thấy vậy Vu Lạc Kỳ trầm mặc một lát rồi đuổi theo sau, bởi vì thời khắc này bọn hắn không còn sự lựa chọn.

“Hừ!” Nhìn bóng lưng 2 người dần khuất, Mặc Lăng hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt xoẹt tia ngoan lệ.

Tiện nhân, đây chính là kết cục của người, dám cự tuyệt bổn thiếu gia, ta sẽ cho người biết không có nam nhân bảo hộ, người có thể làm được chuyện gì? Trên đời này ngoại trừ Mặc Lăng gã ra còn có ai bảo hộ được cho người?

Vu Lạc Kỳ có thể sao? Đúng vậy, hắn là Huyền Hoàng trung cấp nhưng sau lưng hắn không hề có thể lực chống đỡ, cho nên chỉ bằng hai người bọn họ vào sơn động chính là cử tử nhất sinh! (9 đường chết, 1 đường sống).

Trong sơn động vô cùng âm u ẩm ướt, mà trên vách đá lại vẽ những sơ đồ Huyền thú mơ hồ, có lẽ phiến đá này có lịch sử rất lâu rồi.

“Chúng ta vốn không quen biết, vì sao người lại giúp ta?” Dạ Nhược Ly nhìn thẳng con đường phía trước, nhàn nhạt hỏi.

Vu Lạc Kỳ nao nao, ánh mắt lạnh lùng trong trẻo có tia đau đớn: “Năm năm trước, Mặc Lăng nhìn trúng muội muội ta, bởi vì nàng không thuận theo, kết quả bị Mặc Lăng lăng nhục đến chết, nhìn thấy người ta lại nhớ đến nàng, ta chỉ là không muốn bị kịch năm xưa lại tái diễn.”

Chắc hẳn, Mặc Lăng cũng không biết chuyện này, nếu không nhất định sẽ không để Vu Lạc Kỳ sống sót.

Mà hắn tới đây cũng vì tâm huyền tinh, nếu như có được tâm huyền tinh thực lực của hắn nhất định sẽ tăng vọt, báo thù chỉ là chuyện trong tầm tay, bất quá nguyên bản vì không có thể lực chống đỡ nên hắn sẽ không đại đột gây xung đột với Mặc gia.

Thế nhưng hôm nay nhìn thấy nữ tử này bị gây khó dễ, hắn không tự chủ được nhớ đến muội muội hắn ngày xưa, vì vậy hắn không thể trở mặt nhìn bị kịch lại tái diễn, bằng không thì muội muội đã chết nhất định sẽ không tha thứ cho hắn.

“Rống!”

Trong giây lát, một tiếng gào thét vang vọng phía chân trời, làm lung lay cả sơn động.

“Là ai? Dám lớn mật quấy rầy sự nghỉ ngơi của bản thú?”

Vừa dứt lời, một ánh sáng màu đỏ bỗng nhiên từ chỗ sâu nhất của sơn động lan ra, đợi đến lúc ánh sáng ấy lan qua vùng phụ cận thì hai người mới nhìn rõ đây chính là một Hỏa Hồ, thân hình khổng lồ uy mãnh, ngăn chặn con đường phía trước.

“Thú tôn đỉnh phong – Hỏa Hồ?” Vu Lạc Kỳ biến sắc, hắn không thể ngờ được sơn động này lại có Thú tôn đỉnh phong.

“Đi!”

Con mắt khê chớp, Dạ Nhược Ly cười âm hiểm, giữ chặt tay Vu Lạc Kỳ chạy ra ngoài.

Ở bên ngoài sơn động, mọi người cũng nghe thấy tiếng gào thét, tất cả đều nhìn nhau, không cần phải nói cũng biết hai người dò đường kia chắc chắn đã bị Huyền thú ăn thịt rồi.

Mặc Lăng đắc ý tươi cười, nhưng gã cũng không vui vẻ được lâu, khóe môi bỗng nhiên cứng lại.

Chỉ vì, gã nghe thấy bên trong sơn động vang lên tiếng kêu cứu...

“Cứu mạng a, Huyền thú Thú tôn đỉnh phong đến rồi, mau mau đến cứu chúng ta a.”

“Gặp không may!” Mặc gia chủ biến sắc, lão nghe rõ ràng tiếng kêu cứu ở gần cửa sơn động, lúc này chẳng còn tâm trạng quan tâm đến uy nghiêm của gia chủ, thất kinh hô: “Nhanh, các người mau trở lại sơn động, không cho phép mang theo Huyền thú ra ngoài!”

Lão tuy là Huyền tôn đỉnh phong nhưng mới đột phá chưa được bao lâu, sao có thể so sánh với Huyền thú? Huống chi lão mang tộc nhân đến đây cũng không phải muốn đối địch với Huyền thú kia, nếu để Huyền thú kia đi ra nhất định sẽ gây tổn thất nghiêm trọng đến Mặc gia.

Vừa dứt lời, liền gặp hai người từ trong sơn động đi ra, lại nhìn Hỏa Hồ, trong nháy mắt sắc mặt đại biến, trong lòng không ngừng oán thán Dạ Nhược Ly và Vu Lạc Kỳ.

Rất nhanh vọt tới đám người kia, Dạ Nhược Ly khẽ cong môi, hào hứng nồng đượm nhìn trận chiến: “Một chiêu họa thủy đông dẫn cũng không tệ.”

Vu Lạc Kỳ nhìn nữ tử bên cạnh, trong đôi mắt lạnh lùng trong trẻo xoẹt qua ý cười, thời khắc này hẳn mới biết được dụng ý của nàng.

Xem ra muốn hại nàng nhất định phải chuẩn bị tinh thần bị nàng hại lại.

“Chư vị, cầm vũ khí của các người lên, chuẩn bị chiến đấu, Lãng nhi, con lui về phía sau, phải tránh, không thể tiến lên.”

Lúc này Mặc gia chủ không rảnh tìm Dạ Nhược Ly tính sổ, vội vàng rút kiếm, thần sắc ngưng trọng nhìn Huyền thú trước mặt.

Mà những lời nói của Mặc gia chủ lấy Mặc Lăng làm trọng, gã vội vàng chạy về phía những người cuối cùng, núp vào, sợ trận chiến này làm liên lụy đến gã.

Ai cũng không chú ý đến lúc mọi người cùng nhau chiến đấu với Hỏa Hổ thì Dạ Nhược Ly và Vu Lạc Kỳ đã lặng lẽ biến mất...

“Thật nhiều huyền tinh thạch nha, lại không biết tâm huyền tinh có tồn tại không?”

Sơn động ẩm ướt, dài đến mấy chục mét, Dạ Nhược Ly và Vu Lạc Kỳ chỉ đi trong chốc lát đã tìm thấy một đồng tinh thạch, cũng may ngoại trừ Thú tôn đỉnh phong Hỏa Hổ bên ngoài, ở đây không còn nguy hiểm, cả đoạn đường vô cùng suôn sẻ.

Nhìn thấy trước mắt là một đồng mỏ huyền tinh, ngay cả tâm trí kiên định như Dạ Nhược Ly cũng không tránh khỏi kích động.

Ngàn năm sau, huyền tinh thạch sớm đã biến mất, mà ở bên trong Thương Khung giới huyền tinh thạch lại thừa thớt quý hiếm, nhưng trước mắt nàng lại là một đồng huyền tinh thạch.

Những huyền tinh thạch này nếu cầm tới Huyền Vũ đại lục thì sẽ oanh tạc đến cỡ nào?

“Khó trách, cường giả ở Phong Huyền đại lục lại nhiều như thế.”

Đáy lòng phát ra tiếng thở dài, Dạ Nhược Ly thả hơn trăm thanh trường kiếm, nhưng mặc dù có thể không chế được trăm thanh kiếm nhưng muốn thu hoạch nhiều huyền tinh thạch cũng cần tiêu hao không ít thời gian.

Ánh mắt Vu Lạc Kỳ ngốc trệ nhìn Dạ Nhược Ly, hẳn chưa từng thấy người nào lại không chế được nhiều kiếm đến vậy, hơn nữa kiếm pháp cũng cực kỳ lưu loát, rõ ràng không làm hư tổn đến huyền tinh thạch.

“Thật đúng là đồ biến thái, không biết thực lực nàng như thế nào, ta cảm nhận được thực lực của nàng không kém, ít nhất cũng không thấp hơn ta, mà nàng thoát nhìn cũng mới 20 tuổi.”

Chỉ 20 tuổi đạt đến Huyền Hoàng, ở Phong Huyền đại lục cũng không phải là chuyện hiếm lạ, thực sự có những thiên tài còn giỏi hơn, nhưng với thực lực của nàng chắc hẳn không đến vài năm nữa có thể đột phá lên Huyền tôn.

“Rốt cuộc cũng xong.”

Ánh mắt Dạ Nhược Ly đảo qua chồng huyền tinh thạch trên mặt đất, khẽ nhíu mày: “Vì sao không có tâm huyền tinh, chẳng lẽ tin tức là giả? Bất quá có thể có được nhiều huyền tinh thạch cũng không uống chuyến này.”

Tư điểm, Dạ Nhược Ly đem đại bộ phận huyền tinh thạch thu vào, trong đó có một phần nhỏ cho Vu Lạc Kỳ.

Vu Lạc Kỳ cũng không từ chối ý tốt của Dạ Nhược Ly, hẳn tới đây cũng vì muốn gia tăng thực lực, tuy không có vận may chiếm được tâm huyền tinh nhưng những huyền tinh thạch cũng có khả năng giúp hắn đột phá.

“Được rồi, chúng ta nên đi ra.”

Dạ Nhược Ly quay người, vừa định đi ra, lại nhẩn nhin không được mà đánh đoàn người Mặc gia một cái. Mặc gia chủ thật vất vả mới có thể tiêu diệt Hỏa Hổ kia, nhưng phải trả cái giá thật lớn. mặc dù những cường giả đến báo danh còn sót lại được mấy người, nhưng lão cũng không có chút đau lòng, còn nghĩ có thể tiết kiệm được thù lao của lão.

Lòng lão đau nhức chính là Mặc gia mang theo hai cường giả Huyền tôn nay đã chết một.

Đây là Huyền tôn, không phải Huyền Hoàng, bồi dưỡng một Huyền tôn dễ dàng lắm sao?

Lúc này nhìn thấy Dạ Nhược Ly và Vu Lạc Kỳ xuất hiện ở chỗ sâu trong sơn động, lão sao không biết đã xảy ra chuyện gì? Lúc này mắt đỏ trừng mắt nhìn hai người, nghiêm nghị quát lớn: “Hai người các người, thật to gan, lại dám hại người Mặc gia, còn không mau đem tâm huyền tinh giao ra đây? Có lẽ bốn gia chủ sẽ hảo tâm để các người toàn thân.”

Lão đã sớm nhận định tâm huyền tinh nhất định đã bị hai người lấy được, nhưng thì sao chứ? Cuối cùng cũng phải ngoan ngoãn giao lại cho lão mà thôi.

Chỉ cần đoạt lấy tâm huyền tinh, không chừng lão có thể đột phá lên Huyền thánh, Mặc gia có thể gia nhập vào đội ngũ nhất lưu thế lực (thế lực hạng nhất), sau này còn ai dám xem thường người Mặc gia nữa?

Nghĩ như vậy, Mặc gia chủ có cảm xúc muốn cười to, đối với Dạ Nhược Ly cầm lấy tâm huyền tinh cũng là tình thế bất buộc...

97. Chương 97: Chương 16: Huyền Tôn Trung Cấp.

Trước cửa sơn động đã bị người Mặc gia cản trở, phía sau lại không còn đường lui, lần này Mặc gia chủ nghĩ bọn họ có chạy đằng trời cũng không thoát.

Vu Lạc Kỳ siết chặt tay, con người trong treo lạnh lùng xoẹt qua tia hung ác cùng kiên quyết.

“Đồ vật các người muốn ở trong tay ta, không liên quan đến nàng, để nàng rời khỏi nơi này đi.”

“Ha ha,” Mặc Lăng cười to hai tiếng, con người ác liệt nhìn Vu Lạc Kỳ: “Buông tha nàng? Làm sao có thể? Tiện nhân kia dám can đảm không thuận theo bốn thiếu gia, bốn thiếu gia sao phải buông tha nàng? Bất quá nếu nàng đã không chết dưới móng Thú tôn, bốn thiếu gia cũng không nhẫn tâm để nàng chết, chỉ là từ nay về sau, nàng chính là nô lệ của bốn thiếu gia, cả đời chỉ có thể sống trong ác mộng, ha ha ha...”

Nhìn khuôn mặt dần tái nhợt của Vu Lạc Kỳ, Mặc Lăng lại càng vui vẻ, tâm tình không thoải mái lúc nãy cũng bị quét sạch.

“Vu Lạc Kỳ ngươi không phải thích làm anh hùng cứu mỹ nhân sao? Hừ, không có thực lực mà dám thể hiện, bốn thiếu gia muốn người nhìn xem nữ nhân này hầu hạ như thế nào dưới thân ta.”

Mỗi lời nói của gã là thần sắc Vu Lạc Kỳ lạnh thêm một phần, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay cũng không có cảm giác, con người lạnh lùng trong treo nhìn chằm chằm vào Mặc Lăng.

Bỗng nhiên, sau lưng có một bàn tay đặt lưng vai hắn.

Thân hình thon dài nao nao, Vu Lạc Kỳ chậm rãi quay đầu, vì vậy dung nhan lạnh lùng tuyệt sắc của nữ tử phóng đại trước mặt.

“Người lặp lại những lời mới nói lúc nãy một lần nữa cho ta.”

Thanh âm này như vân thanh phong nhạt, không hề nghe ra bất cứ cảm xúc nào, nhưng những lời này xâm nhập vào nội tâm làm đáy lòng Mặc Lăng phát ra tia sợ hãi, nụ cười cứng đờ trên khóe môi.

Hung hăng nuốt nước miếng, khuôn mặt Mặc Lăng bối rối, nhưng nhìn thấy đám người bên cạnh tâm tình hoảng sợ cũng buông lỏng, cười lạnh nói: “Ta lặp lại thì sao nào? Loại tiện nhân như ngươi cũng chỉ xứng

để nam nhân đùa giỡn, người cho rằng người thanh cao lắm sao? Tự mình là nhất, bốn thiếu gia nhìn trúng người là vinh hạnh cho người lắm rồi.”

Dạ Nhược Ly lạnh nhạt nhìn Mặc Lăng, áo trắng không gió mà bay lên, tóc đen khê vuốt má hồng, từ đầu đến cuối cũng không hề động đậy gì thể nhưng bất kỳ ai cũng có thể cảm nhận được nàng đang áp chế sự tức giận.

“Hừ!”

Mặc Lăng không cho là đúng, ở trong mắt gã, nữ tử này căn bản không thể gây tổn thương cho gã được.

“Àn?” Mặc gia chủ dường như phát hiện ra chuyện gì đó, thần sắc hơi đổi: “Không tốt, Mặc Lăng, nhanh đến sau lưng phụ thân!”

Ngay lúc này, Dạ Nhược Ly xuất nhẫn Huyền Linh trong tay ra, một vòng bạch quang lóe sáng, bóng dáng như sét đánh bay về phía Mặc Lăng.

“Vũ nhục chủ tử ta, chết!”

Thanh âm lạnh lùng bá khí vang lên, Mặc Lăng không kịp hoàn hồn đã nhìn thấy nam tử áo trắng ngay trước mặt, bàn tay nam tử kia ưu nhã giơ lên, hung hăng chưởng vào lồng ngực Mặc Lăng.

Dưới khí thế áp bức của Bạch Hổ, thần sắc Mặc Lăng tái nhợt, ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn.

“Không tốt!”

Mặc gia chủ biến sắc, thò tay ra kéo Mặc Lăng ra phía sau lưng mình, thần sắc ngưng trọng nhìn nam tử áo trắng xuất hiện bất ngờ kia.

Nhìn thấy đánh lén không đắc thủ, nam tử áo trắng dừng bước chân, con ngươi màu hổ phách lạnh lùng nhìn đám người trước mặt.

Dung mạo nam tử này cực kỳ tuấn mỹ, ưu nhã mà lạnh lùng cùng tập trung trên người hắn, hai khí tức này vốn dĩ không nên xuất hiện cùng lúc nhưng hết lần này đến lần khác ở trên người hắn bức ra lại có cảm giác rất hài hòa.

Vu Lạc Kỳ ở Phong Lâm thành cũng được xem là nam tử tuấn mỹ khó gặp, thể nhưng so sánh với nam nhân trước mặt lại ảm đạm thất sắc, tựa hồ như quanh thân nam nhân này tỏa ra ánh sáng thần thánh, cho dù là ai cũng không thể áp chế được vầng hào quang của hắn.

Bạch Hổ ưu nhã đưa tay, chưởng phong lạng lẹ ác liệt đánh về phía Mặc gia chủ.

Biến sắc, Mặc gia chủ giao Mặc Lăng cho trưởng lão Mặc gia, vội vàng gấp rút ngăn trở công kích của đối phương.

“Oanh!”

Hai chưởng xung đột với nhau, Bạch Hổ lui về sau mấy bước, dung nhan tuấn mỹ có vài phần ngưng trọng.

Huyền tôn đỉnh phong, quả nhiên không phải Thú tôn cao cấp như hắn có thể đấu lại.

Thể nhưng dám vũ nhục chủ nhân của hắn, cho dù có trả giá đắt đến thế nào hắn nhất định cũng sẽ tru sát!

“Hừ, Thú tôn cao cấp cũng muốn chống lại ta, muốn chết?”

Tuy trong lòng Mặc gia chủ vô cùng ngạc nhiên, nam tử này cư nhiên có thể đỡ được một chưởng của lão chỉ lui về sau mấy bước quả thật không tưởng tượng được, nhưng Thú tôn cao cấp cũng không thể nào bằng Thú tôn đỉnh phong, đây chính là chân lý bất biến.

Vì vậy Mặc gia chủ cũng không để Bạch Hổ vào mắt.

“Cái gì? Thú tôn cao cấp?” Mặc Lăng đột nhiên trừng to mắt, ánh mắt nhìn Dạ Nhược Ly không còn thêm thường như lúc đầu mà bây giờ đổi thành ganh ghét cùng hận ý.

Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà nữ tử này lại có được Huyền thú Thú tôn cao cấp? Ngay cả bản thân gã đường đường là Mặc đại thiếu gia cũng không được đãi ngộ như vậy, thật không biết nàng dám phải vận cút chốt gì.

“Ầm ầm!”

Ngay lúc này sơn động đột nhiên rung chuyển, làm mọi người ngây ngẩn cả người.

Dạ Nhược Ly siết tay, thần sắc ngưng trọng nhìn bốn phía, nàng cũng không biết đang xảy ra chuyện gì, tại sao lại rung động mạnh như vậy.

“Đây là xảy ra chuyện gì?”

Sắc mặt Mặc Lăng đại biến, vội vàng bắt lấy giá đặt nền bên cạnh, nhưng lúc gã vừa chạm tay vào, giá đặt nền bỗng nhiên nhúc nhích, thấy vậy Mặc Lăng cả kinh, vội vàng buông tay.

“Oanh!”

Lúc Mặc Lăng vừa mới thả tay ra, đột nhiên dưới chân Dạ Nhược Ly xuất hiện một hố đen, không hề đề phòng, thân thể nàng rơi xuống hố đen ấy.

“Chủ nhân!”

Bạch Hổ quay người lại trùng hợp thấy cảnh tượng này, lúc này dung nhan tuấn mỹ đại biến, mà hắn cũng không quản được nhiều như vậy, thả người nhảy vào hang động, cùng với Dạ Nhược Ly biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Lỗ đen chậm rãi khép lại, nơi đây dần yên tĩnh trở lại, dường như chưa hề phát sinh ra chuyện gì...

— ———editor: aries mai——

Thân thể hai người rơi thẳng tắp vào hang động, thật lâu sau cũng chưa tiếp xúc với mặt đất, cảm nhận được tốc độ rơi xuống, Dạ Nhược Ly không khỏi cười khổ một tiếng.

Nàng gặp nhiều kẻ thù như vậy đều không chết, chẳng lẽ lại trở thành Huyền tôn duy nhất bị ngã chết?

“Bạch Hổ, trở về Huyền Linh giới đi.”

Dạ Nhược Ly sớm đã cảm nhận được sự tồn tại của Bạch Hổ, thời khắc này cần phải giảm thiểu hy sinh, cho nên nàng giờ chiếc nhẫn thu hồi Bạch Hổ.

Nhưng thật lâu sau cũng không có động tĩnh...

“Bạch Hổ!” Dạ Nhược Ly nhíu mày, kêu.

Muốn thu hồi Bạch Hổ thì cần phải có sự đồng ý của hắn, nếu hắn không muốn trở về, Dạ Nhược Ly cũng không có biện pháp a.

“Chủ nhân, theo ta mà nói chết có gì đáng sợ?” Thanh âm ưu nhã truyền tới lại chứa tia ôn nhu cùng kiên định: “Nếu muốn ta bỏ chủ nhân một mình chạy trốn thì không bằng cùng người đối mặt với cùng sinh cùng tử, huống chi chúng ta chưa chắc đã chết!”

Chậm rãi thả tay xuống, Dạ Nhược Ly bắt đầu thở dài, thế nhưng nàng cũng biết tính cách của Bạch Hổ, việc hắn đã quyết định cho dù là mệnh lệnh của nàng cũng không nghe theo.

Nhưng lúc này ở trong sơn động đen kịt bỗng nhiên có điểm chiếu sáng...

Dạ Nhược Ly không khỏi cúi đầu nhìn lại, phát hiện chính mình gần tiếp cận với mặt đất mà tốc độ rơi xuống cũng chậm dần, cuối cùng hai người bình yên vô sự rơi xuống.

“Cái này...Đây là có chuyện gì?”

Đứng vững, Dạ Nhược Ly nhìn bốn phía, xem xét sơ qua không khỏi ngây ngẩn người, tiếp theo đó chính là sự kinh hãi.

“Là mỏ huyền tinh thạch thật lớn, tại sao lại có mỏ huyền tinh thạch lớn như thế? Còn có những cái này...”
Dạ Nhược Ly vội vàng chạy đến góc trồng dược liệu, con người mau đen không khỏi kích động: “Bồ Đề diệp, còn có quả sung, Thanh Long thảo, những dược liệu này ở đại lục cực kỳ hiếm có, không nghĩ tới lại xuất hiện ở đây, đáng tiếc lại có có Hồi Linh thảo.”

Ngóng nhìn khuôn mặt vui vẻ của Dạ Nhược Ly, Bạch Hổ chậm rãi giương khóe môi, ánh mắt màu hổ phách ẩn chứa ý cười.

“Có những dược liệu này, ta có thể luyện chế đan dược đột phá Huyền tôn rồi...”

Dạ Nhược Ly kiểm chế nội tâm kích động, cẩn thận hái dược liệu xuống, rồi ném vào nhẫn Huyền Linh, ánh mắt của nàng lại nhìn về phía mỏ huyền tinh thạch, lúc này bên trong mỏ phát ra ánh sáng màu đỏ, chậm rãi tán ra.

“Tâm huyền tinh? Đúng vậy, xác thực là tâm huyền tinh.”

Không nghĩ tới tâm huyền tinh lại ở chỗ này, vận khí của nàng không phải tốt quá rồi, bất quá cũng nên cảm tạ Mặc Lăng, nếu không phải gã không cẩn thận đụng phải cơ quan sao nàng có thể rơi xuống đây chứ.

“Đợi một chút!”

Dạ Nhược Ly thu liễm, ánh mắt nhìn về phía trung tâm mỏ huyền tinh thạch.

Chỗ đó có khối tâm huyền tinh im im lặng lặng nằm đó, nhìn thấy cảnh tượng như vậy ngay cả Dạ Nhược Ly cũng không tự chủ được mà há hốc mồm, sững sờ nhìn về phía trung tâm khoáng mỏ.

“Hai tâm huyền tinh? Không nghĩ tới ở đây lại có đến hai huyền tinh.”

Nội tâm nàng không ngừng dâng trào, nhưng rất nhanh sau đó bình tĩnh lại, nhìn chăm chăm vào hai khối kia, ánh mắt dần dần ngưng trọng.

“Bạch Hổ, người lui về sau đi!”

Dứt lời, Dạ Nhược Ly nâng tay, bên cạnh nàng xuất hiện vô số thanh kiếm.

Chúng kiếm vây bao người Dạ Nhược Ly, lập tức nàng vung tay lên vô số thanh kiếm kia phóng đến chỗ tâm huyền tinh, bởi vì khổng chế khá nhiều kiếm nên cần tiêu hao không ít huyền khí, một lát sau, Dạ Nhược Ly đã đổ mồ hôi đầy đầu.

Bạch Hổ muốn giúp nàng nhưng biết thời khắc này hẳn không có chút tác dụng...

Thời gian chậm rãi trôi qua, mà lúc này bên cạnh Dạ Nhược Ly chồng chất vô số huyền tinh thạch, huyền tinh thạch này so với phiến đá lúc nãy còn lớn hơn biết bao nhiêu lần, nếu đem hết chỗ huyền tinh thạch này ra ngoài, không biết sẽ oanh tạc đến mức nào.

Qua một buổi, Dạ Nhược Ly rốt cuộc cũng thu tay, nhìn về phía huyền tinh thạch, thỏa mãn cười: “Có thể rồi, kế tiếp nên hấp thụ tâm huyền tinh.”

Bàn tay vung lên đem tất cả huyền tinh thạch cho vào nhẫn Huyền Linh, chợt ánh mắt nàng nhìn về hai khối tâm huyền tinh.

“Bạch Hổ, người hộ pháp cho ta, kế tiếp, ta muốn hấp thụ tâm huyền tinh...”

Tu luyện không để ý thời gian, nửa tháng trôi qua lặng lẽ...

Trong sơn động, nữ tử nhắm mắt khoanh chân, áo trắng tung bay, mà trước mặt nàng là một khối tâm huyền tinh, huyền lực trong tâm huyền tinh trào ra thâm nhập vào cơ thể nữ tử kia.

“Oanh!”

Bỗng nhiên, thân thể nữ tử run lên, khí thế cường đại dâng trào, bao phủ khắp sơn động.

Nàng chậm rãi mở mắt, ngẩng nhìn lòng bàn tay mình, khóe môi có chút dương lên: “Huyền tôn trung cấp, cuối cùng cũng đạt được, nếu như hấp thụ khối còn lại chắc hẳn sẽ đột phá lên Huyền tôn cao cấp, bất quá không gấp, hiện tại ta có thể luyện Chế tôn linh đan, đồng dạng có thể đột phá Huyền tôn cao cấp.”

Phủ áo trắng, Dạ Nhược Ly đứng dậy, ngẩng nhìn sơn động, nói: “Bạch Hổ, chúng ta vào trong xem, không biết bên trong chứa vật gì.”

“Được.” Bạch Hổ nhẹ gật đầu, bên môi nở nụ cười ưu nhã.

Con đường sơn động này thập phần dài đằng đặc, trên đường cũng không hề có nguy hiểm gì, đồng dạng cũng không phát hiện ra vật gì, thế nhưng không hiểu tại sao Dạ Nhược Ly cảm nhận được phía trước nhất định có bảo vật.

Không lâu sau dần hiện lên tia bạch quang, Dạ Nhược Ly vô thức híp mắt, lúc hai người xuyên qua bạch quang thì một Huyền thú khổng lồ đập vào mắt họ.

Thân hình Huyền thú này vô cùng to lớn, bộ dạng hung ác, đang canh giữ một tòa nhà cổ, nhưng nhìn thấy Huyền thú này, sắc mặt Dạ Nhược Ly đại biến, nắm chặt tay, thân thể không khỏi run lên, con mắt màu đen chứa đầy hận thù.

“Thao Thiết (*)! Vì cái gì? Vì cái gì hung thú Thao Thiết lại ở đây?”

(*): bì bõm lần mò cũng đoán được đại khái đây là con ác thú trong thần thoại Tung Cửa, hay khắc trên đồ trang trí, đại biểu cho sự tham ăn.

“Chủ nhân, người bình tĩnh lại chút!” Bạch Hổ vội vàng dè dặt vai Dạ Nhược Ly, ánh mắt lạnh lùng hiện tia đau lòng: “Nó không phải Thao Thiết ngàn năm sau, thực lực Thao Thiết này cũng không mạnh như vậy, hơn nữa dường như nó chưa thức tỉnh...”

Dạ Nhược Ly từ từ thả lỏng bàn tay, thần sắc dần dần khôi phục sự tỉnh táo.

Dựa vào khí tức nàng có thể cảm nhận được đây là đồng loại của kẻ thù nàng, nhưng không phải là nó.

Chỉ là nàng vĩnh viễn không thể quên chuyện của ngàn năm sau.

Thao Thiết thực lực Huyền thánh đỉnh phong tập kích Thiên Tinh đế quốc, tất cả các cường giả Huyền thánh cũng không phải là đối thủ của nó, mất thấy thiên hạ Thiên Tinh đế quốc sắp bị hủy diệt, cuối cùng Kỳ Lân lựa chọn đồng quy vu tận (*) với Thao Thiết.

(*): cùng chết.

Từ khi xuyên không đến đây, nàng ‘thiếu đi hồi ức của Kỳ Lân nhưng không có nghĩa là nàng quên.

Mà nàng có thực lực cường hãn cùng thuật luyện đan không ai bì kịp lại không bảo hộ tốt hộ vệ của mình, chuyện này đồng thời cũng trở thành nỗi đau của nàng, vĩnh viễn không thể liền sẹo,..

“Bạch Hổ, thừa dịp nó chưa tỉnh, chúng ta nên rời khỏi đây thôi.” Dạ Nhược Ly ngẩng đầu, trên khuôn mặt đầy vẻ kiên định: “Bởi vì ta không muốn mất đi bất kỳ ai nữa, cũng không muốn bị kịch ngày trước tiếp diễn nữa.”

Thao Thiết sống trên đời này là một hiểm họa, hiện giờ thực lực của nàng chưa đủ nhưng một ngày nào đó nàng nhất định sẽ trở lại, tiêu diệt hiểm họa này.

Hơn nữa nàng đối với đồ vật Thao Thiết bảo hộ có chút hứng thú...

Phong Lâm thành, phố lớn ngõ nhỏ đều lưu truyền tin tức mới nhất.

“Các người nghe gì chưa? Thiên tài đệ nhất Phong Lâm thành chúng ta, năm nay gần 24 tuổi đã đột phá lên Huyền Hoàng trung cấp – Vu Lạc Kỳ, nửa tháng trước đắc tội với Mặc gia, bị Mặc gia bắt giữ, nghe nói 3 ngày sau đem hắn ra hành quyết.”

“Tin tức nửa tháng trước ta đã biết rồi, ai, thật sự là đáng thương, Vu Lạc Kỳ cũng thật là xui xẻo, đắc tội với ai không đắc tội lại đắc tội với Mặc gia, Mặc gia há có thể để hắn đụng vào sao?”

“Ha ha, ta còn nghe Vu Lạc Kỳ vì một nữ tử mà đắc tội với Mặc đại thiếu gia.”

Lúc mọi người đang trò chuyện rôm rả không ai để ý đến trên đường phố một nữ tử áo trắng xoẹt qua đám người, nhanh chóng hướng về phía Mặc gia...

Lúc này trong địa lao Mặc gia, hai tay Vu Lạc Kỳ dán vào tường, quần áo tả tơi, làn da trắng nõn lại đầy vết roi đáng sợ đến giập mình, khoe miệng hằn rỉ máu, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn Mặc Lăng.

“Người có nói hay không, tâm huyền tinh ở đâu?” Mặc Lăng phát phát tay, độc ác hỏi.

Cười lạnh một tiếng, bên môi Vu Lạc Kỳ nở nụ cười trào phúng: “Ta đã nói ta chỉ đạt được huyền tinh thạch không có tâm huyền tinh, tin hay không tùy người, cho dù có giết ta cũng không có tâm huyền tinh.”

“Ha ha, người cho rằng bản thiếu gia ngốc sao?” Mặc Lăng cười to hai tiếng, ánh mắt âm lãnh quần lấy Vu Lạc Kỳ: “Mỏ huyền tinh thạch lớn như vậy nhưng trong tay người chỉ có một chút, những huyền tinh thạch và tâm huyền tinh nhất định là trong tay tiện nhân kia, mà chúng ta đã truyền tin tức ra ngoài, 3 ngày sau sẽ đem người đi xử quyết, chắc hẳn tiện nhân kia rất nhanh sẽ tìm đến cửa, ha ha...”

Sắc mặt Vu Lạc Kỳ đại biến, nắm chặt tay, dùng sức giãy giụa muốn thoát khỏi xiềng xích: “Mặc Lăng, đám người Mặc gia các người nhất định sẽ chết không yên thân!”

“BA~!”

Roi dài hung hăng quất lên khuôn mặt tuần mỹ của Vu Lạc Kỳ, ngay lập tức vết máu chảy ra đặc biệt kinh người.

“Người dám mắng? Người lại mắng? Bản thiếu gia khó chịu với tên mặt trắng như người từ lâu rồi, hôm nay bản thiếu gia sẽ biến người thành một tên hề, hơn nữa còn phế đi thực lực của người, xem người có gì để kêu gào?”

Dứt lời, roi dài lại quất lên người Vu Lạc Kỳ, trên roi lại có một lớp tiêu nóng, cứ như thế mà quần lấy người hắn.

Đau đớn kịch liệt lan tỏa toàn thân, nhưng Vu Lạc Kỳ cắn răng chịu đựng, hận ý trong mắt dày đặc, từ đầu đến cuối không hề phát ra tiếng động nào.

“Con mẹ nó, ai cho phép người dùng ánh mắt đó nhìn bản thiếu gia, hiện tại bản thiếu gia sẽ phế người.”

Mặc Lăng rút con dao bên cạnh ra, hung hăng đâm vào cánh tay Vu Lạc Kỳ, nhưng thời khắc mũi dao sắp cắm vào thì một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

“Oanh!”

Thân thể Mặc Lăng run lên, dao trên tay rơi xuống đất, kinh ngạc nhìn phía ngoài cửa.

“Cái này...Đây là chuyện gì?”

Nữ tử từ bên ngoài bước thẳng vào đại môn Mặc gia hướng đến sân nhỏ.

Phía sau nàng là đám người Mặc gia đã ngã xuống, những người còn lại hung hăng nuốt nước miếng, lại lui về sau vài bước, không dám ngăn cản người trước mặt.

“Nữ nhân kia là ai? Sao nàng lại đến Mặc gia?”

“Ồ, nàng không phải là nữ tử nửa tháng trước sao? Lúc báo danh ta đứng sau lưng nàng, lúc ấy Mặc đại thiếu gia nhìn trúng nàng, chính Vu Lạc Kỳ đã giải vây giúp nàng, bây giờ nàng tới Mặc gia đại khái là vì Vu Lạc Kỳ?”

“Cái gì? Nữ nhân này cũng quá lớn mật đi, Mặc gia chủ là Huyền tôn đỉnh phong, đại khái dùng một tay cũng dễ giết nàng rồi, ai, đáng tiếc ột nữ tử trọng tình nghĩa.”

Trong đám người tiếc hận cũng có, thâm than cũng có, xem kịch vui cũng có, ai cũng nghĩ rằng nữ tử này phải chết là điều không thể nghi ngờ.

“Là người? Hừ, người còn dám tới đây nạp mạng?”

Mặc gia chủ dẫn đầu cao thủ Mặc gia đi ra, nhìn thấy Dạ Nhược Ly, trong mắt xoẹt qua tia âm hiểm, chợt lão nở nụ cười lạnh.

“Nếu như người ngoan ngoãn giao tâm huyền tinh ra đây, nói không chừng bốn gia chủ sẽ cho người chết toàn thây.”

Cho dù nàng có Huyền thú Thú tôn cao cấp thì sao? Huyền thú kia căn bản không phải là đối thủ của lão, mà thời gian trôi qua cũng chỉ có nửa tháng nhất định là nàng chưa kịp hấp thụ tâm huyền tinh, chắc hẳn vẫn còn trên người nàng.

Đáng tiếc, lão quá coi thường Dạ Nhược Ly, có được 5 thần quyết tất nhiên tốc độ hấp thụ của Dạ Nhược Ly đã lên tới siêu việt rồi.

“Vu Lạc Kỳ ở đâu?” Dạ Nhược Ly nhìn Mặc gia chủ, mặt không biểu tình nói: “Thả hắn ra, bằng không thì hôm nay chính là ngày diệt vong của Mặc gia!”

“Ha ha!” Như nghe thấy câu chuyện cười nào đó, Mặc gia chủ không khỏi cười ha hả, khinh thường nói: “Diệt Mặc gia ta? Chỉ bằng người? Người cho rằng người có tư cách sao?”

“Có tư cách hay không thử xem chẳng phải sẽ biết sao?”

Dạ Nhược Ly vừa dứt lời, trong nháy mắt Huyền Linh bỗng nhiên bắn ra vô số đạo quang rơi bên cạnh Dạ Nhược Ly, ngay lập tức chúng thú đều hiện thân trước mặt mọi người.

“Huyền thú?” Sắc mặt Mặc gia chủ hơi đổi, lão đương nhiên cảm nhận được những Huyền thú này có thực lực không hề thấp.

Chợt ánh mắt lão nhìn chiếc nhẫn trên tay Dạ Nhược Ly, trong mắt xoẹt qua một vòng bất giác.

“Ha ha, lão tử đã thật lâu rồi chưa ra ngoài, Mặc gia chết tiệt kia ngay cả chủ nhân lão tử cũng dám khi dễ, lão tử nhất định sẽ tiễn các ngươi đi tây thiên.”

Chu Tước liền cười ha ha, tóc đỏ nhảy múa trong gió, ánh mắt đỏ rực hừng hực lửa giận.

Hắn đã sớm thắc mắc tại sao chủ nhân không cho hắn xuất chiến, hiện tại đây chính là thời cơ để hắn có thể đánh thống khoái một lần, để cho đám người này đến kiếp sau cũng phải nhớ cho kỹ không nên đối địch với chủ nhân Chu Tước hắn.

“Tên Huyền tôn đỉnh phong này ta muốn đích thân xử trí, những người còn lại tùy ý các ngươi, một tên cũng không để lại!”

Nàng muốn biết nếu sử dụng Vạn Kiếm Quy Tông đối đầu với Huyền tôn đỉnh phong có bao nhiêu chênh lệch...

“Hừ, thật sự buồn cười, chỉ bằng người mà muốn đấu cùng ta?”

Mặc gia chủ kinh thường câu môi, thể nhưng nụ cười của lão chưa giữ được lâu thì đột nhiên cứng đờ, trợn mắt há hốc nhìn nữ tử đang đi về phía lão.

Tay nữ tử cầm trường kiếm, áo trắng tung bay, tóc đen chơi đùa trong gió, quanh thân nàng tản mát ra khí thế cường đại, dung nhan tuyệt sắc ngưng tụ hàn ý.

“Huyền tôn trung cấp?” Sắc mặt hơi đổi ngay lập tức khôi phục lại nguyên trạng, Mặc gia chủ cười lạnh một tiếng: “Ta không thể không thừa nhận ngươi rất thiên tài, ở Phong Huyền đại lục không ai siêu việt bằng ngươi, nhưng ngàn vạn lần ngươi không nên đối địch với Mặc gia, hôm nay chính là ngày cuối cùng của thiên tài nhà ngươi!”

Theo lời nói Mặc gia, tiếng nghị luận lại bắt đầu nổi lên.

“Cái gì? Huyền tôn trung cấp? Nàng mới 20 tuổi à? Là Huyền tôn trung cấp thật sao?”

“Không thể nào? Thiên tài tới mức nào? Lão gia bảo Lâu Phi Mặc chính là đệ nhất thiên tài Thương Khung giới, hôm nay cũng tròn 20 tuổi vừa vặn đột phá lên Huyền Hoàng đỉnh phong, đã được xem là thiên tài có một không hai rồi, nàng chẳng phải so với Lâu thiếu chủ lại cần thiên tài hơn?”

“Chắc chắn, 20 tuổi Huyền tôn trung cấp, xác thực có thể xưng là đệ nhất thiên tài rồi, nếu như nàng có thể nhẫn nhịn chờ đột phá lên Huyền thánh rồi hãy tìm Mặc gia, lúc đó đương nhiên Mặc gia sẽ không phải là đối thủ của nàng, người trẻ tuổi đúng là dễ xúc động a.”

Mặc dù biết rõ thực lực của Dạ Nhược Ly nhưng không ai nguyện tin tưởng nàng sẽ thắng.

Dù sao đẳng cấp cũng khác biệt, Huyền tôn trung cấp sao có thể thắng Huyền tôn cao cấp? Cái đó và tự tìm đường chết có gì khác nhau? Căn bản không hề có khả năng thắng.

“Người muốn tìm cái chết, bốn gia chủ sẽ thành toàn cho người!”

Thần sắc tối sầm, Mặc gia chủ tung chưởng hướng về phía Dạ Nhược Ly.

Tất cả mọi người đều lắc đầu thở dài, theo bọn hắn nghĩ lát nữa chỉ có thể nhìn thấy một cỗ thi thể mà thôi.

Nhưng lại để mọi người thất vọng chính là Dạ Nhược Ly cứ như vậy mà thoát khỏi công kích của Mặc gia chủ.

Cái này...Điều này sao có thể? Mặc gia chủ lại không đánh chết nàng? Trùng hợp, cái này nhất định là trùng hợp, nhưng trùng hợp không có nhiều như vậy, rất nhanh nàng nhất định sẽ bị Mặc gia chủ đánh chết!

Kế tiếp Dạ Nhược Ly cũng không có trốn tránh mà nghênh đón chưởng lực, hai luồng khí tức bộc phát làm bụi bay mờ mịt nhưng Dạ Nhược Ly chỉ vền vền lùi về sau mấy bước, Mặc gia chủ vẫn không giết được nàng.

Lúc này không chỉ quần chúng vây xem mà ngay cả sắc mặt Mặc gia chủ cũng có chút khó coi.

Thời điểm này mọi người ai cũng nhìn chăm chú hai người giao phong (đánh nhau), tuy Dạ Nhược Ly có chút chật vật nhưng vẫn như cũ không bị tổn thương gì nghiêm trọng.

Thời gian dần trôi qua ánh mắt mọi người dần thay đổi, đây kinh ngạc nhìn nữ tử áo trắng phiêu nhiên.

“Điều này sao có thể?”

“Huyền tôn trung cấp rõ ràng thua Huyền tôn cao cấp một bậc nhưng lại không làm gì được nàng?”

“Biến thái, thật sự là biến thái đến 10 phần, cái này cũng quá đả kích người rồi, vì cái gì giữa người với người lại có sự chênh lệch lớn như thế?”

Dạ Nhược Ly lùi về sau hai bước, phủi bụi trên áo trắng, nhìn Mặc gia chủ đang ngày càng ngưng trọng.

Huyền tôn đỉnh phong, quả thật Huyền tôn trung cấp không thể nào sánh bằng, nếu như không phải Huyền tôn đỉnh phong nhất định sẽ không bức nàng chật vật đến mức này, quả nhiên thực lực chênh lệch quá lớn...

“Người thử ném một chiêu này của ta xem thế nào?”

Vừa dứt lời, hơn trăm thanh kiếm bay lượn trên không trung, thân kiếm tỏa ra hàn khí, làm mọi người không lạnh mà run.

“Đây là chiêu thức gì?”

Mặc gia chủ nao nao rất nhanh phục hồi lại tâm trạng, thời khắc này lão không được phân tâm.

Lúc này hơn trăm thanh kiếm rất nhanh xoẹt qua trời cao như mũi tên rời cung phóng tới chỗ Mặc gia chủ, tốc độ nhanh đến mức làm người ta phải khiếp sợ.

“Không tốt!”

Mặc gia chủ đương nhiên cảm nhận được nguy hiểm.

Lão vội vàng rút đại đao ngăn chặn trường kiếm, không lâu sau cũng chút lực bất tòng tâm, lúc này không cẩn thận bị thanh kiếm đâm trúng.

Dạ Nhược Ly cười lạnh, chợt ánh mắt nhìn Bạch Hổ.

Ánh mắt hai người chạm nhau, một cỗ ăn ý từ tâm mà sinh.

“Đáng chết! Vì sao lại có nhiều kiếm như vậy?”

Mặc gia chủ đổ mồ hôi đầy đầu, sắc mặt tái nhợt, coi như lão vung đao ngăn chặn phía trước thì phía sau lại có khí thế cường đại đánh úp tới, cảm nhận được hô hấp phía sau tâm Mặc gia chủ cả kinh, vội vàng quay người giơ đao bổ về phía Bạch Hổ.

Bạch Hổ âm hiểm cười, rất nhanh thu hồi công kích, ưu nhả lách mình tránh khỏi đại đao của Mặc gia chủ.

Chỉ trong chớp mắt trường kiếm sau lưng đâm mạnh vào lưng lão, thân thể Mặc gia chủ run lên, chậm rãi quay người, hai mắt gắt gao nhìn Dạ Nhược Ly cùng Bạch Hổ: “Các ngươi hèn hạ!”

Những lời này dường như dùng tất cả khí lực cuối cùng để nói ra, sau đó thân thể đổ xuống mặt đất, cho đến chết hai mắt vẫn mở to nhìn chằm chằm Dạ Nhược Ly, rõ ràng là chết không nhắm mắt.

“Mặc gia chủ chết rồi?”

“Cái này...Sao có thể? Mặc gia chủ là Huyền tôn đỉnh phong a.”

“Tuy hai người liên thủ hơn nửa đánh lên thành công nhưng kiếm của nàng lại xuyên thủng người Mặc gia chủ đã chứng minh thực lực của nàng, thiếu nữ này thật sự là biến thái mà.”

Mặc gia chủ chết khiến đám người Mặc gia cũng không có tinh thần chiến đấu, lúc này đều quay đầu bỏ chạy, thế nhưng Chu Tước sao có thể bỏ qua cho bọn hắn? Lập tức phun hỏa, đốt cháy tất cả.

“Nói, Vu Lạc Kỳ ở đâu?” Dạ Nhược Ly tiện tay ngăn hộ vệ Mặc gia, lạnh giọng hỏi.

“Trong...Trong địa lao...”

Hộ vệ hung hăng nuốt nước miếng, run rẩy vươn tay, chỉ về một hướng.

Nói xong lời này, vạt áo của gã được buông lỏng, bị ném xuống đất, sau đó bóng dáng áo trắng biến mất, hướng về phía kia chạy đến...

Trong địa lao âm u hiển nhiên cũng biết bên ngoài có chuyện nhưng lại không cho là đúng, trong mắt gã không ai có thể làm tổn thương đến phụ thân gã.

“Hừ, người nhất định đang chờ nữ nhân kia tới cứu ngươi, ha ha, quả nhiên là buồn cười, nàng mặc dù có Huyền thú Thú tôn cao cấp nhưng cũng không phải là đối thủ của cha ta, hôm nay không ai có thể cứu được ngươi đâu, ha ha ha.”

“Ầm ầm!”

Nhưng mà Mặc Lăng vừa nói xong, đại môn địa lao đã bị đá văng...

98. Chương 98: Chương 17: Gặp Lại Thánh Dạ.

Editor: aries mai.

“Người nào lớn mật như vậy, dám xông vào địa lao của Mặc gia?” Mặc Lăng tức giận xoay người, nhìn thấy Dạ Nhược Ly, thân thể không khỏi run lên, nét mặt xoẹt qua tia kinh hoàng, nuốt nuốt nước bọt, nói: “Sao...Tại sao là ngươi? Ngươi vào đây bằng cách nào? Ta cho ngươi biết ngươi dám xông vào địa lao, phụ thân ta nhất định không bỏ qua cho ngươi đâu.”

Ánh mắt Dạ Nhược Ly nhìn Vu Lạc Kỳ, nàng không nói nhiều, trực tiếp đi thẳng đến chỗ hắn.

“Keng!”

Trường kiếm vung lên chém đứt còng tay, Dạ Nhược Ly vươn tay tiếp nhận Vu Lạc Kỳ đang dần ngã xuống lấy ra một viên đan dược nhét vào miệng hắn, làm xong tất cả mới lạnh nhạt quay người nhìn Mặc Lăng.

“Gia tộc Mặc gia đều bị diệt, kế tiếp tới phiên ngươi.”

“Ngươi nói gì?” toàn thân Mặc Lăng run rẩy, hung hăng lắc đầu: “Ngươi nói láo, tuyệt đối không có khả năng này, phụ thân ta chính là Huyền tôn đỉnh phong, cho dù ngươi có Thú Tôn cao cấp cũng không có khả năng là đối thủ của phụ thân ta.”

Dạ Nhược Ly cười lạnh, vung trường kiếm lên, chậm rãi tiến về phía Mặc Lăng.

Vu Lạc Kỳ từ dưới đất đứng lên, con ngươi trong trẻo lạnh lùng nhìn Dạ Nhược Ly, đôi môi tái nhợt khô mở, sắc mặt suy yếu hiện lên tia cảm kích.

Không thể ngờ nàng thật sự đã đến rồi, có lẽ cả đời này món nợ ân tình này của nàng hẳn chẳng thể nào trả hết...

“Ngươi muốn làm gì? Ta cho ngươi biết...”

Lời còn chưa nói hết, Mặc Lăng liền cảm nhận được luồng khí cường đại đánh thẳng vào cơ thể, tựa như cây đại thụ ngã vào đan điền của gã, hơi dùng sức đan điền đã nghiền nát.

“Phốc phốc!”

Mặc Lăng phun ra một ngụm máu, trong nháy mắt, sắc mặt của gã tái nhợt vô cùng đáng sợ.

“Ta không thể giết ngươi bởi vì người lấy tính mạng của ngươi không nên là ta.” Dạ Nhược Ly lạnh lùng nhìn Mặc Lăng rồi đi về phía cửa, tới gần cửa nàng dừng cước bộ nói ra: “Gã giao cho ngươi, ngươi muốn trừng phạt gã như thế nào thì cứ làm như vậy, Mặc gia chính thức biến mất vào ngày hôm nay.”

Nói xong nàng tiếp tục bước đi, trong chớp mắt như biến mất giữa ánh mặt trời rực rỡ...

Vu Lạc Kỳ nhìn chăm chăm về phía Dạ Nhược Ly, thẳng đến khi bóng dáng nàng hòa vào ánh mặt trời hẳn cũng chưa phục hồi lại tinh thần, trong đôi mắt lạnh lùng trong trẻo kia lại có tia sáng khác thường.

Hắn hiểu được với địa vị của bọn họ kiếp này khó có duyên gặp lại nhưng những chuyện xảy ra ngày hôm nay và nữ tử tên Dạ Nhược Ly này có thể sẽ khắc sâu vào tâm trí của hắn...

Ánh mặt trời ở Phong Lâm thành vô cùng dễ chịu, tin tức Mặc gia bị diệt được truyền đi với tốc độ nhanh nhất, cho nên những vùng lân cận Phong Lâm thành hầu như đều nghe qua.

Mặc dù ở Phong Huyền đại lục cường giả vi tôn, gia tộc cường đại cũng thường xuyên bị thay thế nhưng người diệt một đại gia tộc nhị lưu (hạng 2) này lại là một nữ tử trẻ tuổi, tuy trẻ tuổi nhưng thực lực đã lên tới Huyền tôn trung cấp, lại có Thú tôn cao cấp, tin tức khuếch tán ngày càng khoa trương, vì vậy rất nhanh các thế lực lớn đều biết tin tức về nàng.

Hai mươi tuổi Huyền Tôn trung cấp? Thiên phú tới bậc nào, đã không thể dùng từ biến thái để hình dung nữa rồi, toàn bộ đại lục này đều chưa có người nào từng đạt Huyền tôn trung cấp vào năm 20 tuổi cả.

Cho nên mặc dù thế lực nhất lưu cũng phải điều tra tin tức của vị nữ tử trẻ tuổi này, cũng từng bàn bạc làm thế nào để thu tuyệt thế thiên tài này làm thủ hạ, như không có cách nào được cho nên phải diệt nàng trước khi nàng cường đại hơn nữa, nếu không chắc chắn sẽ xảy ra tai họa.

Thế nhưng Dạ Nhược Ly không hề hay biết những điều này, đoán chừng nếu biết được cũng không quá băn khoăn.

Ở ngoài Phong Lâm thành ngàn dặm là một tiểu thành tên Hồng Hỏa trấn, tiểu thành này vốn không nhiều người nguyện ý đi vào nhưng hôm nay ở Hồng Hỏa trấn lại có không ít cao thủ.

Trong quán trà nhỏ, Dạ Nhược Ly đảo mắt nhìn khách nhân đang ngồi nói chuyện, khẽ chau mày, chợt ánh mắt nhìn về phía tiểu nhị đang bận rộn không ngớt kia.

“Tiểu nhị, ngươi tới đây một chút, ta có chuyện muốn hỏi ngươi.”

“Dạ vâng.” Tiểu nhị đem khăn lau vắt trên vai, tươi cười bước tới, cung kính nói: “Vị khách quan này, không biết người có chuyện gì muốn hỏi?”

“Ta muốn hỏi người cái trấn nhỏ này có gì đặc biệt, sao lại có nhiều cường giả như vậy?”

“Cái này...” Tiểu nhị nhú nhú mày, một bộ dạng vô cùng khó xử.

Dạ Nhược Ly nhàn nhạt liếc nhìn gã, mặt không biểu tình nói: “Ba khối huyền tinh thạch, thế nào?”

Nói đến đây Dạ Nhược Ly lấy ra ba khối huyền tinh thạch nhỏ nhất ném ra bàn, khéo môi nở nụ cười nhẹ.

Khi thấy huyền tinh thạch xuất hiện trên bàn, tiểu nhị nhìn đến lé mắt, hung hăng nuốt nước miếng, cười nói: “Ha ha, khách quan, là như thế này, ta cũng có chút ít tin tức nho nhỏ, nghe nói thời gian trước tiểu thư Lâm gia nhìn trúng một nam tử, kết quả nam tử kia giết chết tiểu thư Lâm gia kia, Lâm gia chủ biết được chuyện này vô cùng tức giận, dùng 5 Thiên Huyền tinh thạch ra giá bắt nam tử kia, mà không biết người nào đồn đại nói nam tử kia đang ở Hồng Hỏa trấn cho nên có rất nhiều cường giả đến để bắt nam tử kia.”

Tuy Dạ Nhược Ly vào Phong Huyền đại lục chưa lâu nhưng cũng biết 5 Thiên Huyền tinh thạch có giá trị rất lớn, đương nhiên đối với Dạ Nhược Ly những thứ này không đáng là gì.

Khiến cho nàng hứng thú hơn chính là nam tử kia, chẳng biết vì sao khi tiến vào Hồng Hỏa trấn này nàng cảm giác được luồng khí tức quen thuộc.

“Không biết vị nam tử kia là ai?”

“Tên và lai lịch của hắn ta cũng không biết, bất quá ta nghe nói bộ dạng nam tử này vô cùng tuấn mỹ, nếu không tiểu thư Lâm gia sẽ không nhìn trúng hắn, nhưng làm người khác khiếp sợ chính là thực lực của nam tử kia, hắn thoát nhìn tuổi còn trẻ mà thực lực đã đến Huyền tôn đỉnh phong, nhất là trong tay hắn lại có một thanh kiếm bằng băng, làm hắn như hổ thêm cánh.”

Nói tới đây, ánh mắt tiểu nhị nhìn xung quanh thấy không ai chú ý đến mình mới tiến lại nói nhỏ bên tai Dạ Nhược Ly: “Hơn nữa lúc đánh nhau với cường giả Lâm gia, tóc và mắt của nam tử kia bỗng nhiên đều biến thành màu xanh dương(*), thật là đáng sợ.”

(*): màu xanh da trời ấy ạ, nhưng ta sợ cổ đại không có từ này nên chém xanh dương =. =!!!

Màu xanh dương? Tâm Dạ Nhược Ly khẽ động, chợt nhớ đến tình cảnh Dạ Nhược Ly gặp ngày hôm đó...

Không có khả năng, sao hắn lại xuất hiện ở Phong Huyền đại lục? Đại khái là trùng hợp thôi, người này tuyệt đối không thể là hắn được!

Đúng lúc này bên ngoài cửa truyền tới thanh âm kinh hãi: “Thật tốt quá, Lâm trưởng lão đã tìm thấy tên tiểu tử kia rồi, chừ vị, thời điểm chúng ta lập công đã tới rồi.”

Dạ Nhược Ly nao nao, nhú mày trầm tư, cuối cùng cũng theo mọi người ra khỏi quán trà.

Bất kể thế nào cũng nên đi xem thử...

Trên con đường nhỏ ở Hồng Hỏa trấn có một đoàn người đang bao vây một người nam tử, mà những người bao vây ấy cấp độ thấp nhất cũng là Huyền tôn cấp thấp, cao nhất là Lâm trưởng lão kia, là Huyền Thánh cường giả.

Tuy là Huyền Thánh cấp thấp, bất quá đối phó với một Huyền Tôn đỉnh phong, đúng là chuyện bé xé to rồi!

Nhưng chỉ có Lâm trưởng lão mới biết nếu không có cường giả Huyền Thánh căn bản không thể làm gì được vị nam tử này, cho dù là Huyền Tôn đỉnh phong liên thủ cũng chỉ có thể bức lui hắn, nhưng lại không thể gây thương tích cho hắn.

Nghĩ tới đây, Lâm trưởng lão có chút bất đắc dĩ, Lâm gia là gia tộc nhất lưu ở Phong Huyền đại lục nhưng từ khi nào đuổi bắt một Huyền Tôn đỉnh phong cũng điều động nhiều người như thế? Nhưng nếu không làm như vậy thì chẳng thể nào làm gì được hắn.

“Hừ, ta khuyên ngươi vẫn nên ngoan ngoãn giơ tay chịu trói đi, miễn cho lão phu ra tay!” Lâm trưởng lão hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh như băng nhìn nam tử trước mặt, quanh thân tỏa ra sát ý dày đặc, xoáy rách cả lá cây đang bông bênh trong không trung.

Nam tử đón gió mà đứng, tóc đen tung bay trong gió, đôi mắt xanh dương lạnh lùng nhìn làm lòng người phát run.

Nhìn cường giả xung quanh, khuôn mặt tuấn mỹ vẫn giữ vẻ lạnh lùng, thân hình thẳng tắp đứng im lặng trong gió, lộ vẻ xa cách nghìn trùng.

“Lão phu hỏi lại ngươi một lần nữa, ngươi có nguyện ý giơ tay chịu trời hay không?” Sắc mặt Lâm trưởng lão hơi biến, thanh âm cũng lạnh hơn vài phần: “Nếu như ngươi không muốn, vậy đừng trách lão phu vô tình!”

Nam tử áo trắng vẫn không nói chuyện, chỉ di chuyển đầu ngón tay trên không trung, vô số huyền khí tụ tập trên ngón tay, không lâu sau liền ngưng tụ thành một thanh trường kiếm bằng băng.

Băng kiếm trong tay chính là từ không khí đông kết thành, những người có tu vi thấp liền cảm nhận được luồng khí lạnh tập kích vào tim, tựa hồ như máu trong thân thể đã đông cứng lại.

“Hừ!”

Lâm trưởng lão vội vàng bước lên, thần sắc của lão ngập tràn khinh thường, chợt nâng Khoát Dao lên hung hăng bổ vào Băng Kiếm.

“Keng!”

Hai thứ chạm vào nhau, Băng Kiếm bị Khoát Dao chém ra thành hai, từ không trung rơi xuống đất.

Thực lực của Huyền Tôn đỉnh phong và Huyền Thánh không chỉ nửa bậc hay một bậc, cho dù là hắc cũng không có khả năng đả thương được Huyền Thánh, huống chi xung quanh hắc lại có rất nhiều Huyền Tôn.

Vì đối phó với hắc mà Lâm gia đã bỏ ra cái giá thật lớn...

Nam tử áo trắng lại chậm rãi giơ tay lên, huyền khí nồng đậm lại ngưng kết thành Băng Kiếm trong tay hắc, nhưng không giống lúc này, lần này Băng Kiếm trong tay hắc nhiều hơn.

Không lâu sau, khuôn mặt tuấn mỹ lộ vẻ tái nhợt, khoe môi tràn ra vết máu, đôi mắt xanh dương không còn lạnh như băng nữa, mà là một loại thấy chết không sờn.

Mọi người đều nhìn thấy bề ngoài của hắc lại không thể nào nhìn ra để sử dụng chiêu này hắc nhất định sẽ phải trả giá tương tự, chỉ là Lâm trưởng lão có thể thoát khỏi chiêu này, những người khác...không nhất định.

Trông thấy chiêu thức của nam tử áo trắng, tất cả mọi người đều không tự chủ được lùi lại hai bước.

Vì 5 Thiên Huyền tinh thạch sao có thể dùng tính mạng để đổi lấy? Mạng đã mất còn muốn Thiên Huyền tinh thạch làm gì? Nhưng vẫn có người lại ôm hy vọng, đi về phía nam tử áo trắng.

Rốt cuộc, động tác trong tay của nam tử áo trắng cũng dừng lại, nhẹ nhàng chùi vết máu trên môi, đôi mắt lạnh lùng nhìn chăm chú Lâm trưởng lão, đồng tử bên trong có sát ý mãnh liệt.

Hắc không làm như mọi người đoán là chỉ huy Băng Kiếm tấn công mà trái lại đem toàn lực lượng tập trung vào Băng Kiếm, những Băng Kiếm kia bắt đầu hội tụ lại thành một.

“Cái...Cái gì...”

Mọi người đều ngẩn ngơ trừng to mắt, nên biết hắc đưa tất cả huyền khí của mình vào Băng Kiếm, nếu như huyền khí này bộc phát ra tức là hắc phải làm lại từ đầu, bắt đầu tu luyện lại những bước cơ bản nhất.

Ai cũng không ngờ được hắc lại cực đoan như vậy, vì mạng sống mà không tiếc bỏ đi tất cả tu vi.

Trên đời này làm gì có ai như hắc? Mặc dù biết rõ nếu tu luyện lại từ đầu vẫn có thể đạt được tu vi như ngày hôm nay nhưng có mấy ai có thể buông tha tất cả tu vi của mình nhiều năm cố gắng như thế mà không chớp mắt?

“Thánh Dạ, dừng tay cho ta!”

Lúc mọi người đang hoang mang, một tiếng quát lo lắng truyền tới.

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, thân thể Thánh Dạ đột nhiên cứng đờ, ngay lúc hần đang ngỡ người đã mất đi lực không chế của hần, Bằng Kiếm trước mặt chậm rãi tan biến, một lần nữa hóa thành huyền khí trong không trung.

Chậm rãi quay người, chính là một khuôn mặt quen thuộc hiện rõ trong đồng tử của Thánh Dạ.

“Là người? Sao người lại ở đây?” Thánh Dạ ngơ ngác, môi mỏng khẽ mím, đôi mắt lạnh như băng có tia phức tạp: “Chúng ta sớm đã không thiếu nợ nhau, người không cần phải nhúng tay vào vũng nước đục này.”

Lúc trước hần có nói qua, từ nay về sau không ai nợ ai, nhưng thời khắc này sao nàng lại xuất hiện?

“Đúng vậy, lúc trước cứu người là vì muốn người nợ ta một ân tình.” Dạ Nhược Ly chậm rãi bước tới, ngăn Thánh Dạ trước mặt mọi người, kiên định ngắt đầu, nói: “Nhưng hôm nay chúng ta là bằng hữu, không phải sao?”

Nếu không có Thánh Dạ báo tin, chỉ sợ nàng đã mất đi những người nàng yêu thương nhất, cho nên sau khi Thánh Dạ nói cho nàng biết tin tức kia, nam tử này chính là bằng hữu của Dạ Nhược Ly nàng.

“Bằng hữu?”

Thân hình thon dài nao nao, Thánh Dạ nắm chặt tay, phức tạp nhìn nữ tử trước mặt mình.

Hần, cũng có thể có bằng hữu?

Nhớ rõ lúc còn nhỏ hần bị sư phụ dẫn vào tiên nhân, ham chơi chính là thiên tính của tiểu hài tử, lúc đó hần cũng có giao hảo với mấy đứa nhỏ cùng tuổi ở tiên nhân, thế nhưng vài ngày sau những bằng hữu kia đột nhiên mất tích không rõ nguyên do.

Rồi sau đó, mỗi lần hần kết giao với bằng hữu mới đều dẫn người nợ đi gặp tiên nhân rồi viễn vãng biến mất.

Thẳng đến về sau hần mới biết những người này đều chết trong tay sư phụ, chỉ vì sư phụ nói rằng với tư cách là người thừa kế phải lạnh như băng, phải thật vô tình, tuyệt đối không thể có bằng hữu, cũng không thể có thời điểm mềm lòng.

Biết được mình chính là nguyên nhân dẫn đến cái chết của bằng hữu, hần đã thống khổ một thời gian sau đó liền phong bế nội tâm mình, chỉ có như thế mới có thể không làm liên lụy đến người vô tội.

Cũng từ khi đó, hần không hề kết giao với bất kì ai nữa...

Giờ phút này, đã có một người nói cho hần biết bọn họ đã là bằng hữu...

Nguyên bản tâm lạnh như băng lại như kì tích xuất hiện một dòng nước ấm, ôn hòa ôm lấy thân thể lạnh như băng, đây là cảm giác mà trước giờ hần chưa từng có, thậm chí hần không muốn buông tình cảm ấm áp này.

Nếu như nói sư phụ cho hần tâm lạnh như băng thì nữ tử này lại có hần toàn bộ ôn nhu.

Lúc này không ai chú ý tới lãnh ý trong đôi mắt xanh dương kia đang dần biến mất mà chuyển thành một tia ôn hòa chưa từng có, như hòa với nữ tử trước mặt kia.

“Người là ai? Dám quản chuyện của Lâm gia?” Lâm trưởng lão biến sắc, thần sắc bất thiện nhìn Dạ Nhược Ly: “Ta khuyên người vẫn nên chạy xa một chút, bằng không thì chính người cũng sẽ phải chịu chết đấy!”

Nghe vậy, Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, trào phúng nói: “Một Huyền Thánh như người lại bao vây một Huyền Tôn đỉnh phong, lại còn cần nhiều người trợ giúp như vậy? Nếu ta là người thì đã sớm tự sát vì xấu hổ rồi, để tránh mất mặt!”

Mặt mo đột nhiên biến đổi, thần sắc Lâm trưởng lão lại càng âm trầm: “Tiểu nha đầu, miệng lưỡi nhanh nhẹn lắm, cường giả không có khả năng, với tư cách là một cường giả chỉ biết dùng thực lực so sánh với nhau, hiện tại lão phu hỏi lại lần nữa người muốn nhúng tay vào chuyện này?”

“Hắn là bằng hữu của ta.” Ngừng lại một chút, Dạ Nhược Ly nâng mắt, giọng điệu cuồng vọng bá đạo vang trên trời xanh, lâu thật lâu sau cũng chưa tiêu tan: “Muốn giết hắn, phải hỏi kiếm trong tay ta xem có đồng ý hay không đã!”

“Ha ha,” Dường như nghe được câu chuyện cười nào đó, Lâm trưởng lão ngửa đầu cười to: “Thật buồn cười, ta muốn giết người cho dù là ai cũng không thể ngăn cản được, huống chỉ chỉ là một con sâu con kiến như ngươi?”

“Ngươi cứ thử xem, người Dạ Nhược Ly ta muốn bảo vệ thì ai có thể đụng vào? Bằng ngươi?”

Dạ Nhược Ly vô cùng trào phúng, tư thái không coi ai ra gì, triệt để chọc giận người Lâm gia.

“Đã bao lâu rồi từ khi lão phu trở thành cường giả, đã không còn ai dám nói chuyện như vậy với lão phu? Lão phu không thể không bội phục lá gan của ngươi, đáng tiếc...”

Tiếng nói dừng lại, trong mắt Lâm trưởng lão bắn ra sát cơ, tiếng nói lại vang vọng: “Hôm nay ngươi cùng tên tiểu tử thúi kia đều phải mất mạng không sai, dám đối địch với Lâm gia tuyệt không có ngày mai, xú nha đầu, ngươi đi chết đi!”

Khoát Dao xoẹt qua không trung, với tốc độ sấm sét đánh về phía cổ Dạ Nhược Ly.

Tất cả mọi người đều cho rằng nữ tử này sẽ chết chắc, dù sao tuổi của nàng cùng nam tử áo trắng kia còn rất trẻ, tuổi còn nhỏ như vậy thì có bao nhiêu thực lực chứ?

Sắc mặt Thánh Dạ biến đổi, áo trắng thoáng hiện, ngăn cản trước mặt Dạ Nhược Ly, vội vàng ngưng tụ Băng Kiếm trên tay, hung hăng đánh về phía Khoát Dao.

“Oanh!”

Lúc hai kiếm chạm nhau, Thánh Dạ lui về sau 2 bước, khuôn mặt tuấn mỹ có chút trắng bệch, thần sắc lạnh như băng nhìn Lâm trưởng lão.

“Thánh Dạ, giúp ta một chuyện.” Dạ Nhược Ly bước đến bên cạnh hắn, ánh mắt ngưng trọng: “Giúp ta ngăn cản Lâm trưởng lão nửa canh giờ, chỉ cần nửa canh giờ ta có thể hóa giải được trận này.”

“Được.”

Cho dù hắn chỉ là một Huyền Tôn đỉnh phong, có thể cản trở Huyền Thánh cấp thấp nửa canh giờ cũng không dễ dàng gì nhưng cũng không quá khó khăn, điểm này hắn vẫn có thể làm được.

“Các ngươi xuất hiện đi!”

Theo lời Dạ Nhược Ly, một vài ánh sáng trong nháy mắt rơi xuống bên cạnh nàng.

Mọi người tuy rất ngạc nhiên với những người vừa mới xuất hiện nhưng cũng cảm nhận được khí tức trên người họ cùng con người bất đồng, nhưng cũng biết những người này đều là Huyền thú, hơn nữa cấp bậc cũng không thấp, cao nhất chính là Thú Tôn cao cấp.

Nữ tử này là ai? Sao có nhiều Huyền thú như vậy?

Bỗng nhiên mọi người nghĩ tới vài ngày trước tin tức truyền ra từ Phong Hòa thành, đều ngạc nhiên nhìn Dạ Nhược Ly.

Chẳng lẽ nàng chính là nữ tử trong truyền thuyết đã diệt cả Mặc gia? Ngoại trừ nàng còn có ai có thể có nhiều Huyền thú như vậy?

“Ngăn cản tất cả mọi người lại cho ta, không cho phép ai quấy rầy ta.”

Nói xong lời này, Dạ Nhược Ly xuất ra một lò luyện đan trước mặt mọi người, lúc lò luyện đan hiện ra tất cả mọi người đều tỏ vẻ nghi hoặc.

“Nàng muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn luyện đan?”

“Làm sao có thể? Nàng chỉ mới 20 tuổi a? Cho dù là Luyện đan sư lâu năm cũng khó có thể luyện ra được đan dược để xoay chuyển cục diện, chỉ bằng nàng cũng có khả năng sao? Ha ha...”

“Nói cũng đúng.”

Đối với thái độ khinh thường của mọi người, Dạ Nhược Ly vẫn không thay đổi sắc mặt, ánh mắt nàng đều tập trung vào lò luyện đan trước mặt...

99. Chương 99: Chương 18

Editor: Preiya

Trong nháy mắt ngọn lửa trên lòng bàn tay cháy lên nhẹ nhàng lay động trong gió.

Lúc này nàng giống như tiến nhập vào một cảnh giới kì diệu, mọi tiếng động lớn do chiến đấu chung quanh dần dần biến mất chỉ còn lại duy nhất đan lô trước mặt và ngọn lửa đón gió mà bùng cháy lên xuất hiện trong cặp mắt đen sáng giống như bầu trời đêm.

Thánh Dạ chặt vật tránh né công kích của Trưởng lão Lâm gia, một thân bạch y đã sớm bị rách nhưng công kích của hắn vẫn thủy chung không lùi bước nhiều lần có thể chuẩn xác ngăn chặn công kích của Trưởng lão Lâm gia.

So sánh với sự chặt vật của Thánh Dạ thì nội tâm của Trưởng lão Lâm gia lại vô cùng lo lắng!

Lấy trực giác của Huyền Thánh có lẽ bởi vì vẻ mặt trấn định bình tĩnh của Dạ Nhược Ly, hắn cảm thấy đan dược mà nàng luyện chế cho dù không thể tiêu diệt được hắn nhưng cũng có thể bình an vô sự mà chạy trốn bằng không nàng tuyệt đối không thể bình tĩnh như thế.

Nhưng mỗi lần hắn muốn công kích Dạ Nhược Ly thì lại bị Thánh Dạ ngăn cản. Nếu hắn quay sang công kích Thánh Dạ thì Thánh Dạ sẽ lập tức chuyển từ công kích sang phòng ngự khiến cho hắn không thể rời khỏi phạm vi này.

Còn lại những Huyền tôn khác có Thú Tôn cao cấp Bạch Hổ ở đây, căn bản chỉ có thể bị giết!

Ngay cả các huyền thú chưa đột phá đến Thú Tôn nhưng nhờ vào kinh nghiệm chiến đấu mấy năm qua thì ở nơi này vẫn đồng dạng không bị thiệt thòi, mặc dù là bị thương thì cũng chỉ là những vết thương nhỏ bé không đáng kể mà thôi.

“Ầm”

Giờ phút này Thiên Hoàng bởi vì bị Huyền Hoàng đỉnh phong đánh cuối cùng cũng thành công phá tan rào cản trở thành một con Thú Tôn cao thủ!

Lúc này sắc mặt của mọi người ở đây bỗng chốc thay đổi, nguyên bản một con Bạch Hổ là Thú tôn cao cấp đã khiến cho bọn họ nhúc nhích đầu thân mình còn lo không nổi rồi, bây giờ lại thêm một con Thú tôn có thể phi hành ở trên trời nữa, quả thực là một tai họa mà.

“Không được rồi không thể dây dưa với đám người này nữa chúng ta phải mau giải quyết nam tử này!”

Con người lóe lên Trưởng lão Lâm gia buông đao trong tay xuống sau đó lấy ra thanh trường kiếm từ nhân không gian ra, toàn thân của thanh kiếm này lóe lên lôi điện mang theo một cỗ uy áp cường đại xẹt qua không trung trong nháy mắt khiến cho thiên địa biến sắc.

Thực lực của Thánh Dạ ở trong cấp Huyền Tôn căn bản là vô địch dù cho bị ba bốn Huyền Tôn đỉnh phong vây công hắn thì hắn cũng sẽ không chặt vật như vậy, nhưng mà Huyền Thánh căn bản không phải là một Huyền Tôn có thể so sánh.

Có thể trở thành Huyền Thánh đã nói lên người này đã lĩnh ngộ quy tắc thiên địa, chỉ điểm này thôi thì Huyền Tôn bất luận thế nào cũng đã không bằng.

Nhìn thanh Lôi Đình Kiếm này khuôn mặt của Thánh Dạ liền tái nhợt, trông mắt màu xanh lam lạnh như băng vô cùng kiên định lựa chọn, ngày hôm nay cho dù hắn có ngã xuống thì cũng sẽ giành một đường sinh cơ cho nàng

Trên không trung sấm sét vang dội mây đen dày đặc, Trưởng lão Lâm gia tay giơ trường kiếm trong tay lên, trên thân kiếm lập lòe một tầng lôi điện, nhìn lôi điện này trên mặt của mọi người đều mang theo biểu tình kinh ngạc.

“Ầm!”

Lôi điện từ trên trời đánh xuống thân thể của Thánh Dạ mặc dù Thánh Dạ thân là Huyền Tôn cũng không thể chịu được một kích này.

“Bịch!”

Hai chân mềm nhũn Thánh Dạ thiếu chút nữa quỵ rạp xuống đất nhưng lúc sắp ngã xuống đất hắn vội vàng duỗi tay đánh mạnh vào mặt đất, mạnh mẽ chống đỡ thân thể đứng lên.

Trong gió tay áo nhẹ nhàng bay thân hình thon dài kia khẽ lay động nhưng thủy chung chống đỡ không để cho chính mình ngã xuống.

Hắn tuyệt đối sẽ khuất phục làm chuyện quỵ xuống trước mặt của kẻ địch cho dù thân thể của hắn đã bị trọng thương thì hắn cũng sẽ không cho phép mình yếu thế trước mặt kẻ địch!

“Xin lỗi... Chỉ sợ ta phải phụ sự trợ cứu giúp của người nếu có kiếp sau Thánh Dạ ta nhất định sẽ tìm đến người, lúc đó ta sẽ giao lại mạng của mình cho người.”

Khẽ ngẩng đầu trong con ngươi màu lam lạnh như băng thoáng qua lưu luyến, sau đó trên gương mặt tuấn mỹ của hắn hiện lên một loại biểu tình không cùng địch nhân đồng quy vu tận thề không bỏ qua vô cùng quyết liệt.

Lôi Đình kiếm lần nữa tiến tới, Thánh Dạ nắm chặt tay ánh mắt lạnh băng nhìn Lôi Điện kiếm trên đỉnh đầu.

Thời khắc quan trọng ở phía sau, đan lô nhanh chóng chắn trước mặt Thánh Dạ liền “Oanh” một tiếng, đan lô bị Lôi Đình kiếm chém thành hai nửa rơi trên mặt đất.

Đan lô này tên là Tàng Thanh Đỉnh là đồ mà kiếp trước nàng đổi từ trong tay của một gã Huyền Thánh cường giả, hôm nay đan lô vỡ vụn, nàng lại không hề đau lòng chút nào.

Ngay cả Tàng Thanh Đỉnh cực kỳ trân quý thì trong lòng của nàng nó bất quá cũng chỉ là một vật chết mà thôi.

Trưởng lão Lâm gia thu hồi Lôi Đình Kiếm cùng những người còn lại nhìn về phía Dạ Nhược Ly.

Dưới bầu trời mây đen giăng đầy Dạ Nhược Ly chậm rãi bước từng bước, một đầu tóc đen theo bước chân của nàng bay hỗn loạn trong gió lại toát ra một cỗ áp lực nhất thời đè ép trái tim của tất cả mọi người ở đây.

Dạ Nhược Ly mở bàn tay ra năm viên đan dược rõ ràng ánh vào trong mắt của tất cả mọi người.

“Thánh Dạ, Thiên Hoàng, Bạch Hổ, tiếp lấy đan dược!”

Nàng vừa dứt lời ba viên đan dược phân biệt bay về ba hướng.

“Không tốt!”

Lòng của Trưởng lão Lâm gia đột nhiên sợ hãi nhanh chóng bay lên đồng thời vùng Lôi Đình kiếm trong tay lên, nhất thời một tia lôi điện từ trên trời giáng xuống ý đồ muốn phá hủy viên đan dược đang bay về hướng Thánh Dạ.

Nhưng mà Thánh Dạ đã trước một bước tiếp được đan dược liền vội vàng bỏ vào miệng nuốt xuống, lúc này một cỗ khí tức mạnh mẽ bộc phát từ trong thân thể trong phúc chốc làm cho tất cả các Huyền Tôn cường giả ở trong đây cảm thấy hô hấp trở nên vô cùng khó khăn.

“Này... Điều này sao có thể chứ?”

Trưởng lão Lâm gia trợn to hia mắt không dám tin nhìn Thánh Dạ, ánh mắt kia của hắn giống như chuyện bây giờ mà hắn thấy so với việc một con kiến cường gian con voi còn kinh ngạc hơn, là loại kinh ngạc mà từ trước đến nay chưa từng thấy.

“Huyền Thánh hắn làm sao có thể đột phát Huyền Thánh? Nhất định là do tác dụng của viên đan được kia!”

Lúc này hắn vẫn nghĩ nữ tử này luyện chế đan dược đại khái là loại đan

100. Chương 99: Khiếp Sợ, Tập Thể Đột Phá

Editor: Preiya

“Xuy!”

Trong nháy mắt ngọn lửa trên lòng bàn tay cháy lên nhẹ nhàng lay động trong gió.

Lúc này nàng giống như tiến nhập vào một cảnh giới kì diệu, mọi tiếng động lớn do chiến đấu chung quanh dần dần biến mất chỉ còn lại duy nhất đan lô trước mặt và ngọn lửa đón gió mà bùng cháy lên xuất hiện trong cặp mắt đen sáng giống như bầu trời đêm.

Thánh Dạ chặt vật tránh né công kích của Trưởng lão Lâm gia, một thân bạch y đã sớm bị rách nhưng công kích của hắn vẫn thủy chung không lùi bước nhiều lần có thể chuẩn xác ngăn chặn công kích của Trưởng lão Lâm gia.

So sánh với sự chặt vật của Thánh Dạ thì nội tâm của Trưởng lão Lâm gia lại vô cùng lo lắng!

Lấy trực giác của Huyền Thánh có lẽ bởi vì vẻ mặt trấn định bình tĩnh của Dạ Nhược Ly, hắn cảm thấy đan dược mà nàng luyện chế cho dù không thể tiêu diệt được hắn nhưng cũng có thể bình an vô sự mà chạy trốn bằng không nàng tuyệt đối không thể bình tĩnh như thế.

Nhưng mỗi lần hắn muốn công kích Dạ Nhược Ly thì lại bị Thánh Dạ ngăn cản. Nếu hắn quay sang công kích Thánh Dạ thì Thánh Dạ sẽ lập tức chuyển từ công kích sang phòng ngự khiến cho hắn không thể rời khỏi phạm vi này.

Còn lại những Huyền tôn khác có Thú Tôn cao cấp Bạch Hổ ở đây, căn bản chỉ có thể bị giết!

Ngay cả các huyền thú chưa đột phá đến Thú Tôn nhưng nhờ vào kinh nghiệm chiến đấu mấy năm qua thì ở nơi này vẫn đồng dạng không bị thiệt thòi, mặc dù là bị thương thì cũng chỉ là những vết thương nhỏ bé không đáng kể mà thôi.

“Ầm”

Giờ phút này Thiên Hoàng bởi vì bị Huyền Hoàng đỉnh phong đánh cuối cùng cũng thành công phá tan rào cản trở thành một con Thú Tôn cao thủ!

Lúc này sắc mặt của mọi người ở đây bỗng chốc thay đổi, nguyên bản một con Bạch Hổ là Thú tôn cao cấp đã khiến cho bọn họ nhúc nhích đầu thân mình còn lo không nổi rồi, bây giờ lại thêm một con Thú tôn có thể phi hành ở trên trời nữa, quả thực là một tai họa mà.

“Không được rồi không thể dây dưa với đám người này nữa chúng ta phải mau giải quyết nam tử này!”

Con người Trưởng lão Lâm gia lóe lên buông đao trong tay xuống sau đó lấy thanh trường kiếm từ nhẫn không gian ra, toàn thân của thanh kiếm này lóe lên lôi điện mang theo một cỗ uy áp cường đại xẹt qua không trung trong nháy mắt khiến cho thiên địa biến sắc.

Thực lực của Thánh Dạ ở trong cấp Huyền Tôn căn bản là vô địch dù cho bị ba bốn Huyền Tôn đỉnh phong vây công hấn thì hấn cũng sẽ không chột vật như vậy, nhưng mà Huyền Thánh hoàn toàn không phải là một Huyền Tôn có thể so sánh.

Có thể trở thành Huyền Thánh, nói lên người này đã lĩnh ngộ quy tắc thiên địa, chỉ điểm này thôi thì Huyền Tôn bất luận thế nào cũng đã không bằng.

Nhìn thanh Lôi Đình Kiếm này khuôn mặt của Thánh Dạ liền tái nhợt, tròng mắt màu xanh lam lạnh như băng vô cùng kiên định lựa chọn, ngày hôm nay cho dù hấn có ngã xuống thì cũng sẽ giành một đường sinh cơ cho nàng.

Trên không trung sấm sét vang dội mây đen dày đặc, Lâm gia Trưởng lão giơ trường kiếm trong tay lên, trên thân kiếm lập lòe một tầng lôi điện, nhìn lôi điện này trên mặt mọi người đều mang theo biểu tình kinh ngạc.

“Ầm!”

Lôi điện từ trên trời đánh xuống thân thể của Thánh Dạ mặc dù Thánh Dạ thân là Huyền Tôn cũng không thể chịu được một kích này.

“Bịch!”

Hai chân mềm nhũn Thánh Dạ thiếu chút nữa quỳ rạp xuống đất nhưng lúc sắp ngã xuống đất hấn vội vàng duỗi tay đánh mạnh vào mặt đất, mạnh mẽ chống đỡ thân thể đứng lên.

Trong gió tay áo nhẹ nhàng bay thân hình thon dài kia khẽ lay động nhưng thuỷ chung chống đỡ không để cho chính mình ngã xuống.

Hấn tuyệt đối sẽ không khuất phục làm chuyện quỳ xuống trước mặt của kẻ địch cho dù thân thể của hấn đã bị trọng thương thì hấn cũng sẽ không cho phép mình yếu thế trước mặt kẻ địch!

“Xin lỗi... Chỉ sợ ta phải phụ sự trợ giúp của người, nếu có kiếp sau Thánh Dạ ta nhất định sẽ tìm đến người, lúc đó ta sẽ giao lại mạng của mình cho người.”

Khẽ ngẩng đầu trong con người màu lam lạnh như băng thoáng qua lưu luyến, sau đó trên gương mặt tuấn

mỹ của hắn hiện lên một loại biểu tình không cùng địch nhân đồng quy vu tận thề không bỏ qua vô cùng quyết liệt.

Lôi Đình kiếm lần nữa tiến tới, Thánh Dạ nắm chặt tay ánh mắt lạnh băng nhìn Lôi Điện kiếm trên đỉnh đầu.

Thời khắc quan trọng ở phía sau, đan lô nhanh chóng chắn trước mặt Thánh Dạ liền “Oanh” một tiếng, đan lô bị Lôi Đình kiếm chém thành hai nửa rơi trên mặt đất.

Đan lô này tên là Tàng Thanh Đỉnh, là đồ mà kiếp trước nàng đổi từ trong tay của một gã Huyền Thánh cường giả, hôm nay đan lô vỡ vụn, nàng lại không hề đau lòng chút nào.

Ngay cả Tàng Thanh Đỉnh cực kỳ trân quý thì trong lòng của nàng nó bất quá cũng chỉ là một vật chết mà thôi.

Trưởng lão Lâm gia thu hồi Lôi Đình Kiếm cùng những người còn lại nhìn về phía Dạ Nhược Ly.

Dưới bầu trời mây đen giăng đầy Dạ Ngược Ly chậm rãi bước từng bước, một đầu tóc đen theo bước chân của nàng bay hỗn loạn trong gió lại toát ra một cỗ áp lực nhất thời đè ép trái tim của tất cả mọi người ở đây.

Dạ Nhược Ly mở bàn tay ra năm viên đan dược rõ ràng ánh vào trong mắt của tất cả mọi người.

“Thánh Dạ, Thiên Hoàng, Bạch Hổ, tiếp lấy đan dược!”

Nàng vừa dứt lời ba viên đan dược phân biệt bay về ba hướng.

“Không tốt!”

Trong lòng Trưởng lão Lâm gia đột nhiên sợ hãi nhanh chóng bay lên đồng thời vùng Lôi Đình kiếm trong tay lên, nhất thời một tia lôi điện từ trên trời giáng xuống ý đồ muốn phá hủy viên đan dược đang bay về hướng Thánh Dạ.

Nhưng mà Thánh Dạ đã trước một bước tiếp được đan dược liền vội vàng bỏ vào miệng nuốt xuống, lúc này một cỗ khí tức mạnh mẽ bộc phát từ trong thân thể trong phúc chốc làm cho tất cả các Huyền Tôn cường giả ở trong đây cảm thấy hô hấp trở nên vô cùng khó khăn.

“Này... Điều này sao có thể chứ?”

Trưởng lão Lâm gia trợn to hai mắt không dám tin nhìn Thánh Dạ, ánh mắt kia của lão giống như chuyện

bây giờ mà lão thấy còn kinh ngạc hơn việc một con kiến cường gian con voi, là loại kinh ngạc mà từ trước đến nay chưa từng thấy.

“Huyền Thánh hẳn làm sao có thể đột phát Huyền Thánh? Nhất định là do tác dụng của viên đan được kia!”

Lúc này lão vẫn nghĩ nữ tử này luyện chế đan dược đại khái là loại đan dược dùng để chạy trốn chết ai ngờ nàng lại luyện chế ra đan dược giúp cho Huyền Tôn đỉnh phong đột phá, này... Đây là người có thể làm sao?

Cho dù là vị Luyện đan sư kia của Lô Gia Bảo cũng không thể làm được. Thiên phú của nàng thực là quá biến thái...

Những người còn lại cũng bị chuyện này làm sợ choáng váng sau đó trong lòng của tất cả mọi người đều tràn đầy khủng hoảng khi bọn họ nhìn tới tên ác ma kinh khủng Thánh Dạ đã đột phá tới Huyền Thánh kia.

Nhưng là vào lúc này ba đạo quang mang khác liền phát ra, trong chớp lát liền tản đi.

Dạ Nhược Ly nuốt viên linh đan vào thực lực đột phá đến Huyền tôn cao cấp, Thiên Hoàng đến Thụ tôn Trung cấp, Bạch Hổ trở thành Thụ Tôn đỉnh phong, ngay cả Thánh Dạ nuốt viên linh đan này từ Huyền Tôn đỉnh phong đột phá Huyền Thánh cũng là do hắn đã có chút linh ngộ về quy tắc của thiên địa.

Kiếp trước thực lực của Dạ Nhược Ly đã là Huyền Thánh vì vậy nàng có thể từ trong chiến đấu của Thánh Dạ mà phát hiện ra hắn đã lĩnh ngộ được quy tắc thiên địa, bằng không sẽ không thể vô địch ở trong nhóm người Huyền Tôn.

Mọi người đều biết có thể trở thành Huyền Thánh có thể lĩnh ngộ được quy tắc của thiên địa hay không, nếu lĩnh ngộ được thì cũng đồng nghĩa với người đó đã tiếp cận với cánh cửa Huyền Thánh. Chính vì nguyên nhân này nên Thánh Dạ mới có thể dưới sự giúp đỡ của Dạ Nhược Ly mà đột phá trở thành Huyền Thánh.

“Tập thể đột phá? Làm sao có thể chứ?”

”Nữ tử này là ai? Chẳng lẽ nàng là Huyền Thần giáng thế?”

“Quá biến thái, sớm biết người này biến thái như vậy, cho dù phần thưởng là 5000 Huyền tinh thạch rất dục hoặc, ta cũng sẽ kiên quyết không đến tham gia náo nhiệt.”

Nhìn thấy biến cố đột phát, tâm lý của tất cả mọi người tràn ngập hối hận, đáng tiếc, bất kể bọn họ hối hận như thế nào, cũng chẳng có ích gì, bởi vì Dạ Nhược Ly cùng Thánh Dạ, đều không phải là người mềm lòng.

Điều vị thực vong, Nhân vị lợi vong*, câu nói này cũng không phải không có đạo lý.

*Điều vị thực vong, Nhân vị lợi vong: Loài chim vì ăn mà chết, người vì lợi nhuận mà cắm đầu vào chỗ chết

Lúc đầu, bọn họ vì lợi ích, lựa chọn vây công Thánh Dạ, vậy thì nhất định phải chuẩn bị tốt tâm lý sẽ chết.

“Giết cho ta, một tên cũng không để lại!”

Mà câu nói này của Dạ Nhược Ly, liền đã định trước, kết cục của những người này...

Thánh Dạ ngẩng khuôn mặt tuần tú lên, đồng tử màu lam băng lãnh khoá định Trưởng lão Lâm gia, một cổ sát ý tràn đầy trong hai mắt. Sau đó, ngón tay thon dài vạch vài cái trên không trung, huyền khí liền hội tụ tại đầu ngón tay hắn, trong chốc lát, một thanh trường kiếm băng màu lam hiện ra trên không trung.

“Cho dù ngươi đột phá Huyền Thánh thì thế nào? Ngươi cũng không phải là đối thủ của ta!”

Chậm rãi hoàn hồn, Trưởng lão Lâm gia cười lạnh một tiếng, giơ Lôi Đình kiếm trong tay lên, trong phút chốc, tất cả lôi điện trên bầu trời đều hội tụ vào Lôi Đình kiếm trong tay hắn, một lúc sau, đã hội tụ thành một cái lôi cầu như một bàn tay lớn.

“Hả? Thanh kiếm kia...” Tầm mắt của Dạ Nhược Ly chuyển sang trên thân Lôi Đình kiếm, bỗng nhiên, nội tâm khẽ động, “Vì sao thanh kiếm này cho ta một cảm giác khác thường, nếu như ta có thể đạt được thanh kiếm này, dùng kiếm trận Vạn kiếm quy tông, nhất định thực lực tăng mạnh, thậm chí lại càng dễ dàng khống chế những thanh kiếm còn lại.”

Vạn kiếm quy tông, trên danh nghĩa là một huyền kỹ, thực ra là một kiếm trận, trung tâm kiếm trận, chính là khu vực chủ kiếm, nếu chủ kiếm đủ cường đại, về sau năng khống chế kiếm, cũng không cần khó khăn như vậy.

Ở kiếp trước, nàng muốn tìm một thanh chủ kiếm cường đại, vẫn còn chưa kịp thực hiện kế hoạch này, liền chuyển kiếp tới ngàn năm trước.

Máu quang chợt lóe, tầm mắt của Dạ Nhược Ly nhìn chăm chăm vào thanh Lôi Đình kiếm, trong con ngươi màu đen dần thoáng hiện ra một tia sáng kỳ dị, sau đó, thừa dịp không ai chú ý, hư ảnh thoáng qua, nhanh chóng xông về phía Trưởng lão Lâm gia.

“Chết tiệt, hắn thực sự là một người vừa mới tiến vào cấp bậc Huyền Thánh sao?”

Trưởng lão Lâm gia lùi về sau hai bước, thần sắc ngưng trọng nhìn chăm chăm vào Thánh Dạ.

Nếu không phải trong tay còn có Lôi Đình kiếm, lão có thể không phải là đối thủ của nam tử này, không nghĩ đến, một người vừa mới tiến vào cấp bậc Huyền Thánh, lại sẽ có thực lực cường đại như thế, chẳng lẽ, có liên quan tới công pháp này của hắn sao?

Từ lúc đầu, Trưởng lão Lâm gia liền đã cảm nhận được công pháp của hắn có chỗ không tầm thường, lại không nghĩ rằng, sẽ cường đại đến mức này, nếu để hắn tiếp tục phát triển, tất sẽ tạo thành thương tổn rất lớn với Lâm gia.

Bỗng nhiên, Trưởng lão Lâm gia cảm thấy sự dao động sau lưng mình, lập tức xoay người, liền thấy Dạ Nhược Ly đã ở ngay trước mặt lão, lúc này, Dạ Nhược Ly nở nụ cười hiền hoà quái dị, đồng thời tay giơ kiếm lên cao.

Thấy vậy, Trưởng lão Lâm gia bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, lão hoàn toàn không biết Dạ Nhược Ly xuất hiện khi nào, trước khi nàng động thủ, hoàn toàn không có một chút dao động nào của huyền khí, công phu che dấu khí tức này, cũng thật là quá biến thái.

Nghĩ đến thực lực đối phương là Huyền tôn, lại không khỏi thả lỏng tâm tình một chút, dựa vào một Huyền tôn cao cấp còn muốn đả thương lão sao? Đây quả thật là một chuyện cười!

Đúng lúc này, kiếm của Dạ Nhược Ly ầm ầm bổ xuống...

Đối mặt với một kiếm gần như vậy, Trưởng lão Lâm gia không thể tránh né, giống như, theo lão, lão cũng không nhất thiết phải tránh né, chỉ là với tính cách của lão, cũng không cho phép người nào khiêu khích, lúc này giơ tay không cầm kiếm xung kích đánh về phía lồng ngực của Dạ Nhược Ly.

“Phanh!”

Trường kiếm hạ xuống, toàn bộ cánh tay tách rời thân thể của Trưởng lão Lâm gia, Dạ Nhược Ly nhanh chóng nhặt Lôi Đình kiếm trên đất lên, trong nháy mắt lúc nàng đang nhặt trường kiếm lên, một bàn tay đã đập vào lồng ngực của nàng.

“Phốc xuy!”

Máu đỏ tươi giống như huyết vũ đầy trời. Ngay lập tức, thân thể của Dạ Nhược Ly giống như điều đứt dây, hung hăng quăng về phía sau.

Sắc mặt Thánh Dạ không khỏi đại biến, hắn liền cố hết sức tung người nhảy lên, đã có một bóng người tiếp được thân thể Dạ Nhược Ly, chậm rãi rơi xuống đất.

Tuy thực lực của Bạch Hổ không bằng Thánh Dạ, lại cách Dạ Nhược Ly gần nhất, bởi vậy tiếp được trước Thánh Dạ.

“Chủ nhân...” Nhìn chăm chú nữ tử trong lòng, trong mắt Bạch Hổ tràn đầy đau lòng.

“Ta không sao,” Dạ Nhược Ly bò dậy, lấy một viên đan dược ra nuốt xuống, tức thời, khóe môi nàng gọi lên nụ cười nhợt nhạt, “Thanh kiếm này, không thể phát huy hết toàn bộ sức mạnh ở trong tay người, cho nên, vẫn là giao cho ta sẽ tốt hơn.”

Dạ Nhược Ly nói là sự thật, Lôi Đình kiếm này, cho dù để cho thực lực của Trưởng lão Lâm gia tăng lên một chút, nhưng không phải thực lực chân chính của nó, chẳng biết tại sao, Dạ Nhược Ly có một cảm giác, nếu phát huy ra thực lực chân chính của nó, quyết không chỉ có như thế.

101. Chương 100: Chương 18.2

Sắc mặt Trưởng lão Lâm gia trắng bệch, so với sự đau đớn khi mất đi cánh tay, lão càng đau lòng hơn là bị Dạ Nhược Ly cướp đi Lôi Đình kiếm.

Đây chính là vật tổ truyền của Lâm gia lão, thật không dễ dàng viện cố nhiệm vụ lần này mà mượn từ chỗ Gia chủ, hôm nay bị người cướp đi, làm sao lão có thể không đau lòng đây?

“Xú nha đầu, ngươi muốn chết!”

Vừa dứt lời, Trưởng lão Lâm gia không để ý chỗ cụt tay đang chảy máu, tung người nhảy vào giữa không trung, chưởng phong sắc bén đánh về phía Dạ Nhược Ly.

Lão vẫn chưa đến gần Dạ Nhược Ly, sau lưng một thanh băng kiếm nhanh chóng đâm tới, nếu là trước kia, lão tuyệt đối sẽ phát giác ra, hiện giờ lão đang tức giận, trong lòng tràn đầy chỉ có một nguyện vọng, đó chính là, giết nữ nhân kia!

Lúc cách Dạ Nhược Ly gần trong gang tấc, thanh trường kiếm băng màu lam kia đã xuyên qua thân thể của hắn.

Thân thể già nua chấn động mạnh, chưởng phong của Trưởng lão Lâm gia dừng lại ngay trước mặt Dạ Nhược Ly, chợt âm ỉ rơi xuống mặt đất.

“Ầm!”

Thân thể nặng nề rơi xuống đất, làm bụi bặm bắn tung tóe đầy đất, hai mắt trợn to kia chậm rãi mất đi tiêu cự, đã chết rồi.

Huyền Thánh cường giả, tồn tại giống như thần thoại ở Phong Huyền Đại lục, liền chết như vậy?

Mọi người cùng nuốt nước miếng một cái, ánh mắt nhìn về phía Dạ Nhược Ly và Thánh Dạ, trừ kinh ngạc ra vẫn là kinh ngạc, không có những cảm xúc nào khác...

Trong trấn Hồng Hỏa, ngoài các cường giả vây công Thánh Dạ trước đó, còn có một đám đông không đủ tư cách tham gia truy bắt, đám đông này, có lẽ không muốn sống lâu, hôm nay trong tiểu trấn này đã phát sinh một trận chiến.

Cũng giống như vậy, tên của hai người Dạ Nhược Ly và Thánh Dạ, như là bạo phong thổi quét toàn bộ Phong Huyền Đại lục, thế cho nên tất cả mọi người ở Phong Huyền Đại lục, cho dù là các thôn dân bình thường trong những thôn trang nhỏ kia, đều biết tên hai người này.

Nhất là Dạ Nhược Ly có thể luyện chế ra Tôn Linh Đan.

Mây đen tản đi, lộ ra trời xanh trong lành.

Trong gió nhẹ, Thánh Dạ cất bước đi về phía Dạ Nhược Ly, nhìn khuôn mặt tuần mỹ này, không còn băng lãnh vô tình như lúc ban đầu nữa, con ngươi màu lam lạnh lẽo trong mắt, thay vào đó là tràn đầy kiên định.

“Mới vừa rồi, lúc ta mang ý nghĩ hắc là phải chết, liền đã thề, nếu có kiếp sau, ta giao mạng của ta cho ngươi, hiện tại, mặc dù không có kiếp sau, ta lại đạt được hồi sinh, cho nên...” Con ngươi thật sâu, ngưng mắt nhìn chằm chằm Dạ Nhược Ly, vẻ mặt Thánh Dạ xẹt qua một tia kiên nghị, “Từ nay về sau, cái mạng này của Thánh Dạ ta, là thuộc về ngươi, nếu ngươi cho ta hồi sinh, bất luận kẻ nào cũng không thể giết chết ta, mà nếu ngươi để ta chết, mạng của ta, bất cứ lúc nào ngươi cũng có thể lấy đi.”

Dạ Nhược Ly hơi sững sờ, mới vừa há miệng, còn chưa kịp nói, liền bị tiếng nói nhàn nhạt của Thánh Dạ chặn lại.

“Ta còn có việc, không thể ở lại chỗ này, nhưng ngươi phải nhớ, cho dù sau này xảy ra chuyện gì, ta cũng sẽ không thương tổn ngươi.”

Dứt lời, Thánh Dạ ngẩng nhìn Dạ Nhược Ly lần cuối, chậm rãi xoay người, trong chớp lát, liền biến mất ở trong tầm mắt của mọi người.

“Bạch Hổ, Chu Tước, các ngươi trở về Huyền Linh nhần đi, cũng là lúc chúng ta lên đường...”

Thu hồi ánh mắt, Dạ Nhược Ly nhẹ nhàng thở dài một hơi, thu hồi chú ý vào trong giới chỉ*, liền rời đi trấn nhỏ này trong ánh mắt sùng bái, hoặc kính ngưỡng của quần chúng.

*giới chỉ: chiếc nhẫn

Về phần những cường giả vây công Thánh Dạ kia, đã bị Bạch Hổ tàn sát sạch sẽ, ngay cả một con cá hồn tạp cũng không lưu lại.

Lâu Gia Bảo, đó chính là một địa danh, vậy mà, phiên địa phương này, cũng là quyền uy Chí cao Vô thượng ở Phong Huyền Đại lục, nghe nói, Lâu gia nắm trong tay Lâu Gia Bảo, vốn có không ít Huyền Thánh cường giả, tức là cũng có mấy người Huyền Thánh đỉnh phong.

Chẳng qua, những điều này chỉ là nghe nói mà thôi, ngoài Bảo chủ Lâu Gia Bảo cùng mấy người Trưởng lão ra, cũng chưa từng gặp qua những Huyền Thánh cường giả khác,

102. Chương 100: Chương 18.2

Sắc mặt Trưởng lão Lâm gia trắng bệch, so với sự đau đớn khi mất đi cánh tay, lão càng đau lòng hơn là bị Dạ Nhược Ly cướp đi Lôi Đình kiếm.

Đây chính là vật tổ truyền của Lâm gia lão, thật không dễ dàng viện có nhiệm vụ lần này mà mượn từ chỗ Gia chủ, hôm nay bị người cướp đi, làm sao lão có thể không đau lòng đây?

“Xú nha đầu, ngươi muốn chết!”

Vừa dứt lời, Trưởng lão Lâm gia không để ý chỗ cụt tay đang chảy máu, tung người nhảy vào giữa không trung, chưởng phong sắc bén đánh về phía Dạ Nhược Ly.

Lão vẫn chưa đến gần Dạ Nhược Ly, sau lưng một thanh băng kiếm nhanh chóng đâm tới, nếu là trước kia, lão tuyệt đối sẽ phát giác ra, hiện giờ lão đang tức giận, trong lòng tràn đầy chỉ có một nguyện vọng, đó chính là, giết nữ nhân kia!

Lúc cách Dạ Nhược Ly gần trong gang tấc, thanh trường kiếm băng màu lam kia đã xuyên qua thân thể của hắn.

Thân thể già nua chấn động mạnh, chưởng phong của Trưởng lão Lâm gia dừng lại ngay trước mặt Dạ Nhược Ly, chợt âm âm rơi xuống mặt đất.

“Ầm!”

Thân thể nặng nề rơi xuống đất, làm bụi bặm bắn tung tóe đầy đất, hai mắt trợn to kia chậm rãi mất đi tiêu cự, đã chết rồi.

Huyền Thánh cường giả, tồn tại giống như thần thoại ở Phong Huyền Đại lục, liền chết như vậy?

Mọi người cùng nuốt nước miếng một cái, ánh mắt nhìn về phía Dạ Nhược Ly và Thánh Dạ, trừ kinh ngạc ra vẫn là kinh ngạc, không có những cảm xúc nào khác...

Trong trấn Hồng Hỏa, ngoài các cường giả vậy công Thánh Dạ trước đó, còn có một đám đông không đủ tư cách tham gia truy bắt, đám đông này, có lẽ không muốn sống lâu, hôm nay trong tiểu trấn này đã phát sinh một trận chiến.

Cũng giống như vậy, tên của hai người Dạ Nhược Ly và Thánh Dạ, như là bạo phong thổi quét toàn bộ Phong Huyền Đại lục, thế cho nên tất cả mọi người ở Phong Huyền Đại lục, cho dù là các thôn dân bình thường trong những thôn trang nhỏ kia, đều biết tên hai người này.

Nhất là Dạ Nhược Ly có thể luyện chế ra Tôn Linh Đan.

Mây đen tản đi, lộ ra trời xanh trong lành.

Trong gió nhẹ, Thánh Dạ cất bước đi về phía Dạ Nhược Ly, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ này, không còn băng lãnh vô tình như lúc ban đầu nữa, con ngươi màu lam lạnh lẽo trong mắt, thay vào đó là tràn đầy kiên định.

“Mới vừa rồi, lúc ta mang ý nghĩ hắc là phải chết, liền đã thề, nếu có kiếp sau, ta giao mạng của ta cho người, hiện tại, mặc dù không có kiếp sau, ta lại đạt được hồi sinh, cho nên...” Con ngươi thật sâu, ngưng mắt nhìn chằm chằm Dạ Nhược Ly, vẻ mặt Thánh Dạ xẹt qua một tia kiên nghị, “Từ nay về sau, cái mạng này của Thánh Dạ ta, là thuộc về người, nếu người cho ta hồi sinh, bất luận kẻ nào cũng không thể giết chết ta, mà nếu người để ta chết, mạng của ta, bất cứ lúc nào người cũng có thể lấy đi.”

Dạ Nhược Ly hơi sững sờ, mới vừa há miệng, còn chưa kịp nói, liền bị tiếng nói nhàn nhạt của Thánh Dạ chặn lại.

“Ta còn có việc, không thể ở lại chỗ này, nhưng người phải nhớ, cho dù sau này xảy ra chuyện gì, ta cũng sẽ không thương tổn người.”

Dứt lời, Thánh Dạ ngẩng nhìn Dạ Nhược Ly lần cuối, chậm rãi xoay người, trong chốc lát, liền biến mất ở trong tầm mắt của mọi người.

“Bạch Hổ, Chu Tước, các người trở về Huyền Linh nhần đi, cũng là lúc chúng ta lên đường...”

Thu hồi ánh mắt, Dạ Nhược Ly nhẹ nhàng thở dài một hơi, thu hồi chú ý vào trong giới chỉ*, liền rời đi trấn nhỏ này trong ánh mắt sùng bái, hoặc kính ngưỡng của quần chúng.

*giới chỉ: chiếc nhẫn

Về phần những cường giả vây công Thánh Dạ kia, đã bị Bạch Hổ tàn sát sạch sẽ, ngay cả một con cá hồn tạp cũng không lưu lại.

Lâu Gia Bảo, đó chính là một địa danh, vậy mà, phiên địa phương này, cũng là quyền uy Chí cao Vô thượng ở Phong Huyền Đại lục, nghe nói, Lâu gia nắm trong tay Lâu Gia Bảo, vốn có không ít Huyền Thánh cường giả, tức là cũng có mấy người Huyền Thánh đỉnh phong.

Chẳng qua, những điều này chỉ là nghe nói mà thôi, ngoài Bảo chủ Lâu Gia Bảo cùng mấy người Trưởng lão ra, cũng chưa từng gặp qua những Huyền Thánh cường giả khác, chớ nói chi là tồn tại đỉnh phong.

Nên biết, Huyền Thánh càng lên cao, tức là càng cường đại, từ Huyền Thánh trung cấp nhảy lên cao cấp,

lại càng khó khăn hơn từ Huyền Sư đến Huyền Tôn rất nhiều, nếu không qua mấy trăm năm, hoàn toàn là không thể.

Từ cao cấp đột phá đỉnh phong, nếu như không có kỳ ngộ, ít nhất còn phải dừng lại ở cấp đó mấy trăm năm nữa hoặc gấp đôi mấy trăm năm đó nữa.

Mà ở toàn bộ Phong Huyền Đại lục, cường đại nhất cũng chỉ là cao cấp, lại càng có thể đếm được trên đầu ngón tay, chớ nói chi là cấp bậc đỉnh phong tồn tại trong truyền thuyết này, vì vậy rất nhiều người vẫn giữ nguyên thái độ hoài nghi với chuyện này.

Cũng chẳng trách được, Lâu gia này, thành lập sớm nhất ở Phong Huyền Đại lục liền đã tồn tại.

Không người nào biết, đến cùng Lâu gia có bao nhiêu con bài chưa lật, cũng không người nào biết, đỉnh phong cường giả có thật sự tồn tại hay không, vì vậy, mặc dù tất cả thế lực đều nhìn chằm chằm Lâu gia như hổ đói, từ đầu đến cuối cũng không có người nào dám nhảy qua lôi trì nửa bước.

Điều này cũng tạo cho Lâu gia một địa vị không thể lung lay ở Lâu Gia Bảo.

Lúc này, trong rừng rậm cách Lâu Gia Bảo không xa, nữ tử áo trắng thân ở trong vòng vây của một đám Huyền thú, khoe môi của nàng cong lên hàm chứa nụ cười nhàn nhạt, mâu quang dừng trên thân đám Huyền thú xung quanh này.

“Chỉ bằng các ngươi, cũng muốn chặn đường ta?”

Tiếng nói nhàn nhạt, lộ ra một cỗ khí thế không thể áp chế, bao phủ xuống đỉnh đầu đám thú.

Huyền thú vẫn luôn rất nhạy cảm với nguy hiểm, bọn họ biết, nữ tử trước mắt có thể uy hiếp tới tính mạng của bọn chúng, không khỏi lui về phía sau hai bước, cảnh giác nhìn chằm chằm Dạ Nhược Ly.

Đúng lúc này, phía sau truyền đến một tiếng sáo du dương, nghe được tiếng sáo, ánh mắt của đám Huyền thú từ từ nổi lên huyết quang, bộ dáng hung dữ bỏ nhà về phía Dạ Nhược Ly.

Thần sắc Dạ Nhược Ly lạnh lẽo, tầm mắt nhìn về phía trước, giữa lòng bàn tay, một luồng hỏa diễm bắn tới cây đại thụ cổ xưa đang đong đưa ở trong gió kia.

“Phù phù!”

Một nam tử trung niên mặc y phục màu xanh đen nhảy xuống từ trên cây, kinh ngạc nhìn Dạ Nhược Ly: “Người, người...”

“Hình như ta không có đắc tội với người,” Dạ Nhược Ly đi từng bước, chậm rãi đi về phía nam tử trung niên, sắc mặt âm trầm nói, “Vì sao người lại chỉ huy nhiều Huyền thú vây công ta như vậy?”

“Ta, ta chỉ là ăn cướp, không muốn lấy tính mạng của người, vị nữ hiệp này, người hãy bỏ qua ta đi.”

Bỗng nhiên, nam tử trung niên dường như nhớ tới cái gì đó, mặt lộ vẻ sợ hãi, khó khăn nuốt nước miếng một cái: “Ta đã là Huyền Tôn cấp thấp, người có thể dùng một chiêu bức ta, chẳng lẽ người là Huyền Tôn trung cấp, hoặc là cao cấp? Một thân bạch y, lại là Huyền Tôn cường giả trẻ tuổi như vậy, người... không phải người là tên Luyện đan cao thủ được truyền khắp Đại lục Dạ Nhược Ly kia sao?”

Xong rồi xong rồi, người nào hán không cướp, cố tình lại cướp Huyền Tôn sát thần này.

Ngay cả Mặc gia nàng cũng diệt, trong trấn Hồng Hỏa, cũng đại khai sát giới giống vậy, nam tử trung niên tin tưởng, sát thần này muốn giết mình, tuyệt đối sẽ không nương tay.

Dạ Nhược Ly khẽ nhíu mày, nàng không nghĩ tới, danh tiếng của mình đã đến tình trạng như vậy, xem ra cái tên Dạ Nhược Ly này, không thể dùng nữa, dù sao, nàng cũng không muốn Lâm gia đến tìm nàng tính sổ.

Ai biết được Lâm gia có bao nhiêu Huyền Thánh? Nếu chỉ tới là một Huyền Thánh cấp thấp, nàng còn có nắm chắc, vượt qua cấp bậc này, thì nàng sẽ không ứng phó được nữa.

“Giao hết tất cả đồ vật ở trên người người ra đây, người liền có thể rời đi.”

“Hả?” Nam tử trung niên trợn to hai mắt, không thể tin nhìn chằm chằm vào Dạ Nhược Ly.

Nàng không phải là sát thần sao? Vì sao lại dễ dàng buông tha tính mạng của mình như thế? Bất kể như thế nào, có thể nhặt về cái mạng này liền không tệ rồi.

Nghĩ tới đây, nam tử trung niên vội vàng tháo không gian giới chỉ trong tay xuống, nhanh chóng nhét vào trong tay Dạ Nhược Ly, dùng toàn lực chạy về phía trước, trong nháy mắt liền biến mất trong rừng rậm.

Dạ Nhược Ly lắc đầu than thở một cái, liền cất không gian giới chỉ vào, cũng không có thời gian điều tra vật phẩm đạt được, vậy mà, trong lúc nàng xoay người rời đi, một đạo hồng ảnh từ trên trời giáng xuống, dừng ở trước mặt Dạ Nhược Ly.

Xuất hiện ở trước mặt nàng, là một hồng bào lão giả còn giữ chòm râu dê, trên người lão giả, loáng thoáng lộ ra một cỗ Huyền khí ba động cường đại, cảm nhận được cỗ ba động này, tinh thần của Dạ Nhược Ly hơi ngẩn ra, nội tâm tràn đầy cảnh giác.

Huyền Thánh cường giả!

Chẳng lẽ, lão là người của Lâm gia, lời mới vừa nói, lão nghe được bao nhiêu?

“Ha ha, tiểu cô nương, ngươi đừng sợ, lão đầu ta là người tốt, thật sự không lừa ngươi.” Lão giả cười híp mắt nhìn chăm chăm vào Dạ Nhược Ly, cái vẻ mặt kia, hoàn toàn là giống như đang lừa gạt tiểu bằng hữu rất quen thuộc.

Dạ Nhược Ly liếc mắt xem thường, trực tiếp đáp lại một cách giễu cợt: “Nói như vậy, người xấu chưa bao giờ nói mình là người xấu.”

Lúc này lão giả ngây ngẩn cả người, sau đó sờ sờ mặt mày già nua của mình, vẻ mặt buồn bực nói: “Chẳng lẽ dáng dấp của lão đầu ta giống như người xấu sao? Không biết đâu, người biết ta, đều nói thoát nhìn ta là người tốt.”

Khóe miệng mỉm cười hơi co rút, Dạ Nhược Ly im lặng nhìn chăm chăm vào hắn.

“Cái đó, tiểu cô nương, tia Hỏa Hệ huyền lực mới vừa rồi kia, là ngươi phát ra đúng không?” Ánh mắt lại rơi vào trên người Dạ Nhược Ly lần nữa, lão giả xoa xoa bàn tay, khuôn mặt treo lên nụ cười hòa ái dễ gần.

Dưới cái nhìn chăm chú của lão giả, Dạ Nhược Ly chậm rãi gật đầu một cái.

Mặc dù nàng không muốn thừa nhận, nhưng nơi này chỉ có một mình nàng, coi như không thừa nhận nhưng có lẽ lão đầu giả hoạt này cũng sẽ không tin.

“Đây thật sự là quá tốt,” vỗ tay một cái, lão giả cười vô cùng kích động, “Ta cảm nhận được khí tức rất thuần túy từ trong lực lượng của tia Hỏa Hệ ngươi mới vừa phát ra kia, lão đầu ta có thể kết luận, ngươi là một hạt giống luyện đan hiếm có, tiểu cô nương, ngươi có thể suy tính một chút, làm đệ tử của ta, đây chính là vinh dự rất nhiều người cầu xin cũng cầu không được đó.”

Cho dù trong lời nói của lão giả rất khiêm nhường, nhưng là, giữa hai long mày của lão vẫn có một chút cao ngạo.

Nhún vai một cái, Dạ Nhược Ly rất là xem thường nói: “Vì sao ta phải làm đệ tử của ngươi? Làm đệ tử của ngươi không có lợi, ta kiên quyết sẽ không làm chuyện không có lợi như thế này.”

“Ngươi, nha đầu này, thật đúng là thực tế,” lão đầu lắc đầu một cái, lại không có bởi vì lời nói của Dạ Nhược Ly mà tức giận, ngược lại vẻ mặt tươi cười nói, “Ta chính là Trưởng lão Lâu gia, nếu ngươi làm đồ đệ của ta, hoàn toàn có thể hành tẩu khắp Phong Huyền Đại lục này, mọi việc có ta ở đây làm chỗ dựa sau lưng cho ngươi, ai dám nói ngươi nửa chữ không? Hơn nữa, ngươi muốn Huyền kỹ, Huyền Tinh Thạch, hoặc là đan dược, lão đầu ta cũng có thể đưa cho ngươi, ha ha, tiểu nha đầu, có muốn suy tính một chút hay không?”

Lâu gia?

Tâm tư Dạ Nhược Ly khẽ động, nàng đang lo không có cách nào lẩn vào Lâu gia, người Lâu gia này, không phải là tự động đưa tới cửa sao?

“Được, đồng ý!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-tai-cuong-phi>